

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Thoughtless

S.C. Stephens

FROM THE AUTHOR OF *EFFORTLESS*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Düşüncesiz

S.C. Stephens

Yayınlanma tarihi: 2009

Etiket(ler): romantizm "Aşk Üçgeni" "Yetişkinlere Yönelik İçerik" drama

Düşüncesiz

Metin telif hakkı© 2009 yazan S.C. Stephens

Bu ücretsiz e-kitabı indirdiğiniz için teşekkür ederiz. Bu kitap, orijinal biçiminde kalmak koşuluyla ticari olmayan amaçlarla çoğaltılabilir, kopyalanabilir ve dağıtılabilir. Tüm karakterler ve hikayeler yazarın mülkiyetindedir ve desteğiniz ve saygınız takdir edilmektedir.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve kasıtlı değildir. ded yazar tarafından.

Özet: Neredeyse iki yıldır Kiera'nın erkek arkadaşı Denny, onun istediği her şey olmuştur: sevgi dolu, şefkatli ve sonsuz bağlılık.

ona. Birlikte yeni bir hayata başlamak için yeni bir şehre giderler, adam hayalindeki işe, kadın da birinci sınıf bir üniversiteye. Ancak hayat bazen en iyi ilişkilerin bile önüne geçer ve sonunda ayrı geçen zaman onlara zarar vermeye başlar. Kendini yalnız ve kafası karışık hisseden Kiera, beklenmedik bir kaynaktan teselli bulur: Kellan Kyle adında yerel bir rock yıldızı, aynı zamanda yeni oda arkadaşıdır. İlk başlarda sadece Kiera'nın sırtını yaslayabileceği bir arkadaştır, ama Kiera'nın yalnızlığı arttıkça, aralarındaki ilişki de artar. Ve sonra bir gece her şey değişir... ve hiçbirisi eskisi gibi olmayacaktır.

Yazımı destekleyen ve kopyalarını isteyen herkese çok teşekkürler. Teşvikiniz için çok teşekkür ederim, çünkü bu dünya benim için. Umarım siz de bunu okurken benim yazdığım kadar keyif alırsınız.

Aşağıdaki hikaye olgun temalar, sert bir dil ve cinsel durumlar içermektedir. Yetişkin okuyucular için hazırlanmıştır.

Bölüm 1

Toplantılar

Şimdiye kadar yaptığım en uzun yolculuktu. Aslında bu çok da fazla bir şey ifade etmiyordu, çünkü evimin bulunduğu kasabadan altmış milden fazla uzağa hiç gitmemiştim. Yine de, herhangi birinin standartlarına göre bu yolculuk saçma bir şekilde uzundu. MapQuest'e göre yaklaşık otuz yedi saat on bir dakika sürüyordu. Tabii bu sürenin süper bir insan olduğunuzu ve hiç mola vermeniz gerekmediğini varsayıyorum.

Erkek arkadaşım ve ben arabayla Athens, Ohio'dan uzaklaşıyorduk. Ailemin diğer üyeleriyle birlikte ben de orada doğmuş ve büyümüştüm. Küçük dörtlümüz arasında bu konu hiç konuşulmazdı ama kız kardeşim ve benim Ohio Üniversitesi'ne gideceğimiz ve oradan mezun olacağımız doğuştan bilinen bir gerçektir. Bu nedenle, birkaç ay önce, oradaki ikinci yılımda, sonbaharda transfer olma planları yaptığımda korkunç bir aile trajedisi olmuştu. Onları daha da şok eden şey, eğer mümkünse, yaklaşık yirmi beş yüz mil uzaktaki Washington'a, daha spesifik olarak Seattle'daki Washington Üniversitesi'ne transfer olmamdı. Yine de oldukça iyi bir burs kazanmıştım ve bu kesinlikle ailemi ikna etmeme yardımcı olmuştu. Yardım etti ama sadece biraz. Aile toplantıları bundan sonra renkli geçecekti.

Transferimin sebebi oturuyordu ve bizi külüstür Honda'sıyla götürüyordu. Ona baktım ve gülümsedim. Denny Harris. Çok güzeldi. Biliyorum, bir erkeği tanımlamanın en erkeksi yolu bu değil, ama kafamda en sık kullandığım sıfat buydu ve ona olarak uyuyordu. Aslen Avustralya'nın Queensland eyaletindeki küçük bir kasabadan geliyordu ve o egzotik yerde suda geçirdiği hayat onu bronzlaştırmış ve kaslı yapmıştı, ama kaslı bir şekilde değil. Hayır, daha doğal, orantılı, atletik bir şekilde. Bir erkeğe göre aşırı uzun değildi ama topuklu giydiğimde bile benden uzundu ve bu yeterliydi. Saçları koyu, koyu kahverengiydi ve hafifçe şekillendirilmiş, tıknaz ama düzenli olmasını severdi.

Onun için severek yaptığım ve onun da bana hayranlıkla izin verdiği, iç çekerek ve bir gün tıraş edeceğini söyleyerek şikayet ettiği parçalar. Yine de çok severdi.

Gözleri sıcak ve koyu kahverengiydi ve şu anda bana doğru dönmüş, ıslıl ıslıl parlıyordu. "Hey, bebeğim. Çok uzun sürmez, belki birkaç saat." Aksanının sözlerinin üzerinde kayması beni tuhaf bir şekilde sarhoş ediyordu. Ne kadar tuhaf olsa da, bana küçük bir neşe kırıntısı getirmekten asla vazgeçmedi.

Şansıma, Denny'nin üç yıl önce Ohio Üniversitesi'nden bir iş teklifi alan ve buraya taşınan bir teyzesi vardı. Denny, çok tatlı biri olduğu için onunla birlikte gelmeye ve yerleşmesine yardımcı olmaya karar vermişti. Lisedeyken bir yıllığına Amerika'da bulunmayı çok sevdiği için Ohio Üniversitesi'ne geçmeye karar vermesi uzun sürmemişti, ki bu da benim için, yani beni kendinden geçirene kadar, onu sevgim için ideal bir aday haline getirmişti. İçimi çektim ve bu üniversite olayını çabucak atlatmalarını umdum.

Onun bu sözleri karşısında iç geçirdiğimi düşünen Denny ekledi, "Yorgun olduğumu biliyorum Kiera. Pete'in evinde sadece bir dakika kalacağız ve sonra eve gidip uyuyabiliriz."

Başımı salladım ve gözlerimi kapattım.

Pete's görünüşe göre yeni ev arkadaşımız Kellan Kyle'ın yerel bir rock yıldızı olduğu popüler barın adıydı. Evinin yeni daimi misafirleri olmaya gidiyor olsak da, hakkında pek bir şey bilmiyordum. Denny'nin lisenin ilk yılını yurtdışında geçirirken Kellan ve ailesiyle kaldığını ve Kellan'ın bir grupta çaldığını biliyordum. Evet, gizemli yeni ev arkadaşımız hakkında iki şey biliyordum.

Gözlerimi açtım ve karanlık yan camdan dışarı baktım, kalın, yeşil ağaçların bulanıklaşarak yanımdan geçişini izledim, otoyoldaki sayısız sokak lambasından üzerlerine garip bir turuncu parıltı yayılıyordu. Sonunda son dağ geçidini de aşmıştık; Denny'nin eski arabasının bunu başaramayacağından bir an için endişelenmiştim. Şu anda yemyeşil ormanların, kayalık şelalelerin ve pırıl pırıl parlayan uçsuz bucaksız göllerin yanından zikzaklar çizerek geçiyorduk.

Ay ışığı. Gecenin karanlığında bile buranın çok güzel olduğunu söyleyebilirdim. Bu pitoresk eyalette benim için yeni bir hayatın başladığını şimdiden görebiliyordum.

Atina'daki rahat hayatımdan ayrılışımız birkaç ay önce, Denny'nin Ohio Üniversitesi'nden mezuniyetinin yaklaşmasıyla başlamıştı. Zekiydi ve böyle düşünen tek kişi ben değildim. Profesörleri ondan genellikle yetenekli diye bahsediyordu. Ona sayısız tavsiye mektubu yazmışlardı ve Denny her yere iş başvurusunda bulunmaya başlamıştı.

Okulu bitirene kadar iki yıllığına da olsa onun gitmesi düşüncesine katlanamıyordum, bu yüzden Denny'nin iş ya da staj için başvurduğu her yerdeki üniversitelere ve kolejlere başvurdum. Kız kardeşim Anna bunun tuhaf olduğunu düşündü. Denny gibi çekici bir erkeğin bile peşinden ülke ülke dolaşacak bir tip değildi. Ama ben kendimi durduramadım. O çocuğun şapşal sırtışı olmadan duramazdım.

Tabii ki çok zeki olduğu için hayalindeki stajı Seattle'da buldu. Denny'ye göre dünyanın önde gelen reklam ajanslarından biri olan ve altın kemerli bir fast-food zincirinin dünyaca ünlü jingle'ını bulmaktan sorumlu olan bir şirkette çalışacaktı. Bu gerçeği dinleyen herkese tekrarlıyor ve sanki havayı onlar icat etmiş tuhaf bir saygıyla söylüyordu. Görünüşe göre, stajyerleri gerçekten nadirmiş. Sadece yılda kaç tane sundukları açısından değil, aynı zamanda stajyerlerinin projelere ne kadar dahil olmalarına izin verdikleri açısından da. Denny sadece çekici bir çocuk değil, hemen ekibin bir üyesi olacaktı. Seattle'a gitmek için duyduğu heyecandan neredeyse başı dönüyordu.

Panik içindeydim. Sonunda Washington Üniversitesi'ne transferim kabul edilene kadar her gün yarım şişe Pepto içmiştim. Mükemmeldi! Sonra bir şekilde okul ücretimin neredeyse tamamını karşılayan bir burs kazanmayı başardım (Denny'nin zekâ seviyesinde değildim ama aptal da değildim). Çifte Mükemmel! Denny'nin o şehirde tanıdıkları olması ve onlardan birinin bizim için, ödemeyi beklediğimiz ücretin çok altında bir oda ayarlaması, tüm bu olayların kaderde varmış gibi görünmesine neden oldu.

Yolların, parkların ve küçük kasabaların isimlerinin yanımızdan geçip gidişini izlerken gülümsedim. Artık kasabalara daha sık rastlıyorduk, ilerlemeye başlamıştık.

Karanlıkta artık göremediğim görkemli dağlardan uzaklaşıyorduk. Bizi Seattle'a yönlendiren bir tabelanın bulunduğu daha büyük bir şehre yaklaşıırken yağmur camlarımıza sıçradı. Gittikçe yaklaşıyorduk. Yeni hayatımız yakında başlayacaktı. Yeni şehrimiz hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ama Denny yanımdayken her şeyi öğrenecektim. Elini tutmak için uzandım ve o da bana usulca gülümsedi.

Denny bir hafta önce İşletme Ekonomisi ve Pazarlama bölümlerinden çift anadal yaparak mezun olmuştu (yakışıklı ahmak) ve biz de gitmek üzere toplanmıştık. Yeni işi önümüzdeki Pazartesi günü orada olmasını gerektiriyordu. Ailem çok yakında gerçekleşecek bu ayrılık konusunda pek de heyecanlı değildi. Ayrılma kararımı isteksizce kabul ettikten sonra, son bir yaz için beni yanlarında görmek için sabırsızlanıyorlardı. Onları çok özleyecek olsam da, Denny ve ben yaklaşık iki yıldır ayrı yaşıyorduk, o teyzesinin yanında, ben de ailemin yanında ve ilişkimizi ilerletmek için sabırsızlanıyordum. Onlara veda öpücüğü verirken ciddi bir yüz ifadesi takınmaya çalışmışım ama içten içe sonunda kendi başımıza kalacağımız düşüncesiyle parlıyordum.

Taşınmanın şiddetle karşı çıktığım tek kısmı oraya arabayla gitmekti. Sıkışık bir arabada geçirilecek günlere karşılık uçakta geçirilecek birkaç saat... Benim için hiç de akıllıca değildi. Ama Denny'nin aracına tuhaf bir bağlılığı vardı ve onu geride bırakmayı reddediyordu. Sanırım Seattle'da bir arabaya sahip olmak uygun olurdu ama yine de yarım gün boyunca surat astım. Ondan sonra Denny yolculuğu daha fazla şikayet edemeyecek kadar eğlenceli hale getirmişti ve elbette arabasını oldukça konforlu hale getirmenin sayısız yolunu bulmuştu. En güzel anılarıma sonsuza dek kazınmış olan birkaç dinlenme durağı vardı.

Bu genişçe gülümsedim ve dudağımı ısırdım, kendimize ait bir yer fikriyle bir kez daha heyecanlandım. Yolculuk eğlenceliydi ve pek çok mutlu anıyla doluydu ama dümdüz gitmiştik. Mutluluğuma rağmen çok yorulmuştum. Her ne kadar Denny arabasını şaşırtıcı derecede rahat bir hale getirmiş olsa da, o hala bir arabaydı ve ben gerçek bir yatağın hayalini kuruyordum. Seattle'ın ışıkları nihayet bize kendini gösterdiğinde gülümsemem memnun bir iç çekişe dönüştü.

Denny gelirken yol tarifini almıştı ve Pete'in barını kolayca bulduk. 'Cuma gecesi, hadi içmeye gidelim' sloganıyla tıklım tıklım dolu park yerinde boş bir yer bulmayı başardı ve arabayı çevik bir hareketle içeri çekti. Arabayı

Motor kapandıktan sonra neredeyse kapıdan dışarı fırladım ve bir dakika boyunca gerindim. Denny bana kıkırdadı ama aynı şeyi yaptı. Birbirimizin ellerini tutarak açık olan ön kapıya doğru ilerledik. Beklediğimizden daha geç kalmıştık ve grup çoktan çalmaya başlamıştı, müzikleri bize doğru geliyordu. Kapıdan içeri girdik ve Denny odayı hızla taradı. Yan duvara yaslanmış, çoğunlukla grubu izleyen seyircileri izleyen iri yarı bir adamı işaret etti ve tıklım tıklım dolu salonda ona doğru ilerlemeye başladık.

Yolda, sahnede performans sergileyen dört adama baktım. Hepsi benim yaşlarımda, yirmili yaşlarının başında görünüyordu. Müzikleri hızlı, sürükleyici bir rock'tı ve şarkıcının sesi bu tarza mükemmel bir şekilde uyuyordu, sert ama gerçekten seksiydi. Huh, oldukça iyiler, diye düşündüm boş boş, Denny ustalıklı bizi çarpışması kolay ayaklar ve dirseklerden oluşan bir denizin içinden geçirirken.

Yardım edemedim ama önce solisti fark ettim. Kimse onu görmezden gelemezdi, son derece güzeldi. Sahnenin önünde kümelenmiş hayran kadınlardan oluşan kalabalığı taramakla meşgul yoğun gözleri vardı. Açık kumral saçları gür ve dağınıktı. Üst kısımları daha uzundu ve etrafı daha kısa, dağınık katlar halindeydi ve elini oldukça sevimli bir şekilde saçlarında gezdiriyordu. Anna'nın deyişiyle, "yatak odası saçı" vardı. Tamam, daha kaba bir sıfat kullanabilirdi, kız kardeşim biraz kaba *olabilirdi*, ama arka odada az önce ırzına geçilmiş gibi görünen bir stildi. Belki de öyle olmuştur diye aklıma gelince kızardım... Her neyse, onda endişe verici derecede etkileyiciydi. Herkes bu tarz bir görünümü yakalayamaz.

Kıyafetleri şaşırtıcı derecede sadeydi, sanki görünüşünü değerlendirmek zorunda olmadığını biliyor gibiydi. Gömleği basit gri bir tişörttü ve uzun kolları dirseklerine kadar geriye itilmişti. Altında kesinlikle muhteşem bir vücut olduğunu ima edecek kadar dardı. Siyah, ağır botlarla mükemmel bir şekilde yaşanmış siyah kot pantolon giymişti. Sade ama çarpıcı. Bir rock tanrısı gibi görünüyordu.

Tüm bunlara rağmen, çekici sesinin yanı sıra onun en şaşırtıcı yanı inanılmaz derecede seksi gülümsemesiydi. Söylediği şarkılarda bunun sadece bir kısmını gösteriyordu ama yeterliydi. Kalabalıkla flört eden, yumuşak bir yarım gülümseme. Son derece çekiciydi.

Düpedüz seksiydi. Ne yazık ki, o da bunu biliyordu.

Kendisini seven "hayranlarının" her biriyle göz göze geldi. Bakışları üzerlerinden geçerken çılgına döndüler. Şimdi daha yakından baktığımda, yarı gülümsemeleri rahatsız edici derecede baştan çıkarıcıydı. Gözleri neredeyse her birini soyuyordu. Kız kardeşimin de bu tür gözler için seçtiği bir deyim vardı.

Onun tüm kadın grup üyelerini baştan çıkarmasını izlemek beni rahatsız edici bir şekilde kızartıyordu ve odağımı kalan üç üyeye kaydırdım.

Şarkıcının iki yanındaki iki adam birbirine o kadar benziyordu ki, akraba, muhtemelen kardeş olmalıydılar. Hemen hemen aynı boyda görünüyorlardı, şarkıcıdan biraz daha kısaydılar ve daha ince yapıydılar. Aynı ince burun ve ince dudaklara sahiptiler. Biri lead gitar, diğeri bas gitar çalıyordu ve ikisi de oldukça sevimliydi. Muhtemelen, şarkıcıyı değil de onları ilk gören ben olsaydım, onları daha çekici bulabilirdim.

Baş gitarist haki şort ve üzerinde bilmediğim bir grubun adı ve logosu olan siyah bir tişört giyyordu. Saçları sarı, kısa ve dikenliydi. Yüzünde bir konsantrasyon ifadesiyle zor bir parçayı çalıyordu, hafif gözleri arada bir kalabalığın üzerinde geziniyor, sonra tekrar ellerine iniyordu.

Aynı şekilde açık renk gözlü, sarı saçlı akrabasının saçları daha uzundu, çenesine kadar iniyordu ve kulaklarının arkasında toplanmıştı. O da şort giyyordu ve beni biraz kıkırdattı; üzerinde sadece "Ben gruptayım" yazıyordu. Yüzünde neredeyse sıkılmış bir ifadeyle bas çalıyor ve ikizi olabilecek gitariste bakıp duruyordu. Sanki o enstrümanı çalmayı tercih ediyormuş gibi bir izlenim edindim.

Son adam davulların arkasına sıkışmıştı, bu yüzden onu pek göremedim. Üzerinde kıyafet olduğu için şükrediyordum, çünkü birçok davulcu çalarken neredeyse çıplak olma ihtiyacı hissediyordu. Ama iri, siyah gözleri ve küt kesilmiş kahverengi saçlarıyla dünyanın en nazik yüzüne sahipti. Kulaklarında ölçü aletleri vardı, belki yarım inçlik. Onları pek sevmezdim ama onda tuhaf bir şekilde çekici görünüyorlardı. Kolları

Sanatsal bir duvar resmi gibi parlak, renkli dövmelemlerle kaplıydı ve yüzünde büyük bir sırtısla kalabalığı tararken karmaşık davul kalıplarını zahmetsizce uçurdu.

Denny sadece yeni oda arkadaşımız Kellan'ın bu grupta olduğundan bahsetmişti. Hangi üye olabileceği konusunda hiç ayrıntı vermemiştir. Arkadaki büyük, oyuncak ayı görünümlü adam olmasını umuyordum. Sakin birine benziyordu.

Denny sonunda kalabalığı yararak iri yarı adama ulaşmamızı sağlamıştı. Yaklaştığımızı fark etmişti ve Denny'ye geniş geniş gülümsüyordu. "İyi günler, dostum! Seni tekrar gördüğüme sevindim," diye bağırdı müziğin üzerinde, Denny'nin aksanını taklit etmeye çalışıyor ve korkunç bir şekilde beceremiyordu.

Kendi kendime gülümsedim. Onun konuşmasını duyduktan sonra herkes onun gibi konuşmaya çalışırdı. Genellikle kimse iyi beceremezdi. Orada yaşamadığınız sürece kulağa sahte gelen aksanlardan biriydi. Denny her zaman bunu kullanmamı sağlamaya çalışırdı, insanların bunu denemesi onu çok eğlendirirdi ama yapamayacağımı biliyordum, bu yüzden denemedim bile. Kendimi aptal gibi göstermenin bir anlamı yoktu.

"Selam Sam, görüşmeyeli uzun zaman oldu." Denny'nin lisede değişim öğrencisi olarak burada geçirdiği bir yıl onu Kellan'la tanıştırmıştı. Sam de Denny'nin yaşlarında görüldüğü için onu da öyle tanıdığını düşündüm. Birbirlerine hızlı bir "erkek" sarılmasıyla daha da geniş gülümsedim.

Sam iri bir adamdı. Kesinlikle kaslı bir vücudu vardı, kırmızı gömleği kaslarını zar zor örtüyordu. Kafası tamamen kazınmıştı ve sırtmıyor olsaydı ona yaklaşmaya asla cesaret edemezdim. Üzerinde sadece bir tehdit havası vardı, ki şimdi gömleğinin üzerindeki barın adını fark ettiğimde bu uygun görünüyordu. Belli ki burada fedai olarak çalışıyordu.

Sam bize doğru eğildi, böylece yüksek sesle konuşmak zorunda kalmadı. "Kellan bana bu gece geleceğini söyledi. Onunla kalıyorsun, ha?" Denny'nin yanında duran bana baktı. Denny daha ilk sorusuna cevap vermeden, "Bu senin kız arkadaşın mı?" diye sordu.

"Evet, bu Kiera, Kiera Allen." Denny bana gülümsedi. Aksanının isminin üzerinde kaymasına bayılmıştım. "Kiera, bu Sam. O ve ben okulda arkadaşık."

"Merhaba." Başka ne yapacağımı bilemediğim için ona hafifçe gülümsedim.

İnsanlarla ilk kez tanışmaktan nefret ederdim. Bu beni her zaman biraz rahatsız eder ve çok utangaç yapardı. Kendimi bakılacak özel bir şeymişim gibi hissetmezdim. Çekici olmadığımın değil, sadece özel bir şey olmadığımın. Kahverengi saçlarım uzundu ve neyse ki kalındı, hafif kıvrımlıydı. Gözlerim elaydı ve bana etkileyici olduğum söylenirdi (bu benim kafamda her zaman aşırı büyük anlamına gelirdi). Boyum bir kıza göre ortalardaydı, 1.80 ve okulda koştuğum için oldukça zayıftım. Ama genel olarak kendimi çok ortalama hissediyordum.

Sam bana başıyla onay verdi ve Denny'yle tekrar konuşmak için başını çevirdi. "Her neyse, Kellan'ın setine başlaması gerekiyordu ama siz kalmak istemezsiniz diye anahtarınızı bana bıraktı.... bilirsiniz, uzun yol falan." Kot pantolonunun cebine uzandı ve anahtarı Denny'ye uzattı.

Kellan çok nazikti. Çok yorgundum ve gerçekten sadece yerleşmek, sonra da iki gün boyunca aralıksız uyumak istiyordum. Anahtarımızı almak için kim bilir ne kadar sürecek bir "set" beklemek zorunda kalmak istemiyordum. Tekrar gruba baktım. Solist hâlâ gördüğü her kadını zihinsel olarak soyuyordu. Ara sıra dişlerinin arasından bir nefes çekiyor, sesi en mahrem haliyle abartıyordu. Mikrofonun üzerine eğildi ve kendisine hayran hayran bakan hayranlarına yaklaşmak için elini uzatarak onların sevinç çılgınlıkları atmasını sağladı. Bardaki erkeklerin çoğu daha gerideydi ama bazı erkek arkadaşlar kızlarına yakın durmuştu. Bu erkekler şarkıcıya kararlı bir hoşnutsuzlukla bakıyorlardı. Bir gün kışına ciddi bir tekme yiyeceğini düşünmeden edemiyordum.

Arkadaki hoş görünümlü adamın Denny'nin "arkadaşı" olduğuna giderek daha fazla inandım. Davulcu, Denny'nin kolayca bağ kurabileceği, iyi huylu, umursamaz bir tipe benziyordu. Denny bir dakikasını Sam ile sohbet etmeye ayırmış, ona neler yaptığını soruyordu. Onlar hasret giderdikten sonra biz de vedalaştık.

"Gitmeye hazır mısın?" Denny ne kadar yorgun olduğumu bildiği için sordu.

"Ah, evet," dedim, gerçek bir yatak için yanıp tutuşuyordum. Neyse ki son kiracı geride bazı mobilyalar bırakmıştı.

Denny biraz güldü ve sonra gruba doğru baktı. Onu izledim, arkadaşıyla göz göze gelmeyi bekliyordum. Çene çizgisi ve üst dudağı boyunca hafif olmasını seviyordu. Çok değil, ağır da değil, sadece uzun bir kamp gezisine çıkmış biri gibi görünüyordu. Bebek gibi görünen yüzünü daha yaşlı, daha sert gösteriyordu. Yine de yumuşaktı ve boynuma sokulduğunda hoş bir his veriyordu. Ayrıca inanılmaz derecede seksiydi. Birden fazla nedenden dolayı gitmeye hazır olduğumu fark ettim.

Hâlâ dikkatle Denny'yi izlerken, anahtarı tutan elini kaldırdığını ve çenesini yukarı doğru salladığını fark ettim. Anlaşılan sonunda Kellan'ın dikkatini çekmiş ve ona eve gittiğimizi işaret etmişti. Rüya gibi düşüncelerimin içinde o kadar kaybolmuştum ki kime işaret ettiğine bakmayı unutmuştum. Hangisi olduğundan hâlâ tam olarak emin değildim. Etrafa bakındım ama dördünden hiçbiri bize doğru bakmıyordu.

Kapıya doğru ilerlemeye başladığımızda Denny'ye baktım. "Kellan hangisi bu arada?"

"Ha? Oh, sanırım bunu hiç açıklamadım, değil mi?" Başıyla grubu işaret etti. "Şarkıcı o."

Kalbim biraz kırıldı. Tabii ki öyleydi. Durup arkama baktım ve Denny de benimle birlikte durup grubu izlemeye başladı. Biz uzaklaşırken bir ara şarkı değişmişti. O kadar rock değildi; ritim daha yavaştı ve Kellan'ın sesi daha alçak, daha yumuşak, daha seksiydi, eğer bu mümkünse. Ama durup dinlememi sağlayan şey bu değildi.

Kelimelerdi. Çok güzel, hatta yürek parçalayıcıydılar. Aşkın ve kaybın, güvensizliğin ve hatta ölümün şiirsel bir ifadesiydi. Geride kalan birinin onu iyi bir insan, özlenmeye değer bir insan olarak hatırlamasını istemenin. Boyutları iki katına çıkmış olan yavan kızlar hâlâ onun ilgisini çekmek için yaygara koparıyorlardı. Müziğin tonunun değiştiğinin farkında bile değil gibiydiler. Kellan ise tamamen farklıydı. Her iki eli de mikrofonun etrafında kıvrılmıştı ve kalabalığa bakıyordu, gözleri odaklanmamış, müziğe dalmıştı. Tüm vücudu

sözlerde kaybolmuştu; sözler ruhunun derinliklerinden geliyor gibiydi. Diğer şarkı sadece eğlenceliydi, bu ise kişiseldi; belli ki onun için bir anlamı vardı. Nefesimi kesti.

"Vay canına," dedim nefes yeniden başladığında. "O... inanılmaz."

Denny başıyla sahneyi işaret etti. "Evet, bu işte her zaman çok iyiydi. Okuldaki grubu bile iyiydi."

Birdenbire bütün gece kalabilmeyi diledim ama Denny de en az benim kadar , belki de daha fazla, çünkü yolculuğun çoğunu o yapmıştı. "Hadi eve gidelim." Kulağa hoş geldiği için ona gülümsedim.

Elimi tuttu ve beni kalabalığın geri kalanına doğru çekti. Kapıdan çıkmadan önce son bir kez Kellan'a baktım. Şaşırtıcı bir şekilde doğrudan bana bakıyordu. Sadece bana odaklanmış o mükemmel yüz, biraz ürpermeme neden oldu. Güçlü şarkısı hâlâ çalıyordu ve yine sonunu dinlemek için kalabilmeyi diledim.

Şimdi onu ilk fark ettiğim zamankinden çok farklıydı. O ilk bakışta çok şehvetli görünüyordu. Onunla ilgili her şey, *seni tam buraya götüreceğim ve sana kendi adını unutturacağım* diye bağılıyordu. Ama şimdi derin, hatta duygulu görünüyordu. Belki de ilk izlenimim yanlıştı? Belki de Kellan daha yakından tanımaya değer biriydi?

Onunla yaşamak... ilginç olacaktı.

Denny yeni evimizi kolayca buldu; bardan çok uzakta değildi. Ev daha küçük bir ara sokaktaydı ve yanındaki evlerle sıkışık. Sokak tamamen araçlarla kaplıydı, pratikte tek yönlü bir caddeydi. Araba yolu iki arabaya yetecek kadar büyük görünüyordu, bu yüzden Denny arabayı ön kapıdan en uzak noktaya çekti.

Denny arka koltuktan üç çantamızı alırken ben de kalan iki çantayı aldım ve içeri girdik. Küçüktü ama çekiciydi. Girişte ceketler için kancalar vardı, hepsi boştu ve Denny'nin anahtarlarını attığı yarım ay şeklinde bir masa vardı. Solumuzda, bir kapıyla son bulan kısa bir koridor vardı. Banyo olabilir mi? O koridordan

sadece tezgahı seçebiliyorum. Mutfak olmalı. Tam karşımızda oturma odası vardı ve aşırı büyük bir televizyon seti en belirgin özelliği idi. Erkekler erkektir. Sağımızda ise kıvrıla kıvrıla en üst kata çıkan merdivenler vardı.

Merdivenleri takip ederek yukarı çıktık ve üç kapının önünde durduk. Denny sağ kapıyı açtı - son derece dağınık bir yatak ve köşede duran eski görünümlü bir gitar buranın Kellan'ın odası olduğunu ele veriyordu. Kapıyı kapattı ve tahmin oyunumuza biraz gülerek ortadaki kapıyı denedi. Ah, banyoyu bulmuştu. Geriye üç numaralı kapı kalıyordu. Gülümseyerek bizim için ardına kadar açtı. Etrafa bakmaya başladım ama duvarın ortasındaki etkileyici büyüklükteki kraliçe yataktan başka bir şey göremedim. Fırsatı kaçırmak istemediğimden Denny'nin gömleğini tuttum ve onu müstehcen bir şekilde yatağa doğru çektim.

Yalnız kaldığımız zamanlar pek sık olmazdı, genellikle etrafımız bir sürü insanla çevriliydi - teyzesi, kız kardeşim ya da... annemle babam. Çok neşeliydi ve yeni küçük evimizi incelediğimde hemen fark ettiğim bir şey, burada umduğum kadar yalnız olamayacağımızdı, özellikle de üst katta; duvarların çok ince olduğunu, mahremiyet adına pek bir şey olmadığını söyleyebilirim. Bu yüzden çantalarımızı küçük odanın köşesine attık ve oda arkadaşımızın gece işi olmasından faydalandık. Geri kalan eşyalarımız eve getirilmeyi bekleyebilirdi. Bazı şeyler çok önemliydi.

Ertesi sabah erkenden uyandım, günlerce süren yolculuktan dolayı hâlâ sersemlemiştim ama tazelenmiştim. Denny yatağın kendi tarafına uzanmıştı ve uyanamayacak kadar huzurlu görünüyordu. Onun yanında uyandığım için içimden küçük bir heyecan geçti. Nadiren bütün bir geceyi birlikte geçirebiliyorduk ama artık her geceyi birlikte geçirebilecektik. Onu rahatsız etmemeye dikkat ederek ayağa kalktım ve salona doğru ilerledim.

Bizim kapımız Kellan'ın odasının tam karşısına bakıyordu ve onun kapısı hafifçe aralıktı. Banyo iki küçük odanın arasındaydı ve kapısı . Ailem içeride biri olmadığı sürece kapıyı asla kapatmazdı. yeterince aydınlık olduğu için ışığa gerek yoktu. Kapıyı çalayım mı? Kendi kapımı çalarak kendimi aptal gibi hissetmek istemiyordum ama henüz Kellan'la tanıştırılmamıştım ve onunla tanışmak istediğim yol bu değildi... Gerçi onunla tanışmayı hiç istememiştim. Kapısına doğru baktım ve bir ses duyana kadar dinledim.

damarı patlayabilirdi. Odasından gelen hafif bir nefes sesi duyduğumu sandım ama aslında kendi nefesimi duyuyor da olabilirdim. Dün gece geldiğini duymamıştım ama dörde kadar dışarıda kalıp ikiye kadar uyuyan bir tipe benziyordu, ben de şansımı deneyip kapının tokmağını çevirdim.

Odanın boş olması içimi rahatlattı. Rahatlama ve vücudumdaki seyahat kirini yıkamak için duyduğum gergin arzu. Kapının güvenli bir şekilde kilitlendiğinden emin olduktan sonra (Kellan'ın da içeri girmesine ihtiyacım yoktu) duşu açtım. Dün gece, yorgunluktan bayılmadan önce pijamalarımı bulmak için aceleyle eşyalarımı karıştırmıştım. Şimdi uyku pantolonumu ve atletimi çıkardım ve neredeyse kaynayan suya girdim. Cennet gibiydi. Birden Denny'nin uyanık olmasını diledim. Burada benimle olmasını diledim. Çok güzel bir vücudu vardı ve suyla daha da güzelleşmişti. Ama sonra dün gece ne kadar yorgun görüldüğünü hatırladım. Hmmm... belki başka zaman.

Sıcak suyun içinde rahatladım ve iç çektim. Aceleyle banyoya giderken şampuanı hatırlamamıştım ama neyse ki duşta bir kalıp sabun vardı. Saçımı yıkamanın en iyi yolu bu değildi ama Kellan'ın pahalı görünen ürünlerini kullanmaktan da rahatsız oluyordum. Muhtemelen kendileri için de bir parça sıcak su isteyen diğer insanları düşününce, sıcak buharın altında olması gerekenden çok daha uzun süre keyif yaptım. Elimde değildi - yeniden temiz olmak çok iyi hissettiriyordu.

Sonunda suyu kapattım ve damlacıkları elimdeki tek havluyla kuruladım. Korkunç derecede ince ve biraz da küçüktü; bir dahaki sefere büyük, rahat havlumu hatırlamam gerekecekti. Onu aceleyle etrafıma sardıktan sonra koridorun serin havasına karşı kendimi hazırladım ve kapıyı açtım. Temiz olma arzum yüzünden tüm banyo malzemelerimi unutmuştum, kıyafet değişikliğinden bahsetmiyorum bile. Karmakarışık yığınınızdaki hangi çantada eşyalarımın olduğunu hatırlamaya odaklanmıştım ki Kellan'ın kapısının açık ve dolu olduğunu fark ettim.

Kapısının önünde durmuş, tembelce esniyor ve çıplak göğsünü kaşıyordu. Görünüşe göre sadece boxer şortuyla uyumayı tercih ediyordu. Onu görünce bir an için dikkatimin dağılmasına engel olamadım. Bir gece dinlenmesi dağınık saçlarını hiç de olumsuz etkilememişti; her yöne giden saçları düpedüz lezzetli görünüyordu. Ancak dikkatimi daha çok vücudu çekiyordu. Tahmin ettiğim kadar muhteşemdi. Denny'nin vücudu harikayken, Kellan'ınki gülünçtü. Uzun boyluydu,

Denny'den belki bir buçuk metre daha uzundu ve kasları uzun ve zayıftı, sanırım bir koşucu gibi. Ve çok net bir şekilde tanımlanmışlardı. Bir kalem alıp her bir çizgiyi kazıyabilirdim.

O, şey... ateşliydi.

Mavinin inanılmaz derecede derin bir tonu olan gözleri bana bakarken parıltıyor, başını dikkat dağıtacak kadar çekici bir şekilde hafifçe yana eğiyordu. "Öyle olmalısın, Kiera." Sesi alçaktı ve yeni uyandığı için hafif boğuktu.

İlk karşılaşmamızın korktuğumdan çok da uzak olmadığını fark ettiğimde içimde bir utanç parladı. En azından ikimiz de giyiniktik, sayılır. Banyodan çıkmadan önce uyuduğum atleti ve şezlong pantolonunu giymediğim için kendimi zihinsel olarak azarlarken, zayıf bir resmiyet çabasıyla ona beceriksizce bir el uzattım.

"Evet... Merhaba." diye mırıldandım.

Elimi sıkarken yüzünde sevimli bir yarım gülümseme belirdi. Tepkimden büyük bir espri çıkarmış gibiydi. Ayrıca doğru dürüst giyinmemiş olmasından en ufak bir rahatsızlık duymuyor gibiydi, ben de duymuyordum. Yüzümün kızardığını hissettim ve umutsuzca odama kaçmak istedim. Yine de bu tuhaf buluşmadan kibarca nasıl çıkacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Sen Kellan mısın?" Belli ki öyleydi... Burada sadece üçümüz yaşıyorduk.

"Hmmm..." Onaylarcasına başını salladı, hâlâ beni yakından izliyordu. Yarı çıplakken yabancı bir adamın bana bakmasından rahatsız olduğumdan biraz daha yakındı.

"Su için üzgünüm. Sanırım sıcak tarafın hepsini kullandım." İpucunu anlamasını umarak kapı tokmağımızı bulmak için döndüm.

"Sorun değil, bu gece gitmeden önce kullanırım."

Kısa bir süre nereye gittiğini merak ettim ama onun yerine "Sonra görüşürüz o zaman" diye mırıldandım ve odama geri döndüm. Kapıyı kapatırken arkamdan yumuşak bir kıkırdama duyduğumu sandım.

Bu çok utanç vericiydi. Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. İşte tam da bu yüzden insanlarla ilk kez tanışmaktan nefret ediyorum. O toplantılardan aptal gibi çıkma eğilimindeyim ve bugün de bir istisna değildi. Denny ilk buluşmamızın sevimli olduğunu iddia etmişti. Hafızam buna farklı bir kelime eklemişti. Önümüzdeki aylarda bunu ne kadar sık yapmak zorunda kalacağımdan korkuyordum. En azından o toplantılarda üzerimde daha fazla kıyafet olacaktı... Umarım.

Başımı kapalı kapıya yasladım ve utancımın geçmesini bekledim.

"İyi misin?" Denny'nin berrak, aksanlı sesi düşüncelerimi dürttü. Gözlerimi araladım ve onu el-yayına yaslanmış, merakla beni izlerken gördüm. Hâlâ yorgun görünüyordu ve umarım onu uyandırmamışımdır.

"Sadece yeni oda arkadaşımızla ," diye açıkladım asık suratla.

Denny beni o kadar iyi tanıyordu ki, bu kadar küçük bir şey için verdiğim tepkiye pek şaşırmadı. Tanımadığım biriyle sadece ince bir havluyla karşılaştığım için ne kadar utanacağımı biliyordu.

"Ah, buraya gel." Bana kollarını açtı ve ben de hevesle yatağa geri süründüm.

Sırtımı onun sıcak, rahatlatıcı kucağına iyice soktum ve kolları beni sararak kendine çekti. Nemli başımı şefkatle öptü ve sonra uzun bir iç çekti. "Bundan emin misin, Kiera?"

Geri uzandım ve şakacı bir şekilde omzuna vurdum. "Zaten buradayız. Bunun için biraz geç değil mi?" Yüzüne bakabilmek için hareket ettim. "Geri dönmeyeceğim," diye takıldım ona.

Biraz gülümsedi ama yüzü ciddiye. "Buraya gelerek benim için nelerden vazgeçtiğini biliyorum - aileden, evinden. Kör değilim, özlediğini biliyorum. Sadece bunun senin için buna değdiğinden emin olmak istiyorum."

Elimi nazikçe yanağına koydum. "Yapma. Bunu asla sorgulama. Elbette ailemi özleyorum, onları çok özleyorum. Ama sen buna değersin,

Sen her şeye değersin." Parmaklarım hafifçe yanağını okşadı. "Seni seviyorum. Senin olduğun yerde olmak istiyorum."

Ciddi bir şekilde gülümsedi. "Biraz duygusal olduğum için beni bağışlayın ama siz... benim kalbimsiniz. Ben de seni seviyorum." Sonra beni derinden öptü ve birdenbire hantallaşan havluyu belimden çözmeye başladı.

Duvarların çok ince olduğunu kendime tekrar tekrar hatırlatmak zorunda kaldım.

Bölüm 2

D-Çantalar

Bir süre sonra Denny ve ben merdivenlerden el ele tutuşarak indik. Sanki birbirimize aşık gençler gibiydik. İkimiz de sonunda birlikte yaşamının tadını çıkarıyorduk. Denny'ye neye benzediğimizi söyledim ve köşeyi dönüp mutfağa girdiğimizde ikimiz de gülüyorduk.

Bu evin küçüklüğünü fark ettikten hemen sonra fark ettiğim ikinci şey, dekorasyonunun ne kadar seyrek olduğuydu. Buranın sadece geceleri uyunacak bir yer olduğu açıkça belliydi. Bir erkeğin pedi. Yakında kesinlikle biraz alışveriş yapmam gerekecekti. Herhangi bir kızın, hatta benim bile uzun süre yalnız bırakamayacağım kadar çoraktı.

Mutfak oldukça makul büyüklükteydi. Uzak duvarda buzdolabıyla biten uzun bir tezgah vardı. Karşı duvarın yarısı uzunluğundaydı ve üzerinde bir ocak ve mikrodalga fırın vardı; ocağın solunda ise taze demlenmiş kahve dolu bir cezvenin bulunduğu kısa bir tezgah daha vardı ve yaydığı koku ağzımı sulandırıyor. Odanın arka kısmında dört sandalyeli orta büyüklükte bir masa ve posta pulu büyüklüğündeki arka bahçeye bakan geniş bir kazan vardı.

Kısa duvarla pencereli duvar arasındaki boşluk oturma odasına açılıyordu ve Kellan boşlukta yürüyordu. Elinde sabah gazetesi vardı ve katlanmış ön sayfayı okuyordu. O gün için şort ve kısa kollu bir tişört giymişti, dalgalı saçları hâlâ dağınıktı ama öncekinden daha düzenliydi... mükemmeldi. Kellan sade giyinmiş olsa da, basit kot pantolonum ve tişörtümün içinde kendimi birden çok sade hissettim. Denny's'de elimi sıktım ve yine de bununla başa çıktım.

"Hey, dostum." Denny gülümsedi ve sesine başını kaldırıp bakan Kellan'ın yanına gitti.

"Hey, gelebildiðinize sevindim!" Kellan da gülümsedi ve Denny'nin omzuna hızlıca sarıldı. Ben de hafifçe gülümsedim. Erkekler çok sevimli olabiliyordu.

Denny bana doğru sıcak bir gülümsemeyle, "Duyduğuma göre Ki- era ile tanışmışsın bile," dedi. Bu anıyla gülümsemem beni terk etti.

"Evet." Kellan'ın gözleri parladı... biraz fazla yaramazca. "Ama seni tekrar görmek güzel." En azından bu konuda kibar davranıyordu. Kellan hâlâ gülümseyerek taze cezveye doğru yürüdü ve üstündeki dolaptan birkaç fincan aldı. "Kahve?"

"Benim için değil, hayır. O şeyi nasıl içebiliyorsunuz anlamıyorum," dedi Denny, yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle. "Kiera bayılıyor ama." Başımı sallayarak onayladım ve Denny'ye gülümsedim. Kahve kokusunu bile sevmezdi. O daha çok bir çay adamıydı, bunu tamamen eğlenceli ve sevimli buluyordum.

Denny bana baktı. "Aç mısın? Sanırım arabada hâlâ biraz yiyecek var."

"Açlıktan ölüyorum." Dudağımı ısırdım ve bir an için güzel yüzüne baktım, sonra onu hafifçe öptüm ve şakacı bir şekilde karnına vurdum. Evet, biz kesinlikle yeniden aşık gençlerdik.

Bana kısa bir öpücük verdi ve sonra gitmek için döndü. Uzaklaşırken arkasında Kellan'ın yüzünde eğlenerek bir ifadeyle bizi izlediğini fark ettim. "Tamam, hemen döneceğim." Denny mutfaktan çıktı ve anahtarlarını dün gece attığı girişteki masadan aldığını duydum. Kapı bir saniye sonra kapandı ve sadece uyurken giydiği tişört ve boxer'ın olmasına bile aldırış etmemesine hayret ettim.

Gülümseyerek oturmak ve onu beklemek için masaya gittim. Birkaç dakika sonra Kellan elinde iki fincan kahveyle geldi. Ayağa kalkıp benimkine krema ve şeker koymak için hamle yaptım ama kahveye daha yakından bakınca onun çoktan koymuş olduğunu gördüm. Bu şekilde sevdiğimi nereden biliyordu?

Şaşkın ifademi fark ederek, "Benimkini siyah getirdim. Krem sevmiyorsan değiştirebilirim?" dedi.

"Hayır, aslında ben böyle seviyorum." Otururken ona gülümsedim. "Zihin okuyabildiğini falan düşünmüştüm."

"Keşke," diye kıkırdadı ve sade kahvesinden bir yudum aldı.

"Peki, teşekkür ederim." Fincanımı biraz kaldırdım ve bir yudum aldım...

cennet. Kellan masanın karşısından bana baktı, başı öne eğikti. "Demek

Ohio ha?

Buckeyes ve ateş böcekleri, değil mi?"

Memleketim hakkındaki sınırlı bilgisine gülümsedim ve zihinsel olarak gözlerimi devirdim. Yine de onu zorlamadım. "Evet, hepsi bu kadar."

Bana şaşkınlıkla baktı. "musun?"

Cevap vermeden önce bir an durakladım. "Annemi, babamı ve kız kardeşimi özlüyorum tabii ki." Tekrar durakladım ve biraz iç çektim. "Ama bilmiyorum... bir yer sadece bir yerdir. Ayrıca, orayı bir daha göremeyecek değilim," diye bitirdim gülümseyerek.

Kaşlarını hafifçe çattı. "Yanlış anlama ama neden buraya kadar geldin?"

Soruya biraz sinirlenmişim ama görmezden gelmeye çalıştım. Kellan'ı onu yargılayacak kadar iyi tanı mıyordum. "Denny," dedim, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi.

"Huh." Ayrıntıya girmedi, sadece kahvesini yudumladı.

Konu değiştirme ihtiyacı duyarak aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. "Neden böyle şarkı söylüyorsun?" Söylediğime anında pişman oldum, kulağa ne kadar kırıncı geldiğini fark ettim. bir niyetim yoktu. Sadece sahnede neden bu kadar... çapkın olduğunu merak ediyordum.

Mavi gözlerini bana dikti. "Ne demek istiyorsun?" diye yavaşça sordu. Şarkı söylemesinin insanların genellikle ona sormadığı bir şey olduğu hissine kapıldım. Kızgın olup olmadığını anlayamadım ama anlamak da istemedim.

onu bu şekilde yönlendirmek. Artık aynı evi paylaştığım kişi üzerinde iyi bir izlenim bırakmanın yolu bu değildi.

Zaman kazanmak için duraklayarak kahvemden yavaşça bir yudum aldım. Korkunç derecede utanç verici sorumu açıklamak zorunda kalacağımı bildiğimden hafifçe kızarmaya başladım. "Harikaydın," diye başladım, onu yatıştırmayı umarak. "Ama bazen çok..." Zihinsel olarak ürperdim ama bir yetişkin gibi davranıp söylemem gerektiğini biliyordum, "...cinsel," diye fısıldadım.

Yüz ifadesi yumuşadı ve sonra beş dakika gibi gelen bir süre boyunca güldü.

İçimdeki kızgınlık tüm gücüyle alevlendi. Komik olmaya çalışmıyordum ve rahatsız olmak bir yana, gerçekten utanmaya başlamıştım. Neden koca ağzımı açmak zorundaydım ki? Kahve fincanıma baktım, içine girip kaybolmak istiyordum.

Sonunda yüz ifademini değiştiğini fark etti ve soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştı. "Özür dilerim.... sadece söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi." Bir an için ne söylememi beklediğini merak ettim ve tekrar ona baktım. Hâlâ hafifçe gülerek bir süre düşündü. "Bilmiyorum. İnsanlar buna tepki verme eğiliminde." Omuzlarını silkti.

"İnsanlar" derken kadınları kastettiği sonucunu çıkardım.

"Seni gücendirdim mi?" diye sordu gözleri parlayarak.

Harika, şimdi de benim onunla başa çıkamayacak kadar iffetli biri olduğumu düşünüyordu. "Hayır." Kelimeyi fazla vurguladım ve ona biraz ters ters baktım. "Sadece aşırı geldi. Ayrıca, buna ihtiyacın yok... Şarkıların harika."

Bu durum onu biraz şaşırtmış gibiydi. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kalbimin daha hızlı atmasına neden olacak şekilde beni izledi. Cidden, saçma bir şekilde yakışıklıydı. Rahatsız bir şekilde masaya baktım.

"Teşekkür ederim. Bunu aklımda tutmaya çalışacağım." Tekrar ona baktım. Bana yumuşak bir şekilde gülümsüyordu ve bunu içtenlikle söylüyor gibiydi. Konuyu değiştirerek bana "Denny ile nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Hatırladıkça gülümsedim. "Üniversite. Benim sınıflarımdan birinde asistanlık yapıyordu. Benim ilk yılımdı, onunsa üçüncü. Hayatımda gördüğüm en güzel insan olduğunu düşünmüştüm." Ona yüksek sesle ve bir erkeğe güzel dediğim için biraz kızardım. Genelde günlük konuşmalarda bu kelimeyi kullanmamaya çalışırdım. İnsanlar bana tuhaf tuhaf bakarlardı. Ancak Kellan bana huzur içinde gülümsüyordu. Sanırım çok çeşitli parıltılı sıfatlar duymaya alışkındı.

"Her neyse, çok iyi anlaştık ve o zamandan beri birlikteyiz." Birlikte yaşadığımız anılar seline gülümsemekten kendimi alamadım. "Peki ya sen? Denny ile nasıl tanıştın?" Hikâyenin temelini biliyordum ama daha fazlasını değil.

Bir an düşündü, dudaklarında benimkiyle eşleşen bir gülümseme vardı. "Ailem bir değişim öğrencisine ev sahipliği yapmanın iyi bir fikir olacağını düşündü. Sanırım arkadaşları bundan etkilendi..." Gülümsemesi anında geri dönmeden önce biraz soldu. "Ama Denny'yle de hemen kaynaştık. O iyi bir adam."

Yüzünü başka yöne çevirdi ve anlayamadığım bir ifade geçti üzerinden... neredeyse keder. "Ona çok şey borçluyum," dedi usulca. Bana döndü, o büyüleyici sırtışı yine yerindeydi ve omuz silkti. "Her neyse, adam için her şeyi yaparım, bu yüzden arayıp kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu söylediğinde, en azından bunu yapabilirdim."

"Oh." Ani üzüntüsünü merak ediyordum ama şimdi normale dönmüş gibiydi ve onu zorlamak istemedim. Neyse, Denny o sırada mutfığa geri geldi.

Çok özür dilemiş görünüyordu. "Üzgünüm, tek bulabildiğim bunlardı." Bir paket Cheetos ve bir paket çubuk kraker uzattı.

Kellan usulca gülerken ben elimi uzattım ve Denny'ye tatlı bir gülümseme verdim. "Cheetos, lütfen." Denny kaşlarını çatı ama onları bana verdi ve Kellan daha sert güldü.

"Besleyici" kahvaltımızı bitirdik ve sonra burada olduğumuzu ve güvende olduğumuzu bildirmek için ailemi aradım (daha az değil). Ben ailemle sohbet ederken Denny ve Kellan ayrı geçirdikleri yılları konuştular.

Aile. Evdeki tek telefon mutfakta bulunan zeytin yeşili, kablolu, yetmişli yıllardan kalma bir aletti ve Denny ile Kellan'ın masada oturup konuştuğu anlattıkları hikâyeler giderek daha yüksek sesle ve daha komik bir hal alıyordu. Birkaç kez onlara ters ters bakmak zorunda kaldım ve annemle babamı duyabilmek için sessiz olmalarını sözlü olarak istemedim. Tabii ki bunun çok komik olduğunu düşünüyorlardı ve bu onları daha da güldürüyordu, bu yüzden sonunda onlara sırtımı döndüm ve mutlu sohbetlerini görmezden geldim. Zaten annem ve babam da "Eve dönmeye hazır mısın?" demekten başka bir şey söylemiyorlardı.

Çok uzun süren konuşmamdan sonra Denny ile yukarı çıktık. O hızla duş alırken ben de çantasını karıştırıp kıyafet aradım. Onun için en sevdiği soluk mavi kot pantolonu ve açık bej bir Henley gömleği seçtikten sonra geri kalan eşyalarımızı yatağın üzerine yerleştirmeye başladım.

Bizden önce bu odayı kiralayan kişi, yatağı (çarşafı ve her şeyiyle), bir şifonyeri, küçük bir tele vizyonu ve çalar saatiyle birlikte bir komodini bırakacak kadar kibardı. Nedenini bilmiyordum ama Denny ve benim kesinlikle hiç mobilyamız olmadığı için son derece minnettardım. Atina'da para biriktirmek için akrabalarımızla birlikte yaşamıştık. Birçok kez Denny'yi kendimize ait bir daireye yerleştirmeye çalışmışım ama paradan anlayan biri olarak, ailelerimiz okuldan sadece birkaç dakika uzaktayken onca parayı boşa harcamanın mantığını görememişti. Kafamda uzun bir nedenler listesi vardı... çoğu bir yatak, çarşaf ve her şeyi içeriyordu.

Ve tabii ki ailem onu çok sevmelerine rağmen benim yatak odama taşınmasını istemiyorlardı. Teyzesinin evine taşınmama bile razı olmamışlardı ve pahalı eğitim masraflarımı karşıladıkları için konuyu çok fazla zorlamamıştım. Ama şimdi paradan tasarruf etmek için birlikte yaşamak zorundaydık, yani sanırım sonunda tartışmayı ben kazanmıştım. Giysilerimizi küçük, çift kişilik şifonyere yerleştirmeye başlarken bu düşünceye gülümsedim - onunki bir tarafta, benimki diğer tarafta. Çok fazla giysimiz yoktu ve Denny duştan dönene kadar işim bitmişti.

Onu sadece bir havluya sarınmış olarak görmek beni çok memnun etti ve kollarımı bacaklarıma dolayarak yatağa oturdum, başımı dizlerimin üzerine koyarak giyinmesini izledim. Dikkatli bakışlarıma güldü ama yeterince rahattı o kadar ki hiçbir sorun yaşamadı havlusunu bıraktı ve

Giyinmek. Eğer rollerimiz tersine dönseydi, ona arkasını dönmesini, gözlerini kapatmasını ya da başka bir şey yapmasını söyledim.

İşini bitirdikten sonra yanımdaki yatağa oturdu. Parmaklarımı nemli saçlarında gezdirmekten, biraz hışırdatmaktan ve tutam tutam şekillendirmekten kendimi alamadım. Sabırla bekledi, gözlerinde sıcak bir parıltı, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı.

İşim bitmiş gibi görüldüğünde beni alınımdan öptü ve arabadan geri kalan kutularımızı almak için aşağıya indik. Bu sadece iki sefer sürdü - gerçekten çok fazla eşyamız yoktu. Ancak görünüşe göre yiyeceğimiz tamamen tükenmişti. Kutuları yatağımızın üzerine koyduk ve yiyecek bulmak için şehrin sokaklarında cesurca dolaşmaya karar verdik. Denny bir yıl boyunca burada yaşamıştı ama bu birkaç yıl önceydi ve o zamanlar araba kullanmıyordu, bu yüzden Kellan'dan yol tarifi aldık ve girişimimizi yaptık.

Etrafa bakmak ve biraz taze yiyecek almak için kolayca iskeleye ve Pike Place pazarına gittik. Gerçekten çok güzel bir şehirdi. El ele iskeleden aşağıya doğru yürüdük ve güneş ışığının Sound'da parıldamasını izledik. Sıcak, berrak bir gündü ve durup feribotların gidip gelişini ve martıların bizim gibi yiyecek ararken suyun üzerinde alçaktan uçmalarını izledik. Hafif, serin bir esinti tuzlu su kokusunu da beraberinde getiriyordu ve ben başımı Denny'nin göğsüne yaslamıştım, o da kollarını bana sarmış, son derece memnun bir haldeydi.

"Mutlu musun?" diye sordu, çenesini boynuma sürterek, boynumdaki hafif tüyler beni kıkırdattı.

"Çılgınca," diye cevap verdim, başımı çevirip ona yumuşak bir öpücük verdim.

Bölgedeki tüm turistik şeyleri yaptık - tüm şirin dükkanları gezdik, sokak müzisyenlerini dinledik, sevimli küçük bir atlıkarıncaya oturduk ve kalabalık alkışlarken balık tüccarlarının birbirlerine kocaman somon atmalarını izledik. Sonunda biraz taze meyve, sebze ve diğer yenilebilir yiyeceklerden aldık ve arabaya geri döndük.

Seattle'ın talihsiz yanlarından biri, eve dönüş yolunda hemen fark ettiğimiz, inişli çıkışlı dik yokuşlar ve bu yokuşlarda düz vites araç kullanmaya çalışmaktır. Kazayla arkadan çarpmanın eşiğinden döndüğümüz üçüncü seferde

İkimiz de o kadar çok güldük ki gözyaşlarımı tutamadım. Sadece iki kez kaybolduk ve sonunda tek parça halinde eve dönmeyi başardık.

Elimizde birkaç poşet yiyeceklerle mutfığa geri döndüğümüzde hâlâ küçük maceramıza gülüyorduk. Kellan masada oturduğu yerden bize baktı, spiralli bir kâğıda notlar yazıyordu. Şarkı sözleri olabilir mi? Bize eğlenerek sırtı ve işine geri döndü.

Denny yiyeceklerimizi kaldırırken ben de üst kattaki birkaç kutu eşyamızı ayırmaya başladım. Oldukça hızlı ilerledi. Çok büyük bir yere taşınmadığımızı bildiğimizden, yanımızda sadece temel eşyaları getirmiş, bir insanın belirli bir süre boyunca biriktirdiği eşyaların çoğunu annemin tavan arasında bırakmıştı. Tüm kitaplarımızı, Denny'nin iş kıyafetlerini, okul eşyalarımı, birkaç fotoğrafı ve diğer hatıraları kaldırmam düşündüğüm kadar uzun sürmedi. Tuvalet malzemelerimizi banyoya koyarak işi bitirdim; Kellan'ın pahalı eşyalarının yanında bizim dolar dükkânından aldıklarımız beni gülümsetti. Sonra işim bitti.

Alt kata indiğimde Kellan ve Denny'yi ESPN izlerken bulmak için oturma odasına döndüm. Burası da evin geri kalanı gibi zar zor dekore edilmişti; yakında bu konuda gerçekten bir şeyler yapmam gerekecekti. Arka bahçeye açılan bir sürgünün yanında, arka duvara dayalı büyük bir televizyondan . Uzun, köhne görünümlü bir kanepenin uzak duvarı kaplıyordu, yanında rahat görünümlü bir sandalye vardı ve ikisinin arasına üzerinde eski bir lamba olan yuvarlak bir masa sıkıştırılmıştı. Kellan giyindiği kadar sade yaşıyor gibi görünüyordu.

Denny uzun kanepeye yayılmıştı ve her an uyuyacakmış gibi görünüyordu; muhtemelen hâlâ çok yorgundu. Ben de uzun yolculuğun (bütün öğleden sonra iskelede dolaşmakla birlikte) beni de yorduğunu hissetmeye başlamıştım, bu yüzden Denny'ye doğru yürüdüm ve üzerine çıktım. Bacaklarım onunkilerin üzerinde, kolum göğsünde ve başım omzunda olacak şekilde, kanepenin onun arasına girebilmem için yer değiştirdi. Keyifle iç geçirdi ve beni sıkıca çekerek başımı usulca öptü. Kalp atışları yavaş ve sabitti ve beni nazıkçe uykuya çekiyordu. Gözlerimi kapatmadan önce sandalyede oturan Kellan'a baktım. Merakla bizi izliyor gibiydi. Gözlerim kapanmadan ve uyku üzerime çökmeden önce bunu merak etmekten başka bir şey yapamadım.

Bir süre sonra Denny altımda kımıldayınca uyandım. "Özür dilerim, seni uyandırmak istememiştim," dedi, aksanıyla sıcak ve hoş ses tonuyla.

Lüks bir şekilde gerinerek esnedim ve yüzüne bakmak için kendimi biraz yukarı ittim. "Sorun değil," diye mırıldandım, onu hafifçe öptüm. "Sanırım bu gece uyumak istiyorsam yine de uyanmalıyım." Etrafıma bakındım ama odada yalnızdık.

Tek başına.

Bu düşünce, Denny'yle kanepede ne kadar yakın olduğumuzu anında fark etmemi sağladı. Yaramazca sırtarak onu tekrar ama daha sert öptüm. Biraz güldü ama beni hevesle öptü. Nefesimin hızlanması uzun sürmedi, kalbim de onu takip etti. Altımdaki bu sıcak, güzel adam için içimi arzu kapladı ve parmaklarımı göğsünde gezdirdim ve pürüzsüz tenini hissetmek için gömleğinin altından geçirdim.

Güçlü elleriyle kalçalarımı kavrayarak tepki verdi ve ben daha doğrudan onun üzerine gelene kadar beni kaydırıldı. Mutlu bir şekilde iç geçirdim ve ona doğru bastırdım. Aklımın bir köşesinde bir kapının kapandığını fark ettim ama Denny'nin ellerinin beni daha da sert bir şekilde kendine doğru çekmesi, aklımdan başka her türlü düşünceyi hızla uzaklaştırdı.

Mutlulukla çenesini öpüyor ve boynuna doğru ilerliyordum ki, hafif, eğlendirici bir kıkırdama beni keyiften uyandırdı. Denny'nin kucağında dimdik oturdum ve onun şaşkınlıkla homurdanmasına neden oldum. Kellan'ın hâlâ burada olduğunu fark etmemiştim ve yanaklarımdaki rengin bunu ona acı verici bir şekilde belli ettiğinden emindim.

"Özür dilerim." Şimdi biraz daha sert gülüyordu. Girişte durmuş, ön kapının yanındaki kancadan ceketini alıyordu. "Eğer beklemek istersen bir dakika içinde saçlarından kurtulacağım." Bir an için bunu düşünmüş gibiydi. "Ya da bekleme. Bu beni gerçekten rahatsız etmiyor." Omuz silkti, hâlâ kıkırdıyordu.

Bu beni rahatsız etti. Bir şey söyleyemeyecek kadar utandığım için hemen kanepenin diğer tarafına uçtum. Denny'ye baktım.

Bir şekilde zamanı birkaç dakika geri sarmış. Orada öylece yatıyordu, yüzünde şimdi de eğlenen bir gülümseme vardı. İçimden bir öfke aktı - erkekler!

Odağı bir şekilde değiştirmem gerektiğinden, "Nereye gidiyorsun?" diye ağzımdan kaçırdım. Söylemek istediğimden daha sert çıkmıştı ama bunu değiştirmek için artık çok geçti.

Bana göz kırptı, öfke patlamasından dolayı biraz şaşırılmıştı. İçimden bir ses kanepede seks yapıyor olabileceğimizi ve onun bunu umursamayacağını söylüyordu. Görünüşe göre bu tür şeyler konusunda çok açıktı. Muhtemelen sadece benimle dalga geçmek istemişti, beni utandırmak değil. Sinirim biraz yatışmıştı.

"Pete's. Bu gece orada başka bir konserimiz var."

"Oh." Şimdi moralimden başka şeylere daha fazla dikkat ettiğim için, bu sabahkinden farklı giyinmiş görünüyordu - parlak kırmızı, uzun kollu bir gömlek ve mükemmel solmuş mavi kot pantolon. O da yeni yıkanmış görünüyordu, saçları inanılmaz derecede dağınıktı ama hala hafif nemliydi. Önceki gecedan hatırladığım rock tanrısına benziyordu.

"Gitmek mi istiyorsunuz..." diye durakladı, sonra şeytanca sırıttı, "yoksa burada mı kalmak istiyorsunuz?"

Gerçek bir arzudan ziyade hatırladığım utanç ve kızgınlıktan dolayı ağzımdan kaçırdım, "Hayır, gideriz. Elbette."

Denny şaşkınlık ve biraz da hayal kırıklığı içinde bana göz kırptı. "Gerçekten mi?"

Düşünmeden yaptığım bu açıklamayı telafi etmenin bir yolunu bulmaya çalışırken, "Evet, dün gece sesleri gerçekten iyiydi. Biraz daha fazlasını duymayı umuyordum."

Denny yavaşça koltukta doğruldu. ". Anahtarlarımı alayım."

Kellan başını hafifçe bana doğru salladı, yüzünde eğlenceli bir sırıtış vardı. "Tamam, orada görüşürüz o zaman."

Arabayla oraya giderken, Denny'ye mutfakta Kellan'la aramızda geçen tuhaf konuşmayı sorarak az önceki utancımı örtmeye çalıştım. Ona doğru baktım. "Kellan... iyi birine benziyor?" Bunun bir soru gibi algılanmasını istememiştim ama öyle oldu.

Bana baktı "Hayır, öyle. Ona zorundasın. Gerçek bir figüran gibi görünebilir ama gerçekten harika bir adamdır."

Garip Avustralya argosuna kaşımı kaldırdım ve gülümseyerek açıklamasını bekledim. Arada bir bana ne anlama geldiğini bilmediğim kelimeler söylerdi. Ne beklediğimi bildiği için gülümsedi. "Ben iyiyim, bana sorman yeterli," diye açıkladı.

Kısaltılmış versiyonu tercih ettiğimi düşünerek biraz kızardım ve sonra güldüm. "Daha önce onun hakkında hiç konuşmamıştın. Bu kadar yakın olduğunuzu fark etmemiştim." Washington'daki arkadaşından bahsettiği birkaç zamanı hatırlamaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

Tekrar yola baktı ve omuz silkti. "Sanırım eve döndüğümde irtibatı kaybettik. Amerika'ya döndüğümde onunla bir ya da iki kez konuştum... ama hiçbir zaman gerçekten iletişim kurmadık. Meşguldüm, bilirsin işte."

Şaşkınlıkla, "Ondan senin daha yakın olduğunu hissettim. Seni seviyor gibi mi görünüyor?" Bunu söylerken biraz tuhaf hissettim; erkekler genellikle duygularını bu kadar açık açık söylemezlerdi. Sanki Kellan ona soneler yazıyormuş gibi değildi, sadece ondan aldığım bir histi. "Denny'ye borçlu olduğunu" ve "onun için her şeyi yapacağını" söylemesi - erkeklerin dilinde bu aşk anlamına geliyordu.

Denny neden bahsettiğimi anlamış gibiydi ve biraz utanarak bir an için yere baktı. "Önemli bir şey değil. Neden bu kadar yaygara kopardığını anlamıyorum. Gerçekten, önemli bir şey değildi." Dudağını ısırarak tekrar yola baktı.

Delicesine meraklandım ve "Ne?" diye sordum.

Sanki bana söylememeyi tercih ediyormuş gibi durakladı ama tabii ki sonunda söyledi. "Bir yıl boyunca onunla ve ailesiyle yaşadığımı biliyor musun?"

"Evet," dedim, bununla nereye varmak istediğini anlayamamıştım.

"Şey, o ve babasının gergin bir ilişkisi vardı, sanırım öyle diyebilirsiniz. Her neyse, bir gün babası çok ileri gitti, onu biraz hırpaladı. Bunu gerçekten düşünmedim, sadece durmasını istedim. Sanırım onun önüne geçtim, onun için bir darbe aldım." Araba sürmeye geri dönmeden önce bir an için benim tepkime baktı.

Şok olmuş bir şekilde ona baktım. Bu hikâyeyi daha önce hiç duymamıştım. Denny'nin yapacağı bir şeye benziyordu. Kalbim Kellan için biraz sıkıştı...

Başını salladı, kaşları çatılmıştı. "Bu babasını biraz uyandırmışa benziyor. Ben oradayken onu bir daha rahatsız etmedi." Hafifçe başını salladı. "Ama sonrasını bilemiyorum..." Bana bakarak o şapşal sırtışını takındı. "Her neyse, Kellan o olaydan sonra gerçek ailesinden çok bizim bir aile olduğumuzu hissetti." Güldü ve tekrar yola baktı. "Sanırım geri döndüğüm için benden daha çok heyecanlandı."

Bara vardığımızda Kellan çoktan oradaydı, diğer üç grup arkadaşıyla birlikte arka tarafta sahneye yakın bir masada oturuyordu. En uçta oturuyordu, rahat ve konforlu görünüyordu, bir ayağını dizine koymuş birasını yudumluyordu. Solunda, başcı olarak hatırladığım uzun saçlı sarışın vardı. Onun karşısında, yeni oda arkadaşımız olduğunu umduğum oyuncak ayı davulcu ve davulcunun solunda, grubun son üyesi olan diğer sarışın gitarist çemberi tamamlıyordu. Bir yerlerde saklanıp çalmaya hazırlanmadıkları için biraz şaşırmıştım. Ama harika olacaklarından tamamen emin görünüyordlardı ve oraya çıkmadan önce birkaç birayla rahatlıyorlardı.

Karşılarındaki masada oturan iki kadın açıkça onların her hareketini izliyordu. Birinin ağzı açık bir şekilde Kellan'a bakıyordu. Yeterince sarhoş ve ilgisini çekmiş görünüyordu, öyle ki her an koridorun karşısına geçip Kellan'ın kucağına atlayacağını düşündüm. Kellan ona hiç dikkat etmese de, kızın bunu yapmaya karar vermesine aldırmayacağından emin değildim.

Ancak Kellan'ın dikkati Şu anda yanında oturan baŐıdaydı. Kapıdan ne konuştuklarını anlayamıyordum ama tım çocuklar yüzlerinde gülümsemelerle onun hikâyesini dinliyordu.

Denny de onları fark etti ve bana dönüp gülümseyerek bizi masalarına doğru götürmeye başladı. Başının sözlerini duyabilecek kadar yaklaştığımızda, buraya gelmenin kötü bir fikir olduğuna karar verdim ve keşke çenemi kapalı tutsaydım da yine sıcak ve rahat bir Şekilde kanepeye uzansaydık diye düşündüm. Denny beni sürekli ileri doğru çekiyordu, ben de asık suratla onu takip ettim.

"...bu kız, kahretsin, hayatımda gördüğüm en güzel göğüslere sahipti." Başı elleriyle kaba bir hareket yapmak için durakladı... sanki çocuklar bu ifadenin açıklığa kavuŐturulmasına ihtiyaç duyacakmıŐ gibi. "Ve en kısa etek de ondaydı. Etrafımızdaki herkes tamamen sarhoŐtu, bu yüzden masanın altına saklandım ve eteği gidebildiği kadar yükseğe ittim. Sonra bira ŐiŐemi kaptım ve..."

Kellan onun göğsüne vurdu, Denny'nin ve benim geldiğimizi fark etti. Onun önünde masanın sonunda durduk, Denny biraz kıkırdadı. Kızardığımdan emindim ve yüzümü olabildiğince pürüzsüz tutmaya çalıştım.

"Dostum... İyi kısma geliyorum, " Başı biraz Şaşkın görünüyordu.

"Griff..." Kellan beni işaret etti. "Yeni oda arkadaşlarım burada."

Denny ve bana bakmak için başını kaldırdı. "Ah evet... oda arkadaşları." Tekrar Kellan'a baktı. "Joey'i özledim, adamım... Çok seksiydi! Cidden, neden ona dokunmak zorundaydın ki? Seni suçladığımdan değil ama-"

Kellan göğsüne daha da sert bir tokat atınca sözünü kesti. Başının kızgınlığını görmezden gelen Kellan bizi işaret etti. "ocuklar, bunlar arkadaşım Denny ve kız arkadaşı Kiera."

Yüzümü gülümseyecek Şekilde düzeltmeye çalıştım. Eski oda arkadaşının neden gittiğini bilmiyordum ve biraz Şok olmuştum ve tabii ki içine girdiğimiz kaba sohbetten dolayı hâlâ biraz utanıyordum. Denny gülümsedi ve yumuşak bir Şekilde "Merhaba" dedi. "Merhaba" diye mırıldanmayı başardım.

"Hey." Başçı selamlamak için çenesini yukarı kaldırdı. "Griffin." Beni aşağı yukarı süzdü, bu beni son derece rahatsız etti ve Denny'nin elini daha sıkı sıkarak hafifçe arkasına geçtim.

Kellan'ın masasının karşısındaki ikizi olabilecek kişi, daha kibar bir selamlama için elini uzattı. "Matt, merhaba."

"Gitarist, değil mi?" Denny elini sıkarken ona sordu. "Gerçekten çok iyisin!"

"Evet, teşekkürler dostum." Denny'nin ne çaldığını hatırlamasından gerçekten memnun görünüyordu. Ancak Griffin homurdandı ve Matt ona bir bakış fırlattı. "Aş artık bunu, Griffin."

Griffin de ona bir bakış fırlattı. "Tek söylediğim, son riff'i tamamen berbat ettiğin. O şarkıya bayılıyorum, kesinlikle çalmalıyım."

Devam eden bir tartışmaya benzeyen sesi duymazdan gelerek Matt'in yanındaki büyük oyuncak ayı görünümlü adam ayağa kalktı ve bize elini uzattı. "Evan, davulcu. Tanıştığımıza memnun oldum."

Kellan ayağa kalkarken biz onun elini sıktık. Koridor boyunca sarhoş kadınlara doğru yürüdü. Az önce ona ağzı açık bakan kadının onun yakınlığı karşısında bayılabileceğini düşündüm. Sandalyesinin arkasına eğildi, saçının bir tutamını kenara itti ve kulağına çok yakından bir şeyler fısıldadı. Kadın hafifçe kızarak başını salladı ve adam ayağa kalkarak yanlarındaki birkaç boş sandalyeyi kaptı. O uzaklaşırken kadınlar okullu kızlar gibi kıkırdıyordu.

Yüzünde hafif bir gülümsemeyle sandalyeleri masanın ucuna bizim için yerleştirdi. "Buyurun, oturun."

Tüm bu değiş tokuşu garipseyerek ve yeni yol arkadaşlarımız konusunda tam olarak rahat hissetmeyerek, yüzümde küçük bir kaş çatmayla oturdum. Kellan'ın gülümsemesi genişledi. Ben rahatsız olduğumda bundan gerçekten hoşlanıyor gibiydi.

Biz otururken Griffin dikkatini Denny'ye yöneltmişti. "Aksanın ne... İngiliz misin?"

Denny ona kibarca gülümsedi. "Avustralyalı."

Griffin sanki bunu başından beri biliyormuş gibi başını salladı. "Ahhhh. Ahoy, dostum."

Kellan ve Evan güldüler. Matt ona dünyanın en büyük aptalıymış gibi baktı. "Dostum, o Avustralyalı... korsan değil."

Griffin kibirle burnunu çekti. "Her neyse." Birasından bir yudum aldı.

Denny biraz gülerek, "Grubunuzun adı ne bu arada?" diye sordu.

Griffin kıkırdarken Kellan "D-Bags" dedi.

Ona inanamayarak baktım ve sonra gülümsedim. "Ciddi misin?"

Griffin şaşırtıcı bir şekilde biraz kaşlarını çatı. "Kukuları kısaltmamı istediler. Ben her şeyin tamamını istedim. Yüksek sesle söyle, gururla söyle!" Masaya vurdu.

Matt gözlerini devirdi. "Eğer Pete's'ten daha büyük bir yerde çalmak istiyorsak, o zaman tabelaya yazabilecekleri bir isme ihtiyacımız var." En azından içlerinden birinin daha büyük bir gelecek için hedefleri var gibiydi.

Griffin Matt'e sinirli bir bakış atarken, Kellan ve Evan kıkırdadı. "Dostum, ben tişört yaptım..."

Matt yine gözlerini devirerek, "Kimse seni onları giymekten alıkoymuyor," diye mırıldandı.

Kellan ve Evan daha sert güldüler, hatta Denny bile biraz kıkırdadı. Onlara gülümsemekten kendimi alamadım. "Siz kardeş misiniz?"

Griffin dehşet içinde bana baktı. "Kesinlikle olmaz!"

Şaşırmış bir halde önce Matt'e, sonra tekrar ona baktım. Gerçekten ikiz olabilirlerdi. "Ah, özür dilerim, sadece çok..."

"Biz kuzeniz," diye açıkladı Matt. "Babalarımız ikiz, o yüzden bu benzerlik... talihsiz bir durum." Kaşlarını çatı.

Griffin yine homurdandı. "Senin için talihsizlik... benim daha seksi olmam." Matt yine gözlerini devirirken masadaki diğer çocuklar güldü.

Kellan aniden iki parmağını havaya kaldırdı ve çenesini yukarı doğru sallayarak parmaklarını Denny ve bana doğru indirdi. Odanın öbür ucuna, onun odaklandığı yere baktım. Ona tuhaf bir şekilde gülümseyen yaşlı bir kadın, uzun odanın en ucundaki barı işletiyordu. Adamın ne demek istediğini anlamış gibiydi ve iki bira şişesini garsona uzatarak bize doğru gelmesini işaret etti.

Tekrar Kellan'a baktım ama o çoktan Denny ile Denny'nin yeni iş pozisyonu hakkında konuşmaya başlamıştı. Kellan reklamcılıkta staj yapmanın ne anlama geldiğini merak ediyordu. Bu hikâyeyi daha önce milyonlarca kez dinlediğim için kulak arkası ettim ve bara bir göz attım.

Pete'in evi sıcak ve rahat görünüyordu. Yerler meşe ağacındandı ve yılların kullanımıyla yıpranmıştı. Duvarlar hoş bir krem ve kırmızıydı ve neredeyse her santimetrekaresi çeşitli bira markalarının tabelalarıyla kaplıydı. Ahşap zeminde farklı boyutlarda ve tarzlarda düzinelerce masa, kısa duvarlardan birini kaplayan sahnenin önündeki yirmi metrelik alan dışında, sığabilecekleri her yere tikiştirilmişti.

Sahne de meşeydi, arkasındaki duvar siyaha boyanmıştı ve farklı tarz ve renklerde asılı gitarlarla kaplıydı. Sahnenin her iki yanında kalabalığa doğru bakan devasa konuşmacılar oturuyordu. Sahnenin üzerindeki ışıklar şu anda kapalıydı ve mikrofonlar, gitarlar ve davullar karanlık sahnede sahiplerini bekliyordu.

Çocuklar etrafımda sohbet ederken ben büyük dikdörtgen odanın diğer tarafına baktım. Diğer kısa duvar uzun bir bardı. Barın arkasındaki ayna, hayal edebileceğiniz her türlü içki şişesiyle dolu raflarla kaplıydı. Barmen şimdi ön duvardaki çift kapıdan içeri dolmaya başlayan kalabalık için içki doldurmakla meşguldü. Büyük pencereler bu duvarı süslüyor ve çeşitli neon bar tabelalarının ışıltısını içeri alıyordu.

Güzel, sarışın bir garson yaklaştı ve Denny ile bana biralarımızı uzattı. Ona teşekkür ettik ve Kellan ona dostça başını salladı.

Bir için meraklandım. Ancak garson ona sadece kibarca gülümsedi, ben de sadece arkadaş olduklarını düşündüm.

Biramı yudumladım ve garsonun barın diğerk uzun duvarındaki çift kapıdan geçişini izledim. Çelikleri ve hareketleri görebiliyor, hazırlanan yemeklerin takırtılarını duyabiliyordum. Burası mutfak olmalıydı. Mutfak kapısından çok uzakta olmayan büyük bir kemer, içinde birkaç bilardo masası varmış gibi görünen makul büyüklükte bir odaya açılıyordu. Duvarın geri kalan kısmından devam ettiğimde, sahneye yakın bir koridorun köşeyi döndüğünü ve üzerinde tuvaletlerin o yönde olduğunu gösteren işaretler olduğunu fark ettim.

Koridora bakarken, gözüm daha önce adamları izleyen iki wo-adamına takıldı. Denny ve ben şimdi masanın ucunda oturarak onların görüşünü kısmen . Kellan'ı açıkça isteyen kişi, onun hemen yanında oturuyor olmamdan memnun görünmüyordu. Aslında, düpedüz kızgın görünüyordu. Hemen arkamı döndüm.

O sırada arkamdan birinin bana yaklaştığını hissettim ve bir an için kadının benimle bir şeyler yapmaya çalışacağından endişelendim. Omzumun üzerinden bakarken vücudum istemsizce gerildi. Masamıza yaklaşan yaşlı bir adamı görünce rahatlayarak usulca i çektim.

Haki pantolon ve st köşesinde barın adı yazan kırmızı yakalı bir gömlek giymişti. Ellili yaşlarının ortalarında görünüyordu, saçları ağarmış ve yüzü yıpranmıştı. şu anda hiç de mutlu görünmüyordu.

"ocuklar hazır mısınız? Beş dakikaya kalkıyorsunuz,"

diye iç geçirdi. "İyi misin, Pete?" Kellan kaşlarını biraz

atarak sordu. Gözlerimi kırdım. Pete, Pete'in Yeri'nin

sahibi olmalı. Ne kadar şirin.

"Hayır... Traci telefonda işi bıraktı, geri dönmeyecek. Kate'e dublr çektirmek zorunda kaldım, böylece bu geceyi garantiye aldık." Kellan'a ters ters baktı. Bu beni meraklandırdı, ta ki eski oda arkadaşı Joey'nin Kellan yüzünden aniden ayrıldığını hatırlayana kadar. Belki de bu onunla ilgili bir durumdu?

Kellan da Griffin'e ters ters baktı. Biraz mahcup görünüyordu ve birasından uzun bir yudum aldıktan sonra, "Üzgünüm, Pete," diye mırıldandı.

Pete içini çekti ve başını salladı. Sanırım Pete'in eğlencesine dahil etmeye alışık olduğu bazı riskler vardı. Kendimi şaşırtarak, "Garsonluk yapıyordum. Bir iş bulmam gerekiyor ve okul başladığında geceleri çalışmak mükemmel olur."

Pete merakla bana baktı ve sonra tekrar Kellan'a döndü. Kellan gülümsedi ve elindeki şişeyle sırayla bizi işaret etti. "Pete, bunlar benim yeni oda arkadaşlarım, Denny, Kiera."

Pete başını salladı ve bana . "21 yaşında mısın?"

Gergin bir şekilde gülümsedim. "Evet, Mayıs'tan beri." Biramı yudumlarken 'hayır' dersem ne yapacağını kısaca merak ettim.

Tekrar başını salladı. "Pekâlâ. Yine de yakında yardıma ihtiyacım olabilir. Pazartesi akşam altıda başlayabilir misin?"

Denny'ye baktım, önce onunla konuşmam gerekip gerekmediğini merak ediyordum. Gündüzleri staj yaptığı için geceleri sadece birlikte olabiliyorduk. Yine de bana gülümsüyordu ve neredeyse belli belirsiz başını salladı.

"Evet, bu iyi olur. Teşekkür ederim," dedim sessizce. Ve , bu yeni şehirde geçirdiğim tam bir gün içinde bir işim olmuştu.

Bölüm 3

Yeni İşim

Grubun tüm setini dinlemek inanılmazdı. Yaptıkları işte gerçekten iyiydiler ve Kellan inanılmazdı. Henüz birilerinin onu kapmamış olmasına biraz . Yetenekli, baştan çıkarıcı ve ateşli bir rock yıldızının poster çocuğuydu. Ve zaten oldukça geniş bir hayran kitlesine sahiplerdi; setlerinin başlamasının hemen ardından sahnenin etrafı insanlarla dolmuştu.

Denny beni dans etmek ve hareket etmek için daha fazla alanımızın olduğu, grubun kenarına yakın bir yere çekti. Çaldıkları şarkı son derece akılda kalıcı ve dans etmesi kolaydı ve Denny beni etrafında döndürdü, sonra birbirimize yakın dans ederken beni sıkıca kendisine çekti. Güldüm ve kollarımı boynuna doladım. Sonra beni dibe çekti ve ben daha çok güldüm. D-Bags şarkılarının çoğu hızlıydı ama Denny ve ben birbirimize karşı rahattık ve birlikte kolayca dans ediyorduk.

Ara sıra sahnedeki gruba bakıyordum. Kellan, sözlerinin arasında çapkınca gülümserken vücuduyla müziğe nazıkçe ayak uyduruyordu. Onu izlemek büyüleyiciydi ve gece ilerledikçe kendimi bunu daha sık yapar buldum. Şarkı söylerken vücudunun nasıl sallandığını izlerken, Griffin'in aniden Matt'e baktığını, sonra da kaşlarını çatarak derin derin yüzünü buruşturduğunu fark ettim. Matt her nasılsa, ona hiç bakmadan ya da gitarının bir notasını bile kaçırmadan, Denny'yle benim kıkırdamamıza ve Griffin'in gözlerini devirmesine yol açarak onu terslemeyi bağırdı. Evan grubu izliyor, yavaşça başını sallıyor ve gülüyordu. Kellan bu değiş tokuşa tanık olmamış gibiydi ya da görmezden geliyordu, onun yerine gözleri hayranlık duyan kalabalığa odaklanmıştı.

Bazı şarkılarda Kellan gitarını eline alıyor ve Matt'le birlikte çalışıyordu. Gitarı Matt'inki gibi güçlendirilmemişti ve farklı sesler birbirine güzelce karışıyordu. Daha yavaş bir şarkının girişine başladı

Tek başına çalıyordu ve ne kadar iyi çaldığını fark etmeden edemedim, muhtemelen Matt kadar iyiydi. Sahnenin ön tarafındaki insanların çoğu şarkı yavaşlamış olmasına rağmen hâlâ dans ediyordu ama Denny ve benim yanımdaki çiftlerden bazıları yavaş dans etmeye başlamıştı.

Denny kollarını belime dolayarak beni kendine çekti. Bana son derece sevdiğim bir şekilde aptalca sırttı ve beni kendine doğru çekti. Mutlu bir şekilde iç çektim ve kollarımı tekrar boynuna doladım. Parmaklarımı siyah saçlarında gezdirerek ona yumuşak bir öpücük verdim. Müzik yükselip şiddetini artırırken ona sıkıca sarıldım ve başımı omzuna koyarak harika, tanıdık kokusunu içime çektim. Omzunun üzerinden dışarı bakarak sahnedeki Kellan'ı izledim. Vokallere ara verildiğinde bana tatlı tatlı gülümsüyordu ve ben de ona gülümsedim. Sonra bana göz kırptı ve ben de şaşkınlıkla göz kırptım. Buna güldü, tepkimi son derece eğlenceli buldu.

Bundan sonra hızlı tempolu bir şarkı daha aldılar, çiftlerin çoğu normal danslarına geri döndü, Denny ve ben birbirimize kilitlenmeyi, birbirimize gülümsemeyi ve usulca öpüşmeyi seçtik. Şarkı bittiğinde Kellan'ın konuşan sesi kalabalığın gürültüsünü yardı.

"Bu gece geldiğiniz için teşekkür ederim." Durakladı, kalabalığın aniden patlayan çığlıklarının dinmesini bekledi. Bir dakika sonra çekici bir şekilde gülümsedi ve bir parmağını kaldırdı. "Hepinizi yeni oda arkadaşlarımla tanıştırmak için bir saniyenizi ayırmak istiyorum."

Parmağıyla Denny ve beni işaret etti. Derinden kızardım ve Denny gülerek yanıma geldi, kolları hâlâ belimdeydi. Ona baktım, dudağımı ısırdım ve yavaş şarkıdan sonra gitmiş olmayı diledim. Kellan tüm bara isimlerimizi söylerken o sırttı ve yanağımdan öptü.

Kellan neşeyle, "Şimdi, Kiera'nın Pazartesi gecesinden itibaren Pete'in mutlu küçük ailesine katıldığını bilmek hepimizi mutlu edecek," derken ben mahcup bir şekilde başımı Denny'nin omzuna gömdüm. Kalabalık yine çığlık attı... Nedenini bilmiyordum ve yüzüm daha da kızardı ve Kellan'a dik dik bakarak sessiz olmasını diledim. Bakışına güldü. "Hepinizin ona iyi davranmasını istiyorum..." bana ahlaksızca sırttan yanındaki D-Bag'e baktı, "...özellikle de sen Griffin."

Bir kez daha bağırarak kalabalığa iyi geceler diledi ve sonra sahnenin kenarına oturdu. Dikkatler artık benim üzerimde olmadığı için utancım azalıyordu, yanına gidip ona ne kadar harika olduğunu söylemeyi düşündüm. Görünüşe göre buna gerek yoktu. Neredeyse anında, yaklaşık beş kız onun etrafında toplandı. Biri ona bira getirdi, biri saçıyla oynadı ve hatta biri kucağında oldukça rahat etti. Bir ara onun boynunu yaladığını gördüğüme eminim. Buna tanık olduktan sonra, benden cesaretlendirici bir söz duymaya ihtiyacı olmadığını ve sabah ona güzel bir şeyler söyleyebileceğimi düşündüm.

Denny ve ben grup bittikten kısa bir süre sonra ayrıldık ve yorgunluktan neredeyse tökezleyerek yattık. Kellan'ın eve ne zaman geldiğini tam olarak bilmiyorum ama bizden çok daha geç gelmişti. Doğal olarak, ertesi sabah halsiz bir şekilde mutfığa gittiğimde oldukça şaşırılmışım ve o çoktan masada oturmuş, tamamen giyinmiş, kahvesini yudumlarken ve gazetesini okurken nahoş bir şekilde mükemmel görünüyordu.

"Günaydın," dedi, biraz fazla neşyle.

"Uh," diye huysuzca cevap verdim. Yani, sadece yetenekli ve gülünç derecede çekici olmakla kalmıyor, aynı zamanda çok az uykuyla sorunsuz çalışabilen insanlardan biriydi. Bu beni biraz rahatsız etti.

O ödevini bitirirken ben de bir fincan alıp kahve doldurdum. Üst katta, Denny duşa hazırlanırken suyun akmaya başladığını duyabiliyordum. Kahve yapmayı bitirdim ve masada Kellan'ın karşısına oturmaya gittim.

bana gülümsedi. Bir an için, uyurken giydiğim şezlong pantolonu ve atletle kendimi gerçekten mahcup hissettim. Onun fazlasıyla mükemmel yüzüne duyduğum kızgınlık içimi kapladı. Gerçekten, bir kişinin bu kadar kutsanması mı gerekiyordu? Bu kozmik olarak adil görünmüyordu. Sonra Denny'nin arabada benimle yaptığı konuşmayı hatırladım... Kellan ve babası hakkında. Bu öfkemi yatıştırdı. Bu çekici çocuk için işler her zaman kolay olmamıştı.

"Peki, ne düşündün?" diye sordu, cevabımı zaten biliyormuş gibi gülümseyerek.

Kaşlarımı çatmaya çalıştım, sanki berbat olduğunu söyleyecekmişim gibi, ama yapamadım ve bunun yerine biraz güldüm. "Siz harikasınız. Gerçekten, inanılmazdı."

Gülümsedi ve başını salladı, kahvesini tekrar yudumladı. O halde onun için büyük bir şok değildi. "Teşekkürler. Çocuklara beğendiğini söyleyeceğim." Göz ucuyla bana baktı. "Daha az saldırgan mı?"

Dünkü konuşmamızı hatırlayarak kızarmaya başladım, ama sonra performansı kafamda yeniden canlanmaya başladı. Hafif bir şaşkınlıkla, duygusallığı azalttığını fark ettim. Kesinlikle hala flörtöz ve çekiciydi, ama daha az... barizdi. Ona gülümsedim. "Evet, çok daha iyi... teşekkür ederim."

Yorumuma güldü ve onu oldukça kaba bir şekilde eleştirdiğim bir şeyi gerçekten dinlemiş olması beni biraz memnun etti.

Birkaç dakika sessizce kahvelerimizi yudumladık ve sonra dün gece konuşurken söylediğim bir şey aniden aklıma geldi ve durduramadan ağzımdan kaçtı. "Joey bizden önceki oda arkadaşımız mıydı?" Gerçekten, onun yanında gevşek dilimin nesi vardı? Bunun üzerinde çalışmam gerekecekti.

Kahvesini içerken durakladı ve fincanı yavaşça yere bıraktı. "Evet... Denny oda için aramadan bir süre önce ayrıldı."

Gözlerindeki tuhaf ifadeyi merak ederek sordum: "Eşyalarının çoğunu burada bırakmış. Almak için geri gelecek mi?"

Bir an için masaya, sonra tekrar gözlerime baktı. "Hayır... Şehirden ayrıldığından oldukça eminim."

Şaşkınlık dilimi tekrar gevşetti, "Ne oldu?" Ona bu soruyu sormaya gerçekten hiç niyetim yoktu. Beni tersleyip terslemeyeceğini merak ediyordum.

Bir an için düşünceli görünüyordu, sanki o da merak ediyordu. "Bir... yanlış anlaşılma..." dedi sonunda, yavaşça.

Sıkıca düşüncelerimi kapattım ve kahveme odaklandım. Artık burnumu sokmayacaktım. Bu benim işim değildi ve onu kızdırmak istemiyordum.

yeni oda arkadaşım. Zaten bir önemi yoktu; durumumuz çok farklıydı. Sadece geri gelirse yatağı bırakmasını umuyordum. İnanılmaz derecede rahattı.

Denny ve ben o tembel Pazar gününün geri kalanını dinlenerek ve ertesi gün başlayacağımız işlerimiz için hazırlık yaparak geçirdik. Denny'nin stajyerliği neredeyse hiç para getirmiyordu, bu yüzden ikimiz de bu kadar çabuk bir iş bulduğum için rahatlamıştık. Kellan'a bizi Pete'le tanıştırmadaki küçük rolü için teşekkür ettim ve Griffin'e pantolonunun içinde tutamadığı için zihinsel olarak teşekkür ettim, tabii ki bu düşünce beni biraz kızarttı.

Gerçi bu konuda gergindim. Daha önce hiç bir barda garsonluk yapmamıştım. Denny ve Kellan beni farklı içkiler ve içlerinde ne olduğu konusunda sorguya çekerek harika birkaç saat geçirdiler. İlk başta itiraz ettim, çünkü bilgim gerçekten o kadar iyi değildi ve onlara defalarca içkileri barmenin yaptığını söyledim. Sadece siparişleri tekrarlamam gerekiyordu. Ama bazılarını Kellan'ın tamamen uydurduğuna emin olduğum eğlenceli ve müstehcen içkilerden sonra, onların küçük oyununu oynarken eğlenmeye başladım. Sanırım bilebildiğim her şeyi bilmek bana yardımcı olacaktı.

O akşam Denny de ilk günü için heyecanlanmaya başlamıştı. Üç farklı kıyafet seçti, tüm eski okul kitaplarını karıştırdı, çantasını dört kez düzenledi ve sonunda kanepeye oturup gergin bir şekilde ayaklarını yere vurdu. Kellan grupla buluşmak için izin istedi - görünüşe göre neredeyse her gün prova yapmak için buluşuyorlardı, muhtemelen bu yüzden konserden önce kendilerini bu kadar rahat hissediyorlardı. Yalnızlığımızı fırsat bilerek Denny'nin aklını sinirlerinden uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

İkinci seferde, sanırım sonunda rahatladı.

Pazartesi sabahı beklenenden daha çabuk geldi. Denny ilk gününe hazırlanırken ben de sabah kahvemi içmek için aşağıya indim. Kellan'ı masada, sandalyesinde rahatça arkasına yaslanmış, kahvesini içerken ve gazetesini okurken görünce, tişörtüne bakıp kıkırdamak zorunda kaldım. Üzerinde siyah bir tişört vardı ve ön yüzünde oldukça cesur bir şekilde beyaz harflerle '*Dangalaklar*' yazıyordu. Güldüğümü ve bakışlarımı fark etti ve çekici bir şekilde gülümsedi.

"Beğendin mi? Sana bir şeyler ayarlayabilirim." Bana göz kırptı. "Tanıdıklarım var." Gülümsedim ve o kahvesini içmeye devam ederken ben de ona başımı salladım.

Denny bir süre sonra aşağı indi, açık mavi düğmeli gömleği ve haki pantolonuyla çok yakışıklı görünüyordu. Masadaki Kellan'a baktı ve gömleğini işaret etti. "Güzelmış dostum... Bana da bir tane alsana."

Kellan güldü ve başını salladı, sonra Denny geldi ve kollarını bana doladı. Yanağıma bir öpücük kondururken kaşlarımı çattım. "Ne?" diye sordu, hızla kendine bakarak.

Gömleğinin önünü düzelttim, sonra elimi çenesinde gezdirdim. "Sen... tamamen çok çekicisin. Şımarık bir sarışın seni benden kapacak."

Bir kaşını kaldırdı ve sıcak bir şekilde gülümsedi. "Seni aptal nong."

Kellan masadan kalktı. "Hayır, o haklı dostum." Başını oldukça ciddi bir şekilde ona doğru salladı. "Çok ateşlisin." Sonra sırtarak kahvesini içmeye devam etti.

Kellan'a gözlerimi devirerek Denny'ye uzun bir öpücük verdim ve ona işte iyi bir gün diledim. Kellan da şakacı bir tavırla yaklaşıp yanağına bir öpücük kondurdu. Denny güldü ve hâlâ oldukça gergin görünerek kapıdan çıktı.

İki buçuk ay daha okula başlamayacağım için gün içinde yapacak pek bir şeyim yoktu, bu yüzden annemi tekrar aradım ve ona şimdiden herkesi çok özlediğimi söyledim. Bana hemen eve dönmem için bir uçak bileti teklif etti. Ona burada her şeyin harika gittiğini ve hatta bir işim olduğunu söyledim. Tekrar tekrar iç geçirerek bana şans ve bol bol sevgi diledi. Ona babamı ve Anna'yı benim için öpmesini söyledim.

Günün geri kalanını ya televizyon izleyerek ya da Kellan'ın masada şarkı sözleri yazmasını izleyerek geçirdim. Sürekli bazı notlar ya da düşünceler not ediyor, üzerlerini çiziyor, bir şeylerin yerini değiştiriyor ve kalemını çiğneyerek düşünüyor gibiydi. Ara sıra bir mısra hakkında fikrimi soruyordu. Ona mümkün olduğunca anlayışlı bir cevap vermeye çalıştım, ancak müzik teorisi güçlü noktalarımın biri değildi. Onun için büyüleyiciydi.

Yine de onu çalışırken izledim ve farkına bile varmadan vardiyam için hazırlanmam gerekti.

Duş aldım ve giyindim, makyajımı düzelttim ve saçlarımı at kuyruğu yaptım. İ ektim. Harika değildi ama yine de çıktı sanırım. Ceketimi n kapıdaki kancadan almak için aşağıya indim.

"Kellan?"

Televizyon izlediği oturma odasından bana doğru baktı. "yle mi?"

"Buralarda bir otobüs tarifesi var mı? Gzergha tekrar bakmak istiyorum." Tek aracımız olan Denny henüz işten gelmemişti ve ben de otobüs yolculuğunun ne kadar süreceğini bilmediğim için erken çıkmak istiyordum.

Anlamadan önce bana şaşkınlıkla baktı. "Hayır... Yine de seni götüreceğim."

"Hayır, hayır. Bunu yapmak zorunda değilsin." Gerçekten de ona yk olmak istemiyordum.

"Sorun değil. Bir bira alıp Sam'le sohbet edeceğim." Bana çekici bir yarım glmsemi fırlattı. "İlk müşterin ben olacağım."

Harika, umarım birasını kucağına dkmemişimdir. "Oh, tamam. Teşekkürler." Onunla birlikte kanepeye oturup bir süre televizyon izledim, çünkü artık zamanım vardı.

"İşte, aslında bir şey izlemiyordum," dedi ve kumandayı bana uzattı.

"Oh, teşekkürler." Gerekli değildi ama tatlı bir jestti. Kanallar arasında gezinmeye başladım ve premium kanallara geldiğimde durdum. HBO olduğunu düşündüğüm kanalda durdum. "Oh, bu kanalları mı izliyorsun?" Aslında hiçbir şey izlemiyor gibi görünürken ekstra kanallar için para harcaması bana tuhaf gelmişti.

Bana doğru muzipçe sıırttı. "Griffin. Ziyarete geldiğinde her şeyi hazır bulundurmayı sever. Sanırım kablo şirketindeki bir kızı tanıyor."

"Oh," dedim biraz kızarak. Griffin'in televizyonda ne izlemek isteyebileceğini düşünüyordum ki, o sırada televizyonda ne oynadığını fark ettim. Çıplak bir kadın ve erkeğin açıkça tutkunun sancılarını çektiği aşırı erotik bir sahnede durmuştum. Adam ya bir vampirdi ya da ciddi bir ısırma fetişi vardı ve kadının boynunu oldukça tutkulu bir şekilde ısırıyor, bolca kan akıtıyor ve son derece müstehcen bir şekilde yalayıp emiyordu. Öfkeyle kızarak Kellan'ın orijinal şovuna döndüm ve kumandayı ona geri fırlattım.

Yanımda usulca gülerken bana attığı bakışı görmezden gelmeye çalıştım. Saat yeterince geç olduğunda Kellan televizyonu kapattı ve bana baktı. "Hazır mısın?"

Gülümsemeye çalıştım. "Elbette"

Bana kıkırdadı. "Merak etme, iyi olacaksın."

Paltolarımızı aldık ve kapıdan çıktık. Denny'nin beni almak için zamanında evde olacağını umuyordum, bütün gün onu gerçekten özlemiştim ama sanırım hâlâ isteydi Umarım ilk günü iyi geçmiştir. Ben de ilk günümün iyi geçmesini umuyordum.

Kellan'ın arabasına doğru ilerledik ve gülümsemek zorunda kaldım. Altmışlı yıllara ait eski bir kas arabasıydı - tamponuna bakılırsa bir Chevy Chevelle Malibu. Her yeri cilalı kromla kaplı parlak siyah, şık ve inanılmaz derecede seksiydi; sürücüsüne mükemmel bir şekilde uyuyordu. Arabanın tuhaf bir şekilde vurguladığı çekiciliğinin aşırılığı karşısında gözlerimi biraz devirmiştim. İçerisi şaşırtıcı derecede genişti, ön ve arkada siyah deri koltuklar vardı. Eski, silik görünümlü kasetçalara gülmemek için kendimi zor tuttum. Oturma odasındaki televizyon dışında Kellan teknolojinin biraz gerisinde kalmıştı. Gerçi benim de pek haberim yoktu - Denny ve benim cep telefonlarımız bile yoktu. Kellan direksiyona geçtiğinde gülümsedi, belli ki aracının tadını çıkarıyordu. Erkeklerin arabalarına bu kadar bağlı olmalarının sebebi neydi?

Yolda ikimiz de sessizdik ve ben hemen karnımda kelebekler uçuşmaya başladı. Yeni bir işin ilk günü her zaman midemi bulandırırıldı. Pencereden dışarı baktım ve dikkatimi dağıtmak için sokak ışıklarını saymaya başladım.

Pete's'e ve yirmi beşinci ışığa vardığımda, aniden ne yapacağım ya da nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Neyse ki, geçen geceki garsonumuz olan güzel sarışın kız kendini Jenny olarak tanıttı ve Kellan'a el sallayarak beni koridora, tuvaletlerin karşısındaki bir arka odaya götürdü. Arka oda geniş bir depolama alanıydı; bir duvar boyunca uzanan raflarda içki ve bira kutuları, peçeteler, tuz, biber ve diğer rastgele bar malzemeleri bulunuyordu. Başka bir duvara yaslanmış birkaç ekstra masa ve yanlarında sandalye yığınları vardı ve başka bir duvarda da personelin kullandığı bir grup dolap bulunuyordu. Jenny raftaki kutulardan birinden bir gömlek aldı ve bana hangi dolabın benim olduğunu ve nereye girmem gerektiğini gösterdi. Kendi kırmızı Pete's tişörtümü aldım ve banyoda üzerimi değiştirdim. Hemen kendimi biraz daha rahatlamış hissettim. Barda çalışan diğer herkes gibi görünmek bir şekilde kendimi ait hissetmemi sağlıyordu.

Pete'e garson olduğumu söylediğimde, tam olarak yalan olmasa da, biraz abartmıştım. Bir yaz kız kardeşim "kendini keşfetmeye" gittiğinde onun yerini doldurmuştum, ne demekse artık. Küçük lokanta, Pete's'in normal bir gecede aldığı trafiğin belki yarısını alıyordu. Biraz korkmuştum.

Birkaç dakika sonra koridordan çıkarken Kellan'ın birasını yudumladığını ve uzun bara yaslandığını fark ettim. Barmen de barın üzerine eğilmiş (kırmızı Pete tişörtü kasıtlı olarak müstehcen bir şekilde düşük kesilmişti), Kellan'a baştan çıkarıcı bir şekilde bakıyordu. Kellan onu görmezden gelerek birasını rahatça yudumladı ve beni görünce gülümsedi.

Birasına bakarken biraz kaşlarımı çattım. Bakışımı fark etti. "Üzgünüm, Rita senden önce davrandı." Gülümsedi. "Bir dahaki sefere."

Barmen Rita, yaşlı, sarışın bir kadındı (gerçi doğal renginin bu olduğundan şüpheliydim), cildi birçok kez edilmişti ve artık biraz kösele görünümündeydi. Belki hayatının bir döneminde çekiciydi ama zaman ona iyi davranmamıştı. Yine de onun gözünde hâlâ çekiciydi ve

çapkındı. Gece boyunca öğrendiğim kadarıyla işini çok seviyordu ve müşterilerin ona anlattığı ilginç dedikoduları aktarmaktan daha da keyif alıyor gibiydi. Vardiyam boyunca müşterilerin hikâyelerini anlatırken birkaç kez kızardım. Zihinsel olarak kendime asla bir barmene sır vermemem gerektiğini hatırlattım (vereceğimden değil)... özellikle de bu barmene.

Gece boyunca, müşterilerin siparişlerini alırken Jenny'yi gölge gibi izledim. Bu biraz kafa karıştırıcıydı, çünkü gelenlerin çoğu her zaman aynı şeyi sipariş eden müdavimlerdi. Masaya doğru yürür ve "Merhaba Bill, bugün sana da aynısından var mı?" diye sorardı. Adam başını sallıyor, kadın gülümsüyor ve aslında hiç duymadığım bir siparişi iletmek için bara ya da mutfağa gidiyordu. Göz korkutucuydu.

Yüzümdeki endişeli ifadeyi fark etti. "Merak etme, halledersin. Hafta içi geceleri müdavimlerle oldukça kolaydır... Sana iyi davranacaklardır." Biraz kaşlarını çattı. "Çoğu sana iyi davranacaktır. Dinlenmene yardım edeceğim." Sıcak bir şekilde gülümsedi ve nezaketi için çok minnettar oldum. Görünüşü ışıltılı kişiliğiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Deyim yerindeyse, bir düğme kadar sevimliydi - minyon, ipeksi sarı saçları, soluk mavi gözleri ve bazı müşterilerden birkaç takdir dolu bakış alacak kadar kıvrımları vardı. Yine de kıskanılmayacak kadar tatlıydı ve onunla hemen bir bağ kurduğumu hissettim.

Gecenin vakti Kellan yanıma geldi ve aslında ona hiç vermediğim içki için bahşiş verdi. Gülümsedi ve başka bir barda verecekleri konser için grupla buluşmak üzere izin istedi. Getirdiği için ona bol bol teşekkür ettim, yanağından hafifçe öptüm, bu da nedense yüzümün kızarmasına ve Rita'nın kaşlarını spekülatif bir şekilde kaldırmasına neden oldu. Gülümsedi ve bundan bahsetmemekle ilgili bir şeyler mırıldandı ve bardan ayrıldı.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Denny nasıl olduğumu görmek için uğradı. Bana uzun uzun sarıldı ve tatlı bir öpücük verdi; öpücük, ona benim zevkime göre biraz fazla çekici bakan Rita'nın da hoşuna gitti. Sadece birkaç dakika kaldı; evde üzerinde çalışmaya başlamak istediği bir projesi vardı. Delicesine mutluydu ve bu mutluluk beni de etkiledi. O gittikten sonra kendimi uzun süre gülümserken buldum.

Jenny'nin gölgesi olmadığı zamanlarda bana temizlik yaptırıyorlardı. Gecenin büyük bir bölümünü masaları silerek, bardakları yıkayarak, temizlik işlerine yardım ederek geçirdim.

mutfak ve gecenin sonunda işler yavaşladığında... tuvalet kabinlerinden grafitileri temizlemek. Pete bana biraz gri boya ve küçük bir fırça verdi ve beni bıraktı. Rita, oraya yazılmış ilginç bir şey görürse kendisine haber vermemi söyledi. Jenny gülümsedi ve bana iyi şanslar diledi. İçimi çektim.

Erkeklerinkinden daha az rahatsız edici olacağını düşünerek ve zaten erkekler tuvaletine girmek istemediğim için kadınlar tuvaletinden başladım. Üç kabin vardı ve hepsinin içinde ve dışında kalem ve sharpie karalamaları vardı. Tekrar iç geçirdim ve keşke bana bir rulo verselerdi diye düşündüm. Bu biraz zaman alacaktı.

Bazı şeyler yeterince masumdu: Chris'i seviyorum, A.M + T.L, Sara buradaydı, TLF, votkadan nefret ediyorum, eve git, sarhoşsun (buna kıkırdamak zorunda kaldım). Ama çoğu daha az masumdu: Azgınım, bu gece sevişmek istiyorum, erkek arkadaşım iyi veriyor, rastgele küfürler. Bazıları da tanıdığım insanlara yönelikti: Sam beni azdırıyor, Jenny'yi seviyorum (hmmm, kadınlar tuvaletinde *olduğum* için bunu merak ettim), Rita bir sürtük (duymak istediği dedikodunun bu olup olmadığını merak ederek kıkırdadım).

Ve son olarak, büyük bir kısmı dört grup üyesine yönelikti. İlk başta bu beni şaşırttı ama sonra bunun mantıklı olduğunu düşündüm, çünkü burada çok sık çalıyorlardı... ve sanırım çekiciydiler.

Griffin'inkiler en açık olanlarıydı. Onları tam olarak okuyamadım bile. Kızların ona yaptıkları ya da yapmak istedikleri şeylerle ilgili son derece grafik sözcüklerin üzerini elimden geldiğince çabuk kapattım. Hatta o kadar saçma ve kaba bir eylemin son derece canlı bir çizimi vardı ki, aklımda ne kadar süre kalacağından endişelendim. Griffin'i bir daha gördüğümde kızaracağımı bildiğim için iç çektim. Muhtemelen buna bayılırdı.

Matt ve Evan'ın övgüleri daha incelikliydi. Kızlar Evan için hayranlıkla yazdılar: Onu seviyorum, onu istiyorum, benimle evlen. Kızlar Matt'e övgüler yağdırdı: Kahretsin, çok seksi, beni her gün koparabilir, Matt beni sallıyor.

Ama tabii ki tüm duvar yazılarının en büyük kısmı Kellan'a yönelikti. Tatlı olanlardan: Kellan beni seviyor, Kellan Forever, müstakbel Bayan Kyle... pek de tatlı olmayanlara. Görünüşe göre, Kellan

Kadınların onun cinsel doğasına karşılık verdiğini söyledi. Neredeyse Griffin'inkiler kadar, onunla ne yapmak istediklerine dair oldukça grafik işaretler vardı. Ayrıca, onun hakkında zaten samimi bilgiye sahip gibi görünen bir yorum bölümü de vardı. Gerçek olsun ya da olmasın, onlarınki en açık olanlarıydı: Kellan şeyimi yaladı... (tam olarak neyin yalandığına dair neredeyse para- grafiği fırçaladım), Kellan'ın şeyini üfledim... (vay canına, gerçekten şimdi), iyi bir zaman araması için... (gözümü kırptım, bu aslında bizim telefon numaramızdı. Hemen fırçaladım), Kellan şeyini itti... (ugh, bunu okumaya bile zahmet etmedim). Zaten Griffin'le ilgili korkunç hayaller görmeye başlamıştım. Oda arkadaşım ile ilgili olanlara da ihtiyacım yoktu.

Sonunda kadınlar tuvaletini bitirdim ve artık endişelenmeden erkekler tuvaletine doğru ilerledim. Kızların bulduğu şeylerden daha kaba olmasına imkân yoktu.

Jenny işten sonra beni tatlı bir şekilde eve bıraktı ve sessiz olmaya çalışsam da odamıza girdiğimde Denny uyandı. Sabırla ilk günümün hikayelerini dinledi ve ardından en az bir saat boyunca yeni işi hakkında beni eğlendirdi. Cenneteydi ve onun için daha mutlu olamazdım.

Denny, Kellan ve ben kısa sürede evde kolay bir rutine girdik. Neredeyse her zaman ilk uyanan Kellan olurdu ve nihayet mutfığa girdiğimde genellikle taze bir cezve kahve beni beklerdi. Denny duş alıp iş günü için hazırlanırken biz de kahvelerimizi yudumlayarak sohbet ediyorduk.

Denny, çalıştığım geceler eve çok geç döndüğüm için onunla birlikte uyanmak zorunda olmadığım konusunda ısrar ediyordu ama ben onu her sabah uğurlamayı seviyordum. Giderken yüzü gülüyordu. Yeni işinde çok eğleniyordu ve ben onun adına çok sevinmişim. O gittikten sonra kendime ayıracak çok zamanım oldu. Birkaç ay sonra okulun başlayacağı düşüncesi beni endişelendirse de, gün içinde bir şeyler yapmak istemeye başlamıştım. Genelde sadece uyukluyor ve uzanıyordum.

Kellan'ın gruptan başka bir işi varmış gibi görünmüyordu. Çocuklarla buluşmak için öğleden sonra ya da akşamın erken saatlerinde birkaç saatliğine ayrılırdı; hafta boyunca birkaç küçük barda ve her Cuma ve neredeyse her Cumartesi Pete'in yerinde çalışıyorlardı. Bazen giderdi

Gün içinde koşuya çıkardı. Hatta birkaç kez beni de onunla gitmeye davet etti ama kabul edecek kadar rahat değildim. Zamanının geri kalanını dinlenerek, okuyarak, yazarak, şarkı söyleyerek ya da gitar çalarak geçiriyordu. Çamaşırlarını kendi yıkar, yemeğini kendi yapar ve dağınık yatağı dışında her şeyi kendi temizlerdi. Oda arkadaşlarına göre oldukça uyumlu biriydi.

Pete's'teki yeni işimde de kolay bir ritme girdim. Sınırlı garsonluk becerilerim tekrar devreye girmeye başlamıştı. İlk hafta Denny her akşam işten sonra geldi ve onun üzerinde "pratik" yapmama izin verdi. Menüden farklı şeyler sipariş ediyor ve doğru yapıp yapamayacağımı görmek için mümkün olduğunca karmaşık hale getiriyordu. Her seferinde beni güldürüyordu ama işe yaradı, üçüncü gece sonunda ona gerçekten sipariş ettiği yemeği getirdim, bu da iyi oldu çünkü mutfaktaki çocuklar bize biraz sinirlenmeye başlamıştı.

Kellan ve grubunun hafta boyunca bara bu kadar sık gelmesine şaşırmıştım. Her zaman aynı masada otururlardı, sahnenin arkasında. İnsanların zaten orada oturup oturmadığının onlar için önemli olduğunu sanmıyorum. Sadece barda o masanın onlara ait olduğu bilinirdi ve onlar içeri girdiğinde çekilseniz ya da onlarla otursanız iyi olurdu. Hafta içi geceleri yoğundu ama hafta sonları kadar kalabalık değildi ve kadınlar hâlâ Kellan'ı açıkça izlese de, buradaki insanlar müdavimdi ve genellikle erkekleri rahat bırakıyorlardı. Genel olarak. Yine de orada burada hayranları vardı. Çocuklar provadan sonra ya da o gece bir gösterileri varsa konserden önce geliyor gibiydiler - neredeyse her gün oradaydılar.

Talep ettikleri masa benim bölümümdeydi. İkinci gecemde hep birlikte gelmişlerdi ve onlara yaklaşmak için dişlerimi sıkmak zorunda kalmıştım. Neyse ki Denny de onlarla birlikteydi. Bu kesinlikle onlarla konuşmamı kolaylaştırdı; hepsi bir arada, özellikle de banyoya saygı duruşu hala aklımdayken, çok korkutucuydular. Ve tahmin ettiğim gibi, Griffin'e karşı öfkeyle kızarmıştım ve o da bunu son derece eğlenceli bulmuştu.

Ertesi Pazartesi günü, çocukların hem Cuma hem de Cumartesi gecesi getirdiği kalabalıklara garsonluk yaptığım yoğun hafta sonundan sonra (o kadar yoğundu ki hatırlayamadım bile), nihayet gruba rahatça yaklaşabildim. Ne yazık ki, hepsi de

O zamana kadar benimle de rahattılar. Hepsi benimle alay etmekten zevk alıyor gibiydi. Şey, Evan o kadar değil - o sadece büyük bir tatlıydı.

İçeri girmelerini izlerken içimi çektim ve gözlerimi devirdim. İşte yine başlıyoruz. Önce Evan geldi ve bana kocaman sarıldı. Tekrar nefes alabildiğimde güldüm. Matt ve Griffin bir anlaşmazlık içinde kaybolmuş gibiydiler ama Griffin yine de sandalyesine giderken kıcımı tokatlamayı başardı. Ona bakıp iç geçirdim ve dörtlüye hiç dikkat etmeyen Sam'e baktım. Başka biri olsa bu yüzden kıcına tekmeyi yerdı ama anlaşılan bu dörtlü buranın sahibiydi.

En son Kellan geldi, her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. Bu gece gitarını omzuna asmıştı; yeni şeyler üzerinde çalışırken bazen onu da getirirdi. Yüzünde küçük, sevimli bir gülümsemeyle bana başını salladı ve yerine oturdu.

"Bu gece her zamanki gibi mi çocuklar?" Tatlı Jenny gibi kendimden emin konuşmak için elimden geleni yaptım.

Evan grup adına kibarca, "Evet, teşekkür Kiera," diye cevap verdi.

Griffin o kadar kibar değildi. "Tabii ki tatlım." Bana muzipçe sırıttı. Kabalığının beni nasıl sinirlendirdiğini biliyor gibiydi ve ne zaman yanımda olsam bunu belli ediyordu. Elimden geldiğince onu görmezden geldim ve yüz ifademi eşit tutmaya çalıştım.

Anlaşılan yeterince çalışmamıştım ve sinirlendiğimi fark etti. "Çok tatlısın, Kiera. Masum bir okul kızı gibisin." Açık bir zevkle başını salladı. "Sadece... senin kızlığını bozmak istiyorum." Bana göz kırptı.

Yüzüm kızardı ve ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu.

Kellan yüzüme bakarak usulca kıkırdadı ve Griffin'in yanındaki Matt homurdandı. "Dostum, kız Denny'yle uzun zamandır birlikte. Bu fırsatı kaçırdığına eminim."

Onları utanç içinde dinlerken ağzım bir karış açık kaldı. Gerçekten de gözümün önünde bekâretimi mi tartışıyorlardı? Masadan kalkamayacak kadar sersemlemiştim.

Griffin onunla yüzleşmek için döndü. "Çok yazık... Ona dünyayı gösterebilirdim."

Evan ve Kellan ona gülerken Matt kendi kahkahasını zorlukla bastırarak, "Ne zaman bir kadına... dünyayı gösterdin ki?" dedi.

Griffin onlara kaşlarını çattı. "Benim yeteneklerim var... siz sadece bilmiyorsunuz. Hiç şikâyetim yok."

Kellan sırtıttı. "Tekrar da yok."

"Siktir git, adamım. Sana şimdi göstereceğim! Bir kız kap..." Sanki bir gönüllü arıyormuş gibi barın etrafına bakındı. Sonunda gözleri bana takıldı ve ben daha da solgunlaşıp bir adım geri çekildim.

"Noooooo," All the guys loudly said at the same time, backing away from Griffin a bit and holding their hands out, as if to physically restrain him if necessary.

Konuşma benim deneyim seviyemden uzaklaştığından, bestecimi geri kazanarak, şimdi onlardan uzaklaşmak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Yavaşça yana doğru kaymaya başladım ama Griffin'in gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Etrafındaki gülüşmeleri görmezden gelerek genişçe sırtıttı.

"Kiera, eğer zaten kızlığını bozduysan..." çocuklara sinirli bir bakış fırlattı, "bir alet tarafından, eminim..." onlar daha sert gülerken bana döndü, "...o zaman yaramaz bir şey duyalım." Solgun gözleri şakacı bir ifadeyle parladı ve diliyle, daha doğrusu diline saplanmış halterle oynamaya başladı. Bu hareketin duygusallığı karşısında midem biraz bulandı. Gerçekten de onun aptalca isteğine cevap vermek istemiyordum.

Yüzümü buruşturdum ve uzaklaşmaya çalıştım. "İşe dönmem gerekiyor Griffin."

"Oh, hadi ama... sadece küçük bir küfür. Sen hiç küfretmez misin?" Yanından geçmeye çalışırken uzanıp kolumu tuttu.

Ne söylediğimden çok kolumu onun elinden çekmeye odaklanmıştım, içimi çektim ve "Evet Griffin, yemin ederim" dedim. Bunu söylediğime hemen pişman oldum.

"Gerçekten mi, duyalım bakalım." Onun kadar kaba olmaya çalışmam fikri onu gerçekten eğlendirmişe benziyordu. Evan onun ısrarından utanmış görünüyordu ve gözlerini devirdi. Matt bir elini çenesine koyup öne eğildi, Kellan da bir elini saçlarında gezdirip arkasına yaslandı, ikisi de merakla bana bakıyordu. Onların bakışları altında rahatsız olmaya başlamıştım.

Griffin'e ters ters baktım. "Lanet olsun."

Hem Matt hem de Kellan kıkırdadı. Griffin sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve somurttu. "Ooh, kısır. Şimdi gerçek bir tane duyalım."

"Bu gerçek bir tane." Aslında sadece bara geri dönmek istiyordum ama bu tuhaf konuşma yüzünden kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. Kellan artık rahatsızlığımı açıkça gülüyordu ve özellikle ona olan kızgınlığım artıyordu.

"Tamam, biraz daha renkli bir taneye ne dersin... kolay bir tane. Peki ya... sürtük?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken bana şeytanca sırıttı.

"Tam bir çocuksun, Griffin." Gözlerimi devirip Evan'a baktım ve sessizce bu konuşmayı bitirmesi için yalvardım, çünkü benden başka hafif rahatsız görünen tek kişi oydu.

Griffin bariz yalvarışına güldü. "Bunu gerçekten söyleyemezsin, değil

mi?" "Gerek yok." Hiç küfür etmediğimden değil... sadece genellikle

güvende olduğumdan.

Kafamın içinde, o kadar da rahatsız edici olmayan bir yerde. Yapmak üzere değildim-

sırf Griffin'i memnun etmek için. Aptal oyununa son vermek için masadan kalkıp gitmeyi düşündüm ama bunun onu ne kadar güldüreceğini tahmin edebiliyordum.

Masaya doğru eğildi, ellerini birbirine kenetledi. "ama. Bir şey, herhangi bir şey, umurumda değil... sadece kirli bir şey söyle," diye yalvardı.

Huzursuzca yer değiştirdim, hâlâ bir kaçış yolu düşünüyordum. Onu tokatlayabilir miydim? Bu kesinlikle odağı benden uzaklaştırırdı... ama buna nasıl tepki vereceğini bilecek kadar iyi tanımıyordum onu. Bana kızmasına ya da beni tahrik etmesine gerçekten ihtiyacım yoktu.

Kellan bu noktada araya girdi. "Bir keresinde bana seksüel

demoştı." Griffin gülerek neredeyse sandalyesinden düşecekti.

Yüzünde sevimli ve masum bir ifadeyle bana bakan Kellan'a ters ters baktım, ellerini hafifçe kaldırarak açıkça "ne" diyen bir ifade takınmıştı. Kaçmak için verdiğim molayı görerek (ve gerçekten, şu anda tüm masa gülüyordu, müttefikim Evan bile, bu yüzden kaçmam gerçekten önemli değildi) bara geri döndüm.

Yüzümün çok kızarmamış olmasını umarak, elimden geldiğince sakın bir şekilde Rita'nın çocukların içkilerini hazırladığı yere doğru yürüdüm. Dikkatle masaya dönüp baktım. Griffin ve Matt hâlâ Kellan'ın aptalca yorumuna gülüyorlardı. Evan özür dilercesine bana bakıyordu; en azından güldüğü için kendini kötü hissediyordu. Kellan hâlâ biraz kıkırdıyor, yerden gitarını kapmış, boş boş bir ritim tutturuyordu.

Yeni bir şarkı olduğunu düşündüğüm bir şarkıyı hafifçe söylemeye başladı. Bu mesafeden sözlerini anlayamıyordum ama melodi bana doğru süzülüyordu ve oldukça güzeldi. İçgüdüsel olarak, onu daha iyi duyabilmek için çocuklara doğru ilerlemeye başladım.

"Ben olsam zahmet etmezdim." Rita beni Kellan'ı izlerken görmüş ve ilgimi yanlış yorumlamış gibi görünüyordu.

"Ne?"

"şu." Kabaca Kellan'ı işaret etti. "Zamanını boşa harcama."

Ne demek istediğini tam olarak bilmediğimden, ona sadece şarkısıyla ilgilendiğini söylemeyi unuttum ve onun yerine "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Komplocu bir tavırla eğildi, küçük hikâyesini anlatma fırsatı bulduğu için mutluydu. "Oh, kesinlikle ölümcül derecede çekici, ama kalbini söküp atacak. Onları sever ve bırakır, işte bu."

"Oh." Her gösteride ona saldıran kudurmuş hayran ve tezgâh duvarlarında topladığı sayısız yorumu düşününce bunun çok da büyük bir şok olmadığını sanıyordum. "Biz öyle değiliz. O benim oda arkadaşım... başka bir şey değil. Ben sadece dinliyordum..."

Sözümü kesti. "Bununla nasıl yaşıyorsun bilmiyorum?" Dudaklarını ısırarak baştan çıkarıcı bir şekilde ona baktı. "*Bu* beni çıldırttı, her gün, her gün." Tezgâhın üzerine birkaç bira şişesi koydu.

Ona öyle bakması ve sanki tam olarak şekillenmiş bir çocuk değilmiş gibi "o" demeye devam etmesi beni biraz sinirlendirmeye başlamıştı.

"Erkek arkadaşımın orada olması yardımcı oluyor tabii ki." Biraz alaycı bir şekilde söyledim ama dürüst olmak gerekirse, bizim evde ne yaptığımızı sanıyordu ki?

Biraz güldü. "Oh, tatlım... sence bu onun için önemli mi? Bebeğim, ben evliydim ve bu onu en ufak bir şekilde korkutmuyordu." Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle son iki şişeyi tezgâhın üzerine koydu. "Yine de buna değdi." Göz kırptı.

Şok içinde ağzımı kapattım. Rita onun en az iki katı yaşındaydı ve duyduğuma göre şu anda dört numaralı kocasıyla birlikteydi. Kellan eve kimi getireceği konusunda pek seçici değildi. Ve herkesin öyle olduğunu hissetmeye başlamıştım. Evde henüz hiç kız görmemiş olmam biraz garipti.

Soğukkanlılığımı toplayarak, "Benim için önemli," diye mırıldandım. Şişeleri aldım ve adamın masasına geri döndüm, biraz tedirgindim... ve neden olduğundan emin değildim.

Bölüm 4

Değişiklikler

Denny, tıpkı bildiğim gibi, iş yerindeki insanları çabucak etkiledi ve birlikte istediğim kadar çok zaman geçiremedik. Onu her sabah uğurlamaya çalışıyordum ama yatağa daha geç girme rutinine alışmaya başladıkça onunla uyanmak da giderek zorlaşıyordu. Sonunda, yatakta benden bir "görüşürüz" öpücüğü aldı ve hepsi bu kadar. Patronları üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istediğinden, genellikle benim işe gitmem gereken saatten sonra da evde kalıyordu. Bu durum, birlikte geçirdiğimiz tek zamanın hafta sonu öğleden sonraları benim vardiyamdan önce ve hafta içinde izinli olduğum bir iki gece olduğu gerçeğini erkenden ortaya çıkardı.

Yine de benimle vakit geçirmek için elinden geleni yaptı. İşten sonra beni görmek için bara gelir, bazen Kellan ve çocuklarla yemeğe ya da bir içkiye kalırdı. Sarılıp şefkatle öpüşürdük ve bardaki görevliler alaycı bir öfkeyle inlerlerdi. Hatta bir keresinde biri bize buruşuk bir peçete fırlatmıştı. Onun Griffin olduğundan şüpheleniyordum. Sadece bir peçete olduğuna sevinmişim.

Haziran ayı kolay rutinimiz içinde hızla geçti ve ben farkına bile varmadan Temmuz ayı geldi. Denny'nin 4 Temmuz öğleden sonra ofise gitmesi gerekiyordu - bu beni biraz tedirgin etmişti, çünkü günü Denny'nin en sevdiği plaj olan Alki Point'te geçirmeyi planlamıştık (su seven oğlum için biraz güneş ve su), ama o gece Pete'e geleceğine ve ben çalışıyor olsam da bütün akşamı orada geçireceğine söz verdi ve bu benim öfkemi biraz dindirdi. Günün büyük bir kısmını küçük, güneşli arka bahçede kitap okuyarak ve bronzlaşarak geçirdim. Bronzlaşmak, cildimin Denny'ninki gibi güzel bir güneş öpücüğü rengine koyulaşacak türden olduğunu ima ediyor. Benim kaymaktaşı tenim öyle olmadı. Cildim parlak pembe oldu ve sonra tekrar soluk beyaza döndü. Bu yüzden, en azından parlak pembeden kaçınmak için iki parçalı bir mayo giydim, güneş kremi sürdüm

ve renk değiştiren yan etkileri olmasa da güneşin sıcaklığının tadını çıkardı.

Kitabımı okudum ve kalçalarını ve belimi gıdıklayan sıcaklığın tadını çıkardım. Kafamı kaldırdığımda yüzümün santim önünde, uzun bir ot parçasının üzerinde duran zarif bir yusufçuk gördüm. Vücudu ve kuyruğunun ucu, bazı yerel dükkanlarda sergilenen Amerikan yerlilerine ait takılarla aynı parlak turkuaz rengindeydi. Tamamen mutlu görünüyordu, küçük tüneğinde dinleniyor ve tıpkı benim gibi mükemmel güneşli günün tadını çıkarıyordu. Ona gülümsedim ve sonra kitabıma geri döndüm. Burada tamamen yalnız olmamak güzeldi.

Sonunda vücudum günlük D vitamini kotasını emdi ve güneşten sarhoş bir halde eve girdim, neredeyse anında kanepede uyuyakaldım. Vardiyamın başlamasından yarım saat önce uyandım ve aceleyle üstümü değiştirip hazırlandım. Otobüse ve bara tam zamanında yetiştim. En azından vardiyam boyunca yorgun olmayacaktım.

Sözüne sadık kalan Denny (her zaman olduğu gibi) o akşam işi bitince bara geldi. Tatil günü olduğu için tuhaf bir şekilde tıklım tıklımdı ve barda bir tabureye oturmak zorunda kaldı. Rita'nın ona çekici bakışları beni gerçekten rahatsız etmeye başlamıştı ki aniden Kellan ve grup ortaya ıktı. İçeri girdiklerinde her zamanki masalarına el koydular ve Denny için mutlu bir şekilde fazladan bir sandalye sıkıştırdılar. Tıklım tıklım dolu barda bile, o masadaki kahkahalar tüm gece boyunca gürültölüydü.

Grubun akşamki performansından biraz önce Denny ve Kellan bilardo oynamaya gittiler. Mutfağa giderken durup kemere yaslandım ve onların kolay arkadaşlığını izlerken yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım. Oynarken şakalaşıp konuşuyorlardı, sanki yıllardır en iyi arkadaşlarmış ve hiç ayrı kalmamışlar gibiydiler. Kellan'ın bilardoda ne kadar kötü olduğunu görünce de yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım. Denny onun kaçırdığı atışlara kıkırdar ve ona nasıl düzgün yapılacağını öğretmeye çalışırdı, bu da Kellan'ın gülmesine ve omuzlarını silkmesine neden olurdu, sanki asla başaramayacağını biliyormuş gibi. Ben de o kadar iyi değildim ve aslında gerçekten iyi olan Denny bana bir iki kez öğretmeye çalışmıştı. Birkaç kez sabırla bana "Bu sadece fizik, Kiera" demişti, sanki bunu bildiğimde atış bir şekilde daha kolay olacakmış gibi. Denny ikisinin oyununu izlediğimi fark etti ve ben mutlu bir şekilde iç çekip işime geri dönerken bana göz kırptı.

Oyunlarını henüz bitirmişlerdi, Kellan sahneye doğru ilerlemeye başlamıştı ki dışarıdan şehrin havai fişek gösterisini duyduk. Matt ve Griffin yüzlerinde aptalca bir sırıtişla ön kapıdan dışarı fırladılar; yarım düzine kız da onları takip ediyordu. Bir süre sonra sırtarak Evan ve Jenny de yarım düzine insanla birlikte onları takip etti. Kellan, saçları parlak kırmızı ve parlak mavi çizgilerin ilginç bir karışımı olan kısa boylu sarışın bir kızla Denny ve bana yaklaştı. Kolunu kızın omuzlarına doladı ve gülümseyerek onu takip etmemizi işaret etti. Birbirimize omuz silktik ve bizi takip eden yaklaşık bir düzine insanla birlikte bardan ayrıldık.

Bardaki insanların yaklaşık yarısı otoparktaydı ve Union Gölü'nün üzerinden gökyüzüne bakıyorlardı; şehirde patlama üstüne patlama oluyordu. Nefes kesici renklerdeki ve güzel tasarımlardaki havai fişekler şehrin silüetini aydınlatıyordu. Griffin ve Matt bir kenara çekilmiş, gösteriyi izliyorlardı. Matt izliyordu. Griffin uygun bir şekilde bir kızı yakalamıştı ve saldırıya uğruyordu - ve bunun her dakikasından zevk alıyordu. Jenny kollarını Evan'ın beline dolamış, ona sımsıkı yaslanmış, alanın diğer tarafındaki gösteriyi izliyordu.

Denny kollarını bana dolayarak göğsüne sıkıca sarıldı, ben de başımı omzuna yaslayarak ona doğru gevşedim. Kellan önümüzdeydi, bir kolu rahatça kıza sarılmıştı, eli kızın arka cebindeydi. Birasını yanında getirmişti ve bir yudum almak için başını kızdan yana çevirdiğinde, Denny ve benim onun arkasında olduğumuzu fark etti. İçkisini yuttuktan sonra göz göze geldiğimizde bize sıcak bir şekilde gülümsedi. Ben hafifçe kızardım ve Denny memnun bir şekilde iç çekerek başımı öptü.

Kellan'ın yanındaki kadın onunla konuşmuş olmalı, çünkü adam ona döndü ve sessizce bir şeyler söyledi. Kadın eğilip Kellan'ın boynunu öptü ve elini kot pantolonunun cebine soktu. Adam gülümseyerek ona sıkıca sarıldı ve ben de onu sabah görüp göremeyeceğimi merak ettim.

Dikkatimi tekrar gösteriye çevirmiştim ki, arkamızdan oldukça yüksek bir sesle, "Hey! Size yıldızlara bakmanız için para vermiyorum!" dediğini duydum.

Döndüğümde, Pete'in ön kapıların yanında durduğunu ve Kellan'a mutsuz bir ifadeyle baktığını gördüm; zaten sahnede olmaları gerekiyordu. "Git oyna," diye mırıldandı, barın içini göstererek. Ekranı baktı

Kellan kısa bir süre kıkırdadı ve sonra dikkatini Jenny ve bana yöneltti. "Ve siz ikiniz. Gidin... garsonluk yapın. İçeride hâlâ susamış insanlar var."

Jenny kendini Evan'dan kurtardı ve zıplayarak Pete'in yanına gitti. "Üzgünüm, Pete," dedi parlak bir sesle, onu yanağından öptü ve sonra bara daldı.

Kellan hemen arkasından geldi, elinde kırmızı ve mavi çizgili kızı vardı. "Evet... üzgünüm, Pete." Sonra da çarpık bir şekilde sırtarak Pete'in yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. Pete onu tokatlamak için hamle yaptığı anda hızla geri çekildi, yanındaki kız kontrolsüzce kıkırdadı ve sonra Jenny'nin peşinden bara geri döndü.

Denny ve ben birbirimizin kollarında bir saniye oyalandık, göz kamaştırıcı gösteriyi izledik ve sonra kalabalığın geri kalanını bara kadar takip ettik. Grup o gece özellikle iyiydi ve Denny tüm gösteri boyunca kaldı; hatta birlikte birkaç dans bile ettik. Vardiyamın sonunda eve gidip onunla yatağa girmeye hazırdım. İşlerimi bitirirken Kellan'ı bardan çıkarken gördüm ve şaşırtıcı bir şekilde yalnızdı. Birkaç dakika sonra arka odadan çıktığımda Denny elimi tuttu ve birbirimize gülümseyerek eve gittik.

Daha sonra onunla yatağa girdiğimde iç geçirdim, mutluydum ve buradaki küçük hayatımı seviyordum, en azından önümüzdeki iki yıl boyunca hiçbir şeyin değişmeyeceği gerçeğinden muazzam bir memnuniyet duyuyordum. Yaklaşık iki hafta sonra, bir Cuma akşamı isteyken beklenmedik bir şey değişti...

Çocuklar arka tarafta her zamanki masalarındaydı ve gösterilerinden önce dinleniyorlardı. Griffin, yakındaki birkaç kadının hoşuna gidecek şekilde gömleksizdi. Sam'e omzunda geçen hafta yaptırdığı yeni dövme yi gösteriyordu. Na- kedili bir kadının etrafını baştan çıkarıcı bir şekilde saran bir yılan bu. Sam sırtıyordu; gerçekten hoşuna gitmiş gibiydi. Ben biraz zevksiz olduğumu düşündüm. Yılan biraz fazla şehvetliydi ve kadın da aşırı derecede orantısızdı. Cidden, böyle şekillendirilmiş gerçek bir kadın dik duramazdı. Yine de gülümsemek zorundaydım; zevksiz dövme sahibine mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Matt de Sam'e yeni dövmesini gösteriyordu, bileğinin iç kısmında bir sembol vardı. Ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini bilmiyordum ama Griffin'inkine tercih ederdim. Sam başıyla onu onayladı ve sonra tekrar çıplak kadın dövmesine baktı. Griffin'in tişörtünü tekrar giymesi için hazırdım. Kollarının her yerinde dövmeler olan Evan gösteriyi görmezden geliyordu - sahnenin kenarında oturup bir grup kızla flört etmekle meşguldü.

Kellan sandalyesinde geriye doğru oturmuş beni izliyordu. Gözlerimi yakalayınca bana işaret etti.

"Hey. Bira?" diye sordum.

Sıcak bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. "Evet, teşekkürler Kiera." Birden Kellan'ın da diğerleri gibi dövmesi olup olmadığını merak ettim. Onu daha önce neredeyse çıplak gördüğümü fark edince kızardım. Eğer varsa bile, iyi gizlenmişti. Kızardığımı fark etti. "Ne?" dedi.

Ona sormanın daha kolay olacağını bildiğimden, "Sende var mı?" dedim ve Griffin'in omzunu işaret ettim.

Hâlâ yarı çıplak olan Griffin'e baktı. "Dövme mi?" diye sordu, arkasını dönüp bana bakarak. Başını sallayarak, "Hayır, derime kalıcı olarak kazınmasını isteyeceğim bir şey düşünemiyorum," dedi. Bana çarpık bir şekilde gülümsedi. "Sen mi?"

Büyüleyici gülümsemesi karşısında tekrar kızardım. "Hayır... burada bakir bir ten var." Yüzüm kıpkırmızı olduğu için bunu söylediğime hemen pişman oldum. Tepkimin tadını çıkararak kıkırdadı ve ben de "Biranla hemen döneceğim..." diye mırıldandım.

Konuşmadan önce gerçekten düşünmem gerektiğini mırıldanarak olabildiğince çabuk ve bara girerken neredeyse Denny'ye çarpıyordum. "Oh, hey! Tahmin et ne oldu?" Denny omuzlarımı tuttu, gülümsüyordu.

Heyecanına gülümseyerek, "Hiçbir fikrim yok" dedim.

"Ofisten Mark bugün beni kenara çekti. Tucson'daki yeni ofisi kurmak için onlarla birlikte gitmemi istiyorlar!" Bu ihtimal karşısında çok heyecanlı görünüyordu... Kalbim sıkıştı.

"Tucson? Gerçekten mi... Ne kadar süre için?" Heyecanını söndürmemeye çalıştım ama bu fikir beni zaten heyecanlandırmıyordu.

"Bilmem... birkaç ay belki?" Omuzlarını silkti.

Ağzım açık kaldı. "Biraz ay! Ama biz buraya yeni mi geldik? Bir aydan biraz fazla bir süre içinde okula başlayacağım! Kayıt yaptırmam, programımı ve kitaplarımı almam gerekiyor... Şu anda Tucson'a gidemez miyim?"

Bana baktı, biraz kafası karışmıştı. "Gelmene gerek yok. Sadece birkaç aylığına, Kiera."

Artık onun coşkusu umurumda değildi. Artık kızgındım. "Ne!" Bunu oldukça yüksek sesle söyledim ve etrafımızdaki insanlar dönüp baktılar. Denny etrafına bakındı, sonra yavaşça kolumdan tutup beni dışarı çekti.

Otoparkın serin havasına girdiğimizde iki omzumdan tekrar tuttu ve beni ona bakmaya zorladı. "Bu benim işim, Kiera... geleceğimiz. Bunu yapmak zorundayım." Kelimeleri söylerken aksanı kalındı ve endişesi yüzünden okunuyordu.

Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum. "İki ay, Denny... Bu çok uzun bir süre." Birlikte geçirdiğimiz onca zaman içinde ayrı kaldığımız en uzun süre, büyükbabası öldükten sonra ailesini ziyaret etmek için eve gittiği iki haftaydı. O iki haftanın her dakikasından nefret etmişim.

Düşen bir damla gözyaşını kenara fırçaladı. "Hey... sorun yok. Belki o kadar uzun sürmez? Gerçekten emin değilim." Sarılmak için beni kendine çekti. "Bu bizim için, Kiera. Tamam mı?"

"Hayır," dedim kırık bir sesle. İki ay sonsuzluk gibi geliyordu. "Ne zaman gideceksin?" Fısıldadım.

"Pazartesi," diye fısıldadı. O zaman gözyaşlarıma engel olamadım. Bir süre sonra Denny beni serbest bıraktı. "Özür dilerim. Seni üzmemiştım. Benim için mutlu olursun sanmışım." Biraz kaşlarını çatı. "Üzgünüm, sana söylemek için iş çıkışını beklemeliydim."

Biraz burnumu çekince suçluluk duygusunun yaklaştığını hissettim. "Hayır, sorun değil. Sadece beni şaşırttın, hepsi bu. Aşırı tepki veriyorum. Her şey yoluna girecek, gerçekten."

Birkaç dakika boyunca bana tekrar sarıldı. "Üzgünüm... Kalamam." Bana mahcup mahcup baktı. "Ofise geri dönmemi ve bazı detayları halletmemi istiyorlar. Gitmek zorundayım, üzgünüm. Sadece sana gerçekten söylemek istedim."

Gözyaşlarımı geri kııptım. "Git, sorun değil. Zaten işe dönmem gerekiyor..."

Elleriyle yanaklarımı tuttu. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," mırıldandım.

Alnımdan öptü ve koşarak arabasına döndü. Beni başından savmak için çok hevesli görünüyordu. İçimi çektim ve o uzaklaşırken el salladım. Somurtkan bir şekilde bara geri döndüm. İlk fark ettiğim şey, Kellan'ın tezgâha yaslanmış, Rita'yla konuşuyor ve birasını yudumluyor olduğuydu. Oh, evet. Daha önce de bira istemişti... Denny. Bu düşünce gözlerime taze yaşlar getirdi ve onları hızla uzaklaştırdım, ama Kellan fark etmeden önce değil.

Bana kaşlarını çatarak baktı ve hâlâ kapının yanında durduğum yere doğru yürüdü. "Sen iyi misin?"

üzerinden baktım, gözlerindeki endişeyi görürsem gözyaşlarımın tüm gücüyle akmaya başlayacağını biliyordum. "Evet."

"Kiera..." Elini hafifçe koluma koydu ve ben de içgüdüsel olarak başımı kaldırıp yüzüne baktım.

Gözlerindeki endişe ve beklenmedik şefkatli dokunuş beni hemen harekete geçirdi ve gözyaşlarım akmaya başladı. Hiç tereddüt etmeden beni kendine çekti ve sıkıca kucakladı. Sırtımı hafifçe ovdu ve yanağını başıma yasladı. Bu çok rahatlatıcıydı ama ben yine de hıçkırığa hıçkırığa ağlarken etrafımızdaki insanlar bize bakıyordu. Bakışları ve sorgulayıcı bakışları görmezden geldi (ne de olsa oldukça iyi bir üne sahipti) ve gözyaşlarım durana kadar bana sarıldı, hiçbir yorum ya da şikâyetle bulunmadan.

Bir ara Sam ona yaklaştı, muhtemelen kalktıklarını haber vermek için, ama o bir şey söyleyemeden Kellan'ın ona başını salladığını hissettim. Ondan biraz uzaklaştım ve yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim. "Ben iyiyim. Teşekkür ederim. Git, git bir rock yıldızı ol."

Bana endişeyle baktı. "Emin misiniz? Bu adamlar birkaç dakika daha bekleyebilir."

Teklifinden etkilenerek başımı salladım. "Hayır, gerçekten, ben iyiyim. Zaten işe dönmem gerekiyor. Sana yine bira getirmeyi özledim."

Beni bıraktı ve biraz kıkırdadı. "Bir dahaki sefere." Kolumu ovdu ve yarım bir sırtısla sahneye çıkmaya başlamış olan grup arkadaşlarına katılmak için döndü.

Kellan'ın grubu elbette harikaydı ama gözlerinin her zamankinden daha fazla benimkilere kaydığını fark etmeden edemedim. Bazen kaşlarını hafifçe çatıyordu ve ben de kendimi güven verici bir şekilde gülümserken buluyordum. Dürüst olmak gerekirse, ben iyiydim. Benim için endişelenmesine gerek yoktu, ne kadar tatlı olsa da.

Bar kapandıktan sonra her zamankinden daha geç saatlere kadar takıldım ve Jenny'nin kibarca eve bırakma teklifini reddettim. Henüz oraya gitmeye hazır değildim. Denny ile tekrar konuşma düşüncesi, onun gitmesi hakkında, canımı yakıyordu. Denny'nin işten henüz dönmemiş olması düşüncesi de canımı yakıyordu. Hangisinin daha çok acı vereceğinden emin değildim ve bunu henüz öğrenmek istemiyordum.

Barın yanındaki bir sandalyeye sırtüstü oturdum ve çenemi kollarımın arkasına dayadım. Pazartesi. Her şey yolunda gidiyordu ve şimdi sadece bir hafta sonum vardı. O yokken ne yapacağımı düşündüm. Düşünmek için çok erken olduğunu hissediyordum. Yarın öğleden sonra görüşecektik, sonra bütün gün Pazar... Sonra onu bir daha ne zaman göreceğimden gerçekten emin değildim.

Gözyaşlarımdan yeniden akmaya başladığını hissedebiliyordum ve öfkeyle onları sildim. Aslında muhtemelen sadece bir ya da iki aydı, bu kadar öfkelenecek bir şey değildi. Sakin ol, diye emrettim bedenime.

Onu görmeden önce Kellan'ın yanıma oturduğunu hissettim. "Selam." Bana yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Grubun hâlâ takıldığı sahneye doğru baktım. Evan Sam'le meşguldü ama Griffin ve Matt Kellan ve bana bakıyorlardı, Griffin dudaklarında çarpık bir sırıtışla Matt'e bir şeyler mırıldanıyordu. Matt gözlerini devirip gülüyordu ve ben sadece ne hakkında konuştuklarını tahmin edebiliyordum. Hayır, burada konuşmak istemiyordum. Kesinlikle utanç verici bir şekilde hüngür hüngür ağlamaya başladım ve D-Bag'lerin bunu görmesine ihtiyacım yoktu. Benimle zaten yeterince dalga geçiyorlardı. Başımı salladım.

Kellan gözlerimin gruba takılı kaldığını fark etti ve anlamış gibi göründü. "Eve bırakmamı ister misin?"

Ona minnetle baktım ve başımı salladım. Bu saatte eve dönmek için seçeneklerim hızla azalıyordu. "Evet, teşekkür ederim."

"Tabii, eşyalarımı alayım ve yola çıkalım." Bana çekici bir şekilde gülümsedi ve nedense kızardım. Sam'le mesai sonrası içkilerini yudumlayan çocuklara doğru yürüdü ve onlar başlarını sallarken birkaç kelime söyledi, Griffin Matt'in kaburgalarını dürttü ve sırttı. Kellan onlara başını salladı ve gitarını aldı. Bana doğru dönmek üzereydi ki Evan kolundan yakaladı. Kellan'a bir şeyler söyledi ve biraz sinirlenmiş görünen Kellan başını salladı. Evan onun cevabından memnun görünüyordu ve kolunu bıraktı. Kellan tekrar bana doğru yürüdü ve sıcak bir şekilde gülümsedi. "Hazır mısın?"

Başımı sallayıp ayağa kalkarak iç geçirdim ve zihinsel olarak kendimi Denny'yi görmeye ya da görmemeye hazırladım. Bardan çıkarken Rita'ya utangaç bir ifadeyle el salladım. Bana kaşlarını kaldırdı ve sonra bilerek gülümsedi, yine kızarmamı sağlayacak şekilde göz kırptı. Ne zaman yalnız kalsak Kellan'ın üzerine atlayacağımı düşünüyor gibiydi. Onun kışkırtıcı doğası beni çok huzursuz ediyordu.

Araba yolculuğu rahat bir sessizlik içinde geçti; Kellan bir kez bile konuşmam için beni zorlamadı. Nezaketi ve daha önceki tatlı kucaklamasının anısı, yine de ona açılmak istememe neden oldu. "Denny gidiyor..." Sessizce söyledim.

Şok olmuş bir şekilde bana baktı. "Ama...?"

Bu ifadenin kulağa ne kadar uğursuz geldiğini fark ettiğimde onun düşünce zincirini durdurdum. "Hayır, sadece birkaç aylığına... sadece işi için."

Rahatladı ve biraz gülümsedi. "Oh, düşündüm de belki..."

İçimi çektim. "Hayır, sadece aşırı tepki veriyorum. Her şey yolunda.

Sadece..." "Hiç ayrı kalmadınız," dedi yumuşak bir sesle.

Gülümsedim, bir dereceye kadar anladığı için rahatlamıştım. "Evet. Yani görüştük ama o kadar uzun süredir değil. Sanırım onu her gün görmeye alıştım ve şey... birlikte yaşamak için çok uzun süre bekledik ve her şey çok mükemmel gidiyordu ve şimdi..."

"Şimdi gidiyor..."

"Evet." Kellan'a bakmak için başımı çevirdim. Tekrar yola dönmüştü ve derin düşüncelere dalmış gibiydi. Sokak lambaları düzenli aralıklarla yüzüne ışık saçıyordu. Bu etki onun çekiciliğini artırıyordu. Aydınlık ve karanlık yüzü arasındaki kontrast hipnotize ediciydi ve gözlerimi ondan alamıyordum. Ne düşündüğünü merak ediyordum.

"Hiçbir şey..." Dönüp bana baktı. Biraz irkildim, son kısmı yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim. Bana gülümsedi. "Ben sadece işlerin sizin için yolunda gitmesini umuyordum. İkiniz de..." Bu düşüncesini bitirmedi, sadece gülümsedi ve yola geri döndü.

Kızardım ve bir kez daha onun yanındayken söylediklerime daha dikkat etmem gerektiğini düşündüm... ve görünüşe göre onun yanındayken düşündüklerime de dikkat etmem gerekiyordu, çünkü düşüncelerim bile izinsiz ağzımdan kaçıyor gibiydi.

Bundan kısa bir süre sonra, arabayı yola çektik. İçimi çektim ve biraz rahatladım. Denny'nin hırpalanmış eski Honda'sı çoktan oraya park edilmişti. Sanırım onun evde olacağını umuyordum. Kellan'la yüzleşmek için döndüm ve içtenlikle, "Her şey için teşekkür ederim," dedim.

Neredeyse utanarak yere baktı. "Sorun değil, Kiera."

Dışarı çıktık ve içeri girip merdivenlerden yukarı çıktık. Kapımın önünde duraksadım, elim kapı kolundaydı, aniden içeri giremeyecek kadar gerilmiştim. "Bu olacak

İyi olacaksın Kiera," dedi Kellan, benzer şekilde kapısında durmuş beni izlediği yerden.

Gülümsedim ve iyi geceler fısıldadım, sonra kendimi toparlayıp karanlık odaya girdim. Kapıyı kapattıktan sonra gözlerimin alışması birkaç dakika sürdü. Sonunda onu göremeden önce Denny'nin yatakta kıpırdadığını duyabiliyordum. Dirseklerine dayanmış, beni izliyordu. "Merhaba... Geç kaldın." Uykulu haliyle aksanlı bir şekilde kelimenin üzerine kıvrılmıştı.

Hiçbir şey söylemedim. Bu yeni durum hakkında ne hissettiğimden hâlâ emin değildim, üzgün olmak dışında. Yatağın ucuna oturdum ve o sessizce beni izlerken pijamalarımı giydim. İşim bittiğinde sessizliği nihayet bozdu.

"Kiera..." dedi usulca. "Konuş benimle."

İçimi çektim ve onunla birlikte yorganın altına girdim, yüzünü bana dönmek için yan yatmasını izledim. Parmaklarını saçlarımda gezdirdikten sonra yanağımı okşadı. "Orada neler oluyor, ha?" Hafifçe şakağıma dokundu.

Ona gülümsedim. "Sadece sensiz ne yapacağımı merak ediyorum..." Gülümsemem duraksadı.

Alnımdan öptü. "Ev... iş... ev... iş... Muhtemelen ben burada olsaydım yapacağın şeylerin aynısı."

"Evet, ama şimdi hiçbirinden zevk alamayacağım," diye somurarak mırıldandım ve yastığına baktım.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Ben de

seni özleyeceğim." Tekrar gözlerine

baktım. "Gerçekten mi?"

Şaşırmış bir şekilde bana göz kırptı. "Tabii ki. Bekle... Gitmek istediğimi mi sanıyorsun? Bunun benim için kolay olduğunu mu? Seni her gün çok özlemeyeceğimi mi?"

"Evet." Bu akşam aklımdan bir ya da iki kez tam olarak bu düşünceler geçmişti.

Şimdi iç çekti. "Kiera, bu çok saçma, gerçekten." En sevdiğim şapşal sırtışıyla bana baktı. "Seni bu kadar sık aramamdan bıkacaksın."

Gülümsemeyi başardım. "Hiç şansın yok." Ses tonum ciddileşti. "Gerçekten gitmek zorunda mısın... bunu gerçekten yapmak zorunda mısın?"

Ses tonumu fark edince gülümsemeyi kesti. "Evet." Bir kez başını

salladı. Başımı ona doğru eğdim. "İşin bitince dönecek misin?"

Tekrar gülümsedi. "İşim biter bitmez."

"Şey," bir an durakladım. "Sanırım konuşacak tek bir şey kaldı..."

Merakla bana baktı. "Bu da ne?"

Elimi yanağına koydum ve onu şefkatle öptüm. "Son iki gününü nasıl geçireceğiz?"

Gülümsedi ve önümüzdeki iki gün içinde yapabileceğimiz her şeyi kulağıma fısıldamak için eğildi. Gülümsedim, kahkaha attım, omzuna vurdum, tekrar güldüm, kızardım ve sonunda onu çok derinden öptüm. Ve bir an için her şeyin değişmek üzere olduğunu unuttum...

Pazartesi sabahı hayal edebileceğimden çok daha hızlı geldi. Son iki günün her dakikasını birlikte geçirebildiğimiz kadar geçirmiştik. Denny yapışkanlığıma karşı dayanılmaz derecede sabırlıydı. Bunun benim için ne kadar zor olacağını biliyordu. Sessizce onun için de aynı derecede zor olacağını umuyordum. Bir parçam, onun harika bir iş çıkarmasını, patronlarını etkilemesini ve harika vakit geçirmesini istiyordu. Çoğunluğum ise tüm bu deneyimin berbat olmasını ve beni bir daha asla terk etmemesini istiyordu. Biraz acı çekmiş olabilirim.

Kellan nezaket göstererek Denny'yi uğurlamak için bizi havaalanına götürmeyi teklif etti. Bunun için ona çok minnettarım. Araba kullanamayacak kadar endişeli olduğumu biliyordum ve taksiyle vedalaşabileceğimi de sanmıyordum. Mümkün olan her şeye ihtiyacım vardı.

ve uçağın kalkışını görmeye, bunun yakınlığına ihtiyacım vardı. Ama uçak nihayet havalandığında ve Kellan'la havaalanında yalnız kaldığımızda, birden evde olmayı ve yastığıma sarılıp hıçkırı hıçkırı ağlamayı diledim. Kellan, gözyaşlarımın oluşmaya başladığını görünce, kolunu tatlı bir şekilde omuzlarıma doladı ve beni sessizce arabasına geri götürdü.

Onunla yürüdüğümün, arabaya geri döndüğümün ve eve gittiğimin sadece hayal meyal farkındaydım. Zihnim bir dizi korkunç durumu, güzel oğlumu bir daha asla görememem için olabilecek tüm kötü şeyleri hayal etmekle meşguldü. Hıçkırıklar sonunda otoyolda bastırdı.

Çok tatlı olan ve şaşırtıcı bir şekilde, çoğu erkeğin yapacağı gibi gözyaşlarımdan olumsuz etkilenmeyen Kellan beni kanepeye oturttu ve sonra bana biraz su ve mendil getirdi. Yanımdaki sandalyeye oturdu ve ikimizin de izlemesi için aptalca bir komedi buldu. İşe yaradı; akılsız şovun yarısında ikimiz de gülüyorduk. Sonlara doğru bir yerde uykuya dalmaya başladım ve Kellan'ın hafif bir battaniyeyi üzerime sardığını hissettim.

Saatler sonra oturma odasında tek başıma uyandım ve Denny'yle havaalanında geçirdiğimiz son birkaç dakikayı yeniden oynattım; şefkatli değiş tokuştan nefret ediyor ve sa- vunuyordum...

Denny beni sıkı bir veda sarılması için kendine çekmişti. Yüzünü kavradım ve onu olabildiğince derinden ve tutkuyla öptüm - gittiğinde bunu düşünmesine izin verdim. Sonunda benden , nefesi kesilmişti ama usulca gülümsüyordu.

"Seni seviyorum... Yakında döneceğim, tamam mı? Endişelenme." Boğazımdaki yumrudan dolayı konuşma yetimi kaybettiğim için sadece başımı sallayabildiğimde beni yanağımdan öpmüştü.

Sonra da saygılı bir mesafede durup konuşmamızı izleyen Kellan'a doğru yürüdü. Denny bana tuhaf bir şekilde baktı ve sonra eğilerek Kellan'a bir şeyler fısıldadı. Kellan yüzünü buruşturdu ve bana doğru bir bakış fırlattı. Denny ondan uzaklaştı, yüzünde ciddi bir ifade vardı ve elini Kellan'a uzattı. Yüzü solgun ve biraz şaşkın olan Kellan onun elini tutmuş, Denny'ye bir şeyler mırıldanmış ve bir kez başını sallayarak sıkılmıştı. Ben de onu izledim.

Denny'nin ne dediğini merak ediyorlardı ve sonra Denny son bir kez bana döndü, bir öpücük kondurdu ve beni bırakarak uçağa bindi.

Anıyı bir kez daha canlandırırken içimi çektim, birden telefon çaldı ve aceleyle cevap verdim. Denny'nin tatlı sesi zihnimi ve kalbimi doldurdu. Ondan sadece yarım gündür ayrıydim ve şimdiden yokluğu bana acı veriyordu. Yolculuğunun nasıl geçtiği ve nerede kaldığı konusunda beni bilgilendirdi ve ben de onu vaktinden çok daha uzun süre telefonda tuttum. Sonunda bana gerçekten gitmesi gerektiğini ama o akşam yatmadan önce beni arayacağını söyledi. İstemeyerek de olsa kabul ettim.

O gece işe gitmek zorundaydım ve bunun her saniyesinden nefret ettim. Denny'nin telefonunu kaçırabileceğimi bilmek fiziksel olarak acı vericiydi. Tam olarak ne zaman arayacağını açıklamamıştı, sadece yatmadan önce olacağını söylemişti. Ama bu onun yatma zamanı mıydı, yoksa benim mi? Bütün gece sinirliydim. Sonunda Rita'ya çıkıştım, o da Kellan'la yalnız kalmam konusunda son derece uygunsuz bir çıkış yaptı. Birkaç müşterinin siparişini berbat ettim ve özür dileme zahmetine bile girmedim. Hatta Griffin kışımı tuttuğunda kafasına bir şaplak attım. Aslında gecenin bu kısmı hoşuma gitmişti.

Kellan o gece geç saatlere kadar barda kaldı ve çok tatlı şekilde beni tekrar eve bıraktı. Tüm araba yolculuğu boyunca endişeliydim, Denny'nin aramasını kaçırmadığımı, hala uyanık olduğunu ve onunla saatlerce konuşabileceğimi umuyordum. Belki de mutfaktaki tezgâha uzanıp orada uyuyabilirdim, böylece bayılana kadar onunla konuşabilirdim. İç çektim. Gerçekten kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

Kellan iç çekişime gülümsedi ve eğer onu aramak istersem Denny'nin uyanık olacağına dair bana güvence verdi. Ben de ona gülümsedim ve bugün beni buraya kadar getirdiği için teşekkür ettim. Hafifçe güldü ve sorun olmadığını söyledi. Bir süre onu izledim ve sonra zihnimin tekrar Denny'nin son tatlı kucaklaşmasına kaymasına izin verdim.

Eve geldikten birkaç dakika sonra telefon çaldı ve bir kız öğrenci gibi sırtarak ilk çalışta açtım. Denny çalıştığımı biliyordu ve aramak için mükemmel bir zamanlama yapmıştı. Bütün gece bu kadar endişeli olmama gerek olmadığını fark ederek rahatlardım. Denny de benimle konuşmak istiyordu. Öyle ya da böyle bunu gerçekleştirecekti. Kellan içeri girdi ve gülümsedi,

Telefonu kaptı ve Denny'ye iyi geceler dedi, sonra bana göz kırptı ve yatağa gitti.

Denny ve ben saatlerce konuştuk ve güldük.

Bölüm 5

Yalnız

O ilk hafta hayatımın en uzun haftasıydı. Okul henüz başlamamışken ve bütün gün yapacak hiçbir şeyim yokken, kafama takmaya başlamıştım. Her bir günün her bir saatinin her bir dakikasının her bir saniyesinin yavaş yavaş geçtiğini hissediyordum.

Kellan beni eğlendirmek için üzerine düşeni yaptı. Benimle kahve eşliğinde sohbet etti, bana gitar çalmayı öğretmeye çalıştı (ki bu şaşırtıcı derecede kötüydüm) ve sonunda beni koşularından birine sürükledi. Kısa sürede Seattle'dan hoşlanmamaya başladım; güzel bir şehir - evet, ama düz oval bir parkuru bacakları zorlayan tepelere tercih eden koşuculara dost - hayır. Koşunun yarısında durmak zorunda kaldım ve eve yürümek için geri döndüm. Kellan biraz güldü ama benimle yürümeyi teklif etti. Kendimi zayıf ve oldukça aptal hissederek, koşusunu bitirmesi için onu ve eve geri döndüm.

Erzaklarım tehlikeli bir şekilde azalmaya başladığında Kellan benimle markete gitti, bu eğlenceli ama tamamen utanç verici bir geziydi. Neyse ki, kadınsı ürünlerim tamamen stoklanmıştı - onunla birlikte satın almak çok utanç verici olurdu. Yine de arabaya gelişigüzel bir kutu kondom atarak yüzümü kızarttı. Etrafıma dikkatlice bakarken (eminim yüzümde dehşete düşmüş bir ifadeyle) kutuyu kaptım ve sanki kısmen yanıyormuş gibi yavaşça ona geri uzattım. İlk başta almadı ve sadece dudaklarında alaycı bir sırıtışla bana baktı. Ama yüzüm ve hareketlerim daha çılgınca olmaya başlayınca, sonunda kutuyu benden aldı ve rafa geri koydu, bir yandan da utancıma gülüyordu.

Olayı çabucak atlattıktan sonra, Kellan arka plandaki sevimsiz şarkılara usulca eşlik ederken (her birini biliyordu) ben arabayı koridordan aşağı ittim ve sadece benim onayladığım şeyleri içeri attım. Onun çekici, sırttan yüzünü izlerken gülümsedim. Biz

Dükkânın yarısını geçmiş, mısır gevreği reyonuna girmiştım ki birden şarkıya eşlik ederken düet yapmaya başladı. Kız kısmında beklentiyle bana baktı ve yüzümün ısındığını hissedebiliyordum - ben şarkıcı değildim.

İsteksiz yüz ifademle eğlenerek güldü ve bir sonraki bölümünü daha yüksek sesle söyledi, geriye doğru yürüdü ve bana serenat yapıyormuş gibi el kol hareketleri yaptı. Bu oldukça utanç vericiydi ve yanımdan geçen birkaç kişi ona gülümseyip güldü. Onları görmezden geldi ve bana şarkı söylemeye devam etti, yüzümün parlak bir kırmızıya dönüşmesini izlerken kızarıklığım derinleşti. Gözleri rahatsızlığımdan duyduğu zevkle parlıyordu.

Yine kız kısmını söylememi bekledi, ellerini "devam et" anlamında açmış ve kaşlarını . İnatla başımı salladım ve beni utandırmayı bırakmasını umarak koluna vurdum. Güldü ve elimi tutarak beni koridorun ortasında döndürdü. Beni bir o yana bir bu yana döndürdü, sonra tekrar kendisine döndürdü, sonra da serenadını bir an bile durdurmamaya beni dibe batırdı. Yaşlı bir çift onun etrafından dolanırken bize gülümsedi.

Beni tekrar ayağa kaldırdığında gülerek, sonunda ve çok yumuşak bir şekilde kız kısmını onun için söyledim. Bana çekici bir şekilde gülümsedi ve sonra kıkırdarak beni tekrar bıraktı ve alışverişimizi bitirdik... ve şarkıyı. Ondan sonra benden ne isterse onu söyledim. Ona karşı gelmek çok utanç vericiydi.

Her şeyden çok zaman geçirmek için istemeye istemeye ailemi aradım. Onlara Denny'nin küçük kızlarını yabancı bir şehirde yapayalnız bıraktığını söylemeye hiç niyetim yoktu, ama bir şekilde ağzımdan kaçtı ve bir saat süren 'onun iyi olmadığını biliyordum, kığını buraya geri getir' konuşmasına katlanmak zorunda kaldım. Onlara milyonuncu kez burada kaldığımı, burada mutlu olduğumu söyledim. En azından Denny geri döndüğünde mutlu olacaktım. Onlara bu kadar endişelenmelerine gerek olmadığını tekrar tekrar söyledim.

Denny beni günde iki ya da üç kez arıyordu, bu da günümün en önemli anıydı ve kendimi mutfakta onunla konuşabilmek için telefonun çalmasını beklerken buluyordum. Sonunda bu beni gerçekten rahatsız etmeye başladı. Kendi kendimin insanıydım. Eğer bir aramayı kaçırırsam, onunla konuşmadan günü geçirebilirdim. Birkaç telefon görüşmesi yapabilirdim.

En azından saatler. Ondan sonra çok fazla takıntı yapmamaya çalıştım... ama tabii ki hala yapıyordum ve aldığım her telefona değer .

"Hey, bebeğim."

Telefonda aptal gibi sırtıttığımı biliyordum ama elimde değildi. Sesini özledim. "Merhaba..." Bu kelimeyi neredeyse içimden geçirdim. "... eve dönmeye hazır mısın?" Sesimin tıpkı annemle babam gibi çıktığını bildiğim için içim burkuldu.

Denny bunu o da fark etmiş gibi telefona kıkırdadı. "Harikayım, yorgunum... ama harikayım. Henüz işimiz bitmedi... üzgünüm." Sesi gerçek bir pişmanlığı yansıtıyordu ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

" değil... Sanırım. Yine de seni deli gibi özlüyorum."

Tekrar kıkırdadı. "Ben de seni özledim." Bu neredeyse günlük rutinimizdi. Eve geliyor musun? Hayır. Seni özledim. Ben de seni özledim. Bu şapşal çocuğu ne kadar çok sevdiğime gülümsedim.

"Ben de tam yiyecek bir şeyler alıp yatmak üzereydim. İzin gecende ne " Tamamen bitkin bir halde oturmuş gibi hafifçe homurdandı.

İçimi çektim. "Kesinlikle hiçbir şey ve Kellan'ın grubu bu gece Razors'ta çalıyor, yani burada tamamen yalnız olacağım..." Birdenbire devasa görünen evin etrafına bakarken son kısmı sessizce söyledim.

"Neden gitmiyorsun?" dedi biraz esneyerek.

Kafam karışmış bir şekilde telefona baktım.

"Ha?"

"Kellan ile... neden gidip grubu dinlemiyorsun? En azından sana yapacak bir şey verir..." Yine usulca esnedi ve yatağının üzerine yığılmış gibi bir ses çıkardı.

"Gerçekten yorgunsun, değil mi?" Onu uyanık tuttuğum için kendimi kötü hissederek ama henüz telefonu kapatmak istemeyerek sordum.

"Evet... yine de sorun değil." Telefonda gülümsediğini duyabiliyordum. "Seninle konuşmak için uyanık kalacağım."

İnatçı gözyaşları döktüğümü hissettim. Onu acı verecek kadar çok özlemiştim. "Seni daha fazla yıpratmak istemiyorum. Sabah işe gitmeden önce seninle konuşabilirim. Birlikte kahvaltı ederiz." Bu ihtimal karşısında sesimi mutlu çıkarmaya çalıştım ama aslında sadece eve dönmesi için hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istiyordum.

Tekrar esnedi. "Emin misiniz? Gerçekten umurumda değil..."

Hayır, bütün gece onunla konuşmak istedim. "Evet... yemek ye, biraz uyu ve hemen eve, yanıma gel."

"Seni seviyorum, Kiera," dedi sıcak

bir sesle. "Ben de seni seviyorum... iyi

geceler."

"İyi geceler." Telefonu kapatırken son bir kez esnedi.

İnatçı gözyaşımla yanağımdan aşağı süzülürken tam bir dakika boyunca ahizeye baktım. Sadece dokuz gün olmuştu ve ben şimdiden yalnızlıktan ağlıyordum. Bu bana hiç iyi gelmiyordu. Belki de haklıydı ve dışarı çıkmalıyım? Bu en azından akşamın daha hızlı geçmesini sağlardı - ben farkına bile varmadan kahvaltı gelmiş olurdu. Bu düşünce beni canlandırdı, gözyaşılarımı bir kenara ittim ve üst kata, Kellan'ın odasına doğru yürüdüm.

Kapalı kapısını çaldım ve hemen "İçeri gel" dedi. İçeri girdiğimde hemen kızardım; henüz tam olarak terbiyeli sayılmazdı. Yatağın yanında duruyordu, yüzü kapıya dönüktü ve kot pantolonunun düğmelerini ilikliyordu. Yeni tişörtü hala yatağın üzerinde duruyordu ve saçma bir şekilde belirginleşmiş vücudu az önce çıktığı duştan dolayı hala hafif nemliydi.

Merakla bana baktı. "Ne ?"

Kapı aralığında durup aptal aptal ona baktığımı fark ettim ve ağzımı kapatmaya çalıştım. "Acaba... seninle Razors'a gelebilir miyim... grubu dinleyebilir miyim..." Gittikçe daha fazla hissediyordum.

Dudaklarımdan çıkan her kelimeyle aptal gibi oldum. Birden keşke onun kapısı yerine, somurtarak geçireceğim bir gece için kendi kapımı açsaydım diye düşündüm.

Genişçe sırtarak yataktan gömleğini aldı. "Gerçekten mi? Beni dinlemekten hâlâ bıkmadın mı?" Tişörtü muhteşem vücudunun üzerine çekerken göz kırptı.

Biraz yutkundum, açıkça onu izliyordum ve kendimi tekrar ağzımı kapatmaya zorladım. "Hayır... henüz değil. Yine de bana yapacak bir şey verecek." Bunu söylediğime hemen pişman oldum, çünkü muhtemelen kulağa korkunç derecede kaba geliyordu.

Parmaklarını kalın, nemli saçlarında gezdirirken keyifle kıkırdadı ve sonra şifonyerinden bir şey alarak saçlarını harika bir dağınıklığa dönüştürdü. Onu merakla izledim. Daha önce hiç kimsenin saçını bu şekilde şekillendirdiğini görmemiştim. Aynaya bile bakmamıştı; içgüdüsel olarak saçını tamamen biçimsiz bir şekilde mükemmel bir biçimde nasıl şekillendireceğini biliyordu - inanılmaz derecede seksi.

Benimle konuştuğunda gözümü kırptım. "Elbette, neredeyse gitmeye hazırım." İş botlarını giymek için yatağa oturdu ve yanındaki boşluğu sıvazladı. Oturup onu izledim, buraya geldiğim için bile kendimi aptal gibi hissediyordum. "Telefondaki Denny miydi?"

"Evet..." Üzüntüyle söyledim, durdu ve bir süre beni izledi. "Eve ne zaman döneceği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu. çizme.

"Hayır," diye iç geçirdim.

Bana çekici bir şekilde yarı sırttı. "Eminim çok uzun sürmeyecektir." Ayağa kalktı ve iki gitarından daha yeni olanını alıp yatağının üzerindeki açık bir kutuya koydu. "Uçup gidecek... gerçekten." Bana öyle cesaret verici bir şekilde gülümsedi ki ben de gülümsedim. "Hazır mısınız?" diye sordu, çantayı kapattı ve kayışı omzuna çekti.

Başımı salladım ve aşağıya indik. O anahtarlarını aldı, ben de kimliğimi ve bahşışlerden biraz para aldım ve yola koyulduk.

Razors'daki gece şaşırtıcı derecede eğlenceliydi. Razors, Pete's'ten çok daha küçük bir bardı. Uzun, dar bir dikdörtgen şeklindeki binanın ön tarafında grup için küçük bir alan, bir duvarın karşısında uzun bir bar ve alanın geri kalanını kaplayan masa ve sandalyeler vardı. Kellan beni en yakın masaya oturttu, neredeyse samimi olan şovu en ön sıradan izleyebilmem için.

Grup şaşırtıcı derecede iyi çaldı elbette ama daha sessizdi. Neredeyse ben ve en yakın yirmi arkadaşım için özel bir performans gibiydi. Kellan gitarını tıngırdatırken ve şarkı söylerken bir tabureye oturdu, flörtöz davranışları neredeyse yarı yarıya azalmıştı ve hayranlık duyan kadın sürüsü neredeyse yok olmuştu. Gerçi buradaki kızlar ona ve diğer çocuklara bağırıyorlardı ama bu insanlar çoğunlukla bu gece bara gelen müdavimlerdi, grubun bulunduğu Pete's'te takılan gayretli takipçiler değil.

Kendimi Kellan'ın performansına kaptırmış, şarkı sözlerini ve sesinin tınısını gerçekten dinlerken buldum ve hatta birkaç şarkıya usulca eşlik ettim, bu da fark ettiğinde muhteşem bir şekilde gülümsemesine neden oldu. Denny'nin önerisi harikaydı ve gece çok hızlı geçti. Ben daha ne olduğunu anlamadan, çocuklar eşyalarını topluyor ve Kellan orada tanıdığı birkaç kişiyle vedalaşiyor... ve öne çıkan birkaç kadını yanaklarından öperek memnun ediyordu. Sonra arabasına geri döndük ve eve doğru yola çıktık.

Dönüş yolunda Kellan gülümsedi ve grubun çaldığı son şarkıyı başparmağıyla vurarak usulca söyledi. Seattle'daki ilk gecemde beni çok etkilemiş olan şarkıydı bu. Kellan'ı, in- ner Kellan'ı fark etmemi sağlayan şarkıydı. Başımı koltuğa yasladım ve onu izlemek için döndüm. Dikkatle beni dinliyordu ve sözlerinin arasında daha geniş gülümsedi.

"Bunu seviyorum." Ben de ona kocaman gülümsedim ve o da başını salladı, hâlâ şarkıyı söylüyordu. "Senin için önemli görünüyor. Bir anlamı var mı?" Bunu sormak istememiştim. Artık çok geçti.

Şarkı söylemeyi bıraktı ve merakla bana baktı. "Huh," dedi, parmaklarını duraklattı ve dikkatini tekrar yola verdi.

"Ne?" Onu bir şekilde kırmadığımı umarak çekingen bir şekilde sordum.

Yine de bana sadece yarım gülümsedi, hiç de küçümsenmiş görünmüyordu. "Daha önce kimse bana bunu sormamıştı. Grup dışından kimse yani." Yüzüme bakarken omuz silkti. Kızardım ve sorduğum için aptal olduğumu düşünüp düşünmediğini merak ederek başka tarafa baktım. "Evet..." dedi usulca.

Gözlerimi kırıştırdım ve ona bakmak için geri döndüm, belki de bir kez daha düşüncelerimi yüksek sesle söyledim ve o da benim bir aptal olduğumu kabul etti diye düşündüm. Ama bana sıcak bir şekilde gülümseyerek, "Bu benim için çok şey ifade ediyor..." diye ekledi.

Bana tuhaf bakış attı ve sonra dikkatini tekrar yola çevirip başka bir şey söylemedi. Dudağımı ısırdım ve çok istememe rağmen ona bu konuda daha fazla soru sormamaya karar verdim. Yola dikkatle bakmasından ve ara sıra göz ucuyla bana kısa bakışlar atmasından bu konuyu detaylandırmak istemediğini anlayabiliyordum. Benim açımdan büyük bir çaba gerektirdi ama saygılı davrandım ve ona başka bir şey sormadım.

Ertesi sabah telefonla yaptığımız kahvaltıda Denny'ye akşamımı anlattım ve onsuz eğlenceli bir gece geçirebildiğim için memnun görünüyordu. Bu düşünce beni pek memnun etmedi - onunla birlikte eğlenmek istiyordum ama sanırım haklıydı. O yokken daha fazla dışarı çıkmalı ve eğlenmeliydim. İçime kapanmak beni hiçbir yere götürmüyordu.

Ben de Jenny ile daha fazla takılmaya başladım. Aslında, bir sonraki Pazar öğleden sonra, kasvetli evimize geldi ve bu kadar çorak olduğu için benim kadar şok oldu. Tüm öğleden sonramızı şehirdeki konsinye dükkanlarını ve ikinci el mağazalarını gezerek, evi güzelleştirmek için bulabileceğimiz en ucuz ama en güzel eşyaları arayarak geçirdik.

Oturma odası için birkaç güzel art-deco parça, benim odam için birkaç manzara baskısı, mutfak için birkaç kahve temalı resim (ve tabii ki bir çay temalı resim) ve banyo için ilginç bir su damlası fotoğrafı bulmayı başardık. Hatta Kellan'ın hoşuna gideceğini düşündüğüm eski bir Ramones posterine bile rastladım, çünkü onun odası da evin geri kalanı gibi çoraktı.

Bir sürü boş fotoğraf çerçevesi topladım ve Denny'nin fotoğraf makinesiyle taşındığımız ilk hafta çektiğimiz bazı fotoğrafları banyo ettirdim. Bazıları Denny ve benim, birkaçı sadece çocukların ve birkaçı da, aralarında en sevdiğim fotoğrafın da bulunduğu ve

ailemle paylaştık, üçümüz bir aradaydık. Ve tabii ki bir sürü kadınsı eşya bulduk: sepetler, dekoratif bitkiler, banyo için güzel havlular. Hatta ucuz bir telesekreter bile bulmayı başardım, böylece bir telefon görüşmesini kaçırdığım için bu kadar stres yapmak zorunda kalmayacaktım.

Kellan'ın evini canlandırmamız konusunda ne kadar heyecanlanacağından emin değildim, ama seyahatimizden döndüğümüzde evde değildi, bu yüzden o dönmeden önce her şeyi toplamak için acele ettik, tüm zaman boyunca kıkırdadık. Nihayet eve döndüğünde mutfaktaki işlerimizi bitirmek üzereydik.

Jenny'ye ve mutfaktaki son kahve baskısını kaldıran bana baktı ve gülümseyerek başını hafifçe salladı. Hafifçe gülerek döndü ve üst kattaki odasına yöneldi. Jenny ve ben bunun alabileceğimiz en fazla "iyi görünüyor" olduğunu düşündük, bu yüzden kendimiz de biraz gülerek dekor projesini hızla bitirdik.

Jenny'ye zihnimi meşgul ettiği ve evimizi güzelleştirdiği için teşekkür ettim, kısa bir süre sonra vardiyasına başlamak üzere ayrılması gerekti. Merdivenlerden yukarı Kellan'a bağırarak veda etti ve onun "güle güle" cevabı üzerine bana el sallayarak kapıdan çıktı. Kellan'ın içten içe yeni görünümünden hoşlanmamış olabileceğini düşünerek sessizce yukarı çıktım.

Kapısı aralıktı ve onu yatağının kenarında oturmuş, yüzünde garip bir ifadeyle yere bakarken . Merakla kapısını çaldım. Kapıyı araladığımda başını kaldırdı ve bana el sallayarak içeri girdi.

"Hey... eşyalar için üzgünüm. Beğenmediysen kaldırabilirim." Özür dileyerek ona gülümsedim ve yatağın kenarına, onun yanına oturdum.

Gülümsedi ve başını salladı. "Hayır, sorun değil. Sanırım biraz... boştu." Omzunun üzerinden duvarına astığım posteri işaret etti. "Bunu sevdim... teşekkürler."

Ben de ona gülümsedim. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm... rica ederim." Daha önce ne düşündüğünü merak ederek, "İyi misin?" diye ağzımdan kaçırdım.

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Evet, ben iyiyim... Neden?"

Birden utandım ve ne diyeceğimi bilemedim. "Hiçbir şey, sadece... hiçbir şey gibi görünüyordun, üzgünüm."

Bir an düşünceli bir şekilde bana baktı ve bana bir şey söyleyip söylememe konusunda kararsız olduğunu düşündüm. Derin mavi gözlerinin yoğunluğu altında nefesimi tutmaya başladım. Birden bana gülümsedi ve başını hafifçe sallayarak, "Aç mısın? Pete's'e ne dersin?" Parlak bir şekilde gülümsedi. "Oraya gitmeyeli çok uzun zaman oldu."

Saat erken olmasına rağmen bar oldukça kalabalıktı. Kellan ve ben onun her zamanki masasına ve Jenny siparişlerimizi almak için yanımıza geldiğinde bize tekrar gülümsedi. Birkaç burger ve birkaç bira seçtik ve içkilerimizi beklerken kalabalığı izledim. Kellan'la herkesin içinde yalnız oturmak biraz garip geliyordu, özellikle de çalıştığım yerde. Rita bizi merakla izliyordu ve ben onunla göz göze gelmemeye çalışıyordum; bizim hakkımızda en kötüsünü düşünecekti.

Ancak Kellan tamamen rahat görünüyordu. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, ayağını dizine dayamış, beni izliyordu. Birden aklıma bütün günü Jenny'yle dışarıda geçirdiğim, sonra dekorasyonla meşgul olduğum ve şimdi de Pete'in evinde olduğum geldi - bugün Denny'yle konuşmamıştım. Bu düşünce kaşlarımı çatmama neden oldu. Bütün bir günü birbirimizle konuşmadan geçirmemiştik. Bu beni o kadar rahatsız etti ki neredeyse Kellan'dan beni eve götürmesini isteyecektim.

O fark etti. "İyi misin?"

Aptalca davrandığımı ve ben yokken ararsa sesini yeni makinemizden tekrar tekrar dinleyebileceğimi fark ederek gülümsedim ve omuz silktim. "Evet, sadece Denny hastasıyım. Yine de iyiyim."

Bunu bir dakika düşünmüş gibiydi, sonra başını salladı.

Jenny bize biralarımızı getirdi ve o sessizce birasını yudumladı, hala dikkatle beni izliyordu. Biraz rahatsız hissetmeye başlamıştım ki, birkaç dakika sonra yemeğimizi getirdiğinde gözle görülür bir şekilde rahatladım. Aramızdaki tuhaflık çabucak geçti ve yemeğimizi yedik ve dostça konuştuk. Ne kadar süre oturduk, yemek yedik, konuştuk ve biralarımızı içtik bilmiyorum ama sonunda masada yalnız değildik.

D-Bag'lerin geri kalanı nihayet neredeyse her gece Pete's'e geldiler. Davet edilmemiş olabileceklerini bile düşünmeden masamıza katıldılar. Ben . Onlarla eğleneliydi. Belki Griffin o kadar değil ama ellerini benden uzak tuttuğu sürece ona tahammül edebilirdim.

Neyse ki Kellan'ın yanına, masanın benden uzak tarafına oturdu. Tabii ki Kellan'ın omzuna bir şaplak atması ve bana imalı bir şekilde bakarken "Güzel, dostum" demesi gerekiyordu. Kellan ona kıkırdarken ben gözlerimi devirmiştim. Matt yanıma oturdu, Evan ise bir sandalyeyi sonuna kadar çekip oturdu.

Jenny hemen herkese bira getirdi ve böylece ben de grubun gecede ki beşinci üyesi oldum Onları bu kadar yakından izlemek ilginçti ve bar çok kalabalık olduğu için insanlarla etkileşimlerini izlemek için pek çok fırsat vardı. Tamam, çoğunlukla kadınlarla. Erkeklerin hayranlarıyla "etkileşim" kurma biçimlerindeki farklılıkları ilginç buldum. Elbette hepsi bunu yaptı, sessiz Matt ve tatlı Evan bile. Hepsi sözde yıldızlıklarından zevk alıyor gibiydi, sadece farklı şekillerde, farklı derecelerde.

En uçta Griffin vardı, sanırım aklına gelse kollarına fetihlerinin çetelesini tutardı. Durup dinleyen herkese durmadan maceralarını anlatırdı. Bunu iğrenç buldum ve mümkün olduğunca dinlemedim. Tipik erkekler olarak, grubun geri kalanı tüm bunları eğleneli buluyor gibiydi. Hatta bazı kadın-erkekler durup onun kaba hikayeleri karşısında neredeyse salyalarını akıtıyorlardı. Neredeyse zihinsel olarak kendilerini onun hikayesindeki random kadınla değiştirdiklerini görebiliyordum.

Griffin ayrıca Kellan'la garip bir rekabet içinde gibiydi. Ona sürekli şu ya da bu kızla birlikte olup olmadığını soruyordu. Hakkını vermek gerekirse, Kellan kaçamakları konusunda şaşırtıcı derecede sessizdi. Griffin'e asla doğrudan cevap vermedi. Griffin'in sorularını nazıkçe değiştiriyor, söz konusu kızla "birlikte olup olmadığını" söylemiyordu. Aslında, burada geçirdiğimiz zamanı düşündüğümde, eğer biriyle ya da birileriyle birlikte olduysa, sanırım bunu hiç görmemişim. Flört etmekten başka bir şey yapmadı. Tonlarca flört aslında; çocuk iyi bir sarılmadan hoşlanıyordu. Yine de fetihleri hakkında çok şey duymuştum, ama çoğunlukla barın etrafındaki kadınlardan,

ya da gruptaki çocuklarla, ya da banyo duvarlarıyla. Onun kadar yakışıklı birinin özellikle "bir şeyler yapmadığına" inanmakta güçlük çekerek nereye gittiğini merak ettim.

Gözlerimi Kellan'ın bir bru- nette ile sohbet ettiği, saçlarını omzundan uzaklaştırdığı ve kulağına fısıldamak için eğildiği, kıkırdadığı ve bir elini göğsünde gezdirdiği yerden ayırdım. Başımı çevirdiğimde sahnenin kenarında oturan Evan'ı izledim.

Evan şamatacı, eğlenceli ve çapkın biriydi. Duyduğuma göre, kısa bir süre için bir kadına odaklanıyor, sonra iş ciddiye binmeye başladığında odağını başka birine kaydırıyordu. Aşık olduğunda derin bir aşk yaşıyormuş ama bu aşkı asla uzun sürmüyormuş; çok fazla "aşık" oluyormuş. Şu anda, ateşli pantolonlar giyen dolgun bir sarışına bağlılık yemini ediyordu.

Gülümsedim ve benim gibi sadece insanları izleyen tek grup üyesi olan Matt'e bakmak için döndüm. O da bana gülümsedi ve rahat bir sessizlik içinde birasını yudumladı.

Matt kızların yanında neredeyse utangaçtı. Onun kimseye yaklaştığını görmedim, hep önce onlar yaklaşırdı. Ve genellikle konuğma ve flörtün hepsini olmasa da çoğunu onların yapmasına izin verirdi. Matt'i ve utangaçlığını tamamen anlayabiliyordum. Bazı yönlerden birbirimize çok benziyorduk. Ama gecenin sonuna gelmeden Matt bile güzel bir kızın ilgisini çekmiş ve yanına oturması için bir sandalye getirmişti.

Gözlerimi devirdim ve biramı yudumlayarak insanları, daha doğrusu grubu izlemeye devam ettim. Etrafımda olup biten gereksiz flörtleşmeler bir anda Denny'yi çok ama çok özlememe neden oldu. Birinin yaklaştığını hissettiğimde üzgün bir şekilde bira şişeme bakıyordum. Kafamı kaldırdığımda Kellan'ın bana gülümsediğini ve elini uzattığını gördüm. Şaşkınlıkla elini tuttum ve beni ayağa kaldırdı.

"Biraz bilardo oynayacağız... bize katılır mısınız?" Birasının geri kalanını yudumlamakta olan Griffin'i işaret .

Griffin'e yakın takılmaya pek hevesli değildim ama Kellan bana sıcak bir şekilde gülümsüyordu ve ben de kendimi başımı sallarken buldum. Elini sırtıma koydu ve bilardo salonuna doğru ilerledik. O sırada yanında olan kadını fark ettim.

Daha önce flört ettiği birkaç arkadaşıyla bizi takip eden Griffin, açık mavi gözlerinde son derece uygunsuz bir bakışla onları izliyordu.

Griffin ilk atışı yaparken, Kellan elindeki sopayla yanımda durdu. Griffin ara atışta bir şey yapamayınca bana sırtıttı. Sonra bilardo masasının üzerine eğildi ve dudaklarında ukala, yarı gülümsemeyle beni izleyerek atışını yaptı. Topu diğer tamamen ıskalayınca hafifçe güldüm. Masaya bakıp kaşlarını çatı, sonra tekrar bana bakıp güldü ve omuzlarını silkerek doğruldu. Kadını elini teselli edercesine karnına koydu ama ona bakmadı.

Griffin yanından geçerken sırtına bir şaplak attı. "Güzel! Teşekkürler."

Kellan tabureye otururken Griffin sonraki iki topu batırdı, flörtöz arkadaşı yanında durmuş, ona aşağıdan bakıyormuş gibi kucağına atlamayı düşünüyordu. Griffin'in atışını izlerken başparmağıyla bilinçsizce dizinin arkasındaki deriyi ovuşturdu, parmakları kısa eteğinden biraz yukarı kaydı.

Beni biraz rahatsız eden flörtleşmeyi görmezden gelerek, onun yerine oyunu hakkında yorum yaptım. "Bilardoda gerçekten iyi değilsin, değil mi?" Bu düşünceye genişçe gülümsedim.

Gülerek bana doğru baktı. "Hayır, fark ettiğın için teşekkürler." Esmer adam elini kulağının üstündeki saçlarında gezdirirken Griffin'e baktı. "Sanırım Griffin bu yüzden benimle oynamayı seviyor." Tekrar güldü ve kıza gülümseyerek onun kıkırdamasına neden oldu.

Ona gözlerimi devirdim. "Belki daha fazla konsantre olursan..." Bana alaycı bir ifadeyle baktı ve ben de güldüm.

Bir an sessizce bana baktı, gözleri tuhaf bir şekilde ciddiydi ve sonra başını sallayarak güldü. "Evet... belki."

Ondan uzaklaştım ve Griffin'in iki atış daha yapmasını izledim. Aslında fena değildi. Kellan bir şeye çok eğlenmiş gibi kıkırdamaya başladı ve ben de ona baktım. Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle Griffin'in oyununu izlememi izliyordu. "Kazananı oynayacaksın," dedi ve bilardo çubuğunu tutan eliyle dizime hafifçe dokundu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bilardoda gerçekten iyi değildim... ve görünüşe göre o da değildi. Daha da telaşla Griffin'e baktım, atışları arasında sopasıyla bir kızın eteğini kaldırmaya çalışıyordu. Onunla bilardo oynamamın imkanı yoktu! Yüzümden bunu açıkça anladığı için Kellan daha çok güldü.

Kellan oyununu bitirdi (tamam, Griffin'e korkunç bir şekilde kaybetti ve sonra bıraktı) ve aniden çok üzgün olan esmerine yanağından bir öpücük verdi. Sonra Jenny, grubun geri kalanı ve eğlenen Rita ile vedalaştık ve beni eve bıraktı. Yalnızlığımın rağmen, akşam şaşırtıcı bir şekilde çok eğlenceliydi. Ama eğlenceli olsun ya da olmasın, Kellan'la eve döndüğümüzde ilk yaptığım şey, Denny'den cevapsız bir mesaj var mı diye hemen telesekreterimi kontrol etmek oldu.

Hiçbir şey... hiçbir şey. Kırık bir şekilde iç geçirdim ve sonra yatağa doğru yürüdüm.

Kel- lan'la Pete's'e gittiğim akşam ondan hiç haber alamayınca, ertesi gece Denny'nin araması sinirlenmeme neden oldu. Bol bol özür diledi, işlerinin çok yoğun olduğunu ve beni aramak bir yana durup yemek yemeye bile fırsat bulamadığını söyledi. Bunu telafi etmek için birkaç yaratıcı yol icat etti, bu da sonunda beni güldürdü ve öfkemi biraz yatıştırdı. Ama birkaç gece sonra yine oldu ve birkaç gece sonra yine oldu.

Endişe ve merakın yanı sıra, okula kayıt yaptıırma zamanım da gelmişti. Denny bana yeni kampüsü gezdirecek olan kişiydi. Benden daha iyi bildiğinden değil, bilmiyordu ama bunu bir gün yapmayı planlamıştık - bir Pazar günü gidip derslerime kaydolmayı (mükemmel bir program oluşturma konusunda profesyoneldi), kitapçıyı kontrol etmeyi, kendi kendine rehberli kampüs turuna katılmayı ve gülerek her şeyi birlikte çözmeyi... planlamıştık. Ama şimdi o süresiz olarak uzaktaydı ve her şeyi kendi başıma çözmem gerekecekti.

Bir Çarşamba öğleden sonra Kellan mutfığa girdiğinde broşürlere, kurs kataloglarına ve devasa kampüs haritasına kaşlarımı çatmış bakıyordum. Denny'nin yokluğuna yine sinirlenerek sonunda kolumu masanın üzerinden geçirdim ve oldukça dramatik bir şekilde küfrederek her şeyi yere düşürdüm. Tabii ki onun tam durduğunu fark etmemiştim, ya da ben

bu kadar teatral olmazdı. Sadece okulda tek başıma amaçsızca yürümeyi ve kaybolmuş bir aptal gibi görünmeyi gerçekten istemiyordum.

Patlamama güldü ve irkilerek ona doğru döndüm. "Griff'e bunu anlatmak için sabırsızlanıyorum." Genişçe gülümsedi, bu durumdan biraz fazla keyif alıyordu. Öfkeyle kızarıırken, Griffin'in yüzündeki resmedilmiş eğlence karşısında inledim. Harika. "Okul başlıyor, ha?" Yerdeki broşürlere doğru başını salladı.

İç çekerek onları almak için eğildim. "Evet ve hâlâ kampüse girmiş değilim. Her şeyin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Ona bakmak için doğruldum. "Ben sadece....Denny'nin bunun için burada olması gerekiyordu." Kulağa o yokken normal bir insan gibi davranamayacakmışım gibi gelmesinden nefret ediyordum. Tüm bunları tek başıma çözmeye çalışmak utanç verici olacaktı... ama kendi başıma bir şeyler yapabilmeliydim. Karanlık düşüncelerime kaşlarımı çattım. "Gideli neredeyse bir ay oldu."

Kellan beni dikkatle, çok dikkatle izledi, ben de gözlerimi kaçırdım. "D-Bags arada bir kampüste çalışıyor." Arkama baktım ve garip bir şekilde gülümsedi. "Aslında oldukça iyi biliyorum. İstersen sana etrafı gezdirebilirim?"

Bir rehberle sahip olma fikri içimi rahatlatmıştı. "Oh, lütfen, evet." Soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışarak, "Yani, sakıncası yoksa," diye ekledim.

Bana sevimli bir şekilde yarı gülümsedi. "Hayır, Kiera, umurumda değil..."

Cümlelerin sonunda sesindeki tuhaflığı görmezden gelerek, "Yarın bir kayıt işi var. Beni götürür müsün, sonra Pazar günü etrafa bakarız?"

Tekrar genişçe gülümsedi. "Kulağa harika geliyor."

Ertesi gün, Kellan oldukça neşeli bir şekilde beni okula götürdü ve tam olarak nerede olduğunu biliyor gibi görüldüğü için beni kayıt ofisine kadar geçirdi. Ona defalarca teşekkür ettim, o da bunun önemli bir şey olmadığını söyleyerek eliyle başından savdı. Ona sıramın gelmesi için ne kadar bekleyeceğimi bilmediğimi, bu yüzden eve otobüsle döneceğimi söyledim. Bana tuhaf tuhaf baktıktan sonra gülümsedi ve gitmeden önce bana şans diledi.

Bekleme alanında diğer gergin görünümlü öğrencilerle birlikte bekledim. Ellerime bakıp hangi dersleri almam gerektiğini düşünürken bir kadın yanıma geldi ve beni kayıt ofisine açılan açık bir kapıya .

Ofis sıcak ve davetkârdı, bu da beni biraz rahatlattı. İnanılmaz büyüklükte iki kitaplık (kalın, ciltli kitaplarla tıka basa dolu), çok sayıda dosya dolabı ve avluya bakan kanepenin önünde büyük, temiz bir masa, bej duvarlarla mükemmel bir uyum sağlayan koyu kiraz rengindeydi. Odanın her yerinde bitkiler vardı. Bu ofisi işgal eden kişinin yeşil bir parmağı olmalı; ben hiçbir şeyi üç günden fazla canlı tutamadım.

O kadın şu anda masada oturuyordu ve üniversite çağındaki asistanı beni açık kapıdan geçirirken bana baktı. Adam çok profesyonel görünüyordu ve ben birden kendimi çok sıkıcı ve rahatsız hissettim. Kellan'ın hâlâ burada olması için garip bir arzu duydum. Biliyordum ki bu kadının yanına gidip ona sinsi bir yarım gülümseme atacak ve ondan istediği her şeyi alacaktı, çünkü kadın onun elinde oyuncak olacaktı. İçimden bir kıskançlık sızısı geçti. Saçma bir şekilde çekici olduğunuzu bildiğinizde hayat çok daha kolay olmalı.

İçimi çektim ve ona yaklaşırken kendimi düzelttim. Görünüş olarak özel bir şey olmayabilirdim ama akıllıydım ve böyle bir yerde bu daha önemliydi. Denny'nin bu durumda ne yapacağını hayal etmeye çalışarak elimi uzattım. "Merhaba. Ben Kiera Allen. Bu yıl transfer oldum ve kayıt yaptırmam gerekiyor." Bunun iyi olduğunu düşünerek gülümsedim.

Gülümsedi ve elimi tuttu. "Memnun oldum Kiera, U-Dub'a hoş geldin. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Gülümsedim ve oturdum. Düşündüğümünden çok daha iyi geçti. Oturduk ve Ohio U'da daha önce neler aldığımı ve mezun olmak için hala nelere ihtiyacım olduğunu konuştuk. Programımı tartıştık ve hala açık olan derslerin üzerinden geçtik, birbirine mükemmel şekilde uyan birkaç tane bulduk. Bu dönem sadece üç derse ihtiyacım vardı, bu da çok işe yaradı ve bana ders çalışmak için zaman bıraktı... ve açıkçası çoğu gece geç saatlere kadar çalıştığım için uyumak için.

Toplantının sonunda üç dersimi ayarlamıştım. Avrupa Edebiyatı, tüm büyük klasiklerle: Bronte kardeşler, Austen, Dickens. Bu dersi gerçekten dört gözle bekliyordum. Mikroekonomi, Denny bu dersi almamı önermişti, çalışmama yardımcı olabileceği konusunda ısrar etmişti. Ona üstesinden gelebileceğimi söylemiştim ama bana öğreteceği için çok heyecanlıydı. Ve son olarak, Psikoloji. Bir psikoloji dersi almayı çok istiyordum ama programıma uyan tek ders İnsan Cinselliği'ydi. Yüzüm kızararak bu derse kaydoldum. Odanın en arkasında oturabilir ve tek kelime etmeyebilirdim. Ayrıca Denny eve geldiğinde bu ders için de çalışmama yardım edebilirdi...

Bir süre sonra kabul ofisinden çıktığımda, Kellan'ı kapının karşısındaki duvara yaslanmış, bir ayağı yukarıda ve iki elinde birer espresso ile görünce şaşkınlıkla göz kırptım. Beni görünce bir tanesini kaldırdı ve kaşlarını kaldırdı. Ona doğru yürürken kocaman gülümsememe engel olamadım.

"Burada ne yapıyorsun?" Bana ikram ettiği kahveyi keyifle alarak sordum.

"Eve bırakılmak isteyebileceğini düşündüm... ve beni almak isteyebileceğini." Kendi kahvesini kaldırdı ve bir yudum aldı.

Sonunda yanağına bir öpücük kondurmadan önce bir saniye boyunca şaşkın şaşkın ona bakabildim. "Teşekkür ederim Kellan... her şey için."

Yere baktı ve gülümseyerek başını salladı. "Hadi," dedi usulca. "Eve gidelim. Bana derslerin hakkında her şeyi anlatabilirsin." Bana baktı ve sırıttı. Psikoloji dersimi düşününce tekrar derin bir şekilde kızardım ve o da sevimli bir şekilde kıkırdadı.

O Pazar günü Kellan beni kampüste bir tura çıkardı. Etrafta şaşırtıcı sayıda insan dolaşıyordu, ya okula yeniden girmeye hazırlanıyorlardı ya da benim gibi ilk kez kontrol ediyorlardı. Kampüs çok büyüktü, daha çok küçük bir şehir gibiydi. Tabii ki Kellan'ın bana gösterdiği ilk yer Üniversite kitapçısının karşısındaki küçük bir bardı. Ona gülümseyerek ve başımı hafifçe sallayarak, küçük maceramızdan önce hızlı bir öğle yemeği ve bir bira için içeri girdik. Daha sonra kitapçıya gittik ve orada ihtiyacım olan tüm kitapları buldum. Çoğunu aldım

Kullanılmış kitaplardı, bu da bana büyük bir tasarruf sağladı - kitaplar çok pahalı. Sırada beklerken Kellan'a gülümsemek zorunda kaldım; İnsan Anatomisi üzerine kalın karıştırıyor, bir yandan da yanındaki kıkırdayan üniversite çağındaki iki kızla konuşuyordu... her zaman flört eder.

Sonra kampüse girmek için caddeyi geçtik. Nefes kesici güzellikteydi. Ustalıkla düzenlenmiş ve bakımı yapılmış çimler, birkaç heybetli tuğla binaya giden çapraz yollara sahipti. Avlunun her yerinde uykuda olan kiraz çiçekleri vardı; kampüs baharda gerçekten çarpıcı olurdu. Çeşitli yaş ve etnik kökenlerden insanlar çimlerin üzerinde uzanmış, güneşli günün tadını çıkarıyordu.

Kellan bana gülümseyerek, her birinin adını ve orada ne öğretildiğini bilerek beni görkemli binaların önünden geçirdi. Gowen Hall - Asya edebiyatı ve siyaset bilimi. Smith Hall - tarih ve coğrafya. Savery Hall - felsefe, sosyoloji ve ekonomi (mikro-ekonomi dersim burada olacaktı). Miller Hall - kampüste bulunduğum tek yer olan yönetim salonu. Raitt Hall - konuşma iletişimi ve beslenme bilimleri...

Her şeyin nerede ve ne olduğuna dair detaylı açıklamalar yapmaya devam etti. Elimde broşürler vardı ama onlara neredeyse hiç bakmadı. Her şeyi ezbere biliyor gibiydi. İsteyebileceğim en iyi rehberdi ve kendimi ona ve nazik teklifine giderek daha fazla minnettar buldum. Kampüsün her köşesini biliyor gibi görüldüğü için değil, bazı gösteriler için sadece birkaç kez ziyaret etmiş gibi görüldüğü için bana gerçekten garip geldi (bilgisinin gerçek kaynağı hakkında bazı şüphelerim olmaya başlamıştı).

Hayır, daha çok okulun yollarında ve koridorlarında onun yanında yürürken neredeyse görünmez olmama neden olduğu için minnettardım. Neredeyse tüm gözleri bir alev gibi üzerine çekiyordu. Kadınlar açıkça bakarken (hatta birkaç erkek de baktı), diğer erkekler anlamamış gibi yüzlerinde şaşkın bakışlarla kadınları izlediler. Bakılan kişi o olduğu sürece her iki durum da benim için sorun değildi. Denny'nin gidişinden beri kendimi gerçekten yalnız ve biraz da depresif hissediyordum. Tanımadığım, bugün tanımak istemediğim insan yığınlarının arasından geçiyorduk ve ben ortadan kaybolmaktan çok mutluydum.

Kellan hoş bir arkadaşı ve benimle kibarca sohbet etti. Salondaki birkaç kızla göz teması kurdu ve şaşırtıcı bir şekilde diğerleriyle göz temasından kaçındı (bu konuda da şüphelerim vardı). Kampüsün büyük bir bölümünü, çeşitli binaları ve koridorları dolaştık. Sınıflarımın bulunduğu binalardan geçmeyi ihmal etmedi ve hangi odaların bana ait olduğunu ve hangi yollardan gitmemin daha iyi olacağını işaret etti.

Öğleden sonra, onun bakışları dışında oldukça olaysız geçmişti ki aniden ikimizi de şaşırtan biriyle karşılaştık. Koridorda Avrupa Edebiyatı dersimin olduğu yere doğru yürüyorduk ki arkamızdan bir ses duyduk -

"Oh! Aman Tanrım! Tanrım! Kellan Kyle!"

Adının söylenmesiyle içgüdüsel olarak dönüp arkasına baktı. Dalgalı saçları ve çillerle dolu yüzüyle minyon bir kızıl saçlı koridordan hızla bize doğru gelirken şaşkın şaşkın baktı. Panik yüz hatlarını kapladı ve bir an için kaçmaya çalışacağını düşündüm. Ancak o daha bir şey yapamadan minik kız kollarını boynuna dolamış ve onu doymak bilmez bir şekilde öpmeye başlamıştı.

Şok ve ani bir rahatsızlıkla gözlerimi kırptım. Dudaklarına ara verip kendinden geçmiş bir iç çekti. "Beni okulda ziyaret ettiğine inanamıyorum."

Kellan gözlerini kırptırdı, ağzı şaşkınlıkla açıldı ama sessiz kaldı.

Kız bana baktı ve kaşlarını çattı. "Meşgul olduğunuzu görebiliyorum." Küçük çantasından bir kâğıt ve kalem çıkardı, üzerine bir şeyler karaladı ve baştan çıkarıcı bir tavırla Kellan'ın ön cebine soktu. Kellan hafifçe kıpırdandı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Ara beni," diye nefes aldı ve koridora geri dönmeden önce onu tekrar tutkuyla öptü.

Ve gitmişti.

Az önce tuhaf bir şey olmamış gibi tekrar yürümeye başladı ve ben de ona yetişmek için acele ettim. Yardım edemedim ama baktım

ona inanamayarak baktı. Sanki parçalanmak olağan bir şeymiş gibi davranıyordu. Sonunda dönüp bana baktı. "Kimdi o?" Merakla sordum.

Şaşkınlık ve konsantrasyon içinde yüzünü sevimli bir şekilde buruşturdu. "Gerçekten hiçbir fikrim yok." Elini cebine attı ve notu çıkardı. "Hmmm... o Candy'ydi." Tanıdık gelince gözleri parladı. Sırıttı ve kızın kayb olduğu yere doğru baktı. Gözlerimi devirdim, aniden ve şaşırtıcı bir şekilde biraz sinirlenmiştim. Daha önceki şüphelerim o noktada büyük ölçüde doğrulanmıştı.

Notu buruşturup yanından geçtiğimiz bir çöp kutusuna atarak beni şaşırttı. Bunu merak ettim, sinirim yatışmıştı. Candy'nin daha sonra bir telefon alacağını düşünmüştüm. Gülümsememi engelleyemedim. Zavallı kız. O da çok heyecanlanmıştı.

Bir hafta sonra, aydınlık ve neşeli bir Pazar sabahı, televizyonda amaçsızca kanallar arasında geziniyordum. Aslında hiçbir şey izlemiyordum, düşüncelere dalmıştım. Denny dün gece yine aramamıştı. Bu daha sık olmaya başlamıştı ve gerçekten sabrımı kaybetmeye başlamıştım. Birkaç hafta içinde eve döneceğini, bu arafın eninde sonunda sona ereceğini kendime tekrar tekrar hatırlatmaya çalıştım. Ama hiçbir şey ruh halimi düzeltmiyordu, bugün değil. Bugün acıma içinde debeleniyordum. Zaten planım da buydu. Kellan aniden oturma odasında belirip benimle televizyon arasına girdiğinde bininci iç çekişimdeydim.

"Gel hadi." Elini bana doğru uzattı.

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

"Ha?"

"Bir günü daha kanepede üzülerek geçirmiyorsun." Gülümsedi. "Benimle geliyorsun."

Kıpırdamadan ve neşesine kaşlarımı çatarak, "Peki nereye gidiyoruz?" diye sordum.

O büyüleyici yarı gülümsemesiyle gülümsedi. "Bumbershoot."

"Tampon-ne?"

Biraz güldü ve daha geniş gülümsedi. "Bumbershoot. Merak etme, çok seveceksin."

Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve alaycı bir şekilde gülümsedim. "Ama bu, çok güzel geçen bir günü mahvedecek. "

"Aynen öyle." Bana gülümsedi ve ani yakışıklılığı nefesimi kesti. Hmmm, bu ilginç olabilirdi... "Peki," diye iç geçirdim ve hala uzattığı elini görmezden gelerek ayağa kalktım ve kızgınlığımı abartarak üstümü değiştirmek için üst kata çıktım, o ise bana gülüyordu.

Sıcak ve rahat bir şekilde şort ve tişört giymişti, ben de onu taklit ederek kısa şortumu ve dar bir atletimi seçtim. Merdivenlerden inerken beni izledi ve sonra kendi kendine gülümseyerek başka tarafa baktı.

"Hazır mısın?" sordu, anahtarlarını ve cüzdanını alırken.

"Elbette." Kendimi neye konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Şaşırtıcı bir şekilde, Kellan bizi Pete'in yerine götürdü. "Bumbershoot Pete'in yerinde mi?" Alaycı bir şekilde sordum.

Kellan bana gülümsedi ve gözlerini devirdi. "Hayır, çocuklar Pete'in evinde." Kalbim beklenmedik bir şekilde biraz düştü. "Oh, onlar da mı geliyor?"

Arabayı park etti ve hayal kırıklığımı fark ederek kaşlarını çatı. "Evet... mi?"

Bunun beni neden rahatsız ettiğini merak ederek başımı salladım. "Hayır, tabii ki sorun değil. Zaten gününüze izinsiz giriyorum."

Başını çok şirin bir şekilde eğdi. "Hiçbir şeye burnunu sokmuyorsun, Kiera."

Gülümsedim ve pencereden dışarı baktım ve kalbim yine sıkıştı. Erkeklerle takılmanın tek bir şey vardı, o da

ve Şu anda bana doğru yürüyordu. Griffin. İçimi çektim ve Kellan dikkatimi çeken Şeyi fark etti. Hafifçe kıkırdadı ve kulağıma fısıldamak için eğildi, "Merak etme. Seni Griffin' koruyacağım."

Beklenmedik yakınlığı karşısında biraz kızardım ama karşılık olarak ona bir gülümseme fırlattım. Griffin cama vurarak beni irkiltti ve ardından dudaklarını cama bastırarak diliyle müstehcen hareketler yaptı, delici sesi cama çarptı. Yüzümü buruşturdum ve başka tarafa baktım.

Matt arka kapıyı Kellan'ın yanından açtı ve bana gülümsedi, soluk mavi gözleri beni gördüğüne gerçekten sevinmiŐ görünüyordu. "Hey, Kiera, bizimle geliyorsun, ha? Harika." Ben başımı sallarken o arabaya atladı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Selam, Matt."

Evan benim tarafımdaki arka kapıyı açtı ve Griffin'e orta koltuğa geçmesi için el salladı. "Uh-uh. Hayır, kaltak koltuğunu ben almayacağım. Sen al." Griffin öfkeyle başını Evan'a salladı.

"Olmaz dostum. Pencere kenarında oturmam lazım yoksa araba tutacak." Evan içini çekerek ona 'yap işte' der gibi bir yüz ifadesi takındı ve tekrar koltuğu işaret etti. Griffin gözlerini devirdi ve Matt'e baktı. Matt gülümseyerek karşılık verdi, belli ki kıpırdamaya niyeti yoktu. Griffin kollarını göğsünde kavuşturdu, belli ki o da kıpırdamıyordu. Evan ve Kellan iç çektiler.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım, sonra Griffin'in çok sevimli bir Şekilde ifade ettiği gibi "orospu koltuğuna" oturmak için dikkatlice ön koltuğa süründüm.

"Harika!" Griffin hızla yanımdaki koltuğa kaydı ve kapıyı Evan'ın suratına kapattı. Verdiğim karardan hemen pişman oldum ve bana omuz silkmiŐ olan Kellan'a baktım. Tekrar içimi çektim ve Griffin büyük arka koltukta bana fiziksel olarak mümkün olduğunca yaklaşırken Matt'e doğru kaydım.

Evan ön koltuğa oturdu, bana el salladı ve gideceğimiz yere doğru yola çıktık. Neyse ki yolculuk çok uzun sürmedi. Griffin'in elini kalçamdan sadece üç kez çekmek zorunda kaldım ve sadece bir kez boynumu yalamasını engellemek için onu itmek zorunda kaldım. Kellan bizi izledi

Dikiz aynasından periyodik olarak bakıyordum ama sinirli mi yoksa eğleniyor mu olduğunu anlamak için yüzünü yeterince göremiyordum.

Bumbershoot, Seattle Center'da düzenlenen bir müzik ve sanat festivaline dönüştü. Kellan bizi caddenin karşısındaki otoparka park etti ve elimi tutmak için bekledi ki bence bu çok hoş bir davranıştı. Merkeze girdiğimizde de çok pratikti, çünkü her yer tıklım tıklımdı. Kellan biletimi aldı, beni davet ettiği için ödemeyi kendisinin yapacağına ısrar etti ve devasa kampüsün içine doğru ilerledik.

İnanılmazdı. Her yerde sanat sergileri ve sanatçılar vardı. Gelirken Space Needle'ın yanından geçtik ve Kellan beni yanına çekerek istersem daha sonra yukarı çıkabileceğimizi söyledi. İçeriye doğru ilerlediğimizde her yer çok kalabalıktı. Dışarıda bir düzine kadar sahne ve neredeyse bir düzine kadar da kapalı salon vardı ve hepsinde farklı türde gruplar sahne alıyordu. Reggae'den Rock'a kadar her müzik tarzı mevcuttu. Hatta bazı komedi gösterileri de devam ediyordu. Bir sürü yiyecek ve ürün standı, hatta bir lunapark bile vardı. Önce nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Neyse ki Griffin ve Matt tam olarak nereye gitmek istediklerini biliyor gibiydiler, biz de onları insan kalabalığının içinden takip ettik. Açık hava sahnelerinden birine yaklaştığımızda kalabalık daha da yoğunlaştı. Kellan'ın elini sıktım ve o da gülümseyerek beni kendine çekti. Hâlâ Denny'yi özlüyordum ama Kellan'a tutunmak güzeldi. Kendimi mutlu hissetmemi sağlıyordu.

Griffin, Matt ve Evan, daha önce hiç duymadığım bir rock grubunu dinleyen, son derece gürültülü bir hayran grubunun önüne doğru ilerliyorlardı. Benim için biraz şiddetli görünüyordu, bu yüzden Kellan kaostan biraz uzakta durduğunda rahatladım. Dinledik ve Kellan bazı şarkılara eşlik etti, elimi hiç bırakmadı. Arkamızdaki insanlar geçmeye çalışarak beni itip kakarken ben onun yanına bastırdım. İtişip kakışmamı hissederek kollarını belime doladı ve beni güvenli bir şekilde önüne çekti. Griffin'in aksine, onu tokatlayarak uzaklaştırmadım. Kolları sıcak ve rahatlatıcıydı.

Bir süre grubu izledim (şahsen Kellan'ın daha iyi olduğunu düşündüm) ve sonra gürültülü kalabalığı izledim. Diğer D-Bag'leri görmedim (grubun adı beni hâlâ güldürüyor). Etrafa bakındım ve

Sonunda onları kenarda, ellerinde sigaralarla dolaşan küçük bir grup insanla birlikte buldum. Ancak, içimden bir ses gerçekten de öyle olmadıklarını söylüyordu. Kellan dikkatimi fark etti ve bana doğru baktı. Başımı kaldırıp arkadaşlarını izlemesini izledim, oraya gidip gitmeyeceğini merak ediyordum. Güneş ışığı vurdukça mavi gözleri parlıyordu ve bir süre sonra tekrar meraklı gözlerime baktı ve omuz silkerek bana hafifçe gülümsedi. Sonra dikkatini tekrar gösteriye verdi.

Yanımda kalmaktan mutlu olduğu için rahatlamıştım. Bunun üzerine kazanmaya başladım, ama sonra onun yanında olmanın hoş olduğuna karar verdim (ve bakmak için çok kötü değil) ve bu şu an için yeterince iyi bir cevaptı. Ayrıca, son zamanlarda çok yalnızdım ve doğru ya da yanlış, onun yakınlığı bu hissi azaltıyordu. Haftalardır ilk kez rahatlamış gibi hissederek döndüm ve kollarımı beline dolayarak başımı göğsüne yasladım. bu kadar yakın olduğumuz için biraz sertleştiğini ve sonra başparmağıyla sırtımı hafifçe okşayarak rahatladığını hissettim. Bunu neden yaptığımdan emin değildim ama kucaklamasının sıcaklığından hoşnut bir şekilde iç geçirdim.

Günün büyük bölümünü bu şekilde geçirdik, farklı sahnelerde farklı müzik tarzlarını dinledik. Griffin ve Matt bizi kalabalığın içinde dolaştırıyordu - Griffin yanımdan geçen sevimli kızlara yuh çekiyordu (bazıları karşılık veriyor, bazıları da küstahça bakıyordu). Matt ara sıra dikkatini çekmek ve gittiğimiz yönü değiştirmek için ona vuruyordu. Evan, Kellan ve benim yanımda yürüyor, kalabalığı izliyor ama hâlâ elimi tutan Kellan'a merakla bakıyordu. Sahneye çıkınca, çocuklar daha agresif insanlarla birlikte mümkün olduğunca ön tarafa yaklaşarak ortadan kayboluyor, Kellan ise daha geride mutlu ve memnun görünerek yanımda kalıyordu. Erkeklerin "eğlence" olarak gördükleri şeyleri kaçırdığı için biraz suçluluk duyuyordum ama onun yanımda olması hoşuma gidiyordu, bu yüzden bir şey söylemedim.

Gün ortasına doğru çok sayıdaki yiyecek standından birinde durduk ve hamburger ile patates kızartması aldık. Kellan yemeğimi aldı ve gülümseyerek, başını sallayarak yakındaki bir çimenlikte boş bir yere doğru ilerledi. Matt ve Evan oturdular ve Matt bir su şişesi kapıp sodalarına bir şeyler başladı. Griffin onun önüne çömeldi ve içkisini doldurması için ona uzattı. Tam olarak ne olduğundan emin değildim ama alkollü olduğundan ve muhtemelen burada hoş karşılanmadığından emindim. İçimi çektim, erkekler erkektir. Matt şişeyi kibarca bana uzattı. Yanına oturdum ve başımı hayır anlamında salladım. Omuz silkti ve Kellan'a baktı, o da

Şaşırtıcı bir şekilde başını hayır anlamında salladı. Sade sodamdan bir yudum alırken pipetime gülümsedim, Kellan'ın eğlencesini "artırma" ihtiyacı hissetmemesinden mutluydum. Matt yine omuz silkti ve hızlı bir yudum alarak şişeyi çantasına geri koydu.

Griffin Matt'in önünden kalktı ve yanıma oturacakmış gibi bir hareket yaptı, ama Kellan ondan önce hemen yanıma oturdu, birbirimize dokunacak kadar yakın oturduk. Minnetle Kellan'ın yanına sokuldum ve o da omzuyla beni şakacı bir şekilde dürttü. Kellan'a bir bakış fırlatan Griffin, Matt'in uzak tarafına, Evan'ın yanına oturmak için uzaklaştı. Onun hayal kırıklığına ve hepimizin çimenlerin üzerinde bir arada değil de tek sıra oturuyor olmamıza güldüm. Ama Griffin'in Evan'a anlatmaya başladığı hikâyeden kelimeler bana doğru süzülürken, daha çok minnettarlık duyuyordum. Matt onu dinlemek için döndü ama "acayip" ve "inanılır gibi değil" kelimelerini duyunca başımı hızla Kellan'a çevirdim, o da sırtarak gözlerini devirdi. Onunla sohbet etmeye ve Griffin'i dinlememeye odaklandım.

Elbette buradaki kadınlar da Kellan'la gittiğim diğer yerlerden farklı değildi. Sadece çimenlikte oturup benimle yemek yerken ve sohbet ederken bile onları kendine çekiyordu. Ama Kellan'ın onları görmezden geldiğini ilk kez görüyordum. Genelde en azından gülümser ve göz teması kurardı ama bugün sadece yanımda oturup benimle konuşmaktan mutlu görünüyordu. Erkekler onun kadınlarla ilgilenmemesini telafi etmekten çok mutluydular ve Kellan kayıtsız görüldüğünde birkaç kadın ilgilerini diğer erkeklere kaydırmaya çok hevesliydi, bu da düz çizgimizi garip, orantısız bir flörtöz kızlar ovaline dönüştürdü. En azından bugün için onun tüm dikkatinin bende olması garip bir şekilde harika hissettirdi.

Öğle yemeğinden sonra çocuklar küçük lunaparka gitmeye karar verdiler. Evan, Matt ve Griffin, belli ki hiç acı hissetmiyorlardı, bana dehşet verici görünen bu gezintiye çıkmaya karar verdiler. Sadece aletin hızla ileri geri sallanıp havaya doğru yükselmesi değil, en tepeye ulaştığında sizi baş aşağı tutması da korkunçtu. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Yaklaştığımızda Kellan'ın elini sıktım ve o da düşünceli bir şekilde bana baktı. Çocuklar sıraya girerken o biraz uzakta durdu. Soru sorarcasına ona baktım ama o bana sakince gülümsemekle yetindi. Koluna sokuldum ve başımı omzuna koydum, görünüşe göre yolculuğun yakınında bir yere gitmediğimiz için minnettarım.

Diğer üç adam, hepsi de yanlarında kızlarla, bu çılgınca şeyin tadını çıkarıyorlardı. En tepeye ulaştıklarında gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Kellan bana kıkırdadı, sonra döndü ve beni daha az korkutucu bir eğlenceye doğru çekti. Onunla birlikte gülümseyerek ve gülerek karnaval oyunlarından bazılarını denedik. Sonunda bir top atma oyununda bana pelüş bir hayvan kazandı ve ben de teşekkür etmek için yanağına hızlı bir öpücük kondurdum.

Oyun bölümünden çıkarken önümüzde duran küçük bir kız dondurma külahı sıcak kaldırıma çarpınca ağlamaya başladı. Annesi onu teselli etmeye çalıştı ama kızın buna hiç niyeti yoktu. Kellan, biz etraflarından dolaşırken öfkeli anneyi ve kızarmış yüzlü çocuğunu izledi. Bir kez arkamızdan onlara, sonra da bana baktı. O benim için kazandığı ayıya bakarken ben de merakla ona baktım. "Sakıncası var mı?" diye sordu, hâlâ dondurma birikintisinin üzerinde ağlayan çocuğa başını sallayarak.

Düşünceli tavrı karşısında içtenlikle gülümsedim ve ayıyı ona uzattım. "Hayır. Devam et."

İzin isteyip küçük kızın yanına gitti. Sıcak bir şekilde gülümseyen ve başını sallayan annesine 'tamam mı' dercesine bir bakış attıktan sonra kızın hizasına çömeldi ve pelüş hayvanı ona uzattı. Kız hemen ona sarıldı ve ağlamayı kesti. Bir koluyla utangaç bir şekilde annesinin bacağına, diğeriyle de yeni ödülünü tutarak Kellan'a sessizce teşekkür etti ve kıkırdamaya başladı. Kellan onun saçlarını hışkırdattı ve kendisine içtenlikle teşekkür eden annesiyle yüzleşmek üzere ayağa kalktı. Kellan başını salladı ve onlara sıcak bir şekilde gülümseyerek sorun olmadığını söyledi. Onun bana doğru yürüyüşünü izlerken kalbim ısındı.

Elini uzattım, elini tutup parmaklarımızı birbirine geçirdiğinde yarım bir sırıtışla gülümsedim. "Çok yumuşaksın, değil mi?"

Dikkatle etrafına bakındı. "Şşşt, kimseye söyleme." Sonra sırıttı ve güldü. Bana bakarak, "Sana bir tane daha kazanmamı ister misin?" dedi.

Az önce beynime kazınan tatlı anının yerini hiçbir oyuncağın alamayacağını düşünerek gülümsedim ve başımı salladım. "Hayır, ben iyiyim." O

Bana tatlı tatlı gülümsedi ve sonra beni çocukları bıraktığımız yere geri götürdü.

Hava kararmaya başladığında ve ben çok yorgun olduğum için yürümeye devam edemediğimde arabaya geri döndük. Griffin'e bir daha katlanamayacağıma karar vererek ön koltuğun ortasına, Kellan ve Evan'ın arasına kıvrıldım. Griffin arka koltukta surat asarken gülümsemekten kendimi alamadım.

Arabanın sallanması bedenimi yavaş yavaş uykuya doğru çekiyordu ve başımı Kellan'ın omzuna yasladım. Tüm gün boyunca el ele tutuşmak ve kollarının beni sarması onun yanında kendimi gerçekten rahat hissetmemi sağlamıştı. Ve ona dokunmak tuhaf bir şekilde bana çekici geliyordu. Arabanın durduğunu hissettiğimde ve kapıların açıldığını duyduğumda neredeyse uyuyordum. Gözlerimi açıp çocuklara iyi geceler dilemek istedim ama bedenim buna karşılık veremedi.

"Hey, Kellan, Pete'de kalacağız. Geliyor musun?" Hangisinin sorduğunu anlayamadım... belki Evan.

Kellan'ın biraz kıpırdadığını hissettim, sanki omzunda neredeyse uyuyormuş gibi bana bakıyordu. "Hayır, bu gece pas geçeceğim. Sanırım onu yatağa götüreceğim."

Hâlâ açık olan kapıdan uzun bir duraklama sesi geldi. "Dikkatli ol, Kellan. Başka bir Joey'e ihtiyacın yok ve... Denny bir arkadaş, dostum." Buna bir şey söylemek istedim, öfkem yükselmeye çalıştı ama yorgun beynim cevap verebilecek kadar uzun süre odaklanamadı.

Kellan'dan daha da uzun bir duraklama geldi. "Evan, öyle bir şey değil. Ben olsam..." Düşüncesini bitirmedi ve ben gerçekten nereye gittiğini merak ediyordum. "Merak etme. Evet, belki sonra uğrarım."

"Tamam, görüşürüz." Kapı usulca kapandı.

Kellan derin bir iç çekti ve sonra arabayı park yerinden dışarı sürdü. Eve dönerken bilincim gidip geliyordu. Gerçekten onun kucağına uzanmak istiyordum ama bunun arkadaşlığımızın sınırlarını zorlayabileceğini düşündüm. Sadece birkaç saniye araba kullanmışız gibi hissettikten sonra araba tekrar durdu.

Bir süre karanlık, sessiz arabada bekledi ve gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Acaba şimdi kalkıp içeri girsem de o da Pete'lere doğru yola çıksa mı diye düşündüm ama ne yapacağını gerçekten merak ediyordum ve açıkçası oldukça rahatlamıştım. Arabada otururken sessizlik giderek arttı. Kalbim daha hızlı atmaya başladı, bu da beni rahatsız etmeye başladı, bu yüzden esnedim ve biraz gerindim.

Başımı kaldırdığımda onun güzel mavi gözlerinin beni izlediğini gördüm. "Hey, uykucu," diye fısıldadı. "Seni taşımak zorunda kalacağımı düşünmeye başlamıştım."

"Ah... üzgünüm." Bu düşünce karşısında kızardım.

Biraz güldü. "Sorun değil. Benim için fark etmezdi." Bir an durakladı. "Eğlendin mi?"

O günü tekrar düşündüm ve öyle olduğunu fark ettim. "Evet, hem de çok. Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Yarı gülümsedi ve neredeyse utanarak gözlerini kaçırdı. "Bir şey değil."

"Benimle takılmak zorunda kaldığın ve tüm eğlenceyi kaçırdığın için

üzgünüm."
Güldü.

Bir kez güldü ve sonra tekrar bana baktı. "Olma. Yarın morarmaktansa güzel bir kızı kucağıma almayı tercih ederim." Gülümsedi, biraz utanmış görünüyordu. Kızardım ve yere baktım. Onun kadar yakışıklı birinin *bana* güzel demesi gülünç ötesiydi ama yine de tatlıydı. "Peki, hadi gel. Seni içeri götüreyim."

Ona başımı salladım. "Hayır, bunu yapmak zorunda değilsin. Ben . Pete'e gidebilirsin."

Bana baktı, aniden telaşlanmıştı. O zaman anladım ki, Evan'la yaptığım tüm o konuşma boyunca uyuduğumu sanmıştı. "Sanırım diğer D-Bag'lerin gittiği yer orası?" diyerek durumu örtbas etmeye çalıştım.

Gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Evet, yine de gitmek zorunda değilim. Yani, yalnız kalmak istemiyorsan. Pizza sipariş edebiliriz, film falan izleriz."

Birdenbire açlıktan ölmek üzereyken bu harika bir fikir gibi geldi. Midem gürültüyle kabul etti. Hafifçe utanarak güldüm. "Tamam, görünüşe göre midem ikinci seçeneğe oy veriyor."

"o zaman." Gülümsedi.

Büyük boy pepperoni pizzalarımızı sipariş ettik ve Griffin ve arkadaşlarının gün boyunca yaptıkları saçma sapan şeylere gülerek yemekhanede ayakta yedik. Daha sonra, o kanepeye yayılırken ben sandalyeye kıvrıldım ve 'The Princess Bride'ı açtım. Uykuya dalmadan önce küçük çocuğun b y kbabasıyla konuşmasını hayal meyal hatırlıyordum. Kellan beni yata ıma yatırıp yorganı üzerime çekmeye ba ladı ında uyandım.

"Kellan..." Fısıldadım.

Elleri hareket etmeyi bıraktı. " yle mi?"

Karanlıkta g rebildi im kadarıyla ona doğru baktım. "Space Needle'a çıktık."

Bana gülümsedi ve beni bitirdi. "Bir dahaki sefere."

  ini bitirdi inde durakladı, hâlâ üzerime e iliyordu. Karanlıkta gözleri okunmuyordu ama garip bir şekilde bana ya  sinekleri veriyordu, bana öyle bakıyordu. Bir saniye sonra gülümsedi, sonra iyi geceler fısıldadı ve gitti. Midem yatılırken, günü ve günün neredeyse tamamında Denny'yi nasıl  zlemedi imi hatırlayarak gülümsedim... Çok fazla.

Bölüm 6

Bir Araya Gelmek, Ayrılmak

O günden sonra Kellan'ın daha çok farkına vardım. Ne kadar tatlı olduğunu fark etmekten kendimi alamıyordum. Bara girdiğinde başıyla "merhaba" demesi, bazen şarkı söylerken bana bakıp gülümsemesi, her sabah kahvelerimizi yudumlarken sohbet etmemiz, evde sadece benim için şarkı söylemesi çok hoşuma gidiyordu. Her gün kendimi ona daha yakın hissediyordum, bu da beni hem aydınlatıyor hem de endişelendiriyordu. Ama ne kadar yanlış olursa olsun, onu fark etmem Denny'yi özlememi engelledi. Hâlâ telefonla aramasını arzuluyordum ama bir ya da iki gün telefonsuz kaldığımızda yalnızlığımı Kellan'la vakit geçirerek giderebiliyordum. Kellan onunla takılmamı hiç sorun etmiyor gibiydi. Hatta bunu teşvik ediyor gibiydi.

Bumbershoot'ta başlayan dostça flörtümüze devam ettik. Güzel günlerde arka bahçesinde oturup çimlere uzanarak kitap okuyor ve güneşin tadını çıkarıyorduk. Genellikle güneşlenmek için tişörtünü çıkarırdı ve onun yanında uzanırken kalp atışlarım genellikle biraz hızlanırdı. Sonunda uykuya daldardı ve ben de yan dönüp onun uykudaki mükemmel yüzünü izlerdim. Bir keresinde, ben bunu yaparken o henüz uyumamıştı ve gülümseyip bir gözünü kırarak açmıştı, bu da beni öfkeyle kızartmış ve o bana usulca gülerken başımı saklamak için yüzüstü yuvarlanmama neden olmuştu.

İzinli olduğum gecelerde, bazen provadan sonra çocuklarla Pete'e gitmek yerine eve gelirdi ve birlikte yemek yerdik, sonra da film izlemek için birbirimize sokulurduk. Bazen kolunu bana dolar ve parmak uçlarıyla benimkini hafifçe ovardı. Bazen elimi tutar, parmaklarımla oynar ve o inanılmaz seksi yarı gülümsemesiyle gülümserdi.

İşe gereken gecelerde birlikte kanepede oturur, sarılır, kitap okur ya da televizyon izlerdik. Bana her zaman izin verirdi.

ona doğru gevşer ve başımı omzuna koyardım. Bir keresinde, Denny'yi özlediğim uykusuz bir ardından bitkin düştüğümde, kanepede birbirimize sokulmuştuk ve o da başımı kucağına koymam için beni nazikçe aşağı çekmişti. O şekilde uykuya dalmıştım, hafifçe ona doğru dönmüştüm, kolu koruyucu bir şekilde üzerimdeydi ve diğer eli saçlarımda geziniyordu. Kafamın bir köşesinde bunun Denny'nin kabul edebileceğinden daha fazla bir şey olduğunu biliyordum ama rahatlatıcıydı, güzeldi. Ona yakın olmaktan ne kadar hoşlandığım beni biraz endişelendiriyordu... ama yine de bunu yapmaktan vazgeçemiyordum.

Hafta içi bir gece, birisi müzik kutusuna özellikle danslı bir şarkı koydu ve Griffin (gururla Douchebags tişörtünü giyiyordu) yakındaki her masadaki uygun kıızı kapma ve dans pistine çekme ihtiyacı hissetti. Tabii ki hepsi isteyerek gitti. Ama sonra beni fark etti ve bana doğru müstehcen bir şekilde hareket etmeye başladı. Ellerini vücudumun yakınında dolaştırmasından hoşlanmadığım için ellerimi önüme uzattım ve geri çekilmeye başladım. Evan güldü ve Jenny'yi hızlı bir dalış için yakalayarak kıkırdamasına neden oldu. Matt masanın üzerine oturmuş, herkese kıkırdıyordu.

Griffin neredeyse bana ki aniden çekildim ve yerde birkaç kez döndüm. Griffin'in şaşkın yüzüne gülen Kellan beni odanın diğer tarafına doğru birkaç kez daha döndürdü. Beni döndürerek dışarı çıkarırken ona gülümsedim ve elimi öperek beni tekrar bıraktı. Birkaç saniye içinde etrafı rock-tanrılarıyla dans etmek isteyen yarım düzine kadın tarafından sarıldı. Gecenin geri kalanını dönüşümlü olarak bir grup kadınla oldukça seksi bir şekilde dans ederek geçirdi. Müzik eşliğinde zahmetsizce hareket ediyordu ve izlemesi son derece cazipti. Vardiyam boyunca gözlerimin birkaç kez ona kaydığını fark ettim.

İşten sonra ön kapıyı açtığımda hâlâ Kellan'ın müzik eşliğinde hareket eden bedenini düşünüyordum. Beni çalan bir telefon karşıladı. Gülümseyerek ve gecenin bu geç saatinde beni arayanın sadece Denny olabileceğini düşünerek, diğer hattaki sesi tanıdığımda küçük bir şok yaşadım.

"Hey, abla"

"Anna! Uzun zamandır haber alamadım... Ne yapıyorsun? Neden bu kadar geç arıyorsun?"

"Bugün bakım paketinizi aldım..." Aileme ve Anna'ya şehrin bazı fotoğraflarını göndermiştim - okulum, bar ve Kellan, Denny ve benim bir fotoğrafım. "Aman Tanrım... Bu yakışıklı kim ve neden oraya varır varmaz bana ondan bahsetmedin?"

Kellan'ın kız kardeşimin ilgisini çekeceğini daha önce fark etmeliydim. "Bu benim oda arkadaşım, Kellan."

"Vay be! Şimdi kesin ziyarete geliyorum."

Kız kardeşim ve Kellan aynı odada, işte bu çok ilginç olurdu. Birden kız kardeşimin onun yakınında olmasını istemedim. "Peki, şimdi gerçekten... bekle, Phil ne olacak?"

"Pffftt....Phil, lütfen. Ateşli oda arkadaşınla kıyaslandığında mı? Üzgünüm, yarışma yok." Annem bana Anna'nın Phil'in yanına taşınmadan önce onu tam iki haftadır tanıdığını söylemişti... Görünüşe göre balayı sona ermişti.

"Şey, şu an gerçekten iyi bir zaman değil. Okul başlamak üzere ve Denny hala uzakta..."

"Denny gitti mi?"

"Tanrım, Anna, annem ve babamla hiç konuşmuyor musun?" İçimi çektim, başka bir aile üyesiyle bu konuşmayı yapmak istemiyordum.

"Yardım edebilirim ... Ne oldu?"

"İşle ilgili bir durum... Bir süreliğine Tucson'a gitmesi gerekti." Sonsuzluk gibi gelen bir "bir süre" ve bugün bir daha aramadı...

"Ahhh, yani o çölde geziniyor ve seni evde seksi çocukla yalnız mı bıraktı?" Sırtışını telefon hattından duyabiliyordum.

"Tanrım, Anna... Öyle değil." İçimi çektim. Birbirimize eskisinden biraz daha arkadaşça davranıyorduk ama bu kesinlikle kız kardeşimin düşündüğü gibi değildi.

Güldü. "Peki, beni bilgilendir... Kellan'dı, değil mi? biri?"

"O, şey..." Kellan nasıl özetlenebilirdi? "O... hoş biri." "O "nun da uyuyor olmasını umarak üst kata baktım. Birkaç saat önce Jenny'yle konuşurken arka arkaya üç kez esnedikten sonra Pete'in evinden sıvışmıştı. Sanırım erkenci ve gece kuşu olmak eninde sonunda insanı yakalıyor.

"Tanrım... O eşcinsel, değil mi? Gerçekten seksi olanların hepsi öyle." Oldukça dramatik bir şekilde iç çekti.

Güldüm. Hayır, şimdiye kadar gördüklerime ve duyduklarıma bakılırsa Kellan kesinlikle heteroseksüeldi. "Hayır, öyle olmadığına eminim."

"Güzel! Peki ne zaman gelebilirim?" Sesi bu karşısında parladı.

Zihinsel olarak iç çektim. Bu işin peşini bırakmayacaktı. "Tamam, kış tatiline ne dersin? Hep birlikte kulübe falan gidebiliriz?" Sanırım Kellan'ın dans ederkenki görüntüsü hâlâ aklımdaydı. Yine de hepimizin yapması için iyi bir etkinlikti.

"Ohhh... Buna bayıldım. Onunla dans pistinde sıcak ve terli bir şekilde. Tabii ki, ona yardım etmek için gömleğini yırtıp atabilirim. Sonra da uzun ve sert kış gecelerinde ısınmak için onun yatağına sokulabiliriz."

"Tanrım, Anna! O adamla yaşamak zorundayım." Kafamda canlandırdığı resim hiç hoşuma gitmemişti. Zihinsel olarak gülerek aklıma farklı bir fikir geldi. "Eğer onun seksi olduğunu düşünüyorsan, bir de arkadaşı Griffin'i görmelisin."

"Gerçekten mi?"

"Evet!"

Konuşmamızın geri kalanını Griffin'in pek çok erdemi konusunda onu ikna ederek geçirdim. Hayatımda hiç bu kadar yalan söylememiştim.

Ertesi gün öğleden sonra Denny iki gün aradan sonra nihayet beni aradı. Onunla uzun zamandır konuşmamış, *gerçekten* konuşmamış gibi hissediyordum. Onu gerçekten görmek, ona sarılmak için can atıyordum. Konuşmamız kısa sürdü.

Dikkati dağılmıştı - sanki telefon görüşmesi bir zorunluluktan ve gerçekten yapmak istediği bir şey değildi. Konuşmanın birkaç dakikasında bir toplantı için çağrıldığını söyleyerek mazeret bildirdi. Hoşça kal deyip telefonu kapattığımda midem buz kesti ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Yirmi dakika boyunca telefona baktım, tekrar arayıp aramayacağını merak ettim... benimle neden giderek daha az konuştuğunu merak ettim.

Aynı gecenin ilerleyen saatlerinde panik içinde uyandım, kalbim çılgınca çarpıyordu. Bir kabus görüyordum, bundan emindim. Rühayı hatırlayamıyordum, sadece altında yatan dehşeti hatırlıyordum. Ağlamak istiyordum. Çığlık atmak istiyordum ama nedenini bilmiyordum. Yatakta doğruldum ve dizlerimi tutarak nefes alış verişimi ve kalp atışlarımı dengelemeye çalıştım. Gözlerimi tekrar kapatmak istemiyordum. Neyin gerçek olduğunu anlamaya çalışarak karanlık odada etrafıma bakındım. Şifonyer, televizyon, komodin, Denny'nin yatağının boş tarafı... Evet, hepsi , acı verici bir şekilde gerçektir.

Denny ile konuşmak için karşı konulmaz bir istek duydum. Emin değildim ama rüyamın onunla ilgili olduğunu hissediyordum. Otel odasını aramak için çok geç olup olmadığını merak ettim. Yatağın kenarına oturdum ve saate baktım.

- 3:30. Aramak için çok geç, onu uyandırmak içinse çok erkendi. Birkaç saat daha beklemem ve onu işten önce yakalayıp yakalayamayacağıma bakmam .

Garip bir şekilde, aşağıdan gelen sesleri ve kanallar arasında gidip gelen televizyonu duyabiliyordum. Kellan'ın uyanık olduğunu ve belki onunla konuşabileceğimi düşünerek kalktım ve merdivenlerden aşağı indim. Köşeyi döndüğümde oturma odası karşıma çıkınca geri dönüp odama gitmek istedim ama artık çok geçti.

"Kiera! Hey, seks kediciği! Griffin oturma odasında durmuş birasını yudumluyordu, elinde televizyon kumandası vardı. "Güzel pijama." Bana göz kırptı ve ben de derin bir şekilde kızardım.

Merdivenlerden inmeyi bitirdiğimde Kellan özür dileyerek kanepeden bana baktı. "Hey, özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştik." Matt rahat koltuğundan bana baktı ve gülümsedi. Evan'ı hiçbir yerde göremedim.

"Görmedin... Kötü bir rüya." Omuzlarımı silktim.

Bana yarı gülümsedi. "Bira?" diye sordu, kendi birasını biraz kaldırarak.

"Elbette." Zaten bir süre daha uyumak istemiyordum.

Ben Matt'in arkasındaki sandalyede garip bir şekilde dururken, o mutfaktan bir tane almak için gitti. Griffin televizyonda kanalları çevirmeye devam etti. Matt de izlemek için döndü. Kellan bir dakika sonra yeniden ortaya çıktı ve bana bir bira uzatıp başıyla kanepeyi işaret etti. Ben de onu takip ettim.

Griffin kanepenin ucuna, masanın yanına oturdu ve hafifçe kaşlarını çatarak birasını bıraktı. Aradığı şeyi bulamıyor gibi görünüyordu. Kellan'ın yanından hızla geçip kanepenin diğer tarafına oturdum. Bana gülümseyip başını sallayan Kellan ortadaki koltuğu alıp bana yakın oturdu, bu da sırtımda neden oldu. Ona doğru kaydım ve yan tarafına yaslandım, ayaklarımı kanepeye doğru çektim, dizlerimi ona doğru açtım. Ona sokulmaya o kadar alışmıştım ki, bu artık sadece bir alışkanlıktı. Bana gülümsedi, bir kolunu kalçalarımın doladı ve omzuyla beni şakacı bir şekilde dürttü. Başımı omzuna yasladım ve gülümsedim.

Hâlâ sinirli görünen Griffin, "Biliyor musun, düşünüyordum da," dedi. Matt yüksek sesle inledi ve ben de ona güldüm. Griffin ikimizi de görmezden geldi. "Bu grup dağıldığında..." Bunun üzerine başımı ve kaşlarımı kaldırdım ve Kellan bana sırtıttı. "Sanırım ben God-rock yapacağım."

İstemsizce, az önce bir yudum aldığım birayı geri tükürdüm. Neyse ki, çoğu şişeye geri döndü... geri kalanı öksürmeye başladım. Kellan birasını yudumlarken bana gülümsedi ve başını Griffin'e doğru sallayarak gözlerini devirdi.

Matt dikenli, sarı kafasını çevirip Griffin'e inanamayarak baktı. "Tanrım... sen mi? Gerçekten."

Griffin gülümsedi, hâlâ kanallar arasında geziniyordu. "Evet! Bütün o ateşli, azgın bakireler. Benimle dalga mı geçiyorsun!" Ben biramda boğulmaya devam ederken o şeytanca sırtıttı.

Sonunda gülümsedi ve kanallar arasında gezinmeyi bıraktı, görünüşe göre aradığı şeyi bulmuştu. Birkaç kez yutkundum ve boğazımı yatıştırmak için uzun bir bira çektim. Griffin bazen çok tuhaf şeyler söylüyordu. Anna için gerçekten de mükemmel biriydi. İçimi çektim.

diye düşünürken televizyona baktım ve sonunda neyi durdurduğunu fark ettim. Pornoya benziyordu... ya da ona yeterince yakın olan bir kablolu yayın programına. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum ve gözümü şişeme diktim. Matt ve Griffin arkalarına yaslanıp izlemeye koyulurken Kellan merakla bana .

Sakin kalmaya çalıştım. Eğer kalkıp gidersem, Griffin onu bir daha barda gördüğümde bana gününü gösterecekti. Eğer burada oturup bir süre onlarla birlikte izliyormuş gibi yaparsam, muhtemelen bu işin peşini bırakacaktı. Televizyondan gelen sesler yüzümün kızarmasına yardımcı olmuyordu. Gerçekten, erkekler neden böyle şeyler izliyordu? Kellan neden beni izliyordu?

Sonunda eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Rahatsız mısın?"

Başımı hayır anlamında salladım. Beni muhtemelen zaten düşündüğünden daha iffetsiz bulmasını istemiyordum. Aslında, beni görmezden gelip kendi müstehcenliğini izleyebilseydi, bu harika olurdu. Çocuklar tarafından fark edilmeden sıvışana kadar burada ne kadar oturmam gerekeceğini merak ediyordum. An- swer'ımı kabul eden Kellan hafifçe öne eğilerek benim Griffin'i, Griffin'in de beni görmesini engelledi. Minnettarlıkla gülümsedim ve yüzüne baktım. Dikkatle televizyonu izliyordu ve yüzündeki ifadeyi ilgi çekici buldum. Filmi izlemek gibi bir isteğim yoktu ama Kellan'ın filmi izlemesini izlemek büyüleyiciydi.

İlk başta sadece izledi, ama bir süre sonra gözleri değişmeye başladı, çekici bir yoğunlukla yanmaya başladı. Birasından bir yudum aldı ve yutkundu, ağzı birkaç saniye daha şişenin üzerinde kaldı. Dudakları hafifçe aralandı, nefesi kesik kesik kırışıyor gibiydi. Hâlâ dikkatle ekranı izlerken, dilini yavaşça alt dudağının üzerine getirdi ve sonra dişlerini daha da yavaşça dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Bu hareket o kadar dikkat dağıtıcı derecede seksiydi ki boğazımdan yumuşak bir ses kaçtı ve nefesim kesildi. Televizyonun sesi beni bastırdı ama Kellan bana çok yakın olduğu için fark etti. İçten içe yanan mavi gözleri benimkilere kaydı. Neden hiçbir kadının böyle bir bakışla ona karşı koyamadığını anlayabiliyordum. Buna karşılık nefesimin hızlandığını hissedebiliyordum. Kimsenin bu bakışa hayır diyebileceğini hayal edemiyordum. O bir şey yapsa ben yapar mıydım? Şu anda ne düşünüyordu? Hiçbir fikrim yoktu.

Nefesi benimkine tepki olarak belirgin bir şekilde hızlandı. Birden bakışları dudaklarıma kayd ve anladım. Tam olarak ne düşündüğünü biliyordum. Bunu düşünmemeliydi. Böyle düşünmesini istememeliydim. Diliyle alt dudağına tekrar dokundu ve bakışları bir anlığına tekrar benimkilere kayd. Gözleri daha da derinden yanıyordu. Tekrar dudaklarıma baktı ve bana doğru ilerlemeye başladı. Kalbim hızla çarpıyordu. Onu geri itmem gerektiğini biliyordum ama nedenini hatırlayacak kadar doğru düşünemiyordum. Hareket edemiyordum.

Daha da yaklaştığını hissettiğimde gözlerimi kapattım. Vücudunun benimkine ne kadar yakın olduğunun aşırı farkındaydım - yan tarafı bana doğru bastırıyordu, kolu hala kalçalarımın üzerindeydi, eli bacağımanın üzerindeydi. Bu bilgi ve gelen tutkulu sesler tüylerimi diken diken etti. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra nihayet bana dokundu ama beklediğim şekilde değil. Alnı benimkine değdi ve burnunu benimkine dayadı. Bana karşı yumuşak ama yoğun bir şekilde nefes aldığını hissedebiliyordum. İçgüdüsel olarak, dudaklarını bulmak için çenemi kaldırdım, boğazımdan yine alçak bir ses kaçtı.

Ağzımız tamamen birbirine değmeden bir mikro saniye önce, teninin sıcaklığını, dudağının en ufak dokunuşunu hissedebildiğim anda burnunu yanağımdan aşağı kayd. Bu yakın ama temassız temas karşısında nefesim kesildi. Boğazımdan aşağıya doğru ağır bir nefes verdi, dudaklarından çıkan baştan çıkarıcı bir ses beni ürpertti. Orada kaldı, iki düzensiz nefes aldı, ben bilinçsizce vücuduna karşı daha da eridim, dizlerim ona daha da döndü, kucağımdaki el uyluğuna düştü. Başımı tekrar ağzına doğru çevirmeye başladım. O kadar güzel kokuyordu ki...

Birden elimi yakaladı ve neredeyse acı verecek şekilde sıktı. Dudaklarını kulağıma götürdü ve kabaca "Benimle gel" diye fısıldadı.

Ne yapacağından emin olmadan, ne yapacağımdan emin olmadan ayağa kalktım ve onu odadan çıkarken takip ettim. Burada olduklarını bile tahmin ettiğim Matt ve Griffin yanımdan geçerken yolumuza bakmadılar. Şaşırtıcı bir şekilde beni mutfağa götürdü. Oraya vardığımızda ne yapacağından emin değildim. Adamların görüş alanından çıktıktan sonra uzun, ateşli ve tutkulu bir öpücük için beni kendine çektiğini hayal ettim. Ellerin saçlarıma dolandığını ve beni kendine doğru çektiğini hayal ettim. Tüm vücudunu bana bastırdığını hayal ettim.

Benimkini. Mutfağa girdiğimizde, biraz hırıltılı nefes alıyordum.

Ancak Kellan gayet iyiydi. Mutfağa gittiğimizde elimi bıraktı ve bir bardak su doldurup birasını tezgâha koydu. Kafam karışmış ve duygularının bu kadar çabuk değişmesine biraz da sinirlenmiş bir halde, oturma odasındaki o küçük kazayı hayal edip etmediğimi merak ettim. Aramızda bir elektrik varmış gibi görünüyordu. Beni öpmek üzereydi, bundan oldukça emindim. Yeterince rahatsız edici bir şekilde, ben de onu öpmek üzereydim. Kafa karıştırıcıydı.

Az önce tuhaf bir şey olmamış gibi sıcak bir şekilde gülümsedi. Bana su bardağını uzattı, biramı aldı ve kendi bardağının yanındaki tezgâha koydu. Derin bir nefes aldım, vücudumu sakinleştirdim, çünkü birden kendimi çok ama çok sersemlemiş hissettim. Elbette neredeyse hiçbir şey olmamıştı. O, her erkek gibi aptal, seksi bir film izlerken tahrik olan sıradan bir adamdı ve ben bunu bir şekilde onun beni özellikle istemesine dönüştürmüştüm. Tanrım, gözlerim kapalı beni öpmesini beklerken tam bir aptal gibi görünüyordum. İçimden utanç duygusu geçti ve ona bakmamak için bir nedenim olduğu için şükrederek suyum yuttum.

O konuştuğunda tekrar yukarı baktım. "Film seçimi için üzgünüm..." Gülümsedi ve biraz kahkaha attı. "Griffin, şey... Griffin." Omuz silkti. Konuyu tamamen değiştirerek, "Daha önce merdivenlerde üzgün görünüyordun. Rüyan hakkında konuşmak ister misin?" Buzdolabının yanındaki tezgâha yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu, son derece sakin ve rahat görünüyordu.

Kendimi hâlâ aptal gibi hissederek, "Hatırlamıyorum... Sadece kötü olduğunu hatırlıyorum," diye mırıldandım.

"Ah," dedi sessizce, birden düşünceli görünmeye başladı.

Keşke yatakta kalsaydım diyerek neredeyse boş olan bardağımı yere bıraktım ve onun yanından geçmeye başladım. "Yorgunum... iyi geceler, Kellan."

Ben yanından geçerken bana gülümsedi. "İyi geceler, Kiera," diye neredeyse fısıldadı.

Matt, Griffin ya da izledikleri sonu gelmez gibi görünen erotik filmi izlemekten kaçınarak, oturma odasından mutfağın arka penceresine baktım. Camda, hâlâ tezgâha yaslanmış olan Kellan'ı net bir şekilde görebilmem için yeterli yansıma vardı, ama şimdi tezgâha yaslanmış, parmaklarıyla burun kemiğini sıkıştırıyordu. Baş ağrıyor gibi görünüyordu. Bunu merak ettim ama yansımda onu izlediğimi fark etmesini istemediğim için aceleyle merdivenleri çıktım. Ve gerçekten de o aptal filmin gürültüsünü kesmek istiyordum.

Ertesi sabah onu gördüğümde hafifçe kızardım ama o sadece gülümsedi ve bana bir fincan kahve ikram etti. Utanç verici gafımdan hiç bahsetmedi ve ben de bu konuyu açmayacaktım. Masada karşısına oturduğumda yine Douchebags tişörtünü giydiğini fark ettim. Kaşlarımı çatarak ona baktım ve hafifçe soldu.

"Ne?" diye sordu sessizce, biraz gergin görünüyordu.

Tepkisine anlam veremeyerek gömleğini işaret ettim. "Bana hiç almadın, biliyorsun," dedim elimden geldiğince hafif bir şekilde.

Gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Oh... haklısın." Bana başını salladı.

Sonra omuz silkti ve ayağa kalkarak tişörtü çıkardı. Tişörtü ters çevirip üzerime geçirdiğinde ağzım açık bir şekilde ona baktım. Konuşamıyordum bile. Gömleği üzerimde düzeltirken tüm dikkatimi vücudu çekiyordu. Ona yardım bile edemedim. İki yaşındaymışım gibi kollarımı deliklerden geçirmek zorunda kaldı.

"İşte. Benimkini alabilirsin." Sıcak bir şekilde gülümsedi, hala önümde duruyordu, şimdi yarı giyinik olmasından en ufak bir rahatsızlık duymuyordu.

Yüzüm kızarıyordu ve derin bir şekilde kızardığıma emindim. "Ben demek istemedim... zorunda değildin..." Tam bir cümle bile kuramadım.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bunun için endişelenme. Daha fazlasını bulabilirim. Griffin'in o lanet şeylerden ne kadar çok yaptığına inanamazsın." Tekrar güldü ve odadan çıkmak için döndü. O giderken kaslı sırtına bakmaktan kendimi alamadım, geniş kaslı omuzları göğsünde hafifçe daralıyor, sonra belinde daha fazla daralıyor, doğal olarak göz hattını zorluyordu

Aşağı. Tekrar girişe baktı ve beni ona bakarken yakaladı. Yere baktı ve yarı gülümsedi. "Hemen döneceğim." Başını kaldırıp bana baktı, hâlâ sevimli bir şekilde gülümsüyordu ve ben yine derin bir şekilde kızardım.

Sonra koku beni yakaladı. Aslında gözlerimi kapattım, o kadar güçlüydü ki, tamamen harikaydı. Gömleğin altından tuttum ve derin derin içime çektim. Sabunu mu, pahalı şampuanı mı, çamaşır deterjanı mı, kolonyası mı yoksa sadece doğal kokusu mu bilmiyorum ama her zaman çok güzel kokardı ve şimdi onun kokusuna doymuştum. Odaya geri döndüğünde orada oturmuş, aptal gibi gömleğini içime çekiyordum.

Başını yana eğdi ve merakla bana gülümsedi, ben yine derin bir şekilde kızarıp gömleğini düşürürken. Birdenbire bu sabah hiç uyanmamış diledim. Yirmi dört saat içinde kaç şekilde aptal gibi görünebilirdim ki? Sandalyesine geri oturdu ve kahvesini bitirdi, gömleği şimdi gözlerini daha da mavi gösteren çarpıcı bir maviydi. Yutkundum ve kahvemi içmeye odaklandım.

Günümüze normal bir şekilde devam ettik. Ben çamaşır yıkadım, o bulaşık yıkadı. Ben süpürdüm, o gitarını çaldı. Ama bütün gün utandım. Dün gece utanç vericiydi. Ondan uzak durmayı planlıyordum. Bunu planlıyordum ama tabii ki o çocuklarla buluşmaya gitmeden önce biraz televizyon izlemeye gittiğinde özlemle kanepeye baktım. Fark etti ve kolunu uzatarak diğer eliyle kalçasının yanındaki yastığı okşadı. Kendimi tutamadım. Gülümsedim ve hemen yanına sokulup başımı omzuna yasladım. Buna bağımlı gibiydim.

Hafta sonu bol bol el ele tutuşma, kanepede sarılma, mutfakta uzun uzun kucaklaşma, kucağında dinlenme ve arka bahçede uzanma ile geçti, ancak artık utanç verici öpüşme olayları yaşanmadı. olduğunu anlamadan Pazartesi sabahı olmuştu ve ertesi gün okul başlıyordu.

O öğleden sonra gelen bir telefon sinirlerimi bozdu... ve sinirlerimi.

"Hey, bebeğim." Denny'nin aksanını duymak genelde beni gülümsetirdi

ama

kaşlarını çattı, hala onun çoğu zaman kısa ve görünüşte ilgisiz, telefon aramaları. "Kiera?"

Ona henüz cevap vermediğimi fark ettim. "Merhaba," diye mırıldandım.

İç çekti. "Kızgınsın, değil mi?" "Belki..."

Evet...evet öyleydin.

"Özür dilerim... Son zamanlarda dikkatimin dağınık olduğunu biliyorum. Sana karşı bir şey değil, söz veriyorum. Sadece çok meşgulüm."

Bahaneleri sinirlenmeme yardımcı olmuyordu. "Her neyse, Denny."

Tekrar iç çekti. "Zamanım var... Bana yarınki okuldan bahsetmek ister misin?"

Hatırladığı için biraz gülümsedim ve sonra tekrar hatırladığımda kaşlarımı çattım. Sabah için endişelenmeye başlamıştım. "Keşke burada olsaydın... Gerçekten çok gerginim."

Kıkırdadı, muhtemelen ona genellikle nasıl yardım ettiğimi hatırlıyordu... sinirlerini yatıştırmak için. "Ah, bebeğim... Şu anda seninle olmayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Seni özledim."

Bunun üzerine kocaman gülümsedim. "Ben de seni özledim... şapşal."

İçtenlikle güldü. "Şimdi bana ne yaptığını söyle. Sesini duymak istiyorum..."

Güldüm ve sonraki bir saati ona aklıma gelen her şeyi anlatarak geçirdim... Kellan'la ne kadar yakınlaştığımızla (ve kanepede neredeyse samimi olduğumuz bir anla) ilgili birkaç küçük ayrıntıyı atlamış olabilirim ama geri kalan her şeyi anlattım. Onun sinirlerini yatıştırmak için tercih ettiğim yöntem kadar etkili olmadı ama benimkini biraz yatıştırdı. İşimi bitirebildim ve sonrasında midemde sadece küçük bir düğümle uyuyabildim.

Ertesi sabah kahve içmek için mutfığa indiğimde midemde biraz daha büyük bir düğüm vardı. Okul birkaç saat içinde başlayacaktı ve ben yeni bir okulun ilk gününden, yeni bir işin ilk gününden nefret ettiğimden daha fazla nefret ediyordum. Kellan'ı kahvesini doldururken gördüğümde kaşlarımı çatmıştım. Bunu yaparken hafifçe şarkılarından birini söylüyordu, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Grup şarkıyı çalarken hızlıydı, ama o yavaş ve yumuşak bir şekilde söylüyordu, şarkıyı bir balada dönüştürüyordu... çok güzeldi.

Mutfaka birkaç adım kala durdum ve onu dinlemek için tezgâha yaslandım. Bana baktı, hâlâ şarkı söylüyordu ve daha geniş gülümsedi. Belki melankolimi fark etmişti, belki de artık beni bugünü ipe çekmediğimi bilecek kadar iyi tanıyordu ya da belki de sadece sıkılmıştı. Her ne sebeple olursa olsun, bana doğru uzandı ve elimi tutarak beni kendine çekti. Şaşkınlıkla nefesim kesildi, sonra diğer elini belime koyup benimle yavaşça dans etmeye başlayınca güldüm.

Şarkıyı daha yüksek sesle söylemeye başladı ve hareketlerimizi abarttı, sonunda beni ondan uzaklaştırdı ve sonra ona geri döndürdü. Beni şakacı bir şekilde daldırdı ve ben yine güldüm, bugünle ilgili endişem bir an için kayboldu. Beni doğrulttu ve iki kolunu belime doladı. Mutlu bir şekilde iç geçirdim ve kollarımı boynuna doladım, yine usulca söylediği güzel şarkıyı dinledim.

Birden şarkı söylemeyi bıraktı ve bana baktı. Ellerimi saçlarının arkasında gezdirmeye, parmaklarımın arasında döndürmeye başladığımı fark ettim. İnanılmaz derecede hoştu ama ellerimi zorla aşağı çektim ve omuzlarına koydum.

Bana sarılmaya devam ederek sessizce, "Denny'nin burada olmasını tercih ettiğini biliyorum..." dedi. Denny'nin adı geçince biraz sertleştim, "ama ilk gününde seni okula götürebilir miyim?" Sonunda tatlı tatlı gülümsedi.

Onun çekiciliği ve yakınlığımız karşısında kalbim biraz hızlandı. Ondan etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak, "Sanırım idare edersin," diye mırıldandım.

Güldü ve beni bırakmadan önce bir kez sıktı. "Bu kadınların söylemesine alışık olduğum bir şey değil," diye mırıldandı, dolaptan benim için bir kupa alırken.

Onu gücendirdiğimi düşünerek hemen ağzımdan kaçırdım, "Özür dilerim, öyle demek istemedim-"

Tekrar güldü ve kahvemi doldururken bana baktı. "Sadece şaka yapıyorum, Kiera." Kahvenin fincanıma doluşunu izledi. "Şey, sayılır." Kıkırdadı.

Kızardım. "Oh...um...teşekkür ederim...evet." Sözcüklerimin üzerinde tökezledim ve o tekrar kıkırdadı.

Okul için endişeyle giyindim ve saçımı taramak ve makyajımı yapmak için aşırı uzun bir zaman harcadım. Tüm bu çabaya rağmen daha iyi göründüğümünden değil ama kendimi biraz daha toparlanmış hissetmemi sağladı ve umarım bu, bugünkü tüm utanç verici giriş derslerini atlatmama yardımcı olur. Belki de bu hafta derslerimde daha rahat olana kadar sessizce arkada saklanmalıydım.

Çantamı kaptım, gerekli kitaplarımı, tonlarca kalemi ve birkaç not defterini içine attım. Bugün sadece bir ders vardı (ki bunun için minnettardım), Mikroekonomi. Dersi düşündükçe kaşlarımı çattım... Denny'nin en sevdiği konu bu olurdu. Aslında, muhtemelen bu konuda onu susturamazdım. Gülümsedim. Belki daha sonra arar ve saatlerce tartışırdık... onun sesini duymak için her şeyi yapardım.

Ayrılmak için yeterince yakın olduğunda aşağı indim ve Kellan beni kanepeden gördüğünde yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Hazır mısın?"

Bana doğru yürürken mutsuzca iç çektim. "Hayır."

Elimi tuttu ve beni bambaşka bir nedenden dolayı geren bir şekilde çarpık bir şekilde gülümseyerek beni kapıya götürdü. Midem gereksiz yere çalkalanırken oraya sessizce gittik. Gerçekten, bu o kadar da büyük bir mesele değildi, diye tekrarlayıp durdum vücuduma... Yine de dinlemeyi reddetti.

Kellan'ın evi üniversiteye yakındı, bu yüzden yol uzun sürmedi. Ben daha ne olduğunu anlamadan park yerine girmişti. Kalbim mantıksız bir şekilde hızlı atıyordu. Kellan arabayı park ettiğinde solgun ya da hasta görünüyor olmalıydım. Endişeyle bana baktı ve sonra kapısını açıp dışarı çıktı. Kafam karışmıştı, bana doğru yürümesini ve benim kapımı açmasını izledim.

Ona sıırıttım. "Sanırım bunu halledebilirim." Ayağa kalkarken kapıya doğru başımı salladım.

Kıkırdadı ve tekrar elimi tuttu. Rahatlatıcı sıcaklığını severek sıkıca kavradım ve o da bana sıcak bir şekilde gülümsedi. " gel." Sınıfımın bulunduğu göz korkutucu tuğla binayı gösterdi.

Merakla ona bakarken oraya doğru yürümeye başladık. "Peki nereye gidiyorsun?"

Bana bakarken yine kıkırdadı. "Seninle sınıfa kadar yürüyeceğim... tabii ki."

Gözlerimi devirdim, buna ihtiyaç duyduğu için kendimi aptal gibi hissediyordum. Gerçekten, bu utançla başa çıkabilirdim. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben ."

Elimi cesaret verici bir şekilde sıktı. "Belki de istiyordumdur." Binaya yaklaştığımızda gözümü kaçırdım ve kapıyı benim için açtı. "Sabahları öyle dünyayı sarsacak kadar yoğun falan değilim. Muhtemelen sadece uyukluyor olurdum." Ben ona bakıp gülerken o da bana alaycı bir şekilde sırıttı.

"O zaman neden bu kadar erken kalkıyorsun?"

Koridorda yürürken o da güldü - birkaç kadından fazlası bu modele layık adamın yanlarından geçişini izliyordu. "Bu benim seçimim değil... bana güvenin. Geceleri dört ya da beş saat uyuyarak çalışmayı tercih ederim."

Sınıfıma yaklaşırken, "O zaman eve gidip biraz kestirmelisin," dedim.

"Geleceğim." Sınıfın kapısını açarken gülümsedi ve ben de benimle yerime kadar yürüyüp yürümeyeceğini merak ettim. Garip bakışımı fark etmiş gibiydi ve sırıttı. "Seninle içeri kadar yürümemi ister misin?"

Elini bırakarak onu biraz geriye ittim. "Hayır," dedim oyun oynar gibi. Onunla yürümek yardımcı oldu. Biraz daha rahatlamıştım. Başımı yana eğerek bir süre düşünceli bir şekilde kapıda onu izledim. "Teşekkür ederim, Kellan." Eğildim ve yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum.

Yere baktı ve kaşlarının altından bana baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bir şey değil. Seni sonra alırım."

İtiraz etmeye başladım, "Yapmak zorunda değilsin..." Alaycı bir bakışla sözümü kesti ve ben de ağzımı kapatıp gülümsedim. "Peki... Sonra görüşürüz."

Bana dönmeden önce gözleri odada bir kez dolaştı. "İyi eğlenceler." Sonra arkasını dönüp gitti ve ben de birkaç dakika boyunca arkasını dönüp gidişini izlemekten kendimi alamadım. Ne yazık ki arkasına baktı ve beni yine onu izlerken yakaladı. Gülümsedi ve el salladı ama ben kendimi aptal gibi hissederek korkunç bir şekilde kızardım.

Cidden, bazen bakışları çok fazlaydı. Odaya tam olarak girdiğimde Kellan hakkında böyle düşünen tek kişinin ben olmadığımı fark ettim. Etraftaki kızların çoğu hâlâ kapıyı izliyor, belki de geri dönüp sınıfa katılıp katılmayacağını merak ediyordu. Kızlardan bazıları kıkırdayarak birbirleriyle sohbet ediyor, koridoru işaret ediyor, bazıları da beni gösteriyordu. Kellan'a bakarken yakalandığım için zaten kızarmamış olsaydım, onların ilgisi karşısında da kızarırdım. Onun etrafında takılmanın talihsiz bir yan etkisi de, o yokken insanların beni merak etmesiydi. Odanın arka tarafında bir duvar çiçeği olmak buraya kadarmış. Grubun yanından aceleyle geçip gittim, çünkü birkaçı bana bakıyordu, sanki onlara katılmamı isteyeceklerdi... büyük olasılıkla Kellan hakkında dedikodu yapacaklardı. Tanımadığım insanlarla garip bir şekilde havadan sudan konuşacak havada değildim, bu yüzden etrafta sadece birkaç kişinin olduğu arka tarafa yakın bir koltuk buldum. Birkaç kadın nereye gittiğimi izledi ama hiçbiri beni takip etmedi.

Ders çok sürükleyiciydi ve ben daha ne olduğunu anlamadan bitmişti. Bu deneyimin ne kadar keyifli olduğunu ve gerçekten hiç endişelenmeme gerek olmadığını düşünerek gülümsedim. Okulda iyiydim. Ablam bana her zaman kitaptan anladığımı, sokaktan anlamadığımı söylerdi. Bunun bir hakaret olup olmadığından pek emin değildim ama haklıydı, ödevler ve testlerle başa çıkmakta insanlardan çok daha iyiydim. Bunun bana hangi kariyer seçeneklerini emin değildim. Hâlâ hangi bölümü seçeceğimi tartışıyordum ama İngilizce'ye yönelmiştim. Yine, bunun bana hangi kariyer seçeneklerini bıraktığından emin değildim. Bazen Denny'nin hayatından bu kadar emin olmasını kıskanıyordum. O her zaman ne yapmak istediğini biliyordu ve gidip bunu yaptı. Benim hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Sözüne sadık kalan Kellan beni kapının dışında bekliyordu. Onu gördüğümde gülümsedim, bu ilgi gerekli olmasa da. Ben ona doğru yürürken elimi tuttu. Birkaç kadın

O kapıya bakarken onu daha önce fark etmiş olan öğrenciler sınıftan çıkıyorlardı. Onlara çarpık bir şekilde gülümsedi ve onlar da kıkırdadılar. Gözlerimi devirdim ve onun bitmek bilmeyen çapkınlığı karşısında başımı salladım.

"Haydi Kazanova," diye mırıldandım, onu hâlâ kıkırdayan kızlardan uzaklaştırarak.

Kaşlarını çattı, sonra güldü. "Ders nasıldı?"

"Harika!" Heyecanım karşısında başımı salladı. Anlaşılan ekonomi dersini benim kadar ilginç bulmayacaktı. Ders boyunca sıkılmış bir halde oturduğunu düşünerek gülümsedim. "Ee... kestirdin mi?"

Sırıttı ve başını salladı. "Evet, iyi bir saat. Üç kadar sağlamım."

Ona başımı salladım. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Binadan çıkarken güldü. "Bu bir hediye... Bu bir lanet."

Haftanın geri kalanında beni okula götürüp getirdi; Denny sevgili Honda'sını benim için bıraktığı için bu gereksizdi ama vitesli araba kullanmaktan nefret ettiğim için güzeldi. Sohbet ettik ve kolayca güldük. Tüm derslerimi ve her birinde en çok ve en az neyi sevdiğimi sordu. Her sabah beni ilk dersime götürmekte ısrar ediyordu, bu da gereksizdi ama hoştu. Kızlar onun yaklaşmasıyla sessizleşir ve her sabah bana veda ederken neredeyse çenelerinde salyalarla onu izlerlerdi. Ve tabii ki o da onların ilgisinin farkındaydı ve bir iki göz kırpmayla onları memnun ederdi. Beni sınıfın dışında ya da okuldan sonra otoparkta beklerdi, bir keresinde bir es-presso ile beni neşeyle mutlu ederdi.

Kellan, en kötüsünü beklediğim okulun o ilk haftasını benim için keyifli bir geçiş haline getirdi. Bunun için ona son derece minnettardım. Aslında, o hafta boyunca beni mutlu etmeyen tek bir şey vardı... ve bu büyük bir şeydi. Denny.

O hafta sonu ona olan kızgınlığım katlanarak artmıştı. İlk gittiğinde beni her gün aramıştı. Sonra yavaş yavaş birkaç günde bire döndü. Ama bu hafta, beş gündür ondan haber alamıyordum.

- Hiçbir şey! En son okulum başlamadan bir gün önce konuşmuştuk. Gerçekten nasıl gittiğini öğrenmek için arayacağını düşünmüştüm ama aramadı. Oteline mesaj bıraktım ama nadiren geliyordu, yeni işi onu çok meşgul ediyordu. Pazar gecesi geç saatlerde pijamalarımı giyip yatmaya hazırlandıktan sonra onu son bir kez aramaya karar verdim. Sonunda odasında ona ulaştığımda, ilk başta kendimden geçmişim.

"Hey, bebeğim." Tanıdık sıcak aksanı kalbimi doldurdu ama sesi çok yorgun geliyordu.

"Hey! İyi misin, sesin yorgun geliyor. Yarın tekrar arayabilir miyim?" Benden bunu yapmamı istemeyeceğini umarak dudağımı ısırdım. Mutfak tezgahına yaslandım ve parmaklarımı çaprazladım.

"Hayır, aradığına sevindim. Seninle konuşmam gerek." Birden keşke onu geri aramamı isteseydi diye düşündüm. Midem panikle buz kesti.

"Oh?" Sesimi sıradan tutmaya çalıştım. "Ne hakkında?"

Durakladı ve kalbim beklenmedik bir şekilde çarpmaya başladı. "Bir şey yaptım. Hoşuna gideceğini sanmıyorum."

Zihnim bir anda onun hoşlanmayacağım şeyler yapmış olabileceğine dair korkunç bir liste oluşturdu. Düşüncelerim bir kez daha Kellan'a ve Denny'nin hoşlanmayacağı o aptal filmi izlerken neler olmuş olabileceğine kaydı. Boğazım düğümlendi ama ciyak ciyak, "Ne?" diyebildim.

Uzun bir süre durakladı ve birdenbire bana hemen söylemesi için ona bağırarak istedim! "Salı gecesi, işten sonra..." Tekrar durakladı ve paniklemiş zihnim en kötü kabusumu doldurmaya başladı. "Mark bana burada kalıcı bir iş teklif etti..."

İçimi bir rahatlama kapladı; aklıma çok daha korkunç bir şey gelmişti. "Oh, Denny, korkuttun-"

Sözümü kesti. "Ben aldım."

Zihnim durgun görünüyordu. Bunun ne anlama geldiğini kavramam bir saniye sürdü. Anladığımda nefesim kesildi. "Geri dönmeyeceksin... değil mi?"

"Bu ömür boyu sürececek bir teklif, Kiera. Kırlangıçlara liderlik pozisyonu teklif etmezler - asla." Denny'nin sesi telefonda titriyordu. Bunu söylemek onun için çok zordu, bana acı verecek bir şey yapmaktan o kadar nefret ederdi ki. "Lütfen anlamaya çalış."

"Anladın mı? Senin için her şeyi bırakıp buraya geldim! Şimdi sen beni burada mı bırakacaksın?" Gözlerimden yaşlar süzölmeye başlamıştı ama onları yuttum. Şimdi kendimi kaybetme zamanı değildi.

"Sadece iki yıllığına... Okulun bittiğinde gelip bana katılabilirsin," diye yalvardı. "Yakında tekrar birlikte olacağız. Burayı sen de seveceksin."

Kalbim daha da battı. İki yıl mı? Onsuz geçen birkaç hafta çok zordu, iki uzun yılı nasıl atlatacaktım... birlikte olduğumuzdan bile daha uzun bir süreyi?

"Hayır, Denny."

Buna hemen yanıt vermedi, sessizlik sağır ediciydi. "Ne demek istiyorsun?"

"Hayır! Geri dönmeni istiyorum! Benimle kal, başka bir işe gir. Sen zekisin, bir şeyler bulursun!" Şimdi ona yalvarıyordum.

"İstediğim şey bu, Kiera..." diye fısıldadı.

"Benden daha mı fazla?" Dudaklarımdan çıktığı anda bunun adil bir soru olmadığını biliyordum ama içimde öfke birikiyordu.

"Kiera..." Adımı kırık bir şekilde söyledi. "Öyle olmadığını biliyorsun..."

"Gerçekten mi!" Öfkem şimdi gerçekten alevleniyordu. "Sanki sen "İşini bana tercih ediyorsun, sanki beni terk ediyormuşsun gibi." Küçük bir parçası
Beynim bu korkunç konuşmayı durdurmak, onu incitmekten vazgeçmek istiyordu ama yapamıyordum.

"Bebeğim, sadece iki yıl. Bulduğum her fırsatta ziyaret edebilirim..." diye tekrar denerdi güçsüzce, aksanında duygu yoğunluğu vardı.

Aklımı kaçırdım. İki yıl... iki lanet yıl! Hiç düşünmeden, binlerce kilometre uzaktaki bir şehirde kariyer yapmayı kabul etmişti, üstelik bunu önce benimle konuşma zahmetine bile girmeden, sonra da günlerce bu bilgiyi saklamıştı! Burada, Seattle'da sıkışıp kalmıştım. Ailem, burs nedeniyle transfer konusunda bir nevi hoşgörölü davranmıştı. Başka bir eyalette başka bir okula transfer olmama izin vermeyeceklerdi! Zaten parasını da ödemeyeceklerdi ve iki yıllık okul masraflarını tek başıma karşılayamazdım. Kazandığım burs hayatımda bir kez karşıma çıkacaktı. Kaderin benim için bir daha böyle sıraya gireceğini düşünmüyordum.

Okul bitene kadar burada sıkışıp kalmıştım ve o da bunu biliyordu.

O bunu biliyordu! Öfkemle, aklım en olası ilk sonuca sıçradı - kalmamı istiyordu. Ayrı olmamızı istiyordu. Beni terk etmek istiyordu. Benden ayrılıyordu. Karnımda bir ateş yandı. Bunu ilk onun yapmasına izin verecek değildim.

"Zahmet etme, Denny! Sen seçimini yaptın! Umarım işini severek yaparsın!" Kelimeyi sertçe vurguladım. "Ben burada kalıyorum, sen de orada kalıyorsun. İşimiz bitti... Hoşça kalın."

Telefonu Denny'nin yüzüne kapattıktan sonra fişini çektim. Tekrar aramasını istemedim. O kadar öfkeliydim ki onunla bir daha asla konuşmak istemiyordum. Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi umutsuzluğu o kadar çabuk arkasından getiriyordu ki nefes alamıyordum. Nefes nefese kalmıştım ve başım dönmeye başlamıştı. Gözyaşlarım serbestçe akarken yere çöktüm ve hıçkırıklarımı daha fazla tutamadım.

Saatler süren iç burkucu kederin ardından ayağa kalktım. Su içmek için buzdolabına ama bir türlü içmeye fırsat bulamadığımız açık bir şişe şarap kapının önünde duruyordu. Bunun yerine onu aldım ve doğrudan şişeden bir yudum aldım. Bunun umutsuzluğumla başa çıkmak için aptalca bir yol olduğunu biliyordum ama bir şeye ihtiyacım vardı. Duygularımdan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Onlarla daha sonra başa çıkabilirdim.

Kırılğan bir şarap kadehi yerine bir su bardağı alarak, şarabı mümkün olduğunca içine döktüm ve içmeye başladım. Yanıyordu. Şarap kesinlikle bu şekilde içilmemeliydi ama acıdan biraz olsun kurtulmak için çaresizdim.

Bardağı boşaltmak sadece birkaç dakika sürdü ve hemen yeniden doldurdum. nihayet durmuştu ama gözyaşlarım hâlâ akıyordu. Denny'nin yüzünü hâlâ zihnimde canlandırabiliyordum - güzel, sıcak, kahverengi gözleri, şapşal sırıtışı, çekici aksanı, her zaman çabuk gülüşü, vücudu, kalbi. Kendi kalbim acıyla sıkıştı ve uzun bir içki daha çektim.

Kendime sürekli bunun gerçek olmadığını söylüyordum. Her şeyin bitmiş olmasının, artık ayrı olmamızın imkânı yoktu. Benim onun kalbi olduğumu söylemişti ve kalbini geride bırakamazsın. Kalbin olmadan yaşayamazsın.

Tam ikinci bardağı bitirip üçüncüyü ve maalesef sonuncuyu dolduruyordum ki ön kapının açıldığını duydum.

Nereden baktığınıza bağlı olarak saat çok geç ya da çok erken olmalıydı ve Kellan, Pete'in evindeki çocuklarla geçirdiği gecedен dönmüştü. Mutfığa doğru yürüdü ve anahtarlarını gelişigüzel üzerine fırlattı. Odada dikildiğimi fark edince durakladı. Çalışmadığım gecelerde genellikle bu kadar geç saatlere kadar uyanık kalmazdım.

"Hey."

Ona doğru döndüm ama cevap vermek için kadehimi içmeyi bırakmadım.

Hareket ederken başımın dönmeye başladığını fark ettim. Güzel.

Onu sessizce inceledim. Mavi gözleri hafifçe buğulanmıştı. Grupla bir çift ya da daha fazla içki içmiş olmalıydı. Giysileri, giymeyi tercih ettiği temel görünümdeydi - yeterince dar bir tişört, solmuş mavi kot pantolon ve siyah iş botları. Belki şaraptandı, belki de benim üzüntümdendi, ama bu gece daha da inanılmaz görünüyordu. Karışık ve dağınık saçları çok seksiydi. Vay canına, diye düşündüm, beynimin hala yapabilen kısmıyla, onu içmek benim için şaraptan daha fazla dikkat dağıtıcı oldu.

"İyi misin?" Bana şaşkınlıkla bakarken başını biraz yana eğdi. İnanılmaz derecede çekiciydi ve bir an için içmeyi bıraktım.

"Hayır." Kelime bana yavaş geliyordu, şarap vücudumda hızlı çalışıyordu. "Denny geri gelmeyecek... işimiz bitti" diye çabucak ekleyecek kadar kendimdeydim.

Bir anda o muhteşem yüzü sempatiyle doldu ve bana yürüdü. Bir an için kollarını bana dolayacağını sandım. Bu düşünceyle kalbim daha hızlı atmaya başladı. Ama onun yerine tezgâha yaslandı ve ellerini arkasında birleştirdi. Şarabımı içmeye devam ettim ve onun beni izlemesini izledim.

"Bunun hakkında konuşmak

ister misin?" Durakladım.

"Hayır."

Tezgâhın üzerindeki boş şarap şişesine ve tekrar yukarıya, bitirmekte olduğum kadehe baktı. "Biraz tekila ister misin?"

Yıllar sonra ilk kez gülümsedim. "Kesinlikle."

Buzdolabının üstündeki dolabı açmak, orada olduğunu bile bilmediğim alkol şişelerini için uzandı. Bu şekilde uzanması gömleğinin hoş bir şekilde esnemesine ve belindeki derinin bir kısmının görünmesine neden oldu. Denny'nin acı veren düşünceleri, bu saçma derecede çekici adamı izlerken yavaş yavaş kayboluyordu. Kahretsin, çok seksiydi.

İstedikini buldu ve bana doğru döndü. Gömleğini indirirken iç çektim. Ani bir yalnızlık alkolle ıslanmış beynimi yıkadı. Artık yalnızdım. Buraya kadar Denny'yle birlikte olmak için gelmişim ve şimdi tamamen yalnızdım. Bize bardak, tuz ve limon getirirken Kellan'ın vücudunun kıyafetlerinin altında baştan çıkarıcı bir şekilde hareket etmesini izledim. Yalnızlığım soldu ve tamamen başka bir şeye dönüşmeye başladı.

İçkiyi doldurmayı bitirdi ve çekici bir yarı gülümsemeyle bana içkimi uzattı. "Kalp ağrısına iyi gelirmiş, öyle duydum."

Bardağa uzandım ve parmaklarım onunkilere değdi. Bu hafif dokunuş elimin ısınmasına neden oldu ve boş yere *onun* daha iyi bir tedavi olabileceğini düşündüm.

Barda atış yapan çok sayıda insan görmüştüm. Daha önce ben de yapmıştım. Ama Kellan'ın bunu yapma şekli o kadar seksiydi ki, onu izlerken kendimi biraz kirli hissettim. Sistemimde dolaşan şarap, yaptığı her hareketi erotik hale getiriyordu. Elinin arkasını ıslatmak için alkole batırılmış bir parmak kullandı, sonra benimkini. Ben elimin onun dokunuşunun olduğu yerde aniden nasıl sıcak hissettiğine şaşırıırken o biraz tuz salladı. Dilinin tuzu yalayışını, tekila shot'ını hızla geriye yatırırken güçlü çene çizgisinin hareket edişini ve limonu emerken dudaklarının kıvrılışını izledim. Nefesimi kesmişti.

Kendimi toparladım, tekilamı içtim ve sonra tekila beni vurdu. Şarabın yaktığı yerde bu kavurdu. Yüzümü buruşturdum ve Kellan bana kıkırdadı; bu onun gülümsemesine hoş şeyler yaptı.

Hemen bir tane daha doldurdu. Konuşmadık. Zaten şu anda konuşmaya ihtiyacım yoktu ve o da bunu hissediyor gibiydi. Sessizce ikinci atışımızı yaptık ve bu sefer suratımı asmamayı başardım.

Üçüncü atışımızda vücudum ısınmış ve karıncalanmıştı. Gözlerimi odaklamakta zorlanıyordum ama yine de Kellan'ın yaptığı her hareketi olabildiğince yakından izliyordum. Onun yerinde olsaydım, bana böyle acımasızca bakılmasından hiç hoşnut olmazdım ama o bunu fark etmemiş gibi davranıyordu. Bardaki "taparcasına" hayranlarını hatırladım ve belki de buna alışkın olduğunu düşündüm.

Dördüncü atışta Kellan'ın gözlerinin daha da donuklaştığını fark ettim. Gülümsemesi gevşek ve rahattı. Tekilayı hafifçe dökerek shot bardaklarımızı doldurdu ve misket limonunu alırken güldü. Limonu emişini izledim ve onunla birlikte emmek için çılgınca, yoğun bir istek duydum.

Beşinci atışta, akşamın erken saatlerindeki tüm umutsuzluk, yalnızlık ve acı tamamen başka bir şeye dönüşmüştü... arzuya. Daha spesifik olarak, bu tanrı benzeri adama duyduğum arzuya. Birkaç gece önce aramızdaki elektriği hatırladım ve gerçek olsun ya da olmasın, o tutkuyu tekrar hissetmek istedim.

Hiç düşünmeden, o ilk atışta yapmak istediğim şeyi yaptım. Tam tuzu yalamak için eğildiği sırada elini tuttum. Dilimi hafifçe arkasına bastırdım, tuz teninin tadıyla hoş bir şekilde karıştı. Tekilamı yudumlarken beni izlerken nefesi kesildi. Bardağı hızla yere bıraktım ve limon dilimini kısmen açık ağzına yerleştirdim. Dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. Misket limonunu yarı emdim, yarı dudaklarına bastırdım. İçimde bir ateş yandı.

Yavaşça ondan uzaklaştım, kireci de yanıma aldım. Nefes alış verişi hızlanmış ve biraz düzensizleşmişti. Limonu dikkatlice çıkarıp tezgâhın üzerine koydum ve bu sırada parmaklarımı yaladım. Kellan tekilasını dümdüz içti, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Kendi bardağını kabaca yere bıraktı, alt dudağını bir kez yaladı ve boynumdan tutarak beni tekrar ağzına çekti.

Bölüm 7

Hatalar

İlk hatam şarap şişesi olmuştu. İkinci hatam ise tekila shoter'lardı... Ama şu anda beni sadece baş ağrımın yakıcı zonklaması endişelendiriyordu. Pencereden sızan parlak ışık gözlerimi yaşırtıyordu ama gözlerimi kapattığımda oda o kadar çok dönmeye başladı ki tavanda bir noktaya bakıp başımı sabit tutmak zorunda kaldım. İnledim. Tanrım, hâlâ sarhoş muydum?

Sadece gözlerimle tanımadığım odaya bakmaya çalıştım. Kahretsin.... bu benim yatağım değil! Başım patlayacakmış gibi hissederken ve oda çılgınca dönerken yere baktım ve anında pişman oldum, garip çarşaflara dolanmış çıplak bedenimi fark ettim. Kahretsin... Çıplağım!

Vücudumu kıpırdamadan sabitlemeye ve dün geceyi hatırlamak için sisin içinden düşünmeye çalıştım. Oh... Tanrım... hayır... Birdenbire nerede olduğumu anladım. Yatağın diğer tarafına baktım ama boştu, Kellan gitmişti. Başım ve şimdi de midem bu hızlı hareketi şiddetle protesto ediyordu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, diye düşündüm, aniden sinirlenmişim. Yüzgeçlerimi şakağıma bastırdım, sertçe, acımasız dayaağı zorla durdurmaya çalıştım. Anılar beynime hücum etti. Kanlı bir kaza gibi - izlemek istemiyordum ama kendimi de durduramıyordum.

O inanılmaz ilk öpücük - hevesli, yoğun ve tutku dolu. Boynumun arkasındaki eli beni kendine çekerken sıkılaşıyordu. Diğer eli belimi kavriyordu. yavaşça tezgâha doğru bastırması ve sonra tezgâhın üzerine kaldırması. Bacaklarım belinin etrafında dönüyordu. Ellerim saçlarına dolanıyor. Sarhoş edici kokusu, dilindeki tekila tadı...

Tekilanın anlık hatırası midemin huzursuzca bulanmasına neden oldu. Midemi onun yatağında kaybetmek istemediğimden, korkunç dönme hissini göze aldım ve doğruldum. Bir saniye kafamın boşalmasını bekledim ve anlayınca etrafıma bakıp kıyafetlerimi aradım. Sadece yatağın yanındaki gitarından gelişigüzel sarkan bulabildim. Hay aksi.

Yavaşça geri taktım ve hafifçe tökezleyerek ayağa kalktım. Cidden, şimdiye kadar iyi olmam gerekmez miydi? Saate baktım... 2:30 mu? Şimdiden mi? Okul için çok fazlaydı... Psikoloji dersim neredeyse bitmek üzereydi. Dikkatli bir şekilde kapıya doğru ilerledim. İç çamaşırım kapının yanında duruyordu. İçimi çektim ve dikkatlice eğilip onları aldım. Karnım tehlikeli bir şekilde ağırırken hızlıca onları geri çektim.

Biraz giyinmiştim, artık mütevazılığın sorunlarımın en küçüğü olduğuna karar verdim. Kellan'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve midemin artık şaka yapmadığını biliyordum. Banyoya koştum ve gürültülü bir şekilde tuvalete kusmak için tam zamanında yetiştim.

Başımı serin porselene yasladığımda beynime daha fazla anı doldu.

...Kellan'ın eli boğazımda geziniyor, dudakları da onu takip ediyor. Başım geriye düşüyor, gözlerim kapanıyor. Ağır nefes alışım. Yumuşakça inliyordum. O düzensiz nefes veriyor. Gömleğini çıkarıyor. Görkemli ve çarpıcı göğsü. Sert kasları, yumuşak teni. Parmaklarım göğsünde gezinirken nefesi daha da sertleşiyordu. Hafifçe inliyor ve beni kendine doğru çekiyordu. Kolları beni sardı ve kaldırdı. Merdivenlere doğru.

Midem tekrar kabardı ve ter alnımı ıslattı. Tekiladan nefret ediyorum. Daha acımasız anılar...

...Onun sarhoş bir şekilde merdivenlerde tökezleyerek yere düşmesi ve ikimizin de gülmesi. Merdivenlere yayılmıştım, o ağır bir şekilde üzerimdeydi. Dilini boğazımda gezdirirken "özür dilerim" diye mırıldanması. Onun uyarılmışlığı bana baskı yaparken nefes nefese kalmak. Kulak memesini emerken. Ağzı tekrar benimkindedi. Elleri kabaca pantolonumu çekiyordu.

Oh, diye düşündüm dalgınca, karnım dönerken, pantolonumun olduğu yer orası.

...Kot pantolonunun düğmelerini açmaya çalışmam ve uyuşmuş parmaklarımın bunu yapmak için düzgün hareket edememesine gülmem. Alt dudagımı hafifçe emmesi. Göğsünü okşaması. Eliyle atletimin altından göğsümü okşaması. Omzunu hafifçe ısırdım. Diğer eli iç çamaşırımın içine kayıyor, içime girmeden önce kaygan tenimde dolaşıyordu. Parmaklarına nefes nefese tepkimi izlerken gözlerindeki tutku. Beni odasına götürmesi için yalvarıyordum.

Tanrım, içim cız etti. yalvardım, gerçekten yalvardım... lütfen biri beni şimdi öldürsün! Ve o anda, midem tekrar kalktı.

...Beni kucağına aldı. Beni kapısına bıraktı ve iç çamaşırlarımı yırttı. Ayakkabılarını tekmeledi. Ben hala yapamadığım için gülerken onun kotunu çıkarması. Atletimi çıkarırken benimle birlikte gülüyordu. Dili göğüs ucunda geziniyor, alay ediyor, tadına bakıyordu. Beni şakacı bir şekilde yatağına geri itmesi. Boxerını çıkarması. Görkemli, na- ked vücudunu seyrediyordum. İşler aniden çok yoğunlaştığında mizah sona erdi. Gözleri vücudumda geziniyordu. Dudakları her santimimdeydi. Ellerim onun her santiminde, mükemmel bir şekilde tanımlanmış her kasını izliyordu. Güçlü, pürüzsüz çenesini öpüyordum. Boynunu. Boğazını. Göğsünü. Karnı. Dilim onun ucunda döndüğünde inlemesi...

Midemi biraz daha iyi hissederek topuklarımın üzerine oturdum ve gerisini hatırlamaya çalıştım.

...Beni sırtüstü çevirdi ve yumuşak bir şekilde içime itti. Zevkten nefesim kesildi. Kalçalarımızın birlikte hareket etmesi. Yükselen ve alçalan hisler. Çıkardığı hoş sesler. Benim şaşırtıcı sesler. Sarhoş bedenlerimiz her hissi emerken, her şeyin görünüşte uzun sürmesi. Boynumdaki nefesinin sıcaklığı. Son ana yaklaşırken başını tutup kendime yaklaştırmak - o kadar yoğun, o kadar inanılmaz. Birlikte boşalırken tek bir ağızdan haykırmak. İçime boşalırken onun sıcaklığını hissetmek. Kalplerimiz yavaşlarken onunla birlikte nefes nefese kalmak. Birbirimizin gözlerinin içine bakmak. Kollarında bilincimizi kaybetmek.

Titreyerek ama daha güvenli bir şekilde ayağa kalktım ve yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım. Şaşkınlıkla fark ettim ki onunla geçirdiğim dün gece... harikaydı.

Derin düşünceler içinde odama doğru yürüdüm ve kapının hemen önünde durup mükemmel bir şekilde yapılmış yatağıma baktım. Dün gecedan kalan tüm duygular

Alkol ve Kellan'la bastırđığım Denny ve benim sonumuz, üzerime çöktü. Dizlerimin üzerine çöktüm ve hıçkırır hıçkırır ağladım.

Ne zaman olduğunu hatırlamıyorum ama günün bir noktasında merdivenlerden aşağı indim ve basamaklardan pantolonumu aldım. Onları giydim ve şimdi ne yapacağımı bilmeden en alt basamakta durdum. Umutsuzca susamıştım ve başım hâlâ zonkluyordu ama en çok da kalbim ağrıyordu.

Basamağa oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Gözyaşlarım tekrar akmaya başladı ve Kellan'ın eve dönmesi için garip bir istek duydum. Arkadaşımın bana sarılmasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordum. Dün gece Denny'den ayrılarak çok büyük bir hata yapmamıştım... tamam, iki büyük hata yapmıştım. Kellan... Dün gece bana ne oldu bilmiyorum. Tekila olduğu kesin ama hepsi bu muydu? Rita bu dedikoduya bayılacaktı, ona söylemeye niyetli olduğumdan değil. O kadar çok uyarı yapılmıştı ki hepsini görmezden gelmişim. Onun bir tür köpek olduğu ve düzenli olarak etrafta yatıp kalktığı duvarda yazılıydı. Bir de eski ev arkadaşı Joey ile yaşadığı yanlış anlaşılma vardı. Görünüşe göre, bu onun bir alışkanlığıydı.

Harika, şimdi sadece tamamen yalnız değilim, Joey gibi o da muhtemelen gitmemi isteyecek. Ben de evsiz kalacağım. Bu kafamda pek doğru görünmüyordu. Onun insanlara iyi davranmaktan başka bir şey yaptığını hiç görmemişim. Benimle acımasızca dalga geçmeyi severdi ama zalimce değil. Gidecek hiçbir yerim yokken beni acımasızca dışarı attığını düşünemezdim. Ama beni o kadar rahatsız edebilirdi ki gitmek isterdim. Şimdi gitmek istiyordum... Kendini beğenmiş, eğlenen gülümsemesini düşündükçe midem düğümleniyordu. Yatak direğine bir çentik daha, diye düşündüm asık suratla. Neredeydi ki? Beni görmek onun için o kadar korkunç muydu ki, bilerek uzak duruyordu?

Tam bir aptalım. Bir daha asla tekila içmeyeceğime yemin ettim.

Sonunda debelenen bedenimi toparladım ve canımın çok çektiği bir bardak suyu aldım. Sonunda üç tane içtim. Telefonu tekrar fişe taktım ve yirmi dakika boyunca ona baktım. Umutsuzca Denny'yi aramak, ona ihtiyacım olduğunu ve dün gece büyük bir hata yaptığımı söylemek istiyordum - Denny'nin farkında olduğundan daha da büyük bir hata. Ama yapamadım. Suçluluk duygum onunla konuşamayacak kadar büyüktü. Beş dakika daha o aptal şeye boş boş baktıktan sonra kendimi geri çekmeye zorladım.

yukarı çıkıp duşa girdim, umutsuzluğumdan arınabileceğimi düşündüm. Yine de bana hiçbir faydası olmadı. Daha sonra yatağıma uzandım ve komodininin üzerinde duran Denny ile benim resmimize bakarak bir kez daha ağladım.

Sonunda, umutsuzluğumu geride bırakıp yepyeni bir umutsuzluğa kapıldım. İşe gitmem gerekiyordu. Uyuşuk bir şekilde giyindim, saçlarımı gevşek, dağınık bir at kuyruğu yaptım ve biraz makyaj yaptım. Korkunç görünüyordum, kendimi korkunç hissediyordum ama en azından odanın dönmesi ve midemin bulanması durmuştu. Keşke kalbimle ilgili bir şeyler yapabilseydim...

Pete'in evine geç vardım (düz vitesli araba kullanmaya hâlâ alışmamıştım ve yokuşlar da pek yardımcı olmuyordu) ve aceleyle Rita'nın yanından geçtim. Şu anda görünüşümle ilgili herhangi bir çıkarımda bulunmasına ihtiyacım yoktu. Ceketimi arka odaya fırlatırken midem düğüm düğümdü. Kellan'ın bu gece gelip hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu bu kadar çok sonra... onu görmek garip olur muydu? Bara geri dönerken bu düşünce yüzümün kızarmasına neden oldu. Masalara göz gezdirdim ama o , gruptan kimse yoktu. Derin bir nefes aldım ve Denny ve Kellan'la ilgili tüm düşünceleri zihnimin gerisine ittim.

Vardiyamın yarısını sakın bir uyuşukluk içinde geçirmeyi başardım. Ancak Jenny beni kenara çekip sorunun ne olduğunu sorduğunda kendimi kaybettim. Denny ile dün gece yaptığımız konuşmayı tekrarladığımda gözyaşlarım hemen akmaya başladı. Hemen bana sarıldı, bu da daha fazla gözyaşı dökmeme neden oldu ve bana her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Denny ve benim birbirimiz için mükemmel olduğumuzu ve her şeyin gireceğini söyledi. Bana o kadar güven verici bir şekilde gülümsedi ki, belki her şeyin yoluna gireceğine dair küçük bir umut kıvılcımı hissettim. Sonra o akşamın ikinci bölümünü hatırladım. Jenny bana son bir kez sarılırken, ona söylemeyi düşündüm.

"Jenny..."

Geri çekildi ve bana tatlı tatlı baktı, bekliyordu. Yüzü çok açık ve dürüsttü. Çok iyi bir insandı ve ben ona bakarken kendimi daha da kötü hissetmeye başladım. Muhtemelen anlamayacaktı... bana farklı bakacaktı. Belki de hakkımda en kötüsünü düşünecek ve arkadaşım olmaktan vazgeçecekti. Bir parçam beni bu kadar sert yargılayacağından şüphe ediyordu ama o anda kendime karşı oldukça acımasız hissediyordum ve başka birinin benim hakkımda böyle düşünmesi riskini almak istemiyordum. Hayır, kimseye Kellan'dan bahsedemezdim.

"Dinlediğiniz için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, Kiera." Gülümsedi ve bana tekrar sarıldı ve ikimiz de vardiyalarımıza devam ettik.

Yaklaşık bir saat sonra, ön kapıdan nefesimi kesen bir ses geldi. Evan kocaman, gürültülü kahkahasıyla kapıdan içeri girdi. Matt hemen arkasından geldi, kapıdan eğilip Evan'ın yanından geçti ve aynı şekilde gülmeye başladı. Uyuşuk bir halde onları izledim. İkisi gitti... ikisi kaldı. Griffin birkaç saniye sonra içeri girdi, gerçekten sinirli görünüyordu. Hâlâ kendisine gülmekte olan Evan ve Matt'e ters ters baktı. İkisini de tersleyerek döndü ve her zamanki masalarına yöneldi. Evan ve Matt hâlâ gülererek Griffin'i takip ederken ben aptal aptal kapıya baktım. Bir tane kaldı. Kapıya bakmaya devam ettim ama hiçbir şey olmadı. Başımı salladım ve kendimi biraz aptal gibi hissederek gelmediğini, burada olmadığını fark ettim. Barda da benden kaçıyor muydu? Nedense bu, evde benden kaçmasından daha kötü görünüyordu. Gözyaşlarımın yeniden aktığını hissedebiliyordum.

Jenny yanıma geldi ve elini omzuma koydu. "Pek iyi görünmüyorsun... İyi misin?"

Gözyaşlarımı kırıştırdım. "Evet, ben iyiyim." Son zamanlarda yaşadığım inişli çıkışlı duyguların etkisi altındaydım - bitkin düşmüştüm.

Jenny bunu görmüş gibiydi. "Evine git, Kiera."

Başımı salladım, bunu yapabilirdim. "Ben iyiyim Jenny... sadece uzun bir gündü. Bunu atlatacağım."

Beni arka odaya doğru çevirmeye başladı. "Git, gece yarısı... Ben seni korurum." Arka tarafa giden koridora ulaşana kadar ellerini omuzlarımda tuttu.

"Jenny, gerçekten, buna gerek yok."

"Biliyorum, biliyorum... Sen güçlüsün, buna dayanabilirsin..." Bana alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sen eve git... İstersen yarın yerime bakabilirsin, ben de erken çıkarım."

Biraz güldüm. Birden çok yorulmuştum ve kulağa harika bir fikir gibi geliyordu. "Evet... iyi, tamam."

Eve dönüşümü hatırlamıyorum; bir an otoparkta Jenny'ye veda ediyordum, Jenny yarın beni kontrol edeceğini söylemişti ve bir an sonra araba yoluna yaklaşıp Kellan'ın arabasının durduğu boş yere bakıyordum. Hâlâ evde değildi. Bu beni biraz sinirlendirdi, sonra üzdü, sonra daha da yordu. Kendimi eve ve odama zor attım. Aceleyle pijamalarımı giydim ve yatağa yığıldım. Sonunda uykuya önce birkaç damla gözyaşı daha .

Saniyeler sonra merdivenlerdeki hafif ayak sesleri beni uyandırdı. Kellan sonunda eve gelmiş olmalıydı. Saate baktım - 11:10. Belki de şimdiye kadar güvenle uyuduğumu ve beni görmek zorunda kalmayacağını düşünmüştür. Gözlerimi yakan ani yalnızlık yaşlarına karşı koydum. İşte kalmalıydım...

Garip bir şekilde, odamın kapısı sessizce açıldı. Harika, benden gitmemi isteyecek ve bunu şimdi yapacak. Bu benim mükemmel günüm için mükemmel bir son. İşte Kellan, kalbim zaten kırık, lütfen onu benim için küçük parçalara ayırabilir misin? Belki gider, sabaha kadar bekler, eğer uyuduğumu düşünürse. Bu düşünce bana bir parça umut verdi ve nefesimin yavaş ve eşit kalmasını sağlayarak kıpırdamadan durdum.

İşe yaramayacaktı. Şimdi yanımdaki yatakta oturuyordu. Pislik, diye düşündüm, sinirlenerek. Gerçekten de sabaha kadar beni ezmek için bekleyemiyor mu? İç çekip odasına dönmesini söyleme isteğime direndim. Yarın gideceğimi söyledim. Burada kalarak ona rahatsızlık vermeyecektim. Ama yine de gitmesini umuyordum, bu yüzden sahte uykuma devam ettim.

Elini omzuma koydu ve bedenimi onun dokunuşundan uzaklaştırmak için şiddetle direnmek zorunda kaldım. "Kiera?" Çok tanıdık bir aksan karanlık düşüncelerimi delip geçti.

Şok gözlerimi açtı ve bedenimi yatakta yanımda oturan figüre doğru çevirdi.

"Denny...?" Hemen gözlerim yaşardı. Hâlâ uyuyor muydum?
O gerçek miydi?

Gülümsedi, sıcak gözleri de parlıyordu. "Hey," diye fısıldadı. "Ne...

Neden... Nasıl...?" Tam olarak tutarlı bir soru oluşturamadım.
benim kafa karışıklığım.

Elini yanağıma koydu ve bir damla gözyaşımı sildi. Tek söylediği "Sen benim kalbimsin" oldu.

Hıçkırarak doğruldum ve kollarımı boynuna doladım. "Denny..." Kırık dökük konuşmaya çalıştım, "Çok üzgünüm..." Kafamda, kavgamızdan çok Kellan için üzüliyordum ama bunu ona söyleyecek değildim.

"Shhhh..." Beni kendine yakın tuttu, hafifçe salladı ve saçlarımı okşadı.
"Ben buradayım... her şey yolunda."

Ona bakmak için geri çekildim, şimdi onun da yanaklarında gözyaşları vardı.
"Benim için mi döndün?"

İçini çekti ve bir tutam saçını kulağımın arkasına attı. "Elbette... Yapmayacağımı mı düşündün? Elimden kayıp gitmene izin vereceğimi mi? Seni seviyorum..." Sonunda sesi biraz kırıldı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "İşin mi?" Tekrar iç

çekti. "Onlara hayır dedim."

Bencilliğim yüzünden aniden umutsuzluğa kapıldım. İki yıl... dün gece sonsuzluk gibi gelmişti ama şimdi o kollarımdayken, gülünç derecede kısa bir süre gibi görünüyordu. "Çok özür dilerim. Aşırı davrandım. Elbette işi kabul etmelisin. Onları geri ara! İki yıl bir şey değil. Bu senin hayalin..." Panik suçluluk duyguma sızıyordu.

"Kiera..." Beni usulca durdurdu. "Zaten başka birine teklif etmişler."

"Oh." Dudağımı ısırdım. "Stajın mı?"

Bir kez daha iç çekti. "Hayır, işi aldığımında onu başkasına verdiler."

Gerçekler beynime yerleşirken başka bir şey söyleyemedim. Her şeyden vazgeçmişti... benim için. Buraya taşınma nedenimiz olan rüya stajyerlikten, daha önce hiçbir stajyere teklif edilmemiş, hayatta bir kez karşılaşılacak bir işten. Hepsi gitti, çünkü iki yıl daha bekleyemezdim ve o gitmeme izin vermedi.

Keder ve suçluluk gözyaşları tekrar üzerime hücum etti. "Özür dilerim. Çok üzgünüm, Denny. Özür dilerim..." O beni omzuna alırken bunu tekrar tekrar söyledim. Bencilliğim yüzünden döktüğüm gözyaşları nihayet dindiğinde, dün gece "kısa" ayrı kaldığımız süre boyunca Kellan'la birlikte olduğum için döktüğüm gözyaşları beni yeniden yıktı.

Denny sadece bana sarıldı, tekrar tekrar her şeyin yoluna gireceğini, birlikte olduğumuzu ve önemli olanın da bu olduğunu söyledi. Sonunda, sanırım her şeyden çok dikkatimi dağıtmak için, çenemi hafifçe kavradı ve uzun, tatlı bir öpücük için beni kendine çekti.

O öpücüğün sıcaklığı, tanıdıklığı ve rahatlığı suçluluk duygusundan sıırılsıklam olmuş beynimi bir anlığına susturdu. Sonra dudakları ayrılıp dili hafifçe benimkini bulduğunda beynimin başka bir bölümü uyandı. Arzu beni sardı ve onu hevesle öptüm. Yine de yanağımdan süzülen son birkaç damla gözyaşına engel olamadım ve o da başparmağıyla gözyaşlarımı şefkatle sildi.

Beni tekrar yastıkların üzerine yatırdı ve dudaklarımı, çenemi, alnımı öptü, bir yandan da yanağımı okşuyordu. Elimini saçlarında, yanağında, çenesinde gezdirdim - tanıdık saç çizgisi parmak uçlarımin altında yumuşacıktı, dudaklarında gezdirdim. Gerçekten burada olduğuna inanamıyordum.

Dün gece yaptığım şeyden duyduğum üzüntü, suçluluk ve dehşeti zihnimin en arka tarafına ittim. Bunlarla daha sonra ilgilenecektim - şu anda konsantre olabileceğim tek şey bu andı. Dolaşan dudaklarını tekrar kendime çektim ve onu şiddetle öptüm. Boğazının arkasından hoş bir ses çıkardı, nefesi hızlandı.

Onu biraz geriye ittim ve yorganı üzerimden çektim. Çok uzun zamandır benden çok uzaktaydı. Ona daha çok ihtiyacım vardı. "Buraya gel."

Bir dakikalığına ayağa kalktı ve yavaşça soyundu, sonra benimle birlikte yorganın altına girdi ve kollarını bana doladı. Boynumu öpmek için sokuldu. "Seni özledim," diye nefes aldı tenimde.

Nefesim kesildi ve hızlıca bir damla gözyaşı döktüm. Daha sonra kendimi azarladım. "Seni çok özledim Denny," diye iç geçirdim ve onu tekrar ağzıma götürdüm. Sanki dudakları oksijendi ve ben boğuluyordum, onu öpmeden duramıyordum. Tek istediğim buydu. Tek ihtiyacım olan onun yumuşak dudaklarının dudaklarımda olması, dilinin hafifçe dudaklarımı okşamasıydı. Zihnim ona doğru gevşemeye başladı, yavaş yavaş düşünmeyi bıraktım.

Elleri pantolonumu yavaşça, nazikçe indirmeye başladı. İçimi çektim ve onu daha sert öptüm. Pantolonumu çıkardı ve tekrar iç çamaşırlarımı çıkarmaya başladı. Zihnim aniden uyandı ve bir şekilde bileceğinden korktum. Altıncı hissi ona sadakatsizlik ettiğimi söyleyecekti. Ama hiç tereddüt etmeden iç çamaşırlarımı çıkardı. Dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmadı, nefesi hâlâ ağırdı. Benden nefret etmiyordu, hala beni istiyordu.

Parmakları içime kaydı ve tamamen kapandı - artık umurumda değildi.

Atletimi çıkardım, tüm tenimi onunkine bastırarak hissetmeye ihtiyacım vardı. Dudakları sonunda benimkileri terk etti ve boynumdan aşağı, göğsümden aşağı indi. Dudakları göğsümü ısırıp dişliyor, parmakları ıslak tenimde geziniyor, ona olan arzumu artırıyor ve adını inliyordum. "Denny..."

Dilini meme ucumun etrafında döndürmeyi bıraktı ve tekrar yüzüme baktı. Onu tekrar dudaklarıma çektim. "Sana ihtiyacım var..." Fısıldadım. Bu kelimelerin yorumlanabileceği her şekilde bunu kastetmişim.

Yavaşça üzerimde hareket etti ve parmaklarının yerini çok daha tatmin edici bir şey aldı. İçime doğru kayarken nefesim kesildi ve gözlerimi kapattım. Hareket etmeye başladığında bedenimden bir ürperti geçti. Geçen haftalardaki yalnızlığımın acısı beklenmedik bir şekilde üzerime çöktü ve gözümünden bir damla yaş kaçtı. "Tanrım, seni özledim..."

Kulağıma doğru eğildi. "Seni seviyorum," diye düzensiz bir şekilde fısıldadı.

Çok geçmeden benim ona olan arzum da onunkiyle birlikte yükseldi. Sesleri zapt edemiyordum, zapt etmek de istemiyordum. O mükemmel an için nerede olduğum ya da orada başka kimlerin olduğu umurumda değildi, tek umursadığım Denny'nin nihayet yanımda olmasıydı. Birlikte bitirdik ve sonrasında uzun bir süre beni kollarında tuttu, saçlarımı okşadı ve şakağımı öptü, ta ki uyku onu ele geçirene kadar.

Ancak ben aniden uyanmıştım.

Sadece Denny'nin hafif nefes alışının sesiyle dolan oda birden beni boğmaya başladı. Bir şekilde kendimden uzaklaştırmayı başardığım suçluluk duygum, kederim geri geliyordu. Denny'yi uyandırmak istemediğimden, umutsuzluğumu sorgulamasını istemediğimden, sessizce giysilerimi giyip odadan çıktım ve kapıyı arkamdan olabildiğince yumuşak bir şekilde kapattım. Kellan'ın kapısına bakmadan merdivenlerden aşağı indim. İlk gözyaşlarım dökülmeye başlamadan önce oturma odasına kadar gelebilmişim.

Denny'nin çantalarının sandalyenin arkasına yerleştirildiğini, ceketinin de sandalyenin arkasına atıldığını görünce, suçluluk gözyaşlarımı tutan duvarı nihayet yıkabildim. Sandalyeye çöktüm, başımı ceketin serin koluna soktum ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Saatler sonra, hala sandalyede oturuyor, derin düşünceler, umutsuzluk ve suçluluk duygusu içindeyken, kapının yumuşak bir şekilde çalınması beni umutsuzluğumdan uyandırdı. Bu saatte kapıyı kimin çalmış olabileceğini merak ederek ve Denny'yi uyandırmamalarını umarak gözyaşlarımı sildim ve sessizce gidip kapıyı açtım.

Yıpranmış görünen Sam orada durmuş, çok sarhoş görünen Kellan'a destek oluyordu. "Sanırım bu sana ait." Yüzümdeki şokun geçmesini beklemeden içeri girdi ve Kellan'ı yarı sürükleyerek oturma odasına götürüp sandalyeye oturttu. "İşte, hepsi senin."

Şaşkınlıkla Kellan'a baktım. Dün gece kesinlikle biraz sarhoş olmuştu ama onu daha önce hiç bu kadar kötü görmemişim. Sanki dik oturma yeteneğini kaybetmiş gibi sandalyede kambur durmuş, başı aşağı sarkmıştı. "Ne oldu?"

"Uh, viski, oldukça eminim. Bilmiyorum, onu böyle buldum." Kocaman omuzlarını silkti.

"Onu buldun mu?"

"Evet, zor olmadı. Neredeyse ona takılıp düşüyordum, kapımın basamağında olduğu gibi yayılmıştı." Gitmek için döndü, bir elini traşlı kafasında ve sonra yorgun yüzünde gezdirdi. "Eh, salağı eve getirdim. Biraz uyumam lazım, çok yorgunum."

"Bekle! Ne yapmam gerekiyor...?" Sam kapıdan çıkıp gözden kaybolunca ben de konuşmamı yarıda bıraktım. "Harika..."

Kellan'ın hâlâ sandalyeye yığılmış olduğu yere doğru yürüdüm, ona ne olduğunu merak ediyordum. Muhtemelen kızlarla partiye gitmiştir. Bu düşünce beni sinirlendirdi ve sonra da sinirlendiğim için sinirlendim. Kalçasına bir şaplak attım. "Kellan..."

Yavaşça başını kaldırdı, lambanın yumuşak ışığında gözleri kısılmıştı. "Hey, bu benim oda arkadaşım..." Son kelimeyi tuhaf bir şekilde vurguladı ve alt dudağını ısırdı. Sarhoş bir şekilde ayağa kalktı ya da kalkmaya çalıştı. Şaşırmış bir ifadeyle tekrar sandalyeye yığıldı.

İçimi çektim ve elimi uzattım. "Dur, sana yardım edeyim."

Bana bakarken gözlerinde öfke parladı. "Senin yardımına ihtiyacım yok." Bu sözleri neredeyse yüzüme tükürüyordu.

İrkilerek elimi bıraktım ve başarılı bir şekilde ayağa kalkışını izledim... ve hemen devrilmeye başladı. Hemen omzumu altına, elimi göğsüne koyarak, ağırlığını destekleyerek kendini sabitlemesine yardım ettim... istese de istemese de. Bana doğru biraz sarktı ve beni itmek için hiçbir hareket yapmadı.

Korkunç kokuyordu - viski ve kusmuk gibi. Yine ne halt ettiğini merak ettim. "Hadi gel." Onu merdivenlere doğru çektim. Ona tekrar bu kadar yakın olmak, aklıma dün gecenin görüntülerini getirdi. Bu konuda suçluluk dışında ne hissedeceğimden hâlâ emin değildim. Bunu kafamda geri ittim. Henüz bununla başa çıkamazdım.

Bir şekilde onu merdivenlerden çıkarmayı başardım. Merdivenleri beceriksizce çıktığı her iki adımda bir geri gidiyor gibiydi. Yolun yarısına geldiğinde yere çökmeye başladı ve bir an için merdivenlerde, üstümde yığılıp kalacağından korktum. Bu aklıma o kadar canlı bir anıyı getirdi ki kızardım ve ilerlemesini sağlamak için göğsüne bir şaplak attım. Hiçbir şey söylemedi ama bana baktı, kızgınlık ve tahmin bile edemediğim başka bir duygu arasında kalmış gibiydi. Tepeye yaklaştığımızda gürültüyle duvara çarptık ve ben donup kaldım, Denny'nin uyanmaması için dua ederek kapıma baktım. Kellan bakışlarımı takip etti ama yüz ifadesini göremedim, çok dikkatli bir şekilde kapıyı izliyordum. Herhangi bir hareket duymayınca derin bir nefes verdim ve boş gözlerle yere bakan Kellan'a baktım.

Ona bir şekilde yardım etmek isteyerek, üzerine sinmiş kokuyu duşla uzaklaştırmanın sabahki acısını hafifletebileceğini düşündüm, çünkü o kadar iğrenç bir şekilde uyanmak midesi için iyi olmayacaktı. Onu banyoya sürükledim ve tuvalete oturttum. Odaklanmamış gözlerle sessizce beni izledi. Kendini öldürmeden bunu yapıp yapamayacağını merak ederek suyu akıttım. Birden kızardım ve onu soymak zorunda kalıp kalmayacağımı merak ettim. Beceriksizce ayağa kalkıp küvetin kenarından duşa doğru adım atarak bu seçeneği benden uzaklaştırdı, tamamen giyinikti. Uzaktaki duvara yaslandı ve küvetin içine çöktü, gözlerini kapadı ve suyun onu ıslatmasına izin verdi. Su yüzünden aşağı akıyordu, ıslak saçları tenine yapıştıyordu, dudakları kısmen açıktı, sık nefes alıyordu. Sırılsıklam gömleği vücuduna yapışmıştı. Körkütük sarhoştı, hatta tökezliyordu.

Tekrar iç çektim. Botları sudan o kadar uzaktaydı ki tamamen ıslanmadan önce onları ve çoraplarını çıkarabildim. Onun için başka ne yapabileceğimi düşündüm. Ellerimi tekrar yüzüne götürdüm ve parmaklarımı saçlarında gezdirerek suyun tamamen emilmesine izin verdim. İç çekti, gözleri hâlâ kapalıydı. Dün gece saçlarını okşadığım anı aklımdan bir türlü çıkaramıyordum. Boğazımdaki yumruyu acıyla yuttum.

O kadar hareketsizleşmişti ki, bayılmış olmasından korktum. Onu tek başıma hareket ettirmem imkansızdı. Denny'yi bulmalıydım. Ya Kellan onun ağzından bir şey kaçırdıysa? Ya ona açıkça söylediyse? Umutsuzca Denny'nin bilmesini istemiyordum. Aslında benim için geri dönmüştü. Her şeyden vazgeçip geri dönmüştü... sadece benim için. Eğer öğrenirse bu onu öldürürdü.

Suyu kapattım ama hareket etmedi. Birkaç tutam saçı gözlerinden uzaklaştırdım, hâlâ hareket yoktu. "Kellan..." Yanağına hafifçe vurdum - hiçbir şey yok. "Kellan..." Ona biraz daha sert vurdum. Hafifçe inledi ve sonra halsizce gözlerini açtı. Yüzüme odaklanmaya çalıştı, sonra gözlerini dayanılmaz bir yavaşlıkla kırıştırdı ve başını biraz salladı.

"Hadi." Omzunu çekiştirdim, onu duştan çıkarabilecek miyim diye merak ediyordum. Ona yardım etmeye, yarını onun için biraz daha iyi hale getirmeye çalışmışım ama şimdi bu pek de iyi bir plan gibi görünmüyordu. Sonunda çekiştirmelerim karşılık buldu ve yavaşça kalkıp tökezleyerek ve her yere su damlatarak duştan çıktı. Elimden onu (ve kendimi) kuruladım, saçlarını biraz ovduktan sonra parmaklarımı tekrar saçlarında gezdirdim. Bunu yaptığımda biraz acı çekmiş gibi görünüyordu, ben de durdum.

Elini tuttum ve onu odasına geri götürdüm. Ona soracak o kadar çok sorum vardı ki ama konuşmaya pek istekli görünmüyordu ve dün gece aramızdaki gerginlik artmadan önce sessizliğime saygı göstermişti. En azından şimdi ben de aynısını yapabilirdim.

Onunla tekrar aynı odada olmak, şu anda yaşamak istemediğim daha fazla anıyı geri getirdi. Özellikle Kellan tişörtünü çıkardığında daha da canlandılar. Kot pantolonunun düğmelerini açmaya başladığında dönüp kapıya doğru yöneldim. Kapısını kapatırken, elimde olmadan hafifçe aralık bırakıp onu izledim. Kotunu çıkarmaya başladı, tökezliyordu ve ıslak kumaşla biraz zorlanıyordu. Ona yardım etmek için geri dönmeyi düşündüm ama sonunda kendi başına başardı. Sadece boxer'ıyla yatağına bakıyordu.

Birden elini ıslak saçlarında gezdirdi ve dönüp kapıya baktı. Aralıktan beni görüp göremediğini bilmiyordum. Duştan bana odaklanmasının ne kadar zor olduğunu göz önünde bulundurunca pek sanmıyordum. Onun haberi olmadan onu izlediğim için kendimi biraz suçlu hissediyordum ama ne yaptığını o kadar merak ediyordum ki kendimi durduramıyordum.

Yüzü okunmaz haldeydi. Sadece kapıya, sonra yatağına, sonra tekrar kapıya baktı. Son bir kez daha yatağına baktı ve sonra yerçekimine karşı verdiği savaşı kaybetmiş gibi görünerek ağır bir şekilde çarşafın üzerine düştü.

Birkaç dakika daha izledim. Nefes alış veriş i yavaşlayıp dü zleş tiğinde, sonunda geç tiğini anladım ve odasına geri dö ndüm. Durakladım, uykudaki ağ rıyan mükemmelliğini izledim. Sonunda, etrafındaki dağ ınık  arş af yığ ınını üzerini örtene kadar dü zelttim. Onu izlerken, içimde onu ö pmek için  ılgınca bir arzu vardı. Yatağ ının kenarına oturdum, usulca iç  ektim ve alnından ö pmek için eğildim. Sa larını geriye doğ ru taradım ve yanağ ını okş adım, bugün nereye gittiğini merak ediyordum... birlikte geç irdiğ imiz geceyi düş ünüp düş ünmediğini. Ona Denny'nin dö ndüğ ünü söylemeli miydim? Denny'ye söyler miydi? İş ler değ iş ir miydi?

Kıpırdandı ve elimi yanağ ından  ektim. Puslu gözleri benimkileri buldu ve donakaldım. "Merak etme," diye mırıldandı. "Ona söylemeyeceğ im." Sonra gözleri kapandı ve bayıldı.

Yatağ ın kenarına oturdum ve bunu merak ettim. Gerçekten ona söylemeyecek miydi? Dö ndüğ ünü nereden biliyordu ki? Yarın nasıl olacaktı...?

Bölüm 8

Pislik

Ertesi sabah halsiz ; Denny ile tekrar yatağa girmek gerçekten zor olmuştu. Özellikle de uykusunda mutlu bir şekilde iç çekmiş ve bana doğru uzanmışken. O anda içimi kaplayan suçluluk duygusu neredeyse bir kez daha odadan kaçmama neden olacaktı. Ama kendimi gözlerimi kapatmaya ve orada kalmaya zorladım.

Sabah mutfakın köşesini döndüğümde, sürpriz beni kapının eşiğinde durdurdu. Bir gece önce zil zurna sarhoş olmasına rağmen Kellan hâlâ benden önce uyanmıştı. Ama taşındığımdan beri her sabahın aksine, aslında ilk kez görüyordum - Kellan bok gibi görünüyordu. Dün geceden kalma tişörtünü tekrar giymişti ama üzerinde hâlâ boxer vardı. Saçları hala dağınık ve muhteşem olsa da, yüzünün ne kadar yorgun görüldüğünü vurguluyor, gözlerinin altındaki derin halkaları ve şok edici derecede solgun cildini öne çıkarıyor gibiydi. Mutfak masasında oturmuş, başını ellerinin arasına almış, kambur duruyordu. Ağzından çok yavaş ve dikkatli bir şekilde nefes alıyordu.

"İyi misin?" Fısıldadım.

Acıyla yüzünü buruşturdu ve bana baktı. "Evet," fısıldadı. Hiç de öyle .

"Kahve?" Ona biraz acı çektirmemek için kelimeyi zar zor söyledim.

Yine de yüzünü buruşturdu ama başını salladı. Tencere yapmak için yanına gittim ve ona merakla baktım. Şu anda hissettiklerini daha yeni yaşamış olduğum için onunla empati kuruyordum, her ne kadar bu kadar sarhoş olması kendi hatası olsa da. Mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalıştım ama her tıkırtı, her çarpma, hatta suyun akması bile onun biraz irkilmesine neden oldu. Gerçekten acı çekiyor olmalıydı.

Onu böyle bir taşkınlığa kimin ya da neyin sürüklediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Ben acı çekerken o dün bütün gün neredeydi? Dün geceki sınırlı konuşmamızı gözden geçirmeye çalıştım, ancak birkaç cümleden fazlasını söylememişti, bu yüzden dışarıda ne yaptığını dair herhangi bir ipucu elde edemiyordum. Ancak yaptığı bir yorum dikkatimi çekti.

Hiç düşünmeden, normal ses tonuyla ağzımdan kaçırdım. "Denny'nin döndüğünü nereden biliyordun?" Başı bir iniltiyle masaya düştü ve ben de suçlulukla elimle ağzımı kapattım.

"gördüm," diye mırıldandı.

Gözlerimi kırptım, şaşırmıştım. Dün gece hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi görünüyordu, bırakın sandalyenin üzerindeki ceket kadar küçük ve önemsiz bir şeyi.

"Oh." Bu konuda başka ne söyleyeceğimi bilemediğimden ve aniden solgunlaşan renginden endişelendiğimden tekrar sordum: "İyi olduğuna emin misin?"

Bana bakarken gözlerinde öfke alevlendi. "Ben iyiyim," dedi soğuk bir ifadeyle.

Kafam karışmış bir halde kahve yapmayı bitirdim ve demlenirken tezgahın başında bekledim. Bittiğinde dolaptan iki fincan aldım. Birden sessizliği bozdu. "Sen... iyi misin?" diye yavaşça sordu.

Ona doğru baktım. Beni izlerken yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Biraz daha iyi hissettiğini umarak ona güven verici bir şekilde gülümsedim. "Evet, harikayım."

Üzerinden bir bulantı dalgası geçer gibi oldu. Kollarını masanın üzerine koydu ve başını kollarının arasına gömdü. Nefes almakta zorlanıyordu, sanki nefes almak için yine çok çaba sarf ediyordu. Ona bir şekilde yardımcı olacağını umarak fincanlarımıza kahve doldurmaya başladım.

"İçine biraz Jack koy." Onu anlayabilmem için hafifçe bana doğru döndü. Ben de ona sııttım. Ciddi değildi, değil mi? Başını kaldırıp bana baktı, gözlerinde mizah yoktu. "Lütfen."

İçimi çektim ve omuzlarımı silktim. "Her neyse."

Bir şişe Jack Daniels bulmak için buzdolabının üstünü olabildiğince sessizce karıştırdım. Şişeyi önündeki masaya koydum. Kellan başını kollarından kaldırmadı. Kremalı ve şekerli kahvemi yaptım, bir tanesini sade bıraktım ve sessizce önüne koydum. Hâlâ hareket etmiyordu. İçine azıcık Jack koydum ve sonra şişeyi kapatmaya çalıştım.

Kellan bana öksürdü ve parmaklarıyla daha fazla doldurmamı işaret etti, başı hâlâ kollarının üzerindeydi. İçimi çektim ve bardağına müstehcen derecede büyük bir miktar koydum. Başını hafifçe kaldırdı ve bana baktı. "Teşekkür ederim."

Şişeyi kaldırdım ve masada ona katıldım. Kahvesinden oldukça uzun bir yudum aldı ve ardından dişlerinin arasından biraz nefes çekti. Muhtemelen biraz sertti. En azından kafasına iyi geleceğini umuyordum.

Sessizce kahvemi yudumlarken, kısa bir süre önce bu kadar yakın olduğum bu adama ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Aklımda milyonlarca soru vardı; bunların çoğu onun için anlam ifade edip etmediğime, ilişkimizin bozulup bozulmadığına ve dün nereye gittiğine dairdi. Sonunda, Denny hâlâ üst kattayken onunla konuşmam gereken tek bir acil konu olduğuna karar verdim.

"Kellan..." Bu konuşmayı gerçekten yapmak istemiyordum, "geçen gece..." Kahvesini yudumlarken beni izledi. Ne düşündüğünü anlayamadım ve o da hiçbir şey söylemedi.

Boğazımı temizledim. "Sadece bir... yanlış anlaşılma istemiyorum," diye bitirdim sessizce. Bununla ne demek istediğimi gerçekten bilmiyordum. Denny yokken bana çok iyi davranan bu adam hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum. Denny döndükten sonra bunu düşünemezdim. Sadece arkadaşlığımızın değişmesini istemiyordum. O benim için önemliydi.

Cevap vermeden önce kahvesinden uzun bir nefes daha çekti. "Kiera... aramızda hiçbir yanlış anlaşılma yok." Sesi soğuk ve düzdü, tüylerim diken diken oldu. Çok geç olup olmadığını, arkadaşlığımızın çoktan değişip değişmediğini merak ederken midem sıkıştı.

Sessizce oturduk ve kalan kahvelerimizi bitirdik. Kellan'a bir tane daha sade kahve doldurdum ve rahatlamış bir şekilde kahveyi kolasız içmesini izledim. Bir süre sonra Denny aşağı indi, Kellan'a merhaba dedi ve ona şaşkınlıkla baktı, çünkü gerçekten berbat görünüyordu.

"İyi misin, dostum?" diye kibarca sordu, masaya oturduğumda kolunu omzuma doladı. Gerildim, Denny ve Kellan aynı odadayken birden kendimi çok rahatsız hissettim.

Kellan biraz irkildi. "Hayır, aslında ben gidip uzanacağım. Evde olmana sevindim, Denny." Gözlerini kaçırarak onun yanından geçti ve merdivenlerden yukarı çıktığını duydum.

Denny kaşlarını çatarak onun gidişini izledi. "Tanrım, berbat görünüyor. Acaba ona ne oldu?"

"Muhtemelen bir kızdır." Bunu söylerken biraz kızgınlık vardı ve Denny bana baktı.

"Ben yokken ikinizin arasında her şey yolunda mıydı?" Bunu söylerken gülümsedi, bu yüzden bir şeyden şüphelenip şüphelenmediğinden emin değildim.

Midemde bir panik atak hissettim ama gülümsemeyi ve kollarımı beline dolamayı başardım. "Seni ne kadar özlediğim dışında her şey yolundaydı." Korkunç hissediyordum. Belki de ona söylemeliydim?

Bana bakarken gözleri sıcaklık ve sevgiyle parlıyordu. O zaman fark ettim ki, bile ona söyleyemezdik. O gözlerin bana başka türlü bakmasına dayanamazdım. Eğildi ve beni tatlı tatlı öptü. "Ben de seni özledim... ama..."

Geri çekildim ve ona dikkatle baktım. "Ama ne?"

Yumuşak bir şekilde iç çekti. "Artık bir işim yok, Kiera. Sadece senin gelirinle burada kalamayız. Bugün birkaç kişiyle görüşmem gerekiyor, bakalım bir şeyler ayarlayabilecek miyim?" Omuz silkti ve umutla bana baktı.

Benim için vazgeçtiği her şeyi hatırlayarak öfkemi bastırdım. Bana ne kadar kızgın olması gerektiğini hatırlayarak... keşke bilseydi. "Şimdi mi...?" "Şimdi mi?" diye sordum, bir an önce başlamaya karar vermesini umarak.

Yarın, bu kadar ayrı kaldıktan sonra ona tam bir gün boyunca sahip olabilirim. Bugün onunla birlikte olmak için okulu, hatta işi bile asabilirim.

"Özür dilerim. Bunu hemen halletmem gerekiyor. Bugün konuşabileceğim yarım düzine insan tanıyorum." Beni sandalyeden kaldırıp kucakladı ve ben de gözlerimi kapadım, kalmasını diliyordum ama gitmesi gerektiğini biliyordum... yine.

"İyi..." Başımı yukarı kaldırdım ve boynunu öptüm. "Bir şeyler bulacağını biliyorum... zeki biri olarak." Ona yarı sıırıttım. "Endişelenme, tamam mı?"

Güldü. "Doğru... elma olacak."

Kaşlarımı çattım. "Bunu hiç anlamadım ama... evet."

Bana bakarken gülümsedi. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" diye sordu bana usulca.

Gözlerime dolan küçük suçluluk gözyaşlarına engel olamadım. Bir bilseydi... benim hakkımda bu kadar iyi düşünmezdi. Gözyaşlarımı mutluluk sanarak yanağıma bir öpücük kondurdu ve beni üst kata çıkardı; orada giyinip iş bulmak üzere yola çıkmaya hazırlandı. Yatağa oturup sessizce onu izledim. Bir şey bulması konusunda endişelenmemeye çalıştım... ve bu konuda kendimi suçlu hissetmemeye de çalıştım. Ama suçluluk duygusu yine de geldi. İşini kaybettiği için suçluluk, Kellan için suçluluk, şimdi Denny'den saklamak zorunda olduğum sırlar için suçluluk. Daha önce ondan hiç sır saklamamıştım. Bundan hoşlanmamıştım.

Yatağın üzerinde bana veda öpücüğü verdi, umut dolu gününe bir an önce başlamak istiyordu. Ben de onu öptüm ve iyi şanslar diledim. Merdivenlerden indiğini, kapının kapandığını ve arabasının uzaklaştığını duyabiliyordum. Yalnızlık üzerime çöktü. Kırk sekiz saat her şeyi nasıl değiştirmişti? Bir süre yatakta oturup bunları düşündüm ve sonra iç çekerek okul için giyindim.

Saçımı ve makyajımı düzeltirken, kitap çantamı ve ceketimi alıp dışarı çıkarken Kellan'ı bir daha görmedim. Boş araba yoluna baktım. Kellan'ın arabasını daha sonra Sam'den alması gerekecek, diye düşündüm boş boş. Eve geri döndüm, evin içine bakan pencereye baktım.

mutfağa. Şaşırtıcı bir şekilde Kellan orada durmuş beni izliyordu, yüzü okunmuyordu. El sallamaya başladım ama neredeyse anında döndü ve gitti. Ani duygularımı geri yuttum. Arkadaşlığımızı ne kadar kötü bir şekilde mahvetmişim?

Bugün kafamı derslerde tutmak imkânsızdı. Denny geri döndüğü için mutluluk, benim için bu kadar çok şeyden vazgeçtiği için suçluluk, ona sadakatsizlik ettiğim için suçluluk, Kellan'la arkadaşlığımı kaybettiğim için keder, Kellan için düşündüğüm kadar çok şey ifade etmiyor gibi görüldüğüm için kızgınlık, onun için daha fazla şey ifade etmesini istediğim için kendime kızgınlık, düşüncelerimin çoğunu Denny değil de o kapladığı için suçluluk arasında gidip geliyordum ve bu da tüm kısır döngüyü yeniden başlatıyordu. Günün sonunda başım ağrıyordu.

Eve döndüğümde Denny hala dışarıda iş arıyordu. Ön kapıdan içeri girdim ve biraz akılsız televizyonun karanlık düşüncelerimi dağıtabileceğine karar verdim. Oturma odasına baktığımda Kellan'ın kanepeye yayılmış olduğunu gördüm, hala boxer'ıyla televizyona bakıyordu ama muhtemelen onu görmüyordu bile. Yukarı çıkıp Denny eve gelene kadar saklanmayı düşündüm. Başımı hafifçe salladım, çantamı yere bıraktım ve ceketimi astım. Olabildiğince rahat bir şekilde odaya girdim ve kanepenin karşısındaki sandalyeye oturdum. Eninde sonunda her şey normale dönecek, bu tuhaflık geçecekti ve ondan kaçarak bunu uzatmak istemiyordum.

Ben otururken gözlerini bana dikti ve sonra sessizce sıkıcı televizyon programını izlemeye devam etti. Birden rahatsız oldum ve belki de bunun kötü bir fikir olduğunu düşünerek yutkundum ve odayı taradım. Jenny ve benim seçtiğimiz birkaç sanat eseri gerçekten de odayı aydınlatmıştı. Bu ve hepimizin çektiği ve oraya buraya serpiştirdiğim birkaç fotoğraf. Her şeyi çok daha neşeli hale getirmişti. Erkeklerin genellikle dekoru önemsemediğini biliyorum ama bir bekar için bile seyrek görünüyordu. Belki de katı bir ev sahibi vardı. Harika, belki de bu eşyaları asarak onun izin verdiğiinden daha fazlasını berbat etmişim?

Üçümüzün gülümsediği ve mutlu olduğu, her şeyin basit olduğu zamanlardan kalma bir fotoğrafa bakarken, durup düşünmeden ona bir soru sordum. "Burayı kimden kiraladın?"

Kanepeden gelen sesi soğuk ve düzdü, gözleri televizyondan hiç ayrılmıyordu. "Benim değil. O benim."

"Oh," dedim şaşırarak. "Nasıl..." Bunun kulağa kaba gelip gelmediğini bilmiyordum, bu yüzden sorumu bitirmedim.

Bana bir kez daha baktı ve "Ailem" diye cevap verdi. Gözleri tekrar televizyona döndü. "Birkaç yıl önce bir araba kazasında öldüler. Bana... saraylarını bıraktılar." Odayı işaret etmek için elini salladı. "Tek çocuk ve hepsi..." Son kısmı, sanki başka bir seçenek olsaydı ailesi bunu ona bırakmamış gibi söyledi.

"Oh... Çok özür dilerim."

Keşke zamanı birkaç dakika geri sarabilseydim ve koca çenemi kapalı tutabilseydim. Hâlâ hasta görünüyordu ve bu konuşma muhtemelen şu anda istediği şey değildi. Yine de bana cevap vermesine biraz şaşırmıştım. Odaya tekrar baktım ve birkaç hafta önce ne kadar çorak görüldüğünü hatırladım. Bana kesinlikle bir çocukluk evi izlenimi vermemişti.

". Olur böyle şeyler."

Ailesinin değil de evcil hayvanının ölümünden bahsediyor olabilirdi. Denny'nin Kellan'ın aile hayatı hakkındaki yorumunu tekrar hatırladım. Ona bunu sormak istedim ama birlikte geçirdiğimiz geceden sonra bu bana doğru gelmedi. O gece kesinlikle samimi geçmişti ama nedense ona ailesi hakkında soru sormak daha da samimi hissettirmişti.

"O zaman neden odayı kirliyorsunuz? Yani, madem ev sizin?" Neden hâlâ onunla bu konuşmayı yapıyordum?

Başını çevirip düşünceli bir şekilde bana baktı. Bir şeyler söylemeye başladı ama aniden çenesini kapattı ve başını salladı. Tekrar televizyona dönerek soğuk bir şekilde, "Fazladan para işe yarıyor," dedi.

İnanmadım ama ona baskı da yapmadım.

Birdenbire onun için acı verici olması gereken bir konuyu açtığım için üzülerək yanına gidip kanepenin kenarına oturdum. Bana temkinli bir şekilde baktı. "Burnumu sokmak istememiştim, özür dilerim."

"Bunun için endişelenme." Zorla yutkundu ve ben de boğazının hareketlerini boş boş izledim.

Cidden sarılmaya ihtiyacı varmış gibi görüldüğü için sadece ona sarılmak niyetiyle göğsüne doğru eğildim ve ellerimi altına soktum. Sıcaklık yayıyordu ama hafifçe titriyor ve sığ nefes alıyordu. Kollarını kanepeye bıraktı, sarılmama karşılık vermedi ve vücudu hafifçe sertleşti. Usulca iç geçirerek, ona dokunmanın eskiden ne kadar kolay ve rahat olduğunu hatırladım... Görünüşe göre artık o da yok olmuştu. Bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormak için biraz geri çekildim.

Yüzünü, gözlerini fark ettiğimde nefesim kesildi. Yüzü acı çekmiş gibiydi, sanki onu incitiyormuşum gibi. Gözleri omzumun ötesine bakıyordu, dikkatle benden başka bir şeye odaklanmıştı ve öfkeyle kısılmıştı. Açık dudaklarından sığ ve hızlı nefes alıp veriyordu. Hemen onu bıraktım.

"Kellan...?"

"Affedersiniz..." dedi kabaca ve koltukta doğrulup oturdu.

Ne söyleyeceğimi bilmeden, sadece bana kızmasını istemediğim için hafifçe kolunu tuttum. "Bekle... konuş benimle, lütfen."

Bakışlarını benimkilere kaydırđı, gözleri soğuk ve öfkeliydi. "Söyleyecek bir şey yok." Sinirli bir şekilde başını salladı. "Gitmem gerekiyor." Elimi itti ve ayağı kalktı.

"Gitmek mi?" Kanepede olduğum yerde kalarak sessizce

sordum. "Arabamı almam lazım..." dedi odadan çıkarken.

"Oh...ama..." Kapısının gürültüsüyle kapandığını duyunca konuşmayı kestim.

Zihinsel olarak kendimi tokatladım. Uygunsuz bir şekilde acı verici bir konuyu gündeme getirmenin ve sadece birkaç gün önce uygunsuz bir şekilde seks yaptığın oda arkadaşını incitmenin yolu. Pürüzsüz Kiera. Dostum, çok iyi gidiyordum.

Kanepede oturup televizyon izledim ama bir karesini bile göremedim, aklım düşüncelerimde kaybolmuştu. Bir süre sonra Kellan giyinmiş ve duşunu almış olarak merdivenlerden indi, dalgalı saçları nemli ve hoş bir şekilde dağınıktı. Yüzü solgundu ve gözleri yorgun görünüyordu ama biraz daha iyi görünüyordu. Bana bakmadı ama sanki gidiyormuş gibi ceketini aldı.

"Kellan..." Düşünmeden adını söyledim. Nedense henüz gitmesini istemiyordum. Bana baktı, daha önce çok soğuk olan gözleri şimdi biraz üzgün görünüyordu.

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Ona yaklaşırken kızarmaya başladım, önceki konuşmamız ve geçen gece için inanılmaz derecede aptal hissediyordum. Hızla yere baktım ama bana kaşlarını çatıldığını görmeden önce değil. Botlarını görüş alanımda görebildiğimde, yeterince yaklaştığımı düşünerek durdum.

Hâlâ yere bakarken, "Ailen için gerçekten üzgünüm," diye mırıldandım. Tekrar yüzüne bakma riskini göze aldım.

Gözle görülür bir şekilde rahatladı. Benim yaklaşımım üzerine gerildiğini fark etmemiştim. Cevap vermeden önce bir saniye boyunca düşünceli bir şekilde bana baktı. "Sorun değil Kiera," dedi sessizce, gözleri hâlâ hüzünlüydü.

İyi miyiz? Arkadaş mıyız? Beni önemsiyor musun? Ben seni önemsiyor muyum? O kadar çok sorum vardı ki, ama onun hüzünlü mavi gözlerinin beni izleyişini izlerken beynim bunları oluşturamıyordu. Başka ne yapacağımı bilmeden eğildim ve yanağından öptüm. Gözlerini kaçırdı ve yutkundu, sonra benden uzaklaşarak kapıya yöneldi.

Mutfığa gittim ve bu kez pencereden onu izledim. Yine başı ağrıyormuş gibi parmaklarını burnunun üzerine koymuş kaldırımında duruyordu. Bir an ne yaptığını merak ettim ama sonra arabasının burada olmadığını hatırladım. Birkaç dakika içinde Griffin VW Van- agon'uyla yanaşırken farlar cama vurdu, başka bir gün olsa bunu komik bulurdum. Kellan arabanın diğer tarafına geçti ve tekrar pencereye baktı.

İçeri girerken. Beni pencerede onu izlerken görünce biraz irkildi. Sonra kalbimin daha hızlı atmasına neden olan yoğun bir ifadeyle bana baktı. Başını sallayarak arkasını döndü ve arabaya bindi. Birkaç saniye sonra Griffin uzaklaştı.

Denny yirmi dakika kadar sonra üzgün bir halde eve geldi; herhalde iyi gitmemişti. Acı içinde bir yumruyu yutarken içimde yeni bir suçluluk duygusu kabardı. Bu ezici suçluluk duygusu beni hiç terk edecek miydi? En iyi, sahte gülümsemesini takındı ve banyo tezgahına oturup ben işe gitmek için hazırlanırken benimle havadan sudan konuşmaya başladı. Her zaman beni mutlu etmeye, acı çekmeme engel olmaya çalışırdı.

Beni işe bıraktı ve o yokken neler yaptığımı sordu. Bunların çoğunu ona sayısız telefon konuşmamızda anlatmıştım ve elbette bazılarını ona asla anlatmayacaktım, ancak bahsetmediğim birkaç komik hikayeyi yeniden anlatmayı başardım. Ben yol boyunca tekrar inerken gülüştük. Beni bara götürürken el ele tutuşmuştuk ve Griffin'in bir gün yaptığı aptalca bir yorum üzerine hâlâ kıkırdıyorduk.

Jenny'nin çenesinin düştüğünü görür görmez, dün geceki yarım vardiyamdan bu yana ne kadar çok şeyin değiştiğini hatırladım. Kendini toparladı ve baştan aşağı sırtarak bize doğru yürüdü.

"Denny! Seni gördüğüme çok sevindim." Ona kocaman sarılmak için kollarına atladı.

Onun coşkusu karşısında biraz şaşırان adam gözlerini kırıştırdı ve beceriksizce ona sarıldı. Biraz gülmekten kendimi alamadım. Belli ki onu gördüğü için çok mutluydu, çünkü benim için de mutluydu - tekrar bir araya geldiğimiz için, ama Denny bunu tam olarak anlamamıştı, yüzünde çok şirin bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Jenny geri çekildi ve şakacı bir şekilde onun yüzüne vurdu. "Sakın bir daha kız arkadaşımı senden ayırma - berbat biriydi!" Sonra onun hâlâ şaşkın olan yüzünü hafifçe yanağından öptü ve bana sarılmak için döndü. "Gördün mü... Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim," diye kulağıma fısıldadı.

Minnettar bir şekilde sarılmasına karşılık verdim. "Çok teşekkür ederim, Jenny." Geri çekildim. "Sana hâlâ yarım vardiya borcum var. Bu gece erken ayrılacağını unutma."

Bana gülümsedi ve kollarımı tuttu. "Ben yapmadım." Barda oturan yakışıklı bir adama başıyla işaret etti. "Bu benim randevum..." "İşten çıkar çıkmaz meydandaki şu yeni kulübe gideceğiz" diye devam ederken Denny ve ben ikimiz de dönüp ona baktık.

Gülümseyerek ona döndüm. "Neden şimdi gitmiyorsun? Önce biraz yemek falan ye. Pazartesi günleri oldukça sakın geçer... ve sana gerçekten borçluyum."

Önce ona, sonra bana baktı, güzel yüzü biraz çatıldı. "Emin misin? Birkaç saat kalmamın sakıncası yok... en azından akşam yemeği telaşı geçene kadar."

Denny canlandı. "Ona yardım edeceğim." Bana gülümsedi. "Oldukça kötü bir masayı silerim."

Ona güldüm ve tekrar ona döndüm. "Gördün mü, biz iyiyiz. Git... iyi eğlenceler."

Güldü ve bana tekrar sarıldı. "Tamam... teşekkürler." Denny'yi tekrar yanağından öptü. "Sana da teşekkürler Denny. Seni tekrar görmek güzel, gerçekten."

Gülümseyerek bara yöneldi ve sevgilisiyle sohbet etti, ardından üstünü değiştirmek için arka odaya yöneldi. Bana usulca gülümseyen Denny'ye döndüm. "Darmadağın, ha?" diye sordu sessizce.

O ayrılığın bana neler yaşattığını ve acıyı hafifletmek için aptalca neler yaptığımı hatırlayınca başımı salladım. "Hiçbir fikrin yok, Denny." Ve lütfen bu şekilde kalsın.

Gülümsemesi onu terk etti ve beni kucaklamak ve şefkatli bir öpücük için kendine çekti. Bardaki biri dramatik bir şekilde inledi ve gülerek birbirimizden ayrıldık. "Hadi ama..." Kolundan çekiştirerek onu arka odaya götürdüm. "Yapacak işlerimiz var!"

Ertesi sabah mutfağa ve girişte durdum. Kellan zaten oradaydı elbette. Kahve cezvesinin demlenmesinin bitmesini bekliyor, sırtını tezgâha yaslamış, başını tavana kaldırmış, derin düşüncelere dalmış görünüyordu. Bir kez daha, sanki dün hiç yaşanmamış gibi, şaşırtıcı derecede mükemmeldi. İçeri girdiğimi fark ettiğinde gözleri benimkilere kaydı. Yarı gülümsedi ama gözleri soğuk ve mesafeliydi. Harika, hâlâ garip.

"Hey," diye fısıldadım.

"Günaydın." Bana başını salladı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu.

Sonunda onun yoğun bakışlarından uzaklaştım ve dolaptan bir fincan aldım. Aramızdaki şeylerin bu kadar tuhaf olmamasını dileyerek ve öyle olduğu için kendimi suçlu hissederek sessizce cezvenin demlenmesini bekledim. Sonunda kahve bitti ve kendi fincanını doldurduktan sonra cezveyi bana uzattı.

"Seni doldurmamı ister misin?" Bunu ifade edişindeki tuhafılık gözlerine tekrar bakmamı sağladı. Hâlâ soğuktular ama şimdi bana muzipçe sırıtiyordu. Bu beni çok rahatsız etti.

"Um...evet." Kulağa neredeyse kaba gelen sorusuna cevap vermenin başka bir yolunu bulamadım.

Cevabım onun sırıtmasına neden oldu. "Krema mı?"

Yutkundum, yüzündeki ifadeden ya da kulağa tuhaf gelen sorularından hoşlanmamıştım. Bugün nesi vardı? Sanırım onun sükûnetini tercih ederdim. "Evet," diye fısıldadım sonunda.

Sırıttı ve benim için biraz almak üzere buzdolabına gitti. Kısa bir süre kahveyi bırakıp yukarı çıkmayı düşündüm ama ben daha kıpırdayamadan geri dönmüştü. Kremayı uzattı. "Memnun kaldığında bana haber ver." Sesi alçak ve yumuşaktı ve hâlâ çok soğuktu.

Doldururken gözlerimi izledi ve ona durmasını söylemeden önce genellikle kullandığımın sadece bir kısmı çıktı. Bana çok yakın eğildi ve fısıldadı, "Durmamı istediğine emin misin? Hoşuna gittiğini sanıyordum."

Yüksek sesle yutkundum ve ondan uzaklaştım. Ben şeker almak ve kahvemı karıştırmakla uğraşırken o soğuk bir şekilde güldü. Cidden, onun nesi vardı böyle?

Gözleri benden hiç ayrılmadan sonunda sordu, "Yani sen ve Denny...'yeniden' mi birliktesiniz?" Son iki kelimeyi oldukça imalı bir şekilde söyledi.

Kızardım. "Evet."

"Aynen böyle..." Başını yana eğdi, bu genellikle sevimli bir hareketti ama şu anda neredeyse tehditkâr görünüyordu. "Soru sormak yok mu?" Bununla ne demek istediğini merak ederek bir an panikledim. Ona söylemekle ilgili fikrini mi değiştirmişti? Soğuk gözlerini aradım ama bana hiçbir şey söylemediler. Garip bir şekilde gülümseyerek, "Ona anlatacak mısın..." diye sordu. Elleriyle kaba bir hareket yaptı ve ben daha çok kızardım.

"Hayır... tabii ki hayır." Gözlerimi ondan kaçırdım ve sonra hızla geri döndüm. "Öyle misin?"

Omuz silkti. "Hayır, sana yapmayacağımı söyledim. Zaten benim için çok da önemli değil." Sesi buz gibiydi, tüylerim diken diken oldu. "Sadece merak ettim..."

"Şey, hayır değilim... ve ona söylemediğin için teşekkür ederim... sanırım," diye fısıldadım. Bu tuhaf konuşmaya duyduğum öfke birden alevlendi. "Geçen gece sana ne oldu?" Ağzımdan kaçırdım.

Kahve fincanını eline aldı ve hınzırca sırttı, gözleri benimkilere dikilmişti. Cevap vermeden uzun bir yudum aldı. Sırtışı yeterli bir cevaptı. Ona ne ya da kimin 'olduğunu' bilmek istemediğime karar verdim. Tuhaflıklarına daha fazla dayanamayarak kahvemle birlikte dönüp üst kata çıktım. Köşeyi dönene kadar gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyordum.

Kellan'ın tuhaflığını unutmaya ve okul ödevlerime dalıp sorunlarımı unutmaya çalıştım. Kütüphanelerden birindeydim (ve muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici kütüphanelerden biriydi - çok Harry Pottervari) Edebiyat ve Psikoloji arasında kalan bir saatte biraz çalışıyordum, o sırada tanıdık görünümlü bir kızıl saçlı masama yaklaştı. Kaşlarını çatı.

Kaşlarımı çattım ve neden bu kadar tanıdık geldiğini merak ettim. Yaylı kırmızı buklelerin kafamda canlanması bir saniye sürdü.

Candy... Kellan'ın aşırı hevesli kaçamağı. Onunla ne kadar çok ortak nokta olduğunu fark ettiğimde yüzümü buruşturdum ve hızla yere baktım. Oldukça sert adımlarla iki arkadaşının beklediği masaya doğru yürüdü. Sanırım Kellan onu hiç aramamıştı; oldukça sinirli görünüyordu. Bana doğru işaret etti ve arkadaşları ağzı açık bakakaldı. Fark etmemeye çalıştım. Zaten onlar için nasıl bu kadar ilginç olabileceğimi anlamıyordum.

Psikoloji dersinin ilerleyen saatlerinde, konuştuğu ve o sınıfta olduklarını bile fark etmediğim iki kız da oturdu. "Merhaba," dedi sarışın olan neşeyle. "Ben Tina. Bu da Genevieve." Esmer olan sıcak bir şekilde gülümsedi ve el salladı.

"Merhaba," dedim uysalca, aniden ortadan kaybolmayı dileyerek.

"Arkadaşımız Candy, seni bir süre önce Kellan Kyle ile okulda gördüğünü söyledi... Bu doğru mu?" Tina heyecanla sordu, neşesini zorlukla kontrol ediyordu.

Tamam, sadede . "Umm, evet."

Kız parladı ve arkadaşı kıkırdadı. "Ohhh - onu tanıyor musun?"

Zihinsel olarak ürperdim; onu ne kadar da iyi tanıyormuşum. "Evet, o benim oda arkadaşım."

Esmer olan Genevieve omzuma vurdu. "Kapa çeneni!"

Tina'nın kalp krizi geçirebileceğini düşündüm. Kendini toparlayarak bana doğru eğildi, sanki aniden en iyi arkadaş olmuşuz gibi "Adın neydi senin?"

Daha önce söylememiştim, sessizce cevap verdim, "Kiera. Kiera Allen."

"Kiera, söyle bana, Kellan ile aranızda bir şey var mı?" Genevieve sordu imalı bir şekilde.

Zihinsel olarak irkilerek duvar saatine baktım ve profesöre geç için lanet ettim. Ona bakmadan cevap verdim: "Hayır."

Erkek arkadaşımın arkadaşı." Sanırım bu çoğunlukla doğru bir ifadeydi. Kellan ve benim ne olduğumuzu bilmiyordum... özellikle de şimdi, ama kesinlikle bir "şey" değildik.

Bu her ikisini de daha da neşelendirmiş gibiydi, sanki açıklamam beni onlar için bir engel olmaktan tamamen çıkarmıştı. Bu beni sinirlendirmedi ve garip bir şekilde biraz rahatlattı. Sanırım onun sözde şöhretinin beni takip etmesini beklemeliydim, ama beklemiyordum ve kimsenin ilişkimizi analiz etmesini gerçekten istemiyordum. Bunu yapamazdım bile. Benim hakkımda ne kadar az düşünürlerse o kadar iyiydi.

"Vay be! Çok seksi!" Genevieve haykırdı. "Bize her şeyi anlat - her sulu detayı!"

"Anlatacak pek bir şey yok... O sıradan bir adam." Doğru, çok seksi bir adamdı, bu sabah bana götlük yapmıştı ama sıradan bir adamdı. Onlara başka ne söyleyebileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bildiğim ilginç detayları da kesinlikle paylaşmayacaktım. Burada sessizce oturup sonunda ortaya çıkan ve derse başlamaya hazırlanan profesörü dinlemeyi tercih ederdim ama kızlar onun orada olup olmamasını umursamıyor gibiydiler. Ben, kaya tanrılarının casusu olarak yanlarında otururken olmazdı. Seslerini alçalttılar ama tüm ders boyunca durmadan bana sorular sordular.

İlk başta onları görmezden geldim. Durmadılar. Sonra onları tatmin edeceğini umarak bazı basit soruları yanıtlamaya çalıştım. Kız arkadaşı var mı? Hayır, sanmıyorum. Şimdiye kadar hiç görmedim. Her zaman gitar çalar mı? Evet, çalıyor. Duşta şarkı söyler mi? Söyler. Bu soruya cevap verirken nedense biraz kızardım ve kıkırdadılar. Erkek kardeşi var mı? Hayır. Biraz kaşlarımı çattım. Hayır, aslında tamamen yalnızdı. Nerede yaşıyorsunuz? Seattle'da. Bunu biraz alaycı bir şekilde cevapladım. Onlara bundan daha fazlasını veremezdim. Boxer mı yoksa külot mu giyiyor? Hiçbir fikrim yok. Bunu biliyordum ama onlara bildiğimi söylemeyecektim. Her zaman seksi midir? Evet. Onun her sabah nasıl mükemmel görüldüğünü, benimse yürüyen ölü gibi görüldüğümü düşünerek usulca iç çektim... yani o tek sefer hariç. Kızlar yine kıkırdadı. Onu çıplak gördünüz mü? Buna cevap vermemin imkanı yoktu ama yine de sessizliğime kıkırdadılar, muhtemelen bunu evet olarak algıladılar... tabii ki öyleydi.

Saate tekrar baktım. Daha dersin yarısındaydım. O zaman hatamı anladım. Birkaç masum sorunun onları yatıştıracağını ve beni rahat bırakacaklarını ummuştum. Ama şimdi beni konuşturduklarına göre, acımasız sorularını durdurmaya hiç niyetleri yoktu. Çıplak sorusu karşısındaki sessizliğimden hoşlanmış görünüyorlardı ve sorularını o yöne çevirmeye başladılar. Vücudu harika mı? Onlara yanıt vermedim ama aklıma 'muhteşem ötesi' kelimeleri geldi. İyi öpüşüyor mu? Yine yanıt yok, ama kafamda birkaç tanesini canlandırdım ve... evet, tanrım evet, çocuk nasıl öpüşüleceğini biliyordu. Onunla 'yaptım' mı? Kesinlikle yanıt yok ve ben de yüzümün kızarmaması için dua ettim.

Birden sorularının yoğunluğundan kendileri için sormadıklarını fark ettim. Eminim da merak ediyorlardı ama beni Candy için kontrol ediyorlardı. Kel- lan'la olan ilişkimin onun için ne anlama geldiğini ölçüyorlardı. Bu sınıfta olup olmadıklarını ya da beni buraya kadar takip edip etmediklerini merak etmeye başladım.

İçimde bir öfke parladı ve ondan sonra sordukları her soruyu titizlikle görmezden geldim... küçük olanları ve özellikle de yüzümü kızartan şok derecede samimi olanları. Gerçekten, hiç kimse yeni tanıştığı birine *böyle bir* soru sormamalıydı. Ders sonunda bitip insanlar çıkmaya başladığında içimi bir rahatlama kapladı. Bana son birkaç soru yönelttiklerinde aceleyle eşyalarımı topladım, hiçbirini yanıtlamadım.

Sakince, daha doğrusu neredeyse sakince kendimi affettirerek kapıya doğru koştum. Tam çıkarken, "Hey, senin evde ders çalışma seansları var mı?" diye bir ses duydum ve ardından kıkırdamalar başladı. Bu tam bir ders kaybıydı. Bunlar cevaplamak istediğim türden insan cinselliği soruları değildi.

Ertesi sabah Kellan'ın daha iğrenç davranışları için kendimi hazırladım ama orada değildi... evde bile değildi. Dün okuldan döndüğümde de evde değildi. Düşündüm de, Denny ve ben yatağa gittiğimizde de evde değildi. Aşağı indiğimde kahvesini yudumlarken, gazetesini okurken ve bana sıcak bir şekilde gülümserken orada olmaması kalbimi biraz acıttı. Denny yokken, her sabah bu manzarayı görebilmek için gerekenden daha erken kalkmaya başlamıştım. Bunun farkına varmak beni biraz endişelendirdi ama bunu geri ittim. Artık bir önemi yoktu. O arkadaşlık artık eskisi gibi değildi... neredeyse yok olmuştu. Kendi kahvemi yaparken gözyaşlarımı geri püskürttüm.

Denny bir süre sonra uyandı ve iş arama günü için hızla hazırlandı. Ben kendi okul günüm için hazırlanırken bana veda öpücüğü verdi. Denny döndüğünden ya da mutfaktaki tuhaf ve soğuk sohbetimizden beri Kellan'ın beni okula bırakmaya devam etmesini beklediğimden değil ama otobüsü beklerken içimi bir hüznün kapladı. Birlikte yaptığımız yolculukları ben de özlemiştim. Belki de soğukluğu iyi bir şeydi. Belki de fazla bağlanmışım. Şimdi Denny döndüğüne göre, bu uygun değildi. Elbette Kellan'la uygun olmayan pek çok şey olmuştu.

Onu evde neredeyse hiç görmezken, barda ondan kaçamıyor gibiydim. O akşam vardiyamın üzerinden çok geçmemişti ki dördü içeri girip masalarına doğru yürümeye başladı. Kellan beni görmezden geldi ve doğrudan Rita'ya gidip adamlara kendisi bira getirdi. Bu beni garip bir şekilde rahatsız etti. Artık ona hizmet bile edemez miydim? Rita uzanıp Kellan'ın saçlarını karıştırırken Kellan barın üzerine eğildi ve ona çarpık bir şekilde gülümsedi. Rita'yla artık daha fazla ortak nokta olduğunu hatırladığımda bu beni de rahatsız etti. Bu düşünce aslında biraz midemi bulandırdı ve gözümü onların flörtünden kaçırmak zorunda kaldım.

Jenny'nin bir müşteriyle işini bitirdiği yere doğru yürüdüm. Kafamı kendi sorunlarımdan uzaklaştırarak ona gecenin nasıl geçtiğini sordum. "Hey, Jenny, sana randevunun nasıl geçtiğini hiç sormadım?"

Jenny bara doğru yürürken ellerini kalçalarına koydu. Nereye gittiğini fark ettiğimde zihinsel olarak iç çektim. Onunla bir sohbetin ortasındaydım ve onu takip etmekten başka bir şey yapamıyordum ama Kellan hâlâ Rita'yla flört ediyordu. Cidden, ne hakkında konuşuyorlardı? Tanrım, orada mıydı? Birbirleriyle görüşüyorlar mı?

"Tam bir felaketti." Jenny randevusundan bahsediyordu ve ben de son korkunç düşünceme değil ona odaklandım. Jenny, Kellan'ın yanına doğru yürüdü ve ben de onun biraz arkasında durdum, barın üzerine eğilmiş mükemmel heykel gibi sırtına bakmamak için kendimi zor tuttum. "Çok sıkıcıydı, Kiera. Risotto'mun içinde kestirmek istedim."

Kellan benim adım geçince başını hafifçe çevirdi. Önce Jenny'ye, sonra da hızlıca bana bir bakış attı. Jenny ona kısaca baktı. "Hey, Kellan." Ona kibarca başını salladı ama hiçbir hareket yapmadı.

Beni kabul et. Jenny hikâyesine devam etti. "Ondan sonra bir gece aradım ve bir kulûbe gitme zahmetine bile girmedim."

Jenny döndü ve hızla Rita'ya siparişini söyledi. Rita artık Kellan'ın ilgisini çekemediği için biraz sinirli görünüyordu ve Jenny'nin siparişini isteksizce doldurdu. Jenny bana doğru döndü, Kellan ise bara bakıyordu, başı hâlâ bizi dinliyormuş gibi eğikti.

"Güzel çocuk, ama..." Jenny başını işaret etti, "yukarıda pek bir şey olmuyor."

Kellan gülümsedi, sanki onun yorumuna gülmemeye çalışıyordu. Belki kötü ruh hali sona ermiştir, belki iyi davranır diye içimde bir umut kıvılcımı çaktı. Tekrar Jenny'ye odaklanarak, "Özür dilerim Jenny..." dedim. Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için öylece bıraktım. Randevulaşma konusunda çok fazla deneyimim yoktu.

Rita'dan içkilerini alıp omuz silkti. "Önemli değil... adamım dışarıda bir yerlerde." Gülümsedi ve müşterilerinin yanına döndü.

Kellan'ın gülümsemesini gördükten sonra kendimi daha iyi hissederek barda kaldım. Rita uzak taraftaki bir müşteriye seslendi ve ben de şansımı denedim. "Kellan," dedim usulca sırtına doğru.

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle bana döndü. Neredeyse yüzünü buruşturduğu için kalbim biraz sıkıştı. "Kiera." Sesi dümdüzdü, tüm iyi huy izleri kaybolmuştu.

Birden ne diyeceğimi bilemedim. Sonunda parmaklarıyla tuttuğu dört bira şişesini işaret ettim. "Bunları senin için alabilirdim."

Bardan doğruldu ve üzerimde yükselirken birden kendimi çok küçük hissettim. "İdare edebilirim... teşekkürler." Masaya geri dönerken yanımdan kabaca geçti.

Sertçe yutkundum ve iç çektim. Neden onu bu kadar sinirlendiriyordum? Neden hâlâ arkadaş olamıyorduk? Neden onu bu kadar çok özliyordum...?

Cuma sabahı Denny'yle birbirimize sarılmıştık ki, yüzüncü kez iç çekti ve huzursuzca yer değiştirdi. İş arayışı hiç de iyi gitmiyordu. Her yer doluydu ve stajyerlik zaten nadirdi. Bu hafta her gün ve gece dışarı çıkmış ve tüm kaynaklarını tüketmişti. Sırf kiramızı ödeyebilmek için McDonalds'ta işe girmesi gerekebileceğini yarı şaka söylemeye başlamıştı. Kellan ona bu konuda endişelenmemesini söylemişti... bu da beni meraklandırdı; paraya ihtiyacı yok gibi görünüyordu, o zaman neden odasını kiraya veriyordu?

Kanepede oturan Denny'ye bakarken, bir an için Pete'in yerinde işe girebileceğini düşündüm, ama Kellan son zamanlarda çok zor, çok soğuk ve nasırlı olduğu için, bunun muhtemelen iyi bir fikir olmadığına karar verdim. Ayrıca, ikisinin aynı odada olması beni son derece rahatsız ediyordu. Evimiz yeterince tuhaftı... Kellan evde pek . Ama evde olduğu zamanlarda soğuk gözleri Denny'nin ve benim her hareketimi, her dokunuşumu izliyordu. Çalışırken beni takip etmesine ihtiyacım yoktu, zaten olduğundan daha fazla.

Barda işler biraz gergindi. Bana karşı tavrındaki değişikliği kimse fark etmemiş . Ama ben fark ettim. Çocuklar hâlâ benimle acımasızca dalga geçiyorlardı ama artık Kellan daha sık kışkırtıyordu. Artık Griffin'in kaba hikâyelerini ben yaklaştığımda durdurmuyordu. Hatta bu hikâyelerden daha da zevk alıyor gibiydi ve tam masalarına yaklaşırken doğru soruyu sormayı başardı, böylece her kanlı ayrıntıyı duymak zorunda kalacaktım. "Kaç kız, Griff? Hayır, o pozisyonu hiç duymadım. Bekle, meyan kökü ile ne yapmıştı?"

Daha da kötüsü, Griffin'in küçük hikâyelerinden biri hakkında bana fikrimi sorduğu zamanlardı. Korkunç bir şekilde kızarır ve ona hiç cevap vermeden olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştırdım. Matt sessizce kıkırdarken Evan kaşlarını çatar ve ona nazik olmasını söylerdi. Kellan ve Griffin sanki hayatlarında gördükleri en komik şeymiş gibi yüksek sesle gülerlerdi. Kahkahaları beni bara kadar takip ederdi ve ben de onlar yerine Rita'yla konuşmayı dört gözle beklerdim.

Vardiyam boyunca alaycı ve müstehcen yorumlar yaptı. Nereye gidersem gideyim beni soğuk ve dikkatli bir şekilde izledi. Kazara bile olsa ona her dokunduğumda irkildi. Beni çok rahatsız ediyordu.

Birlikte yaptığımız aptalca bir hatanın çok güzel bir arkadaşlığı değiştirmiş olması beni biraz üzdü. Benimle kahve içerken sohbet eden, tatlı tatlı kollarını bana dolayan, omzunda dinlenmeme izin veren, ağladığımda yanımda oturan, beni yatağa yatıran Kellan'ı özliyordum. Birlikte geçirdiğimiz sarhoş geceye, her zamanki korkunç suçluluk duygusu olmadan bakabildiğim nadir zamanlarda, bu hoş bir anıydı, hatta sevgi dolu bir anı. Belli ki Kellan'ın aynı şekilde hissetmemesi beni incitiyordu. Bir gecede aramızdaki her şeyi mahvetmiştim.

En çok da beni sinirlendirdi.

Beynimde kıpırdanan anılara kaşlarımı çatarak, hayal kırıklığımı görmemesi için başımı kanepede oturan Denny'den yana çevirdim. Joey'nin neden kaçtığını şimdi anlayabiliyordum. Kellan seks sonrası biraz... hayır, tam bir pislikti! Yine de kasabayı öylece terk etme lüksüne sahip değildim. Denny'nin gidişini bu kadar büyütmüşken, Denny'nin gözünde çok fazla soru işareti uyandıracakken olmazdı. Kellan'dan gerçekten hoşlanmamaya ve aynı zamanda onu gerçekten özlemeye başlamıştım. Gitmesini diledim, bu benim için işleri büyük ölçüde kolaylaştıracaktı. Yine de bu düşünce midemde garip bir his yarattı.

Denny yine de kaşlarımı çattığımı fark etti. "İyi misin?"

Zorla gülümsedim ve omuz silktim. "Evet, sadece senin için endişelendim." Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. Aslında bu sadece yarım bir yalandı; onun için endişeleniyordum. Sadece Kellan'ın davranışları beni daha çok meşgul ediyordu. Kellan'ın beni daha çok endişelendirmesi beni rahatsız ediyordu.

Denny bir kolunu bana doladı ve beni omzuna yakın tuttu. İç çekmeyi bıraktı. Her zaman beni memnun etmeye çalışıyordu... Bu sadece kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyordu. Denny bana her gülümsediğinde suçluluk duygum on kat artıyordu. Başımı şefkatle öptü ve ben de ona baktım. Tatlı tatlı gülümsedi ve bir elini yanağıma götürerek parmağını yanağımda gezdirdi. "Her şey gelecek, Kiera." Şefkati kalbimi genişletti ve aynı zamanda kırdı.

Eğildi ve dudaklarını usulca dudaklarıma bastırdı. İç çekerek eliyle yanağıma kavradı, başparmağıyla yumuşakça okşadı ve beni daha derinden öptü. Onun rahatlığı, sıcaklığı ve şefkatiyle gevşedim,

ve derin öpücüğüne karşılık verdim. Ellerini kalçalarımın altına götürdü ve beni kucağına oturttu. Gülümsedi ve bütün sabah evde benimle olmasından ne kadar hoşlandığını ve okul başlamadan önce iyi bir saatim olduğunu düşündüm...

Kucağına sokuldum ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Öpücükler arasında bana gülümsedi. Ön kapının açıldığını duyduğumda nefesim yeni yeni yükselmeye başlamıştı. Kellan dün gece yine eve gelmemişti; son iki gecedir burada tek bir gece bile geçirmemişti. Kiminle çıktığını merak ettim ve bu düşünce beni mantıksızca sinirlendirdi. Her kimse, daha yeni dönüyordu. Hemen donup kaldım ve kapıya baktım. Kellan'ın gözleri anında benimkilere kilitlendi. Bana sırttı, gözleri çok acımasızdı. Sonra Denny dönüp bana bakınca ifadesi hemen yumuşadı. Denny'ye gülümsedi ama bu gülümseme gözlerini ısıtmaya yetmedi.

"Günaydın."

"Eve yeni mi geliyorsun, dostum?" Denny rahatça sordu, elleri yumuşakça kalçalarımı okşuyordu.

Kellan yarım saniye kadar bizi izledikten sonra tekrar gülümseyerek sadece Denny'ye baktı. "Evet, ben..." soğukkanlılıkla bana baktı, "...dışarıdaydım."

Denny bakışımı fark etmedi. Sadece omuz silkti ve sıcak bir ifadeyle bana baktı. Kucağından indiğimden bana biraz güldü ve bir kolunu belime doladı. Denny ve Kellan'ı aynı anda görebileceğim şekilde oturdum. İkisinin aynı anda görüş alanımda olması tuhaftı; mideme garip şeyler yapıyordu. Denny hala bana sevgiyle bakıyordu, Kellan ise hala soğukkanlılıkla bizi izliyordu, şimdi yüzünde hafif bir çatıklık vardı. Kanepenin içine girip kaybolmak istedim.

Sonunda Kellan mazeret bildiren bir şeyler mırıldandı ve üst kata çıktı. Kapısının kapandığını duyduğumda biraz rahatlardım. Denny bana imalı bir şekilde kaşını kaldırdı ve beni tekrar kucağına alacakmış gibi bir hareket yaptı, ama kaşlarımı çattım. Gülerek, okula gitmek için hazırlanma vaktim gelene kadar beni kendine yakın tuttu.

Denny beni okula bıraktı ve sonunda benimle kampüste bir yürüyüş yaptı. Kellan kadar iyi bir rehber olmaya çalıştım. Denny'nin

Psikoloji dersime giderken çeşitli tuğla binaları hızlıca işaret ederken o günün anısı kalbimi acıyla sıkıştırdı. Denny elbette Ekonomi dersim hakkında konuşmak istiyordu ve el ele beton yollardan aşağıya doğru yürürken gülümseyerek eski çimenlerin arasından geçtik, sahip olduğumuz kısa sürede anlatabildiğim kadarını anlattım.

Binaya girdik ve Denny de okulun güzelliği karşısında benim kadar . Gerçekten dikkat çekiciydi, sadece pratik biçim ve işlevin değil, sanatın ve mimarinin ayrıntılı, karmaşık güzelliğinin yaygın olduğu bir zamana geri adım atmak gibiydi. İnsan Cinselliği dersimin kapısını açtı ve kıkırdayarak, okuldan sonra beni aldığı anda her şeyi dinlemek istediğini söyledi. Ben de kıkırdayarak ona doğru eğildim ve uzun bir öpücük verdim. Kapıda yanımdan geçen biri bizi ayırdı ve ben isteksizce veda edip yerime geçtim.

Aklım bu kadar karışıkken bu dersi almak tuhaftı. Ders, seksin mekanik yönlerinden ziyade cinsel yaşamın psikolojik ve sosyal yönleriyle ilgiliydi. Derste kültürel çeşitlilik, cinsel sağlık, istismar ve saldırı konuları işlendi. Ancak yine de mevcut durumumla çok alakalı olduğunu hissettim ve birden fazla kez zihnimi sorunlarımı analiz etmekten uzaklaştırıp profesörün söylediklerine geri dönmeye zorlamak zorunda kaldım. Ders bittiğinde biraz rahatlamıştım.

Denny'nin eski Honda'sını park yerinde, dersten önce park ettiği yerde görünce gülümsedim. Sürücü koltuğundan indi ve genişçe gülümseyerek bana doğru yürüdü.

"Hey," dedi benimle buluştuğunda ve sonra yüzünde en sevdiğim şapşal sırıtışıyla beni kucağına alıp etrafında döndürdü. Güldüm ve kollarımı boynuna doladım. Dönmeyi bıraktı ve beni yere bırakarak uzun, tutkulu bir öpücük için eğildi.

Nefesimi toplayabildiğimde, onun parlayan gözlerine baktım. "Birileri daha iyi bir ruh halinde."

Sırıttı ve bana hızlı bir öpücük verdi. "Öğleden sonra bir telefon aldım... Bağlantılarımdan biri sonunda işe yaradı." Ben ona sırıtırken o dimdik ayağa kalktı. "Şu anda SLS Reklamcılık'ın en yeni üyesine bakıyorsunuz."

"Bebeğim..." Ona sımsıcak sarıldım ve yanağından öptüm. "Bu harika!" Gözlerinin içine bakmak için geri çekildim. "Bir şeyler bulacağını biliyordum, ne de olsa sen bir dahisin."

İçini çekti, bana sevgiyle baktı. "Bana söyleyip duruyorsun." Bir süre daha bana baktı. "Seni çok seviyorum. Çok üzgünüm..."

Suçluluk duygusu içime işledi. Ben bir aptaldım ve o üzgün müydü? "Yapma... önemli değil. Artık her şey normale döndü, olması gerektiği gibi." Neredeyse her şey normale dönmüştü. Ona gülümsedim, gözlerim birden nemlenmişti. "Ben de seni seviyorum."

İnsanlar etrafımızda bir ileri bir geri yürürken kaldırımda bir dakika daha şefkatle öpüştük. Hepsini görmezden geldik, birlikteliğimizin tadını çıkarıyorduk. Sonunda Denny geri çekildi ve gülümseyerek elimi tuttu ve beni eve geri götürdü.

Denny o gece de beni işe bıraktı. Bu akşamki D-Bags performansını . Nedeninden emin değildim, sadece Kellan'ın bana karşı olan soğukluğunun bir şekilde herkesin görmesi için sahneye yansıtılacağını hissediyordum. Çantamı ve ceketimi bırakmak için arka odaya doğru ilerlerken Denny yanağıma bir öpücük kondurdu. Dışarı çıkarken Jenny ve Kate bana doğru koştular.

Kate genellikle sabah vardiyasında çalışırdı; onu nadiren görürdüm ve onunla pek konuşmazdım. Ortalama güzellikte bir kızdı. Uzun, açık kahverengi saçları mükemmel bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Gözleri o kadar açık kahverengiydi ki neredeyse koyu sarıya çalışıyordu ve kirpikleri o güne kadar gördüğüm en uzun, en dolgundu. Uzun boylu ve biraz fazla zayıftı ama son derece zarıftı, sanki Pete'in personeline katılmadan önce bir bale grubuna katılmış gibiydi.

"Selam, Kiera!" Jenny bana hızlıca sarılırken şöyle dedi. "Geçen Cuma çok yoğun olduğumuz için Kate gecelere geçiyor. Okullar yeniden açıldığı için çocuklar gerçekten insanları çekiyorlar."

Kate'e kibarca gülümsedim ve Jenny'nin sarılmasına karşılık verdim. "Evet... Sanırım öyle." Geçen Cuma gününü düşündüğümde, oldukça yoğun geçmişti. O gece grubu fark edecek zamanım bile olmamıştı. Yine de Kellan'ı fark etmiştim. Ne zaman bir duraklama olsa gözlerim onu izliyordu.

müşterilerle. O zamandan beri çok şey değişmişti. Geçen hafta sonundan beri ilişkimiz çok değişmişti. Bu gece ne bekleyeceğimden emin değildim.

Gecenin başlangıcı yeterince hoş geçti. Orada fazladan bir garson olması yardımcı oldu. Akşam yemeği ve gösteri için kalmaya karar veren Denny ile flört ederek daha fazla zaman geçirdim. Ona yemeğini getirdim ve bir öpücük verdim. Gazozunu getirdim ve onu öptüm. Fazladan peçete getirdim ve onu öptüm. Jenny şirinliğimize gülümsedi. Onu geri kazandığım için mutluydum.

Ama sonunda ve büyük bir tantanayla ön kapılar açıldı ve Griffin, taht odasına giren bir Kral gibi kollarını açarak içeri girdi. Halihazırda barda bulunan hayranları elbette çılgına döndü ve ona doğru ilerlemeye başladı. Griffin onlardan birkaçına sarıldı ve her zamanki masasına yöneldi, yolda durup Kate'den bir öpücük çaldı ama Kate onu hemen itti, iç çekti ve gözlerini devirdi. Görünüşe göre Griffin'in yakınlaşmalarına alışkındı.

Matt ve Evan, Griffin'in arkasından çok daha sessizce geldiler. Matt kibarca gülümsedi ve Griffin'i masalarına kadar takip etti. Evan Jenny'ye kocaman sarıldı ve yanağını öpen hevesli bir kıza kolunu doladı, sonra Matt'i takip etti.

Kapıyı dikkatle izlerken midem sıkıştı, bir sonraki adımda kimin geleceğini biliyordum. Saniyeler sonra o göründü ve nefesim kesildi. Büyüleyiciydi. Dalgalı saçları mükemmeldi. Basit, siyah bir tişörtün altına giydiği uzun kollu gömlek, göz alıcı göğsünü vurguluyordu. Yıllarca kullanılmaktan solmuş ve yıpranmış kot pantolonu baştan çıkarıcı bir şekilde üzerine yapışmıştı. Dudakları seksi bir yarı gülümsemeyle hafifçe kıvrılmıştı ve masmavi, delici gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Denny'nin burada olduğunu ve beni izliyor olabileceğini bildiğimden, nefesimi zorlayarak geri verdim ve gözlerimi başka yöne çevirdim. Denny'ye döndüm ama o Matt'le el ele tutuşmuş, masalarındaki diğer çocuklarla sohbet ediyordu. Gözlerim tekrar Kellan'a kaydı, o da hâlâ beni izliyordu ve şimdi gözlerinde tuhaf bir ifadeyle bana doğru yürüyordu. Dönüp gitmeyi düşündüm ama o benim bölümümdeydi, ben de onun garsonuydum. Ona yardım etmezsem tuhaf görünebilirdi. Bu gece bana karşı normal davranmasını umuyordum, her zamanki soğuk ve sarsak haliyle değil.

Hemen yanıma geldi. "Kiera," dedi sakince.

Yutkundum ve kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorladım. "Evet, Kellan?"

Gülümsedi ve başını yana eğdi. "Her zamankinden alacağız." Başını masaya doğru salladı. "Denny için de bir tane getirin... çünkü o da bu işin bir parçası."

Garip bir şekilde ifade etmesi kaşlarımı çatmama neden oldu ama başımı salladım ve o da dönüp erkeklerle birlikte masaya doğru yürüdü. Neredeyse anında iki kız onun kollarına yapışmış, parmaklarını mükemmel seksi saçlarında gezdiriyordu. Yutkundum ve kendimi bara gidip içkilerini almaya zorladım.

Herkesin birasını aldığımda Rita bana komplocu bir şekilde göz kırptı. Bir şeyler bildiğini düşünüyor gibiydi. Elbette en başından beri Kellan'la yatağa atlayacağımı düşünüyordu. İçimi çektim ve grubun içkilerini alırken ona göz kırptım.

Çocuklar geldikten sonra işler iyice yoğunlaştı ve artık Denny ile flört edecek vaktim kalmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, Kellan oradayken onunla flört ederken kendimi rahat hissetmezdim, özellikle de hepsi aynı masada otururken. Kellan'ın masanın Denny'ye göre diğer ucunda oturduğunu, kalabalığa doğru baktığını, yan masadaki kızlarla flört ettiğini ve Denny'ye bir kez bile bakmadığını fark ettim. Kellan'ın onunla sorununun ne olduğundan emin değildim... suçluluk duygusu olabilir miydi?

Sonunda sahneye çıkma zamanı geldi. Kalabalık, tipik olarak çoğunlukla kadınlar, çılgına döndü ve sahnenin önünü doldurdu. Setlerini başlatmalarını masalardan izledim. Elbette mükemmeldiler. Şarkılar akılda kalıcıydı, Kellan'ın sesi seksiydi, kalabalığa attığı bakışlar düpedüz edepsizdi ve çok geçmeden barın arka yarısının tamamı dans edip eğleniyordu. Kellan'ı ve onun... gösterisini izlemeyi bıraktım ve hâlâ oturmakta olan müşterilere döndüm.

Daha önce duyduğum ama hiç dinlemediğim bir şarkı çalmaya başladı. Belki de Kellan'ı izlememek için çok uğraştığımdan, onu dinlemeye daha fazla odaklanmıştım.

Belki de sarhoşken yaşadığımız fiyaskodan kaynaklanıyordu ama kelimeler kafamda birdenbire çok netleşmişti. Bir masanın yanında durdum ve ağzım açık bir şekilde ona baktım. Garip bir şekilde ilk fark ettiğim şey Griffin'in yüzündeki ifadeydi, ki bu benim ilk ipucum olmalıydı. Hoppa görünüyordu... şarkıyı çalmak için fazla heyecanlıydı; belli ki şarkıyı çok sevmişti. Sonra gözlerim inanamayarak Kellan'a kaydı.

Şarkı sözlerinin hepsi seks için metaforlardı ve sadece herhangi bir tür seks değil - sıradan, anlamsız, tek gecelik seks. Şarkı, seks harika olsa da... ben çoktan hayatıma devam ettim ve umarım beni hatırlarsın, çünkü ben seni çoktan unuttum gibi bir imada bulunuyordu. Bu şarkıyı daha önce de duymuştum ama şimdiye kadar hiç bu şekilde yorumlamamıştım. Belki de yanlış yorumluyordum ama Griffin'in yüzündeki ifadeye ve Kellan'ın gözlerindeki çelik bakışa bakılırsa, yanlış yorumladığımı düşünmüyordum.

En şok edici olanı da Kellan'ın o soğuk bakışlarını bana yöneltmesiydi. Sanki tüm bara bizim tek gecemizi haykırıyormuş gibi hissettim. Hareket edemiyordum. Arkamı dönemedim. Şoktan donup kalmıştım ve gözyaşlarımın gözlerimi yakmaya başladığını hissedebiliyordum. Neden bu kadar soğuk, bu kadar niyetli ve acımasız davranıyordu? Bir elin belime dolanmasıyla irkildim.

"Hey, bebeğim," diye fısıldadı Denny kulağıma. "Yorulmaya başladım... Sanırım ben çıkacağım. Seni eve bırakabilir miyim?" Ona bakmam için beni çevirdi, sonra yüz ifademi fark etti. "İyi misin?"

Yutkundum ve gözyaşlarımın akmasını umarak yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım. "Evet, ben..." Kafamın içinde özellikle ağdalı bir şarkı sözü geçerken kestim. Kellan *neredeyse "Şimdi benim hakkımda ne düşünüyorsun?"* diye bağııyordu. Kalabalık şarkının şiddetinden çılgına dönmüştü. Gözleri hâlâ bana doğru çevriliydi.

Denny kalabalığın tepkisine baktı. "Vay canına, bu şarkı gerçekten güzel... Bu yeni bir şarkı mı?"

"Hayır... daha önce de oynamıştı." diye tükürmeyi başardım. Gülümsememi zorlayarak tamamen ona döndüm. "Jenny'yle gideceğim. Sen eve git. Ben iyiyim... sadece yorgunum."

Bana usulca gülümseyerek, "Tamam... Eve gittiğinde beni uyandır." dedi. Sonra bana kısa bir öpücük verdi ve dönüp bardan ayrıldı. İstedim ki

onu takip etmekten, onunla birlikte gitmekten başka bir şey yapamazdım. Ama yapamadım, bir süre daha burada sıkışıp kaldım, Kellan'ın bana işkence etmesini dinledim...

Ertesi sabah, Kel- lan'ın bana karşı olan tuhaflığının temeline inme zamanının geldiğine karar verdim. Cidden, Denny'nin yanında kendini suçlu hissetmesini ve tuhaf davranmasını anlayabiliyordum ama neden bana karşı bu kadar acımasızdı? Son zamanlarda eve pek gelmediği için onu görmeye ya da görmemeye kendimi hazırlayarak köşeyi döndüm ve onu masada gazetesini okurken ve kahvesini içerken buldum.

İçeri girdiğimde soğukkanlılıkla bana baktı ve karanlık gözlerini görünce kararlılığım sarsıldı. Kendi gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Kendime biraz zaman tanıyarak, oturup masada ona katılmadan önce bir fincan kahve yaptım.

"Günaydın," dedi sonunda bana, kâğıttan başını kaldırmadan. "Kellan..."

Ağzım kurudu ve yutkunmak zorunda kaldım.

Bana baktı. "Ne?" Sesi neredeyse sertti ve tekrar odadan çıkmayı düşündüm.

Aptal olma Kiera... Sadece konuş onunla. Birlikte yaptığımız onca şeyden sonra onunla konuşabilmeliydim... "Bana neden kızgınsın?" Onunla göz göze gelmeden fısıldadım.

"Sana kızgın değilim, Kiera. Sana karşı son derece nazik davrandım. Çoğu kadın bunun için bana teşekkür eder." Sesindeki sırtışı duyabiliyordum.

Sinirim bozuldu ve ona ters ters baktım. "Götlük yapıyorsun! O zamandan beri..."

Kaşını kaldırdı, bu düşüncüyü bitirmemi bekliyordu. Bitirmedim. Sonunda tekrar kâğıdına baktı ve kahvesinden bir yudum daha aldı. "Ne demek istediğini gerçekten anlamıyorum, Kiera..."

Ona bakakaldım. Son zamanlarda nasıl bir pislik olduğunu görmezden mi gelecekti? "Sorun Denny mi? Suçlu mu hissediyorsun...?"

Soğuk gözleri benimkilere dikildi. "Onu aldatan ben değilim," dedi alçak sesle ve soğuk bir şekilde; irkildim ve gözlerimin dolmaması için dua ederek dudağımı ısırđım.

"Eskiden arkadaşlık Kellan," diye fısıldadım.

Elindeki kâğıda baktı ve gelişigüzel bir şekilde bana döndü, "Öyle miydik? Bunun farkında değildim."

Öfke gözyaşlarımın oluşmaya başladığını hissederek, "Evet... öyleydik, Kellan. Bizden önce-"

Bana baktı ve sözümü kesti. "Denny ve ben arkadaşız." Neredeyse küçümseyerek beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sen ve ben... oda arkadaşınız."

Ona ağızım açık bakarken öfkem, oluşmakta olan gözyaşlarımı geçici olarak engelledi. "Dostluğunuzu göstermek için komik bir yolunuz var o zaman. Denny senin ne yaptığını bilseydi-"

Bana buz gibi bakarken yine sözümü kesti. "Ama ona söylemeyeceksin, değil mi?" Tekrar kâğıdına baktı ve ben konuşmasının bittiğini düşünürken, daha yumuşak bir sesle, "Ayrıca, bu ikinizin arasında - benimle hiçbir ilgisi yok. Ben sadece... senin için... oradaydım."

Ona tekrar bakakaldım, artık konuşamıyordum. Bir dakika boyunca kâğıdına baktı ve sonra iç çekti. "İşimiz bitti mi?" diye sordu, tekrar bana bakarak.

Başımı salladım, birden fazla şekilde işimizin bittiğini hissettim ve o da kalkıp mutfaktan çıktı. Birkaç dakika sonra kapının açıldığını ve arabasının uzaklaştığını duydum. Hafta sonunun geri kalanında eve gelmedi.

Bölüm 9

Espresso Standı

Denny'nin yeni işi, çoğunlukla internet müşterileriyle ilgilenen küçük bir pazarlama şirketindeydi. Bıraktığı en büyük reklam şirketlerinden birindeki prestijli stajyerlikten çok farklıydı. Önceki işinde çok hoş karşılanan ve teşvik edilen zekâsı burada neredeyse küçümseniyordu. Etrafındaki dar kafalı insanlar onun fikirlerinden korkuyordu. İşini, ayak işlerini yapan ve egolarını okşayan yüceltilmiş bir uşak olmaktan biraz daha fazlasına dönüştürdüler.

Her dakikasından nefret ederdi. Bunu bana asla açıkça söylemezdi, beni acıdan ya da suçluluktan kurtarmak isterdi ama yine de biliyordum. Güne başlamadan önce mutfakta oyalandığında bunu gözlerinde görebiliyordum. Uzun günü nihayet bittikten sonra gece bara geldiğinde omuzlarının çöküşünde görebiliyordum. Perişan haldeydi.

Bir akşam Pete'in yerinde, uzun bir iş gününün ardından, arka masalardan birinde sessizce oturmuş birasını yudumluyordu, görünüşe göre derin düşüncelere dalmıştı. Yanına gidip onunla konuşmak istedim ama söyleyecek bir şey kalmamıştı. Ona eninde sonunda her şeyin düzeleceğini söylemiştim ve düzelecek gibi de görünmüyordu. Geri döndüğü için onu sonsuza dek sevdiğimi söylemiştim. Bu küçük bir gülümseme kazandırdı, ama daha fazlası değil. Hatta ona işi bırakmasını ve başka bir yerde iş bulmasını bile söylemiştim ama hiçbir yerde açık iş yoktu. Hâlâ aktif olarak iş arıyordu ama şimdilik, seçtiği alanda kalmak istiyorsa ve Seattle'da kalmak istiyorsa... sıkışıp kalmıştı.

İçimi çektim, onu izliyordum. Denny'den birkaç masa ötede grup arkadaşlarıyla uzanan Kellan'a baktım, sonunda oturup onunla konuşacağını, onu neşelendirmeye çalışacağını umuyordum. Ama Kellan her zamanki masasında, Denny'ye arkasını dönmüş, Matt'le sohbet ediyordu. Dışarıdan bakıldığında muhtemelen bir şey yokmuş gibi görünüyordu ama Kellan'ın ondan kaçtığını biliyordum

Hala. Artık Denny'ye bakmaktan bile hoşlanmıyordu ve onunla nadiren birkaç nazik sözcükten fazlasını konuşuyordu. Kellan'ın buna bir son vermesini ve söylediği gibi yeniden arkadaşı diliyordum. Suçluluğunu anlıyordum, ben de hissediyordum ama artık . Denny'nin şu anda bize ihtiyacı vardı.

Denny'nin birasının yanında duran cep telefonu çaldı ve iç geçirerek telefonu açtı. Şirket ona yirmi dört saat ulaşma ihtiyacı hissetmiş ve telefonu ona sadece onlarla konuşmak için kullanabileceği ve çaldığı takdirde cevap vermesi gerektiği talimatıyla birlikte vermişti. Bütün bunlar beni çok rahatsız etti. Bir stajyerin yapması gerekenin çok ötesindeydi.

Birkaç dakika kederli bir şekilde konuştu, telefonu kapattı, sonra ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi. "Selam." Gülümsemeye çalıştı ama ne kadar zoraki olduğunu görebiliyordum.

"Merhaba." Ona güven verici bir şekilde gülümsedim, her ne kadar içimdeki sinirin yükselmeye başladığını hissedebilsem de, yaklaşmakta olan konuşmayı sezebiliyordum.

"Özür dilerim," dedi aniden. "Arayan Max'ti. Gitmem gerekiyor." Max sinir bozucu, kurnaz, küçük bir adamdı ve Denny'yi anlamsız işlere, tercihen de mesai saatleri dışında göndermekten başka bir şeyden hoşlanmıyor gibiydi. Son hayati görevi kuru temizleme ve Starbucks'ı kapsıyordu.

"Yine mi? Denny..." Tedirgin görünmek istememiştim ama öyleydim ve bu sesime de yansımıştı. Zamanının ve düşüncelerinin çoğunu işgal eden ve onun parlak zekasının çok altında olan bitmek bilmeyen görevlerden gerçekten bıkmış ve yorulmuştum.

"Kiera," gözlerinde öfke parladı, "bu benim işim. Bunu yapmak zorundayım."

Sesimdeki kızgınlık bu kez kasıtlıydı. "Eskiden öyle değildi."

Yüzünü hüznü kapladı. "Hayır, eskiden öyle değildi..."

Suçluluk duygusu öfkeme karıştı ve onu daha da arttırdı. Kabaca ondan uzaklaştım ve yakındaki bir masadan boş bardakları toplamaya başladım. "Peki, sonra görüşürüz o zaman."

Öfke düşüncelerimi kararttı. Bana geri dönmek için her şeyi bırakan oydu. Bana zaman tanısaydı, sakinleşirdim ve muhtemelen bir şeyler çözebilirdik. *Onun* kararı yüzünden kendimi suçlu hissetmekten nefret ediyordum. Kendim için yeterince suçlu hissediyordum... Kellan için.

Başka bir şey söylemeden döndü ve barı terk etti. Omzumun üzerinden geriye bakarak çift kapıdan geçip kayboluşunu izledim. İç çekerek işime geri dönmeye başlamıştım ki Kellan'ın beni izlediğini, konuşmamızı dikkatle takip ettiğini fark ettim. Harika, onun için daha fazla yem, diye düşündüm, zihnim hâlâ karanlık bir yerdeydi.

Yavaşça ayağa kalktı ve benim olduğum yere doğru ilerledi. Sinirim daha da yükseldi. Gerçekten de şu anda onun tarafından saldırıya uğrayacak havada değildim. Bana kötü davrandığını hiçbir zaman kabul etmemişti ve mutfaktaki kısa konuşmamızdan bu yana bana karşı tutumu pek değişmemişti. O konuşmaya duyduğum öfke bir kez daha içimde parladı. Görünüşe göre, ona göre biz hiç arkadaş bile olmamıştık.

Bardakları dizmeye odaklanarak onu görmezden gelmeye karar verdim.

Yanıma geldi, yan tarafını benimkine ve bana baktı. Bu hareket kesinlikle samimiydi ve içimi garip bir his kapladı. Bar tıklım tıklım olsa da *o kadar da* kalabalık değildi. Onun bana bu kadar yakın durması, beni izleyen birine tuhaf görünebilirdi. İçgüdüsel olarak kendimi geri çektim ve ona ters ters baktım. Onunla yatmak buraya kadarmış.

"Denny seni yine mi terk etti? Eğer... yalnızsan sana başka bir içki arkadaşı bulabilirim?" diye sordu şeytanca sırıtmadan önce. "Belki bu sefer Griffin?"

"Bu gece senin saçmalıklarına ihtiyacım yok, Kellan!" Öfkeyle söyledim.

"Onunla birlikte olmaktan mutlu görünmüyorsun," diye sakince cevap verdi, ses tonunda tuhaf bir ciddiyet vardı.

"Ne? Seninle daha mı mutlu olurum?" Mükemmel çekiciliğe sahip yüzüne, seksi yarı gülümsemesine ve tuhaf bir şekilde soğuk gözlerine dik dik baktım. O söylemedi

hiçbir şey yapmadı, sadece yüzündeki o sinir bozucu, büyüleyici gülümsemeyi sürdürdü. Birdenbire sadece sinirlenmekle kalmadım, bunun da ötesine geçerek iyice sinirlendim.

Kimse duymasın diye yaklaşarak fısıldadım: "Hayatımın en büyük hatası sendin Kellan. Haklıydın - biz arkadaş değiliz, hiç olmadık. Keşke çekip gitsen."

Hemen sözlerimi geri alabilmeyi diledim. Pislik gibi davranıyordu ama birlikte paylaştığımız şeyleri küçümseyerek onu incitmek istemiyordum. Ve o beni öyle görmese de ben onu hâlâ bir arkadaş olarak görüyordum. Gülümsemesi anında onu terk etti. Gözleri soğuktan buza döndü ve yanımdan kabaca geçerek neredeyse gözlüklerimi düşürmeme neden .

Bundan kısa bir süre sonra ayrıldı.

Vardiyamdan eve döndüğümde Denny beni bekliyordu. Yatakta oturmuş televizyon izliyordu ve çok yorgun görünüyordu. Onun yüzü ve benimle konuşmak için bekliyor olması, daha önceki konuşmamıza olan kızgınlığımı yumuşattı ve ona gülümsedim. "Selam."

"Özür dilerim," dedi hemen ve televizyonu kapattı. "Sana kızmamalıydım. Orada mutlu olmamam senin suçun değil."

Yanına gidip yatağa oturdum. Daha önce oradan nefret ettiğini hiç itiraf etmemişti. Elimini yanağına koydum. "Ben de özür dilerim. Ben de sinirlenmek istememiştim. Sadece... seni özledim."

"Biliyorum." Kelimeye yaptığı vurgu beni gülümsetti. "Ben de seni özledim. Daha iyi olacağım. Söz veriyorum, tamam mı? Artık huysuzluk yok." Haftalar sonra ilk kez gülümsedi.

Ona güldüm ve usulca öptüm. "Tamam, o zaman ben de huysuz olmamaya çalışacağım."

Ertesi sabah Denny ile konuştuktan sonra kendimi daha iyi hissederek Kellan ile konuşmayı umuyordum. Her zamanki gibiydi, kahvesini içiyor ve gazetesini okuyordu, ama ben içeri girdiğimde başını kaldırıp bakmadı. Dünkü patlamamdan utandığım için ne yapacağımı bilemiyordum. Sessizce

ve sonra üst katta içmeye karar verdim. Bu garipliğe dayanamadım.

Ama köşeyi tam olarak dönmeden suçluluk duygusu beni durdurdu. Bakmadan omzumun üzerinden bir "Özür dilerim Kellan" fırlattım. Sessizce uzaklaştım ve uzun bir iç çekiş duyduğumu sandım ama başka bir şey duymadım.

Denny köşeyi dönmüş gibi görünüyordu. Durumu hakkında hala gerçekten mutsuz olsa da, çok daha az mızızlanıyordu ve çok daha fazla konuşuyorduk. Onu hâlâ yeterince göremiyordum ve mesai saatleri dışında çok fazla telefon alıyordu, ama bu konuda da üzülmemeye çalışıyordum. Bu işi yürütmek için ikimize de ihtiyaç vardı.

Kellan da farklıydı. Denny ve benim yapmamaya çalıştığımız tüm üzüntüyü Kellan telafi ediyordu. Çoğunlukla ikimizden de uzak duruyordu. Birlikte olduğumuz nadir durumlarda, birkaç kibar kelimedenden başka bir şey söylemiyordu. Pislik gibi davranmayı bırakmıştı, bunun için minnettardım ama sessizliği midemi tuhaf hissettiriyordu. Bir şeylerin yaklaştığını hissediyordum, sadece ne olduğunu bilmiyordum. Rahatsız ediciydi.

Bir Cumartesi sabahı, Denny ve Kellan ben gelmeden önce aşağıda konuşuyorlardı. Ne konuştuklarını anlayamadım ama köşeyi döndüğümde Kellan, elini omzuna atmış olan Denny'ye gülümsüyordu. Bunun ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ikisini böyle bir arada görmek içimi ısıttı ve suçluluk duygusu uyandırdı.

Odaya girdiğimde Denny bana baktı. "Seninle vardiya değişimi yapacak birini bulabilir misin? Bu gece hepimiz dışarı çıkıyoruz - arkadaş gecesi."

Gülümsemeye çalıştım ama midem bulandı. Bu hiç iyi değildi. "Ohhhh, bu harika bir fikir tatlım. Nereye gidiyoruz?"

"Bir arkadaşımın bu gece The Shack'te çalacak bir grubu var." Kellan günlerdir ilk kez bana bakarak sessizce söyledi. Bakışları hüzünlüydü ve midem tekrar ağrımaya başladı.

"Tamam, kulağa harika geliyor. Emily ile değiş tokuş yapacağım. Normalde gündüzleri çalışır ama Jenny'ye bazı geceler çalışıp çalışamayacağını sordu... daha iyi bahşişler..." Omuzlarımı silktilim.

"Harika!" Denny bana doğru yürüdü ve uzun bir öpücük verdi. "Gördün mü, hâlâ eğlenceli olabiliyorum. Artık huysuzluk yok, söz veriyorum." Bana çabucak sarıldı ve odadan çıkmak için hareket etti. "Ben duş alacağım, sonra da sana oruç açacağım." Hızlı bir göz kırpmayla omzunun üzerinden attı.

Güldüm, sonra tekrar Kellan'a baktım ve durdum. Bizden uzağa bakıyordu, yüzü solgundu. Hiç de iyi görünmüyordu. "İyi misin?" Fısıldadım, Kellan'ın kıcı tekrar ortaya çıkarsa diye sormak istemedim.

Bana baktı, gözleri hüzünlüydü ama yüzünde bir gülümseme vardı. "Elbette. Bu... ilginç olacak."

Birden endişelenerek ona yaklaştım. "Emin misin? Bunun olmasına gerek yok. Denny ve ben yalnız gidebiliriz."

Yüzü birden ciddileşti ve dikkatle bana baktı. "Ben iyiyim ve bir geceyi oda arkadaşlarımla geçirmek istiyorum." Benden uzaklaşıp oturma odasından yukarıya doğru yöneldi ve midemdeki ağrı on kat arttı. Bunu tuhaf bir şekilde söylemişti ve bu beni dehşete düşürmüştü.

Gece garip bir şekilde başladı. Kellan dışarıda bir gece geçireceğimizi duyurduktan kısa bir süre sonra ortadan kayboldu. "Sizinle orada buluşuruz" diyerek evden ayrıldı ve Denny ile ben günün geri kalanında onu görmedik. Aslında bu benim için gayet uygundu. Onun yeni üzgün ve sessiz hali midemin garip, panik dolu şeyler yapmasına neden oluyordu ve bunu analiz etmeye yüreğim elvermiyordu.

Bunun yerine dikkatimi Denny'ye yönelttim ve eskiden olduğu gibi onunla iyi vakit geçirmeye odaklanmaya çalıştım. Her zamankinden daha iyi bir ruh hali içinde görünüyordu. Belki de evde Kellan'la aramızın gergin olduğunu fark etmişti ve bunu telafi etmeye çalışıyordu. Bu gece hep birlikte dışarı çıkıp bir şeyler yapacağımız için heyecanlı görünüyordu. Ben o kadar heyecanlı değildim ama erkeğim için öyleymiş gibi davrandım.

Gün yavaş ve sakin geçti ama sonunda akşam için hazırlanma zamanı gelmişti. Hava yılın bu zamanı için hala oldukça sıcaktı, bu yüzden bol, flörtöz siyah bir etek ve hafif bir süveter-cekete pembe düğmeli kısa kollu bir gömlek seçtim. Saçlarımı gevşek, rahat ve hafif dalgalı bıraktım.

Denny bana gülümsedi ve ben rujumu sürerken yanağımdan öptü. Bronz tenine yakıştırdığım en sevdiğim mavi Henley'i seçti. Bana hayranlıkla küçük bir kavanoz jöle uzattı ve saçlarıyla çılgınca oynamama izin verdi, ben memnun kaldığımda başını salladı. Bu gece beni memnun etmeye çalışıyordu ve işe yarıyordu; jestlerinden çok etkilendim.

The Shack'e vardığımızda Kellan'ın arabası çoktan oradaydı ve Chevelle'sinin yanına, yan park yerine park ettik. Ön kapıya doğru ilerlerken barın Pete's'in yarısı kadar olduğunu fark ettim. Grubun nerede çalacağını merak ediyordum, ta ki barın arka tarafındaki açık kapıları ve dışarıdaki insan kalabalığını fark edene kadar. Arka taraftaki büyük, çitlerle çevrili bira bahçesine doğru ilerledik. Çitin kenarları ve barın duvarı boyunca masalar vardı ve binanın karşısındaki büyük bir sahnenin önünde geniş bir açık bölüm vardı. Bir grup ekipmanlarını kuruyordu ve Kellan da orada çocuklardan biriyle konuşuyordu. Bizi gördü ve çitin yanında, içinde bir sürahi bira ve üç bardak bulunan bir masayı işaret etti.

Denny ve ben el salladık ve bizim için ayrılmış masaya doğru yürüdük. Denny sanki ilk randevumuzdaymışız gibi sandalyemi uzattı ve ben de ona gülümsedim. "Teşekkür ederim, efendim." Alay ettim.

"Güzel bir kız için her şeyi yaparım." Gülümsedi ve nazikçe elimi öptü.

Onunla biraz oynayarak, alaycı bir şaşkınlıkla, "Oh, sen Avustralyalı mısın? Avustralyalıları severim."

"Ripper! Bir içki içmek için ona katılmadan önce herifin birini mi döveceksin Sheila?" dedi, aksanını abartarak.

Ona güldüm ve öpücüğü vermek için eğildim. "Tam bir ahmaksın."

"Evet, ama yine de beni seviyorsun." O da beni öptü. "Hmmm...evet."

Gülümsedim, sonra sırtımda gözler hissettiğimde döndüm.

Kellan arkamdaydı ve boş gözlerle bizi izliyordu. Her şeyi normale döndürmeye çalışıyordum; Kellan'ın da en azından bunu denemesini diliyordum. Onun melankolisi

beni gerçekten etkilemeye başlamıştı. Oturdu ve ikimize de bakmadan herkese birer bira doldurdu.

Denny onun ruh halini fark etmemiş gibiydi. "Arkadaşın ne zaman gidiyor?" diye sordu neşeyle.

Kellan kısa bir süre ona baktı. "Yirmi dakika kadar daha." Birasından uzun bir yudum aldı, bu sırada yanından geçen bir kadın onu pek de belli etmeden aşağı yukarı süzdü. Şaşırtıcı bir şekilde, kadına sadece üstünkörü bir bakış attı ve sonra dikkatini birasına geri verdi. Kadın gözle görülür bir hışımla uzaklaştı.

Grubun nihayet başlaması için geçen yirmi dakika yirmi saat gibi geldi. Küçük üçlümüz oldukça sessizdi. Denny, Kellan'la bir konuşma başlatmaya çalışıyor, ancak Kellan ona bir ya da iki kelimelik yanıtlar veriyordu. Sonunda Denny denemeyi bıraktı. Kellan'a olan kızgınlığım her geçen dakika artıyordu.

Sonunda grup çalmaya başladı ve Denny ile ben somurtan Kellan'ı masada bırakıp sahnenin yanında gülüp dans ettik. Dönmeler ve dipsler arasında masaya bir göz attığımda Kellan'ın yüzünde okunamayan bir ifadeyle bizi izlediğini gördüm. Kızlar ara sıra onu da dans grubuyla birlikte dışarı çıkarmaya ama o herkesi geri çeviriyor gibiydi. Ona olan kızgınlığım bir kez daha arttı. Onun sorunu neydi?

Set arasında biralarımızı aceleyle bitirmek ve birkaç dakika dinlenmek için masaya geri döndük. Dışarıda havanın soğumaya başladığını fark ettim ama Denny ile dans etmekten dolayı kendimi sıcak hissediyordum. Kellan sessizce oturmuş, elindeki boş bardağa bakarken birden Denny'nin cep telefonu çalmaya başladı. Şaşkınlıkla ona baktım, o da utangaç bir tavırla telefonu açtı. Telefonu getirdiğini fark etmemiştim. Buna sinirlenmemeye çalıştım. Sanırım bu onun işiydi. Birkaç kez "merhaba" demeden önce biriyle birkaç saniye konuştu.

Denny telefonu kapatırken "Kahretsin," diye mırıldandı. "Pil bitti". Bana bakarak özür dilercesine başını salladı. "Üzgünüm, Max'i geri aramam . İçeriği kontrol edeceğim, bakalım telefonlarını kullanabilecek miyim?"

Sinirimi bastırmaya çalışarak ona gülümsedim. Bu gece eğlenmek içindi, acı çekmek için değil. "Sorun değil, burada olacağız." Başımı salladım ve Kellan'ın sandalyesine doğru ilerledim. Kellan hâlâ bize bakmıyordu. Garip bir şekilde oturmuş, yüzünde hafif bir kaş çatmayla elindeki bardağa bakıyordu.

Denny ayağa kalktı ve bara geri dönmeden önce beni yanağımdan öptü. Kellan sessizce iç çekti ve sandalyesinde kaydı. Denny'nin kalabalığın içinde kayboluşunu izledim ve dönüp Kellan'a baktım. Onun tuhaf davranışlarına ve açıkçası Denny'nin telefon konuşmasına duyduğum ani öfke sonunda beni sinirlendirdi. "Bununla bir sorunun olmadığını söylemiştin. Neyin var senin?"

Kellan bana baktı, mavi gözleri çok yoğundu. "Harika vakit geçiriyorum. Ne demek istiyor olabilirsin?" Sesi düz ve soğuktu. Gözlerimi kaçırdım ve nefes alış verişlerimi sabit ve düzgün tutmaya, öfkemi kontrol etmeye çalıştım. Kellan'la kavga ederek bu geceyi Denny için mahvetmek istemiyordum.

"Hiçbir şey, sanırım."

Kellan bardağını yere bıraktı ve aniden ayağa kalktı. "Denny'ye hasta olduğumu söyle..." sanki daha fazla bir şey söyleyecekmiş gibi durakladı, sonra başını hafifçe salladı ve sadece "Benden bu kadar" dedi. Sesi hâlâ çok soğuktu ve kelimeler midemde bir yumak oluşturan bir kesinlikte çıkmıştı. Birdenbire sadece bu geceden bahsetmediğini hissettim.

Yavaşça ayağa kalktım ve gözlerinin içine baktım. Beni dikkatle izlerken gözleri hafifçe kısılmıştı. Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve arkamızdaki çitte bulunan, akşamın erken saatlerinde hepimizin park ettiği yan otoparka açılan kapıya yöneldi. Bir an için gidişini izledim. Uzun boylu, zayıf ve doğru şekilde kaslıydı, yakışıklılığın ötesinde, mükemmele yakındı. Kapıyı açmasını izlerken içimdeki batma hissine engel olamadım. Kapıyı kapattığında onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum. Bunu düşünürken içimde bir şeyler kırılmaya başladı.

Gitmesine izin vermeliydim. Huysuzdu - her zaman soğuk ve sessizce düşünceliydi. Ondan önce de tam bir pislikti.

Denny'yle olan ilişkimi dürtüyor, birlikte geçirdiğimiz tek gece ve herkesten sakladığımız sır hakkında imalı sözler söylüyordu. Kafamda o gecenin anıları canlandı - güçlü kolları, şefkatli elleri, yumuşak dudakları. Geçmiş, onun sadece bir arkadaş, iyi bir arkadaş olduğu zamanları düşünmeye çalıştım. Gözlerimi yakan ani yaşlarla savaşıarak onun peşinden kapıya doğru koştum.

Ben kapıyı arkamdan kapatırken o arabasına doğru yolu yarılarmıştı. "Kellan!" Sesim bana çok yüksek, çok paniklemiş gibi geldi. Kendine gel, diye düşündüm öfkeyle. Hoşça kal de, onu bırak ve Denny'yi beklemek için bara geri dön. "Lütfen, bekle."

Yavaşladı ve omzunun üzerinden bana baktı. Uzaktan tam olarak anlayamıyordum ama omuzları bir iç çekişle çökmüş gibiydi. "Ne yapıyorsun, Kiera?" Soru çifte anlam taşıyor gibiydi.

Ona yetiştim, durdurmak için kolundan tuttum ve kendime doğru döndürdüm. "Bekle, lütfen kal."

Neredeyse öfkeyle elimi geri çekti ve yüzgeçlerini gür saçlarında gezdirdi. Gözlerini benimkilere kitlemeden önce kısa bir süre gökyüzüne baktı. "Bunu daha fazla yapamayacağım."

Onun küstah, müstehcen sözlerinden birini beklerken, sesindeki ani ciddiyet beni hazırlıksız yakaladı ve midemdeki düğümü buza çevirdi. "Ne yapamam... kalamaz mıyım? Denny'nin sana veda etmek isteyeceğini biliyorsun." Kelimeler kulağıma bile zayıf ve yanlıs geliyordu. Bunun Denny'yle hiçbir ilgisi yoktu... ya da belki her şeyle.

Başını hafifçe salladı ve bakışlarını tekrar benimkilere çevirmeden önce omzumun üzerinden baktı. "Burada kalamam... Seattle'da. Ben gidiyorum."

Daha önce tehdit eden gözyaşları şimdi tüm gücüyle oradaydı. Kahretsin, vücudumun nesi vardı? Bu tam da onun yapmasını umduğum şey değil miydi? Sırtını sıvazlayıp "Harika, iyi eğlenceler" demeliydim. O gittiğinde burada her şey çok daha kolay olacaktı - soğukluğu, sinir bozucu yorumları, bitmek bilmeyen kadın kuyruğu

Ona yaltaklanmam, delicesine mavi gözlerinin beni her yerde takip etmesi, bazen aklıma gelen samimi anılar...

Tekrar kolunu tuttum. Sertleşti ama beni uzaklaştırmadı. "Hayır, lütfen, gitme! Burada bizimle kal. Sadece gitme..." Sonunda sesim kesildi ve ona bunları neden söylediğimi anlayamadım. Güle güle demek istemiştim. Kelimeler neden bu kadar yanlış çıkıyordu?

Anlamadığı bir sorunu çözmeye çalışıyormuş gibi yanaklarımdan süzülen gözyaşlarına baktı. "Ben... Neden sen...? Sen dedin ki..." Yutkundum ve daha fazla izlemeye dayanamıyormuş gibi omzumun üzerinden bana baktı. "Sen... Sen ve ben... Ben senin..." Kendini toparlayarak yavaşça nefes verdi ve tekrar gözlerime baktı. "Özür dilerim. Soğuk davrandığım için özür dilerim ama kalamam Kiera. Daha fazla izleyemeyeceğim. Gitmem *gerek*..." Sesi bir fısıltıyla kesildi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırdım, hâlâ bu tuhaf rüyadan uyanmayı bekliyordum. Sessizliğim karşısında bu tuhaf konuşmanın sona erdiğini hissederek benden uzaklaşmaya başladı. İçimi burkan panik, bedenimin zihnimden daha hızlı tepki vermesine neden oldu.

"Hayır!" Ona adeta bağırdım ve kolunu öncekinden daha sıkı kavrayarak kendime çektim. "Lütfen, bunun benim yüzümden olmadığını söyle, senin ve benim yüzümden..."

"Kiera..."

Diğer elimi göğsüne götürdüm ve ona yaklaştım. "Hayır, aptal olduğum için gitme. Benden önce burada iyi bir şeyin vardı..."

Yarım adım geri çekildi ama elimi göğsünde bıraktı. "Sorun... Sorun sen değilsin. Sen yanlış bir şey yapmadın. Sen Denny'e aitsin. Asla yapmamalıydım..." Üzüntüyle iç çekti. "Sen... Sen ve Denny ikiniz de..."

Tekrar ona yaklaştım ve kendimi ona doğru bastırdım, gözyaşlarım hala yanaklarıma hafifçe düşüyordu. "İkisi de ne?"

Dondu kaldı ve kırık bir şekilde nefes verdi, dikkatle bana baktı. "İkiniz de... benim için önemlisiniz," diye fısıldadı.

Daha da yaklaştım, bana bakarken başımı onunkine yaklaştırdım, ayrık dudaklarının arasından yavaşça nefes alıyordu. "Önemli... nasıl?"

Başını hafifçe salladı ve yarım adım daha geri çekildi. "Kiera... bırak gideyim. Bunu istemezsin..." diye fısıldadı. "İç tarafa, Denny'ye geri dön." Beni kolundan çekmek için elini hareket ettirdi, ama ben onu tokatlayarak uzaklaştırdım.

Ben durduramadan kelime kaçtı. "Kal."

"Lütfen, Kiera, git," diye fısıldadı, güzel gözleri birden parladı, mükemmel yüzü yırtıldı.

"Kal... lütfen. Benimle kal... *Beni* bırakma," diye sessizce yalvardım, sesim son kelimede kesildi. Ne söylediğimi bilmiyordum. Sadece onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesine dayanamıyordum.

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı ve içimdeki şey tamamen kırıldı. Onun acısı, onun ıstırapı, içimde ona karşı daha önce hiç hissetmediğim duygular uyandırdı. Onu korumak istedim, onu iyileştirmek istedim. Acısını dindirmek için her şeyimi verebilirdim. Soğukluk, kızgınlık, kadınlar, Denny, doğru ve yanlış - onun gözlerindeki acı, benim içimdeki her şeyin uçup gitmesine neden oldu.

Yavaşça, hala yalvarıyordu, ama bana mı yoksa kendine mi? "Yapma. İstemiyorum..."

Düşüncesizce, boştaki elimi yanağına koydum ve başparmağımla gözyaşını sildim. Anında bunun bir hata olduğunu anladım. Bu dokunuş çok samimiydi. Teninin sıcaklığı koluma kadar yayılıyor, tüm bedenimi tutuşturuyor gibiydi. Gözlerimiz kilitlendiğinde nefesi kesildi ve dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde bara geri koşmam gerektiğini biliyordum. Artık çok geç olduğunu da biliyordum.

"Kiera, lütfen... bırak gideyim," diye fısıldadı.

Onu görmezden geldim ve diğer elimi ensesine götürdüm. Dudaklarım dudaklarına değene kadar kendime çektim. Yüzüne bakmaya, ne düşündüğünü görmeye dayanamıyordum - ne düşündüğümü bilmiyordum - bu yüzden gözlerimi sıkıca kapattım ve usulca tekrar ona doğru bastırdım. Vücudu sertleşti ama dudakları bana direnmedi.

"Bunu yapma..." diye fısıldadı, neredeyse duyamayacağım kadar yumuşaktı ve hâlâ hangimizle konuştuğunu bilmiyordum. Dudaklarına daha sert bastırdım ve sanki acı çekiyormuş gibi bir ses çıkardı. "Ne yapıyorsun Kiera?" diye tekrar fısıldadı, vücudu hâlâ kaskatı kesilmişti.

Dudaklarım zar zor onunkilere değerken durakladım. "Bilmiyorum... sadece beni bırakma, lütfen beni bırakma," diye fısıldadım nefes nefese, gözlerimi sıkıca kapalı tutarak, yalvarışıma tepkisini görmek istemiyordum.

Yumuşak bir şekilde nefes verdi ve fısıldadı, "Kiera... lütfen..." Sonra, nihayet ve tüm vücudundan geçen bir ürpertiyle, dudaklarını kabaca dudaklarıma bastırdı ve beni yoğun bir şekilde öptü.

Kollarını sıkıca belime doladı ve beni sıkıca kendine çekti. Dudakları ayrıldı ve dili benimkine değdi. Bu his ve onun tadı karşısında bir ses çıkardım ve hevesle onu tekrar aradım. Dudaklarımın onunkilere değdiğini ve yüzgeçlerimin onun kalın saçlarına kilitlendiğini hissetmenin zihinsel sisi içinde, hareket ettiğimizin belli belirsiz farkındaydım. Beni yavaşça ileri doğru çekiyordu. Nerede ve neden olduğunu bilmiyordum ve bana dokunmayı bırakmadığı sürece umurumda da değildi. Sert bir şeye çarptığını hissettim ve kendimi fiziksel olarak mümkün olduğunca ona yaklaştırmak için onu tekrar bastırma fırsatını . Nefesi benimkiyle birlikte hızlandı ve beni kendine doğru çekerken inledi.

Elleri gömleğimin altından kayarak belimi ve teni tenimi okşarken iç çektim. Ellerinden biri çekildi ve , bastırdığı şeye uzandı. Bir tıkırtı duydum ve nihayet gözlerimi açıp nerede görebildim.

Otoparkın ortasında duran espresso standının kapalı kapısına yaslanmıştı. Kafamın içinde bir yerlerde yakınlarda olduğunu biliyordum, sadece bu kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim. Sırtımdan çektiği elini götürmüş, kapıyı çeviriyordu.

kapı tokmağı. Mucizevi bir şekilde kapının kilidi açıldı ve kolayca açıldı. Hâlâ mantıklı düşünebilen bir yanım, kapı kilitli olsaydı ne yapacağını merak ediyordu. Beynimin büyük bir kısmının umurunda bile değildi. Sadece bu geniş açık otoparktan biraz daha özel bir yerde olmak istiyordum.

Kapıyı iterek açabilmek için hafifçe geri çekildi. Dudaklarımız bir an için durdu ve gözlerine bakma riskini göze aldım. Gözlerinde gördüğüm tutku karşısında nefesim kesildi. Düşünemiyordum. Hareket edemiyordum. Tek yapabildiğim o masmavi, alev alev yanan gözlere bakmaktı. Elini sırtıma götürdü ve sonra ikisini de aşağı kaydırды. Üst baldırlarımdan tutarak beni zahmetsizce kaldırdı ve karanlık standa doğru geri çekildik.

Yavaşça beni bıraktı ve kapıyı kapattı. Bir süre karanlıkta durduk - kollarım boynuna sıkıca sarılmıştı, ellerinden biri belimdeydi, diğeri ise kapalı kapıya hafifçe bastırıyordu. Ortalık sessizdi ve nefes alış verişlerimiz durgunlukta daha da güçlenmiş gibiydi. Karanlıkla ilgili bir şey, vücudumun onunkine bastırılmış hissi ve nefesimizin yoğunluğu, beynimi kopardı ve herhangi bir mantıklı düşünceyi tutan son kısım beni terk etti. Geriye kalan tek şey tutkuydu, hayır, ihtiyaç... yoğun, yakıcı bir ihtiyaç.

Sonra hareket etti. Yavaşça ve beni sıkıca kavrayarak dizlerimizin üzerine çöktü.

Ellerim ceketine gitti, gömleğine saldırmadan önce aceleyle ceketini çıkardım, neredeyse çılgınca kumaşı vücudundan yırttım. Gözlerim yüksek pencerelerden gelen yumuşak ışığa yeterince uyum sağlamıştı, yontulmuş göğsünü görebiliyordum. Kasları şaşırtıcı derecede sertti ama teni şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Mükemmeldi. Parmaklarımı teninde gezdirdim, parmak uçlarımı derin çizgilerin üzerinde gezdirdim, bu sırada göğsü ağır nefesiyle inip kalkıyordu. Karnındaki her belirgin kıvrımın izini sürdüm, alttaki uzun V'de oyalandım. Derin derin inledi ve hızlı bir nefes çekti. Vücudumun anında tepki verdiğini, ona duyduğum acının arttığını hissettim ve sıcak ağzını boynuma götürdüğünde kendi kendime hoş bir ses çıkardım. Ceketimi çıkarıp gömleğimin düğmelerini çözerken dudakları tenimde geziniyordu. Bunalmaya başlamıştım, neredeyse sabırsızlanıyordum, onu çok istiyordum. Son düğmeyi de çözdüğünde gömleğimi çıkardım, böylece tenlerimizin birbirine değdiğini hissedebiliyordum.

Derin bir nefes verdi ve beni ürpertecek şekilde gözlerini vücudumda aşağı yukarı gezdirerek bir avucunu boynumda, göğsümde ve belimde gezdirdi; bana dokunduğu her yerde tenim zevkle yanıyordu. O kadar yüksek sesle inledim ki, eğer bilinçli bir düşüncem kalmış olsaydı, bundan gerçekten utanırdım. Tekrar nefes verdi ve elini tekrar tenimde gezdirdi, göğsümü avuçlamak ve hafif kumaşın arasından meme ucumu okşamak için durakladı. Nefesim neredeyse nefes nefese kalmıştı ve eline doğru eğildim. Buna daha fazla katlanamazdım. Ona ihtiyacım vardı, şimdi. Tekrar dudaklarını buldum; onun nefesi de benimki kadar hızlı geliyordu.

Bir koluyla uzanarak ikimizi de yere indirdi ve pis olması umurumda bile değildi. Kahvenin kokusu bana saldırdı. Onun baştan çıkarıcı kokusuyla öylesine çekici bir şekilde karışmıştı ki, bu ikisini sonsuza dek birleştireceğimi biliyordum. Parmaklarımı sırtında hafifçe gezdirdim ve boğazından beni heyecanlandıran derin bir ses çıkardı. Kalçalarını hevesle kendimden uzaklaştırdım, böylece kot pantolonuna ulaşabildim. İhtiyaçla inledi ve ben düğmelerini açıp fermuarını indirirken dişlerinin arasından nefes aldı. Pantolonunu kalçalarından aşağıya doğru ittim ve onu görmek için bir an durakladım. Benim için inanılmaz derecede hazırды, sertti ve kıyafetlerine karşı zorlanıyordu ve vücudumun ona bunu yaptığını bilmek beni de ağrıttı, umutsuzca hazırды. Parmaklarım hafifçe onun uzunluğunda gezindi ve alnı benimkine dokunmak için düşerken kalçalarını nazikçe bana doğru itti. Elimi onun etrafında, şortunun içinden kıvırdım, onun içimde olmasının nasıl bir his olduğunu hatırladım, bunu tekrar hissetmeye ihtiyaç duydum. Elleri aniden çok meşgul olurken dudakları dudaklarıma saldırdı, bol eteğimi buruşturdu ve iç çamaşırımı kabaca aşağı çekti. Düşünemiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu.

"Tanrım... lütfen, Kellan..." Kulağına inledim.

Kıyafetlerini çabucak düzeltti ve bağımlı beynim daha ne olduğunu anlayamadan kendini içime itti. Zevkten çılgılık atmamak için omzunu hafifçe ısırarak zorunda kaldım. Başını boynuma gömdü ve nefes almak için durakladı. O anki telaşla kalçalarımı onunkilere doğru kaldırdım ve inleyerek beni sertçe itti. Daha sert olmasını istiyordum. Şaşırtıcı bir şekilde ona bunu söyledim ve o da kabaca ve hevesle bunu yerine getirdi.

"Tanrım, Kiera..." Belli belirsiz bir "Tanrım... evet" sesi duydum ve sonra boynuma doğru anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Sözleri, ses tonu ve tenimde gezinen sıcak nefesi vücudumda bir şok dalgası yarattı ve onu daha da sıkı kavradım.

İçimi kavurucu bir sıcaklık kapladı ve yoğunluğun etkisiyle hafifçe titredim. Tanıdık ama yeniydi. İlk seferinden çok daha farklıydı - daha yoğun, daha sert ve daha kaba... ama aynı zamanda açıklanamayacak kadar tatlıydı. Sert ve derin bir şekilde daldı ve ben de her itişinde hevesle onunla buluştum, ikimiz de bunu uzatmayı umursamıyorduk - sadece saniyeler geçtikçe artan acıyı tatmin etmeye ihtiyacımız vardı. Vücudumdaki her his yükselmeye başladığında, tepenin sonuna yaklaştığımı hissedebildiğimde, elimde kalan çok az kontrolün kontrolünü kaybettim. Vücudumun benden istediği sesleri tutamıyordum ve onun da pes etmiş olması beni çok memnun etti, inlemeleri ve çığlıkları benimkilerle eşleşiyordu.

Saf coşkunun son anında, boşalırken vücudumun onun içimdeki uzunluğunun etrafında kenetlendiğini hissettiğimde, parmaklarım bir kez daha sırtını tırmıkladı... ama bu sefer sert - çok, çok sert. Derisini keserken kanının ıslaklığını hissettim ve o... acıyla... zevkle nefes aldı? Bu benim için sadece anı yoğunlaştırdı ve içimin derinliklerinde genişleyen sıcak hissi dışarı çıkarırken uzun bir çığlık attım. O da bana derin bir iniltiyle karşılık verdi ve kalçamı o kadar sert kavradı ki moraracağımı biliyordum.

Hemen sonraki anda, tüm tutkunun bedenimden akıp gittiği o anda, mantıklı beynim uyandı. Tüm bedenimi titreten buz gibi bir patlamayla, az önce ne yaptığımızı dehşet içinde fark ettim

- az önce yaptığım şeyi. Gözlerimi kapattım. Bu bir rüyaydı, sadece yoğun bir rüya. Her an uyanabilirdim. Ama öyle değildi. Titreyen ellerimi ağzıma götürdüm ve artık durdurulamaz hale gelen hıçkırıklarımı boşuna bastırmaya çalıştım.

Kellan gözlerini benden kaçırdı. Hafifçe geri çekilerek topuklarının üzerine oturmadan önce kot pantolonunu düzeltti. Yere bakarak gömleğini tuttu ve tüm vücudu soğuktan hafifçe titrerken elinde gevşekçe tuttu.

Eteğimi düzeltmek ve iç çamaşırımı tekrar giymek için uğraşırken midem sıkıştı ve kusacağımdan korktum. Bluzumu buldum ve bir elimle düğmeleri yeniden iliklerken diğer elimle ağzımı kapattım, bırakırsam midemle olan savaşı kaybedeceğimden korkuyordum. Tüm vücudum hıçkırıklarla sarsılıyordu. Hafifçe titremek dışında Kellan hiç kıpırdamadı, başını yerden kaldırıp bakmadı, bana yardım etmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

Zihnim hiçbir şeyi işleyemiyordu. Ne olduğunu, bedenimin zihnime nasıl bu kadar şiddetle ihanet ettiğini anlayamıyordum. Neden bana bu şekilde dokunmasına izin vermiştim? Neden ona bu kadar hevesle dokunmuş, onu istemiş, ona yalvarmışım? Ve Tanrım... Denny... Bu düşünceyi bitiremedim bile.

Burnumu çekerek, "Kellan...?" diye mırıldandım.

Yukarı baktı. Parıldayan gözleri benimkilerle buluştu, kısa bir süre önce içlerinde alevlenen tutku şimdi tamamen sönmüştü. "Doğru olanı yapmaya çalıştım. Neden gitmeme izin vermedin?" diye fısıldadı kabaca.

Sorusu kalbimi bin parçaya böldü ve hıçkırıklarım yeniden başladı. Sarsılarak yerden ceketimi aldım, ayağa kalktım ve kapalı kapıya doğru ilerledim. Kellan tekrar yere baktı ve beni durdurmak için hiçbir harekette bulunmadı. Kapıyı sessizce açtım ve ona son bir kez baktım. Hâlâ gömleği ellerinde diz çökmüş vaziyetteyken, sırtından aşağıya doğru inen ince, parlak kırmızı çizgileri ve damlayan kan izlerini nihayet fark ettim. Nefesim kesildi ve ona doğru bir hamle yaptım.

"Yapma," diye mırıldandı sessizce, başını hiç oynatmadan. "Sadece git. Denny muhtemelen şimdiye kadar yokluğunu fark etmiştir." Sesi düz ve çok soğuktu.

Gözyaşları içinde kapıyı açtım ve serin gece havasına doğru koştum.

Bölüm 10

Sıcak ve Daha Sıcak

Sabah zihnim yavaş yavaş yeniden canlanmaya başladığında fark ettiğim üç şey vardı. İlki vücudumun ağrıyor olmasıydı. Görünüşe göre önceki gece hatırladığımdan daha sert geçmişti. Tanrım... Gerçekten de ondan bana sert davranmasını mı istemiştin? Bu da neydi böyle? İstemedim de olsa, Kellan'ın elleri ve dudaklarıyla ilgili düşünceler beynime hücum etti. Sertçe yutkundum ve düşüncelerimin yönünü zorla değiştirdim.

İkinci fark ettiğim şey ise midemin hâlâ sanki içinde ne varsa kaybedecekmişim gibi hissettiği idi. Yine de gözlerim nihayet kuruydu, diye düşündüm rahatlayarak. Denny'yi otoparka hasta bir halde ve akşam yemeğimi kalabalığın önünde kaybetmek istemediğime ikna etmek düşündüğümünden daha kolay olmuştu.

Hiç tereddüt etmedi, hikayemden şüphe bile etmedi, sadece tatlı bir şekilde arabasına binmeme yardım etti ve beni doğrudan eve götürdü. Arabayla yanından geçerken espresso standına acı dolu bir bakış atmaktan kendimi alamamıştım. Kellan'ın hâlâ orada, yerde diz çökmüş, sırtındaki kanın kurummasını bekliyor olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. O sırada elimi karnıma götürmek zorunda kaldım ve yükselmesini engellemek için sertçe bastırdım. Denny endişeli bir ifadeyle bana baktı ve sonra hızla uzaklaştı. Sadece kısaca Kellan'ı sormuştu. Onu masada bıraktığımı ve kim bilir nereye kaçtığını söyledim. Şaşırtıcı bir şekilde sesim düzgün kalmıştı. Sert ama düzgün. Ses tonuma hiç dikkat etmemişti. Ya öyle ya da kendini iyi hissetmediği için geçiştirmişti.

Eve döndüğümde, kıyafetlerimi değiştirmeme nazıkçe yardım etmiş ve sonra beni yatağa yatırmıştı. Onun tatlılığına, bana taparcasına bakışına dayanamamıştım. Bağırmasını, acımasız olmasını istemiştin. Bunu ve çok daha fazlasını hak etmiştim. Gözyaşlarım yeniden başlamıştı, ben de yatağında yuvarlandım.

yanıma, ondan uzağa yatırdım ve uyuyormuş gibi yaptım. Yatağında bana katılmadan önce omzumu sevgiyle öpmüştü ve sonraki birkaç saati yastığıma usulca ağlayarak geçirdim.

İlk uyandığımda Kellan'ın bardan doğruca gideceği yere gittiğini düşünmüştüm. Belli ki beni bir daha görmek ya da Denny'yle bir daha yüzleşmek istemeyecekti. Onun, bizim yaptıklarımızdan sonra olmazdı. İlk seferimiz Denny'yle kısa da olsa bir ara verdiğimiz sırada sarhoşken yaptığımız bir hataydı. Bu sefer farklıydı. Bu açık bir ihanetti.

Bu beni ürkütücü bir şekilde üçüncü gözlemime getirdi. Aşağıda Denny ve Kellan'ın konuşma, hatta gülüşme seslerini duyabiliyordum. Yatakta dimdik oturdum ve daha dikkatli dinledim. Çığlık ya da bağırma yoktu. Herhangi bir an- ger yoktu. Az önce sırtından bıçakladığı en iyi arkadaşıyla cidden sıradan bir Pazar sabahı sohbeti mi yapıyordu?

Hızla ayağa kalktım ve banyoya koştum. Ölü gibi görünüyordum. Gözlerim yıpranmış ve kan çanağına dönmüştü, saçlarım karmakarışık. Kalın buklelerimi fırçaladım, yüzüme soğuk su çarptım ve özensizce dişlerimi fırçaladım. Harika değildi ama daha ve sadece hastaymışım gibi davranıyordum. Kalçama hızlıca bir göz attım ve lanet olsun ki orada bir çürük yoktu. Dudağımı ısırdım ve gördüğüm manzara karşısında midem tekrar çalkalandı. Aceleyle kıyafetlerimi düzelttim ve pijamalarımı üzerimde bırakmaya karar verdim. Zaten uyku pantolonumla dolaşmak benim için alışılmadık bir şey değildi ve gerçekten de daha fazla bekleyemeyecek kadar hastalıklı bir merak içindeydim.

Merdivenlerden aşağı uçtum ve son basamakta aniden kendimi durdurunca neredeyse düşüyordum. Bilerek derin bir nefes alarak çok hızlı ciğerlerimi ve kabaran kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım. Belki de Kellan dün gece aslında hiç yaşanmamış korkunç bir rüya olduğu için buradaydı? Vücudum yara bere içinde olmasaydı ve bu gerçek midemi ekşitmeseydi, buna inanabilirdim.

Yavaşça mutfığa doğru ilerledim ve köşeyi döndüm. Evet, dün gecenin sadece bir rüya olmasının bir yolu olmalıydı. Ya öyleydi ya da şimdi rüya görüyordum.

Denny tezgâha yaslanmış, sakince bir fincan çay içiyordu. Sessiz girişimi fark ettiğinde bana gülümsedi. "Güzel.

Günaydın uykucu. Daha iyi hissediyor musun?" Büyüleyici aksanı bu sabah bereketliydi, ama içimdeki hiçbir şey bundan hoşlanmadı, çünkü başka biri de bana bakıyordu.

Kellan mutfak masasında rahat bir şekilde oturmuş, bir eliyle dolu kahve fincanını okşarken diğer elini kucağında sakince dinlendiriyordu. Ben daha odaya girmeden önce gözleri bana doğru bakıyor olmalıydı, çünkü anında benimkilere kilitlenmişlerdi. Bu sabah mükemmel bir huzur mavisidydiler, sakın ve sorunsuz ama yine de tuhaf bir şekilde soğuk. Ağzının bir tarafı, gözlerini ısıtmak için hiçbir şey yapmayan hafif bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı.

Sonunda Denny'nin bana bir soru sorduğunu hatırlayarak hızla ona baktım ve "Evet, çok daha iyi" dedim. Kellan'ın karşısındaki sandalyeye oturdum ve gözleri yol boyunca beni takip etti. Ne düşünüyordu acaba? Açık olmaya mı çalışıyordu? Denny'nin bilmesini mi istiyordu? Denny'ye hızlıca bir göz attım. Hâlâ tezgâha yaslanmış, çayını içiyor ve oturma odasındaki televizyonda çalan haberleri izliyordu. Görünüşe bakılırsa bir süredir uyanıktı; duş almış ve günlük kıyafetlerini giymişti, yıpranmış kot pantolonu onu mükemmel bir şekilde sarıyor, giydiği sade gri gömlek tüm kaslarını ortaya çıkarıyordu. Gerçekten çok güzeldi, diye düşündüm hüznle.

Suçlulukla iç çektim ve başka tarafa baktım. Ne yazık ki Kellan'ın hâlâ karşımda oturup bana baktığını fark etmiştim ve ona doğru baktım. Bu sefer bakışlarını üzerimden çekemedim. Gözleri benimkileri incelerken kısıldı, gülümsemesi kayboldu. Dün geceyle aynı görünüyordu, küçük bir şokla fark ettim ki aynıydı. Kıyafetlerini değiştirmemişti. Hâlâ beyaz gömleğini giyyordu, uzun kolları dirseklerinin hemen altına kadar çekilmişti. Üzerinde hâlâ aynı solmuş mavi kot pantolon vardı. Karmakarışık saçları bile parmaklarımın düğümlendiği zamanki gibi şekillendirilmişti. Eve yeni gelmiş gibi görünüyordu. Ona bağırarak, neden hâlâ burada olduğunu sormak istedim! Denny sadece birkaç adım ötemde dururken neden gözlerini dikmiş bana bakıyordu?

Denny'nin bana dönmesinden sadece yarım saniye önce Kellan nihayet gözlerini benden kaçırdı. Yeterince hızlı davranmamıştım ve Denny beni Kellan'a bakarken yakaladı, öfke gibi görüldüğüne inanmak zorundaydım. Tam ben Denny'ye bakarken Kellan'ın küçük gülümsemesi geri geldi. Aptal sinir bozucu gülümseme.

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlamamı ister misin?" Denny, bende hâlâ herhangi bir hastalık belirtisi olup olmadığına bakarak sordu.

"Hayır, değil. Henüz kendimi yemek yiyecek kadar iyi hissetmiyorum." midem bulanıyordu ama onun hayal ettiği nedenlerden dolayı değil.

"Kahve?" neredeyse dolu cezveyi işaret etti.

O anda koku beni çarptı ve midem üzerindeki değerli kontrolümü kaybedebileceğimi düşündüm. Bırakın içmeyi, kahveyi bir daha asla aynı şekilde düşünemeyecektim. "Hayır," diye fısıldadım, yüzüm kesinlikle solgundu.

Denny solgunluğumu fark etmedi. Elindeki boş bardağı bıraktı ve doğruldu, bana doğru yürüdü. "Pekâlâ." Eğilip alnımdan öptü ve göz ucuyla Kellan'ın seğirdiğini gördüğümü sandım. "Acıktığında bana haber ver. Sana ne istersen yaparım." Gülümsedi ve yanımdan geçerek oturma odasına doğru yürüdü. Kanepede rahatça uzanırken kanalı spor kanalına çevirdi.

Nefesimi tuttum. Kanepede Denny'nin yanına gitmek, kollarına sokulmak ve o televizyon izlerken uyuklamak istedim. Kulağa çok sıcak ve davetkâr, çok rahatlatıcı geliyordu. Ama suçluluk duygusu beni sandalyemde oturttu. Ona, onun sıcaklığına ve şefkatine hizmet etmemiştim. Mutfak sandalyesinin soğuk sertliğini hak etmiştim. Sertçe yutkundum ve masaya baktım, dökecek daha fazla gözyaşım olmadığı için mutluydum.

Kellan boğazını usulca temizledi. Orada olduğunu anladığım için tekrar irkildim. Kısa bir süre kanepedeki Denny'ye baktı, sonra tekrar gözlerime döndü. Yüzünde bir anlık acı ifadesi gördüğümü sandım ama emin olamadan geçti gitti. İstemesem de durduramadığım için dün geceyi tekrar düşündüm. Onu son gördüğüm zamanı düşündüm, sırtı parmaklarımdan yırtılmış ve kanlar içindeydi. Gözlerim gömleğine kaydı. Bu açıdan pek bir şey göremiyordum, ama görebildiğim kadarıyla gömleği temizdi... Kan lekesi yoktu.

Bana çarpık bir şekilde gülümsedi, gözleri ilk kez ısındı ve tam olarak ne bildiği izlenimine kapıldım. I

Kızardı ve başımı Denny'ye doğru çevirmeden ondan uzaklaştırmaya çalıştı.

"Alçakgönüllülük için biraz geç değil mi?" diye fısıldadı bana, hâlâ o son derece rahatsız edici ve muhteşem yarı gülümsemesiyle.

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı, yine şok olmuşum. Cidden bu konuşmayı burada mı yapacaktık? Şimdi mi? Sesinin yan odaya taşacak ve televizyondan duyulacak kadar yüksek olup olmadığını ölçmeye çalıştım. Öyle olması mümkün görünmüyordu.

"Sen aklını mı kaçırdın?" Ses tonuna uymaya çalıştım ama kızgınlık kafamdaki diğer tüm duygulara galip geliyordu ve kelimeler bana çok yüksek geliyordu. "Burada ne işin var senin?" Çok daha sessiz bir şekilde yaşlandım.

Başını sevimli bir şekilde yana eğdi. "Ben burada yaşıyorum... hatırladın mı?"

Ona tokat atabilirdim. Gerçekten istedim ama Denny'nin merakını ve büyük olasılıkla onaylamamasını davet etme düşüncesi elimi tutmamı engelledi. Bunun yerine, parmaklarımı birbirine kenetleyerek bu isteği durdurdum. "Hayır, sen gidiyordun... hatırladın mı? Büyük, düşünceli, dramatik bir çıkış... Bir şey çağırıştırıyor mu?" Kızgınlığım belli ki alaycılığı da beraberinde getiriyordu.

Bir kez sessizce güldü. "İşler değişti. Çok zorlayıcı bir şekilde kalmam istendi." Hınzırca gülümsedi ve dudaklarını ısırıldı.

Nefesim kesildi ve onun mükemmel yüzünü görmemek için gözlerimi kısa süreliğine kapattım. "Hayır. Hayır, burada olman için hiçbir neden yok." Gözlerimi açtığımda onu hâlâ bana baştan çıkarıcı bir şekilde gülümserken buldum. Dün gece kendini kaybetmiş olmalıydı, davranışlarındaki ani değişimin tek açıklaması buydu. Denny'ye bakma riskini göze aldım ama o hâlâ mutlu bir şekilde spor izliyordu.

Arkama dönüp baktığımda Kellan gülümsemeyi bıraktı ve bana doğru hafifçe eğildi. "Daha önce yanılmışım. Belki de bunu istiyorsun. Kalıp bunu öğrenmek benim için buna değer." Fısıldıyordu ama sanki odanın öbür ucundan bağırarak söylemiş gibi hissettim.

"Hayır!" Bir an için başka ne söyleyeceğimi bilemeyerek kekeleydim. Kendimi toparlayarak ekledim: "Haklıydın. Denny'yi istiyorum. Denny'yi seçiyorum." Ona sessizce yalvardım, Denny'nin adının geçtiğini duymuş olma ihtimaline karşı oturma odasına bakmaya bile cesaret edemedim.

Hafifçe gülümsedi ve yanağıma dokunmak için uzandı. İçgüdüsel olarak geri çekilmek, sonunda uzanıp onu tokatlamak istedim ama bedenime söz dinletemedim. Neden vücudum artık beni hiç dinlemiyordu? Aptal meydan okuyan beden. Parmak uçları çenemden dudaklarıma doğru bir çizgi çizdi. Dokunur dokunmaz, hatırladığım tutkunun ateşinin içime düştüğünü hissettim. Parmakları dudaklarımin üzerinde gezinirken dudaklarım aralandı ve bunun verdiği zevkle gözlerimi yarı kapattım ama küçük kıkırdamasıyla tekrar açtım.

"Göreceğiz," dedi rahatça, elini tekrar kucağına götürdü ve yüzünde kendini beğenmiş, muzaffer bir ifadeyle sandalyesinde arkasına yaslandı. Aptal, aptal meydan okuyan vücut.

"Peki ya o?" Başımı Denny'ye doğru salladım.

Gülümsemesi düştü ve gözlerini masaya dikti. Sesi acılı ama kararlı çıkıyordu. "Dün gece düşünmek için çok zamanım oldu." Tekrar gözlerimin içine baktı. "Onu gereksiz yere incitmeyeceğim. Eğer istemezsen ona söylemem."

"Hayır, bilmesini istemiyorum," diye fısıldadım, bir kez daha gözyaşlarımin kalmadığına sevindim. "Ne demek istiyorsun... gereksiz yere mi? Şimdi ne olduğumuzu sanıyorsun?"

Gülümsemesi geri geldi ve elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzandı. İrkildim ama elimi sıkıca kavradı ve parmaklarıminı okşadı. "Şey... şu anda biz arkadaşız." Yüzümü kızartacak şekilde beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "İyi arkadaşız."

Ona bakakaldım, buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum... sonra öfkem alevlendi. "Arkadaş olmadığınızı söylemiştin. Sadece oda arkadaşısınız, unutma." Ses tonumdaki zehri tam olarak tutamadım.

Başını dikkat dağıtacak kadar çekici bir şekilde yana eğdi. "Fikrimi değiştirdin. Çok... ikna edici olabiliyorsun." Sesini baştan çıkarıcı bir şekilde alçalttı. "Bir ara beni tekrar ikna etmek ister misin?"

Aniden ayağa kalktım, bunu yaparken sandalye gürültüyle yere çarptı. Kellan sakince elimi bırakıp beni izlerken Denny oturma odasından seslendi: "İyi misin?"

"Evet," diye karşılık verdim, kendimi biraz aptaldan da öte hissederek. "Duş almak için merdivenlerden yukarı çıkıyorum. İş için hazırlanmam gerekiyor... Emily'nin vardiyası için." Birden içimden Kellan'ın her zerresini üzerimden atmak geldi. Denny'ye baktım. O çoktan televizyona dönmüş, mutfaktaki havadan tamamen habersizdi.

"Sana katılmamı ister misin? Konuşmamıza... devam edebiliriz," diye fısıldadı Kellan, kalp atışlarım rahatsız edici bir şekilde hızlanırken şeytanca sırtarak. Ona son bir kez ters ters baktıktan sonra odayı terk ettim.

Vardiyam için hazırlanırken Kellan'la ilgili sorunu düşündüm. Ne yapmıştım ben? Ne düşünüyordum ki? Gitmesine izin vermeliydim... neden yapamadım? Neden arabasına binmesine izin vermekten acızdım ve neden benim arabama binmesine izin verdim?

İçimi çektim. Şu anda *bunu* düşünmek istemiyordum, karnım yeterince ağrıyordu.

Az önce mutfakta da çok tuhaf bir şey söylemişti. Neydi o... belki de bunu istiyorsundur? Bunu mu? Bizim ne olduğumuzu düşünüyordu... feci bir hata dışında. göre artık arkadaşlık, ona göre. Kellan'ın beni arkadaş olarak görmesi için bunun gerekmesi beni biraz rahatsız etti. Kafamda hep öyleydik. Ve şimdi iyi arkadaş mıydık? O söylememiş olabilirdi ama ben duymuştum, sanki çatılardan bağırmıştı - iyi arkadaş... faydaları olan. Üzgünüm, diye düşündüm, saçlarımı sertçe tarayıp at kuyruğu şeklinde toplarken, biz o tür arkadaşlar değiliz. En azından yine değiliz.

Denny beni işe bıraktı ama tam arabasını park ederken Max tarafından benimle içeri gelmesi için çağrıldı. Sinirli bir şekilde başını sallayarak

İçini çekti ve bana birkaç saatliğine gitmesi gerektiğini ama vardiyamdan sonra beni alacağını söyledi. Başımı salladım ve bunun iyi olduğunu söyledim. Ona yaptığım şey, Max'in zamanını çaldığı için ona duyduğum kızgınlığı hemen hemen buharlaştırmıştı. Ona yaptığım şey çok daha kötüydü. Hâlâ hasta hissediyordum. Kuyruk lambalarının park yerinden çıkışını izlerken karnımı hafifçe sıktım. Bir parçam ışıkların kaybolduğunu görünce rahatladı; suçluluk duygumla tek başıma mücadele etmem gerekiyordu.

Gündüz vardiyasında Pete'in yerinde neredeyse yalnızdım. Fiziksel değil elbette, mekanın oldukça canlı bir öğle yemeği kalabalığı vardı, ancak bu insanların hiçbirini tanıımıyordum. Eğer Pete's büyük bir aileyse, gündüz vardiyası ve gece vardiyası uzak kuzenlerdi. Evet, birbirimizi tatillerde görüyorduk ama pek takılmıyorduk. Vardiyadaki barmen, bara girdiğimde bana kibarca başını sallayan çekici bir adamdı. Sanırım adı... Troy'du... ama ona böyle hitap edecek kadar emin değildim. Birine yanlış isimle hitap ederek aptal gibi görünmeye gerek yoktu. "Hey" şimdilik işe yarayabilirdi. Çalışan diğer iki garson daha yaşlıydı ve görünüşe göre zamanın başlangıcından beri buradaydılar. İkisinin de saçları ağarmıştı ve herkese "Hun" ya da "Sweetie" diyorlardı, bu yüzden onlara böyle seslenirsem rahatsız olmayacaklarına karar verdim. Yine de çok iyilerdi ve kendimi çok çabuk rahat hissettim.

Gelen kalabalık da farklıydı. Gece kalabalığının çoğu içkiciydi. Bu insanlar çoğunlukla... yiyenlerdi. O öğleden sonra Pete's'te geçirdiğim tüm zamandan daha fazla mutfağa girdim. Akşam mutfağı Scott adında utangaç bir adam tarafından işletiliyordu. Uzun boylu, sırık gibiydi ve bir aşçıya göre tuhaf bir şekilde zayıftı ama yemek yapabiliyordu. Pete's bölgedeki en iyi "bar" yemeklerinden bazılarını çıkarırdı. Scott'ın mutfaktaki yeteneğinin sebebi, gün boyunca mutfağı işleten babası Sal'dı. Sal da aynı derecede uzun ve aynı derecede tuhaf bir şekilde zayıftı ve aynı derecede (belki biraz daha iyi olmasa da) harika bir aşçıydı. Yine de komik bir adamdı ve ne zaman bir siparişle gelsem her zaman bir şakası ve göz kırpması vardı.

İşler yolunda gidiyordu ve geniş ailemle birlikte vardiyamın tadını çıkarıyordum ki hava moleküllerinin kalınlaştığını hissettiğime yemin edebilirim. Görmeden önce biliyordum. Kellan Kyle bara girdiği anda anlamıştım.

Tam arkamdan geldi ve ben ona yardım etmek için dönmedim. O da herkes gibi oturup bekleyebilirdi... tercihen benim bölümümde değil. O .

Yine de. Ben barda soda beklerken o arkamda durmaya devam etti. Troy'un ona yarı gülümseyerek baktığını fark ettim ve bu beni biraz rahatsız etti. Herkes bu adamdan etkileniyor muydu? Sonunda bir elin üst uyluğumun etrafında kıvrıldığını hissettim... morarmış üst uyluğumun etrafında. Kaskatı kesildim ve yüzümü ona döndüm. Ona tokat atmayı planlamıştım ama onu görünce nefesim kesildi, kalbim hızlandı ve elimi bıraktım.

Yeni duş almıştı, saçları vahşi ve dağınıktı ama kenarları hâlâ nemliydi. Üzerindeki gece yarısı siyahı kot pantolon, mükemmel dar tişörtünün zıt kırmızılığını keskinleştiriyordu - geniş omuzlarının her kıvrımlı katmanını alaycı bir şekilde sergileyen, her erkek modelin uğruna cinayet işleyeceği muhteşem göğüs kaslarını vurgulayan bir gömlek. Ama dikkatimi çeken onun dumanı tüten vücudu değildi. Gözleriydi. Kalçamı tutarken pratik bir şekilde... kaynamışlardı, beni incelerken dudaklarında çarpık bir sırıtış vardı.

Teması kaybetmenin çılgınca atan kalbimi sakinleştireceğini umarak elini aceleyle bacağımdan çektim. İşe yarayabilirdi ama onun yerine parmaklarımı kaptı. Göz ucuyla Troy'un bizi merakla izlediğini görebiliyordum. Troy merakla Kellan'ı izliyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Parmaklarımı onunkilerden ayırmaya çalışarak alçak sesle söyledim.

"Acıkmıştım. Burada yemeklerin iyi olduğunu duydum ve personel de... misafirperver." Parmaklarımızı birbirine geçirmeyi başardığında sırıtışı genişledi.

Yorumuna ağzım açık kaldı. "Accomm..." Kızarmaya ve kekelemeye başladığım için kelimeyi tamamlayamadım bile. Bir kez güldü ve sonra at kuyruğundan düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Çok iyi hissettirdiği için gözlerimi kapattım ama sonra hemen açtım ve elimi onunkinden çektim. "O zaman git otur! Garsonunuz birazdan yanınızda olacak."

Gülümsedi ve omuz silkti. "." Troy'a bir bakış fırlattı, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle kibarca başını ve sonra her zamanki masasına geri döndü. Tanrım, bu adamın flört *etmeyeceği* kimse var mıydı?

Elimden geldiğince ondan kaçındım. Bardaki diğer herkese yardım ettim, o ise yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kollarını göğsünde kavuşturmuş beni izliyordu. Ona yakın olma konusundaki isteksizliğimden fazlasıyla zevk alıyordu. Ona gerçekten yardım etmekten çok onu bardan çıkarmak için ya da onun deyimiyse "ona uyum sağlamak" için sonunda masasına yaklaştım.

"Sizin için ne yapabilirim?"

Bunun üzerine bir kaşını kaldırdı ve ben de şiddetle kızardım. Zihnimi elimdeki kâğıda odaklayarak, az önce kafama başarıyla yerleştirdiği mahrem düşünceyi engellemeye çalıştım. Ah, o etrafımdayken beynim neden bu kadar kirli bir yere gidiyordu? Neden onunki her zaman böyle kirli bir yerdeydi?

"Hamburger alacağım... patates kızartması... bira..." Cümleinin sonunu sanki daha fazlası varmış gibi bıraktı ve eminim daha da kızardım.

"Harika. Bunu senin için başlatacağım," diye fısıldadım.

Beni durdurduğunda aceleyle çıkmak için döndüm. "Kiera?" İsteksizce ona döndüm. "Burada hiç aspirin var mı?" Yüzünü buruşturdu ve bir elini kürek kemiğine götürdü. "Sırtım beni gerçekten öldürüyor." Sözlerinin sonunda hınzırca sırıttı ve kalbim tekledi.

Tırnaklarımı etinin derinliklerine batırışımın görüntüsü kafamda o kadar canlandı ki, ayakta durma yeteneğimi kaybedebileceğimi düşündüm. Nefes nefese kaldım ve kız elimi ağzıma götürdüm, sonra da ona cevap vermeden dönüp kaçtım. İçimden bir utanç geçti, ardından suçluluk geldi, sonra da... arzu mu? Siparişini vermek için acele ettim, bir an önce gitmesi için dua ediyordum.

Sonunda, hem uzunluk hem de kişisel ilgi açısından herhangi bir yedi çeşit yemeğe rakip olabilecek acı verici derecede uzun bir öğle yemeğinden sonra (Hun ona bir bardak su getirmekle ve Sweetie onu tekrar doldurmakla kalmadı, çünkü bir daha masasına yaklaşmayacağım açıkltı, aynı zamanda Troy ona şahsen bir bira daha getirdi, ona uzatırken dudaklarında küçük, utangaç bir gülümseme ve kabul ederken Kellan'ın yüzünde büyüleyici bir çarpık sırıtiş vardı) bardan ayrılmak için ayağa kalktı. Tüm bunlar gözlerimi devirmeme neden oldu. Kişisel ilgiye daha az ihtiyaç duyan biri varsa o da Kellan'dı.

Yanıma gelerek sessizce cebime bir fatura sıkıştırdı. Ona çekini getirmeye bile gitmemiştim... ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bir hesap açtırabilir ve Pete'in ona aylık bir hesap özeti göndermesini sağlayabilirdi, o kadar çok buradaydı ki. Paramı öderken sadece gülümsedi ve sonra bardan ayrılmak için döndü, yemin ederim bu Troy'un iç çekmesine neden oldu. Cebimden parayı çıkardım ve barın etrafından dolaşarak kasaya doğru yürümeye başladım (sonunda gittiği için rahatlamıştım), o sırada bana verdiği hesabı fark ettim. Bir ellilik.

Elli mi? Gerçekten mi? Anında sinirlenip bardan hışım ile çıktım.

Ayak seslerimin kaldırımdaki sert çıtırtısı, sinirli ruh halime uyuyordu ve her adımda içime cesaret doluyordu. Yürüdüm, daha doğrusu yürüdüm, elini siyah, inanılmaz derecede seksi Chevelle'inin koluna koyduğu yere doğru ilerledim. Yaklaştığımı duydu ya da bunu bekliyordu ve bana bakmak için döndü, dudaklarının köşelerine küçük bir gülümseme değdi. Yüz ifademi fark ettiğinde bu gülümseme kayboldu - ki bu kesinlikle bir gülümseme değildi. Doğruldu ve gözlerinde tuhaf bir bakışla bekledi.

Onunla neredeyse ayak parmağıma kadar durdum. "Nedir bu?" Faturayı elime aldım.

Dudaklarında küçük bir gülümseme yeniden belirdi. "Şey, ummm... bu elli dolarlık bir banknot. Mal ya da hizmet karşılığında takas ediyorsunuz."

Sakinleştirici derin bir nefes aldım. Ukala. Bugün bu adamı kaç kez tokatlamak isteyecektim? "Biliyorum," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Bu ne için?"

Başını eğdi ve gülümsedi. "Bu senin için... ve faturam için. Belli ki."

Derin bir nefes daha aldım. "Neden? Seni zar zor bekledim. Yemeğini bile getirmedi." Acil bir tuvalet ihtiyacım varmış gibi davranarak Hun'un bu işi halletmesine izin vermişim.

Kaşlarını hafifçe çattı, arabasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bazen bahşiş sadece bahşiştir, Kiera."

Evet, doğru. Onunla olmaz... Bugün olmaz, dün geceden sonra olmaz. Ne kadar çekici görüldüğünü görmezden gelerek, arabasına bu şekilde rahatça yaslanmışken, "Bu ne için!" diye çıkıştım.

Sesi tuhaf bir şekilde ciddiydi ama yüzü rahatça gülümsüyordu, "Benim için yaptığın her şey için," dedi.

Hemen ona geri fırlattım ve hışımınla bara girdim. Bunu yüzünde tatlı bir gülümsemeyle söylemiş olabilir ama arkasındaki hakareti hissettim. Ve beni herhangi bir şey için tazmin etme ihtiyacı hissetmesi canımı acıttı.

Denny işten sonra beni aldı ve pazartesiye kadar bekleyemeyecek olan hayati görevinden bahsetti - Max'in şu anda kazanmaya çalıştığı bir kız için çiçek ve rezerve edilmesi muhtemelen zor bir restoran içeriyordu. Denny de en az benim kadar mutlu görünüyordu. Yine de ona gülümsüyormuş gibi yaptım ve en azından gününün erdiğini söyleyerek içini rahatlattım. Korkunç günümün devam edeceğini anladığımda suçluluk duygusu gerginlikle karıştı, doğruca Kellan'ın olduğu yere gidiyorduk.

Ama oraya gittiğimizde evde değildi. Ben yatmaya hazırlanırken hâlâ evde olmayınca sinirlenmeye başladım. Erkeklerle mi dışarıdaydı, yoksa bir kızla mı? Sinirimi bir kenara ittim. Önemli miydi? Tam yüzümü yıkayıp stresimden üzereydim ki, temizleyicimin arkasına saklanmış bir kâğıt buldum. Kellan'ın düzgün el yazısıyla yazılmış bir nottu : "Gücenmek istememiştin" ve içine yirmi dolarlık bir banknot sıkıştırılmıştı.

Vay canına... sözde bir özür. Bu yeni bir şey.

Ertesi sabah bahşış olayı hakkında biraz daha mantıklıydım ve nasıl davrandığımı ya da aşırı tepki verdiğim için kendimi aptal gibi hissettim. Belki de büyük bir bahşışle sadece kıbarlık etmek istemişti ve bu hiçbir şekilde birlikte geçirdiğimiz geceye bir gönderme değildi. Bazen bunu ona söylemek çok zor oluyordu, özellikle de ilk kez birlikte uyuduktan sonra ne kadar kaba davrandığını düşününce. Artık bir ilk ve bir de ikinci seferden bahsetmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. En azından üçüncüsü olmayacaktı. Hayır, burada üçlü yok.

Bugün Kellan'ı nasıl göreceğimi merak ederek temkinli bir şekilde aşağı indim. Her zamanki gibi çoktan oradaydı ve kahvesini içiyordu.

masaya oturmuş, rahatça gülümsüyor ve ben içeri girerken sessizce beni izliyordu. Sessizliğinden memnundum, çünkü olaydan da bahsetmeyeceği için mutluydum. Ancak beni öyle bir şekilde izliyordu ki kendimi tamamen çıplak hissediyordum. Sinir bozucuydu. Heyecan vericiydi. Beni suçlu hissettirdi.

Kahvesinden uzun bir yudum aldı ve ben yardım edemedim ama espresso standını düşündüm. Yanaklarım kızardı ve ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi şeytanca gülümsedi. Elindeki bardağı bıraktı ve sakince arkamdan yürüdü. Boynumdaki saçları baştan çıkarıcı bir şekilde bir omzumdan diğerine doğru fırçaladı ve hızla ensemei öptü.

"Günaydın," diye fısıldadı, doğrudan kulağıma. Titredim. Ah, neden onun dokunuşu bana bunu yapmak zorundaydı? Kollarını belime doladı ve beni kendine yakın tuttu.

"Kes şunu, Kellan," diye fısıldadım dönüp onu nazikçe geri iterken.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Neyi durdurayım, Kiera? Denny yokken bunu hep yapardık... hatırladın mı?" Beni tekrar sıkıca çekti.

İçimi çektim ve kollarının etrafımda ne kadar güzel hissettirdiğini görmezden gelmeye çalışarak onu daha sert bir şekilde geri ittim. "Artık her şey farklı."

Beni yine sıkıca çekti ve kulağıma derin bir nefes vererek, "Evet... her şey çok farklı," diye fısıldadı.

Zayıf kollarımla onu ittim. İçimde bir öfke kıvılcımı çaktı. "Çok... huysuzsun. Sana ayak uyduramıyorum." Az önce onun öfkesini kışkırtıp kışkırtmadığımı merak ettiğimde bakışlarım yumuşadı.

Yine de bana sadece çarpık bir şekilde sırtıttı. "Ben bir sanatçıyım...

karamsar değilim." "O zaman karamsar bir sanatçısın..." diye

mırıldanarak düşüncemi bitirdim.
"Neredeyse bir kızsın."

Görünüşe göre beni duymuştu, çünkü aniden yüzümü ona çevirdi, beni tezgâha yasladı ve içime girdi. Ellerinden biri zavallı morarmış kalçamı kavrayıp kalçasına dolayınca nefesim kesildi. Diğer eli sırtıma uzandı ve beni doğru çekti.

Kulağıma tekrar boğuk bir şekilde nefes verdi, "Seni temin ederim... değilim." Tekrar titrediğimde dudakları boynuma doğru indi. Kahretsin... hayır, kesinlikle bir kız değilim.

"Lütfen... dur..." Onu itmek için bir kez daha güçsüz bir girişimde bulunurken fısıldamayı başardım.

Beni son bir kez boynumdan derin bir şekilde öptü ve bir an için iz bırakacak diye endişelendim ama sonra geri çekildi ve iç çekti. "Tamam... ama sadece yalvardığın için." Sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse bir mırıltı gibiydi. "Bunu yapmana bayılıyorum," diye fısıldadı, sonra kıkırdayarak odadan çıktı, ben ise derin bir şekilde kızardım.

O küçük karşılaşmadan sonra düşün keyfini çıkarıyor, düşüncelerimi ve duygularımı düzene sokmaya çalışıyordum. Kellan'ın bana bastırıldığı hissi aklımdan çıkmıyordu... ya da bu konuda vücudumdan. Birkaç dakika önce Denny'ye iş için veda öpücüğü vermek kalbime korkunç şeyler yapmıştı. Suçluluk duygum beni terk etmiyordu ve Kellan da buna kesinlikle yardımcı olmuyordu. İçimi çektim ve başımı suyun içinde geriye doğru eğdim. Çok garip biriydi. İlk kez seks yaptığımızda taş gibi soğuktu, şimdi ise kıpkırmızı olmuştu. Tanrım, bunu yaparsak ne olurdu...? Hayır, bunu düşünmeyeceğim bile. Aramızda her ne yaşandıysa, o kısmı kesinlikle bitmişti! Denny'ye ihanet etmeyecektim... tekrar.

İnsanoğlunun bildiği en büyük örümcek yüzümün önüne düştüğünde durum hakkında biraz daha iyi hissediyordum. Şimdi, kemirgen, böcek ve örümcek dünyası hakkında oldukça pratik olduğumu düşünmek istiyorum. Onların bir amaca hizmet ettiklerini ve yaşam döngüsünde onlar için bir yer olduğunu tamamen anlıyorum. Ama bir tanesi, yemin ederim, üç inç uzunluğundaki bacaklarıyla yüzüme doğru düştü ve olabilecek en kızca tepkiyi ortaya çıkardı - çığlık attım. Hem de öyle sıradan bir çığlık değil, kanlı bir cinayet çığlığı attım. Duştan çıktım ve hemen o iğrenç dansı yapmaya başladım. Bilirsiniz, 'aman tanrım, vücudumda bunlardan altı tane daha olduğunu biliyorum' dansı. Tam o sırada Kellan banyo kapısından içeri daldı (kutsal olan her şey adına nasıl oldu da kapıyı kilitlemedim?). Onu gördüğümde donakaldım. O da beni çırılçıplak görünce dondu kaldı.

Bulabildiğim en yakın havluyu kaptığım gibi *her yerim* kızardı.

"İyi misin?" Sanki baltalı bir katil ve bir galon kadar kan varmış gibi odaya baktı, attığım onca ılıktan sonra.

"Örümcek," dedim, utanarak. Lütfen bugünü tekrar yapabilir miyim?

Gözleri tekrar bana döndü ve bir kahkahayı zorlukla zapt etti. Dudağını ısırarak zorunda kaldı ve dudağının etrafında oluşan gülümseme feci derecede seksiydi. "Bir örümcek mi?" demeyi başardı, neredeyse eşit bir şekilde. "Sen... ölmüyor musun?"

Tekrar kızardım ve gözleri sırtışını kaybedip zar zor örtünmüş, sırlıklam vücudumda gezinirken kaşlarımı çatıttım. "Sanırım üzerinde hiçbir şey olmadığından emin olmak için seni daha detaylı incelemeliyim." Bana doğru birkaç adım attı ve küçük banyo aniden klostrofobik hissettirdi.

Kendimi aşırı sıcak ve biraz da baygın hissettim. Omzuna vurdum ve onu kapıya doğru ittim. "Hayır... Çık dışarı!"

"Pekâlâ." Gitmek için dönerken başını yana eğdi. "Fikrini değıştirirsen odamda olacağım." Hınzırca bir sırtış ve ardından, "Ya da daha fazla örümcek varsa."

O giderken kapıyı çarparak kapattım ve sıkıca kilitledim. Tamam, bunu kırmızı, kırmızı sıcak yap. Bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyordu... ama ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Benimle flört etme konusunda çok sinsiydi, her zaman Denny'nin odanın dışında olduğu ya da bize sırtını döndüğü anları bulurdu. Denny odadayken boynumu ilk kez öptüğünde, bu beklenmedik hareket karşısında şaşkınlıktan nefesim kesilmişti. Denny bana şaşkınlıkla bakarken bir kez gülmüş ve hızla uzaklaşmıştı. Örümcek görmekle ilgili saçma bir şeyler mırıldandım ve başka bir örümcekten bahsedince gülüp kaşlarını imalı bir şekilde kaldıran Kellan'a ters ters baktım. Öptüğü yer boynumu hoş bir şekilde yaktı.

Okulun yalnızlığından giderek daha fazla keyif alıyordum; Denny ve Kellan'ın olmadığı tek bölgemdi. Birkaç saatliğine bir şeyler düşünebilirdim.

Ev hayatımdaki karmaşadan başka bir şey değildi. Elbette birkaç gün sonra, Sigmund Fried'in cinsel bastırma hakkındaki görüşleri üzerine bir psikoloji dersi sırasında, düşünceler yine de gelmişti.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Bir yandan çok sevdiğim, uğruna ülkenin öbür ucuna taşındığım güzel bir erkek arkadaşım vardı ama onun bir iş için beni terk etmesi beni biraz yaralamıştı. Bunu hoşlanmıyordum. Bu kadar kötü tepki vermem aslında onun suçu değildi ve fikrini değiştirip neredeyse anında bana geri dönmüştü, hem de büyük kişisel masraflar yaparak... Sadece yeterince hızlı değildi. Kısa süreli yokluğu sırasında Kellan içeri sızmıştı ve şimdi orada sıkışıp kalmıştı.

İç çektim. Bu konuda ne hissedeceğimi gerçekten bilmiyordum. En azından kendimi suçlu hissetmekten başka. Kellan hakkında çok sık uyarılmışım. Nasıl biri olduğunu biliyordum ama yine de ona kanmışım... hem de iki kez. Onun yanında kendimi bu kadar güçsüz hissetmekten, benim hiçbir gücüm yokken onun bu kadar güçlü olmasından nefret ediyordum. Çok sinir bozucuydu.

Elbette son birkaç gündür daha cesur davranmaya başlamıştı. Dokunuşları çok daha samimi hale gelmişti. Koridorda yanımdan geçerken parmakları her zaman tişörtümle kot pantolonum arasında görünen yarım santimlik teni bulmayı başarıyordu. Buzdolabının kapısını açarken yanağımı okşadı. Ben yemek pişirirken dudakları çıplak omzumu okşadı. Denny postaları kontrol etmek için dışarı çıktığında kulağımı kemirdi. İştayken arkamdan geldi ve kimse bakmıyorken elini sırtıma koydu.

Beni deli ediyordu ve her saniyesinden nefret ediyordum. Öyle değil mi?

Kafamı kaldırdım. Zihnimin sürüklenmesine neden olan ders bitmişti, ve gerçekten tek bir kelime bile duymamışım. Hatta öğrencilerin boşalmaya başlamıştı ve şimdi yarısı boştu. Aptal Kellan ve onun inanılmaz harika, aptal parmakları.

Şimdi gidip o aptal bardaki aptal adamı görmem gerekecekti, çünkü vardiyam birkaç saat içinde başlıyordu. Tabii ki orada olacaktı, grup arkadaşlarıyla içiyordu. Neredeyse her gün prova yaparlardı ve hemen hemen her zaman ya öncesinde ya da sonrasında bara gelirlerdi. Ve tabii ki Kellan, Denny yokken bana eziyet etmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Her zaman başka kimsenin bana eziyet etmesine izin vermemeye dikkat ederdi.

ama Denny'nin gözlerinin içine bakmak zorunda kalmadığında bunun onun için daha kolay olduğu hissine kapıldım.

Hafif yağmurun altında yürüdüm ve otobüs durağına yöneldim. Bu havada otobüs beklemek zorunda kalmayı hiç istemiyordum. Çok şiddetli yağmıyordu ama eninde sonunda sıırıslıklam olacaktım. Buradaki insanlar ıslanmayı umursamıyor gibiydi. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağmadığı sürece kimse şemsiyeyle bile uğraşmıyordu. Şahsen ben kuru kalmayı tercih ederdim ama gittiğimde yağmur yağmıyordu ve ben de elimde şemsiyeyle dolaşıp aptal gibi görünerek yağmur yağmasını beklemekten hoşlanmıyordum.

Doğruca bara gitmek için otobüse binmeye karar verdim. Kellan'la evde tek başıma oturmakta erken gitmeyi tercih ederdim. Denny hâlâ isteyken, kim bilir bana ne yapmaya çalışacaktı. Ona izin vereceğimden değil. İzin vermeyeceğimden oldukça eminim... Her neyse, arka odada edebiyat ödevim üzerinde çalışabiliirdim.

Yürürken tam arkamdan birinin "Aman Tanrım, şu adama bak... Muhteşem biri" dediğini duydum. İçgüdüsel olarak dönüp baktığımda nefesim kesildi. Kellan burada mıydı? Kellan neden buradaydı? Arabasının yanında duruyordu, zaten kısmen ıslanmıştı ve diğer yerliler gibi o da umursamıyor gibiydi. Onu fark ettiğimde seksi yarı gülümsemesiyle gülümsedi. Gözlerimi devirdim ve bu açıklamayı kimin yaptığına bakma zahmetine bile girmedim. Onun mükemmelliğine ağzının suyu akan rastgele bir kız olduğundan oldukça emindim.

Otobüsü beklerken ıslanmak istemediğim için istemeye istemeye Kellan'a doğru yürüdüm. Yağmur, dağınık saçlarını ıslatıyor ve yüzüne damlacıklar düşüyordu. Siyah deri ceketini giymiş ve kollarını göğsünde kavuşturarak arabasına yaslanmıştı. Salya akıtan her kimse, haklıydı, adam muhteşemdi.

"Seni bırakmamı isteyebileceğini düşündüm." Bu sözleri adeta

mırıldanarak söyledi. "Elbette, teşekkürler. Ben Pete'e gidiyorum."

Umarım o kadar da iyi biri gibi görünmüyordum. Olmak istediğim kadar sakin. Kalbim çoktan çarpmaya başlamıştı-kapalı bir alanda onunla yalnız kalmak, ama kuru olmak çok cazipti.

Cevabımı bir şekilde zaten biliyormuş gibi gülümsedi. Önce kapımı açtıktan sonra direksiyonun arkasına geçti, dramatik bir şekilde

Kolunu. Okuldan uzaklaşırken gergindim ve onun bir şey yapmasını bekliyordum. Böyle bir durumda ne yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu ve zihnim farklı olasılıklarla karmakarışıkta. Beni koltuğa sıkıştırıp... Arkamdan arka koltuğa baktım. Birden şaşırtıcı derecede büyük ve oldukça rahat göründü. O anda Kellan'ın arabasının onun "yataktan uzak yatağı" olduğunu anladım. Bu düşünce yüzümün kızarmasına ve nefesimin kesilmesine neden oldu.

Bana baktı ve biraz güldü. "İyi misin?" "Evet," diye yalan

söyledim, tamamen inandırıcı olmayan bir şekilde.

"Güzel." Kırmızı ışıktaki durduk ve bir elini nemli saçlarında gezdirirken ısıltılı, şakacı gözlerle bana baktı.

Onu izlerken biraz ağır nefes almaya başladığımı fark ettim. Tanrı aşkına, diye düşündüm öfkeyle. Daha bana dokunmadı bile. Anti-sipasyon beni etkilemeye başlamıştı. Keşke işi bitirseydi. Dur bir dakika... Hayır. Tanıdık bir öfke alevlendi. Bana dokunmasını istemiyordum... değil mi?

Tekrar hareket etmeye başladık, ama ben pencereden dışarı bakıyor, şaşkınlığımın içinde kaybolmuş, farkına bile varmıyordum. Denny'yi seviyordum, neden Kel- lan'ın bana dokunması için yanıp tutuşayım ki? Bu hiç mantıklı değildi. Ama bunu daha fazla düşünemezdim. Kellan sonunda bana dokunmaya karar vermişti. Elini dizime koydu ve hafifçe uyluğumun iç kısmına doğru kaydırıldı. Bu kadarı yeterliydi. Gözlerimi kapattım, dokunuşu bedenimi yakıyordu. Yol boyunca gözlerimi kapalı tuttum.

Bara çok çabuk vardık ama yine de yeterince çabuk değildik. Kellan elini kalçamdan çekmeden arabayı park etti. Beni izlediğini hissedebiliyordum ama yine de gözlerimi kapalı tuttum. Koltuğun üzerinden kayarak bana doğru yaklaştı. Onun sıcaklığı, üzerindeki yağmur kokusu nefesimin hızlanmasına neden oldu. Elini kalçama kadar kaydırıldı. Nefesim kesildi, ağzım ağır bir nefesle hafifçe açıldı. Birden çok daha fazlasını istedim... ve bundan nefret ettim. Yanağını çenem boyunca gezdirdi ve ben ona doğru dönmek için başımı dik tutmaya çalıştım. Çenemin köşesini öptü, sonra dilini hafifçe kulağıma doğru götürdü.

titremeye başladı. Sonunda "Hazır mısın?" diye nefes almadan önce bir saniye kulağını kemirdi.

Hafif bir panikle gözlerimi açtım. Sadece gözlerimle ona baktım, nefesim artık utanç verici derecede hızlıydı. Bana o kadar baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyordu ki elimde olmadan yüzümü ona çevirdim. Aramızda santim mesafe varken elinin kalçamda gezindiğini hissettim. Sonra hafif bir tıkırtı duydum ve emniyet kemeri açıldı.

Benden uzaklaştı ve hafifçe gülmeye başladı. Anında sinirlenerek kapıyı ittim ve arkamdan çarparak açtım. Şık ve yağmurlu arabasına dönüp baktığımda, camdan beni keyifle bara doğru giderken izlediğini görebiliyordum. Aslında şimdi yağmura teşekkür ediyordum, çünkü çift kapıya doğru giderken ısınan tenimi serinletiyordu. Kahretsin, çok iyiydi.

Ertesi sabah Kellan'ı mutfakta kahvesini doldururken köşeye sıkıştırdım.

"Morn-"

Dünkü araba yolculuğu yüzünden hâlâ sinirli olduğumdan, onun sevimli selamını hemen kestim. "Sen..." Parmağımı göğsüne koydum, bu da cezveyi yerine koyarken sevimli bir şekilde gülümsemesine neden oldu, "...geri çekilmen gerek!"

Elimi tuttu ve beni kucakladı. "Son zamanlarda sana hiçbir şey yapmadım," dedi masumca.

Kucağından uzaklaşmaya çalıştım ama beni sıkıca tuttu. "Uhhh... bu mu?" Kollarının beni sardığını göstermeye çalıştım ama pek hareket edemedim.

Güldü ve çenemi öptü. "Bunu her zaman yapıyoruz. Bazen daha fazlasını yapıyoruz..."

Sinirlenerek geri çekildim ve telaşlı bir ses tonuyla "Araba mı?" diye tükürdüm.

Daha sert güldü. "Hepsi sendin. Orada öylece otururken beni heyecanlandırıyordun." Gözlerimin içine bakmak için hafifçe çömeldi.

"Bunu görmezden mi gelmeliydim?" Öfkeyle kızardım; bu konuda haklıydı. Gürültülü bir şekilde iç çektim ve gözümü ondan kaçırdım.

Tepkime hafifçe güldü. "Hmmm... durmamı ister misin?" Konuşurken parmaklarını saçlarımdan yanağıma, boynumdan aşağıya, göğüslerimin arasından belime doğru hafifçe gezdirdi ve kot pantolonuma dayadı. Kenarından tuttu ve kalçalarımı biraz kendisine doğru çekti.

Anında ve sinir bozucu bir şekilde vücudum tepki verdi - nefes alışım arttı, kalp atışım hızlandı ve gözlerimi kapadım, dudaklarına dönmemek için kendimi zor tuttum. "Evet," dedim nefes nefese, sorusunu doğru yanıtlayıp yanıtlamadığımı merak ederek.

"Pek emin görünmüyorsun... Seni rahatsız mı ediyorum?" Sesi boğuk ve baştan çıkarıcıydı, yüz ifadesini görmemek için gözlerimi kapalı tuttum. Parmakları şimdi hafifçe bel kemerimde geziniyordu, bir parmağı içeride, tenime zar zor sürtünüyordu.

"Evet." Başım dönüyordu... Bana ne sormuştu?

Kulağıma fısıldamak için eğildi, "Beni tekrar içinde istiyor musun?"

"Evet..." Daha soru kafamda cevabımı ağzımdan kaçırdım. Parmakları hareket etmeyi bıraktı. Gözlerim yaptığım hatayla açıldı ve onun şaşkın yüzüne kilitlendi. "Hayır! Hayır demek istemiştım!" Yarı gülümsedi ve yüzünü sakın tutmaya çalışırken her an kahkaha atacakmış gibi görünüyordu.

Öfke içimi yaktı. Harika, şimdi onu daha da kışkırtmış ve aynı zamanda kendimi aptal gibi göstermeyi başarmıştım. "Hayır demek istedim, Kellan."

Bir kahkahanın kaçmasına izin verdi. "Evet, biliyorum - tam olarak ne demek istediğini biliyorum." Onu kabaca ittim ve yukarı çıktım. Bu hiç de iyi gitmemişti.

O öğleden sonra, okuldan sonra Denny işten gelmeden önce öldürecek birkaç saatim vardı. Çok yorgundum. İyi uyuyamıyordum. Denny ve Kellan, suçluluk duygusu ve tutku... Hepsi dönüp duruyordu.

Uyumak neredeyse imkânsız hale geliyordu. Yakında bir şeyler değişmezse, stresten patlayacaktım. Kanepenin ortasında oturmuş boş boş televizyona bakıyor, bu derin düşünceler içinde kayboluyordum ki yanımdaki minderin sıkıştığını hissettim. Kim olduğunu bildiğim için içgüdüsel olarak ona bakmadan ayağa kalkmaya çalıştım. Ancak kolumdan tuttu ve beni tekrar yere çekti. Çok eğlenmiş olan Kellan'a baktım. Yanına oturmaktaki isteksizliğime genişçe sıırttı. Şu anda bunun için çok yorgundum...

Sırıtişına sinirlenerek inatla koltuğa oturdum ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bana bakarken gülümsemesini yumuşattı ve ben de gözlerimi . Kollarının omuzlarıma dolandığını hissederek sertleştirdim ama bugün onu daha fazla eğlendirmek istemediğim için çekilmeyi reddettim. Bu sabah yaşadığım utanç hâlâ aklımdaydı. Yavaşça beni kucağına doğru çekmeye başladı.

Şok olmuş ve kaba görünen imasına sinirlenmiş bir halde irkildim ve ona ters ters baktım. Şaşkınlıkla irkildi, kaşlarını çattı, sonra rahatlardı ve tepkime güldü. Kucağını işaret etti. "Uzan... yorgun görünüyorsun." Bana bir kaşını kaldırdı ve imalı bir şekilde gülümsedi. "Ama eğer istersen, seni durdurmam."

Varsayımından utanarak kaşlarımı çattım ve yorumu için kaburgalarına dirsek attım. Homurdandı ve tekrar güldü. "Çok inatçısın..." diye alay etti, beni tekrar kucağına çekerken.

Benden istediğini düşündüğüm şey hakkında hâlâ kendimi aptal gibi hissederken, beni yatırmasına izin verdim. Sırt üstü uzanırken bana baktı. O oldukça rahattı ve ben son derece yorgundum. Saçlarımı hafifçe okşadı ve beni neredeyse anında rahatlatıldı.

"Gördün mü... o kadar da kötü değildi, değil mi?" Mavi gözleri neredeyse hüzünle beni izliyordu. Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessizce bana baktı. "Sana kızmadan bir şey sorabilir miyim?"

Hemen gerildim ama başımı salladım. "Birlikte olduğun tek erkek Denny miydi?" diye sorarken parmaklarının saçlarımda gezinmesini izledi.

İçimde bir öfke parladı. Bunu neden bilmek istesin ki? "Kellan, bunun nasıl olduğunu anlamıyorum..."

Bakışları benimkilerle buluştu ve sözümü kesti. "Sadece soruya cevap ver." Gözleri neredeyse hüzünlüydü, sesi biraz duygusallıkla yumuşaktı.

Kafam karışmıştı, düşünmeden cevap verdim. "Evet... sana kadar, evet. O benim ilkimdi..."

Saçlarımı okşamaya devam ederken bunu düşünerek başını salladı. Böyle kişisel bir soruya cevap verirken yüzümün kızarması ya da utanmam gerektiğini hissettim ama utanmadım. Sanırım vücudum hakkında Kellan'ın zaten bilmediği ya da doğru tahmin edemediği pek bir şey yoktu.

"Bunu neden bilmek istiyorsun?" Yumuşakça sordum.

Bir an saçlarımla oynamayı bıraktı ve sonra devam etti, usulca gülümsüyordu ama konuşmuyordu. Sessizce saçlarımı okşamaya devam etti ve sonunda tekrar rahatlardım. Düşüncelere dalmış gibiydi, sadece bana bakıyor ve usulca gülümsüyordu. Birdenbire Denny uzaklardayken onunla bu şekilde masumca birlikte olduğum anılar seline kapıldım. Ona bakarken o zamanın tatlılığı gözlerimi yaşarttı.

Kaşlarını hafifçe çattı ve bir damla gözyaşını sildi. "Seni incitiyor muyum?" diye sordu usulca.

"Günlük..." Aynı derecede yumuşak bir sesle söyledim.

Birkaç dakika sessiz kaldı ve sonunda tekrar yumuşak bir sesle konuştu: "Seni incitmeye çalışmıyorum. Özür dilerim."

Kafam karışmıştı, "O zaman neden buradasın? Neden beni yalnız bırakmıyorsun?"

Yine kaşlarını çattı. "Bu hoşuna gitmiyor mu... benimle olmak? Birazcık bile mi?"

Bu çok kafa karıştırıcı soru karşısında kalbim biraz acıdı. Sonunda ona gerçeği söylemeye karar verdim. "Evet, istiyorum... ama yapamam. Söylememeliyim. Bu doğru değil... Denny için."

Hâlâ kaşlarını çatarak başını salladı. "Doğru..." diye iç geçirdi ve saçını okşamayı bıraktı. "Sizi incitmek istemiyorum... ikinizi de." Yedi dakika boyunca sessiz kaldı, düşünceli bir şekilde bana baktı. Konuşmadım. Sadece onu ve beni izleyebildim. Sonunda dedi ki, "Bunu burada bırakacağım. Sadece flört. Sana karşı uygunsuz davranmamaya çalışacağım." Üzüntüyle iç çekti. "Sadece arkadaşça flört, eskiden gibi..."

Bunun üzerine irkildim. "Kellan, bence yapmamalıyız bile... o gecedен sonra olmaz. Biz..."

Gülümsedi, belki de az önce beni etkilediği gibi onu da etkilemişti ve yanağını okşadı. "Sana yakın olmaya ihtiyacım var, Kiera. Sana verebileceğim en iyi ödün bu." Birden hınzırca gülümsedi ve onun çiğ seksapeli karşısında kalp atışlarım yeniden hızlandı. "Ya da seni tam burada, kanepeye yatırabilirim." Kucağında kaskatı kesildim ve o da iç çekti. "Şaka yapıyorum, Kiera."

"Hayır, hayır değilsin Kellan. Sorun da bu zaten. Eğer tamam deseydim..."

Çekici bir şekilde gülümsedi. "Ne istersen yaparım," diye fısıldadı.

Yutkundum ve gözümü kaçırdım, bu ilişkiden pek de hoşnut değildim. Bir parmağını yanağımdan aşağı, boynumdan aşağı, kol kemiğim boyunca ve tekrar belimden aşağı doğru gezdirdi. Nefesim hızlandı ve ona sertçe baktım.

"Oops... üzgünüm." Utangaç bir şekilde sırtıttı. "Deneyeceğim..."

Saçlarımı güvenle okşamaya devam etti ve sonunda tekrarlayan hareketler beni uyuttu. Saatler sonra odamda, yorganın altında uyandım. Giyinmiş olmak için dua ettim ve rahatladığımı hissettim. Hâlâ benimle flört etmek istiyordu ama daha fazlası değil miydi? Bunu yapabilir miydi? Yapabilir miydim? Bu Denny'ye ihanet etmek miydi... eğer sadece masumsa? Bunun mümkün olup olmadığından emin değildim ama onunla kanepede uzanmak, eskiden nasıl olduğumuza dair pek çok harika anıyı geri getirdi. Eğer bunu bir şekilde geri getirebilirsek? Ona tekrar özgürce dokunabilme düşüncesi beni öylesine heyecanlandırıyordu ki, bu beni endişelendiriyordu.

Ben hala Kellan'ı ve onun flört fikrini düşünürken Denny yatak odasına girdi. Onu görünce biraz irkildim, hala düşüncelerimin içinde kaybolmuştum ve yatakta uzanırken saatin kaç olduğunu fark etmemiştim. Ayakkabılarını çıkarıp gömleğini sıyıırken şaşkınlıkla bana baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, daha rahat bir tişört giyerken küçük bir sırıtış ve gözlerinde bir parıltıyla.

Normalde onun değiştiğini görmek ve az önce bana attığı bakış beni gülümsetirdi ama düşüncelerim yüzünden gerçekten de kızardım. Bu benim ona karşı gösterdiğim garip bir tepkiydi ve yatağın kenarına otururken kaşlarını çatı.

"İyi misin?" Bir elini alnıma koydu ve sonra yüzümdeki saçların bir kısmını kenara itti. "Yine kendini iyi hissetmiyor musun?"

Bu hareket o kadar yumuşaktı ki beni rahatlattı ve yatakta doğrulup kollarımı boynuna doladım. İçimi çektim ve ona normalden biraz daha sıkı sarıldım. Sırtımı ovdu ve bana aynı sıkılıkta sarıldı. "Ben iyiyim... sadece uyuyorum."

Bana sevgiyle bakmak için geri çekildi ve o zaman ne kadar yorgun görüldüğünü fark ettim. "İyi misin?" İçimden hafif bir panik geçti ama onu zorla geri ittim.

İçini çekti ve başını salladı. "Max. Tanrım, o bir aptal, Kiera. Eğer amcası oranın sahibi olmasaydı, orada çalışmasına imkan yoktu. Bu kampanyayı şu perakendeci için yapıyorlar-" Sözüünü kesti ve tekrar başını salladı. "Ah, bunu bir daha düşünmek bile istemiyorum." Bir elini saçlarımda gezdirdi ve tatlı bir öpücük için beni kendine çekti. "Sadece seni düşünmek istiyorum..."

Öpüşmemiz biraz derinleşirken bir elimi saçlarında gezdirdim. Bir dakika sonra geri çekildi. "Acıktın mı? Eğer biraz daha kalıp dinlenmek istersen, sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Tatlı teklifine gülümseyerek elimi yanağında gezdirdim. "Hayır, ben de seninle geleceğim." Ellerimi tuttu ve gülümseyerek ayağa kalkmama yardım etti. Merdivenlerden inerken onu takip ederken saçlarının koyuluğunu ve vücudunun güzel şeklini izledim. Ona karşı nasıl sadakatsiz olabilirdim ki?

Onu mu? İnanılmaz biriydi. Yutkundum ve kendime bunun bir daha olmayacağını hatırlattım. Ona bir daha asla ihanet etmeyecektim. Kellan geri çekilmeyi kabul etmişti. Kellan ve ben arkadaşlığımıza geri dönüyorduk. Her şey yoluna girecekti.

Kanepeye uzanmaya karar verdim ve sonunda Denny'nin yemek hazırlarken çıkardığı sesler beni uyuttu. Harika, diye düşündüm kendimi bırakmadan önce, artık bu gece asla uyuyamayacağım. Bir çift yumuşak dudak tarafından uyandırıldım. Paniğe kapıldım, çünkü uykunun neden olduğu bir anlık hezeyan yüzünden kimin dudakları olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ancak elim otomatik olarak yüzüme gitti ve hafif saç çizgisini hissedince rahatladım. Denny. Bu doğru. Gece işten izin almıştım, Denny uzun bir günün ardından eve dönmüştü ve Kellan da Razors'ta D-Bag'lerle oynuyordu. Muhtemelen çoktan oraya varmışlar, gösteriden önce dinleniyorlardı.

Geçmişte onunla geçirdiğim yalnız zamanlardan faydalanmayan biri olmadığım için, o da benim için hazırды. İlk başta bana garip geldi, çünkü Kellan'a ihanetimden beri birlikte olmamıştık ve hala kendimi çok suçlu hissediyordum, ama kanepede birkaç derin öpücükten ve elinin kot pantolonumdan kaymasından sonra, suçluluğumu bıraktım ve bu güzel, güzel adamın her santiminin tadını çıkardım.

Hazırladığı harika akşam yemeği, biz yemeye başlayana kadar soğumuştı.

Bölüm 11

Kurallar

O gece mışıl mışıl uyudum, gün boyunca yaptığım çok sayıda şekerlemeden sonra nihayet tekrar uyuyabildim. Anlaşılan Kellan'ın bana ne yapacağını asla bilememenin stresi ve bunun getirdiği suçluluk duygusu uykusuzluğuma neden olmuştu. Artık bana nasıl dokunacağını ve nasıl dokunmayacağını bildiğim için kendimi yeniden iyi hissediyordum. Belki arkadaşlığımızı geri kazanabilirdik? Belki Denny'ye ihanet etmeyi bırakabilirdim? Ona yaptıklarımızı asla geri alamazdım ve bunun suçluluğunu sonsuza dek taşıyacaktım, ama suçluluğuma yenilerini eklemeyeceğimi bilmek, ertesi sabah erkenden merdivenlerden inerken beni neredeyse sersemletiyordu.

Ve elbette Kellan'la yeniden özgür olmak, onun ağrıyan mükemmelliğinin mutfakta beni selamlamak için dönmesini izlerken yüzümde zevk dolu bir gülümsemeye neden oldu. Gevşek ve rahat saçları gülümsemesine tam olarak uyuyor gibiydi.

"Günaydın... kahve?" Bitmiş cezveyi işaret etti.

Kocaman gülümseyerek yanına gittim ve kollarımı beline doladım. Bir an irkildi ve sonra kollarını benimkilere doladı. Sıcacıktı ve harika kokuyordu. İçimi bir rahatlama kapladı; ona bu şekilde dokunmak kolaydı, özellikle de bunun daha ileri gitmeyeceğini bilerek.

"Günaydın. Evet, lütfen." Kahve cezvesine doğru başımı salladım. Bu, buluşmamızdan beri içtiğim ilk kahve olacaktı. Sonunda tekrar içebilecek kadar iyi hissediyordum... ve onu gerçekten özlemiştim.

Bana bakarken gülümsedi, mükemmel mavi gözleri sakın ve huzurluydu. "Bu konuda benimle kavga etmeyecek misin?" diye sordu, beni daha yakına çekerek.

Sıcak gülümsemesine karşılık verdim. "Hayır... Bunu özledim." Boynumu öpecekmiş gibi eğildi ve kaşlarını çatarak onu geri ittim. "Yine de temel kurallara ihtiyacımız var..."

Kıkırdadı. "Tamam... ateş ."

"Şey, bariz olanın dışında, sen ve ben hiç..." Söyleyemediğim bu düşünce karşısında derinden kızardım ve o da güldü.

"Ateşli... terli... seks yapmak mı?" diye tamamladı, mükemmel bir kaşını kaldırdı ve her kelimeyi yavaşça söyledi. "Bunu tekrar düşünmek istemediğine emin misin? Biz oldukça şaşırtıcı-"

Ona sertçe baktım ve sorduğu soru için göğsüne bir şaplak atarak sözünü kestim. "Bariz olanın dışında, artık öpüşmek yok... asla."

Kaşlarını çatı. "Dudaklarından uzak dursam nasıl olur? Arkadaşlar öpüşür."

Ben de kaşlarını çatı, aniden dilinin boğazımda dolaştığını hatırlayınca ürperdim. "Senin gibi değil."

İç çekti. "İyi... Başka bir şey var mı?"

Gülümsedim ve bir bikini üstü ve altı taklidi yaparak kucağından uzaklaştım. "Sınırların dışında... dokunma."

Yine kaşlarını çatı. "Tanrım, arkadaşlığımızın tüm eğlencesini emiyorsun." Bunu söyledikten sonra hızla gülümsedi. "Tamam... Bilmem gereken başka kurallar var mı?"

Kollarını bana doğru uzatırken kucağına doğru geri adım attım. "Bu masum kalacak, Kellan. Eğer bunu yapamazsan, bu işi bitiririz." Gözlerini aradım ama başımı omzuna götürdü ve bana sarıldı.

"Tamam, Kiera." İcini çekti, sonra kendini geriye iterek güldü. "Bu senin için de geçerli, biliyorsun." Önce dudaklarını sonra da pantolonunu işaret etti. "Dokunma," diye alay etti. Hafifçe göğsüne vurdum. "Gerçekten ama gerçekten istemiyorsan..." diye kıkırdayarak ekledi. Göğsüne daha da sert vurdum ve tekrar güldü ve beni sıkıca çekti.

İç çekerek onun rahatladım, bütün sabah onun rahatlatıcı kollarında kalabileceğimi düşündüm ama sonra çalan telefonun sesiyle irkildim. Saat hâlâ çok erkendi. Denny'nin hâlâ uyuduğu yere baktım ve sesin onu uyandırmasını istemediğim için aceleyle telefonun yanına gittim. İçimden küçük bir suçluluk nehri aktı, onu uyandırmak istemememin nedeni Kellan'la daha uzun süre yalnız kalmak istememdi.

"Alo?" Tezgâhın üzerine eğilirken cevap verdim. Arkamdan gelen alaycı bir kıkırdama beni kendime getirdi. Kellan tezgâhın üzerine eğildiğimi görünce uygunsuz bir şekilde sırtıyordu. Dik durdum ve bir elimi kalçama koyarak kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Hey, abla!" Telefonda Anna'nın neşeli sesi geliyordu ama ben Kellan'a kaşlarımı çatmaya devam ediyordum. Başının üzerinde hızlı bir hale hareketi yaptı -iyi olacağım- ve sonunda gülümsedim.

"Merhaba, Anna." Tezgâha yaslandım ve Kellan'ın kahvesini doldurup benim için hazırlamasını izledim. "Telefon görüşmeleri için biraz erken değil mi?" Kız kardeşim bir tür gece kuşuydu ve genellikle öğleden önce kalkmazdı.

"Ben de tam eve geliyordum, okuldan önce sana bir haber vereyim dedim. Uyandırdım mı seni?" Kaşlarımı çattım ve saate baktım - burada saat 7:05, Ohio'da ise 10:05 olmalıydı. Eve yeni mi gelmişti?

"Hayır, ben kalktım." Kardeşimin ne yaptığını merak ederek saate baktım.

"Güzel... ateşli adamı uyandırdım mı?" Kellan'a taktığı lakaptan dolayı sesindeki eğlenceyi duyabiliyordum.

Bir kere güldüm. "Hayır, seksi çocuk da uyanık." "Ateşli çocuk "un konuşmamızı dinlediğini tekrar hatırlayınca irkildim ve onun son derece eğlenmiş yüzüne baktım. Bir kaşını kaldırdı ve kendini işaret ederek 'seksi çocuk' kelimesini mırıldandı. Başımı salladım ve o hafifçe gülerken gözlerimi devirdim.

"Oooooohhh... peki siz ikiniz bu sabah bu kadar erken saatte ne yapıyordunuz?" diye takıldı.

Kellan'ın tepkisinin ne olacağını merak ederek onunla ve kız kardeşimle biraz oynamaya karar verdim. "Masanın üzerinde sevişiyorduk, kahvenin demlenmesini bekliyorduk." Yüzünün tepkisi kız kardeşimin sözlü tepkisiyle o kadar mükemmel eşleşti ki güldüm.

"Aman Tanrım, Kiera!" diye haykırırken Kellan elindeki kahveyi geri tükürdü ve biraz öksürerek bana kuşkuyla baktı. Tekrar güldüm ve Kellan ahlaksızca sırtıtmaya başlayınca yüzümü çevirmek zorunda kaldım.

"Tanrım, Anna, sadece şaka yapıyorum. Ona *asla* öyle dokunmazdım. Birlikte olduğu kızları bir duysan. İğrenç biri... Denny de yukarıda uyuyor, biliyorsun." Gülüşümün onu uyandırmamış olmasını umarak Denny'nin uyuduğu yere baktım ve sonra bakışlarımı tekrar Kellan'a . Elinde kahve fincanı vardı ve garip bir şekilde yere bakıyordu.

"Gerçekten mi? İğrençliği severim. Bekle... Geri mi döndü?" Anna Denny'yi soruyordu ama benim odağım Kellan ve onun tuhaf yüz ifadesiydi.

"Biliyor musun, anneme ya da babama bir telefon etsen ölmezsin." Kellan dolu kahve bardağını yere bana doğru, girişe doğru, sanki gidiyormuş gibi ilerlemeye başlayınca kaşlarımı çattım. *O* anda, Anna'nın üstünü örtmek için aceleyle söylediğim şeyi fark ettim - '*iğrenç biri*'.

Anna iç çekti. "Evet, evet olabilir. Birbirinizden uzun süre ayrı kaldıktan sonra Denny ile aranız iyi mi?"

Yanımdan geçerken Kellan'ın kolunu yakaladım. Sözlerimle onu gücendirmiştim; örtbas ettiğimi kesinlikle biliyordu. "Her şey yolunda." Hem onunla hem de Anna'yla konuşuyordum. Kolunu belime doladığımda üzgün bir ifadeyle bana baktı. Yavaşça gülümsemesi geri geldi ve bana sıkıca sarılarak ikimizi de tezgâha yasladı.

"Güzel... Ben olsaydım, o yokken muhtemelen ateşli bir adamla yatardım. İyi ki ben değilsin, ha?"

Küstahça yorumunun aslında ne kadar doğru olduğunu görünce kızardım ve Kel- lan merakla bana baktı. "Evet, iyi ki sen ve ben birbirimize hiç benzemiyoruz, Anna." Beni kendine yakın tutarken onun muhteşem mavi gözlerine baktım.

"Peki... bu hafta sonu gelmeme ne dersin?"

İrkilerek kaskatı kesildim ve gözlerimi dikip önüme baktım. "Hayır!" Kellan gözümü yakalamaya çalışarak fısıldadı, "ne"?

"Oh, hadi ama, Kiera. Seksi çocukla tanışmak için can atıyorum." Kellan'ın bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçındım. Aramız nihayet rahattı, kız kardeşimin bunu bozmasına ya da onun pantolonuna girmeye çalışmasına ihtiyacım yoktu. Ona izin vermeyeceğinden o kadar da emin değildim.

"Onun bir adı var, Anna," diye terslendim, kız kardeşimin evcil hayvan adından çok son düşünceme sinirlenmişim.

"Peki, Kellan. Tanrım, adı bile çok seksi." Yüksek sesle nefes verdi. "Onu sadece kendine saklayamazsın, biliyorsun."

"Ben değilim!" Gerçekten sinirlenmeye başlamıştım. Sonunda Kellan'ın endişeli gözleriyle karşılaştım ve kendimi sakinleşmeye, onun kucağında rahatlamaya zorladım. Gülümsedim ve başımı sallayarak onu ve kendimi rahatlatmaya çalıştım.

"Kış tatili, Anna... hatırladın mı? O zaman gelebilirsin. Şu anda çok meşgulüm." Bana gülümserken sakın gözlerine baktım. Onları birlikte düşünmeye dayanamıyordum.

"Kış tatili... ama Ekim'deyiz?" Sesi hâlâ sinirli geliyordu.

"Meşgulüm, Anna..." Onu yatıştırmaya çalışarak yumuşak bir

sesle söyledim. "Ppfft... bir hafta sonu seni öldürmez, Kiera."

İçimi çektim, daha fazla mücadele edersem şüpheleneceğini biliyordum. "Peki." Çılgınca beynimi yokladım, en azından yolculuğu biraz ertelemenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Kellan'ın son derece mükemmel yüzüne baktığımda cevap o kadar hızlı geldi ki, "Ah," dedim.

"Ne?" diye sordu kız kardeşim ve Kellan aynı anda.

Ben sııttım, Kellan da benimle birlikte sııttı ve merakla kaşlarını kaldırdı. "Şey, Anna... Kellan'ın her Cuma ve Cumartesi gecesi konseri var. Şu ana kadar boş değil..." Ona kaşımı kaldırdım ve o da bir an düşündükten sonra 'yedinci' diye mırıldandı, "...yedinciye kadar. Yani, bizimle gelmesini istiyorsan, o zaman çıkmayı beklemelisin."

İç çekti. "Kasım'da mı? Daha üç hafta var, Kiera..."

Kıkırdamak isteyerek sııttım. "Biliyorum. İstersen daha erken gelebilirsin. Kellan pek ortalıkta olmayacak ama Denny ve benimle takılabilirsin. Sinemaya falan gidebiliriz-"

"Hayır, hayır... iyi, ayın yedisinde gelirim." Sonra parladı. "Çok eğleneceğiz, Kiera!" Kıkırdadı ve beni mi yoksa oda arkadaşımı mı görmek için daha çok heyecanlandığından emin değildim. "Kellan'ın odasında uyuyabilir miyim?" diye sordu ve sonra yine kıkırdadı.

Tamam. Oda arkadaşı o zaman. Yüksek sesle iç çektim. "Okula gitmek için hazırlanmalıyım. Seninle sonra konuşuruz, Anna. Biraz uyu! Ve soğuk bir duş al."

Tekrar kıkırdadı. "Güle güle, Kiera. Yakında

görüşürüz!" "Güle güle." Telefonu kapattım.

"Kahretsin."

Kellan bana kıkırdadı ve ben de ona baktım. "Griffin'e bundan bahsetme... lütfen."

Omuz silkti ve biraz daha güldü. "Sorun nedir?" Bana usulca gülümsedi, hâlâ kıkırdamaya devam ediyordu.

"Kız kardeşim, ziyaret etmek istiyor." Ses tonum mutlu değildi.

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Tamam... ve sen ondan hoşlanmıyor musun?"

Başımı salladım ve hafifçe kolunu ovdum. "Hayır, hayır seviyorum. Onu çok seviyorum ama..." Derin bir şekilde kızardım ve başka tarafa baktım.

"Ama ne?" Gözlerime bakmaya çalıştı.

Ona dönüp baktım ve iç çektim. "Sen kız kardeşim için erkek aromalı şeker gibisin," dedim asık suratla.

Güldü. "Ahhh... yani saldırıya uğrayacağım, öyle mi?" Bu ihtimal onu gerçekten eğlendirmişe benziyordu. Ben eğlenmedim.

"Hiç komik değil, Kellan." Surat astım.

Gülmeyi kesti ve bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "Öyle sayılır, Kiera."

Gözlerimi kaçırdım, gözyaşlarımın oluşmaya başladığını hissediyordum ve onun görmesini istemiyordum. Anlamayacaktı. Ben de anlamıyordum. Sadece Anna'nın onunla nasıl olacağını ve onun da muhtemelen Anna'yla nasıl olacağını biliyordum... Bu beni hasta hissettiriyordu. Ona dokunmasını istemiyordum ama istemeye hakkım olmadığını da biliyordum. O benim değildi.

Saçımı kulağımın arkasına tutturdu. "Hey..." Ona bakmamı sağlamak için çenemi hafifçe oynattı. "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu usulca.

Ona sormayacaktım ama yine de ağzımdan kaçtı. "Onu 'yapmamamı' istiyorum. Ona dokunmanı bile istemiyorum." Bunu oldukça sert bir şekilde söyledim ve ona ters bir bakış fırlattım.

"Tamam, Kiera," dedi bir dakika sonra, yanağımı hafifçe okşayarak.

"Bana söz ver, Kellan." Gözlerimi dikip bakmayı bıraktım ama dikkatle

ona baktım.
gözleri doluyor.

"Söz veriyorum, Kiera. Onunla yatmayacağım, tamam mı?" Bana güvenle gülümsedi ve ben de sonunda başımı sallayarak beni sıkıca kucaklamasına izin verdim.

Kellan ve ben Denny işe gitmek için ayrıldığında ona veda ettik. Kellan şaşırtıcı derecede iyi bir ruh hali içindeydi ve Denny'nin sırtını sıvazlayarak patronunun sikiyle ona şans diledi. Denny de teşekkür etti ve çıkmadan önce yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. O da daha iyi bir ruh halinde görünüyordu ve üçümüz arasındaki her şeyin biraz daha kolay olması beni bir an için heyecanlandırdı. Denny gittikten sonra Kellan elimi tuttu ve televizyon izlemek için kanepeye sarıldık. Neredeyse iç çekecektim

Rahatladım, kanepede onun yanına oturmak ve başımı omzuna yaslamak çok güzeldi, tıpkı aramızdaki gerginlikten önce yaptığım gibi. Kolunu bana doladı ve sabahın büyük bir bölümünde birbirimizin sıcaklığının tadını çıkardık.

Bugün sadece bir dersim vardı ve sonra işe gitmeden önce biraz çalışacaktım. Kellan beni okula bıraktı, bu da bana küçük bir heyecan verdi - eski bağımlılığım tüm gücüyle geri geliyordu. Ona teşekkür ettim ama arabada kalmasını ve benimle sınıfa kadar yürümemesini istedim. Başka biri beni rock yıldızıyla görürse elli soruluk bir seansa daha ihtiyacım yoktu. Kaşlarını çattı ama dediğim yerde kaldı ve ben de onun uzaklaşmasını izlerken gülümsedim.

Tina ve Genevieve'i o öğleden sonraki sorgu seansından sonra Psikoloji sınıfımda hiç görmedim (görünüşe göre o sınıfta değillerdi), bu yüzden beni Candy için potansiyel bir rakip olarak elediklerini düşündüm. Kellan'ın ilgisinin ne kadarına sahip olduğumu düşündüğümde bu beni biraz gülümsetti. Sonra hemen kaşlarımı çattım. Neden benimle bu kadar ilgileniyordu ki? Her neyse, üçüyle tekrar karşılaşmak istemediğimden, o günden sonra Harry Potter kütüphanesinden uzak durmaya çalıştım. Kısa bir süre önce, yakınlarda kitaplarla uzanmak için mükemmel olan küçük şirin bir park bulmuştum. Dersten sonra, bugünün orada çalışmak için yeterince güzel bir gün olduğuna karar verdim.

Küçük, şirin alana bakarken sonbaharın keskin havasını içime çektim. Ağaçların yaprakları parlak turuncu ve kırmızıydı ve yumuşak esintiyle hafifçe titriyordu. Düşmeye başlamaları çok uzun sürmeyecekti. Hafif ceketimin fermuarını açtım. Hava yılın bu zamanı için hâlâ mevsim normallerinin dışında sıcaktı, küresel ısınmaya inanmaya başlamıştım ama serin havanın ferahlatıcı ve kafamı boşaltıcı bir saflığı ve temizliği vardı. Burası gerçekten de işten önce biraz ders çalışmak için mükemmel bir yerdi. Çimlerin üzerine uzandım ve çantamı karıştırarak bir torba üzüm buldum ve birkaç tane patlatmaya başladım.

Birkaç grup insan parkın etrafında toplanmış, belki de bir süre için son güneşli günün tadını çıkarıyordu. Bazıları köpekleriyle yakalamaca oynuyor, bazıları benim gibi ders çalışıyor, bazıları da geç saatlerde piknik yapmanın keyfini çıkarıyordu.

Benden çok uzakta olmayan bir grup genç kızın kıkırdadığını fark ettim ve dikkatlerini çeken şeye bakmak için döndüm. Bir adam sırtı bize dönüktü, gömleğini çıkarmış, parktaki bir banka yaslanmış sınav çekiyordu. Kızlar mırıldanmaya devam ederken bir dakika boyunca onu boş boş izledim. Bitirdi ve banktan dolu bir su şişesi aldı. Bana doğru hafifçe dönerek şişesinden bir yudum aldı. Vücudu inanılmaz derecede mükemmeldi... ve fazlasıyla familiar. Güldüm ve gözlerimi devirdim.

Tabii ki, diye düşündüm. Tabii ki Kellan'ın koşularında kullandığı parkı seçecektim. Elbette ben ders çalışmaya çalışırken o şimdi burada olacaktı. Döndü ve beni çimlerin üzerinde, hâlâ vücuduna bakarken gördü. Yüzüne yavaş, seksi bir gülümseme yayıldı ve bir elinde su şişesi, diğerinde tişörtü bana doğru yürümeye başlarken başını sevimli bir şekilde yana eğdi. Yolda yanından geçtiği kızlar onun çekici gülümsemesi karşısında daha yüksek sesle kıkırdadılar ve merakla beni izlemeye başladılar. Çimlerin üzerine oturdum ve kalbim biraz daha hızlı atarak onun yanıma gelişini izledim.

Ben yüksek sesle iç çekerken o da yanımdaki çimlere oturdu. "Seninle karşılaşmadan bir yere gidemez miyim?" Alay ettim.

ve bacaklarını düz bir şekilde uzatarak ellerinin üzerine yaslandı. "Burası benim parkım... Beni takip eden sensin." Bana doğru yarı gülümsedi.

Gülümsedim ve ona bakarak bir üzüm daha patlattım. Odak noktam, antrenman nedeniyle kenarları hafif nemli olan inanılmaz derecede seksi saçları oldu ama sonunda bakışlarım mükemmel elmacık kemiklerine, güçlü, pürüzsüz çenesine ve boynundan aşağıya, çıplak, hafif nemli göğsüne kaydı. Orada oyalandım, her çizgiyi takip ettim, en üstten başlayıp yavaşça eşofmanının içinde hoş bir şekilde kaybolan alt karın derin çizgilerine kadar izledim. O vücuda dokunmakla ilgili sahip olduğum samimi bilginin aklıma sıçramasına engel olamıyordum. Dudağımı ısırdım.

"Hey." Kellan'ın sesi beni neredeyse daldığım trans halinden çıkardı ve tekrar onun eğlenen gözlerine baktım. Kaşlarını kaldırarak, "Beni mi gözetliyorsun?" diye sordu. O kıkırdarken ben kızardım ve gözlerimi kaçırdım. "Eğer öyleyse sorun değil. Sadece merak ediyordum, belki de kurallarımıza karşı gelmeyi düşünüyorsundur?" Gözlerime baktı ve sırıttı. "Seni öpebilir miyim?"

Ben de ona sııttım ve o daha çok ld. Gömleği elinden kaptığım gibi ona geri fırlattım. "zerine bir Şeyler giy..."

Bana kaşlarını çattı. "Ben ateŐliyim..."

Ben de lmsedim. "Ahlaksızsın... ve insanlar sana bakıyor." Hâlâ ona aval aval bakan genç kızları işaret ettim.

Onlara bakarak kıkırdamalarına neden oldu, sonra yarı çıplak vücuduna bakarak başını salladı ve "Ahlaksız mı?" diye mırıldandı. İ ekti. "Peki." Sonra su Şişesini aldı ve ıslak tişörtünü tekrar giymeden önce tişörtünün üzerine döktü. "İŞte... daha iyi mi?"

Kontrolm geri alıp ağzımı kapatana kadar ağzım açık bir Şekilde ona baktım. "Evet, teşekkür ederim." Hayır, daha iyi değildi. Islak tişört her hoş kasına yapışmıştı, bu yüzden onu çıkarmış da olabilir. Yine de ona ne kadar iyi göründüğünü bilmenin tatminini yaŐatmak istemedim. Zaten çok iyi farkında olduğundan emindim.

Doğrulup çantama uzandı ve bir çift üzüm aldı. Ona alayı bir Şekilde lmsedim. "Devam et... Keyfine bak."

Onları ağzına atarken lmsedi. "Sık sık yaparım," dedi bir kaşını kaldırarak ve muzipçe sırtarak.

İçimi çektim ve o yanıma gelip otururken gözlerimi devirdim. "Peki biz ne çalıŐıyoruz?"

Ona bakarken lmsedim ve derin bir Şekilde kızardım. "İnsan Cinselliği."

"Ahhh...gerçekten mi?" Şakacı bir Şekilde omzumu dürttü. "En iyi deneklerimden biri." Islak ve soğuk gömleğinden irkilerek uzaklaştım. Yeniden yaptığım harekete ld, sonra hiç uyarmadan beni yakaladı, ıslak gömleğini bana sıkıca bastırdı ve ld.

"Aman Tanrım, Kellan! Çok soğuksun! Bırak beni!" Ona bağırdım ve onu çalıştım, o kadar çok lyordum ki gözlerim yaŐarıyordu.

Gülmeye devam etti ve uzaklaşmadı. Onu itemeyeyim diye bileklerimden tutarak beni çimlerin üzerine yatırdı.

Sonunda birbirimize bakarken gülüşmelerimiz yavaşladı. Sonunda bana hayranlıkla gülümsedi ve alnını benimkine doğru indirdi. Sanırım bu özellikle benim kurallarına aykırı değildi. Bir dakika boyunca birbirimize usulca nefes verdik ve ellerini parmaklarımız birbirine geçecek şekilde hareket ettirdi.

Bir çizgiyi aşmaya başladığımızı hissettim ve bir şey söylemek üzereydim ki, kısa bir mesafe ötedeki kızlar "Öp onu!" diye bağırdı.

Geri çekildi ve yutkunarak biraz güldü. "Gördün mü," diye başını gençlerin olduğu gruba doğru salladı, "yeniden müzakere etmemizi istiyorlar." Hınzırca sıırttı ve ben de onu üzerimden ittim.

"Sen," diye göğsünü işaret ettim, "git koşunu bitir." Belli belirsiz evimizin yönünü işaret ettim. "Ders çalışmam gerekiyor... ve sen çok fazla dikkat dağıtıyorsun." Kızardım ve yere baktım.

Güldü ve ayağa kalktı. "Tamam, nasıl istersen öyle olsun o zaman." Gülümsedi ve kızlara dönerek omuz silkti ve göz kırptı. O parktan ayrılmak için döndüğünde kızlar kıkırdadı ve sonra inledi.

Tekrar gözlerimi devirdim ve artık nemlenmiş olan gömleğimi fırçaladım. Nem beni biraz ürperttiği için ceketimin fermuarını tekrar çektim. Nemli olduğundan oldukça eminim.

Çalışma seansımın geri kalanı boyunca kafam Kellan'ın vücuduyla ilgili hoş düşünceler arasında gidip geldi. Kendimi on dakika boyunca hayal kurarken ve aynı paragrafa boş boş bakarken buldum. İçimi çektim; orada olmadığı zamanlarda bile dikkatimi dağıtıyordu. Vücudunu bedenime bastırıldığını, alnını alnıma dayadığını, nefesini tenime değıdirdiğini hatırlayarak biraz ürperdim...

Bir kez daha titredim ve ayağa kalktım. Bu yapmam gereken türden bir çalışma değildi. İşe de gidebilirdim. En azından hareketlilik düşüncelerimin yönünü değıştirirdi.

İş yerinde olmak düşüncelerimi hiç değıştirmedi. Hatta kendimi kapılara bakarken buldum, grubun bu akşamki performansları için gelmesini bekliyordum. Bana biraz aptalca geliyordu, onu her zaman gördüğümde aslında onu görmek için endişeleniyordum - ondan uzaklaşamıyor gibiydim. Bu düşünce beni gülümsetti. Sanırım bütün gece sinsice kapıları izlerken yüzümde aptalca bir sırıtma vardı.

"Tamam, ne yaptı?" Kate bir süre sonra arkamdan gelerek sordu.

"Kim?" Kararsızca sordum.

"Denny, bütün gece sıırıttın. Bu genellikle erkek arkadaşının iyi bir şey yaptığı anlamına gelir." O ve Rita beklentiyle barın diğer ucuna doğru eğildiler. "Çiçek mi, mücevher mi? Aman Tanrım, evlenme mi teklif etti?" Kate'in açık kahverengi gözleri bu fikir karşısında parladı. Bara yaslanırken başını ellerinin arasına aldı ve bir an için bu hülyalı düşüncenin içinde kayboldu.

Derinden kızardım. Denny ve ben henüz evlilik hakkında konuşmamıştık bile. O, kariyerini oturtana kadar bu konuyu açmayacak kadar pratik bir tipti. Ve beni sıırtan o değildi. "Hayır, evlenme teklifi yok. Özel bir şey yok, sadece mutluyum."

Rita ve Kate hayal kırıklığına uğramış bakışlar attılar, sonra Kate uzun saçlarını diğer omzunun üzerinden attı. "Peki, sırlarınızı saklayın." Göz kırparak ayağa kalktı ve işinin başına döndü.

O gittikten sonra Rita komplocu bir tavırla bana baktı. "Tamam... O gitti, bana söyleyebilirsin."

Yine kızardım. "Gerçekten anlatacak bir şey yok, Rita. Üzgünüm, hayatım oldukça sıkıcı." Bunun ne kadar gerçek dışı olduğuna içten içe gülümsedim.

Çok geçmeden grup içeri süzüldü ve yemin ederim onu gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. Vücudumun verdiği tepkiye bakarak onu günlerdir görmediğimi düşünebilirdiniz, parktan bu yana sadece birkaç saat geçmemişti. Açık gri bir tişörtün altına giydiğı siyah uzun kollu gömleğıyle fazlasıyla seksi görünerek yanıma geldi ve çalışmamın geri kalanının nasıl geçtiğini sordu. Kızarmıştım ve ona ders çalıştıktan sonra çok daha iyi geçtiğini söyledim.

Tabii ki gitmemişti. Bana sırttı ve sonra güldü. Birasını bitirdikten sonra masasına doğru yöneldi, diğer çocuklar gerçekten komik bir şeyler tartışıyorlardı; kahkahalarını bardan duyabiliyordum. Yanından geçerken Sam'in omzuna vurdu ve omzumun hoş bir şekilde ısındığını fark ettim. Sonra bunun, bira siparişi verirken elini oraya koymuş olmasından kaynaklandığını fark ettim. Aptalca sırtışım gecenin geri kalanında benimle kaldı.

Aslında, sırtışım hafta sonunun geri kalanı boyunca benimle kaldı.

Hafta sonunun ne kadar harika geçtiğini düşünmek beni rdek-Pazartesi ğleden sonra dersten yarım saat erken ıktım. Görünüşe göre yardım etmek için. Endişeliydim ve onu görmek istiyordum. Ve onun evde tek başına oturduğunu, belki sıkıldığını, belki de beni düşündüğünü bilmek... Ah, ders boyunca bu beni ıldırttı. Hafta sonumuz eğlenceli ve biraz da eziyetli geçmişti. Sabah kahve içerken sarılmıştık ve Denny duştayken el ele tutuşmuştuk. Hafta sonunun büyük bölümünde evde uzanmıştık ve Denny televizyon izlerken uyuyakaldığında Kellan ve ben mutfağa gidip konuşurken birbirimize sarılmıştık. Denny Pazar sabahı erkenden Max tarafından dışarı çağrıldı ve biz de o zamanı kanepede birbirimize sokulmak için kullandık. Buna bayılmıştım... Onun yanında olmaya bayılmıştım. Eğlenceli, flörtöz ve olabildiğince masum bir şeydi, her ne kadar o bana dokunduğunda kalbim genellikle biraz daha hızlı atmaya başlasa da.

Oturma odasına girdim ve kanepeye uzanmış televizyon izleyen Kellan'a gülümsedim, bir kolu göğsünde ydi, diğerini başının üzerine uzatmıştı. Odaya girdiğimde bana bakmak için döndü ve bana sevimli bir şekilde sırtınca nefesim kesildi.

"Hey, erken dönmüşsün," dedi uykulu bir sesle. "Ben de seni almaya gelecektim."

Ayağa kalkıp kanepeye uzandığında ona doğru yürüdüm ve bacaklarının arasındaki yastığı okşadım. "Yorgun görünüyorsun... Her şey yolunda mı?" Bacaklarının arasına oturup göğsüne yaslanırken sordum. Salarımla oynadı ve bana sıkıca sarıldı. Flört etmenin avantajları vardı.

"Ben iyiyim... sadece geç bir gece geçirdim, iyi uyuyamadım."

"Oh." Başımı çevirip alaycı bir sırıtışla ona baktım. "Bir konuda kendini suçlu mu hissediyorsun?"

Biraz güldü ve beni daha sıkı çekti. "Senin hakkında mı? Her gün." İcini çekti ve beni ileri, kendisinden uzağa doğru itti. Dönüp itiraz etmeye başladım ama ellerini omuzlarıma koydu ve yüzümü öne çevirdi. Sonra onlara masaj yapmaya başladı.

"Hmmmm...bu flört olayına alışabilirim." Kürek kemiklerimde gezinen güçlü ellerine doğru gevşedim. Yumuşak bir şekilde güldü. "Kötü bir rüya mı gördün?" diye sordum, kendi başım rüya gibi hissediyordu.

"Hayır..." diye mırıldandı. "Aslında iyi bir tane geçirdim." Sesi alçak ve yumuşaktı; onu bir battaniye gibi etrafıma sarabilirdim.

"Hmmmm...ne hakkında." Parmakları boyunca hareket etti ve boğazımda yumuşak bir ses çıkardım.

"Sen," dedi boş boş. Ben ses çıkardığımda parmakları oldukları yerde kaldı. Biraz daha sert bastırdı ve ben daha derin bir ses çıkardım.

"Hmmmm... Umarım yaramaz bir şey değildir. Bunu masum tutuyoruz, değil mi?" Parmakları belime doğru ilerledi, derinlemesine bastırdı ve içimden çıkan acıyla yüksek sesle nefes aldım.

Yine usulca güldü. "Hayır... skandalla uzaktan yakından ilgisi yok, söz veriyorum." Ellerini sırtımdan yukarı kaldırmaya başladı ve vücudumdaki gerginlik daha da azalırken derin bir ses daha çıkardım; parmakları sihirliydi.

"Hmmm....güzel, benim hakkımda bu şekilde düşünmene ihtiyacım yok," diye mırıldandım.

Buna hiçbir şey söylemedi, sadece hoş bir şekilde karıncalanan sırtımda ilerlemeye devam etti. Derin bir iç çektim ve ona doğru daha da gevşedim, daha da tatmin edici sesler çıkardım. Arkamda hafifçe kaydı ama başka bir şey söylemedi. Bir sohbeti sürdüremeyecek kadar rahatlamıştım, rahat sessizlikten keyif alıyordum. Parmakları tekrar aşağı inmeye başladı ve göğüs kafesime kadar uzandı. Cennet gibiydi. Resmen homurdandım

zevk içinde. Ses çıkardığım her yerde fazladan bir dakika durdu, ben de daha sık ses çıkarmaya başladım.

Sonunda belime kadar indi ve kalçalarımın doğru ilerledi. Ağırlığını tekrar arkama verdi ve sonra beni kendine doğru çekti. Kanepede yanlamasına otururken rahatsız olduğunu düşünerek beni istediği gibi ayarlamasına izin verdim ama o sadece kalçalarımı tekrar kendisine doğru çekti. İşinin bittiğini varsayarak iç çektim ve göğsüne doğru gevşedim. Bu kadar rahat olmasına şaşırıyordum. Yüzümü ona dönmeye başlamıştım ki, hâlâ kalçalarımın olan elleri önümden kalçalarımın doğru kaydı. Her iki elini de bacaklarımdan aşağıya ve iç uyluklarımdan yukarıya uzattı, aynı zamanda bana sıkıca çekti. İşte o zaman nefes alış verişinin benimki gibi yavaş ve düzenli olmadığını fark ettim...

Onunla yüzleşmek için döndüm. Kanepede çok gergin ve dik oturuyordu, gözleri kapalı ve dudakları kısmen açıktı. Nefesi hissedilir derecede hızlanmıştı. Yutkundum ve bana bakmak için yavaşça gözlerini açtı. Bakışları vücudumdaki gerilimin hemen geri gelmesine neden oldu; arzuyla yanıyordu. Beni izlerken bakışları için için yanıyordu. Bir elini yanağıma götürdü ve diğer eliyle beni kendine çekti.

Yutkundum ve kendimi başımı sallamaya zorladım. "Hayır... Kellan," diye fısıldadım, yüzündeki ifadeye bakarak biraz telaşlandım ve yüzündeki ifadeye bakarak "hayır" kelimesini söylediğim için kendimle biraz gurur duydum.

Gözlerini tekrar kapattı ve beni nazikçe kendisinden uzaklaştırdı. "Özür dilerim... Sadece, bana bir dakika ver..."

Kanepenın diğer ucuna geçtim ve ne yaptığımı merak ederek onu izledim. Bacaklarını yukarı çekti, dirseklerini bacaklarının etrafında kilitledi ve sakinleştirici üç nefes aldı. Sonra yavaşça gözlerini tekrar bana doğru açtı. Hâlâ tuhaf görünüyordu ama daha kontrollüydü. Birazcık gülümsedi.

"Üzgünüm... Deniyorum. Ama belki bir dahaki sefere o sesleri çıkarmazsın?"

Derin bir şekilde kızardım ve gözümü kaçırdım, bu da onun kıkırdamasına neden oldu. Farkında değildim... Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi. Belki de masum flört diye bir şey yoktu.

Bölüm 12

Masum

Gittikçe daha erken uyanmaya başladım. Artık genellikle Denny'den önce uyanıyordum ve geceleri ne kadar geç yattığımı düşünürsek, bu genellikle öğleden sonra okuldan sonra kestirmem gerektiği anlamına da geliyordu, ama kendime engel olamıyordum. Kellan'ın uyanık ve aşağıda tek başına olduğu düşüncesi benim için doğal bir alarm saati gibi görünüyordu. Bu beni biraz endişelendiriyordu ama onun sıcak kollarının cazibesi çok güçlüydü. Çok bağımlıydım. Her sabah onu görmek için aşağıya koştuktan kendimi alıkoyamıyordum.

Bir sabah, kahvenin demlenmesini beklerken, kollarını belime dolamış, ellerimi ellerinin üzerinde kavuşturmuş, sırtımı göğsüne dayamış ve başımı omzuna yaslamış, kollarının arasında tamamen rahatlamış bir haldeyken ona tanıdık bir soru sordum. "Sana bir şey sorarsam, kızmayacağına söz verir misin?"

Kollarında dönerek ona baktım ve ellerimi göğsüne koydum. Kıkırdadı ve bana huzurla gülümseyerek başını salladı. Duraksadım, sorumun cevabını gerçekten bilmek isteyip istemediğimi merak ediyordum. "Denny ve benim birlikte yatmamız seni rahatsız eder mi?"

Yüzü soldu ama gülümsemesini korudu. "Her gece onunla yatıyorsun."

Kaburgalarına hafifçe vurdum. "Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedim, Kızarıyor.

"Erkek arkadaşınla seks yapman beni rahatsız eder mi?" diye sordu usulca.

Tekrar kızardım ve başımı salladım. Yumuşakça gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi. "Sadece soruya cevap ver." Gülümsedim ve onun ifadesini ona karşı kullandığım için bir kaşımı kaldırdım.

Hafifçe güldü ve başka tarafa baktı. İç çekerek sonunda cevap verdi. "Evet, evet bu beni rahatsız edecek... ama anlıyorum." Dönüp tekrar bana baktı. "Sen benim değilsin," dedi hüzünle.

İçimden ani bir duygu geçti. Ona karşı bir sempati dalgası hissettim ve umutsuzca ona sıkıca sarılmak, yanağını okşamak ve dudaklarını öpmek istedim. Kucağından çekildim ve kaşlarını çatarak beni kendine yakın tutmaya çalıştı. "Bir dakika..." diye fısıldadım.

Bıraktı ve bana şaşkın şaşkın baktı. "Ben iyiyim, Kiera."

Ona üzgün bir şekilde baktım. "Bir dakikaya ihtiyacım

var, Kellan." "Ah..." dedi usulca, şaşırmış görünüyordu.

Bir süre ondan uzak durmak zorunda kaldım... onu öpme dürtüsü çok güçlüydü. Bu beni endişelendiriyordu. Mutfakta birbirimize bakıyor, tezgâhlarımıza yaslanmış kahvelerimizi yudumluyorduk ki düşün akmaya başladığını duydum. Yukarıya, banyo odasının olduğu yere baktım ve sonra tekrar Kellan'a döndüm. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Ne olduğunu anlamaya bile başlayamadım. Sonunda kahvemi bitirdim ve elimi onun koluna koyarak fincanımı yere bıraktım. Ona dokunduğumda bana baktı ve gözlerindeki ifade karşısında nefesim kesildi. Nefesimi geri vermeye zorlayarak onu bir kez daha sıktım ve sonra Denny'nin işe gitmek için hazırlandığı üst kata çıktım.

Denny döndüğünde beni yatakta otururken bulunca gülümsedi. "Hey, günaydın," dedi yanağımdan öperken sıcak bir şekilde.

Hafifçe gülümsedim ama hâlâ Kellan'la az önce aşağıda yaptığımız konuşmayı düşünüyordum. Denny yanıma oturdu, hâlâ havluya sarınmıştı. Aptalca bir sırıtışla bana baktı. Bu benim gülümsememi daha da artırdı. Sonra kaşlarını çattı ve ben de öyle yaptım. "Muhtemelen bu gece geç kalacağım."

Kalbim biraz kırıldı. "Oh...neden?"

İçini çekti ve giyinmek için ayağa kalktı. Havlusunu yatağın üzerine attı ve dudaklarımda küçük bir gülümsemeye onu izledim. Benimkini fark edince

dikkatini verince tekrar iç çekti. "Keşke seninle daha fazla zaman geçirebilseydim," dedi hüznle. Gözlerimi kaçırdım ve o hafifçe gülerken dudağımı ısırdım. "Max. Görünüşe göre amcasının bugün istediği bu projeyi onun için bitirmemi sağladı, ancak hafta sonu boyunca... um... ücretli eskortlarla çok meşguldü, bunu kendisi yapmak için."

Dönüp ona baktığımda ağızım bir karış açık kaldı. Üzerinde boxer'ı vardı ve siyah pantolonunu çekiştiriyordu. Bana alaycı bir ifadeyle baktı ve başını salladı. "Sanırım hafta sonunu birlikte geçirdiğimiz ve o zaman bitirmem için beni çağırmadığı için minnettar olmalıyım." İçini çekti ve pantolonunun düğmelerini iliklerken tekrar başını salladı.

İşinin artık gerektirdiği şey yüzünden içime küçük bir suçluluk duygusu yayıldı ve onu geri çektim. Yüz ifademi fark etti ve şifonyerden bir gömlek alırken yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Şikâyet etmeye çalışmıyorum, Ki- era. Özür dilerim."

Üzgündü. Daha fazla suçluluk duygusu yuttum. "Hayır... şikâyet etmeye hakkın var. Max tam bir pislik."

Güldü ve gömleğini giydi. Ona doğru yürüyerek ellerinin düğmelerini iliklemesine engel oldum. Onun için düğmeleri iliklerken bana sıcak bir şekilde gülümsedi. İşim bittiğinde gömleğini içine soktum ve o daha da geniş bir şekilde gülümsedi. İşim bittiğinde ona "Berbat işine katlanıp burada benimle kaldığın için seni çok seviyorum" dedim.

Gülümsedi ve kollarını belime doladı. "Burada seninle kalabilmek için çok daha kötü şeylere katlanabilirim."

Bu sözleri sevecenlik olsun diye söylediğini biliyordum ama kalbimi delip geçti. Keşke bilseydi. O giyinmeyi bitirirken ben sessizdim. Ona veda öpücüğü verdiğimde sessizdim. Kellan'la kanepede kucaklaşmaktan vazgeçip okula erken gitmeye karar verdiğimde de sessizdim.

Sıcak su kafamı boşalttı ve girdap gibi dönen duygularım sabunlu suyla birlikte akıp gitti. En sevdiğim uzun kollu bluzumu ve haki pantolonumu seçtim ve zaten dalgalı olan saçlarımı kıvırmak için zaman ayırdım. Nedeninden emin değildim... belki de zamanım olduğu içindi. Belki de daha iyi görünmek kendinizi daha hissetmenizi sağladığı içindir. Öyle ya da böyle,

Rahatlatıcı duşumdan ve en iyi halimle göründükten sonra, ki bu muhtemelen fena sayılmazdı, kendimi yeniden iyi hissettim.

Ve aşağı inerken Kellan'ın göz kamaştırıcı gülümsemesiyle ödüllendirildim. Bu beni biraz olsun sevindirdi. Daha önceki konuşmamızda da iyi görünüyordu. Beni arabasına götürürken elimi ve çantamı tuttu. Beni sınıfa bırakması için yalvardı, ben de kabul ettim. Aslında buna gerek yoktu ama ben kimdim ki yalvaran muhteşem bir çocuğu reddedecektim? Sanırım onunla koridorlarda yürümek için olası bir sınav seansına daha değerdi.

Beni Econ'a götürürken parmaklarımı hafifçe tuttu ve ailemden ve onlarla yaptığım son isteksiz telefon görüşmesinden bahsettik. Denny'nin bu kadar meşgul olmasından ve benim bu çok yalnız kalmamdan pek memnun değillerdi. Onlara Kellan'ın sık sık evde olduğunu söylemek gibi bir hata yaptım, bu da 'onun bir işi yok mu' muhabbetini başlattı, bu da 'o bir müzik grubunda' muhabbetine yol açtı, bu da 'bir rock yıldızıyla yaşamam beni gerçekten rahatsız ediyor' muhabbetine dönüştü. Kellan sınıfımın kapısını açtığında oldukça gülüyordu. Kahkahasının sesi tüm ders boyunca kulaklarımdan gitmedi.

Daha sonra Kellan elinde benim için ekstra büyük bir espresso ile beni koridorda karşıladı. Hemen kollarımı boynuna doladım, değerli içeceğimi dökmemeye dikkat ettim. "Ahhh... kahve! Seni seviyorum!"

Az önce ne söylediğimi fark ettiğimde donup kaldım, ama gülmeye başladı ve geri çekildiğimde bana sıcak bir şekilde gülümsüyordu. "Ben ve kahveyle ilgili seni çileden çıkaran şey ne?" diye sordu şakacı bir şekilde, dudaklarını ısıırıp kaşlarını imalı bir şekilde kaldırarak.

Kızardım ve omzuna bir şaplak attım, tam olarak hangi kahve standındaki olaydan bahsettiğini biliyordum. Elinden fincanımı aldım ve hışımla koridorda ilerlemeye başladım. Bana kolayca yetişti, hâlâ kıkırdıyordu.

Ona ters ters baktım ve o daha da sert güldü. "Oh, hadi ama... bu biraz komik miydi?"

Gözlerimi devirdim. "Biraz ."

Sırıttı. "Hiçbir fikrin yok..."

Bunun üzerine kaşımı kaldırdım ve sonunda ben de ona katılana kadar tekrar güldü. Elim tuttu ve binadan çıkıp rahatça arabasına doğru yürürken parmaklarımızı birbirine geçirdi. Etrafımızdaki bakışları görmezden gelmeye çalıştım; bu insanların hiçbiri Denny'yi tanımıyordu... değil mi?

Denny o gece geç saatlere kadar çalışıyordu ve Kellan'ın daha önce hiç duymadığım küçük bir barda şovu vardı, bu yüzden akşam yalnızdım ve çok nadiren yaptığım bir şeyi yaparak Pete'den izinli olduğum gerçeğinden yararlandım - erken yattım.

Ertesi sabah erkenden uyandığımda kendimi oldukça yenilenmiş hissediyordum. Mutfakta yapayalnızdım, kahve fincanıma krema dolduruyordum ve Kellan'ın ne zaman mutfığa girip kollarını bana dolayacağını merak ediyordum. Merdivenlerden inerken ondan önce davranmak benim için alışılmadık bir şeydi ve beklentim içinde onun kokusunu şimdiden alabiliyordum. Sıcak düşünceler içinde kaybolmuşken, birden kolları bana dolandı ve ben de kahvemi karıştırırken onun kucağına geri sokuldum.

"İşte buradasın Ke-"

Dudakları boynumda gezinmeye başladığında kelimelerim hemen dondu - sıcak, yumuşak dudaklar, ardından sıcak, yumuşak bir dil fiskesi ve ara sıra hassas cildime, çene çizgisinin hafif tüylerine değen bir fırça. Kalbim hızla çarpıyordu. Kellan'ın adını söylemek üzereydim ve beni kucaklayan Kellan değildi.

Kalbim boğazıma fırladı ve konuşmamı tamamen kesti. Denny boynuma doğru mırıldanarak güneydin dedi, görünüşe göre neredeyse felaketle sonuçlanacak hatamı fark etmemişti. Dudakları çenemde gezinirken nefesim gergin bir panik içinde hızlandı. Sakinleşemiyordum... Çok yaklaşmıştım.

Dudakları kulağıma kadar uzandı ve kulak mememi emdi. "Seni özledim," dedi boğuk bir sesle, beni kendine doğru çekerken. "Sensiz yatağımız soğuktu." Aksanı kelimelerin etrafında hoş bir şekilde kıvrıldı.

Nefesim başka bir nedenle hızlanmaya başladı ve onu öpmek için kollarında döndüm. Ağzı hevesle benimkiyle buluştu ve kendimi zorladım.

Kellan'la ilgili tüm düşünceleri zihnimin en gerisine ittim; bunu yapmak şaşırtıcı derecede zordu.

Denny'nin dudakları aniden kıpırdamayı bıraktı ve iç çekerek benden uzaklaştı. Suçluluk duygusu içimde parladı ve panik yine boğazımı sıktı. Birkaç parmağını yanağımda gezdirirken yüzümün içimdeki karmaşaya ihanet etmesini engellemeye çalıştım. "Keşke kalabilseydim." Derin bir iç çekti. "Max bugün erken gelmemi istiyor. Hazırlanmam gerekiyor."

Birdenbire bana en sevdiğim şapşal sırtışıma yaptı ve anında yeniden gevşemeye başladım. Şakacı bir şekilde elimi tuttu ve beni mutfaktan alıp merdivenlerden yukarı çıkardı. İki elimi tutup beni banyoya çekerken usulca gülerek sordum: "Hazırlanman gerektiğini sanıyordum. Gerçekten ne yapıyoruz?" diye sordum.

Kıkırdayarak banyonun kapısını kapattı. "Ben hazırlanmaya gidiyorum." Duşun suyunu açmak için yanımdan geçti. "Ve sen de bana yardım edeceksin." Bana sevimli bir şekilde göz kırptı.

"Gerçekten mi?" Onu izlemek için tuvalete oturmaya başladığımda güldüm.

Tam otururken beni yakaladı ve tekrar ayağa kaldırdı. "Ah evet," dedi imalı bir şekilde, gözlerinde çok iyi tanıdığım bir parıltıyla.

"Oh," dedim, birden ne istediğini anlamıştım. Bir sonraki anda çıkararak kendini daha da netleştirdi. Boynumu öpüp pantolonumu, iç çamaşırlarımı ve her şeyimi indirmeye başladığında tekrar güldüm.

Geri çekildi ve kıyafetlerini çıkardı ve bir an için birbirimize baktık. Bu güzel, harika adama duyduğum sevgi içimi doldurdu, kalbimde biriken muazzam suçluluk duygusunu eritti. Sıcak bir şekilde gülümsedi ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Kollarımı boynuna doladım ve onu derinden öptüm.

Suyu hissetmek için elini duşa soktu, sonra beni kucakladı ve bizi içeri sokarken beni tekrar güldürdü. Cennet gibiydi - su sıcaktı, elleri yumuşaktı, dudakları baştan çıkarıcıydı. Su onun güzel, bronzlaşmış vücudundan akıyordu ve ben rahatlamıştım.

onunla. Doğal, kolay ve iyi hissettirdi ve sadece birkaç dakikalığına, hiçbir suçluluk ya da ihanet duygusu hissetmeden ondan zevk almama izin verdim.

Parmaklarımı tekrar siyah saçlarında gezdirdim ve tamamen ıslandığından emin oldum. Gülümsedi ve aynı derecede koyu renk gözlerini kapattı. Ucuz hepsi bir arada şampuanımızı aldım ve o mutlu bir şekilde iç çekerken saçlarına masaj yaptım. Beni etrafında döndürdü ve ılık suyun yolundan çekildi, böylece aynısını benim için de yapabildi. Kıkırdadım ve onun muhteşem parmaklarına doğru gevşedim. Saçımı duruladı, bu sırada alnımı öptü ve sonra ben göğsünü öpüp kalıp sabunu alırken kendi saçını duruladı.

O durulanırken, sabunla göğsünün ve karnının her bölgesini ovdum, baloncuklar vücudundan aşağıya müstehcen bir şekilde iniyordu. Baloncukların kalçalarından aşağı kayışını izlerken dudağımı ısırdım ve o da gülümseyerek sabunu elimden alıp rafa geri koydu. Sonra beni kendine doğru çekti, vücudundaki sabun benimkine de geçti. Ellerini kullanarak etimin her santimetrekaresinin köpüklerle kaplandığından emin oldu, arkama geçmeden önce göğüslerimde ve sert meme uçlarımda oyalandı. Eli kalçalarımın arasına girdiğinde nefesim kesildi.

Bana o kadar baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi ki nefesim anında hızlandı. İçime dalmadan önce en hassas bedenimin etrafında dolaşan parmaklarına verdiğim tepkiyi izlerken dudakları aralandı. Önce bir, sonra ikinci parmağını sokup, ıslak tenim boyunca alaycı bir şekilde geri çekmeden önce birkaç cennet gibi an boyunca içimde lan- guidly hareket ederken inledim ve sırtımı ona karşı kaldırdım. Elini çekip beni dikkatlice duş duvarına doğru iterken neredeyse inliyordum ve alt dudağını emiyordum. Su etrafımızda dalgalandı, çoğu onun geniş sırtından saptı, böylece üzerime sadece hafif bir sis püskürdü. Vücudu benimkine sıkıca bastırdı, aramızda kalan sabun onu tenime karşı kayganlaştırıyordu. Beni derinden için eğildi ve ben de hevesle karşılık vererek ağzına doğru inledim.

Sert boyu vücuduma bastırdı ve parmaklarımı onun etrafında kıvrırmak için geçici olarak uzandım. Elim onun tabanını sıkarken kulağıma bir inilti bıraktı. Kulağıma ağır bir şekilde nefes alırken elimi birkaç kez kalınlığında yukarı ve aşağı okşadım. Göğsü benimkine karşı yükselip alçalırken, aniden beni hafifçe duvara doğru kaldırdı ve sonra kendini mükemmel bir şekilde kaydırıldı. O artık

O kadar güçlüydü ki bu hareket onun için zahmetsiz, benim içinse şaşırtıcı derecede rahattı. Bacaklarım etrafını sararak onu içimde daha da derine çekerken, aldığım zevkle yüksek sesle inledim.

Ellerini kalçalarımı onunkilere karşı coşkulu bir ritme sokmak için kullanırken ellerim boynunu kavramak için yukarı doğru hareket etti. Denny her kokusu, her dokunuşu, her nefesi ve her hareketiyle tüm dünyam haline gelirken kafam hoş bir sisin içine sürüklendi. Sarhoş edici, güzel ve iç açıcıydı... ve belki de, o anda kendime bunu hissetme izni verirsem, biraz da üzücüydü.

Birkaç dakika içinde nefesi hızlı bir soluğa dönüştü ve boşalırken derin bir iniltiyle kalçalarımı tatmin edici bir şekilde sıktı. Yine de ritmini hiç durdurmadı ve dakikalar sonra ona karşı eğildim ve yoğunluğun içimden geçmesiyle haykırdım. Su bizimle birlikte soğumaya başladığında ikimiz de nefeslerimizi tuttuk ve sonra beni nazikçe indirdi ve ılık suyun aramızda kalan kabarcıkları temizleyebilmesi için kenara çekildi.

"Seni seviyorum," dedi suyu kapatırken.

Duştan çıktı ve kurulanmam için bana bir havlu uzattı. Duştan çıkıp tüylü banyo halısının üzerinde dururken ona sıcak bir şekilde gülümsedim. "Ben de seni seviyorum."

Havlusuyla beni biraz kurulamaya yardım etti, beni kıkırdattı, sonra kendisi de kurulandı ve onu işe hazırlamayı bitirmek için rahat, buharlı küçük banyomuzdan çıktık. Çok geçmeden Denny, haki pantolonunu ve mavi düğmeli gömleğini giymiş (mavi içinde gerçekten de harika görünüyordu), saçları hala hafif nemli ve tabii ki ona şekil vermeme izin vermişti; ben de sade kot pantolonum ve bluzumla, saçlarım yine nemli ve Denny'nin benim için sevgiyle taradığı saçlarımla mutfığa geri döndük.

Kellan nihayet aşağıdaydı, kahvesini içiyordu ve biraz solgun olsa da mükemmel görünüyordu. Denny mutlu bir şekilde gülümseyerek ona başını salladı. "İyi günler, dostum."

Kellan, solgun olmasına rağmen, zahmetsizce rahat bir gülümsemeyi başardı. "Günaydın... dostum."

Denny yanağımı okşayarak beni son bir kez öptü. "Şimdi geç kalacağım." Bana müstehzi bir şekilde sırtarak korkunç bir şekilde kızarmamı sağladı. "Yine de buna değersin," diye fısıldadı.

Kellan'a baktım. Biraz daha , şimdi özenle kahvesini içiyordu ve bunun ne anlama geldiğini bildiğini biliyordum. Belki duşta bizi duymuştu bile. Sessiz olup olmadığımı hatırlayamıyordum... muhtemelen değildim. Denny bana son bir kez sarıldı, neşeyle vedalaştı ve sonra işe gitmek üzere ayrıldı. Ne yapacağımı bilemez bir halde odanın ortasında aptalca dikiliyordum.

Kellan masadan, "Kahveni mikrodalgaya koydum," diye fısıldadı. Solgun yüzüne, yumuşak gözlerine baktım. "Soğuktu..." diye bitirdi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve mikrodalgaya gidip bir dakikalığına çalıştırdım. Tekrar ısınırken Kellan'a döndüm. "Kellan... Ben-"

"Yapma," diye usulca araya girdi, boş gözlerle fincanına

bakıyordu. Gözlerimi kırptım. "Ama..."

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Benden biraz uzakta durdu ve bana dokunmadı. "Bana bir açıklama borçlu değilsin..." yere baktı, "ve kesinlikle bana bir özür borçlu değilsin," tekrar bana baktı, "bu yüzden sadece.... bir şey söyleme lütfen."

Ona karşı duyduğum suçluluk ve sempati içime işledi ve kollarımı ona doğru açtım. "Buraya gel." Bir an tereddüt etti, yüzünde parçalanmış bir ifade vardı, sonra kollarını belime doladı ve başını boynuma gömdü. Ona sıkıca sarıldım ve sırtını ovdum. "Özür dilerim," diye kulağına fısıldadım. duymak istemeyebilirdi ama söylemem gerekiyordu.

Yumuşak bir şekilde nefes verdi ve omzuma başını sallayarak beni biraz daha sıkı kavradı.

Beni okula bıraktığında hâlâ solgun ve biraz sessizdi. Suçluluk duygusu işledi. Bu onu rahatsız etmişti. Neden olduğundan emin değildim.

Onun için ne olduğumdan emin değildim ama bana bunun onu rahatsız edeceğini söylemişti ve öyle de görünüyordu ve bu konuda kendimi kötü hissediyordum. Ama ben onun değildim. Biz sadece arkadaştık... ve Denny benim erkek *arkadaşımdı* ve bu yine olacaktı. Okula giden kısa yolda onun sessiz yüzünü izledim. Umarım çok kötü yaralanmamıştır.

Benimle yine sınıfa kadar yürüdü ve yolda neşelenmiş görünüyordu. Edebiyat dersimi tartışmak istedi ve Austen'ın topluma bakışıyla ilgili bazı eğlenceli teorileri vardı... bunların çoğu cinsel baskı üzerine daha önceki Psikoloji dersimle bağlantılıydı. Bu sefer, odanın kapısını açtığında oldukça gülüyordum ve yüzümün kıpkırmızı olduğuna eminim.

Psikoloji dersine girmemeye karar verdim. Biliyorum, iyi bir fikir değildi ama eve gidip Kellan'la işten önce biraz boş vakit geçirmek için sabırsızlanıyordum ve ders Freud üzerineydi ki bugün bunu kaldıramazdım. Kapıdan içeri girKellan'ı kanepede gitar çalarken gördüm. Şarkı çok güzeldi ve bana bakıp kalbimi hızlandıran bir bakış attığında ona içtenlikle gülümsedim. Çalmayı bıraktı ve gitarını yere koymaya başladı.

"Hayır, durma," dedim yanına oturmak için yürürken. "Bu çok güzel."

Aşağı baktı, usulca gülümsedi ve sonra başını hafifçe salladı. Onun yerine gitarı kucağıma koydu. "İşte... tekrar dene."

Yüzümü buruşturdum, bana öğretmeye çalıştığı son seferde berbat çalmıştım. "Sen çaldığında çok güzel oluyor. Ben denediğimde bir şeyler oluyor gibi."

Güldü ve beni kanepeye yatırdı, böylece kollarını arkama ve ellerini de ellerimin üzerine koyabildi. "Sadece doğru tutman gerekiyor," diye kulağıma fısıldadı. Nefesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi ve bir saniyeliğine gözlerimi kapattım, kokusunu derinlemesine içime çekerken, parmaklarımızı gitarın üzerinde oynattı.

"Tamam...hey." Gözlerimin kapalı olduğunu fark edince kısa bir kahkaha atarak omzumu dürttü. Utanarak kızardım ve gözlerimi açtım ve o yine güldü. "İşte... parmakların mükemmel, değil mi?"

benimkinin altında." Parmaklarımı gitarın sapında garip bir pozisyonda hafifçe tuttu. "Şimdi," dedi diğer elindeki penayı göstererek, "şöyle hafifçe tıngırdat..." Bir kez yaptı, gitar çok güzel mırıldanıyordu.

Penayı parmaklarıma hafifçe yerleştirdi ve ben de onun hareketini taklit etmeye çalıştım. Çıkan ses güzel bir mırıltı değildi, hiç güzel değildi. Güldü ve elimi tutarak benim yerime tıngırdatmaya başladı. Tüm işi onun yapmasıyla gitar bir kez daha güzelleşti. Parmaklarımızı boynunda boş boş gezdiriyor, kilitli ellerimizi gövdenin üzerinde birbirine vurarak basit bir ritim tutturuyordu. Sonunda ritmi kavradım ve ona doğru gevşedim.

Gülümsedi ve bana baktı, hala bakmadan bizim için çalışıyordu. "Bu gerçekten o kadar da zor değil. Bunu altı yaşındayken öğrenmiştim." Bana göz kırptı ve ben yine kızardım.

"Şey... sen sadece parmaklarınla daha yeteneklisin." Kolay gülümsemesiyle bir an için dikkatim dağılmışken kaçırdım.

Oynamayı bıraktı ve güldü. Gözlerimi devirdim ve onunla birlikte güldüm. "Çok kirli bir zihnin var. Sen ve Griffin birbirinize çok benziyorsunuz." Tekrar kızardım.

Yüzünü buruşturdu, sonra tekrar güldü. "Senin yanımdayken böyle düşünmeme engel olamıyorum." Bana dikkatle baktı ve sonra ellerini gitardan . "Sen dene."

Ellerimi eski yerlerine koydum ve tekrar onun yaptığı gibi tıngırdatmaya çalıştım. Şaşırtıcı bir şekilde, üçüncü ya da dördüncü seferden sonra sesim iyi çıkmaya başladı ve ona dönüp bakarak kıkırdadım. Gülümsedi ve başını salladı, sonra bana farklı bir akor gösterdi ve birkaç denemeden sonra onu da iyi sayılabilecek bir şekilde çalmayı başardım. Epeyce beceriksizce denemeden sonra, nihayet onun çocukken öğrendiği şarkıyı çalabiliyordum. Bir süre çaldım, arada bir parmaklarımı ayarlıyor ya da nihayet bir akor bastığımda bana yeni bir akor gösteriyordu.

Sonunda ona doğru sarktım ve elimi esnettim. Güldü ve gitarı yere bıraktı, beni tekrar göğsüne çekti ve

masaj yapmak için elimi tuttu. Dikkatini dağıtacak sesler çıkarmamaya dikkat ediyordum. Cennet gibiydi.

Ağrıyan parmaklarımı ovarken, "Bunun için güç toplamalısın," diye mırıldandı.

"Hmmmm..." Gözlerimi kapattım, onun yakınlığının tadını çıkarıyordum.

Sonunda durdu ve beni kendine doğru çekti. Bütün gece orada kalabileceğimi, kollarında ısınabileceğimi hissettim. "Bir şey deneyebilir miyiz?" diye sordu sessizce.

Kucağında otomatik olarak kaskatı kesildim ve dönüp bana yumuşak bir şekilde gülümseyen ona baktım. "Ne?" Temkinli bir şekilde sordum.

İsteksizliğime güldü. "Masum bir şey... Söz veriyorum."

Aniden kanepeye uzandı ve kollarını bana doğru uzattı. Şaşkınlıkla ona baktım ve sonra omzuna sokuldum, onunla kanepenin arasındaki boşluğa sokuldum. Mutlu bir şekilde iç çekti ve kollarını bana dolayarak kolumu hafifçe okşadı.

Geri çekildim ve ona baktım, hâlâ kafam karıştı. "Yapmak istediğin şey bu muydu?"

Omuz silkti. "Evet, Denny ile bunu yaptığında... güzel görünüyordu..."

Başımı salladım ve başımı göğsüne yasladım, Denny'nin adının anılmasından ve Kellan'ın benden istediği basit şefkatten dolayı duyduğum ani suçluluk duygusuyla savaştım. Dikkatlice bir bacağımı onunkinin üzerine, bir kolumu da göğsüne koydum. Tekrar iç çekti ve başını benimkine yasladı. Kalp atışları sabit ve güçlüydü. Benimki ise yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

"Bu senin için sorun olur mu?" diye fısıldadı saçlarıma.

Kendimi rahatlamaya zorladım. Tek istediği bu sadelikti ve ben de onun yakınlığının tadını çıkarıyordum. "Evet... güzel. Sen iyi misin?" Dalgın dalgın göğsünde bir daire çizdim.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Ben iyiyim, Kiera." Yavaşça sırtımı ovdu.

İçimi çektim ve gerçekten rahatlardım, kolumla ve bacağımla onu daha sıkı kavradım. O da karşılık olarak beni daha sıkı çekti ve birbirimize sarıldık. Düzgün nefes alış verişiyile gömleğinin yükselip alçalmasını izledim. Boynunun derisine baktım. Yutkunduğunda boğazının hareketini izledim. Güçlü çenesinin köşesindeki neredeyse dik açı üzerinde oyalandım. Sonunda gözlerimi kapattım ve boynuna sokuldum, varlığının sıcaklığının üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

Çok geçmeden altımda kıpırdandı ve onun kucağında uyuyakaldığımı fark ettim. "Üzgünüm... Seni uyandırmak istememiştim."

Dimdik oturdum ve ön kapıya baktım, tanıdık sözleri içimde bir anıyı canlandırdı. "Denny," diye fısıldadım, kaynaşmış yüzüne bakarak.

Doğrulup saçlarımı kulağımın arkasına tutturdu. "Uzun süre uyumadın. Saat daha erken. Bir saate kadar eve gelmez." Düşünceli bir şekilde başka tarafa baktı. "Ona izin vermezdim..." Tekrar bana baktı. "Eğer istemezsen bunu görmesine izin vermeyeceğim."

Hemen başımı salladım. Hayır, Denny anlamazdı. Anladığımdan bile emin değildim. Başını salladı ve dikkatle bana baktı. Onun yoğunluğuna bir ara vermek isteyerek, bir süredir kafamı kurcalayan bir soruyu ağzımdan çıkardım.

"Ortadan kaybolduğunda nereye gittin? Bütün gece eve gelmediğinde?" Onunla yan yana oturduğum kanepeye geri yerleştim. Bana gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi. Tepkisi karşısında kaşlarımı çattım. "Eğer... eğer biriyle görüşüyorsan, bana söylemelisin." Gerçekten de bana bir şey söylemek zorunda değildi ama delicesine merak ediyordum.

Başını sevecen bir tavırla yana eğdi. "Böyle mi düşünüyorsun? Seninle zamanlarda bir kadınla birlikte olduğumu mu?"

İçim burkuldu ve sorduğuma bile pişman oldum. Sessizce, "Benimle *değilsin*, her hakka sahipsin..." demeye zorladım kendimi. Parmaklarını yakaladım ve bakışlarından kaçınarak elini tuttum, "...buluşmak üzere."

"Biliyorum," dedi usulca, başparmağını elimin arkasına sürterek. "Biriyle görüşüyor olsaydım bu seni rahatsız eder miydi?" diye sordu sessizce.

Yutkundum ve başımı ondan başka yöne çevirdim, an- swer yapmak istemedim. Yine de ağzımdan kaçtı. "Evet," diye fısıldadım. İç çekti ve arkama dönüp baktığımda yere bakıyordu. "Ne?" diye sordum. Dikkatle sordum.

Bir kolunu belime doladı ve sırtımı ovarak beni kendine çekti. "Bir şey yok."

"Adil davranmıyorum, değil mi?" Şefkatli kucağında eriyerek sordum. "Ben Denny ile birlikteyim. Sen ve ben... sadece arkadaşız. Senden asla..."

Rahatsızca kıpırdandı ve sonra kıkırdadı. "Eğer kurallarını gevşetirsen bu küçük sorunu çözebiliriz." Bana şeytanca sırıttı. "Özellikle de ilkinin."

Yüzümü ciddi tuttum ve o da gülmeyi kesti. Sessizce dedim ki, "Anlayacağım. Bundan hoşlanmayacağım, muhtemelen senin beni Denny ile sevdiğinden daha fazla... ama anlayacağım. Sadece saklamayın. Bana sinsice yaklaşma. Sırlarımız olmamalı..."

Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ettim ve bir parçam bilmek istemedi, görmek istemedi ama karanlıkta kalmak da istemedim. Sınırdaki arkadaşlar olduğumuzu, zaman zaman daha fazlasına sürüklendiğimizi biliyordum. Yaptığımız şeyin - flört etmek, her zaman bu kadar yakın olmak - tehlikeli ve aptalca olduğunu, sanki kaderi kışkırttığımızı fark ettim. Bunu biliyordum ama durduramıyordum. Onu düşünmekten, ona yakın olmak istemekten, ona dokunmak, ona sarılmak istemekten kendimi alamıyordum. Ama bundan daha fazlası olamazdı ve ona izin verdiğim bu küçük parçam için ondan kendini... herhangi bir şeyi inkar etmesini istemek doğru değildi. Bu adil değildi.

Sonunda bir kez başını sallamadan önce tam bir dakika boyunca bana hüznle baktı.

Hüzünlü gözlerine baktım. "Peki, nereye gidiyorsun?" Fısıldadım.

Yüz ifadesi değişti ve ısındı, gözleri bana bakarken parlıyordu. "Nereye gideceğim? Duruma göre değişiyor. Bazen Matt ve Griffin'in evine, bazen de Evan'ın evine. Bazen de Sam'in kapısının eşiğinde kendimi unutana kadar içiyorum." şeytani bir şekilde sırttı ve gözlerinde tuhaf bir eğlence ifadesiyle kıkırdadı.

"Oh..." Cevap o kadar basitti ki, benim için çok açık olmalıydı. Sadece, dedikleri gibi "yaban yulaflarını ekmeye" gittiğini varsaymıştım. Uzanıp yanağını okşadım ve sonunda ona gerçekten yanıtını istediğim soruyu sorabileceğimi hissettim. "İlk seferimizden sonra nereye gittin? Bütün gün, bütün gece seni görmedim mi? Ve sen eve geldin..." Tamamen boşa gittiğini düşünüm ama söylemedim.

Aniden ayağa kalktı ve elini uzattı. "bakalım. Seni Pete'in evine bırakayım."

Ayağa kalktım ve elini tuttum. "Kellan, bana söyleyebilirsin, ben..."

Bana gülümsedi, gözlerinde hiç mizah yoktu. "Geç kalmak istemezsin."

Konuşmamızın bittiğini biliyordum ve bu beni rahatsız ediyordu. Kaçınması da midemi korkuyla doldurdu. Aramızda sır olmamalıydı ama görünüşe göre vardı. "Beni her yere götürmek zorunda değilsin, biliyorsun." Bir kaşını kaldırdı ve bana sırttı. "Sensiz de gayet iyi idare ediyorum," diye dudak büktüm.

Gözlerini devirdi ve gülümseyerek beni yukarı çıkardı, böylece işe gitmek için hazırlanabilecektim. Akşamın büyük bir kısmında benimle barda kaldı. Çocuklarla provayı kaçırdığı için onu azarladım, o da güldü ve yine gözlerini devirdi. Zamanı benimle geçirmeyi tercih etmesi beni aynı derecede hoş ve aynı derecede endişeli hissettirdi.

Molalarımından birinde bana nasıl daha iyi bilardo oynanacağını öğretmeye çalıştı. Beceri düzeyimiz hemen hemen aynı olduğu için bu oldukça eğlenceliydi. Dürüst olmak gerekirse, sanırım o atışları sıralamama yardım etmekten hoşlanıyordu ve açıkçası ben de o atışları sıralamama yardım ederken onun vücudunun benimkinin üzerinde uzanmasından hoşlanıyordum. Ben küçük bir yemek yerken hızlı bir oyun oynadık. Başka biri için hızlı bir oyun olurdu. İkimiz de atış üstüne atış kaçırdıktan sonra molam bitti, yemeğim

Ben de işe geri döndüm ve onu Griffin'le olan maçını bitirmesi için bıraktım.

Sonunda oyunları biterken kafamı bilardo odasına soktum. Tahmin edilebileceği gibi kaybetmesine gülerек, "Günlük işine devam etsen iyi olur, Bando Çocuğu" dedim.

Bir kaşını kaldırdı ve dudaklarını alaycı bir şekilde büktü. "Band Boy mu?" Gülümseyerek başımı salladım ve uzaklaştım. Arkamdan oldukça yüksek bir sesle "Bandocu mu? Gerçekten mi, beşinci sınıfta ne işimiz var?"

Sipariş vermek için bara doğru ilerlerken söylediklerine güldüm. Jenny bana katıldığında gülümsedi. "Sen ve Kellan daha iyi görünüyor musunuz?"

Siparişimi, doldurmak için barın diğer tarafına geçen Rita'ya ilettikten sonra kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ne demek istiyorsun?" Kate diğer tarafımda bana katıldı ve Rita'nın dönmesini beklemek için zarifçe bir tabureye oturdu.

Jenny başını yana eğdi ve kaşlarını hafifçe çattı. "Şey, bir süre önce sana karşı biraz soğuk görünüyordu."

Kate araya girdi, "Öyle mi? Ne yani, bütün şampuanını falan mı kullandın?" Hülyalı hülyalı iç çekti. "Tanrım, harika saçları var."

İkisine de sinirli bir şekilde güldüm. "Evet... sadece aptalca bir oda arkadaşı meselesi. Şimdi iyiyiz." Neyse ki, Rita siparişimle geri döndüğünde ayrıntı vermeme gerek kalmadı. Gecemi bitirirken üçünü Kellan'ın saçının erdemlerini tartışırken bıraktım. Jenny'nin yanında daha dikkatli olmam gerekiyordu. Çok fazla şey fark ediyordu.

Bölüm 13

Kötü Bir Fikir

Ertesi akşam hafta içi olduğu için yoğundu ve Griffin yine görünüşe göre... sıkılmıştı. Her zamanki masasının üstüne tırmanmış ve müzik kutusuna, daha Sir Mix-A-Lot'un 'Baby Got Back' şarkısına yüksek sesle eşlik ediyordu. Oldukça müstehcen hareketler yapıyor ve kalçalarını bu gece bana kabuslar yaşatacak şekilde sallıyordu ve masanın etrafındaki birkaç kadın gülüyor ve ona dolar uzatıyordu. Onları neşeye aldı ve düşünmek istemediğim yerlere soktu.

Evan, Matt ve Kellan masadan ve aptala histerik bir şekilde gülüyorlardı. Kellan koridorun ortasında durup kaba şovu izlediğim yere doğru baktı ve hâlâ gülerek bana göz kırptı. Ben de güldüm ve ona gülümsedim.

"Kalk şu lanet masadan, Griffin!" Pete ofisinin eski bir dolabın içine gizlenmiş olduğu mutfaktan çıkmış, başçıya kaşlarını çatarak bakıyordu.

Griffin hemen , kendisine hayran olan hareminin yanına atladı. "Üzgünüm, Pete," diye gülümsedi, ama hiç de üzgün görünmüyordu. Pete başını sallayarak ve kendi kendine mırıldanarak mutfağa geri döndü.

Arkamda bir şey hissedene kadar daha da çok güldüm. Bir el bu gece giydiğim bol eteğime uzanmış ve üst baldırımı avuçluyordu. Gıcırdadım ve uzaklaştım. Kirli görünümlü, orta yaşlı bir adam boncuk gibi küçük kahverengi gözleriyle bana baktı ve bir ağız dolusu sararmış dişini göstererek sırıttı. O küçücük gözlerinden birini hiç de sevimli olmayan bir şekilde kırparken, aynı derecede iğrenç görünümlü arkadaşı güldü. Hızla barın güvenli kısmına doğru kaçtım.

Adamları tanımıyordum, müdavimlerinden değillerdi ve hiç hoş değillerdi. Ayrıca benim bölümümde öyle bir şekilde oturuyorlardı ki, bara her gittiğimde yanlarından geçmek zorunda kalıyordum ve her seferinde, ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşayım, iffetsiz adam bacaklarıma yapışıyordu. Elimden geldiğince erteledim ama kaçınılmaz olarak hesabı onlara verme zamanı geldi. Daha önce bacağıma dokunmuş olan iri adam ayağa kalktı ve kıcımlı sertçe kavradı, beni kendine doğru çekerken diğer eliyle göğsümü kavradı.

Öfkeyle elini göğsümden uzaklaştırdım ve onu üzerimden itmeye çalıştım, ancak onu güldürmeyi başarabildim. Sadece "zavallı hayat kokusu" olarak sınıflandırabileceğim bir koku yayıyordu. Bayat sigara, üç günlük viski ve yemin ederim gübre karışımı bir kokuydu. Ve bu karışıma nefesi dahil değildi, ki bu da onun geri kalanının kıyaslandığında düpedüz nefis kokmasına neden oluyordu. Etrafta Sam'i aradım ama sonra onun bugün izinli olduğunu ve Pete'in barın başka bir tam zamanlı fedaiyi istihdam edecek kadar yoğun olmadığını düşündüğünü hatırladım. Şu anda onunla aynı fikirde değildim. Ne yapacağımdan emin değildim ve adamı kaldırabileceğimi düşünmüyordum ki aniden benden uzaklaştı.

Evan adamın arkasında durmuş, adamın kollarını iki yanına indirmişti. Kellan anında adamın yüzüne baktı. Öfkeli görünüyordu. "İyi bir fikir değil." Sesi alçak ve buz gibiydi.

Matt, arkadaşını savunmak için ayağa kalkmış olan küçük adamın yanına gitti. Griffin rahatça yanıma geldi ve kolunu omuzlarıma doladı. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Evet, bu kış bizim," dedi.

İri adam öfkeyle Evan'ı silkeledi ve Kellan'ı kabaca bir adım geriye itti. "Defol git, tatlı çocuk."

Kellan onun gömleğini iki eliyle kavradı ve yüzüne geri döndü. "Dene... lütfen..."

Adam Kellan'a baktı, sanki onu yere sermek istiyormuş gibi görünüyordu. Kellan hiç korkmadan ona baktı. Bütün bar sessizdi, bakışmalarını izliyorlardı. Kellan sonunda iri adamı serbest bıraktı, elleri kısıtlamadan dolayı biraz titriyordu. "Şimdi gitmenizi öneririm. Yerde olsam geri dönmezdim." Sesi korkutucu derecede soğuktu.

Küçük olan adam arkadaşının omzunu tuttu. "Hadi ama dostum. O buna değmez."

Kellan'ı bir kez koklayıp aşağı yukarı süzdükten sonra adam bana tekrar göz kırptı ve gitmek için döndü. Kellan rahatladı ve yüzünde endişeyle bana baktı. Adam neredeyse Kellan'dan tamamen uzaklaşmıştı aniden ceketinin içine uzandı. Adam hızla dönüp Kellan'a doğru hamle yapmadan önce sadece bir metal parıltısı gördüm ve bir fiske sesi duydum.

Adını bağırdım ve adama dönüp baktığımda ondan uzaklaştı. Adamın getirdiği bıçak Kellan'ın vücudunu kıl payı sıyırmıştı. Griffin beni hemen ikisinden de geri çekti, ben de yardım etmek için öne atıldım. Matt kavgaya katılmak üzere olan küçük adamı arkadaşından uzaklaştırdı. Evan iri yarı adamın bıçaklı eline doğru bir hamle yaptı ama Kellan daha hızlıydı - adamın çenesine sert bir yumruk indirdi, adam homurdanarak yere yığıldı, bıçak yakındaki bir masanın altına çarptı.

Kellan adamı kaldırmak için hamle yaptı ama adam ondan uzaklaştı ve dönerek ayağa kalktı ve bardan kaçtı, arkadaşı da hızla onu takip etti. Bardaki herkes bir dakika boyunca sessiz kaldı, sonra uğultu sesleri geri döndü ve insanlar kendi işlerine dönmeye başladı.

Derin bir nefes alan ve elini hafifçe esneten Kellan bana baktı. "İyi misin?" Kaşlarını çattı.

İçimi çektim, yüzleşmeden bu yana ilk kez rahatlamıştım. "Evet, teşekkürler Kellan... çocuklar." Gülümsedim ve önce Kellan'a, sonra Evan'a, sonra da Matt'e baktım. Son olarak yanımdaki Griffin'e baktım. "Artık elini kıcımdan çekebilirsin, Griffin."

Griffin elini geri çekip havaya kaldırırken, solgun görünen Kellan hafifçe güldü. "Üzgünüm," elini işaret etti, "kendi aklı var." Bana göz kırptı ve sonra o ve kıkırdayan Matt, küçük hesaplaşmadan önce ne yapıyorlarsa ona geri döndüler.

Evan ve Kellan yanımda kaldılar ve Evan Kellan'a bir göz attı, yüzü ciddiydi. "İyi misin, Kel? Seni yakaladı mı?" İrkildim ve ona daha yakından baktım. Yaralanmış mıydı?

Kellan irkildi ve sonunda yüzünü bana dönerek elini gömleğinin altına soktu. Geri çektiğinde parmaklarına kan bulaştığını gördüm.

"Oh Tanrım..." Elini tuttum ve gömleğini yukarı kaldırdım. Kaburgaları boyunca uzanan üç inç uzunluğundaki kesik, dövüşün ne kadar yakın olduğunu gösteriyordu. Kesik çok derin görünmüyordu ama oldukça iyi kanıyordu. "Kellan, hastaneye gitmelisin."

Üstünkörü yere baktı ve sırtıttı. "Beni zar zor yakaladı. Ben iyiyim." Yarı gülümsedi ve gömleğini yukarı kaldırarak bana bir kaşını kaldırdı.

Onu bıraktım ve elini tuttum. " gel."

Ben onu götürürken Evan sırtını sıvazladı. Gülümseyerek ve halinden memnun görünerek arka koridora doğru ilerlerken insanlar ara sıra onu durdurup bu konu hakkında konuşmak istiyordu. Onu meraklı erkeklerin ve neredeyse ağzının suyu akan kızların yanından geçirirken erkekler, diye düşündüm. Onu benimle birlikte arka odaya götürdüm ve hiç kullanılmayan dolaplardan birindeki ilk yardım çantasından temiz bir havlu ve ekstra büyük bir yara bandı aldım. Umarım yeterli olmuştur ve kesik dikiş atılmasını gerektirecek kadar derin değildir. Onu koridora geri sürükleyerek kadınlar tuvaletinin önünde durdum.

"Sen burada kal." Sevimli bir şekilde sırtıp kalbinin üzerine bir X işareti yaparken göğsünü işaret ettim. Kapıyı açtım, kabinlere hızlıca bir göz attım ve kimseyi göremeyince, Kellan'ın sabırla duvara yaslanmış beni beklediği koridora geri döndüm. Islak tenine yapışan gömleğindeki kırmızı kan lekesini görebiliyordum. Sertçe yutkundum.

Elini tutup onu banyoya götürürken, "Buna gerek yok," dedi. "Ben iyiyim," diye ısrar etti.

İnatçılığı karşısında kaşlarımı çattım.

"Gömleğini çıkar." Hınzırca sırtıttı. "Evet,

hanımefendi."

Gözlerimi devirdim ve gömleğini çıkarmak için uzanırken vücudunun ne kadar muhteşem olduğunu fark etmemeye çalıştım. Bir elinde tuttu ve bekledi

Lavabonun yanında sabırla bekliyordu, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Kesiği o kadar kötü kanamıyordu ama yine de yan tarafından biraz sızıntı vardı. Yoldan neler olabileceğini düşündükçe midemde kelebekler uçuşuyordu.

Biraz soğuk su açtım ve havluyu ıslattım. Yarayı silmeye başladığımda biraz nefes aldı, bu da sırtımama neden oldu. "Sen tam bir sadistsin," diye mırıldandı ve ben de ona pis bir bakış fırlattım. Bana keyifle kıkırdadı.

"Bıçaklı bir adama karşı çıkarken aklından ne geçiyordu?" Yarayı temizlerken daha nazik olmaya çalışarak sordum. Düşündüğümünden daha derindi ve dokunduğumda biraz daha fazla kanamaya başlamıştı.

"Şey," diye tekrar nefes aldı, "açıkçası bıçağı olduğunu bilmiyordum." Yan tarafındaki yarayı temizlemeyi bitirdim ve havluyu sıkıca bastırarak homurdanmasına neden oldum. "Sana bu şekilde dokunmaya devam etmesine izin veremezdim," dedi usulca ve ben de başımı kaldırıp onun ışıltılı mavi gözlerine baktım. Onunla bakışlarımızı kilitlerken havluyu bir süre orada tuttum. Sonunda havluyu çektim ve yaranın artık kanamadığını gördüm. Büyük bandajı açtım ve kaşlarımı çattım, hareket ettiği anda tekrar kanamasından endişe ediyordum. Sırıttı ve "Ben yapmazsam sana o şekilde dokunamaz. Bu kurallara aykırı." Kıkırdadı ve ben de bandajın üzerine hafifçe vurarak inlemesine ve irkilmesine neden oldum. Anında kendimi kötü hissettim, çünkü muhtemelen tekrar kanamasına neden olmuşum.

Daha nazikçe, parmaklarımı bandajın üzerinde gezdirerek kaslı tarafını düzleştirdim. "Aptalcaydı... Ciddi şekilde yaralanabilirdin, Kellan." Bu düşünce üzerine boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kaldım.

Parmaklarımı kavradı ve elimi göğsüne bastırdı. "Ben senden daha iyiyim, Kiera," diye fısıldadı. Bir süre birbirimizin gözlerinin içine baktık, sonra usulca, "Teşekkür ederim... beni kolladığın için," dedi. Başparmağıyla parmaklarımı okşadı. Gözlerindeki bakışa, parmak uçlarımda altındaki çıplak tenine bakarken nefesim kesildi.

Kızardım ve başka tarafa baktım. "Artık tişörtünü giyebilirsin."

Gülümsedi ve tekrar giydi. Yandaki kanlı lekeye, kumaştaki yırtığa bakıp ürperdim; çok yaklaştım. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve o da bunu fark ederek beni sıkıca kucaklamak için kendine çekti. Biraz nefes aldı ve ben de onu incittiğimi fark ederek tutuşumu gevşettim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Buna gerçekten ."

Başını salladı ve beni daha sıkı çekti. İçimi çektim ve ona doğru gevşedim. Jenny kapıyı açtığında bu şekilde kucaklaşıyorduk. "Oops... sadece hastan nasıl diye bakıyordum."

Ondan uzaklaştım ve kızardım. "Biz sadece... o iyi," diye mırıldandım.

Hafifçe güldü ve Jenny'nin yanından geçerek koridora doğru yürüdü. Kapıyı geçtikten hemen sonra durdu ve dönüp bana baktı. "Tekrar teşekkür ederim, Ki- era." Kalbim inatla tekledi. Jenny'ye kibarca başını salladı. "Artık şu bıçağı Griffin'den alsam iyi olacak."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Griffin'de mi?" Adam ona bir kaşını kaldırdı. Kadın gözlerini devirdi ve içini çekti. "Griffin... evet, gidip almalısın." Bana son bir kez daha baktı, sonra kıkırdayarak koridorda yürüdü.

Hâlâ açık olan kapıdan bana baktı. "Geliyor musun?"

İçimi çektim, aniden titreyen ellerimin ve hızlanan kalp atışlarımın sakinleşmesini diledim. "Evet... Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Sonunda on tane aldım.

Ertesi sabah yatak odasında yanına geldiğimde Kellan'ın karnına şakacı bir şaplak attım. Homurdandı ve biraz eğildi ve çok geç, yarasını tekrar hatırladım.

"Oh...üzgünüm..." Yüzümde dehşet dolu bir ifade belirdi.

Kıkırdadı ve sarılmak için beni kendine çekti. "Sadece seninle dalga geçiyorum. O kadar da acıtmıyor."

Kollarımı boynuna doladım ve kaşlarımı çattım. "Bu hiç hoş değil."

Bana şeytanca sırttı. "Hayır... ama kollarını bana dolamanı sağladım," diye göz kırparak sözlerini bitirdi.

Gözlerimi devirdim ve ona gülümsedim. "Sen imkânsızsın."

"Doğru, ama yine de benden hoşlanıyorsun." Beni daha sıkı çekti.

Dramatik bir şekilde iç çektim. "Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Sırttı ve başını yana eğerek bir anlığına nefesimi kesti. "Demek benden hoşlanıyorsun. Merak ettim..."

Dikkatlice göğsüne vurarak kucağından çekildim. "Bir ." Gömleğini kaldırmasını işaret ettim.

Sırttı ve onu kaldırdı. "Beni yine çıplak bırakmaya mı çalışıyorsun?"

Kendime rağmen güldüm ve bandajını inceledim. Biraz kırmızı sızmıştı; daha fazla kanamıştı. Kaşlarımı çattım. "Dün gece buna baktırman gerekiyordu." Hatta olaydan kısa bir süre sonra bardan ayrılmasını sağlamıştım ama anlaşılan profesyonel yardıma ihtiyaç duymamıştı.

Omuz silkti.

"Yeni bir bandaja ihtiyacın var. Sende var mı?" Başını salladı ve ben kahvemi hazırlarken bir tane almak için gitti. Tam bir yudum alıyordum ki elinde bir yudumla döndü.

Tezgâha yaslanarak bana uzattı. "Beni incitmekten bu kadar hoşlandığına göre, bu onura nail olmak ister misin?"

Ben sırttım, o da gülümseyerek başını salladı. Gömleğini tekrar yukarı kaldırdı ve eliyle ileriye doğru bir hareket yaptı. Dikkatlice bir köşeyi geri çektim ve banda hiçbir şeyin yapışmadığından emin olmak için baktım-

Yardım. Açık olduğunu görünce gözlerine baktım ve aniden elinden .

"Kahretsin!" diye bağırdı yüksek sesle, bedenini benden uzaklaştırarak. Gülerek onu susturdum ve Denny'nin hâlâ uyuduğu üst katı işaret ettim. Yüzünü buruşturarak yukarı baktı, sonra tekrar bana döndü. "Üzgünüm ama lanet olsun, kadın."

Hâlâ gülüyordum, gülümsedim ve başımı salladım. "Koca bebek..." Yarayı inceledim. Hemşire değildim ama iyi görünüyordu, iltihaplı falan değildi. Dikkatlice temizledim ve kan gelmeyince gülümsedim, dün gece bir ara kapanmış olmalıydı. Güzel, muhtemelen dikişe ihtiyacı yoktu.

Bandajı yavaşça açtım, bana verdiği uzun iç çekişin tadını çıkardım, çünkü bunun da çıkması gerektiğini biliyordu. Yavaşça yan tarafına bastırdım ve kendi kendime hafifçe güldüm. Parmaklarım yaralı bölgeden biraz uzaklaşmaya başladı ve o da sessizce kıkırdadı.

"Lanet olsun, dostum!" Girişe doğru döndüm, Denny orada duruyor, esniyor ve Kellan'ın yanına bakıyordu. "Ne oldu sana böyle?"

Kellan usulca gömleğini çıkardı ve tezgâha yaslandı. Rahat ve mükemmel görünüyordu, Denny'nin az önce içeri girip neredeyse göğsünü okşuyor olmasından en ufak bir rahatsızlık duymamıştı. Onun rahatlığını taklit etmeye çalışarak ondan uzaklaştım.

"Bir hayran... çıldırdı, benden bir parça istedi... kelimenin tam anlamıyla." Gülümsedi. "Neyse ki Kiera iyi bir hemşire." Bana doğru başını salladı.

Denny de gülümsedi. "Evet, ama pek nazik değil." Ben kaşlarımı çatarken ve Kellan gülerken o daha geniş gülümsedi. Mutfağa girdi, Kellan'a kaşlarını çatarak baktı. "Gerçekten böyle mi oldu?"

Kellan kıkırdadı ve başını salladı. Onu izledim, Denny'yle şakalaşp bu kadar rahat davranabilmesine şaşırmıştım, oysa biz... pek de rahat davranmıyorduk. "Hayır, şaka yapıyorum. Dün gece aptal bir sarhoş bana bıçak çekti."

"Lanet olsun." Denny bana doğru yürüdü ve kollarını belime dolayarak garip bir şekilde yüzümün kızarmasına neden oldu. "Onun kız arkadaşını falan mı beceriyorsun?"

Denny'ye baktım, gülümsüyordu, bu yüzden şaka yaptığını biliyordum, ama Kellan ona garip bir bakış attıktan sonra rahat gülümsemesini geri getirdi. "Olabilir. Bazen kimin kime ait olduğunu söylemek zor oluyor." Bunu söylerken gözlerini benimkilere ama Denny fark etmedi, boynumu öpmekle meşguldü.

Hafifçe gülerek tekrar Kellan'a baktı ve omzuna vurdu. "Umarım onu iyi bir şekilde geri getirmişsindir." Kellan ona hızlıca sırtıttı ve başını salladı. "Aferin sana. İyi olmana sevindim, dostum." Denny yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu ve sordu: "Zamanım var. Aç mısın?" diye sordu.

"Elbette." Öpmek için döndü ve ben de ona hızlı bir öpücük verdim, yere bakan Kellan'a gizlice baktım.

Denny buzdolabına doğru ilerledi ve eğilip arkada bir şey aramaya başladı. Kellan arkamdan geldi, parmaklarımı kavradı ve elimi arkama doğru çekti. Ona baktım ama yüzü okunmuyordu, gözleri dikkatle Denny'yi izliyordu. Bir an parmaklarımı okşadı, sonra elimi avucunun içinde sıkıttı. Tam Denny buzdolabından çıkarken elimi bıraktı.

"Aaahh, güzel... çilekli krep?" diye sordu tatlı tatlı, buzdolabında bulduğu bir kutu çileği göstererek.

Kellan sessizce mutfaktan çıkarken başımı salladım ve yere baktım. İçimden suçluluk dalgaları geçiyordu ve bunu kimin için hissettiğimi bilmiyordum... Denny için mi yoksa Kellan için mi?

O gece işe gittiğimde Jenny ve Kate bana yaklaştılar. Dünkü bıçaklı kavga hakkında bilgi almak istediler, çünkü ikisi de kavgayı göremeyecek kadar uzaktaydılar. Kellan'ın nasıl olduğunu sordular ve ben de iyi olduğunu söylerken hafifçe kızardım, hatta savaş yarasıyla biraz gurur duydum. İkisi de bunun ne kadar yakın olduğu ve Kellan için ne kadar kötü olabileceği konusundaki endişemi paylaştılar. Bunun üzerine kalbim sıkıştı ve yemek yediği ve grubunun geri kalanının gelmesini beklediği masasına baktım. Karşısındaki birkaç kız

Ona katılacakmış gibi görünüyorlardı ama o onları görmezden geliyor, onun yerine Sam'le konuşuyordu. Evet, bu çok fazla yakındı.

Üçümüz müşterilerimizin yanına döndük ve ben Kellan'a tekrar gülümsedim. O da bakışlarımı fark etti ve bana gülümsedi. Kalbim tekledi ve gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Sonunda gece ilerledi ve Kellan artık masasındaki tek D-Bag değildi. Pete beni mutfaktan çıkarken yakaladı ve Kellan'a kalktıklarını söylememi istedi. Gülümseyerek başımı salladım ve masasına doğru ilerledim.

Yaklaştığımda genişçe gülümsedi. Sandalyesinde arkasına yaslanmış ve masadan biraz uzakta oturuyordu, bu da kucağını neredeyse karşı konulmaz bir cazibe haline getiriyordu. Bir an için, onun daha ilerideki hayranları gibi olmak ve sarılmak için hemen yere çökmek istedim. Kollarının beni sardığını hayal ettim. Onun kokusuyla sarmalandığımı hayal ettim. Boynunu öperken teninin sıcaklığını hayal ettim...

"Kiera?" Başını eğip merakla bana baktı ve uygunsuz düşüncelerimin tek kelime etmeden ona bakmama neden olduğunu fark ettim.

Kızardım ve gözlerimi kaçırdım. "Sıra sizde," dedim grubun masasının genel çevresine.

Çocuklar ayağa kalkarken sandalyelerin gıcırdadığını duydum. Matt ve Evan bana teşekkür ettiler ve büyük bir hayranlıkla sahneye atladılar. Griffin sadece sahneye atladı, bazı zamanlar temel incelikler gözünden kaçırıyordu. Kellan'ın birasını bitirip yavaşça ayağa kalkmasını izlemek için döndüm. Bir an masada durdu, bana gülümsüyor ve bir şey bekliyormuş gibi görünüyordu. Kaşlarımı çattım ve şaşkınlıkla ona baktım.

"Peki... bana iyi şanslar dilemeyecek misin?" dedi, yanıma yaklaşarak. Beklerken sırtını masaya yasladı.

Yüzümü gevşettim ve sonra ona sııttım. "Orada harika işler yapmak için benim şansına ihtiyacın yok."

Genişçe gülümsedi ve biraz başımın döndüğünü hissettim.

"Doğru, ama hoşuma gitti." Güldüm ve ona hızlıca sarıldım.

"İyi şanslar o zaman."

Çekici bir şekilde dudak büktü. "Bana şans dilediklerinde kızlardan genellikle bir büyükanne kucaklamasından fazlasını alırım." Bana imalı bir şekilde kaşını kaldırdı.

Tekrar güldüm ve omzuna bir şaplak attım. "Ben sıradan bir kız değilim."

Sevgiyle gülümsedi ve başını salladı. "Hayır...hayır değilsin." Dönüp sahneye zıpladı ve tekrar başımın döndüğünü hissettiğim için bir saniyeliğine masaya yaslanmak zorunda kaldım.

Her zamanki gibi grup harikaydı. Grup çalmaya devam ettikçe barın boyutu iki katına çıkıyor gibiydi ve Kellan'ın çalışını izlemek için istediğim kadar zamanım olmadı. Ama siparişler arasında bir iki bakış attım. Beni izlediğini fark ettiğimde çok heyecanlandım. Aynı zamanda beni biraz endişelendirdi ama bunu hemen aklımın bir köşesine ittim. Kendime itiraf etmeliydim ki, onun ilgisinden hoşlanıyordum.

Bardaki birçok susamış insana yardım ederken, bildiğim şarkılara usulca eşlik ettim. Setin sonuna doğru grubun çaldığı bir şarkı dikkatimi çekti. Bu yoğun şarkıyı daha önce duymamıştım ama kalabalık şarkıya eşlik ettiğine göre eski bir şarkı olmalıydı. Jenny'ye baktım, o da şarkıya eşlik ediyordu. Şarkı sözleri son derece ciddiydi ve Kellan'ın yüzü de öyle. Neredeyse delirmiş gibiydi.

"Ona ne yaptığını gördüm... Sırrını biliyorum. Onu kırabilirsin, ama bu son olmayacak, sen son olmayacaksın. Kendini sıkıca tutar, acının bitmesini bekler. Melekler gelene kadar uzun sürmeyecek."

Çalarken kalabalıktan çok gitarına odaklandı ve şarkının bir kadınla ilgisi olmadığı hissine kapılmaktan kendimi alamadım.

"Her şeyini aldınız, ona hiçbir şey bırakmadınız. Sevilmesi gerekiyordu. Neyin var senin? Güç bulacak, özgür olacak. Uzun sürmeyecek... onun için... benim için..."

Aniden açıklanamaz bir şekilde ona sarılma, onu rahatlatma ihtiyacı hissettim. Müşterilerimle ilgilenirken göz ucuyla onu izledim.

Sonunda şarkı bitti ve mutlu, neşeli bir şarkıya geçti. Bir önceki şarkıdaki duygunun tüm izleri yüzünden buharlaşıp gitmişti ama öfkesi gözünün önünden gitmiyordu.

"Özür dilerim bebeğim." Denny yatağın kenarına , kederli bir şekilde bana bakıyordu. Ayakkabılarını çıkarıyor ve ayaklarını ovuyordu.

"Sorun değil, Denny. Sadece bir hafta sonu. Gerçekten, bununla başa çıkabilirim."

"Sadece bir gece ayrı kalacağız. Ertesi gece geç saatlerde döneceğim, muhtemelen sen işten gelmeden önce." İçini çekti ve ayaklarını halının üzerine koydu. "Yine de üzgünüm." Gözlerini devirdi. "Bu çok saçma, Max'in bu konferansa onun yerine benim gitmemi istemesinin tek nedeni bekârlığa veda partisi için Vegas'a uçacak ." Sinirli bir şekilde başını salladı. "Eğer amcası bilseydi, çok kızardı."

Omuz silktim. "Neden ona söylemiyorsun?"

Bana alaycı bir gülümsemeyle baktı ve başını salladı. "İşimi daha da kötüleştirmeme gerçekten gerek yok." Bu işi neden yaptığını hatırlayarak biraz ürperdim ve hemen "Özür dilerim" dediğini fark ettim.

Başımı salladım, hafızamı temizledim. "Cuma sabahı yola çıkıyorsun ve Cumartesi geç saatlerde döneceksin, değil mi?"

Gelip yatakta yanıma oturdu. "Evet. Seni özleyeceğim." Bana gülümsedi ve boynumu öpmek için eğildi.

Dudakları tenimde gezinirken düşüncelerim sürüklenmeye başladı. Bütün bir öğleden sonrayı Kellan'la baş başa geçirecektim. Belki bir yerlere gidebilirdik... insanların bizi tanımadığı, flörtümüzün kapalı kapılar ardında kalmasının gerekmediği bir yere gidebilirdik. Geçen hafta sonunun neredeyse tamamını Denny ve benimle geçirmişti. Üçümüz şehir merkezini keşfe çıkmıştık, Kellan bize en sevdiği yerleri göstermişti. Kellan, Denny bakmıyorken gizlice elimi tutuyor ya da beni hızlıca kucaklıyordu. Birbirimize gizlice bakar ve gülümserdik... çokça.

Denny'nin dudakları boynumdan aşağı iniyordu. Bu beni hoş anılarımdan uzaklaştırıyordu ve onu biraz ittim. "Aç mısın? Bu sefer yemek yapabilir miyim?" İçimden bir ses onun "aç" olmadığını söylüyordu ama gerçekten de havamda değildim.

Kaşlarını hafifçe çattı ama çekildi. "Evet...tabii."

"Tamam," dedim neşeyle, zıplayıp hızla alnından öperken.

Odamızdan çıkarken Kellan'ın odasına baktım ama orada değildi. Grubu bu gece Pioneer Square'de küçük bir kulüpte çalacaktı. Denny'yi şüphelendirmeden nasıl gidebileceğimi düşünerek beynimi yordum. Bu benim izin gecemdi ve Kellan'ı Pete's dışında bir yerde çalarken nadiren görebiliyordum. Onu Razors'da izlediğim bir zamanı hatırladım. Böyle daha küçük, daha samimi bir ortamda muhteşemdi... şarkı söylediğinde her zaman muhteşem olmadığından değil.

Son merdivenden inip boş oturma odasına doğru yürürken iç geçirdim. Ev onsuz çok sessizdi. Sürekli çalışıyor, mırıldanıyor ya da şarkı söylüyordu. Evimizi müzikle, varlığıyla doldururdu. O gidince burası biraz boş gelmişti. Denny'ye akşamı Jenny ile geçireceğimi söylemeyi düşündüm... ama bu çok fazla yalan söylememi gerektirecekti. Birincisi, Jenny aslında işteydi ve Denny sıkılıp Pete'e giderse... bu hiç de iyi olmazdı.

Mutfağa girip yiyecek bir şeyler aramaya başladığımda tekrar iç çektim. Zaten yalancı olmak istemiyordum. Bu ben değildim. Bekleyebilirdim. Kellan'ı yakında görecektim. Önümüzdeki hafta sonunun neredeyse tamamını birlikte geçirecektik. Bütün bir akşamı da baş başa geçireceğimizi fark ettiğimde biraz kaşlarımı çattım. Başımı salladım. Bunun bir önemi yoktu. Biz sadece arkadaştık. Bundan daha ileri gitmeyecektik.

Kel- lan'la geçirdiğim son birkaç günü düşündüğümde gülümsemem geri geldi. Akşam yemeği için karmaşık bir şeyler buldum ve yemeğimizi hazırlama sürecine başlarken zihnimin anılarda dolaşmasına izin verdim. Sadece hafta sonumuz harika geçmemişi, tüm hafta boyunca da çok tatlı ve sevimliydi. Beni her zaman okula götürür ve sınıfıma kadar eşlik ederdi. Kadınlar şimdi onun benimle birlikte içeri girmesini görmek için beklentiyle kapıya bakıyorlardı, bu da beni biraz güldürüyordu. Beni genellikle o alırdı.

O da beni ya eve götürür ya da ders çalışmak için erken gitmek istersem Pete'e götürürdü. Genelde gitmezdim, onunla kanepede ders çalışmayı tercih ederdim, ama bazen onun kucağına uzanıp saçlarımı okşarken Gurur ve Önyargı'yı okumaya çalışmak çok dikkat dağıtıcı olurdu. Genellikle kendimi onun yerine gözlerinin içine bakarken, onu güldürürken ve kitabı işaret ederken bulurdum. Sonra romanı ona verirdim ve bana okumasını isterdim. Bunu mutlulukla yapardı, sesi neredeyse beni uyutacak kadar yumuşaktı ve bazen, yemin ederim, kasıtlı olarak boğuktu.

İşimi bitirir bitirmez Denny de bana katıldı ve akşam yemeğimizi masada birlikte yedik. Bana gitmesi gereken konferans hakkında biraz daha detay verdi ve ben de ona derslerimden bahsettim. Ekonomi dersim hakkında çok uzun bir süre konuştuk (o derse çalışmama hiç gerek kalmadı, çünkü Denny ile konuşarak, kitapları ya da notlarımı okuyarak öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim). Yemekten sonra, ben çalan telefona cevap verirken o da ortalığı topladı. Arayan kız kardeşimdi ve gece boyunca konuştuk. Geleceği için heyecanlıydı ve hep birlikte dışarı çıktığımızda Kel- lan'ın hâlâ geleceğinden emin olmak istiyordu. İçimi çektim ve bunun üzerine hayal kırıklığımı hafiflettim - iyi olacaktı - ve sonra onun şu anki kaçamaklarına geçtik.

Denny gelip iyi geceler dilemek için yanağıma bir öpücük kondurduğunda ben hâlâ onunla telefonda sohbet ediyordum. Kel- lan'ın bardan eve dönmesini mi bekliyordum bilmiyorum ama Denny yattıktan sonra saatlerce kız kardeşimle telefonda konuştum. Sonunda Kellan eve geldi ve ben de telefonu kapatıp onun sıcak kucağında eridim.

"Denny bu gece yok mu?" Kellan, kahvelerimizi içerken mutfak masasının üzerinde elimi tutarak sordu.

Ona şüpheyle baktım. "Evet... Yarın akşama kadar Portland'da. Neden?"

Aşağı baktı, bir şeyler düşünüyordu, sonra bana bakmadan konuştu. "Bu gece benimle kal."

"Her gece burada seninle mi kalıyorum?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Ne de olsa aynı evi paylaşıyorduk.

Bana baktı, eğleniyordu. "Hayır... bu gece benimle yat."

"Kellan! Bu olmayacak-"

Sözümü kesti. "Kelimenin tam anlamıyla... benimle yatağında uyuyakal demek istedim." Varsayımına güldü.

Kızardım ve başka tarafa baktım, bu da onu biraz daha güldürdü. Sonunda utancım yatıştı ve tekrar ona baktım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Kellan."

Başını eğdi ve parlak bir şekilde gülümsedi. "Neden olmasın? Tamamen masum, yorganın altına bile girmeyeceğim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Tamamen giyinik mi?" Bunu neden düşünmüştüm ki? Bu iyi bir fikir değildi.

"Elbette." Tekrar güldü. "Eğer tercih ettiğin buysa." Başparmağıyla elimi okşadı.

Güldüm ve sonra onun kollarında uykuya dalma düşüncesiyle gülümsedim. "Öyle." Kaşlarımı çattım, bu gerçekten de iyi bir fikir değildi... pek çok şey korkunç bir şekilde ters gidebilirdi. "Çok zorlaştığı anda bana haber vereceksin."

Kıkırdadı ve kahkahasını zorlukla bastırarak başka tarafa baktı. Hemen bunun kulağa nasıl geldiğini fark ettim ve derin bir şekilde kızardım. "Ne demek istediğini biliyorsun." Mahcup bir şekilde fısıldadım.

Hafifçe gülerek, "Evet, ne demek istediğini biliyorum... ve evet, yapacağım," dedi. İçini çekti. "Gerçekten çok sevimlisin... bunu biliyor musun?" Bunu söylerken yüzü samimi görünüyordu, ben de gülümsedim ve başka tarafa baktım.

"Tamam... Deneyeceğiz." Bunun gerçekten kötü bir fikir olduğunu düşünerek fısıldadım.

Bir süre sonra Denny elinde spor çantalarımızdan biriyle, yeni duş almış bir aşağı indi. Normalde sıcak olan kahverengi gözleri hüznle dümdüz bakıyordu. Gitmeye isteksiz görünüyordu ve onu biraz neşelendirmek umuduyla uzun bir veda öpücüğü verdim. Bana yarım bir gülümseme verdi

Sonunda evden çıktığında. Garip bir şekilde, mutfağın yanındaki pencereden onun gidişini izlerken midem iyiydi. Bunun sebebinin sadece bir geceliğine gidecek olması olduğuna karar verdim. Beni son terk edişinin aksine, bu sınırlı bir süreydi. Ama sonra Kellan arkamdan geldi ve benimle birlikte mutfak penceresinden dışarı bakarken kollarını belime doladı. Onun kucağında eridim ve Denny'nin gitmesini neden gerçekten sorun etmediğimi düşündüm.

Daha sonra Pete'in yerinde bir masayı silmeyi bıraktım ve adamların daha önce çaldığını hiç duymadığım bir şarkıyı bakmadan dinledim. Gruptan duyduğum aşk şarkısına en yakın şeydi. Akılda kalıcı ve tempolu bir şarkıydı, 'artık yalnız olmamak' ve 'sen yanındayken mutlu hissetmek' ile ilgili sözleri vardı. Şarkının yeni olup olmadığını merak ettim ve Kellan'ın sadece benim için bir şeyler yazdığı düşüncesiyle kalbim biraz hızlandı. Masayı silmeye devam ederken mutlu bir şekilde gülümsüyordum, hülyalı düşünceler içinde kaybolmuştum.

"Huh." Jenny yanıma geldi ve ona baktığımda irkildim. Merakla grubu izliyordu. Ben de onlara baktım, belki Kellan bana uygunsuz bir şekilde bakmıştır ve o da şüphelenmiştir diye endişelendim. Kellan bize doğru bir bakış fırlattı ama genelde yaptığı gibi yanındaki kız kalabalığına gülümsüyordu.

Rahatladım. "Ne?"

Jenny döndü ve bana gülümsedi. "Evan yine aşık olmuş olmalı."

"Oh...neden?" Merakla sordum.

Biraz güldü ve başını sahneye doğru salladı. "Bu şarkıyı, ne zaman bir kıza bayılsa hep çalarlar." Kalabalığa baktı. "Acaba hangi şanslı kadın?"

Ruhum biraz söndü. "Hmmm...bilmiyorum." Tamam, Kellan bunu benim için yazmadı. Muhtemelen en iyisi de bu zaten. Bana övgüler yağdırmasına gerçekten ihtiyacım yok. Sadece benden etkilenmekle bile yeterince zor zamanlar geçirdi (garip bir nedenden dolayı), bunun üzerine bir de aşk eklemesine gerek yok. Biz zaten sadece arkadaşız. Gecenin ilerleyen saatlerinde yatağa girecek olan flörtöz arkadaşlar. Kaşlarımı çattım. Bu gerçekten iyi bir fikir değildi.

"Bu gece seni eve bırakmamı ister misin?" Jenny kibarca sordu.

"Hayır, Kellan beni geri bırakacak." Gülümsedim ve bu konuda aşırı heyecanlı görünmemek için kendimi zor tuttum. "Yine de teşekkür ederim."

"Sorun değil." Birisi barın diğer tarafındaki Jenny'ye çağrı bıraktı ve o da kibarca müsaade istedi.

Birkaç sipariş daha aldım. Yakındaki bir çift, belli ki ilk randevularında, adam korkunç derecede gergin, kadın ise tatlı bir utangaçlıkla beni gülümsetti. Barda içkilerini beklerken Kellan'ın şarkısı bitti ve onun konuşan sesini duyunca sahneye baktım.

"Bayanlar..." Kalabalık çılgına döndü ve o da gülümsedi. "Ve tabii ki siz çocuklar." Bunun üzerine arkadan birkaç gürültülü tezahürat geldi. "Bu gece geldiğiniz için teşekkürler." Kellan sırtı ve bir parmağını kaldırdı. "Sizin için bir tane daha var, sonra gidiyoruz." Bana ihtiyatlı bir bakış fırlattı. "Planlar ve her şey." Güldü ve ön taraftaki bazı kızlar yüksek sesle çığlık attı.

Onlara göz kırptı ve gömleğini çıkarıp alt kısmıyla yüzündeki teri sildi; tıklım tıklım dolu bar oldukça sıcaktı. Bu hareket aşırı belirgin karın kaslarının büyük bir kısmını ortaya çıkardı ve etrafındaki kızlar çılgına döndü! Çığlık o kadar yüksekti ki gerçekten irkildim.

Tam arkamdan Rita ellerini kavuşturarak bağırdı: "Çıkar şunu! Wooooooo!"

Durdu ve ona, sonra da bana doğru genişçe sırtı. Kalabalık bu ihtimal karşısında daha da yüksek sesle çığlık attı ve Kellan güldü. Bir an için yanındaki çocuklara baktı. Griffin sırtı, Matt kaşlarını çattı ve Evan güldü. Kellan omuz silkti ve gerçekten de gömleğini çıkardı! Sanki sahnede, tıklım tıklım bir kalabalığın önünde değil de tek başına odasındaymış gibi tişörtünü rahatça başının üzerinden geçirirken ona bakakaldım.

Bardaki ses sağır ediciydi! Az önceki yüksek sesli çığlık bunun yanında sönük kalıyordu. Rita arkamda yüksek sesle bağıırıyordu ve Jenny ile Kate'in bara gelip iki yanıma yaslanarak onunla birlikte bağırdıklarını ve ıslık çaldıklarını görünce biraz şaşırdım.

Jenny bana güldüğünde hâlâ ağzım açık bir şekilde olanları izliyordum. Omzumu dürttü. "Oh, ama. Senin bile

ateşli olduğunu kabul etmek için! Denny ile birliktesin ama ölü değilsin." Sırıttı ve çığlık atmaya devam etti.

Tekrar sahneye baktım. Kellan açık renk tişörtünü rahatça kot pantolonunun arkasına sokmuştu. Sırtını kalabalığa dönmüştü, geniş omuzları sahne ışıklarında parlıyordu; sırtında bıraktığım çiziklerin tamamen iyileşmiş olmasına ve fark edilmemesine şükrettim. Bu anıyla yüzüm kızardı.

Evan'la konuşuyordu, o da önce güldü sonra başını salladı. Sonra Kellan parmağını iki kez havada döndürüp onu işaret etti ve Evan çalmaya başladı. Matt'e bir bakış attım, o da başını sallayıp gülümsüyordu. Birkaç vuruş daha bekledikten sonra Evan'a katıldı.

Kellan mikrofona döndü, kalabalık onun belirgin göğsü karşısında yine kendini kaybetti. Mikrofonu bir eline aldı ve diğer elini saçlarında gezdirdi, bu hareket kaslarını hoş bir şekilde büküyordu. Griffin çalmaya başladı ve ben otomatik olarak ona bir bakış attım. Gülmeme engel olamadım; o da gömleğini çıkarmakta tereddüt etmemişti. Griffin soyunmak için her şeyi yapabiliirdi. Griffin'in vücudu düzgündü, dövmelelerine bakmak ilgi çekiciydi ama Kellan'ın mükemmelliğinin yanına bile yaklaşamazdı.

Rita, Kate ve Jenny dikkatle Kellan'ı izliyor ve bir an için tüm müşterileri görmezden geliyorlardı, ben de rahatladım ve benim de onu izlememin tuhaf görünmeyeceğine karar verdim. Kellan şarkıya kısık ve boğuk bir sesle başladı. Sesi sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi... yani, onun sesi olduğundan oldukça eminim. Şarkının şiddeti hızla arttı. Kalabalık bu şarkıya ve yarı çıplak rock-tanrılarına bayılmıştı ve hemen hepsi dans edip şarkıya eşlik ediyordu. Nakaratta Kellan mikrofona bir tarafa doğru eğip kalabalığa doğru uzanıyor, bu hareket vücuduna inanılmaz şeyler yapıyor ve kalabalığın daha da çığlık atmasını sağlıyordu.

Arada bir Kate ya da Jenny bağıırıyordu ve ikisi de barda dans ediyorlardı, ben de onlara katıldım ve hepimiz güldük. Pete mutfaktan başını uzattı ve Kellan'a gömleksiz olduğu için kızacağını düşündüm ama çılgınca heyecanlanmış barın etrafına ve Kellan'a baktı ve gülümseyerek mutfağa geri döndü.

Kellan şarkıda sözlerin "*Tüm istediğin bu mu?*" sorusunu sorduğu bir bölüme geldi. Elini şakacı bir şekilde kulağına götürdü ve kalabalık

cevap olarak yine çıldırdı. Kellan sonraki birkaç lirik boyunca güldü; son derece iyi vakit geçiriyordu. Ben de onun keyfine güldüm.

Gözlerim doğal olarak yan tarafındaki yaraya kayd. Bu mesafeden bile kaburgalarındaki pembe çizgiyi görebiliyordum; muhtemelen orada her zaman bir yara izi olacaktı. Elinin aniden alt karın kaslarında ve kot pantolonunun önünde gezinmesi beni bu düşünceden tamamen uzaklaştırdı. Sıradan bir hareketti, muhtemelen düşünmemişti bile, ama... kahretsin, çok ateşliydi. Çok ateşliydi. O muhteşem vücudun daha samimi anıları aklıma geldikçe tekrar kızardım.

Son bölüme geldiğinde Matt ve Griffin ayrıldı ve sadece Kellan ve Evan kaldı. Kellan'ın sesi daha alçak, kelimeleri daha yoğun ve gözlerini bana kilitledi. *"Burada bir şey olduğunu biliyorum... Daha fazlasını istediğini biliyorum. Söyle bana... ve o senin olsun."*

O alçak ve yoğun sesiyle sadece bir kez söyledi, sonra Matt ve Griffin tekrar katıldılar ve o da sesini yükseltti, gözlerini hayran kalabalığın üzerinde gezdirdi. Kate ve Jenny'ye gizlice bir göz attım ama onlar gülüp dans ediyorlardı ve şarkının sadece bana yönelik kısmını fark etmemişlerdi. Bir an için şarkı sözlerini düşündüm. Belki de bu geceyi iptal etmeliydim? Bu gerçekten iyi bir fikir değildi, özellikle de sahnede onun inanılmaz vücudunun hareketlerini izledikten sonra. Güldüm ve dudagımı ısırdım. Kız kardeşim bu hafta sonu gelmeliydi; buna bayılırdı. Sonra birden gelmediğine çok sevindim.

Sonunda şarkı sona erdi ve Kellan çok gürültülü hayran kitlesine küçük bir selam verdi. Güldü ve tişörtünü tekrar giydi - Griffin tişörtünü çıkarmıştı. Kalabalık rock yıldızlarının tekrar örtünmesini yuhaladı, özellikle de Rita tam arkamdayken, Kellan tekrar güldü ve başını salladı. Kate ve Jenny kıkırdadılar ve müşterilerine geri döndüler. Kellan'ı bir süre daha izledim, bana dönüp bakmasına ve nefes kesici bir şekilde gülümsemesine yetecek kadar uzun bir süre, sahneden atlamadan ve anında hayranları tarafından sarılmadan önce. Sonunda ilk sevgililerime içkilerini getirirken kalbim iki kez çarpıyordu.

Vardiyamın sonunda arka odadan çantamı aldım ve içeri yeni girmekte olan Kate ve Jenny'ye veda ettim. Ana bara girdiğimde Kellan'ın bir sandalyeye ters oturmuş Sam'le konuştuğunu gördüm.

Kalbim boğazıma kaçtı; bu çarpıcı adamla yalnız kaldığım için birden çok gerildim. Beni fark ettiğinde başını çevirdi ve sıcak bir şekilde gülümsedi. Gülümsemesi beni o kadar rahatlattı ki sakince masasına doğru yürüyebildim.

"Hazır mısın?" diye sordu kayıtsızca, ama yüzünde kocaman bir

sırıtişla. "Evet," diye mırıldanmayı başardım.

Hafifçe kıkırdayarak ayağa kalktı ve dönerek Sam'e veda etti. Bir elini sırtıma koyarak beni ön kapıya götürdü ve sırttan Rita'ya el sallayarak veda etti.

"Bu gece iyi gösteriydi Kellan," dedi imalı bir şekilde. Kellan başıyla teşekkür etti ve yemin ederim onun "Seni sonra düşüneceğim" diye mırıldandığını duydum.

Kızardım ama Kellan ya onu duymadı ya da görmezden geldi. Dışarıda yalnız kaldığımızda parmaklarımı tuttu ve beni arabasına götürdü, az önce söylediği son şarkıyı hafifçe söyledi. Akapella versiyonunu dinlemek çok güzeldi ama ona kaşlarımı çattım.

Bana baktı ve şarkı söylemeyi bıraktı, yüzünde büyüleyici bir gülümseme . "Ne?"

En iyi surat ifademi takındım. "Bir keresinde şarkı söylemenin doğası hakkında konuşmamış mıydık?"

Güldü ve masum görünmeye çalıştı. "Bunda yanlış olan neydi?" Barın arkasını işaret etti. "Setin neredeyse tamamında tamamen giyiniktim." Ona dirsek atmaya çalıştığımda uzaklaştı. Hâlâ gülerek bana doğru koştu ve beni kucığına aldı. Gıcırdadım ve kıvrandım ama beni sıkıca tuttu. Beni yere bıraktı, ama biz birbirimize kenetlenmiş bir halde karşıdaki arabasına doğru yürürken kollarını sıkıca benimkilere doladı. "Bunu Pete için yaptım," diye kulağıma güldü.

Yürümeyi bıraktım ve o bana doğru koştu. Başımı çevirip ona , şaşırmıştım. "Oh.....OH!" Pete'in Kellan'ı bu şekilde görmekten hoşlanacağını fark etmemiştim.

Bir an için kafası karışmış gibi göründü, sonra yüzündeki ifadeyi fark etti ve kollarını indirerek geri çekildi, karnını tutarak gülüyordu. "Aman Tanrım, Kiera! Hayır, kastettiğim bu değildi." Gözünden akan bir damla yaşı sildi ve içini çekti. "Tanrım, Griffin'e bunu anlatmak için sabırsızlanıyorum." Tekrar gülmeye başladı.

Öfkeyle kızardım, kendimi oldukça aptal hissettim ve yanlış anlamamdan zevk almasına biraz sinirlendim. Yüz ifademi fark etti ve kendini toparlamaya çalıştı ama bunu başaramayarak tekrar kıkırdadı. "Ahhh...ve sen *benim* kirli bir zihnim olduğunu düşünüyorsun." Kollarını bana dolayarak kıkırdadı. Kaşlarımı çattım ve kahkahasını durdurmaya çalışarak yanaklarını şişirdi ve sürekli üfledi.

Sonunda normal bir şekilde konuşabildi ve şöyle dedi: "Bunu yaptığında gelen tepkileri duymadın mı? Bak, yarın bar iki kat daha dolu olacak. İnsanları geri çevirmek zorunda kalacak. Bunu ona yardım etmek için yaptım, Kiera." Omuz silkti ve beni kollarına alarak ileri geri sallandı.

"Oh...şey, sanırım bu mantıklı. Daha fazla insan getirirsiniz, o daha fazla para kazanır, siz daha fazla görünür olursunuz ve sanırım daha para da kazanırsınız..."

Sırıttı. "Onun gibi bir şey."

Ona yarı sıırtım ve nefesi gerçekten kesildi. "Sanırım o zaman buna izin vermem gerekecek." Hiç düşünmeden yanağından öptüm ve o da hemen benimkini öptü.

Şaşkınlıkla gözümü kırptım ama o bana sıırtmakla yetindi. "Eğer sen bir kuralı çiğneyebiliyorsan... ben de çiğneyebilirim." Sonra göz kırptı ve beni arabaya doğru itti.

Arabaya bindiğimizde, "Bu gece çok neşelisin," dedim.

Bana kocaman sıırtı. "Güzel bir kadınla yatmak her gece nasip olmuyor."

Hem bana tekrar güzel dediği için hem de muhtemelen benden daha uygun olan yarım düzine güzel kadın erkek arasından istediğini seçebileceğini bildiğim için kızardım. Ne yapıyordu ki, vaktini benimle mi harcıyordu?

Arabayı çalıştırdı ve ben bunu düşünürken yüzümdeki tuhaf ifadeyi fark etti. "Hey, uyu dedim, uyu-"

"Kellan!" Sözünü kestim ve ona sert bir şekilde baktım.

Kelimenin üzerinde tökezledi, hızla yeni bir kelime düşündü. "Fu... ya da... ni... cate?" 'Ben masumum, benden nefret etme' bakışıyla omuz silkti.

Güldüm ve arabada onun yanına oturmak için yanaştım, başımı omzuna koydum. O park yerinden çıkarken bir süre sessiz kaldık. Sonunda ona daha önce beynimi kurcalayan bir soruyu sordum. "Peki... Evan kime aşık?"

Güldü, yüzü nefes kesici bir sırıtışa dönüştü. "Tanrım, kim bilir, herhangi biri olabilir." Bana baktı. "Neden? Öyle olduğunu kim söyledi?"

Konu hakkındaki bilgisizliği karşısında kaşlarını çattım. "Jenny daha önce bahsetmişti."

"Oh, ona sormam gerekecek." Döndü ve tekrar yola baktı. "Bu konuda hiçbir şey duymadım." Yol boyunca bunu düşünürken kaşlarını çattım.

Tamamen giyinik bir şekilde yatağına girdim. Aslında ne olur ne olmaz diye fazladan bir kazak giymiştim ki bunu çok eğlenceli buldu. Sonra tamamen giyinik bedenini yanımdaki yorganın üstüne serdi. Tüm bu olanlar karşısında kendimi biraz aptal gibi hissettim. Tamamen giyinik bir şekilde yatakta yatmak tuhaftı ve onun dışarıda olması daha da tuhaftı. Ona sadece altına girmesini söylemeyi düşünürken, aniden yüzüme doğru dönerek bir bacağı benimkinin üzerine, bir kolunu da karnımın üzerine koydu. O zaman aramızda ne kadar çok katman olursa o kadar iyi olacağına karar verdim. Bu gerçekten iyi bir fikir değildi.

Bana doğru uzandı ve komodinin üzerindeki lambayı kapattı. Anlık karanlık bunaltıcıydı ve havadaki ani elektrik hemen etkisini gösterdi. Tek duyabildiğim yumuşak nefeslerimiz ve iğrenç derecede yüksek sesle atan kalbimdi. Yanımdaki yastıklara yerleştiğini hissedebiliyordum, yakındı, kolu ve bacağı beni sıkıca içine çekiyordu, başı tam

yanımda, kulağıma usulca nefes alıyordu. Bu çok ... çok samimiydi. Bir dakikaya ihtiyacım vardı.

"Kellan..."

"Öyle mi?" Sesi kulağımda alçak ve boğuktu. Omurgamdan aşağı ürperti gönderdi.

Dudaklarını bulmak için ona doğru dönme dürtüsüne direndim. Hayır, hiç de iyi bir fikir değildi. "Lütfen ışığı tekrar açabilir misiniz?"

Kıkırdadığını hissedebiliyordum ama hâlâ onu . Tekrar bana doğru uzandığını hissettim ve sonra oda aniden çok aydınlık oldu ve göz kırpmaya başladım. Normallik geri geldi ve artık aramızdaki o ezici elektriği hissetmiyordum, sadece onun yakınlığıyla hoş bir sıcaklık hissediyordum.

"Daha iyi misin?" diye sordu, neredeyse şakacı bir tavırla, tekrar yastıklarına yerleşip bana sokulurken.

Sırt üstü yatıp ona baktım, o da bir dirseğinin üzerinde doğrulup bana bakıyordu. Gözleri sıcak, sakın, koyu maviydi, saatlerce içinde kaybolabileceğiniz türden gözlerdi. Kendimi başka bir şeye odaklanmaya zorladım ve aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. "Senin ilk seferin kimdi?"

Bana şaşkınlıkla baktı. "Ne? Neden?"

Ona bunu sorduğum için duyduğum utancı yuttum ve elimden geldiğince sakın bir şekilde, "Denny ve beni sordunuz. Adil olan bu."

Gülümsedi ve çarşafı baktı. "Sanırım yaptım, değil mi?" Tekrar bana baktı. "Bunun için üzgünüm... Bu gerçekten beni ilgilendirmezdi."

Ben de gülümsedim. "Sadece soruya cevap ver." Bu cümleyi benim için kullanmış olmasına çok sevinmişim, çünkü çok işime yarıyordu.

Güldü ve bir an düşündü. Kaşımı kaldırdım; düşünmek zorunda mıydı? Yüz ifadem karşısında tekrar güldü. "Şey... mahalleden bir kızdı, sanırım on altı yaşındaydı... çok güzeldi. Benden hoşlanıyor gibiydi..." Gülümsedi ve omuz silkti. "Sadece bir yaz birkaç kez oldu."

"Oh... neden, ne oldu?" Sessizce sordum.

Parmaklarını saçlarımda gezdirmek için elini kaldırdı. "Onu hamile bıraktım ve bebeği doğurmak için teyzesinin yanına taşınmak zorunda kaldı."

Yüzümü ona dönmek için yan döndüm. "Ne!"

Güldü ve parmağını burnuma dokundurdu. "Sadece şaka yapıyorum, Kiera."

Onu yastıkların üzerine geri ittim ve homurdandım. "Bu hiç hoş değil."

Dirseğinin üzerine tekrar oturdu. "Yine de satın aldın. Benim için en kötüsünü düşünüyor olmalısın." Hafifçe içini çekti ve yarım saniyeliğine üzgün göründü. "Ben bir canavar değilim, Kiera." Ses tonu ciddiye.

Ben de kendimi bir dirseğimin üzerine dayadım. "Sen de melek değilsin, Kyle." Ona alaycı bir şekilde gülümsedim, bu da onun gülümsemesine karşılık verdi. "Peki, kıza gerçekten ne oldu?"

"Çok dramatik bir şey değil. O kendi okuluna gitti, ben de kendi okuluma." Omuz silkti. "Farklı yollar..."

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Onun bir komşu olduğunu söylediğini sanıyordum. Neden farklı okullardaydınız?"

Bana boş boş baktı. "Aynı sınıfta değildik."

Bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalıştım. "Ama o on altı yaşındaydı... Sen kaç yaşındaydın?"

Bana tuhaf tuhaf baktı. "On altı değil..." diye fısıldadı.

"Ama..."

"Biraz uyumalısın, Kiera... Geç oldu." Bu konuşmanın ardından kapının kapandığını duyabiliyordum. Hâlâ kafamdaki matematiği çözmeye çalışıyordum. Eğer onunla birlikte liseye gitmiyorsa, bu onu en fazla on dört yaşında yapıyordu. Bu kalbimi biraz acıttı.

Yorganın altından bir elimi çıkarıp onunkini tuttum ve sonunda sıcak gülümsemesi geri döndü. İkimiz de yastıklara uzandık ve o da bana uzanarak beni göğsüne çekti. Sabit, yavaş kalp atışlarını dinlerken memnuniyetle iç çektim. Bu konuda gerçekten iyiydi, belki de o kadar da kötü bir fikir değildi.

Her iki kolunu da bana doladı, bir eliyle saçlarımı okşarken diğer eliyle sırtımı ovuyordu. Sıcak ve hoş bir histi. Gülümsedim ve göğsüne daha çok sokuldum. Başımın üstünü öptüğünü hissettim. Sanırım bu iyiydi, nispeten güvenliydi... hala oldukça masumdu. Parmaklarımı yan tarafında incindiği yerde ve sonra hafifçe göğsünde gezdirdim. Gömleği üzerindeyken bile belirgin kaslarının hatlarını hissedebiliyordum. Kalp atışlarının arttığını da hissedebiliyordum ve beni kendine daha sıkı çekerken usulca iç çekti.

Ona bakmak için ayağa kalktım; yüzü hâlâ sakindi ve beni hayranlıkla izliyordu. "Kellan, belki de yapmamalıyız..."

"Ben iyiyim, Kiera... biraz uyu," diye fısıldadı, hâlâ yumuşak bir şekilde gülümsüyordu.

Tekrar uzandım ama göğsü yerine omzuna sokuldum. Sırtımı okşayan elini tuttum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim, sonra birbirine dolanmış ellerimizi yanağıma ve başımı üzerine koydum. Mutlu bir şekilde iç çekti ve başımı tekrar öptü.

"Kellan...?"

"Gerçekten, ben iyiyim Kiera..."

Yüzüne baktım. "Hayır, sadece merak ediyordum... Neden bunu benimle yapmak istiyorsun? Yani, hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorsun... neden zamanını harcıyorsun?"

Bana daha iyi bakabilmek için yer değiştirdi. "Seninle geçirdiğim hiçbir zaman boşa gitmez, Kiera." Sesi yumuşaktı, adımı söyleyiş şekli bir okşayış gibiydi. "Eğer hepsi buysa..." Hüzünle gülümsedi ve öylece bıraktı.

Mükemmel yüzüne bakmaktan kendimi alamıyordum. Her dokunuşu, her kelimeyi hatırlamaya başladım... Eğer benimle sahip olduğu tek şey buysa, o zaman bunu alacaktı. Demek istediği bu muydu? Bu kalbimi kırdı. Beni incitip incitmediğini merak etmişti... Ben onu incitiyor muydum? Beni sadece istiyor muydu, yoksa beni önemsiyor muydu? Ellerimizi bıraktım ve yanağını okşamak için uzandım. Çok zgn görünüyordu. Böyle zgn görünmesinden nefret ederdim.

Aniden eğildi ve alt dudağıma hafifçe dokunarak ağzımın tam köşesini öptü. Başını orada bıraktı ve boynumdan aşağı hafifçe nefes aldı. Tepki veremeyecek kadar şok olmuştum; başparmağım hâlâ yanağını okşuyordu. Nefesimi tuttum. Dudaklarını çeneme indirdi ve beni usulca öptü, sonra çenemin altını öptü. Eli yorganın altından kayarak belime gitti ve beni kendisine doğru çekti. Boğazından bir ses çıkarıp dudaklarını boynumda gezdirirken nefes alış verişi artmıştı. Eli tenimi sıkıp gevşetirken boğazımı öpmeyi bıraktı ve alnını benimkine yaslamak için geri çekildi. Sığ nefesler alıyordu, yüzü yırtılmış gibiydi; bu açıkça benim kurallarıma aykırıydı.

"Kiera...?" Kontrol için mücadele etti.

Yüzündeki ifade, dudaklarının tenimde bıraktığı kalıcı his beni dondurdu. Bana şu anda bir şans veriyordu, ama tek bakabildiğim hızla tutkuyla dolan gözleri, dudakları benimkilere yaklaşıyordu. Bakışları gözlerime, dudaklarıma, sonra tekrar gözlerime kaydı. O kadar parçalanmıştı ki, büyülenmiştim.

Elim hâlâ yanağında, parmaklarımı inanılmaz derecede yumuşak, kısmen açık dudaklarında gezdirebilmek için yana doğru hareket etti. Bir ses çıkardı ve gözlerini kapattı, nefesi sığ ve hızlıydı. Parmaklarımı dudaklarının üzerinde bıraktım ve dudaklarımızı birbirine bastırdı, parmaklarım arada, pşyormuşuz gibi, aslında pşmeden. Artık in-cent'in çok ötesine geçmiştik. Buna bir son vermem gerekiyordu. Kalkıp odama gitmem gerekiyordu. Bu korkunç bir fikirdi.

Yine de hareket edemiyordum. Nefesim onunkine tepki olarak hızlandı. Parmaklarımı usulca öptü, gözleri hâlâ kapalıydı, nefesi yoğundu. Kendimi birkaç saniyenin daha bir zararı olmayacağına ikna ettim. O kadar da yanlış bir şey yapmıyorduk. Belimden kalkan eli bileğime kadar geldi. Parmaklarımı dudaklarından aşağı çekmeye başladı.

"Seni hissetmek istiyorum..."

Onları kısmen aşağı indirdi ve üst dudağıma tamamen bastırdı. İşte o zaman uyandım. Onu kendimden olabildiğince uzağa ittim ve yataktan fırladım. Nefes nefese ayağa kalktı ve ben de nefessiz kaldığımı fark ederek irkildim.

"Kiera, çok üzgünüm. Ben..." Nefesini kontrol edebilmek için birkaç kez yutkundu.

"Hayır, Kellan... bu gerçekten kötü bir fikirdi. Ben odama gidiyorum." Onu işaret ettim. "Tek başıma."

Ayağa kalkmaya başladı. "Bekle... Ben iyiyim, bana sadece bir dakika ver. Gececek..."

İki kolumu da havaya kaldırdım. "Hayır... lütfen burada kal. Yapamam... Bunu yapamam. Bu çok yakındı, Kellan. Bu çok zor." Kapıya doğru geri geri gittim.

"Bekle, Kiera... Daha iyisini yapacağım. Yapma... Bunu bitirme..." Gözleri bir anda o kadar hüzünlendi ki durakladım.

"Bu gece yalnız kalmaya ihtiyacım var. Yarın konuşuruz, tamam mı?"

Başını salladı ve başka bir şey söylemedi, ben de dönüp gittim. Zihinsel olarak kendimi azarladım. Ne olacağını sanmıştım ki? Bu gerçekten aptalca bir fikirdi... tüm bu olanlar kötü bir fikirdi. Ne kadar iyi hissettirse de, üçümüz için de adil değil.

Gecenin büyük bir bölümünde tavana baktım, ne düşündüğünü, ne yaptığını, uyuyup uyumadığını, onunla tekrar yatağa girip giremeyeceğimi, girmem gerekip gerekmediğini merak ettim... Uykuya daldığımda, onu canlı ve muhteşem ayrıntılarla rüyamda gördüm. Rüyamda, onun yatağından çıkmadım. Rüyamda çok az uyuduk.

Ertesi sabah erkenden kapımı çaldı ve ben cevap verince açtı. Odama girdi ve yatağın kenarına oturdu. Farklı giysiler içindeydi, giyinmişti ve gün için şimdiden mükemmeldi. "Günaydın," dedi sessizce. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Hayır..." Onu yatağında görmek çok fazlaydı. Dün gecenin anısı ve gördüğüm canlı rüya hâlâ dizlerimin bağını çözüyordu. "Burada olmamalısın, Kellan. Denny'ye saygısızlık ediyorsun."

Kıkırdadı ve gözlerini kaçırdı. "Sence birlikte yaptığımız onca şey arasında, yatağında oturmamı en rahatsız edici bulacağı şey bu mu?" Ben ona buz gibi bakarken o bana döndü. "Üzgünüm... tamam." Ellerini kaldırarak geri çekildi ve kapının önünde durdu. "Daha iyi misin?"

Kendimi aptal gibi hissederek yatakta doğruldum. Haklıydı elbette ama yine de... "Evet, teşekkür ederim."

İçini çekti ve ben hâlâ kapı aralığında duran ona baktım. "Seninle buradan konuşamam," dedi sessizce, elini bana doğru uzatarak.

İç çekerek yanına gittim ve aldım. Gülümsedi ve beni aşağıya indirdi. Yolda usulca konuştu. "Dün gece için özür dilerim. Haklıydın, bu iyi bir fikir değildi. Yine de denedim." Bana umutla, en azından denediği için bir ödül alması gerekiyormuş gibi baktı.

Ona bakarken tekrar iç çektim. "Bu bir oyun değil Kellan," dedim sessizce.

Alt basamakta durdu ve üst basamakta bana doğru döndü. "Bunu biliyorum, Kiera." Ses tonu ve bakışı daha ciddiye.

Kollarımı boynuna doladım ve o da rahatladı. "O zaman bir daha o kadar ileri gitme." Ben de bunun bitmesine hazır değildim. "Masumum, unutma."

Gülümsedi ve beni merdivenin dibine, yanında durmam için kaldırdı. "Masum, doğru. Bunu yapabilirim."

Hâlâ gülümseyerek elimi tuttu ve beni mutfağa götürdü. Zihinsel olarak iç çektim, bu iyi bir plan değildi. Aptalca davranıyordum.

Bölüm 14

Devrilme Noktası

Boş Cumartesi günümüzü birlikte kuzeye giden bir Amtrak trenine binerek geçirmeye karar verdik. Daha önce hiç trene binmemiştim ve Kellan elimi tutana kadar ilk başta biraz gergin hissettim. Sonra koltukta ona yaslanarak rahatlardım ve trenin sallanma hareketiyle dünyanın hızla geçişini izledik. Uzaktaki karla kaplı dağlar ve yanımızdan vızır vızır geçen, görünüşte bol olan Evergreens'in yeşilliği inanılmaz bir manzaraydı. Burayı çok sevmiştim. Sadece birkaç aydır buradaydım ama bu eyaleti şimdiden sevmiştim. Küçük turistik bir kasabada indik ve şehri el ele dolaştık. Tanıdığımız birinin bizi izlemesi korkusu olmadan, birbirimize her zaman olduğumuzdan çok daha yakın ve çok daha az dikkatliydik.

Yanımızdan akıp giden nehre bakmak ya da yanından geçerken şirin bir dükkâna bakmak için sık sık dururduk ve beni göğsüne sımsıkı sarardı. Ona doğru döner, sıcaklığından ve şefkatinden zevk alırdım. Dün gece onun yatağında geçirdiğimiz geceden sonra aramızda (yine) bir şeyler değişti. Tam olarak ne olduğundan emin değildim, sadece bakışlarımız daha uzundu ve dokunuşlarımız, o benim kurallarımı çiğnememeye dikkat ederken, biraz daha samimiydi. Çizgiler bulanıklaşmaya başlamıştı. Bu beni rahatsız ediyordu. Beni heyecanlandırıyordu.

Sonunda, ben işe gidebileyim diye güneye doğru yola çıktık. Seattle tekrar gözümün önüne geldiğinde iç çektim. Yakalanma korkusu olmadan onunla açıkça birlikte olmak çok özgürleştiriciydi. Küçük gezintimizden keyif almıştım... ve bunun muhtemelen uzun bir süre tekrarlanmayacağını biliyordum. Pencereden dışarı bakarken yüzüne baktım. Dolgun dudaklarında hafif bir çatıklık vardı ve onun da benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Güneş ışığının gözlerinden yansıyarak koyu mavi rengi daha açık bir tona dönüştürmesini izledim. Gözlerinin inanılmaz güzelliğine gülümsedim.

vardı. O zaman bana baktı ve karşılığında gülümsedi. Onu öpme dürtüsü beni ele geçirdi ve önüme bakıp gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

"İyi misin?" diye sordu .

"Hareket hastalığı... geçecek. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Ona neden yalan söylediğimden emin değildim. Ona doğruyu söyleseydim beni anlardı. Açıkçası çok fazla anlayabilirdi ve dün gecedен sonra beni rahat bırakmak yerine kendi avantajını kullanmayacağından emin değildim. Ve şu anda sadece biraz boşluğa ihtiyacım vardı.

Tren tamamen durana kadar gözlerimi kapalı tutmak zorunda kaldım. Gerçekten de ondan bu kadar etkilenmem çok saçmaydı. Yerleştikten sonra beni doğruca Pete'in yerine götürdü. D-Bag'ler gelene ve setlerine başlayana kadar benimle barda kaldı. Kellan bir önceki geceki "performansı" konusunda haklıydı - ortalık cıvılcıvıldı ve ben bütün gece boyunca bir insandan diğerine koşturup durdum. Gecenin sonunda bitkin düşmüştüm. Eve Kellan yerine Jenny ile döndüm, ki bunu ona söylediğimde bana kaşlarını çatarak bakması duygularını biraz incitmiş olabilir. Ama Denny evde olacaktı ve muhtemelen uyuyor olsa da Kellan'la eve birlikte gitmemizi istemedim. Muhteşem hafta sonumuzdan sonra, bunun aramızda geçenlerin neon bir işareti olacağını hissediyordum ve bunu riske atamazdım. Umarım Kellan çok incinmemiştir.

Oraya vardığımda Denny evdeydi. Kellan yoktu, bu da merdivenlerden yukarı çıkarken kaşlarımı hafifçe çatmama neden oldu. Denny yatakta oturmuş, sanki beni bekliyormuş gibi televizyon izliyordu. "Selam bebeğim," dedi sıcak bir sesle, yorgun aksanıyla kollarını bana doğru açarken.

Kellan'la geçirdiğim boş zamanın artık sona erdiği (ve onun nerede olduğu) için midemde oluşan çukuru görmezden geldim ve iç çekerek Denny'nin kollarına sarılmak için yatağın üstüne süründüm. Sırtımı okşadı ve bana seyahatini anlattı. O konferanstan ve pislik patronundan bahsederken ben tamamen giyinik bir şekilde göğsüne yaslanıp uyuyakalmışım. Uyku üzerime çöktüğünde, adımı sorgulayıcı bir tonda söylediğini duyduğumu sandım ama hafta sonumun etkisine karşı koyamayacak kadar yorgundum ve ona teslim oldum. Umarım Denny bundan çok incinmemiştir.

Birkaç gün sonra, Kellan ve ben okuldan sonra, ben işe gitmeden önce biraz boş zaman geçiriyorduk. Artık "bizim" parkımız olarak kabul ettiğimiz okulun yakınındaki تنها bir alanda çimlerin üzerinde birbirimize yakın oturuyorduk. Ders aralarında ya da bazen derslerden sonra sık sık burada buluşurduk. Yağmur yağıyorsa arabasında kalıp radyo dinliyorduk ya da hava güzelse bagajından bir battaniye alıp çimlere oturuyorduk. Bugün hava güneşliydi ama soğuktu ve sonuç olarak parkımız çoğunlukla boştu. Kellan ve ben, espressolarımızı bitirdikten sonra ceketlerimize sarınmış bir şekilde, onun battaniyesinin üzerinde, çimenlerin üzerinde birbirimize yakın oturuyor, serin günün ve birbirimizin sıcak varlığının tadını çıkarıyorduk.

Kellan parmaklarımla oynadı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Merakım sağduyuma galip geldi ve ona sessizce sordum, "Geçen hafta sonu söylediğin şarkı, hani şu yoğun olan... aslında bir kadınla ilgili değil, değil mi?" Bana şaşkınlıkla baktı. "Denny," diye açıkladım. "Ailenle kalırken neler olduğunu anlattı bana. Şarkı senin hakkındaydı, değil mi? Sen ve baban?"

Kellan başını salladı ve sessiz parka bakarak sessizliğini korudu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Çekinerek sordum.

Gözlerini benden kaçırarak sessizce "Hayır" dedi.

Gözlerindeki perili bakış karşısında kalbim kırıldı. Söyleyeceğim şey için kendimden nefret ediyordum ama onun bana açılmasını o kadar çok istiyordum ki. "Yine de açacak mısın?"

Burnunu çekti, sonra çimenlere baktı. Bir bıçak aldı ve parmaklarının arasında boş boş döndürdü. Yavaşça bana doğru döndü. Gerildim, kızıp kızmayacağını merak ediyordum. Ancak gözleri benimkilerle buluştuğunda gördüğüm tek şey yılların hüznüydü. "Konuşacak bir şey yok, Kiera." Sesi yumuşaktı ama duygu doluydu. "Denny sana gördüklerini, benim için yaptıklarını anlattıysa, sen de herkes kadar biliyorsun demektir."

Bu işin peşini bırakmaya pek niyetli olmadığımın, "Senin kadar değil" dedim. Beni sessizce izledi, gözleri başka bir şey sormamam için yalvarıyordu. Bir şekilde sordum ve bunun için kendimden nefret ettim. "Sana sık sık vurur muydu?"

Gözlerini gözlerimden ayırmadan yutkundu ve başını bir kez salladı.

"Çok mu kötü?" Sanki herhangi bir darbe yeterince kötü değilmiş gibi, diye düşündüm, kendi soruma sinirlenerek. kadar uzun süre hareketsiz kaldı ki bana cevap vermeyeceğini düşündüm, ama sonra başını hafifçe salladı, sadece bir kez.

"Küçüklüğünden beri mi?" Yine başını salladı, gözleri şimdi parlıyordu.

Yutkundum, belli ki cevaplamak istemediği acı verici soruları sormamak için kendimi zor tuttum. "Annen hiç onu durdurmaya... sana yardım etmeye çalışmadı mı?"

Başını hayır anlamında salladı, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Gözlerim sulandı, yaşlar dökülmekle tehdit ediyordu. Lütfen kes şunu, diye yalvardım kendime. Ona zarar veriyorsun. "Denny gittiğinde bitti mi?" Kendimden daha da nefret ederek fısıldadım.

Yutkundu ve başını tekrar hayır anlamında salladı. "Daha da kötüleşti... çok daha kötü," diye fısıldadı sonunda konuşurken. Gözünden bir damla yaş daha düştü ve güneş ışığında parıladı.

Bir ebeveynin çocuğuna bunu nasıl yapabileceğini, bir annenin buna nasıl izin verebileceğini - tek oğlunu korumak için kendi canını vermeyeceğini merak ederek, istemeden de olsa "Neden?" diye fısıldadım.

Kellan ölü gözlerle, "Onlara sormalısın," diye fısıldadı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu ve o da onların düşüşünü izliyordu. Kollarımı boynuna doladım ve sıkıca sarılmak için onu kendime çektim. "Çok üzgünüm Kellan," diye fısıldadım kulağına, o da kollarını gevşekçe bana doladı.

"Sorun değil Kiera," dedi kırık bir sesle. "Yıllar önceydi. Uzun zamandır bana zarar vermediler."

Verdiği tepkiye bakılırsa, bunun doğru olduğunu düşünmüyordum. Onu yakınımdaya tuttum, vücudunun benimkine karşı hafifçe titrediğini hissettim. Yanaklarını çektiğimde ıslanmıştı.

Geri. Onları kuruladım ve yüzünü ellerimin arasına aldım, ona baktım ve çocukluğunun ne kadar korkunç geçtiğini hayal etmeye, acısını canlandırmaya çalıştım. Ama yapamadım. Benim çocukluğum mutlu ve harika anılarla doluydu. Ailem aşırı korumacıydı, evet, ama sıcak ve sevgi dolu insanlardı.

Bana hüznle baktı, gözünden yeni bir damla yaş süzüldü ve yanağından aşağı yuvarlandı. Eğildim ve gözyaşını öperek uzaklaştırdım. Ben geri çekilirken başını çevirdi ve dudaklarımız birbirine değdi.

Acısına sempati duyarak, ani yakınlığından sarhoş olarak dudaklarını dudaklarımda bıraktım. Ellerim hala yanaklarındaydı, hala çimlerin üzerinde birbirimize yakın oturuyorduk ve kapalı dudaklarımız birbirine bastırılmıştı, ama ikimiz de hareket etmiyorduk. Nefes aldığımızdan bile emin değildim. Orada olup da bize bakan biri varsa çok tuhaf görünüyor olmalıydık.

Sonunda dudaklarının arasından nefes alarak dudaklarının benimkilere doğru hafifçe ayrılmasına neden oldu. Tepkim istemsiz, içgüdüsel ve ani oldu - onu öptüm. Dudaklarımı usulca onunkilere değdirdim, sıcaklığını, yumuşaklığını ve nefesini hissettim.

Hiç tereddüt etmedi. Öpücüğüme hemen karşılık verdi, dudaklarını aynı yumuşaklıkla benimkilere değdirdi. Ancak tutkusu kısa sürede onu alt etti ve boynumu kavrayarak beni derin bir öpücük için kendine çekti. Dili sadece bir kez benimkine değdi. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini, bunu ne kadar çok istediğimi düşünerek inledim ama kendimi onu uzaklaştırmaya zorladım. Kendimi kızmamaya zorladım. Bunu ben başlatmıştım.

Hemen özür dilemeye başladı. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Fikrini değiştirdiğini sanmıştım." Gözleri korku dolu bakıyordu.

"Hayır... bu benim hatamdı." Aramızdaki şeyler artıyordu; çizgiler gittikçe daha hızlı bulanıklaşıyordu. Şu anda bile, onun endişeli yüzünü izlerken kalbim daha sert atıyor, dudaklarım onun dudaklarının anısıyla yanıyordu. "Üzgünüm, Kellan. Bu iş yürümüyor."

Bana doğru eğildi ve kolumu tuttu. "Hayır, lütfen. Daha iyisini yapacağım, daha güçlü olacağım. Lütfen buna bir son verme. Lütfen beni bırakma..."

Dudağımı ısırđım, kalbim onun acılı sözleri ve telaşlı yüzü yüzünden acı içindeydi. "Kellan..."

"Lütfen." Gözleri yüzümü aradı. Uzanıp onu tekrar öpmek istedim, acısını dindirecek herhangi bir şey.

"Bu hiç adil değil." Yanağımdan bir damla yaş süzöldü ve onu fırçalayarak uzaklaştırmasını engelledim. "Bu Denny için adil değil. Bu senin için de adil değil." Bir hıçkırığın yükseldiğini hissettim. "Sana karşı acımasız davranıyorum."

Dizlerinin üzerine oturdu ve iki elimi de avuçlarının içine aldı. "Hayır... hayır yapmıyorsun. Bana daha fazlasını veriyorsun... sadece bunu durdurma."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bu sana *ne* ifade ediyor, Kellan?"

Yere baktı ve soruma cevap vermedi. "Lütfen..."

Sonunda sesi ve yüzü beni teslim aldı. Ona acı çekirtmeye dayanamıyordum. "Tamam...tamam, Kellan."

Başını kaldırdı ve bana çekici bir şekilde gülümsedi. Dizlerimin üzerinde doğruldum ve ne yaptığımı bildiğimi umarak kollarımı boynuna doladım, onu sıkıca kucaklamak için kendime çektim.

Pete's'teki vardiyama devam ederken parkla ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırdım. Öpücüğü de aklımdan çıkardım ama yemin ederim dudaklarım hâlâ hoş bir şekilde karıncalanıyordu ve bu beni çok endişelendiriyordu. Ama hayır, bunu düşünmeyecektim.

Yine de yaptığımız korkunç konuşmayı tam olarak geri itemedim. Bencilce onun hakkında her şeyi bilme ihtiyacım, eski yaralarından bazılarını deşmişti. Vardiyam boyunca onu izledim ve gerçekten iyi olup olmadığını merak ettim. İyi görünüyordu, grup arkadaşlarıyla gülüyor, birasını yudumluyor, bir ayağını dizine dayamıştı. Aynı eski rahat Kellan. Kaşlarımı çattım, rahatlığının ne kadarının gerçek, ne kadarının ömür boyu çektiği acılara verdiği şartlı bir tepki olduğunu merak ettim.

Sam'le konuşmak için bara yaklaşmasını izlerken bunu düşündüm. Arkasına yaslandı ve Rita ona bir bira daha uzattı. Sam ona ve başını sallayarak sıcak bir şekilde gülümsedi. Sam bir dakika sonra ayrıldı.

Kellan ise barda sessizce birasını yudumlamaya devam etti. Rita'ya hızlı bir sipariş vermek için yaklaştığımda rahatça bara yaslandı ve bana baktı.

"Peki, bu Cumartesi kız kardeşini nereye götürüyoruz?" Dirseklerinin üzerinde daha da geriye yaslandı, bu göğsüne harika şeyler yaptı ve bel kemerinin üzerindeki teni zar zor ortaya çıkardı. Parmaklarımı gömleğinin altından geçirip o çıplak teni hissetmek için ani bir istek duydum. Rita içkilerimi hazırlamak için tatlı zamanını harcarken ona hınzırca baktı, aşırı bronzlaşmış yüzündeki ifadeden düşüncelerinin benimkilerle aynı doğrultuda olduğu anlaşılıyordu. Onun bu bakışından nefret ediyordum.

Rita'nın yüzü, kız kardeşimin yaklaşan ziyaretiyle ilgili konuşmalarla birleşince, onun önümdeki hoş görüntüsünü bozdu. "Hiçbir fikrim yok," dedim huysuzca. Gerçekten de onun ziyaret hafta sonunun çoktan geldiğini unutmuştum. Son zamanlarda aklım biraz... meşguldü.

Yüz ifadem karşısında güldü. "Her şey yoluna girecek, Kiera. Eğleneceğiz, söz veriyorum." Ona bir kaşımı kaldırdım ve kaşlarımı çattım. "O kadar da eğlenceli değil... Yemin ederim." Bana şakacı bir şekilde sıırıttı.

Griffin aniden arkamdan geldi ve kollarını belime doladı. Kaburgalarına sertçe dirsek attım, yüksek sesle homurdanmasına ve Kellan'ın çekici bir şekilde gülmesine neden oldum. "Tanrım, Kiera... aşk nerede?" diye sordu kayıtsızca. Gözlerimi devirdim ve onu görmezden geldim.

"Griff, buralarda iyi bir kulüp var mı?" Kellan ona sordu. Gözlerim telaşla ona kaydı. Griffin'in iyi bir kulüp anlayışı muhtemelen benimkiyle aynı değildi.

"Oooooohhhh... kulübe mi gidiyoruz?" Kellan'ın yanındaki tabureye oturdu, yüzünde hevesli bir ifade vardı. Solgun gözleri neredeyse beklentiyle parlıyordu. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Vancouver'da bir striptiz kulübü var, şu şeyle-"

"Hayır, hayır." Kellan çabucak (ve neyse ki) onun sözünü kesti. "Biz değiliz." Griffin'i ve kendisini gösterdikten sonra beni işaret etti. "Kiera'nın kız kardeşi geliyor. Onu götürecek bir 'dans' kulübüne ihtiyacımız var."

Griffin gülümsedi ve beni onaylarcasına başını salladı. "Kardeş hareketi... güzel!"

"Griff..."

Griffin Kellan'a döndü ve basitçe "Şaplaklar" dedi.

Kellan neden bahsettiğini biliyor gibiydi. Başını salladı ve düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Evet, bu işe yarar." Griffin'e döndü ve koluna bir şaplak attı. "Teşekkürler."

Griffin kulaktan kulağa sıırttı. "Ne zaman gidiyoruz?"

İtiraz etmek için söylenmeye başladım ama Kellan yumuşak bir şekilde gülümseyerek, "Hoşça kal Griffin," dedi. Griffin suratını astı ama uzaklaştı.

Griffin'in bir kıza doğru yürüdüğünü ve elini kızın eteğine atarak koluna bir şaplak indirdiğini gördüğümde midemde huzursuz bir his oluşmaya başladı. Onun eğlenceli olduğunu düşündüğü bir yere gitmek istediğimi sanmıyordum. Ve şaplaklar kulağa özellikle... eğlenceli gelmiyordu.

"Şaplak mı? Seks kulübüne falan gitmiyorum," dedim sessizce ve Kellan'ın eğlenen gözleriyle karşılaştığımda biraz kızardım.

Güldü ve başını bana doğru salladı. "Bazen aklının otomatik olarak gittiği yerlere bayılıyorum." Tekrar güldü. "Bu sadece bir kulüp." Ona ihtiyatla baktım ve o da kalbinin üzerine bir X işareti yaptı. "Söz veriyorum."

Tekrar güldü ve bir an için sadece onun çekici gülümsemesine bakabildim. Rita koluma bir şaplak attı, belli ki dikkatimi çekmeye çalışıyordu. "Buyurun... Siparişiniz hazır." Ben kızarıırken o Kellan'a baktı ve tepsimi kaptığı gibi aceleyle işinin başına döndü.

Benim için çok dikkat dağıtıcı olabiliyordu. Onu izlemem gerekiyordu.

Parktan sonraki birkaç gün sorunsuz geçti ve şükürler olsun ki artık sınırı aşan bir olay yaşanmadı ama dudaklarının benimkiler üzerindeki hissi beni hâlâ terk etmiyordu. Buna da dikkat etmem gerekiyordu. Bu iş gerçekten aptalca olmaya başlamıştı. Aptalca davranıyordum. Buna bir son vermeliydim. Ama o çok... İçimi çektim. Henüz bitiremezdim. Çok hoşuma gidiyordu. Bağımlılığım çok güçlüydü.

Çoğu akşam olduğu gibi, işlerimi hallederken Kellan'ı izlememeye çalışıyordum ama yine de arada bir göz ucuyla bakmaktan kendimi alamıyordum. Bu gece, sandalyesinde rahatça oturmuş, elinde bir şişe çeviriyordu. Matt ona bir şeyler anlatıyor, Kellan da onunla birlikte gülüyordu. Gevşek, kaygısız gülümsemesi inanılmazdı. Gerçekten de dayanılmaz derecede yakışıklıydı. Etrafındaki birkaç kadın onunla konuşmak için cesaretini topluyordu ve ben de hangisinin konuşacağını merak ediyordum. İlgilenecek miydi? Flört eder miydi? Flört etmeye başladığımızdan beri bar sinekleriyle flört etmeyi gerçekten azaltmıştı. Bu düşünce beni biraz endişelendirdi. Etmeli. Ona verdiğim azıcık şeyden daha fazlasına sahip olmalıydı. Bu düşünce kalbimi kırdı.

Ona kaşlarını çatıldığını fark ettim, aynı anda o da bana baktı. Yüzümü düzeltmeye çalıştım ama o çoktan görmüştü. Yavaşça ayağa kalktı ve masayı sildiğim yere doğru yürüdü. Sonunda harekete geçmeye hazır görünen kadınlar büyük bir hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Tıklım tıklım dolu barda bana doğru yürüdü. "Hey." Elini masanın üzerinde benimkine yaklaştırdı ve parmaklarımızın birbirine değmesine izin verdi.

"Merhaba." Utangaç bir şekilde ona baktım, keşke kolumu dolayabilseydim. Ayağa kalkıp ona yaklaşmakla yetindim, böylece bedenlerimiz birbirine değiyordu.

Bana gülümsedi, ben ona alışılmadık şekilde yakın dururken parmağıyla pantolonumun paçasını hafifçe okşadı. "Hoş olmayan bir şey düşünüyormuş gibi görünüyordun. Konuşmak istediğin bir şey var mı?" Gözleri aniden neredeyse hüzünlü ve neredeyse... umutlu göründü. Garipti. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum.

Ona cevap vermeye başlamıştım ki Griffin bardan yanımıza geldi ve Kellan'ın omzuna vurdu. Kellan hemen benden uzaklaştı.

"Oh, adamım, bardaki bu küçük seksi görmelisin." Parmak eklemeni ısırıldı. "Kesinlikle beni istiyor... Sence onu arka odada becerebilir miyim?" Ben iğrenmiş bir yüz ifadesiyle ona bakarken, o bir an için bunu düşünmüş gibiydi. Güzeldi ama Griffin'den çok Kellan'a bakıyor gibiydi.

Griffin de bunu fark etmiş gibiydi. "Siktir, dostum! Onu çoktan becerdin mi? Tanrım, saniyelerini almaktan nefret ediyorum. Hiç susmuyorlar..." Kellan göğsüne sert bir tokat attığı için kadınların neden hiç susmadığını açıklamaya fırsat bulamadı.

"Griff!"

"Dostum, ne?" Griffin'in kafası karışmış görünüyordu.

Kellan başka bir şey söylemedi, sadece ellerini bana doğru savurdu. İçimde bir öfke parladı. O kadınla birlikte miydi? Sonra içimi suçluluk duygusu kapladı. Biz sadece arkadaştık, ona sahip değildim. Ne önemi vardı ki?

"Selam, Kiera." Griffin bunu sanki o ana kadar beni fark etmemiş ve en ufak bir kaba ya da saldırgan bir şey söylememiş gibi söyledi, ki ona göre muhtemelen söylememişti. Kellan'ın omzuna tekrar vurdu ve kadına doğru yürümeye başladı, görünüşe göre yine de bir şans verecekti.

Kellan aslında utanmış görünüyordu ve başka bir şey söylemeden dönüp masasına doğru yürüdü.

Vardiyamın geri kalanını Kellan'ın o kızla birlikte olup olmadığını merak ederek geçirdim. Acaba ben de o kızlardan biri miydim? Kadınların neden hiç susmadığını merak ederek. Griffin gittikten sonra Kellan'ın sessizliğini merak ettim. Griffin gelmeden önce yüzündeki garip ifadeyi merak ediyordum. Flörtümüzün devam etmesine izin vererek tam bir aptal olup olmadığını merak ediyordum. Bütün gecenin neden midemde buz gibi bir çukur bıraktığını merak ediyordum. Neden Kellan'ı merak ederek bu kadar çok zaman geçirdiğimi.

Gecenin sonunda kendimi tuhaf hissettiğimden, Kellan yerine Jenny'nin beni eve bırakmasını istedim, tabii ki tatlı bir şekilde ben işimi bitirene kadar kalmayı teklif etmişti. Bardan çıkarken birkaç kez esnedi, dışarı çıkmadan önce küçük bir gülümsemeyle bana baktı, bu yüzden nihayet eve vardığımda hafifçe şaşırdım ve açık kapıdan geçerken beni hızla yatak odasına çekti. Belli ki beni görmek için uyumamıştı.

Kapıyı sessizce kapattı ve tek bir yumuşak hareketle beni şakacı bir şekilde kapıya doğru itti. Sonra bir elini vücudumun her iki yanındaki kapıya bastırarak, dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar bana doğru eğildi. Bu pozisyonu korudu, ağzını hafifçe ayırdı ve yüzüme doğru yumuşak bir şekilde nefes aldı.

"Griffin için üzgünüm," diye fısıldadı. "O biraz... şey, tam bir göt olabiliyor." Nefes kesici bir şekilde gülümsedi.

Konuşamadım. Ona cevap vermeyi düşünemedim. Kızı sormak istedim ama ağrı vücudumu dondurdu. Onu uzaklaştırmak için kollarımı bile hareket ettiremedim. Kapıya sıkışmıştım, onun duygusal bedeni tarafından yerimde tutuluyordum ve bedenim aşırı güce geçmişti. Bağımlılığımın aşırı doz alıyordum. Çok yakınımıydı... çok yakınımıydı. Bir dakikaya ihtiyacım vardı ama bunu söyleyecek kelimeleri bulamıyordum.

"Daha önce ne düşünüyordun?" Hâlâ yüzümden birkaç santim uzakta olduğundan habersizce fısıldadı.

Konuşmaya çalıştım, ona geri çekilmesini, tekrar düşünebilmem için bana biraz zaman vermesini söylemeye çalıştım ama donup kalmıştım, nutkum tutulmuştu. O kadar yakındı ki... O güzel kokuyordu ki. Nefesim hızlandı ve o da fark etti.

"Kiera, şu anda ne düşünüyorsun?" Tenime değen hafif nefesi beni ürpertti. "Kiera?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve sonra bedenini sıkıca bedenime bastırdı. Nefesim kesildi ama kelimeler hala ağzımdan çıkmıyordu. Elleri önce omuzlarımda, sonra belimde gezindi ve kalçalarımda durdu. Gözlerimi artan bir tutkuyla izlerken dudakları aralandı ve nefes alış veriş hızlandı. Nefes alışımı yavaşlatmaya çalışırken dudaklarım aralandı. Bunu durdurmalıydım, konuşmalıydım...

"Kiera... bir şey söyle." Sözleri tam da benim düşüncelerimi yansıtıyordu.

Gözleri bir an için bir şeylerle mücadele ediyor gibiydi. Sonra alnını benimkine yaklaştırdı, hafifçe nefes alıyordu ama gergin bir şekilde üzerimdeydi. Bir dizini benimkinin arasına bastırarak aramızdaki tüm boşlukları kapattı. Dudaklarımdan inatla bir inilti kaçtı ama yine de hiçbir kelime oluşmuyordu. Boğazının derinliklerinden bir ses çıkararak dudağını ısırıp ve başladı

iki elini de gömleğimin altında gezdiriyordu. Bu artık masum bir flört değildi. Bu hiç de masum değildi.

"Lütfen... bir şey söyle. Sen...? Beni istiyor musun-"

Aniden, kabaca verdi ve başını hafifçe eğerek dilini üst dudağımın iç kısmında hafifçe gezdirdi, parmaklarını sütyenimin üzerinden yukarı, sonra da sırtıma doğru kaydırıldı. Gözlerimi kapatarak hırıltılı bir şekilde iç çektim. Derin bir ses daha çıkararak üst dudağımı öptü ve dilini hafifçe ağzımın içine kaydırıldı. Ürperdim ve nefesim kesildi, o da tüm kontrolünü kaybetti. Bir elini boynuma götürdü ve tekrar sertçe nefes vererek beni tamamen öptü, beni içine çekti.

Dudaklarının tamamen benimkilere dolanması kalbime adrenalin iğnesi gibi etki etti; sonunda tekrar hareket etmekte özgürdüm. Nefes nefese onu kabaca kendimden uzaklaştırdım. Bu benim kurallarımın çok ötesindeydi ve kesinlikle artık masum değildi. Ayrıca artık çok geçti. Artık bu her neyse - daha fazlasını istiyordum.

Sanki ona vuracaktım gibi iki elini birden havaya kaldırdı. "Özür dilerim. Düşündüm ki..." diye fısıldadı.

Ona doğru yürüdüm ve bir elimi göğsüne, diğerini boynuna koyarak onu kendime çektim ve konuşmayı, nefes almayı . Yarım adım geri çekildi, kafası karışmıştı, ben onu tekrar kendime yaklaştırmadan önce. Dudağımı ısırarak ona doğru nefes aldım. Gözlerinin panikten şaşkınlığa ve için için yanmaya geçişini izledim. Güzel, beni istiyordu. Ağzını ayırmasını, nefesinin yeniden başlamasını ve benimkiyle eşleşecek şekilde artmasını izlerken kendimi güçlü hissettim. Onu yatağa geri itebileceğimi ve ona ne istersem yapabileceğimi biliyordum.

Ellerimi onun inanılmaz sert göğsünde gezdirdim ve kalçalarımız birbirine değene kadar kot pantolonunun kemer halkalarını çektim. "Kiera...?" diye sordu, Denny'nin uyuduğu yatak odama bir kez baktı. Elleri hâlâ hafifçe havadaydı, sanki bana teslim oluyormuş gibiydi.

Sesindeki sorgulayıcı ton karşısında kararlılığım sarsıldı. "Masum" flörtümüz giderek tırmanıyordu ve ben artık kırılma noktasındaydım. Ya onu hemen şimdi alacak ve yan odada uyuyan Denny'ye ihanet edecektim ya da sonunda buna bir son verecektim.

Sahip olduğum tüm irade gücünü topladım ve ağzının içine doğru boğuk bir şekilde nefes aldım. "Bana bir daha dokunma. Ben senin değılim." Sonra onu sertçe yatağı ittim ve fikrimi değıştirmeden önce odadan kaçtım.

Birkaç ay sonra nihayet yatağı girdiğimde Denny bana doğru uzandı. Uykulu bir şekilde beni kendine çekmeye çalıştı ve ben sertleşip kabaca geri çekildim, onun yakınlığını istemiyordum, kimsenin yakınlığını istemiyordum. En azından kendime sürekli bunu söylüyordum.

"Hey... iyi misin?" diye fısıldadı karanlıkta halsizce. "Ben

iyiyim." Sesimin düzgün olduğunu umuyordum, bana titrek

geliyordu.

"Tamam," dedi usulca, boynumu öpmek için yaklaşırken. Tekrar sertleştim ve başımı ondan yana çevirdim. "Kiera..." dedi boğuk bir sesle, parmakları vücudumda geziniyor, bacağı bacağıma dolanıyor, dudakları kulağıma doğru ilerliyordu.

Ses tonunu tanıdım, hareketlerini tanıdım. Benden ne istediğini biliyordum ama yapamıyordum. Zihnim dönüyordu. Kellan'la ilgili düşünceler ve ne kadar yaklaştığımız... Onu hâlâ ne kadar istediğim... Şu anda Denny'yle birlikte olamazdım. Bedenimin arzuladığı kişi o değildi.

"Gerçekten yorgunum, Denny. Lütfen uyumaya devam et." Sesimi yumuşak ve uykuya benzer tutmaya çalıştım, gerçekten hissettiğim gibi sinirli ve öfkeli değil.

İç çekti ve bana yaslandı. Parmakları vücudumda gezinmeyi bıraktı ve karnımın üzerinde durdu. Gözlerimi kapattım ve irade gücüm azalmadan önce çabucak uykuya dalabilmeyi umdum ve Kellan'ın odasına koştum.

Denny boynuma yumuşak bir nefes verdi ve tekrar uykuya daldığını düşündüm, ama sonra ağırlığını imalı bir şekilde kaydırđı ve elini atletimin altına sokarak beni kendine doğru çekti. Onun yapışkanlığı altında sinirli bir şekilde kıpırdandım. "Denny, ben ciddiylim... bu gece olmaz."

İç çekti ve sırt üstü yere yığıldı. "Bunu daha önce nerede duymuştum?" diye mırıldandı sinirli bir şekilde.

Sinirlenerek, "Ne?" diye çıkıştım.

Bana baktı ve içini çekti. "Bir şey yok."

Hâlâ sinirliydim ama bırakmasına izin vermedim. Muhtemelen bırakmalıyım. "Hayır... Bana söyleyecek bir şeyin varsa söyle." Başımı eğdim ve ona dik dik baktım.

O da ters ters baktı. "Yok bir şey... Sadece..." Gözlerini kaçırdı. "Farkında değil misin, ne kadar uzun zamandır..." Bana baktı ve utangaç bir şekilde omuz silkti.

Kızgınlığımı bastırdım ve aslında ne kadar zaman geçtiğini düşünmeye çalıştım. Hatırlayamadım...

Boş bakışımı anladı. "Hatırlayamıyorsun bile, değil mi?" Yine gözlerini kaçırdı, yine sinirlenmişti. "Duş yüzünden, Kiera. Genelde gitmeyiz..." Bana baktı ve gittiği yerde durdu, bu sırada yüzümün ısındığını hissettim. "Uzun zaman geçtiği için değil. Daha uzun zaman oldu... ve bu benim için önemli değil." Gözleri yüzümü aradı. "Umurunda bile değilmiş gibi görünmüyor. Beni hiç özlemiyor gibisin."

Tavana baktı. "Portland'dan döndüğümde her şeyin farklı olacağını düşünmüştüm." Bana doğru baktı. "Dürüst olmak gerekirse, eve döndüğümde bana saldıracağını düşünmüştüm. Ama yapmadın... yapmadın. Çok... Bilmiyorum, mesafeliydin."

Siniri geçti ve kolumda gezdirerek bana hüznle baktı. "Seni özledim." Aksanı kelimelerin etrafında kıvrılıyordu.

Anında vicdan azabı beni ele geçirdi ve ona sokuldum, onu öpmeye, ona sarılmaya, onunla sevişmeye çalıştım... ama o beni itti. Şaşırmış bir şekilde ona sadece boş boş bakabildim.

"Hayır." Başını salladı, öfkesi geri gelmişti. "Suçlu hissettiğin için benimle seks yapmanı istemiyorum. Senden..." tekrar yüzümü aradı, "beni istemeni istiyorum."

"Denny, biliyorum. Ben... Ben sadece..." Son zamanlarda hissettiklerimi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Bir süredir görüşmediğimizi fark etmemiştim. Ona karşı soğuk ya da mesafeli olduğumu fark etmemiştim. Kafam meşguldü ve onun bunu fark ettiğinin farkında değildim. Ve ona nedenini söyleyemedim. Ona düşüncelerimi *kimin* meşgul ettiğini söyleyemedim.

Uzattığım kolumun üzerinde doğruldum ve ona baktım. "Özür dilerim," dedim sessizce.

Bir süre bana baktıktan sonra içini çekti ve omzunun altındaki yatağı okşadı. Ona doğru sokuldum ve zengin kokusunu içime çekerek zihnimi ve kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. "Seni seviyorum Kiera," diye fısıldadı ve başımı öptü.

Başımı ve kollarımı ve bacaklarımı vücuduna sararak göğsüne sokuldum. Bir damla gözyaşı burnumdan yuvarlanarak gömleğine damladı. "Ben de seni seviyorum, Denny." Aramızdaki ilişkinin düzelmesi için dua ederek ona daha sıkı sarıldım. Sonunda Kellan'la ilişkiyi bitirmekte haklıydım. Sonunda doğru seçimi yapıyordum.

Ama yine de, sanırım sırf kendime eziyet etmek için, o gece rüyamda Kel- lan'ı gördüm, işte o zaman nihayet çelişkili duygularım içinde uykuya daldım. Rüyamda onunla kaldığımı gördüm. Elbiselerini yırttığımı, onu yatağına ittiğimi ve onu aldığımı. Harika bir rüyaydı... Korkunç bir rüyaydı.

Ertesi sabah Kellan beni mutfağın girişinde karşıladı ve hemen elini usulca koluma koydu. "Kiera, özür dilerim. Çok ileri gittim. İyi olacağım."

Onu başından savdım. Denny'yle yatakta kalmalıydım ama bu işi bitirmeliydim. Kellan'ın bunu bilmesi ve sonunda bittiğini kabul etmesi gerekiyordu. "Hayır, Kellan. Biz masum flörtleşmeyi uzun zaman önce aştık. O zamana geri dönemeyiz. Biz artık o insanlar değiliz. Bunu denemek aptalca bir fikirdi."

"Ama... bunu bitirme, lütfen." Yüzünü buruşturdu ve yüzümü aradı.

"Yapmak zorundayım Kellan. Denny bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyor. Ne olduğundan şüphelendiğini sanmıyorum... ya da senden... ama dikkatimin dağıldığını biliyor." Dişlerimi ısırdım.

dudağını büktü ve yere baktı. "Denny ve ben... uzun zamandır hiçbir şey yapmadık ve o incindi. Onu incitiyorum," diye fısıldadım.

O da yere baktı. "Yapmak zorunda değilsin. Senden asla onunla birlikte olmamanı istemedim. İkinizin yapacağını biliyorum..." Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Sana söyledim, anlıyorum."

"Biliyorum Kellan, ama o kadar meşguldüm ki, kendimi sana kaptırmıştım..." Derin bir iç çektim. "Onu görmezden geliyorum."

Hemen kollarımdan tuttu ve beni kendine çekti, gözleri neredeyse çılgınca benimkileri arıyordu. "Bana sarılmışsın. Bu ne anlama geliyor, Kiera? Benimle birlikte olmak istiyorsun. Arkadaştan daha fazlası olmak istiyorsun. Bir parçan beni de istiyor."

Gözlerimi kapadım ve yalvaran yüzünü görmemeye çalıştım. "Lütfen, Kellan, beni ikiye bölüyorsun. Yapamam... Bunu daha fazla yapamam." Nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Gözyaşlarımdan gözlerimi yakmasını engellemeye çalıştım. Onları sıkıca kapalı tutmak zorundaydım. Eğer onları açarsam, onun mükemmel yüzünü, yalvaran gözlerini görürsem, kesinlikle tekrar pes ederdim.

"Kiera, bana bak... lütfen." Sesi sonda dalgalandı ve gözlerimi daha da sıkmak zorunda kaldım.

"Hayır, yapamam, tamam. Bu doğru değil, doğru hissettirmiyor. Doğru hissetmiyorsun. Yapma, lütfen artık bana dokunma."

"Kiera, gerçekten böyle hissetmediğini biliyorum." Beni sıkıca kendine çekti ve kulağıma boğuk bir şekilde fısıldadı. "Burada bir şeyler hissettiğini biliyorum..."

Gözlerimi açtım ama onu sertçe kendimden uzaklaştırırken bakışlarımı göğsünde tuttum. Beni yalnız bırakmasına ihtiyacım vardı ve bunu yapmak için ona zarar vermem gerekecekti. "Hayır. Seni istemiyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum. *Ona* aşığım." Gözlerine baktım ve o anda keşke bakmasaydım dedim. İncinmişti. Gözleri acıyla doluyordu. Neredeyse pes ama buna bir son vermem gerekiyordu. Kendime bunu söyledim... ve bunun için kendimden nefret ettim. "Senden etkileniyorum... ama sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum, Kellan."

Hemen kollarını indirdi ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Günün geri kalanında onu görmedim. Onu işte görmedim. İşten eve geldiğimde de görmedim. Aslında, ertesi sabaha kadar onu görmedim. Onu gördüğümde içimde bir rahatlama ve suçluluk duygusu belirdi. Artık saklanmadığı için rahatlardım ve onu yeterince incittiğim için, benden saklanma ihtiyacı hissettiği için suçluluk duydum.

Ben girdiğimde masada oturmuş kahvesini yudumluyordu. Yorgun görünüyordu. Mükemmel... ama yorgun. Karşısına oturduğumda bana baktı ama hiçbir şey söylemedi. Uzun zaman önce olduğu gibi bana karşı yine soğuk davranıp davranmayacağını merak ediyordum.

"Hey," dedim usulca.

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Hey," diye fısıldadı.

En azından benimle konuşuyordu. Kahve fincanını bırakırken parmaklarımı onunkilere geçirme isteğime direndim. Uzun zamandır birbirimize o kadar yakındık ki, ona dokunmak, dokunmamaktan daha doğaldı benim için. Parmakları masanın üzerinde kıpırdadı ve onları masanın altından çıkardı. Bana da dokunmamak için mücadele edip etmediğini merak ederek gözlerini aradım.

Odayı ani bir gerginlik kapladı, ortak çabamız temassızlıktı ve ben ağzımdan kaçırdım, "Kız kardeşim yarın geliyor. Denny ve ben onu sabah havaalanından almaya gideceğiz."

"Ah...doğru," dedi sessizce. "Matt'lerde kalabilirim. O da benim odamda kalabilir."

"Hayır... bunu yapmak zorunda değilsin. Bu gerekli değil." İçimi bir hüznün kapladı. "Kellan, her şeyi bu şekilde bırakmamızdan nefret ediyorum."

Başını yana eğdi ve boş gözlerle masaya baktı. "Evet... ben de."

Ona dokunma, yanağını okşama isteğime yine direndim. "Aramızdaki bu tuhaflığı istemiyorum. Hâlâ arkadaş olabilir miyiz? Gerçekten, sadece arkadaş?"

Bana baktı ve sırttı. "Gerçekten bana 'arkadaş olalım' konuşması mı yapıyorsun?"

Ona sırttım. "Evet... Sanırım öyleyim."

İfadesi çok ciddileşti ve karnım ağrıyla şişti. Birden soruma vereceği cevabı duymak istemedim ve konuşmak üzereyken sözünü kestim. "Seni kız kardeşim hakkında uyarmalıyım."

Gözlerini kırptırdı ve kafası karışmış bir şekilde bana baktı. Sonra yüzü gevşedi ve usulca gülümsedi. "Hatırlıyorum... erkek aromalı şeker." Kendini işaret etti.

"Hayır... Yani evet, ama benim bu değildi." "Oh?" dedi

merakla.

Biraz utanarak başka tarafa baktım. "O biraz... şey..." Yumuşak bir şekilde iç çektim. "O çok güzel." Ve çapkın, kendinden emin, çekici, ilgi çekici...

"Öyle olduğunu düşünmüştüm," dedi basitçe ve gözlerim tekrar onunkilere kaydı. Sessizce ekledi, "Seninle akraba, değil mi?"

Beni kız kardeşimle kıyaslaması gülünç ötesiydi, ama o zaman onu henüz görmemişti. İçimi çektim. Bana o şekilde bakmamalıydı. "Kellan..."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Arkadaşlar."

Yüzündeki ifade içimi . "Hâlâ bizimle kulübe geliyor musun?"

kaçırdı. "Hala yapmamı istiyor musun?"

Ona uzanmamak için ellerimi birbirine kenetledim. "Evet, tabii ki. Biz hâlâ arkadaşız Kellan ve kız kardeşim..." Sesimin kesilmesine izin verdim.

Bana baktı ve ne demek istediğimi anlamış gibiydi. "Doğru, yanlış sorular sormasını istemeyiz." Sesinde sert bir vardı.

"Kellan..."

"Orada olacağım, Kiera." Kahvesinin kalanını bitirdi ve ayağa kalktı.

"Teşekkür ," diye fısıldadım. Gitmeye başladığında ani bir panik içimden geçti. "Kellan!" Yumuşak sesimde de bir gerginlik vardı ve girişte durup bana baktı. "Mezuniyet balosunu unutma." Ses tonumdaki harareti tam olarak engelleyemiyordum.

Bir an için düşünceli bir ifadeyle bana baktı ve ben de bana çıkışıp çıkışmayacağını merak ettim. Ancak gözleri daha da yorulmuş gibiydi ve başını sallayarak sessizce, "Hiçbir şey unutmadım, Kiera," dedi.

Bölüm 15

Clubbing

"Oh... kutsal... lanet olsun!" Griffin, masalarında yanında oturan Matt'in göğsüne bir şaplak atarken mırıldandı. "Dostum, aşık oldum. Şu kıça bak!"

Griffin'in *tipini* bildiğimden, çocuklara biralarını uzatırken onu özenle görmezden geldim. Bütün bu süre boyunca göz ucuyla Kellan'a baktım. O da göz ucuyla bana bakıyordu. Boyun eğmiş görünüyordu. Bu sabah mutfakta yaptığımız konuşmadan sonra Kellan'ın bugün bana karşı nasıl davranacağı konusunda endişelenmişim. Ama beni her zamanki gibi okula bıraktı, her zamanki gibi aldı ve her gibi işe götürdü... biraz daha sessiz bir şekilde. Ona bunun gerekli olmadığını söyledim ve o da bana baktı. Hani şu "saçmalama, tabii ki seni gitmen gereken yere götüreceğim... arkadaş olduğumuz için" diyen bakış. En azından bana öyle demişti.

Şu anda ne düşündüğünü merak ediyordum ki Griffin'in aptalca sırtıttığını ve sandalyesinde biraz doğrulduğunu fark ettim. Merakla ona bakarken birden ellerimle gözlerimi kapattım.

"Tahmin et kim?"

Ellerimi indirdim ve etrafımda döndüm. "Anna?" Kız kardeşimi kucaklamak için kendime çektim. "Aman Tanrım! Yarın seni havaalanından almamız gerekiyordu. Burada ne işin var?"

Kısa bir süre bana baktıktan sonra gözleri yanındaki masada rahatça oturmuş bizi izleyen Kellan'a kaydı. "Bekleyemedim... erken bir uçuşa atladım."

Bakışlarının kime odaklandığını ve Griffin'in sabırsız öksürüğünü (belli ki bir tanışma istiyordu) görmezden gelerek ona bakmak için geri çekildim. Benim çılgın, fevri kız kardeşim - tıpatıp aynı görünüyordu. Neredeyse aynı kalp şeklinde yüzlerimiz vardı, yüksek elmacık kemiklerimiz ve annemizin şımarık burnu vardı, ama benzerlikler burada bitiyordu. Uzun boyluydu, hatta en fazla Denny kadar uzundu ve bunu siyah topuklu ayakkabılarıyla vurguluyordu. Benim daha atletik olduğum yerde o daha şehvetliydi ve bunu da saçma bir şekilde dar, kırmızı bir elbiseyle vurguluyordu. İçimden iç çektim; sanki uçaktan değil de pistten inmiş gibiydi.

Dudakları tamamen dolgundu ve elbisesiyle aynı tonda parlak bir kırmızıya boyanmıştı. Benim ela gözlerimin sürekli renk değiştirdiği yerde onun gözleri derin ve sabit bir yeşildi. Benim koyu kahverengi saçlarım dalgalı ve ele avuca sığmazken, onunkiler neredeyse siyaha çalan koyu kahverengiydi ve o kadar parlaktı ki, hareket ettiğinde su gibi dalgalanıyordu. Şu anda saçlarının yarısını zahmetsizce bir tokayla toplamıştı. Omuzlarına gevşekçe dökülen saçları, elbisesi kadar parlak bir kırmızıya boyanmıştı.

Parlak kırmızı saçlarından bir tutam aldım. Kız kardeşimle ilgili her şey aynı değildi. "Bu yeni. Beğendim." Ona gülümsedim.

Omuz silkti, hâlâ sinir bozucu bir şekilde kendisine bakan Kellan'a bakıyordu. "Bir kuaförle çıktım..." yüzünde büyüleyici bir sırıtışla bana bakmak için döndü, "...bir saat kadar." Arkamdaki Griffin'in uygunsuz bir şekilde inlediğini duydum.

Yine içimi çektim. Kız kardeşim maceracı ve kışkırtıcıydı. O benim olmadığım her şeydi. Annemle babamın, güzel, muhteşem ve çarpıcı gibi parıltılı sıfatlar eklemekten asla bahsedemedikleri biriydi. Yine de cümlelerinin sonunda genellikle "Şimdi ne yaptı?" cümlesi yer alırdı. Çok çekici ve cazibeliydi ve şimdi onu aynı derecede çekici ve cazibeli oda arkadaşım ile tanıştırmak zorundaydım.

"Çocuklar, bu benim kız kardeşim-"

"Anna," diye araya girdi ve elini sıcak bir şekilde Kellan'a uzattı. Kız kardeşim hiç de utangaç değildi.

"Kellan," diye kibarca karşılık verdi ve sinir bozucu derecede uzun bir süre elini sıktı.

Griffin aniden ayağa kalktı ve elini Kellan'dan çekti. Mental, aslında ona teşekkür ettim. "Griffin...selam." Kız kardeşim çekici bir şekilde kıkırdadı ve merhaba dedi.

Matt ve Evan kibarca kendilerini tanıtırken, onun için tanıştırma yapmama ihtiyacı olmadığını fark ederek biraz şaşkın hissettim. Kendi başına gayet iyi gidiyordu. Ben kızarıırken Kellan merakla beni izledi. Anna gülümseyerek Matt ve Evan'a merhaba dedi, yeni tanıştığı bu yakışıklı erkek grubuyla gayet rahattı.

Griffin yakındaki bir müşteriden zorla bir sandalye kaptı ve masanın ucuna, onun yanına koydu. Koltuğu okşadı ve Anna gülümseyerek ona teşekkür etti. Sonra sandalyeyi masanın diğer tarafına kaydırarak Kellan'ın yanına oturdu. Matt ve Evan sessizce kıkırdadılar. Griffin ve ben de aynı şekilde kaşlarımızı çattık ama kız kardeşim bunu fark etmedi. Sandalyeyi Kellan'inkine geçecek şekilde hareket ettirirken tüm dikkati Kellan'ın üzerindeydi. Zarifçe oturdu ve çekici bir şekilde gülümseyerek onun yanına yaslandı. O da rahatsız edici bir şekilde sırtarak ona karşılık verdi.

Bundan şimdiden nefret ettim. Belki on dakikadır buradaydı ve ben şimdiden gitmesini dilemeye başlamıştım. Bu konuda kendimi biraz suçlu hissediyordum. Kız kardeşimi seviyordum. Sadece onu Kellan'ın üzerinde görmek istemiyordum. Flörtümüzü bitirmiş olabilirdik ama bu beni rahatsız ediyordu. Sözünü daha iyi tutmalıydı.

"Benim işe dönmem gerek. Sana bir içki getireyim, Anna." "Tamam."

Bana hiç dönüp bakmadı. "Oh, Sam adında bir adam ceketim ve çantalarım arka odada."

Kız kardeşimin erkeklere yaptırabildikleri karşısında iç geçirdim. "Tamam, Denny'yi arayacağım. Seni eve bırakabilir."

Bana baktı ve göz kırptı. "Sanırım idare edebilirim." Tekrar Kellan'a baktı. "Demek şarkıcısın, ha?" Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Başka ne yapabilirsin ki?" Kellan yine sırtırken o da kısık bir sesle güldü.

Aceyleyile oradan uzaklaştım. Hoşuma gitse de gitmese de Denny'yi arıyordum ve onu bizim eve bırakacaktı. Hemen onu aradım ve olanları anlattım. Kız kardeşimin coşkısına güldü ve birkaç saat içinde uğrayabileceğini söyledi. Önce Max için bir projeyi bitirmesi gerekiyordu. "Projesinin" Cuma akşamı geç saatlerde yapılacak gülünç derecede önemsiz bir şey olduğundan oldukça emindim. Dosyalama falan.

Tercih ettiği içki olan votka-cran ile geri döndüğümde kız kardeşim Kellan ile bir sohbete dalmıştı. Griffin mümkün olduğunca araya girmeye çalışırken rahatça sohbet ediyorlardı. Bana baktı ve içki için teşekkür etti, sonra ben kaşlarımı çatarken hemen Kellan'a döndü. Kellan göz ucuyla bana baktı. Eğlenmiş görünüyordu ama ben eğlenmemiştim.

Vardiyam boyunca onun Kellan'la flört edişini izledim. Kellan onu cesaretlendiriyor ya da kendi girişimlerini yapıyor gibi görünmüyordu ama onun girişimlerini de engellemiyordu. Konuştukları süre boyunca Kellan'ın alnındaki saçları okşuyor, omzuna dokunuyor, kolunu bacağına sürüyordu. Kurnazdı ama aynı zamanda kurnaz da değildi. Adam ona eğlenceli bir şey söylüyor, o da başını yana eğerek gülüyordu. Sonra baştan çıkarıcı bir şekilde dudağını ısırır ve gırtlaktan gelen kıkırdamasını sürdürürken bir parmağını hafifçe dekoltesinde gezdirirdi. Griffin de en az benim kadar bu gösteriye sinirlenmişti. Herhangi bir konuda Griffin'le aynı şeyleri hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Biraz sonra gruba edeceklerini söylemek için yanlarına geldiğimde, Anna'nın eli küstahça onun kalçasının üzerindeydi ve o da bundan gayet memnun görünüyordu.

"Zaman doldu, Kellan." Sözcükler sert çıkmıştı ve kız kardeşim bana tuhaf tuhaf baktı. Yüzümü makul bir gülümsemeye dönüştürdüm ve ona durumu açıkladım. "Şimdi sahneye çıkıp oynamaları gerekiyor." Kellan benim zoraki ses tonuma gülümsedi, oldukça eğlenmişti.

"Oh... harika!" diye gülümsedi kız kardeşim ve ben Denny'nin acele edip bir an önce gelmesini diledim.

D-Bag'ler sahneye çıkarken, kız kardeşim hızla kaynaşan kalabalığın arasından zorla geçip doğrudan D-Bag'lerin önünde bir yere oturdu.

Kellan'ın mikrofonu. Çocuklar hazırlanırken o da rahatsız edici bir şekilde ona gülümsedi. Kaşlarımı çattım ama daha fazla izleyemedim çünkü müşteriler dikkatimi çekmeye başlamıştı. Denny hangi cehennemdeydi?

Denny sonunda bara geldi, adamların setinin yarısındaydı. Anna benim zevkime göre biraz fazla eğleniyordu ve Kellan'ın yatak odasındaki gözleri çoğu zaman onun ve etrafındaki yarım düzine kadının üzerindeydi. Denny nihayet kapıdan içeri girdiğinde hiç de iyi bir ruh halinde değildim.

"?" Kestim.

Bana tuhaf tuhaf baktı ve bir elini siyah saçlarında gezdirdi. "Sana önce işimi bitirmem gerektiğini söylemiştim." Anna'nın Kellan'a doğru uzandığı yere baktı, o da sinir bozucu bir şekilde ona doğru uzanıyordu. "Yine de eğleniyor gibi görünüyor." Bir kez güldü ve sırttı.

Gözlerimi kapattım ve kızgınlığımı yuttum. Gözlerimi tekrar açtığımda beni merakla izlediğini fark ettim. "Neden onu şimdi eve götürmüyorsun? Eşyaları arka odada."

meraklı bir ifadeyle bana bakarken omuzlarını silkti ve "Tamam" dedi. Sonra yüz ifadesi gevşedi ve kollarını belime doladı. "Seni özledim." Yüzünden sıcak bir gülümseme geçerken gözleri parladı.

Rahatladım ve ona gülümsedim. "Ben de seni özledim." Onu usulca öptüm. Beni sıkıca çekti ve öpücüğü derinleştirmeye başladı, ben geri çektiğimde. "Özür dilerim, gerçekten meşgulüz. Lütfen onu şimdi eve götürebilir misin? Eminim yolculuktan sonra çok yorulmuştur." Kucağından uzaklaşırken omuz silktim.

Denny, Anna'nın etrafındaki kızlarla birlikte zıpladığı, önlerindeki rock tanrısı için haykırdığı sahneye baktı. "Evet, o... silinmiş görünüyor." Bana sırtarak karşılık verdi ama ben kaşlarımı çattım. İç çekti. "Tamam. Eşyalarını arabaya koyayım, sonra da onu eve sürüklerim."

Gülümsedim ve onu tekrar usulca öptüm. "Teşekkür ederim."

Arka tarafa gidip kızın eşyalarını aldı, sonra tekrar içeri girdi ve giderek yoğunlaşan kalabalığın arasından geçmeye çalıştı. Kızın yanına vardığında, elini kızın omzuna koyuşunu izledim. Kız kardeşim ona ve sonra genişçe gülümseyerek kendini onun kollarına attı. Denny'nin yüzündeki ifadeden çıkan kıkırdamaya engel olamadım. Her yerine yapışmış olan bu güzel kadına sarılmanın doğru olup olmadığından biraz emin değil gibiydi. Onun bu sadakatine gülümsedim... Tabii ki bu durum kaşlarımı çatmama neden oldu ve sahnedeki Kellan'a baktım. Şarkı söylerken Anna ve Denny'yi eğlenen bir sırtışıla izliyordu. Birden gözleri benimkilere kaydı ve ben onun masmavi derinliklerine ve çekici sesine kapıldım.

Bakışlarını üzerimden çekemiyordum ki aniden omzumda hafif bir el hissettim. İrkildim ve Denny'ye baktım. Görünüşe göre ben Kellan'ın büyüüne kapılmışken o sahneden geri dönmüştü.

"Üzgünüm, benimle gelmeyecek." Omuz silkti, sanki bu durumdan pek etkilenmemiş gibiydi.

"O ne?" Sakinleştirici birkaç nefes aldım ve Denny'nin dikkatimi bu kadar uzun süre çeken şeyi fark etmemiş olmasını umdum.

"Setin geri kalanını dinlemek istiyor." Tekrar omuz silkti. "Kalmamı ister misiniz? Sizi eve bırakayım mı?" Atkuyruğumdan düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

İçimi çektim, hem sinirlenmiş hem de rahatlamıştım. "Evet... teşekkür ederim." En azından eve Kellan'la birlikte dönmeyecekti.

Elbette, kız kardeşimin bir şey istediğinde ne kadar inatçı olabileceğini unutmuştum... ve görünüşe göre Kellan'ı istiyordu. Bunda şaşılacak bir şey yok. Etrafına girdiğinde isteyeceğinden oldukça emindim. Ona karşı koymak çok zordu. Gecenin sonunda onun rahatça arabasına binişini izlerken iç geçirdim. Denny de onu izlerken hafifçe kıkırdadı. İşimi bitirmekle meşgul olduğum için onun Kellan'la bardan ayrılmasını engelleyememiştim. Tam arabasına biniyorlardı ki ben de Denny ile birlikte kapıdan çıktım. Bu kadar uzun zamandır burada ne yapıyorlardı? Arabaları otoparktan çıkarken içimdeki öfke yeniden alevlendi. Kellan onu doğruca eve götürse iyi olur.

Şansına o yaptı. Yanına yanaştığımızda Chevelle'si garaj yolundaydı. Hızla ön kapıdan içeri girdim ve onları kanepede birlikte oturmuş, sohbete dalmış halde buldum. Her zaman ne hakkında konuşuyorlardı? Ben oturma odasına girerken ikisi de bana baktı. Anna'nın elinin adamın kalçasına kadar uzandığını görünce yine içimde bir öfke parladı. Gerçekten, neden ellerini kendine saklayamıyordu?

Bir süre sonra Denny içeri girdi ve kollarını bana doladı. "Yani..." Anna,

Kellan'a çekici bir şekilde gülümsedi, "Nerede uyuyorum? bu gece?"

Kellan ona yarı gülümseyerek cevap vermeye başladı, o sırada ben araya girdim. "Benimle yatıyorsun, Anna." Ben Denny'ye bakarken Anna kaşlarını çattı ve Kellan kahkahasını bastırdı. "Kanepede uyumanın bir sakıncası var mı?"

Denny mutsuzca dudaklarını büktü. "Kanepe mi?" Yırtık pırtık, topaklı kanepeye daha da mutsuz bir şekilde baktı. "Gerçekten mi?"

Gözlerim de en az sesim kadar soğukkanlıydı, "İstersen Kellan'la yatabilirsin," dedim. Ses tonum bunun onun diğer tek olduğunu gösteriyordu. Anna benimle uyuyordu, bütün gece boyunca orada kalmasını sağlayabilirdim.

Denny bana kaşlarını kaldırırken Kellan gülerek, "Seni uyarıyorum, tekmeliyorum" dedi.

Denny, "Kanepe o zaman," diye homurdandı ve battaniye almak için

yukarı çıktı. Anna parladı. "Biliyor musun, onunla uyuyabilirim-"

Elini tuttum ve onu kanepeden çektim. "Hadi gel." Onu benimle birlikte merdivenlerden yukarı çektim, tamamen eğlenmiş bir Kellan bıraktım, onu kendisinden uzaklaştırmamı izliyordu.

Gözümü bile kırpmadım. Kız kardeşim benden sonra yatmaya hazırlandı ve koridorda durup onu izlemeyi pek haklı göremediğim için

Kızının namusuna göz kulak olan aşırı korumacı bir baba gibi yatağıma uzanıp dişlerimi sıkarak olabildiğince dikkatli bir şekilde dinlemek zorunda kaldım. Bir noktada Kellan'ın kahkahasını duyduğuma yemin edebilirim ve oraya koşup onu tekmeleyerek ve çığlık atarak yatağa sürüklememek için her şeyimi harcadım.

Sonunda karanlık odaya girdi ve Denny'nin yanına sokularak neşeyle bana iyi geceler diledi. Uyuyormuş gibi yaparak onu görmezden geldim. Neden bilmiyorum. Söylemeye gerek yok, uyumak imkansızdı. Yaptığı her hareketin aşırı farkındaydım. Uykusunda kıvrılıyor muydu, yoksa herkes uyurken kalkıp Kellan'la odasında gizli bir randevu mu ayarlıyordu? Bu beni bütün gece boyunca çıldırttı ve bir geceyi daha nasıl atlatacağımı bilmiyordum. Belki de Kellan'ı Matt'in evine göndermeliydim.

Ama sonunda sabah oldu ve Kellan'ın kapısının açıldığını duyunca, tamamen uyanık olduğumdan, kısa bir süre sonra takip ettim ve kahve içmek için aşağıya indim. En alt basamakta durup kanepede yatan Denny'ye baktım. Mışıl mışıl uyuyordu ama pek de rahat görünmüyordu. Onu orada uyuttuğum için içimde bir suçluluk hissettim. Daha sonra bunu telafi edebilirdim.

Köşeyi dönüp mutfığa girdiğimde Kellan beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu. Bana bakarken bilmiş bir gülümseme takındı ve kahve cezvesine biraz taze su doldurdu. "Günaydın, iyi uyudun mu?" Sorusundaki eğlence benim için çok açıktı.

"İyi uyudum." Evet, doğru. "Sen mi?"

Makineyi çalıştırdıktan sonra arkasını dönüp tezgâha yaslandı. "Bir bebek gibi."

Masaya oturup kahvenin demlenmesini beklerken dişlerimi sıktım ve gülümsemeye zorladım.

Bir dakika sonra, "Kız kardeşin... ilginç," dedi.

Ona kaşlarımı çatarak baktım ama bir şey söylemedim, bu konuyu detaylandırıp detaylandırmayacağını merak ediyordum. Detay vermedi. Derinden kızardım ve o da merakla tepkimi izledi. "Evet... öyle." Ben de detay vermedim.

Kahvenin demlenmesi bitti ve iki fincanımızı hazırladı. Oturduk ve sessizce içtik... ve tamamen rahat bir sessizlik de değildi. O tamamen rahat ve feci derecede mükemmel görünüyordu ama ben tedirgindim... ve tedirgin olduğum için tedirgindim. Gerçekten sakinleşmeye ihtiyacım vardı.

Kahvemi bitirdikten sonra kemere yaslanmış, neredeyse transa geçmiş bir halde Denny'nin kanepede uyuyan haline bakıyordum. Kız kardeşim mutfığa geldiğinde kendime geldim, üzerinde Douchebags tişörtü vardı... ve başka hiçbir şey yoktu. Kellan kahvesini bitirdikten kısa bir süre sonra odasına geri döndüğü için zihinsel olarak kadere şükrettim. Yeni uyandığı için fazlasıyla çekiciydi.

"Bunu nereden buldun?" Şaşkınlıkla "Nereden buldun?" dedim. Kellan'ın... yani kelimenin tam anlamıyla sırtındakini bana vermesi haftalar sürmüştü. Aptalca uzun kirpiklerini ona fırlattı ve o da onun için mi soyundu? Kendimi garip bir şekilde ihanete uğramış hissettim.

"Griffin... gösteriden sonra. Minibüsünde bir kutu dolusu var. Bir tane ister misin?" Bana tatlı tatlı gülümsedi ve onun hakkında kötü düşündüğüm için anında kendimi suçlu hissettim.

"Hayır... Bende bir tane var." Hâlâ inanılmaz derecede Kellan gibi kokan bir tane, bu yüzden aslında hiç giymedim - bundan ona hiç bahsetmeyeceğimden değil. "Yine de üzerine bir şeyler giymelisin. Denny yakında uyanacak." O çok çekici kıyafetin içinde ona bakarken endişelendiğim şey gerçekten de Denny değildi.

"Ah, pardon, elbette. Peki... Kellan uyanık mı?" diye sordu, neredeyse alçakgönüllülükle.

İçimi çektim. "Evet, sanırım odasına geri döndü."

"Oh." Gülümsedi ve tavana, onun odasının olduğu yere baktı. "Benden hiç bahsetti mi?"

Birdenbire çöpçatanlık yapıyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyordum ama yine de ona gerçeği söyledim. "Evet, senin ilginç biri olduğunu söyledi."

Hafifçe kaşlarını çatı. "Hmmm... Bu tam olarak duymaya alışık olduğum bir şey değıl. Sanırım daha kötüsü de olabilir. " Gülümsedi ve üst kata geri döndü. "Oyun planımı hızlandırmam gerekecek." Göz kırptı ve odadan çıktı.

Ağır ağır masaya oturdum ve tekrar iç çektim. Pazar mıydı?

Anna şehirdeyken biraz alışveriş yapmak istedi, bu yüzden Denny'nin arabasını ödünç aldık ve bizi Bellevue Meydanı'na götürdü (o benden çok daha iyi bir düz vites sürücüsüydü). Macy's'de dolaşırken bu küçük siyah elbiseyi buldu ve bu gece için denemeye karar verdi. Tabii ki üzerinde harika duruyordu. Basit bir kolsuz bluzdu ama her santimini mükemmel bir şekilde sarıyordu... ve gerçekten çok kısaydı. Böyle bir kıyafetin altından asla kalkamazdım. Böyle bir kıyafetin altından kalkmayı denemek için bile dünyanın iç çamaşırımı görmesinden çok rahatsız olurdum. Yine de kız kardeşim soyunma odasında dönüp dururken son derece rahat görünüyordu. Bu kadar rahat görüldüğüne göre en sevdiği rahat eşofmanlarını giyiyor olabilir.

Çıkış yapmaya giderken kolonya reyonunda dolaştık. Denny'nin kullanmayı sevdiği kokuyu bulduğumda durdum. Bir tester alıp derin derin içime çektim - hemen aklıma o geldi. Kız kardeşim gözlerini devirdi ama birkaç tane alıp koklamaya başladığında bana gülümsedi.

"Kellan hangi parfümü kullanıyor?" diye sordu, şişe şişe koklarken kaşları hafifçe çatılmıştı.

Adını duyunca donakaldım. Neden bunu bildiğimi düşünsün ki? "Bilmiyorum... Neden?" Aslında bunu ben de merak etmişim.

Bana bakarken genişçe gülümsedi. "kokuyor. Bunu hiç fark etmedin mi?" Ben

fark ettim. "Hayır."

Homurdandı, ki bu onun için garip bir şekilde sevimliydi. "Kiera, Denny'den son derece memnun olduğumu biliyorum..." bana kuru bir bakış attı, "ama tüm kadınların iyiliği için... hayat kucağına nefis bir şey attığında," tekrar genişçe gülümsedi ve bir şişe alıp içine çekti, "bir nefes çek."

Şişeyi yerine koyarak güldü ve bana acı bir şekilde Kellan'ı hatırlatan bir şekilde şeytanca sırıttı. "Ve eğer gerekirse... bir ya da iki yalama."

Yüzümü buruşturdum. Keşke her ikisinden de ne kadar çok şey yaptığımı bilseydi.

Alışveriş gezimizi, kız kardeşimin mükemmel bir çift cilveli topuklu ayakkabı ve zarif görünümlü gümüş bir kolye bulmasıyla bitirdik. Zihinsel olarak iç çektim. Harika görünecekti... zaten öyle görünüyordu, sadece kot pantolon ve dar bir bluz giymişti. Şu anda kıyafetlere harcayacak param yoktu, bu yüzden giyecek düzgün bir şeyler bulmak için dolabımı karıştıracaktım. Gerçekten fark etmezdi. Zaten onun bir mum bile tutamazdım. Kendime hatırlattığım gibi, buna mecbur da değildim. Denny *beni* seviyordu ve önemli olan da buydu. Denny değil.

Bu düşüncüyü bitirmeme bile izin vermedim.

Hafif bir akşam yemeği yedik ve Phil'i terk ettiğinden beri "görüştüğü" çeşitli erkeklerden bahsetti, hikayeyi anlatış biçimine bakılırsa oldukça sertti. Phil için bir an kendimi kötü hissettim. Muhtemelen onun kalbini paramparça etmişti ve bunu fark etmemişti bile. Garip ve sempatik bir şekilde ona bağlandığımı hissettim.

Yemekten sonra birkaç mağazadan daha alışveriş yaptık, kız kardeşim birkaç ürün daha aldı ve sonra akşamımıza hazırlanmak için eve doğru yola çıktık.

Anna hızla ve kolayca yeni kıyafetini giydi, ben hâlâ giyecek bir şeyler ararken aceleyle merdivenlerden indi. Denny, ben ona ters ters bakana kadar önerilerde bulundu. Bunun üzerine durdu ve gömleğinin düğmelerini iliklerken başını salladı. Bir süre onu izledim, erkek olduğunuzda giyinmenin bu kadar kolay olmasına biraz sinirlendim. Beyaz gömleği vücuduna tam oturuyordu ve en sevdiği solmuş mavi kot pantolonunun üzerine düğmelerini iliklemeden giymişti. Harika görünüyordu. Eğer farklı bir ruh halinde olsaydım, gömleğinin düğmelerini iliklemesine engel olur ve gömleği üzerinden geri çekerdim.

Ama değildim... Sinirlenmişim. Sonunda bir şey buldum ve gönülsüzce giydim.

Birkaç dakika sonra aşağı indim ve en alt basamakta olduğum yerde durdum. Kız kardeşim ve Kellan kanepede oturuyorlardı. Kellan minderin en ucuna oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamıştı ve kız kardeşim de onun arkasına geçmiş, minderlerin üzerine diz çökmüş, vücudunu sıkıca ona bastırmıştı. Daracık, siyah, atlet elbisesi o kadar kısaydı ki tüm kalçası açıktaydı ve hiç umurunda değil gibiydi. Kellan'ın da umurunda değildi. Kellan boş boş televizyon izlerken o saçlarıyla oynuyordu. Sinirden kaşlarımı çattım.

Bana baktı ve gülümsedi. "Hey... harika görünüyorsun!" Onun güzelliğine bakarken harika olmaktan başka her şeyi hissediyordum, daha çok fena. Kellan da bana baktı ve küçük, onaylayıcı bir gülümseme verdi.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı Denny kulağıma, arkamdan merdivenlerden inerken. Boynumu öptü ve ben de biraz rahatladım. Seçmekte çok zorlandığım kıyafetimi beğenmesine sevinmişim. Kız kardeşimle rekabet edemeyeceğimi biliyordum, bu yüzden sonunda sadece rahatlık için giyinmeye karar vermişim. Kalın, siyah ayakkabılarımı, siyah düşük belli kot pantolonumu ve kırmızı, dekolteli, daracık bir atlet seçmişim; kulüpler çok çabuk ısınıyordu. Saçlarım çoktan düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Geleceğini bildiğim sığağa hazırdım.

"Bunu bana yapmayacak, değil mi?" Denny yanıma geldi ve kaşlarını çatarak kanepede oturan Anna ve Kellan'a baktı. Sonunda oturushlarına duyduğum kızgınlığı bir kenara bırakıp ne yaptıklarına daha yakından baktım. Anna onun saçıyla oynamakla kalmıyor, ona şekil veriyordu.

Denny ve ben oturma odasına girdik. Denny sandalyeye oturdu ve kucagını okşayarak beni üzerine oturmam için cesaretlendirdi. Kellan'a kısa bir bakış attıktan sonra oturdum. "Ne yapıyorsun Anna?" İlgisiz görünmeye çalışarak sordum.

Bana parlak bir şekilde gülümsedi. "En güzel saçlar onda değil mi! İstemiyor musun..." Başının iki yanından birer parça tutup hafifçe çekiştirerek Kellan'ın irkilmesine ve sonra sırtıtmasına neden oldu. "Uh!" diye homurdandı imalı bir şekilde.

Ne demek istediğini çok iyi anladığım için derin bir şekilde kızardım ve kesinlikle hiçbir şey söylemedim.

Anna saçını şekillendirmeye devam ederken Kellan usulca yere baktı. "Benim şekillendirmeme izin veriyor. Oradaki en ateşli şey o olacak." Denny'ye baktı. "Alınma ya da başka bir şey yok."

Denny ona güldü. "Alınmadım, Anna."

"Ah," dedim sessizce, Anna saçına dokunmadan önce saçının harika olduğunu düşünüyordum. Ama onun çalışmasını izlerken... tuhaf bir şekilde daha ateşliydi. Uzun parçalardan bazılarını alıp pomatla şekillendiriyor, dağınıklığını başının etrafında rastgele, tıknaz, sivri uçlu parçalara ayırıyordu.

Etkisi inanılmaz derecede seksiydi ve beni izlerken, onu izlerken, kızarmaya başladım ve başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Onun için bu kadar mahrem bir şey yaptığı için içimde bir kıskançlık parıltısı belirdi ve hemen ardından zorla bir kenara ittiğim bir özlem parıltısı geldi.

"Sen ne düşünüyorsun?" Kellan sordu.

"Uhhh... harika görünüyor, dostum," dedi Denny, biraz gülerek.

"Kızları anlamıyorsun, Denny. Bunun için çıldıracaklar. Değil mi, Kiera?" Anna cesaretle söyledi.

Kellan usulca kıkırdadı ve ben daha da kızardım. "Evet, tabii Anna. O-"

"Erkek şekeri mi?" Kellan son derece eğlenmiş bir şekilde sözlerini tamamladı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu.

"Oohhh... Bunu sevdim!" Anna kollarını onun boynuna dolayarak haykırdı, görünüşe göre işi bitmişti. Ona olan yakınlığı beni öfkелendirdi.

"Gitmeye hazır mıyız?" Biraz fazla dikkatle .

Kellan başını sallayıp ayağa kalktı ve ben de sonunda ne giydiğini fark ettim. Baştan aşağı siyahlar içindeydi - siyah botlar, siyah kot pantolon ve siyah, kısa kollu, düğmeli bir gömlek. Artık inanılmaz derecede seksi olan dikenli saçlarıyla birleşince, gözlerimi kapatıp çekiciliği karşısında bir dakika durmak zorunda kaldım.

Bu gece ilginç olacaktı.

Griffin'in Kellan'a tavsiye ettiği Spanks adlı kulübe vardık. Griffin'i ve onun...zevklerini bildiğimden, bu yere girme konusunda gerçekten emin değildim. Kellan bize buranın garip bir adı olan normal bir kulüp olduğunu ve müziğın iyi olduğunu söyledi. Tabii ki Kellan hepimizi bir S&M kulübüne gitmeye ikna etmeyi çok eğlenceli bulacaktı. Düşündüm de, Anna da bunu eğlenceli bulurdu. Bazı açılardan birbirlerine çok uygunlardı. Bu düşünce beni biraz üzdü.

Müziğın sesi dışarıdan bile hoş geliyordu. Denny elimi tuttu ve sırtarak arabasından inmeme yardım etti. Kellan kendi arabasını sürmüştü. Anna, tahmin edilebileceğı gibi, ben bir şey söyleyemeden onun arabasına atlamıştı. Bizden birkaç adım ötede bir yer bulmayı başarmıştı ve Kellan Anna'nın da arabasından inmesine yardım etti. Süper modeller gibi görünerek Denny ve bana doğru yürüdüler.

Kız kardeşim gülünç derecede kısa elbisesini düzeltti ve bana hızlıca sarılmadan önce ince siyah topuklu ayakkabılarını kontrol etti. Güzelliğı karşısında içime yayılan kıskançlığa engel olamadım. Dudakları yine kıpkırmızıydı, yeşil gözleri ustalıkla sürülmüş rimelinden muhteşem bir şekilde fırlıyordu ve parlak saçları mükemmel, iri rulolar halinde kıvrılmıştı, hareket ettiğinde zahmetsizce zıplıyordu, kırmızı çizgiler alt katlardan baştan çıkarıcı bir şekilde dışarı çıkıyordu. Eğer Kellan'ın mükemmelliğı bir şekilde bir kadına dönüşebilseydi... bu benim kız kardeşim olurdu. Bir an için, onun ve Kellan'ın çocukları olsaydı, nefes kesici olurlardı diye düşünmekten kendimi alamadım. Bu düşünce beni anında sinirlendirdi.

Anna Kellan'ın elini tuttu ve onu ön kapıya doğru götürdü. Gülümsedi ve kolunu onun omuzlarına doladı. Denny kolunu bana doladı, biz de onları otoparka kadar takip ettik. Bunun için minnettardım. Birden çok üşüdüm.

Tıklım tıklım dolu kulübün ipini tutan iri yarı adam, kendisine yaklaşan Kellan ve Anna'ya şöyle bir baktı ve hemen ipi onlar için kaldırdı. Tabii ya. Süper seksi insanların sırada beklemesine gerek yok. Kellan ipin başında durdu ve daha az seksi olan Denny ve benim de içeri girmemizi sağlamak için bekledi.

Spanks gerçekten de insanları içeri çekmek için konulmuş zekice ve tuhaf bir isimdi. Neyse ki içerisi tipik bir jenerik kulüptü. Orada burada birkaç kanepe, bar tabureli uzun masalar, duvarlara asılmış hafif ilgi çekici sanat eserleri, girişin karşısındaki duvarı boydan boya kaplayan uzun bir bar ve köşeyi biraz dönünce dans pistindeki hareketli bedenlerden oluşan kalabalık - ki bu muazzamdı. Müzik hoş bir şekilde sağır ediciydi. Bundan ve kafa karıştırıcı beden yığınınından memnundum. Ortadan kaybolmaya hazırdım.

Denny, Anna ve ben uzun masalardan birinde boş bir yer bulurken, Kellan barda içki bekleyen dört kişilik kalabalığa göğüs gerdi. Rekor sürede geri dönmüştü ve erkek barmenin ona iğrenç derecede uygunsuz bakışlar attığını fark etmeden edemedim. Nedense bu beni rahatsız etti.

Kellan herkese bir şey uzattı. Kokladım ve hemen yüzümü buruşturdum. Gözlerimi kaldırıp bana kaşlarını kaldırmış sırttığı yere baktım. Tekila mı? Gerçekten hepimize tekila mı getirmişti? Ben ona kuşkuyla bakarken o bir kap limon ve biraz tuz koydu. Etrafımdaki herkes içkisini hazırladı, kimse Kellan'ın içki seçimiyle ilgili bir sorun yaşamadı. Kendimi hazırladım ve benimkini de hazırladım.

Kellan usulca güldü, neyse ki bu kakhaha gürültünün içinde kayboldu ve benden başka kimse fark etmedi. Elinin arkasını ıslatmak için parmağını tekilaya daldırdı ve birlikte geçirdiğimiz ilk gecede bunu yaptığı anı aniden beni o kadar hızlı ele geçirdi ki gözlerimi kapatıp derin bir nefes almak zorunda kaldım.

"İyi misin?" Denny eğildi ve kulağıma söyledi.

Gözlerimi açtım ve onun endişeli yüzüne baktım. "Evet..." Kellan'a ters ters baktım. "Tekilanın büyük bir hayranı değilim."

Kellan daha geniş gülümsedi. "Gerçekten mi? Bana bunu sevecek bir tipmişsin gibi geldi."

Kellan tekrar güldüğünde kız kardeşim araya girdi ve ben kaşlarımı çattım. "... şerefe!"

Kellan bir kaşını kaldırıp kadehini Anna'nın şerefine kaldırdı ve birlikte kadeh kaldırdılar. İkisi de limonlarını emerken güldüler. Denny bardağını kaldırdı, ben de inatla kendi bardağımı kaldırdım ve onun şerefine birlikte kadeh kaldırdık. Kendimi biraz sümüklü hissederek Denny'nin ıhlamurunu ağzından aldım ve uzun bir öpücük kondurdum.

Şaşkın ama istekli Denny'yi öperken kız kardeşimin "İşte benim kızım!" diye bağırdığını duydum.

Geri çekilerek Kellan'a bir bakış attım. Artık eğleniyor gibi görünmüyordu. Çenesini sıktı. Sonra yarı seksi bir şekilde sırtarak Anna'ya baktı ve ona bir el uzattı. "İster misin?" Adam dans pistine doğru başını salladı, Anna da hevesle başını salladı. Kalabalığın içinde kayboldular, adamın eli Anna'nın belindeydi... aşırı belinde. Kalabalık tarafından yutulduklarında bana bir kez baktı, gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı.

Öfkemi yuttum ve kendi randevuma odaklandım.

Denny de onların gidişini izlerken, "İyi bir çift oldular," dedi.

Tekrar yutkundum ve tüm sinirlerimi zorla bir kenara iterek kendimi sonsuza dek ilk kez tamamen rahatlamış hissettim. Denny bana hayranlıkla bakıyordu, güzel yüzünde kocaman şapşal bir sırıtış vardı. Dans pistine doğru başını salladı, ben de hevesle başımı salladım.

Bu kadar dolu bir kulüpte dans etmek gevşek bir terimdi. Daha çok sıkışık, ritmik bir hareket gibiydi. Denny elimi tuttu, böylece bu kalabalıkta birbirimizden ayrılmayacaktık ve sonra bizi daha merkezi bir yere çekti. Hava ısınmaya başlamıştı ve kıyafet seçimim için mutluydum. Çalan şarkının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi. Ritim ağırdı ve sıkışık kafamdaki tüm düşünceleri bastırıyordu.

Denny belimi kavradı ve birlikte yakın hareket ettik. Güldüm ve kollarımı boynuna doladım. Bazen Denny'nin ne kadar çekici olduğunu unutuyordum. Gömleğinin ilk üç düğmesini açmıştı ve teni baştan çıkarıcı bir şekilde görünüyordu. Saçları mükemmel bir şekilde parçalara ayrılmış ve muhteşem bir şekilde şekillendirilmişti ve parmaklarımı boynuna yakın kısa katlar arasında gezdirerek onu gülümsetiyordum.

Etrafımızdaki kadınlar onu kesinlikle kaçırmamıştı. Yerimize geçerken, yüzlerinde açık bir ilgiyle ona bakmak için dönmeden önce beni zar zor fark ettiler. Denny onlara hiç dikkat etmedi, hiç etmedi. Gözleri sadece benim içindi. Beni usulca öpmek için yaklaştı, sıcak gözleri parlıyordu. Bir parmağımı çene çizgisini takip eden harika hafif saçlarında gezdirdim ve müziğin ve onun vücudunun sıkıntılarımla alıp götürmesine izin vererek mutlu bir şekilde iç çektim.

Kellan ve Anna'yı bir daha hiç görmedik. Kulüpte nereye gittiklerini ve birlikte ne kadar kışkırtıcı bir şekilde sürtünüyor olabileceklerini merak etmemek için kendimi zor tuttum. Başka bir yerde daha samimi bir ortam bulmak için bizi burada terk etmiş olabileceklerini düşünmemek için kendimi zor tuttum. Sonunda, kafamdaki her şeyi bloke etmeyi başardım ve tek önemseydiğim yüksek sesli müzik, dönen vücutlar ve gümbür gümbür bas sesleriydi. Bu ve Denny'nin bana yakın olması. Mutluluğum saatlerce sürdü.

Kalabalığın merkezine bu kadar yakinken sıcaklık artıyordu. Denny eliyle bir içki içme hareketi yaptı, çünkü bu gürültüde birini duymak neredeyse imkansızdı ve bir sonraki tur için hazır olduğunu gösteriyordu. Onu şakacı bir şekilde ittim ve başımı salladım, müzikten kaynaklanan sığınağımdan vazgeçmeye hazır değildim. Onu hızlıca öptüm ve bu noktada kalacağımı bildirmek için yere doğru işaret ettim.

Kalabalığın arasından mücadele ederek geri döndü, kadınlar geçerken onu izliyordu. Barın köşesini döndüğünde içimi çektim ve başımı salladım. Evet, adamım güzeldi ve bunun tamamen farkında değildi. Gözlerimi kapadım ve müziğe odaklandım, mutlu ve memnun. Akılsız.

Güçlü, tanıdık bir el arkamdan yaklaşıp dar gömleğimin altından yukarı süzülerek çıplak karnımın üzerine konduğunda donup kaldım. Gözlerim parlayarak açıldı ama dönüp bakmama gerek kalmadı. Onun dokunuşunu çok iyi tanıyordum, karnımda yanan ateşi anında fark etmişim. Mutluluğumdan Kellan'ın hâlâ burada olduğunu neredeyse unutmuşum. Beni izliyor muydu? İlişkimizi bitirdikten sonra, üstelik Denny ve Anna buradayken bir hamle yapmasına çok şaşırmışım. Beni tekrar kalçasına çekti ve müzikle birlikte müstehcen bir şekilde hareket ettik. Denny ile eğlenceli ve masum olan şey şimdi çok daha yoğun. Kendimi çıplak hissediyordum.

Odadaki sıcaklık iki katına çıkmış gibiydi. Kürek kemiklerimin arasında bir ter damlasının oluştuğunu ve dekolte sırtımın açıkta kalan derisinden aşağı yuvarlanmaya başladığını hissedebiliyordum. Boşta kalan eliyle ensemdeki birkaç tutam saç kenara itti, geri kalanı geriye doğru çekilmişti ve omurgamda elektrik çarpmasına neden oldu. Eğildi ve ter damlacıklarını diliyle yavaşça fırçaladı, tuzlu izi kürek kemiklerimden boynumun arkasına kadar takip etti, derimi çok ama çok yumuşak bir şekilde ısırdı. Sertçe nefes aldım, görüşüm dalgalandı. Kahretsin...

Görünüşe göre, işleri tamamen bitirdiğimizden beri, tüm masum ön gerginlikler pencereden dışarı çıktı. Bu hiç iyi değil. Bunu durdurmam gerekiyordu.

İstemesem de gözlerimi tekrar kapattım ve onun içinde eridim. Ellerimden biri karnımın üzerindeki elinin üzerinde dururken, diğeri arkasından dolanarak kalçasına yaslandı. Başımı göğsüne yasladığımda nefes alışım hızlandı. Karnımın üzerindeki eli hafifçe aşağı indi, başparmağı kot pantolonumun düğmesinin üzerinde durdu. Nefesimi kesmeye yetti ve parmaklarımızı birbirine geçirip elini sıktım. Kaçmak istedim, kalabalığın arasından sıyrılıp Denny'yi bulmak, sığınağıma dönmek, Kellan'ın vücuduma yaydığı kavurucu hislerden uzaklaşmak istedim. Ama bu aklımdaydı. Vücudum titredi, kalçasındaki elim uyluğunun önünden aşağı indi ve başım... yavaşça ona doğru döndü.

Diğer eliyle çenemi kavradı ve dudaklarımı kabaca kendine doğru çekti. İnledim, sesi hareketli müziğin içinde kayboldu. Haftalar süren flörtümüz, dokunuşlarımız, bedenlerimiz ve dudaklarımızla birbirimizi baştan çıkarmamız, ama aramızdaki ahlaksız arzuya asla boyun eğmememiz, onu fark ettiğimden daha fazla arzulamama neden olmuştu. Dudaklarına yeterince sert bastıramıyordum, tüm vücudum ona duyduğum ihtiyaçla yanıyordu. Artık onu durdurmayı düşünemiyordum bile.

Dudakları ayrıldı ve dili ağzımın çatısına dokundu. Ateş tüm vücuduma yayıldı. Kontrolümdeki kırılgan tutumu daha da kaybettim. Ellerinin arasında döndüm, yüzümü ona döndüm ve kendimi tamamen onun kucağına bıraktım, dudaklarımızın bağlantısını hiç koparmadım, gözlerimi hiç açmadım. Kalbim daha da hızlı atarken ellerimi yukarı kaldırdım ve kalın saçlarının arkasında düğümledim. Elleri çıplak sırtımda, gömleğimin altında gezindi ve beni daha da yakınına çekti. Dudaklarımızdaki kısa molalar arasında ikimiz de nefes nefese kalmıştık bile.

Sıcaklık, zonklayan müzik, güçlü elleri, hızlı nefesi, kokusu, tadı, yumuşak dudakları ve keşfedici dili - hepsi beni çıldırtıyordu. Ellerinden biri popomda gezindi ve üst baldırımı kavrayarak bacağımı hafifçe kalçasına doğru çekti. Bu pozisyondan Kellan'ın beni ne kadar çok istediği acı verici bir şekilde belliydi. İnledim, o anda ben de onu istiyordum. Gözlerim açıldı ve dudaklarından uzaklaştım, başımı onunkine yasladım ve hafifçe nefes aldım. Ellerim otomatik olarak gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı, nerede olduğumuzu umursamıyordum. Gözleri alev alev yanıyor, dikkatle beni izliyordu.

Etrafımızdaki kadınlardan bazıları Kellan'ı fark etmişti ve onu şehvetle izliyorlardı. şimdiye kadar kimse ne kadar yakınladığımızı ya da yakınlamak üzere olduğumuzu umursamıyor gibiydi. Gömleğinin yarısına geldiğimde gözlerini kapadı ve kabaca nefes verdi. Vücudumu sıkıca kavradı ve dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı. Burada bu şekilde daha fazla kalamazdık. Sanki farklı bir insan olmuştum ve onun tutkusuna kapılmıştım. Ne yapacağımı bilmiyordum, kendimi böyle halka açık bir yer için fazla açık olmaktan nasıl alıkoyacağımı bilmiyordum. Beni bir yere götürmesini istiyordum... herhangi bir yere.

Gömleğinin iki düğmesi kalmıştı ki aniden beni kabaca kendisinden uzaklaştırdı. Sonra kalabalığın içinde erimek üzere döndü, yüzü nefes nefese ama okunamaz haldeydi. Nefes nefese kaldım, kafam karıştı ve nefesimi toplamaya çalıştım.

Tam o sırada Denny'nin elimi tutup beni kendine çektiğini hissettim. Geri döndüğünü fark etmemiştim. Bir şey mi görmüştü? Ona farklı mı görünüyordum? Gözlerine baktım ama beni gördüğüne sevinmiş gibiydi. Terlememi ve nefes nefese kalmamı dansa bağlamış olmalıydı.

Sonra daha sonra aklımdan çıkmayacak bir şey yaptım. Denny'ye doğru bastırdım, yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu sertçe öptüm. Zihnimde tekrar Kellan'la birlikte olduğumu hayal ederken, vücudumda heyecan dalgaları dolaşıyordu. Denny yarım saniye şaşkınlıkla tepki verdi, sonra öpücüğüme hevesle karşılık verdi. Kendimden iğrenerek onu öpmekten, onu istemekten, ona ihtiyaç duymaktan vazgeemiyordum - Denny fiziksel olarak yanımda olsa da, şehvet duyduğum kişinin o olmadığını çok iyi biliyordum. Kulübün bir yerlerinden bana bakan gözleri hissedebiliyordum.

"Beni eve götür," diye inledim kulağına.

Çok, çok sonra, yatakta çıplak bir halde doğruldum ve Denny'nin yanımda uyuyan haline baktım. Suçluluk duygusu içime işledi. Az önce ne yaptığımı bilseydi... zihinsel olarak onun yerine kimi koyduğumu... Yutkunmaya çalıştım ama boğazım çok kuruydu. Birden çaresizce susadım, bulabildiğim ilk giysiyi kaptım ve giymek için ayağa kalktım. Denny'nin düğmeli gömleği yatağın benim tarafıma en yakın olanıydı. Üzerime geçirdiğimde harika bir şekilde onun kokuyordu.

Buzdolabından temiz ve soğuk su isteyerek merdivenlere yöneldim. Kellan'ın kapısının önünden geçerken sadece bir saniyeliğine duraksadım. Küçük bir parçam onun bir şekilde bunu duymamış olmasını umuyordu. Denny ve beni dinlerken ne düşüneceğini hayal bile edemiyordum. Ben de pek sessiz sayılmazdım. Kellan'ı kafamda o şekilde canlandırmak tüm kontrolümü kaybetmeme neden olmuştu. Kaşlarımı çattım, bu düşünce hiç hoşuma gitmemişti.

Mutfağa doğru ilerlerken Kellan'ı, kulüpte olanları, aramızdaki ilişkinin ne kadar gerginleştiğini, benim onu ne kadar çok istediğimi, onun da beni ne kadar çok istediğini düşünüyordum. şeyler tehlikeli bir hal almaya başlamıştı. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

Pencereden dışarı baktım ve durdum. Arabası orada değildi. Kellan hâlâ evde değil miydi? Oturma odasına geri döndüm. Anna orada değil miydi? Tanrım, hâlâ dışarıda birlikteydiler... yalnız. Aklıma hemen onların olabilecekleri yarım düzine yer ve pozisyon geldi. Bu düşünce beni hasta hissettirdi, sonra da suçlu hissettim. Kızgınlıkta karar kıldım. Kellan'la aramızda her ne oluyorsa, Anna'yla yatmayacağına söz vermişti - söz vermişti! - Anna'yla yatmayacağına dair.

Artık susamadığım için arkamı döndüm ve yatağıma geri döndüm.

Bölüm 16

Yağmur

Öğle vakti Kellan'ın arabasının garaj yolunda olduğunu duydum. Araba kapanmadı ve bir kapı açılıp kapandıktan sonra tekrar hızla uzaklaştı. Birkaç dakika sonra Anna ön kapıdan girdi, dün geceki kıyafetlerini giymişti, mutlu ve son derece memnun görünüyordu.

Yanımdaki kanepeye oturduğunda öfkemi içime attım. Kellan'ın cazibesine kapılmış olması onun suçu değildi. Hayır, tüm öfkem ona yönelikti... söz vermişti. "Dün gece iyi miydi?" Açıkça sordum.

Kanepeye uzandı ve genişçe gülümseyerek başını minderlere yasladı. "Oh...Tanrım, hiçbir fikrin yok."

Aslında ben yaptım.

"Kellan bizi Matt ve Griffin'in evine götürdü ve-"

Bunu gerçekten duymak istemiyordum. "Lütfen bana anlatma."

Kaşlarını çattı ve bana baktı; iyi bir seks hikâyesinden hoşlanıyordu. "Peki." Tekrar sıırttı ve bana doğru eğildi. "Sen ve Denny aceleyle gittiniz." Kaşını imalı bir şekilde kaldırdı. "Kellan yalnız kalmaya ihtiyacınız olduğunu söyledi." Kıkırdadı. "Senin gecen nasıldı?"

İçimden suçluluk, öfke ve utanç akıyordu. Kellan ona 'yalnız kalmaya' ihtiyacımız olduğunu mu söylemişti? "Ben de bu konuda konuşmak istemiyorum Anna," dedim sessizce.

Kanepeye uzandı ve somurttu. "Tamam." Bana doğru baktı. "Sana sadece bir şey söyleyebilir miyim-"

"Hayır!"

Yüksek sesle iç çekti. "Peki." İkimiz de bir süre sessiz kaldık. "İyi misin, abla?" Bana kaşlarını çattı.

Başımı yastığa yasladım ve yüz ifademi yumuşatmaya çalıştım. "Evet... sadece yorgunum, fazla uyuyamadım." Bunu söylediğime anında pişman oldum.

Bilerek sıırttı. "Ahhh evet! İşte benim kızım!"

Denny üçümüze öğle yemeği hazırladı ve Anna ona onaylayarak baktı. Sanırım mutfakta becerikli olmak Denny'ye bonus puan kazandırıyordu. Yemek sırasında birkaç kez dudağını ısırđı ve bana anlatmak için can attığı küçük hikâyesini sakladığını biliyordum. Ağzını sıkı sıkıya kapalı tutması için dua ettim - bunu duymak istemiyordum. Eğer duyarsam bunun beni öldüreceğinden oldukça emindim. Kendime sağladığım zihinsel oyun yeterince kötüydü.

Bizim için yaptığı kajulu tavuk salatasını yerken gözlerimi Denny'den ayırmadım. İnanılmaz derecede güzeldi; gerçekten de mutfakta oldukça becerikliydi. Bana sıcak bir şekilde gülümsedi, koyu kahverengi gözleri sakın ve huzurluydu. Dün gece aramızda gergin bir gece olmuştu. Benim için onunkinden farklı bir anı olduğunu bildiğim için zihinsel olarak ürperdim. Onun için muhtemelen çok uzun bir ayrılıktan sonra yeniden bir araya gelmemizdi. Benim içinse o kadar basit değildi.

Ben sessizce onları izlerken konuşmanın yüzde doksanını Anna ve Denny sağlıyordu. Kendi düşüncelerim tutarlı cümleler kuramayacak kadar karışktı. İkisini izleyerek geçirdiğim uzun bir öğleden sonranın ardından, büyüleyici kız kardeşimle yapmayı dilediğim rahat konuşmaları yaptıktan sonra, eşyalarını toplayıp onu havaalanına götürme zamanı gelmişti.

Anna bana sıcak bir veda sarılması yaptı. "Sonunda ziyaret etmeme izin verdiğin için teşekkürler." Nazlı nazlı gülümsedi. "Eğlenceliydi." Zihinsel olarak ürperdim ama içten içe gülümsedim. "Bir dahaki sefere birlikte daha çok şey yaparız, sadece ikimiz... tamam mı?" Bana tatlı tatlı gülümsedi ve ben de ona tekrar sarıldım.

"Evet, tamam, Anna."

Geri çekildi ve dikkatle bana baktı. Hızlı hızlı konuşarak, "Lütfen Kellan'a benim adıma teşekkür ettiğini söyle" dedi. Kolumu tuttu ve onu durdurmayayım diye hızlı hızlı konuşmaya devam ederek heyecanla, "Duymak istemediğini biliyorum ama Tanrım, dün gece beklenmedik bir şekilde harikaydı! Hayatımın en güzel gecesi gibiydi." Parlak bir şekilde gülümsedi.

"Oh," sadece.

"Ah...evet." Kıkırdadı ve dudağını ısırıldı. "En iyisi... katları... ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Yaptım... ve gerçekten yapmamış olmayı diledim.

İç çekti. "Tanrım, keşke kalabilseydim..."

Tanrım, acele edip gitmesini diledim.

Uçağının kalkacağını anons ettiklerinde önce kapıya, sonra da bana baktı. "Seni özleyeceğim." Bana tekrar sarıldı, sonra gülümseyerek geri çekildi. "Yakında geri geleceğim." Yanağımdan öptü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum..."

Bizden biraz uzakta duran ve bize yer açan Denny'ye doğru yürüdü ve kollarını boynuna dolayarak yanağından öptü. "Ben de seni özleyeceğim." Uzaklaşmadan önce onun poposunu tuttu. "Damızlık," diye mırıldanarak Denny'nin ve benim kızarmamıza neden oldu.

Sonra çılgın, düşüncesiz kız kardeşim uçağına binip Ohio'daki evine döndü ve bilmeden benim dünyamı bulduğundan biraz daha karışık bıraktı.

Havaalanından döndüğümüzde Kellan hala evde değildi. Aslında o gece Kellan'ı hiç görmedim. Onu ertesi akşam geç saatlere kadar görmedim, o ve D-Bag'ler ben çalışırken Pete'in yerine girdiler. İçeri girerken ona dikkatle baktım. Ondaki ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Kulüp gecesinden farklı kıyafetler giymişti, kaslarını saran ince, gri bir tişört

Siyah deri ceketinin ve en sevdiği solmuş kot pantolonunun altında dikkat dağıtıcı bir şekilde. Yeni duş almış görünüyordu, kalın, çekici sivri uçları gitmişti, yani bir noktada eve gitmişti. Bana doğru baktı ve küçük bir gülümsemeyle başını salladı. O zaman beni görmezden gelmiyordu.

Yine de *onu* görmezden gelip gelmediğimden emin değildim - pislik söz vermişti! Bunu düşündükçe ve zihnimde korkunç resimler canlandıkça, onu daha fazla görmezden geldim. Nadiren erkeklerin masasına gidiyordum. Evan sonunda beni işaret etti ve ne istediklerini sormadan onlara bira getirdim - zaten tek siparişleri buydu. Biraları masaya koyarken hiçbir şey söylemedim. Biraları bırakırken hiçbir şey dinlemedim. Zihinsel olarak bedenimden kaçmak için elimden geleni yaptım. Onunla uğraşmak istemiyordum.

Görünüşe göre o aynı şeyi hissetmiyordu. Sessiz garsonluğumdan bir süre sonra, dönerken koridorda beni köşeye sıkıştırdı. Onu koridorun sonunda görünce arka odaya saklanmayı düşündüm. Ancak kapının kilidi kırık olduğu ve benimle gerçekten konuşmak istiyorsa, ki öyle görünüyordu, beni takip edeceği için bu düşüncemden hemen vazgeçtim. Ve onunla bir odada yalnız kalmak kaçınmak istediğim bir şeydi. Yanından geçmeye çalıştım ama yanından geçerken dirseğimi kabaca kavradı.

"Kiera..."

Daralmış gözlerle yakışıklı yüzüne baktım. Bu gözlerimin daha da kısılmasına neden oldu. O aptalca mükemmel yüz, o ürkütücü, insanlık dışı, masmavi gözler, benimki de dahil olmak üzere her yere külot düşürüyordu. Bu beni çok kızdırdı! Kolumu ondan çektim ve hiçbir şey söylemedim.

"Konuşmalıyız..."

"bir şey yok, Kellan!" Kestim.

"Katılmıyorum," dedi sessizce, dudaklarında hafif bir çatıklık vardı.

"Görünüşe göre ne istersen yapabilirsin." Sesimdeki alaycılığa engel çalışmadım bile.

"Bu da ne demek oluyor?" Ses tonu keskinleşirken gözleri kısıldı.

"Demek ki konuşacak bir şeyimiz yok," dedim ve sonunda yanından geçip hışımla uzaklaştım.

Beklediğimden daha geç saatlere kadar çalıştım ve bütün gece kafam kızgın, dikkatim dağınık bir sis içinde olduğu için eve dönmek için bir araç ayarlama zahmetine girmedim. Aslında, bunu düşünmeye başladığımda neredeyse herkes çoktan gitmişti. Jenny gece izinliydi. Kate erkek arkadaşıyla gitti. Sam ve Rita ondan kısa bir süre sonra ayrıldılar, ben ise sarhoş bir müşteri için taksi çağırmakla meşguldüm. Evan şu anda sevimli bir sarışınla dışarıda dolaşıyordu. Matt saatler önce gitmişti. Ve Kellan, onun bir seçenek olmasına izin vermeyeceğimden değil, yüzünde eğlenceli bir sırıtışla bir masaya yaslanmış, beni eve bırakacak bir araç ararken izliyordu. Evan kapıdan çıkarken hafif yağmurun kaldırıma sıçradığını görebiliyordum. Bu hiç iyi değildi. Belki de Denny'yi aramalıyım. Saat çok geç olmuştu. Belki de müdavimlerden biridir?

Griffin'in hâlâ burada olduğunu ve bu gece yalnız olduğunu fark ettim. Belki...ugh, bu seçenek de pek iyi değildi...ama Kellan'dan ve yağmurda yürümekten daha iyiydi. Umutla ona yaklaştım. Seçimim karşısında Kellan'ın sırıtışının genişlediğini görebiliyordum.

"Merhaba Griffin," dedim kayıtsızca.

Şüpheliydi. Ona karşı genellikle nazik ya da rahat değildim. "Öyle mi? Ne istiyorsun?" Muhtemelen duymak istemediğim bir fikir edinerek bana soluk bir kaşını kaldırdı ve tüylerimi diken diken edecek şekilde gülümsedi.

İçgüdülerime aldırmadan kibarca, "Belki beni eve bırakırsınız diye umuyordum," dedim.

Sırıttı. "Şey, Kiera... Soracağını hiç düşünmemiştim." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Seni eve kadar bırakmayı çok isterim."

Sırıtarak, "Gerçekten evime kadar araba yolculuğunu kastetmiştim, Griffin" dedim.

Kaşlarını çattı. "Seks yok mu?"

Başımı sertçe sallayarak "Hayır" dedim.

Burnunu çekti. "Peki o zaman... hayır. Kyle ile sekssiz bir yolculuk yap." Ve bu sözlerle dönüp gitti. Kellan şimdi usulca gülüyordu. Etrafıma bakındım ama herkes gitmişti. Pete hala ofisindeydi, belki de...

"Seni ister misin?" Kellan usulca sordu.

Mükemmel yüzüne öfkeyle başımı sallayarak aceleyle ön kapıya yöneldim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, kendimi yağmura hazırladım ve dışarı çıktım. Beni takip etmedi, bu da bana garip bir kızgınlık-üzüntü-gevşeme hissi verdi. Yağmur şiddetli değildi ama soğuktu. Kellan'dan uzaklaşmak için acele ederken çantamı ve ceketimi almayı unutmuştum. Şimdi bu acelemden pişmanlık duyuyordum, çünkü boş park alanında birkaç adım attığımda titriyordum, yüzümden damlalar akıyordu. İçimi çektim ve eşyalarımı almak için geri dönmeyi düşündüm ama sonra inatla bu gece Kellan'ı daha fazla görmek istemediğime karar verdim. O ve kız kardeşim yüzünden çok öfkeliydim - piç kurusu söz vermişti!

Bardan bir blok öteye gitmiştim ki zihinsel olarak yağmurla işim bitti ve durum daha da kötüye gitmeye başladı. Evimizin kaç blok ötede olduğunu merak etmeye başladım. Arabada uzun sürmezdi... ama yürümek? Kontrolsüzce titrerken, belki de bir telefon bulup Denny'yi aramalıyım diye düşündüm. Etrafta bir telefon kulübesi ya da açık bir dükkân arıyordum ki yavaş hareket eden bir arabanın bana doğru yaklaştığını fark ettim. Panik hafifçe alevlendi. Burası gerçekten de harika bir mahalle değildi. Gecenin bir yarısı burada tek başımayken, sırlısıklam olmuşken, birden kendimi çok savunmasız hissettim.

Araba kaldırımında yürüdüğüm yerin yanına yanaştı ve benim hızıma ayak uydurdu. Tanıdık siyah Chevelle'e bakarken birden kendimi daha da savunmasız hissettim. Elbette gelip beni bulacaktı. Koltuğuna doğru eğildi ve camı indirdi. Bana inanılmaz bir şekilde bakarak başını salladı.

"Arabaya bin, Kiera."

Ona ters ters baktım. "Hayır, Kellan." Kulüpteki gergin anımızdan sonra küçük bir alanda yalnız kalmak iyi bir fikir değildi, özellikle de şu anda ona ne kadar kızgın olduğum düşünülürse.

İçini çekti ve arabasının tavanına baktı. Gözlerini tekrar benimkilere çevirerek, zoraki bir sabırla, "Yağmur yağıyor, arabaya bin," dedi.

Kendimi inatçı hissederek ona tekrar ters ters baktım. "Hayır."

"Eve kadar seni bu şekilde takip edeceğim." Kaşlarını kaldırdı ve bana sırtıttı.

Yürümeyi bıraktım. "Evine git, Kellan. Ben iyi olacağım."

O da arabayı durdurdu. "Eve kadar tek başına yürüyemezsin. Bu güvenli değil."

Seninle araba yolculuğundan daha güvenli, diye düşündüm sinirli bir şekilde. "İyi olacağım." Tekrar yürümeye başladım.

Bıkkın bir iç çekişle arabadan indi ve köşeyi döndü. Her şeyin bittiğini sanmışım ama tam köşede durdu ve arabadan indiğini gördüm. Tekrar yürümeyi bıraktım. Kahretsin... Neden beni rahat bırakmıyor?

Üzerinde deri ceketı vardı ama benim durduğum yere doğru geldiğinde oldukça ıslanmıştı. Yağmur saçlarından damlıyor, yüzüne ve gözlerinin etrafına doğru sarkıyor, açık renk gömleğinin eski kısmını karartıyordu. Birden bana uzun zaman önce tamamen giyinik olarak aldığı duşu hatırlattı. Onun bu hali karşısında nefesim hızlandı. Bu kesinlikle iyi bir şey değildi. Sinirim daha da arttı. Şu anda buna ihtiyacım yoktu.

"Bin şu lanet arabaya, Kiera." O da sinirlenmeye başlamıştı.

"Hayır!" Onu geri ittim, kendimden uzaklaştırdım.

Kolumdan tuttu ve beni arabaya doğru sürüklemeye başladı. "Hayır, Kellan... kes şunu!" Kolumu kurtarmaya çalıştım ama o daha güçlüydü. Beni yolcu tarafına çekti. Arabanın camından akan yağmuru izliyordum.

ensesi beni soğuktan daha çok ürpertti... bu da beni çılgına çevirdi. Buna ihtiyacım yoktu - onu istemek *istemiyordum*! Öfkelenerek kolumu çektim, tam kapıyı açtığı sırada. Yürümeye başladım ama o arkamdan uzanıp beni tuttu. Tekmelemeye ve kıvranmaya çalıştım ama beni sıkıca tuttu. Beni açık kapının yanına koydu ve vücuduyla oraya hapsetti.

"Kes şunu, Kiera - bin şu lanet arabaya!"

Islak ve benimkine bastıran vücudu beni çılgına çevirdi. Kulüp için, kız kardeşim için, Denny için, bana hissettirdiği her şey için - sadece var olduğu için ona çok kızgındım. Ancak aynı zamanda hayatımda hiç olmadığım kadar tahrik olmuştum. Öfkeyle iki elimi ıslak saçlarına attım ve onu kendime doğru çektim, dudaklarım onunkilerden kıl payı uzakta durdu. Gözlerim hançer gibi parlıyor, yüzlerimizi birbirine yakın tutarken nefesim öfkeli bir şekilde kesiliyordu. Açlıkla, yağmurdan serinlemiş dudaklarına bastırdım. Sonra öfkeyle... Ona tokat attım.

Beni kabaca soğuk arabaya geri itti; öfkemdeki ürpertiye zar zor hissettim. Yüzünden bir an için şok geçti, sonra benim bakışlarıma kendi bakışlarıyla karşılık verdi. Güzel, o da kızgındı. Etrafımızda yağan yağmurun metal tavana ve deri koltuklara sıçradığını duyabiliyordum. Belimi kavradığını ve eğilerek beni koltuğa doğru ittiğini hissedebiliyordum. Ama tek görebildiğim onun öfkeli, tutkulu gözleriydi, o kadar koyu maviydi ki neredeyse siyahtı.

Altımdaki koltuğun kenarını hissettim ama o beni ortaya doğru iterek arkama geçti. Arkasını dönüp kapıyı çarpabilmek için belimdeki tutuşunu bıraktı. Onun yoğun bakışlarından kurtulmuş bir şekilde, diğer taraftan çıkabileceğimi düşünerek ve tekrar kaçmak isteyerek bank koltuğunu ondan uzaklaştırmaya çalıştım. Bana doğru döndü ve bacaklarımı çekerek beni daha yakına sürükledi. Sonra üzerime yürüdü ve beni koltuğa uzanmaya zorladı. Öfkeyle göğsünü ittim, ama uzaklaşmadı.

"Çekil üstümden," diye nefes nefese kaldım, o ise dikkatle bana

bakıyordu. "Hayır." Gözleri öfkeli ve şaşkın bakıyordu.

Boynunu tuttum ve onu zorla kendime çektim. "Senden nefret ediyorum..." Öfkelen dim.

Elleri bacaklarımı kalçalarının iki yanına itti ve ben tepki bile veremeden kendini sertçe bana doğru bastırdı. Kot pantolonun içinde bile, hareketin yoğunluğu, onu hissetmek, onun da ne kadar tahrik olduğunu görmek nefesimi kesmiş, nefesimi ağırlaştırmıştı.

"Bu hissettiğin nefret değil..." Sesinde sert bir vardı. Öfkeyle ona buz gibi baktım. O da hınzırca gülümsedi, daha ağır nefes alıyordu ve gözlerinde mizah yoktu. "Ve bu da arkadaşlık değil."

"Kes şunu..." Altında kıpırdandım, uzaklaşmaya çalıştım ama kalçalarımı tuttu ve beni yerimde tuttu. Kaldıraç olarak kullanmak için vücudumu çekerek tekrar yaptı. İnledim ve başımı geriye atmaya başladım. Yanağımı sertçe kavradı ve tekrar gözlerinin içine bakmamı sağladı.

"Bunun masum olması gerekiyordu, Kellan!" Ona öfkeyle tükürdüm.

"Biz asla masum olmadık, Kiera. Sen ne kadar safsın?" dedi aynı tonda, tekrar bana doğru hareket ederek.

"Tanrım, senden nefret ediyorum..." Öfke gözyaşlarım gözlerimi

yakarken fısıldadım. Aynı derecede öfkeli bir şekilde bana baktı.

"Hayır, yapamazsın..."

Tekrar yaptı, bu sefer o kadar yavaş değildi, dudağını ısırды ve içime elektrik gönderen bir ses çıkardı. Nefesimi zorlukla tutabiliyordum. Saçlarından ıslak yanaklarıma su damlıyordu, yağmurun kokusu onun kokusuyla sarhoş edici bir şekilde karışıyordu. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı ve saçlarından süzülen yağmurla birleşti. "Evet biliyorum... Senden nefret ediyorum..." Pantolonumun arasından tekrar fısıldadım.

Beni tekrar itti ve inledi, bunun yoğunluğundan dolayı biraz acı çekti. Gözlerinde ateş yanıyordu. "Hayır... beni istiyorsun..." diye nefes nefese bana karşılık verdi, gözleri kısılmıştı. "Seni gördüm. Seni hissettim... kulüpte beni istedin." Ağzını benimkinin tam üzerine getirdi, neredeyse dokunuyordu, içime doğru ağır ağır nefes alıyordu - bu çıldırtıcıydı. Tek görebildiğim, tek hissedebildiğim ve şimdi tek nefes alabildiğim oydu. Bu beni heyecanlandırdı, öfkелendirdi.

"Tanrım, Kiera... beni soyuyordun." Hınzırca gülümsedi. "Herkesin önünde beni istedin." Dilini çenemden kulağıma doğru gezdirdi. "Tanrım, ben de seni istiyordum..."

Parmaklarımı ıslak saçlarına dolayarak onu kendimden uzaklaştırdım. Sertçe nefes aldı ama yine bana doğru hareket etti. "Hayır, ben Denny'yi seçtim." Tekrar yaptığında gözlerim doldu. "Onunla eve gittim..." Gözlerimi tekrar ona çevirdim, içimde öfke parıldıyordu. "Kimi seçtin?"

Bir an için kalçalarını oynatmayı bıraktı ve bana acımasızca baktı. "Ne," dedi düz bir sesle.

"Kız kardeşim, seni pislik! Onunla nasıl yatarsın? Bana söz vermiştin!" Göğsüne sert bir tokat attım.

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Bunun için bana kıyamazsın. *Onu* becermeye gittin! Beni orada bıraktın... hazır, seni isterken... onunla." Sırıttı ve ellerini kalçalarımın müstehcen bir şekilde gezdirdi. "Ve o da çok istekliydi. Onu almak... içine girmek o kadar kolaydı ki," diye fısıldadı yoğun bir şekilde.

Bunun üzerine öfkelen dim ve onu uzaklaştırmaya çalıştım ama beni sıkıca tuttu. "Seni orospu çocuğu."

Bana hınzırca sıırıttı. "Kimi becerdiğimi biliyorum, ama söyle bana..." öfkesinden konuşmaya zorlukla devam edebildi, başını kulağıma eğdi ve nefes nefese, "o gece kimi becerdin?" Bunu söylerken beni sertçe itti. Hareketin yoğunluğu, sorusunun acımasızlığı beni heyecanlandırdı, inlememe ve dişlerimin arasından hızlı bir nefes çekmeme neden oldu.

"Benim kadar iyi miydi?" Tekrar gözlerimin içine baktı, dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve dilini dudağımanın üzerinde gezdirdi. "Gerçeğinin yerini hiçbir şey tutamaz. Ben daha da iyi olacağım..."

"Bana yaptıklarından nefret ediyorum." Denny'ye ne yaptığımı bilmesinden nefret ediyordum. Haklı olmasından nefret ediyordum - Denny ile yaşadığım en iyi şeydi. Haklı olduğunu bildiğim için gerçekten nefret ediyordum - o çok daha iyi olacaktı...

Gözlerimi dikkatle izledi. "Sana yaptığım şeyi seviyorsun." Dilini boğazımda gezdirdi, hâlâ nemli olan tenimdeki yağmuru yaladı. Titredim. "Bunun için acı çekiyorsun," diye fısıldadı. "İstediğin benim, o değil," diye ısrar etti.

Tekrar bana doğru hareket ederken parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Kalçalarımı onunkilerle buluşacak şekilde yukarı kaldırdım. Bu ikimiz için de daha da yoğunlaştırdı ve o da benimle aynı anda ve aynı şekilde inledi. Ağır nefes alışverişlerimizden camlar buğulanıyordu. Tanrım, ondan nefret ediyordum. Tanrım, onu istiyordum.

Ceketini omuzlarından çektim, kendime sadece onun da benim kadar soğuk ve sefil olmasını istediğimi söyledim. Gözlerinde hevesli bir bakışla ceketin geri kalanını yırttı ve arka koltuğa fırlattı. Mükemmel göğsünü benimkine bu kadar yakın hissedince içimde bir ateş yandı. Kızgın bir ateş, erimiş lav gibi.

Onu dudaklarıma götürmeye çalıştım, geri çekti. Bu beni çıldırttı. Dilimle açık ağzına dokunmaya çalıştım, geri çekti. Bu da beni kızdırdı ve tırnaklarımı sırtına sertçe geçirdim. Tahrik olmuş gibi garip bir ses çıkardı ve başını omzuma düşürerek kalçalarını daha da sert bir şekilde içime soktu. Haykırdım ve kot pantolonunun arka ceplerinden tutarak onu kendime daha sıkı çektim, bacaklarımı kalçalarının etrafında kıvırdım.

"Hayır, onu istiyorum..." Onu kendime çekerken inledim.

"Hayır, beni istiyorsun..." diye mırıldandı boynuma doğru.

"Hayır, kız kardeşime asla dokunmayacak," diye öfkeyle tükürdüm. "Söz verdin, söz verdin Kellan!" Buna duyduğum öfke yeniden su yüzüne çıktı ve onu tekrar itmeye, altından kalkmaya çalıştım.

"O iş çoktan bitti. Bunu değiştiremem." Ellerimi tutup başımın iki yanına sıkıştırdı ve kalçalarını tekrar içime soktu. Nefesim kesildi ve boğazımın derinliklerinden bir ses çıkardım. "Ama bu... Mücadele etmeyi bırak, Kiera. Sadece bunu istediğini söyle. Benim seni istediğim gibi sen de beni söyle." Ağzını tekrar benimkinin üzerine getirdi, gözleri parladı. "İstediğini zaten biliyorum..."

Sonra beni öptü, sonunda.

Ağzının içinde inledim ve onu hevesle aldım. Ellerimi bıraktı ve ben de onları tekrar saçlarına doladım. Beni derinden, tutkuyla öptü. Elleri ıslak saçlarıma dolandı ve elastik bandı çekip çıkardı. Kalçaları benimkilere doğru sallanmaya devam etti.

"Hayır..." Ellerimi sırtında gezdirdim, "Nefret ediyorum..." Kalçalarını kavradım ve onu kendime çektim, "...seni." Sonsuza kadar sert ve ağır bir şekilde öpüştük. Pantolonumun arasından ondan ne kadar nefret ettiğimi kusmaya devam ettim. Dudaklarımın arasında, bana nefret etmediğimi söyleyip durdu.

"Bu yanlış," diye inledim, ellerim gömleğinin altından geçerek onun inanılmaz sert vücudunu hissetti.

Elleri saçlarımda, yüzümde, göğüslerimde, kalçalarımda her yerde geziniyordu. "Biliyorum..." diye nefes aldı, "ama Tanrım, çok iyi hissediyorsun."

Sürekli gıcırdatma hareketi artıyordu, ya daha fazlasına ihtiyacım vardı... ya da durmasına. Sonra sanki düşüncelerimi okumuş gibi beni öpmeyi bıraktı ve geri çekildi. İhtiyaçtan soluyarak ellerini kot pantolonuma attı. Hayır... evet... hayır, diye düşündüm çılgınca, hızla salınan duygularımın şifresini . Düğmelerini açmaya başladı, bana dikkatle ve öfkeyle bakıyordu - tıpkı benim ona baktığım gibi. Aramızda o kadar büyük bir sıcaklık vardı ki, ikimizin de tutuşacağından emindim.

Dört düğmenin sonuncusunda bileklerini kavradım ve ellerini başımın üzerine ve kapağıya doğru kaldırarak onu kendime doğru çektim. Parmaklarımı onunkilerin etrafına sıkıca doladım ve vücutlarımız tekrar birbirine bastırırken yoğun bir şekilde inledi. "Kes şunu, Kiera," diye hırladı. "Sana ihtiyacım var. Bunu yapmama izin ver. Sana onu unutturabilirim. Sana *kendini* unutturabilirim."

Kesinlikle haklı olduğunu bildiğim için ürperdim.

Bir elini zayıf kavrayışından kurtardı ve göğsümden aşağı, kot pantolonuma kadar takip etti, dudakları yoğun bir şevkle boynumdaydı. "Tanrım, senin içinde olmak istiyorum..." diye kulağıma yoğun bir şekilde hırladı.

Tüm vücudum onun sözlerine tepki verirken elektrik çarptı içime; vücudum umutsuzca bunu da istiyordu. Ancak kafam bir türlü

Onun kız kardeşimle bu kadar yakın olduğu imgesini aklımdan çıkardım.
"Kes şunu, Kel- lan!" Ona tısladım.

"Neden?" diye tısladı, boynuma değen dudakları tüylerimi ürpertti.
"İstediğın şey bu... yalvardığın şey!" diye homurdandı, elini kot pantolonumun içine, iç çamaşırımın dışına kaydırđı.

Yakınlık çok fazlaydı - dokunuşu bana hayal edilemez bir zevk vaat ediyordu. Yüksek sesle inledim ve gözlerimi kapattım. Hızla tekrar açarak boynunu kavradım ve yüzünü kendime doğru yaklaştırdım. Çok kızmıştım.... Ağır nefesi düzensizdi ve dişlerinin arasından nefes alıp inledi. Tanrım, o da en az benim kadar tahrik olmuştu.

"Hayır... Yapmanı istemiyorum." Hayır diyordum ama parmağı iç çamaşırımın kenarını uyluğum boyunca takip ediyordu ve sesim yarıda kesildi. Reddetmekten başka her şeye benziyordu. Elimi boynundan çekip parmaklarını benden uzaklaştırmaya çalıştım, bana gerçekten dokunursa oyunun biteceğini biliyordum ama o daha güçlüydü ve parmakları baştan çıkarıcı bir şekilde yakınımnda duruyordu.

"Beni ne kadar çok istediğini , Kiera." Beni izlerken gözleri derin, için için yanan bir arzuyla parlıyordu. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu, ne kadar çok şey istediğini görebiliyordum. Ağır bir şekilde inledi, yüzü acı veren bir ihtiyaç ve süregelen bir öfkenin karışımıydı - bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi. "Seni istiyorum... *şimdi*. Daha fazla dayanamayacağım," dedi nefes nefese ve hâlâ tuttuğum diğer elini çözerek ikisini de kotuma götürdü. Islak kumaşı hızla aşağı çekmeye başladı. "Tanrım, Kiera. Buna ihtiyacım var..."

"Bekle! Kellan...dur! Bir dakikaya ihtiyacım var. Lütfen... Sadece bir ihtiyacım var..."

"Çok öfkeliyim, lütfen geri çekilin" şeklindeki eski parola cümlemiz onun tutkusunu delip geçmiş gibiydi. Ellerini durdurdu. O yoğun bir şekilde yanan gözleriyle bana baktı ve nefesim onun muhteşemliği karşısında kesildi. Büyük bir çabayla kendime tekrar söyledim.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye nefes nefese .

Bir saniye daha bana baktı. "Kahretsin!" diye bağırdı aniden. İrkildim ama bir şey söylemedim. Zaten başka bir kelime de söyleyemezdim.

Ayağa kalktı, gözleri hâlâ tutkuyla parlıyordu ve elini nemli saçlarında gezdirdi. Sertçe yutkundu ve bana doğru baktı, nefesi ağır ve düzensizdi. "Kahretsin!" dedi tekrar, arkasındaki kapıya öfkeyle vurarak.

Onu dikkatle izleyerek kot pantolonumun düğmelerini ilikledim ve yavaşça doğrulup nefes alış verişimi ve kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım.

"Sen... sen..." Hemen çenesini kapattı ve öfkeyle başını salladı. Ben cevap veremedim kapıyı açtı ve buz gibi yağın yağmura adım attı. Arabanın açık kapısından dışarı bakıp onu izledim, kendimi gerçekten aptal gibi hissediyordum ve ne yapacağımı bilemiyordum.

"Siktir!" diye bağırdı arabanın tekerleğini tekmelerken. Yağmur artık bardaktan yağıyordu ve hızla saçlarını yeniden ıslatarak vücudunu ıslattı. Lastiği birkaç kez daha tekmeledi ve başka küfürler savurdu. Onun öfke nöbetine bakakalmıştım. Sonunda arabadan uzaklaştı ve yumruklarını sıkarak boş sokağa doğru yüksek sesle bağırdı, "FUUUUCK!!"

Tutku ve öfke karışımı bir nefesle ellerini yüzüne götürdü ve sonra tekrar saçlarının arasından geçirdi. Onları orada bıraktı ve başını gökyüzüne doğru eğdi, gözlerini kapattı ve yağmurun onu tamamen ıslatmasına, serinletmesine izin verdi. Yavaş yavaş nefesi daha düzenli hale geldi ve kollarını iki yanına bıraktı, avuç içleri hafifçe yukarı kalkıktı, yağmuru selamlıyordu.

Acı verecek kadar uzun bir süre o şekilde kaldı. Arabanın görece sıcaklığından ve kuruluşundan onu izledim. Nefes kesici bir eli vardı - ıslak saçları parmaklarından geriye doğru kaymış, yüzü rahatlamış ve gökyüzüne doğru eğilmiş, gözleri kapalı, dudakları ayırık, nefesi bile su damlacıklarını ondan uzaklaştırıyor, yağmur yüzünden aşağı akıyor, su çıplak kollarından yukarıya doğru dönmüş ellerine akıyor, hafif gömleği inanılmaz vücudunun her kasına yapışıyor, kot pantolonu sıırsıklam ve bacaklarına yapışıyor. Mükemmelin de ötesindeydi. Ayrıca soğuktan titremeye başlamıştı.

"Kellan?" Yağmurun sesine karşı seslendim.

Bana cevap vermedi. Bir elini bana doğru kaldırmaktan başka bir hareket yapmadı, bir parmağı yukarıdaydı - bir dakikasını alıyordu.

"Hava buz gibi... Lütfen arabaya geri dön," diye

yalvardım. Yavaşça başını salladı, hayır.

Ne yaptığından emin değildim ama orada donarak öleceğinden emindim. "Özür dilerim, lütfen geri gel."

Çenesini sıktı, anlaşılan hâlâ öfkeliydi. Başını yine hayır anlamında salladı.

İçimi çektim. ", " diye mırıldandım ve kendimi toparlayarak sağanak yağmura geri döndüm.

Ben yaklaşırken gözlerini açtı ve çatık kaşlarıyla bana baktı. O zaman hâlâ çok kızgındı. "Arabaya geri dön, Kiera." Her kelimeyi ısırarak söyledi, gözlerindeki tutkunun yerini yağmur kadar buz gibi bir soğukluk almıştı.

Onun yoğun bakışları altında yutkundum. "Sensiz olmaz." Burada öylece kalamazdı. Artık tüm vücudu soğuktan kontrolsüzce titriyordu.

"Bin şu lanet arabaya! Bir kez olsun beni dinle!" diye bağırdı bana.

Patlamasından sonra bir adım geri attım ve sonra öfkem alevlendi. "Hayır! Konuş benimle. Burada saklanma, konuş benimle!" Dondurucu yağmurda ben de sıırıslıkam olmuşum ama umurumda değildi.

Bana doğru öfkeli bir adım attı. "Ne söylememi istiyorsun?" diye bağırdı.

"Neden beni yalnız bırakmıyorsun? Söyle bana! Sana daha önce bittiğini, Denny'yi istediğimi söylemişim. Ama hala bana eziyet ediyorsun..." Sesim öfkemle birlikte çatallaştı.

"Sana eziyet etmek mi? Sen kimsin..." Konuşmayı kesti ve gözlerini benden kaçırdı.

"Kim ne?" Ben de öfkeyle bağırdım.

Onu yalnız bırakmalıydım. Asla onun basmamalıydım.

Aniden gözlerini tekrar benimkilere dikti. Öfkeyle parlıyorlardı ve soğuk bir şekilde gülümsedi. "Şu anda ne düşündüğümü gerçekten bilmek istiyor musun?" Bir adım daha attı ve ben de istemsizce bir adım geri attım. "Düşünüyorum da... sen... tam bir baş belasısın ve ben seni yine de sıklamalıydım!" Tam önümde durmak için öfkeli bir adım daha atarken yüzüm solgun bir şekilde ona baktım. "Seni hemen şimdi becermeliydim, tıpkı gerçek bir fahişe gibi-"

Sözlerini bitirmeden yüzüne sert bir tokat attım. Ona duyduğum tüm sempati bir anda yok oldu. Ona karşı hissettiğim tüm şefkatli duygular bir anda yok oldu. Ona karşı hissettiğim tüm dostluk duygusu bir anda yok oldu. Onun yok olmasını istedim. Gözlerim yaşardı.

Artık gerçekten sinirlenmişti, beni kabaca arabaya geri itti. "Bunu sen başlattın. Bütün bunları! 'Masum' flörtümüzün nereye varacağını sanıyordun? Beni daha ne kadar kandırabileceğini sanıyordun?" Kabaca kolumu tuttu. "Sana hâlâ eziyet ediyor muyum? Beni hâlâ istiyor musun?"

Yüzümden akan yaşlar sağanak yağmurda kayboldu. "Hayır... şimdi senden gerçekten nefret ediyorum!" diye bağırdım.

"Güzel! O zaman bin şu lanet arabaya!" diye bağırdı ve beni açık kapıya doğru itti.

Ağlamaya başlayarak el yordamıyla koltuğa oturdum ve kapıyı arkamdan çarparak kapattı. Öfkeli sestemden irkildim. Eve gitmek istiyordum. Denny'nin güvenliğini ve rahatlığını istiyordum. Kellan'ı bir daha asla görmek istemiyordum.

O dışarıda uzun bir süre volta attı, muhtemelen sakinleşmeye çalışıyordu, ben ise içeride ağlıyor, onu izliyor ve ondan uzakta olmak istiyordum. Sonra sürücü koltuğuna doğru ilerledi ve kapıyı arkasından çarparak koltuğa oturdu. "!" dedi aniden, elini direksiyona vurarak. "Kahretsin, kahretsin, , Kiera." O

ellerini defalarca direksiyona vurdu ve ben ondan ürktüm.

Başını direksiyona gömdü ve orada bıraktı. "Kahretsin, burada hiç kalmamalıydım..." diye mırıldandı. Başını kaldırdı ve parmaklarıyla burun kemiğini sıktı. Ben aşırı derecede ıslanmıştım ama o sırılsıklamdı, her yerinden su damlıyordu. Burnunu çekti ve soğuktan titredi, dudakları neredeyse maviydi ve yüzü çok solgundu.

Sonunda arabayı çalıştırdığında, hala acınası bir şekilde ağlayarak ondan uzaklaştım. Kaloriferi yakarken garip bir sessizlik içinde bekledik. Bir süre bu sessizlikte oturduk, sonra burnunu çekti ve sessizce, "Özür dilerim, Kiera. Bunu sana söylememeliydim. Bunların hiçbirisi olmamalıydı."

Cevap olarak sadece ağlayabildim.

İçini çekti, sonra arkasına uzandı ve arka koltuktan ceketimi aldı. Şöyle bir baktım ve çantamı da orada gördüm; onları benim için almıştı. Sessizce ceketini bana uzatırken boğazımdaki yumruyu yuttum. Minnettar ama bir o kadar da sessiz bir şekilde ceketini giydim. İkimiz de tek kelime etmeden bizi eve bıraktı.

Arabayı garaj yoluna çekip kapattıktan sonra, hâlâ yağan yağmurun altında hemen dışarı çıktı ve beni arkasından bakarken yalnız bırakarak evin içine girdi. Tekrar yutkunarak içeri girdim ve merdivenlerden yukarı çıktım. Kapısının önünde durdum. İçerideydi - halıdaki ıslak ayak izlerini görebiliyordum. Ondan nefret ediyordum. Denny'nin beni beklediği, büyük olasılıkla uyuduğu kapıma baktım, sonra tekrar Kellan'ın kapısına döndüm. Denny'yle Ohio'ya, ailemin yanına sağ salım dönmüş olmayı diledim. Sonra sessizlikte, duymayı hiç beklemediğim bir ses duydum - asla. Derin bir nefes aldım ve Kellan'ın kapısını çalmadan açtım, arkamdan sessizce kapattım.

Yatağının ortasında oturuyordu, her yeri su içindeydi, ayakkabıları çarşafı kirletiyordu. Kolları bacaklarının etrafında sıkıca kilitlenmişti ve başı dizlerinin arasına düşmüştü. Tüm vücudu titriyordu... ama soğuktan değil. Titriyordu, çünkü usulca ağlıyordu.

Damlayan bedeninin yanına oturduğumda hiçbir şey söylemedi, bana bakmadı ve ağlamayı da kesmedi. Duygular sel gibi aktı

Nefret, suçluluk, keder... hatta arzu. Sempatide karar kıldım ve bir kolumu omuzlarına doladım. Bir hıçkırık kaçtı ve bana doğru dönerek kollarını belime doladı ve başını kucağıma koydu. Kendini tamamen kaybetmişti. Sanki her an ortadan kaybolacakmışım gibi bana sarıldı. O kadar çok hıçkırdı ki zorlukla nefes alabiliyordu.

Üzerine eğildim, saçlarını okşadım ve sırtını ovdum, gözlerime yeni yaşlar doldu. Sözlerindeki acı, onun acısı karşısında zihnimde buharlaştı. Onu sürüklediğim şeyden dolayı duyduğum suçluluk duygusu içime doldu. Haklıydı... kaba ve bayağı bir şekilde. Baştan çıkarıcıydım. Onu ben yönlendirdim. Onu sürekli uçurumun kenarına getirdim, sonra da bir başkası için terk ettim. Belli ki bu onu incitmişti. Belli ki onu incitiyordum. Bana patladı ve ben de bunu hak etmişim... ve bunun için kendinden nefret ediyordu.

Kontrolsüzce titriyordu. Soğukluğu içime sızıyordu, bu yüzden titremesinin bir kısmı sırlıklam olmasından kaynaklanıyor olmalıydı. Arkama uzandım ve sanki gideceğimden korkuyormuş gibi bana daha sıkı sarıldı. Dağınık yatağından neredeyse düşmek üzere olan bir battaniyenin kenarından tutup yukarı çektim ve ikimizin üzerine sardım. Kendimi onun sırtına bıraktım ve kollarımı ona doladım. Vücudum ısınmaya başlayınca onun vücudu da ısındı ve titremesi yavaşladı.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından hıçkırıkları hafifleyerek ağlamaya başladı ve sonra onlar da hafifledi. Onu sessizce kendime doğru çekmeye devam ettim, onu bir çocuk gibi hafifçe salladığımı fark ettiğimde şaşırdım. Bir süre sonra bana sarılan kolları gevşedi, nefesi yumuşak ve düzenli hale geldi ve yine bir çocuk gibi bacaklarımın üzerinde uyuyana kadar ağıladığını fark ettim.

Kalbim o kadar çok duyguyla ağrıyordu ki, hepsini takip edemiyordum. Korkunç gecemizi unutmaya çalıştım ama zihnimde yeniden canlanmaya başladı. Kötü anıları temizlemek için başımı salladım ve usulca saçlarını öptüm, elimi sırtında gezdirdim. Yavaşça altından kaydım. Kıpırdandı ama uyanmadı. Ondan uzaklaştığımda, içgüdüsel olarak bana doğru uzandı, bacaklarımı tekrar kavradı ve beni sıkıca tuttu, hala uyuyordu. Bu kalbimi yeniden harekete geçirdi ve yutkunarak bana sarılışını nazikçe bıraktım. Yüzünü buruşturup "hayır" dedi ve bir an için uyandığını sandım ama onu bir dakika daha izledikten sonra bir daha hareket etmedi ve konuşmadı.

İçimi çektim ve bir elimi saçlarında gezdirdim. Yine gözyaşlarım akmaya başladı ve çaresizce o odadan çıkmam gerekiyordu. Sıcak kalması için battaniyeyi üzerine örttüm ve onun odasından çıkıp kendi odama girdim.

Bölüm 17

Olması Gerektiği Gibi

Ertesi sabah Kellan benden sonra mutfığa geldi. Üzerinde aynı giysiler vardı ve saçları gece kurutulduğu için geriye doğru taranmıştı. Gözleri çok yorgundu ve hâlâ biraz kırmızıydı; dün gece çok ağlamıştı. Kararsızca ona baktım. Kapı aralığında durdu ve duraksadı, bana aynı derecede kararsız bakıyordu. Sonunda içini çekti ve benim durup demlenmesini beklediğim cezvenin yanına geldi.

Ellerini önünde havaya kaldırdı. "Ateşkes mi?"

Yavaşça başımı salladım. "Ateşkes."

Ellerini arkasında birleştirerek tezgâha . "Teşekkür ederim... dün gece benimle kaldığın için," diye yere bakarak.

"Kellan-"

Sözümü kesti. "Söylediklerimi söylememeliydim, sen öyle biri değilsin. Seni korkuttuysam özür dilerim. Çok kızgındım ama sana asla zarar vermem Kiera... kasten değil." Bakışlarımı yakaladı, sesi sakindi ama gözleri endişeli bakıyordu. "Haddimi aştım. Seni asla o duruma sokmamalıydim. Sen... Sen hiçbir şekilde..." gözlerini kaçırıp, utanmıştı, "...bir fahişe," diye usulca bitirdi.

"Kellan-"

Yine sözümü kesti. "Ben asla..." İçini çekti ve zorlukla duyulabilen bir fısıltıyla, "Seni asla zorlamazdım, Kiera. Bu

... Ben..." Dondu ve konuşmayı keserek tekrar yere baktı.

"Yapmayacağını biliyorum." Birden başka ne söyleyeceğimi bilemedim. Ben de aynı derecede sorumluydum ve olanlarda payım olduğu için kendimi korkunç hissediyordum. "Özür dilerim. Sen haklıydın. Ben... ben seni yönlendirdim." Hafifçe yanağını tuttum ve bana tamamen bakması için onu zorladım. Muhteşem yüzü korkunç derecede üzgün ve bir o kadar da pişmanlık doluydu. "Her şey için özür dilerim, Kellan." Acı dolu gözleri kalbimi kırdı.

Bana tuhaf tuhaf baktı. "Hayır... Sadece kızmıştım. Hatalıydım. Sen hiçbir şey yapmadın. Özür dilemene gerek yok-"

Sözünü kestim. "Evet, biliyorum." Zaten alçak olan sesimi alçalttım. "İkimiz de biliyoruz ki ben de en az senin kadar yaptım. Ben de en az senin kadar ileri gittim."

Kaşlarını hafifçe çattı. "Bana açıkça hayır dedin... defalarca. Dinlemedim... defalarca." Tekrar iç çekti ve elimi yanağından çekti. "Korkunçtum. Çok ileri gittim, çok ileri." Elini yüzünde gezdirdi. "Ben... Ben çok üzgünüm."

"Kellan... hayır, açık konuşmuyordum. Karışık sinyaller gönderdim." Sözlerim ona hayır diyor olabilirdi ama bedenim kesinlikle başka bir şey . Bunun için kendini nasıl sorumlu hissedebilirdi?

Sesi ısınmıştı. "Hayır, çok açık, Kiera. Dur, gayet açık." "Sen bir canavar değilsin, Kellan. Sen asla-"

Yine sözümü kesti. "Ben de melek değilim, Kiera... hatırladın mı? Ve neler hakkında hiçbir fikrin yok," diye sessizce bitirdi, bana dikkatle bakarak.

Bununla ne demek istediğini bilmiyordum ama beni zorlayacağına, zorlayabileceğine inanmayı reddediyordum. "İkimiz de hata yaptık Kellan," dedim, usulca tekrar yanağına uzanarak. "Ama sen asla kendini bana zorla kabul ettiremezsin."

Yüzünde parçalanmış bir ifadeyle beni izledi ve sonra beni göğsüne çekerek sıkıca kucakladı. Kollarımı boynuna doladım ve bir an için kendimi aylar önce olduğuna inandırdım.

Sadece iki arkadaşın birbirini rahatlatdığı bir an. Ama öyle değildik. Arkadaşlığımız tutkuya dönüşmüştü ve bir kez tutuştuğunda bu ateşi geri çevirmek imkânsızdı.

"Sen haklıydın. Buna bir son vermeliyiz, Kiera."

Bir elini tuttu ve önce bir taraftaki, sonra da diğer taraftaki gözyaşımı sildi; ağladığımı fark etmemiştim bile. Sonra yüzümü kavradı ve başparmağıyla yanağımı okşadı. Bu öylesine şefkatli bir jestti ki kalbim hızlandı ama haklı olduğunu biliyordum. Bunu bir süre önce anlamıştım. "Biliyorum."

Gözlerimi kapattım ve yanaklarıma daha fazla yaş düştü. Dudakları usulca dudaklarıma değdi. Yarı hıçkırdım ve onu kendime daha çok çektim. O da beni öptü ama beklediğim şekilde değil. Öpüşmemiz daha önce hiç olmadığı kadar farklı, yumuşak ve şefkatliydi. Bu beni *hem* korkuttu hem de heyecanlandırdı. Başparmağı yanağımı usulca okşamaya devam etti.

Beni bir dakika daha şefkatle öptü, sonra iç çekerek uzaklaştı. Elini yanağımdan çekip parmaklarını saçlarımda ve sırtımda gezdirdi. "Haklıydın, seçimini yaptın." Beni kendine doğru çekti, neredeyse dudaklarıma dokunacaktı. "Seni hâlâ istiyorum," yoğun bir şekilde homurdandı, sonra sesi yumuşadı ve tekrar uzaklaştı. "Ama sen onunken değil. Bu şekilde değil, dün geceki gibi değil." Bunu özlemle söyledi, gözleri daha da yorgun görünüyordu.

"Bu," yanaklarıma daha fazla gözyaşı düşerken parmağını dudaklarımda hafifçe gezdirdi, "...bitti." Derin bir nefes verdi, kendi gözleri de parlıyordu. "Seni yalnız bırakma konusunda pek iyi görünmüyorum." Elini dudaklarımdan çekti ve yutkundü. "Dün gecenin tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Sana bir daha dokunmayacağım. Bu sefer... Söz veriyorum." Sesinde kesinlik vardı.

Sonra üzgün bir şekilde gülümseyerek gitmek için döndü. Kapının eşiğinde durdu ve tekrar bana döndü. "Sen ve Denny birlikte çok iyisiniz. Onunla kalmalısın." Yere baktı ve eliyle kapı eşiğine birkaç kez vurdu, sonra başını sallayarak tekrar yüzüme baktı, yanağına bir damla gözyaşı düştü. "Bunu düzelteceğim. Her şey olması gerektiği gibi olacak."

Sonra döndü ve gitti. Kafam karışmış bir halde gidişini izledim, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Onu artık duyamayınca içimi çektim ve

Başımı ellerimin arasına aldım. İstedğim tam olarak bu değil miydi? O zaman neden birdenbire her şeyimi kaybetmiş gibi üzgün hissediyorum?

Kellan sözüne sadık kaldı, bana karşı bir daha asla uygunsuz hareketlerde bulunmadı. Aslında, bana asla dokunmamaya çalıştı. Bir odada benden mümkün olduğunca uzak durdu, bunu belli etmedi. Birbirimize asla sürtünmediğimizden emin oluyordu ve hatta kazara dokunduğumuz zaman bile özür diliyordu. Yine de her hareketimi izliyordu. Yoğun bakışlarını her zaman üzerimde hissediyordum. Bazı açılardan, onun dokunuşunu bu bakışların yoğunluğuna tercih ederdim.

Okula odaklanmaya çalıştım ama kalbimin sadece yarısı okuldaydı. Dersler hâlâ ilginç ve düşündürücü olsa da eskisi kadar büyüleyici değildi ve zihnim birden fazla kez dağıldı. Denny'ye daha fazla odaklanmaya çalıştım. Kulüpteki akşamımızdan bu yana biraz canlanmıştı, bu da beni korkunç derecede suçlu hissettiriyordu, ama hala iş gününü sefil bir şekilde geçiriyordu. Max'ten ve ona yaptırdığı anlamsız işlerden bahsedip duruyordu, ama doğrusunu söylemek gerekirse tek kelimesini bile duymuyordum. Zihnim sürekli dağılıyordu. Jenny ve Kate'e, onlarla daha yakın arkadaş olmaya odaklanmaya çalıştım. Bazı zamanlar hepimiz işten önce kahve içmek için buluşurduk ve onlar da görüştükleri erkekler hakkında sohbet ederlerdi. Bu sohbete ekleyecek pek bir şeyim olmadığından, gönülsüzce dinlerdim ve aklım Kellan'a kayardı.

Hatta aileme odaklanmaya, onları daha sık aramaya çalıştım. Annem ruh halimi anladı ve hemen eve gelip onu görmemi istedi. Babam Denny'yi beni terk ettiğinde kalbimi kırdığı için suçladı, ki öyle bir şey yapmadığına dair onu temin ettim. Aksine, beni terk ettiği için onu terk ettiğimde ben onun kalbini kırmıştım, niyeti asla bu olmamasına rağmen. Ve kız kardeşim... şey, onunla henüz konuşamıyordum bile. Ona kızgın falan değildim. Kellan'ı bile içten içe affetmiştim. Belki onu affetmemiştim ama bu anıyı zihnimin en arka köşesine itmiştim. Ama henüz Anna'yla konuşamıyordum. Onun adını dudaklarından duymaya bile dayanamıyordum. Henüz değil... ya da asla.

Günler geçtikçe kendimi Kellan'ı özlerken buldum - dokunuşunu özliyordum, mutfakta sarıldığımız sessiz sohbetlerimizi özliyordum

Kahve içerken, beni şehrin her yerine götürürken komik bir hikaye gülüşünü özlüyordum. Tekrar denemeli miyiz diye düşünmeye başladım. Belki bu sefer, bunu yürütmenin bir yolunu bulabiliriz.

"Kellan," dedim usulca, bir sabah kahve içmek için aşağı indiğimde yanımdan geçerken. "Lütfen gitme. Birlikte yalnız kalabilmeliyiz."

Durdu ve bana baktı, mavi gözleri hüznüydü. "Olmasak daha iyi, Kiera. Daha güvenli."

Kaşlarımı çattım. "Daha güvenli mi? Bunu sanki saatli bombaymışız gibi söylüyorsun."

Yarı gülümsedi ve kaşlarını kaldırdı. "Öyle değil mi?" Gülümsemesi düştü ve birden bitkin göründü. "Bak ne oldu. Seninle böyle konuştuğum için kendimi asla affetmeyeceğim."

Korkunç anıyı hatırlayınca yüzüm kızardı ve yere baktım. "Yapma... haklıydın. Korkunç derecede kaba ama haklıydın." Kaşlarımın altından ona baktım.

Ürktü ve bana doğru bir adım attı. "Kiera, sen-"

O korkunç konuşmayı yeniden başlatmak istemediğim için sözünü kestim. "Arkadaşlığımızın bir kısmını geri alamaz mıyız? Konuşamaz mıyız?" Aramızda sadece bir adım kalana kadar ona doğru bir hamle yaptım. "Hiç dokunamaz mıyız?"

Hemen iki adım geri çekildi ve yutkunarak başını salladı. "Hayır, Kiera. Sen haklıydın. O günlere geri dönemeyiz. Denemek bile aptalcaydı."

Gözlerimin dolduğunu hissettim. Eskiden nasıl olduğunu özlemiştim. "Ama ben istiyorum. dokunmak, sadece sarılmak istiyorum... Artık değil." Bağımlılığımın kurtulmaya çalışıyordum. Sıcak kollarının beni sarmasını istiyordum. Başımı omzuna koymak istiyordum. Tek istediğim buydu.

Yorgun gözleri kapandı ve açmadan önce derin bir nefes aldı. "Yapmamalısın. Sadece Denny'ye sarılmalısın. O senin için iyi bir adam... Ben değilim."

"Sen de iyi bir adamsın." Kollarımda hıçkırığa hıçkırığa ağıladığı düşüncesine engel olamıyordum. Hiç bu kadar pişman birini görmemiştim.

"Gerçekten ," diye fısıldadı odadan çıkarken.

Denny işe gitmek için hazırlanırken onunla otururken Kellan'ın sözleri kafamın içinde yankılandı. Gömleğini giyerken neşeyle bana bir öpücük verdi. Ondan uzaklaşmak istedim ama sonra böyle hissettiğim için kendimi suçlu hissettim. Mutsuz olmam Denny'nin suçu değildi. İşine ne kadar zaman ayırması gerektiğini bir kenara bırakırsak, ki bunun da onun hatası olmadığını kendime sürekli hatırlatıyordum, Denny bana geri döndüğünden beri yanlış bir şey yapmamıştı. Sıcak, tatlı, komik, çekici ve sürekli beni mutlu etmeye çalışan biriydi. Ruh hali neredeyse sabitti, sevgisi ve sadakati asla sarsılmazdı. Kellan'ın aksine onun benim için ne hissettiğinden her zaman emindim. Peki Kellan'ı kaybettiğim için neden böyle bir kayıp hissettim? Başından beri senin olmayan bir şeyi kaybedebilir misin? Denny yanıma oturup beni usulca öperken bunu düşündüm.

"Hey, düşünüyordum da..."

Denny'nin benimle konuştuğunu fark ettiğimde irkildim. "Ne?" diye sordum. Zihnimi şimdiki zamana geri dönmeye zorlayarak sordum.

Yarı gülümsedi. "Henüz tam olarak uyanmadın, değil mi?" Ayakkabılarını giyerken başını hafifçe salladı. "Bekleyebilir, neden uyumaya devam etmiyorsun?" Ona baktı ve sıcak bir şekilde gülümsedi. "Her sabah benimle kalkmak zorunda değilsin, biliyorsun. Geç geldiğini biliyorum." Eğildi ve beni tekrar usulca öptü. "Senin de uykuya ihtiyacın var."

Her sabah erken kalkmamın nedeninin aslında Denny olmadığını bildiğim için içim burkuldu. En başta aklıma gelmemesi gereken acı verici düşüncelerle savaşmak isteyerek, Denny'nin orijinal düşünce zincirine devam etmesini sağladım. "Hayır, devam et, ben uyanığım... Ne düşünüyordun?"

Ayakkabılarını bağladı ve sonra dirseklerini dizlerine dayayarak yatağa oturdu. Biraz mahcup bir ifadeyle bana baktı ve elini çenesinde gezdirdi. Onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu aklı başında bir şekilde merak ederek ve bu şekilde görünmesine neden olacak ne bildiği konusunda biraz endişelenerek, "Ne oldu?" diye sordum.

Sorumdaki isteksizliği fark etmeden utangaç bir tavırla, "Gelecek ayki kış tatilini düşündün mü?" dedi.

Anında rahatladım. "Hayır, pek sayılmaz. Sanırım Noel arifesinde eve gideriz ve hafta sonu burada kalırız diye düşündüm." Endişeyle ona baktım. "İzin alamaz mısın?"

Bana kocaman sırttı. "Aslında bütün hafta izin istemiştim."

Ona ihtiyatla baktım. Denny talepkâr bir tip değildi. " mi ediyorsun?" Ona kaşlarımı kaldırdım.

Yüz ifadem karşısında güldü. "Tamam... görünüşe göre ofis o hafta kapanıyor. Kimse çalışmıyor... Max bile." Yine koyun gibi sırttı. "Yani bir hafta boyunca gerçekten boşum... ve..." yere baktı ve parmaklarını birbirine geçirdi, "Seni eve götürmek istiyorum."

Gözlerimi kırptım, kafam karıştı. Ben de öyle demedim mi? "Tamam, anladım ki..."

Bana baktı, yüzü ciddiye. "Benim evim, Kiera... Avustralya. Seni ailemle tanıştırmak istiyorum."

Şaşırmış bir şekilde yere baktım. "Oh." Bu düşünce beni korkutsa da onlarla tanışmayı hep istemiştim. Ama o zamandan beri çok şey değişmişti. Onlar bilirdi. Bir şekilde, ebeveynlerin altıncı hissi devreye girecek ve sadece bir bakışla beni fahişe ilan edip onun önünde kınayacaklardı. Bunu biliyordum. Gidemezdim. Ama o bunu anlamazdı.

"Ama Noel, Denny? Ailemle geçirdiğim hiçbir Noel'i kaçırmadım." Az önceki düşüncemden ve sevdiklerimden uzakta geçireceğim Noel günlerini düşünerek kırık bir şekilde iç çektim. "Başka zaman gidemez miyiz?"

İçini çekti ve ben tekrar ellerini incelediği yere baktım. "Bunun ne zaman olacağını bilmiyorum, Kiera. Max'ten tekrar ne zaman kurtulacağımı kim bilebilir?" İkinci kez içini çekti ve başını çevirip bana bakmadan önce bir elini saçlarında gezdirdi. "Sadece bunu düşünecek misin?"

Sadece başımı sallayabildim. Harika, gereken bir şey daha. Sanki zihnim yeterince dolu değilmiş gibi. Denny düşünceli düşünceli bana baktı, sonra ayağa kalktı ve hazırlanmayı bitirdi. Bana veda öpücüğü verdiğinde ben hâlâ yatakta oturmuş düşünüyordum.

Büyük bir parçam ailesinin benim hakkımda ne düşüneceği konusunda endişeliydi, ama o gece Kellan'ı iş yerinde izlemek farklı bir kalp kırılmasını yüzeye yaklaştırdı. Onu çok özleyecektim... korkunç bir şekilde. Onu masasında arkadaşlarıyla oturmuş beni izlerken, belki de bu konuyu onunla konuşmam gerektiğini düşündüm. Ama konuşmadım. Zaten cevabının ne olacağını biliyordum - Denny ile git, ayrı kalmak bizim için iyi olacak, onunla birlikte olmalısın, o senin için doğru adam, vs. vs. vs. Bunların çoğu zaten aklımın bana söyledikleriydi, ama kalbim? Denny'nin izin süresini hafta sonlarıyla birlikte neredeyse iki haftaya çıkarabilirdik ve Kellan'ın delici mavi gözlerinden iki hafta uzak kalabilirdik... sadece bu düşünce bile bağımlılıktan kurtulma sürecimi hızlandırdı.

Denny'nin teklifinden birkaç gün sonra, derin bir uykudan uyandım, kafam karışmıştı. Tuhaf hissediyordum ve nedenini bilmiyordum. Yine rüya görüyor olmalıydım. Bütün hafta boyunca rüyamda Kellan'la paylaştığım o son acı dolu öpücüğü görmüştüm. İnanılmaz derecede yumuşak öpüşmemiz, hiç bitmesini istememiştim. Ama sonra, gözlerindeki hüznün, odadan çıkarken yanağındaki o son yıkıcı gözyaşı ve uğursuz son sözleri vardı. Kafam karışmış bir halde usulca iç çektim.

Hafif parmaklar saçlarımda, sırtımda gezindi. Biraz ürperdim. Kellan'ı düşünürken Denny bana dokunduğunda kendimi hep çok suçlu hissedirdim ve son zamanlarda genellikle Kellan'ı düşünüyordum. Hâlâ Denny'yle gidip gitmeme konusunu düşünüyordum. Avustralya'ya gitmesek bile eve, ailemin yanına dönecektik ve Anna da orada olacaktı. Bu benim için neredeyse bir kaybet-kaybet durumuydu. Ya başka bir ülkeye gidecektim ve oğullarına karşı yaptığım aldatmacayı doğrudan görecektim insanlarla yüzleşecektim ya da Kellan'la yaşadığı korkunç ilişkiyi bütün bir hafta boyunca kontrol edemeyecek olan Anna'yla yüzleşecektim. Bu da beni, her iki durumda da Kellan'dan bir süreliğine ayrılmak zorunda kalacağım gerçeğine getirdi. Tanrım, ilişkimiz bitmiş olsa bile onu özleyecektim.

"Günaydın." Aksanlı olmayan tanıdık bir ses kalbimi delip geçti.

Düşüncelerimden anında sıyrılıp arkamı döndüğümde çok seksi, çok memnun görünen Kellan'la yüz yüze geldim. Bir anda daha fazla farkına vardım. Çıplak göğsümü zar zor örten ve Kellan'ın çıplak belinin üzerinde duran garip çarşafa baktım. Odanın etrafına baktım... onun odasına. Pencereden süzülen sabah ışığını izlerken kalbim hızla çarpıyordu.

"Oh Tanrım..." Elini rahatça yanağıma götürüp beni öpmek için kendine çekerken fısıldadım.

Boğazının derinliklerinden güldü. "Hayır... sadece ben," diye alay etti ve beni usulca öptü.

Onu geri ittim, çıplak göğsünün parmak uçlarımda, çıplak vücudunun geri kalanının benimkinden sadece birkaç santim uzakta olduğunun farkındaydım. "Ne oldu ki? Hatırlamıyorum. Neden biz...? Biz...?" Harika, şimdi de düşüncelerimi tam olarak oluşturmıyordum.

Daha da geriye çekildi, kafası karışmış görünüyordu. "Sen iyi misin?" Yaramazca sırıttı. "Bu sabahın oldukça gergin geçtiğini biliyorum ama seni kırdım mı yoksa?" Bana göz kırptı ve bir öpücük daha kondurdu.

İçimi panik kapladı. "Tanrım, bitirdik. Kellan, bunu bitirdik. Biz... Biz... yapamayız..."

"Kiera, beni korkutmaya başlıyorsun." Adamın kaşları endişeyle çatıldı.

"Sadece bana neler olduğunu söyle!" Sesim biraz fazla yüksek ve gür çıkmıştı. Büyük bir çabayla susturdum. "Denny nerede?"

"O işte, Kiera. Bunu hep o isteyken yaparız." Dirseğinin üzerine oturdu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Bunu gerçekten hatırlamıyor musun?"

"Hayır..." Fısıldadım. "Ne demek istiyorsun... her zaman?"

Üzerime eğildi, parmağıyla yanağıma hafifçe okşadı. "Kiera, Denny işe gidiyor, biz buraya , biz..." dudağını ısırıp ve

baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi, "...sıcak...terli...seks...okula gitmeden önce." Parmaklarını tekrar saçlarımin arasında gezdirdi. "Bazen, bugün olduğu gibi, okulu asar ve günün büyük bir kısmında benimle yatakta kalırsın." Beni nazikçe, şefkatle öptü. "Bunu haftalardır yapıyoruz. Böyle bir şeyi nasıl unutabilirsin?"

Şok olmuş bir halde ona baktım. "Ama... ama hayır. Arabadaki kavgadan sonra her şeyi bitirdik. Her şeyi bitirdin. Söz verdin..."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Senden uzak durma konusunda iyi olmadığımı da söyledim. Biz birlikte olmalıyız, Kiera. Birbirimize ihtiyacımız var. Uzak kalmak mümkün değildi. Teslim olduğumuzdan beri her şey çok daha iyi oldu." Beni tekrar öptü, yavaşça, daha da şefkatle. "Sana göstereceğim..."

Kafa karışıklığı beni ele geçirdi, dondurdu. Mutfaktaki son acı dolu kucaklaşmamız dışında hiçbir şey hatırlamıyordum. Onunla her gün yattığımı hatırlamıyor muydum? Bana uyuşturucu falan mı veriyordu? Beni sevgiyle öperken ve eliyle yanağımı kavrarken artık bunu düşünemiyordum. Rahatlamıştım. Öpücüğüne hevesle karşılık verdim. Bunu gerçekten özlemiştim. Üzerime eğildi, beni sırtüstü yatmaya zorladı ve elini boynumdan, göğsümden, belimden aşağı kaydırды. Nefesim hızlandı, kalbim küt küt atmaya başladı.

Gülümsedi ve yanağımı, çenemi, boynumu öptü. "Gördün mü... hatırlıyorsun..."

Buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışarak gözlerimi kapattım. Üstüme çıktı, dizleri benimkilerin arasında kayıyordu. Dudaklarını tekrar ağzıma götürdü ve öpücüğü yoğunlaştı. Vücudumda dolaşan hisler karşısında nefesim kesildi. Bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Durdurmalı mıydım bilmiyordum. Boyun eğmeyi ve zaten sık sık boyun eğdiğim bir şeye teslim olmayı düşünüyordum ki aniden kapı açıldı.

Denny orada durmuş, dehşet içinde bizi izliyordu, gözleri öfkeliydi. "Kiera?"

Hızla doğruldum ve çok sakın görünen Kellan'ı üzerimden ittim. "Denny... bekle, açıklayabilirim." Bunları nasıl açıklayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Öfkeden çılgına dönmüş gözlerle yatağa doğru yürüdü. "Açıkla?" Üzerime doğru eğildi. "Bir fahişe olduğunu açıklamana gerek yok! Bunu kendim de açıkça görebiliyorum!"

Hıçkırmaya başladım. Kellan yavaşça yatakta doğrulup bana eğlenerek baktı.

Denny kolumu tutup sarstı. "Kiera?" Sesi nazik ve şefkatliydi ama gözleri hâlâ öfkeliydi. Bunu tekrar yaptı ve ben şaşkınlıkla ona bakakaldım, yumuşak sesi öfkeli yüzüyle hiçbir şekilde uyuşmuyordu. "Kiera?"

Bir başlangıçla uyandım. Geceydi. Pijamalarımı giymiştim. Odamdaydım... ve Denny sakince yatağımın yanımda uzanmış, kolumu hafifçe sallıyordu. "Kabus görüyorsun, yok." Aksanı sıcak ve rahatlatıcıydı.

Gözyaşlarımı geri kııptım. Tanrıya şükür... sadece bir rüya. Aniden, üzüntüden gözyaşlarımı geri kııptım. Sadece bir rüya...

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu uykulu bir sesle.

Başımı salladım. "Ben... Ben hatırlamıyorum." Dikkatle ona baktım. "Bir şey söyledim mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır... sadece inliyordun, titriyordun. Korkmuş görünüyordun."

İçimi bir rahatlama kapladı. "Oh." Yatakta doğruldum ve o da benimle birlikte doğrulmaya başladı. "Hayır, sen yatağına dön. Ben biraz su getireceğim."

Başını salladı ve gözlerini kapatarak tekrar yere yığıldı. Eğilip alnından öptüm, gülümsemesini sağladım ve sonra ayağa kalkıp sessizce kapıdan çıktım. Çok yoğun bir rüyaydı. Yanından geçerken Kellan'ın kapısına bakamadım bile. Buna ne sebep olmuştu? Emin değildim, bu beni endişelendiriyordu...

Hâlâ rüyayı düşünerek sessizce mutfığa doğru yürüdüm ve kapının girişinde olduğum yerde durdum. Kellan oradaydı ve şaşırtıcı bir şekilde yalnız değildi. Uzun boylu, uzun bacaklı bir esmeri kapıya doğru itiyordu.

Buzdolabı. Çıplak, kadınsı bacaklarından biri adaminkine dolanmıştı ve Kel- lan'ın eli kadının kısa eteğinde kayıyordu. Doymak bilmez bir şekilde öpüşüyorlardı, kadın onunla birlikte olmanın heyecanına kendini tamamen kaptırmıştı. Adam daha bilinçliydi; ben odaya girerken bana baktı.

Kadın ilgisini adamın boynuna, çenesine ve kulağına yöneltince adamın yüzünde bir an için şok ifadesi belirdi. Eli göğsünden aşağıya doğru inerek kot pantolonunun üzerine geldi. Eli sıkıca aşağıya kayd ve kot pantolonunun ön kısmına geri döndü ve oldukça yüksek sesle inledi. Midem kalktı ve odadan çıkmak istedim ama onlara bakmaktan kendimi alamadım.

Kendini toparlayarak kadına döndü. Kadın onu öpmeye çalıştı ama adam ustalıkla ondan uzaklaştı. "Tatlım..." diye mırıldandı ve kadın dudaklarını ısırarak ona hayranlıkla baktı. "Beni yukarıda bekleyebilir misin? Oda arkadaşım ile konuşmam gerekiyor."

Bana bir kez bile bakmadı. Gözlerini ondan hiç ayırmadı, sadece başını salladı ve adam onu tekrar derinden öpmek için eğildiğinde nefesi kesildi. Kendini tekrar ona kaptırmaya hazır görünüyordu ama adam ondan uzaklaştı ve onu sertçe girişe doğru götürdü. "Sağ taraftaki. Birazdan geliyorum," diye tekrar mırıldandı ve kız kıkırdarak yatağına gitmek için odadan kaçtı.

Kusacak gibi hissettim. Lavabonun üzerine eğilip orada kusmayı düşündüm. Kellan girişte bir an durakladı, sırtı bana dönüktü. "Sence yanlış kapıyı açarsa Denny'nin ilgisini çeker mi yoksa üzülür mü?" dedi omzunun üzerinden rahatça.

Ona bakakalmıştım, nutkum tutulmuştu. Sonunda dönüp bana baktı, yüz hatlarına sakinlik yerleşmeden önce yarım saniye boyunca gözlerinde tuhaf bir vardı. Bana doğru birkaç adım attı. Geri çekilecek gibi oldum ama kendimi tuttum. "Daha önce biriyle ne zaman görüştüğümü bilmek istediğini söylemiştin. Şey... sanırım biriyle görüşüyorum."

Hala söyleyecek bir şey bulamıyordum, o da devam etti. "Biriyle çıkacağım. Sana söyledim, bunu senden saklamayacağım, o yüzden..." Derin bir nefes almak için durakladı. "Şimdi yukarı çıkıyorum ve-"

Yüzümde sadece korku ve tiksintiye benzeyen bir ifade belirdi ve hemen ne yapacağını açıklamayı bıraktı. Zaten bunu az çok anlamıştım.

"Saklamayacağımı söyledim. . Tam açıklama, değil mi?"

İçimde bir öfke parladı. Bu konuyu konuştuğumuzda, eve yabancı kadınlar getirmesini, ince duvarlarımız arasından onları dinlememi . Sanırım sadece hoşlandığı birini bulursa ve onunla aylarca çıkarsa, o zaman belki benden çok çok uzakta bir otel odasına gidebilirler ve ben de o zaman... anlayabilirim demek istemiştım. Sanırım bu senaryo biraz gerçekçi değildi.

"Adını bile biliyor musun?" Hararetle fısıldadım.

Cevap vermeden önce bir saniye boyunca boş gözlerle bana baktı. "Hayır, gerek yok Kiera," diye fısıldadı. Ona soğuk, buzbir bakış attım. O da bana karşılık verdi ve "Beni yargılama... ben de seni yargılamayacağım" diye tersledi. Bununla birlikte arkasını döndü ve odadan çıktı.

Susuzluğum tamamen geçmişti, tekrar hareket edebildiğimde neredeyse koşarak merdivenlerden yukarı çıktım. Daha sonra odasından gelen kahkahalar ve erotik sesler, gecenin geri kalanı boyunca midemi bulandırdı...

Ertesi sabah yataktan çıkmadım ve Denny'nin uyanmasını bekledim. Kadının ellerinin Kellan'ın kot pantolonunda bir aşağı bir yukarı dolaştığı görüntü peşimi bırakmıyor, sesler hâlâ kafamda yankılanıyordu. Dün gece bu sesleri duyduğumu hatırlayınca gözyaşlarımı yuttum; kadın sessiz değildi. Gecenin bir yarısı gittiğini duymuştım (görünüşe göre, yatıya kalmak teşvik edilmiyordu), ama bu sabah Kellan'la yalnız kalmak istemiyordum. Hangisinin benim için daha gerçeküstü olduğundan emin değildim, birlikte olduğumuzu gördüğüm tuhaf rüyam mı, yoksa onu o kadınla görmek mi? Gerçekten çıkmayı düşündüğü şey bu muydu?

Denny bir süre sonra uyandı ve hala onunla birlikte yatakta olan bana gülümsedi; genellikle o uyurken dışarı kaçardım. Bana doğru uzandı ve boynumu öpmeye başladı. Sertleştım ve iç çekerek durdu. Şu anda hiç havamda değildim. Sabırla oturup kalkmasını, gerinmesini ve ayağa kalkmasını bekledim ve sonra oturup ona doğru yürüdüm, elimden geldiğince gülümsedim.

"İyi misin? Yorgun görünüyorsun," diye sordu, elini tatlı tatlı saçlarımda gezdirerek.

Başımı salladım ve gülümsememi canlandırmaya çalıştım. "Sadece iyi uyuyamadım... Ben iyiyim."

İkimiz de giyindik ve günümüze hazırlandık. Ben Denny'yi geç bırakmadan olabildiğince uzun sürede hazırlandım, o da dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle hazırlanmamı izledi; her zaman sabırlıydı, elinden geldiğince benimle biraz zaman geçirmeye istekliydi. Bu düşüncenin boğazımda yarattığı yumruyu yuttum ve elini tutarak birlikte aşağıya, mutfığa indik. Kellan uyanıktı elbette ve oturma odasında televizyon izliyordu. Bizi duyunca televizyonu kapattı ve odaya girdi. Denny ona gülümserken ben gözlerimi devirip içimi çektim.

Kellan bizi selamladı, sonra bana tuhaf tuhaf bakarak Denny'ye sordu. "Bu gece birkaç arkadaşımı davet etmeyi düşünüyordum. Sizin için sorun olur mu?"

Denny bizim yerimize cevap verdi, "Elbette dostum, her neyse... burası senin yerin." Gülümsedi ve bizim için hızlı bir kahvaltı hazırlamak üzere buzdolabına giderken onu omzundan alkışladı.

Kellan masanın yanında sessizce durduğum yere doğru baktı. "Bu konuda iyi misin?"

Kızardım ve sorusundaki duraksamayı ve aslında bana ne sorduğunu anlayarak yere baktım. "Tabii... her neyse." Daha sonra geriye dönüp baktığımda, muhtemelen dürüst olup hayır demeliydim.

Günün geri kalanında kafam sisler içindeydi. Tüm okul boyunca ve işteki vardiyam boyunca aklım mutfaktaki son öpüşmemiz, onunla bir ilişki yaşama hayalim ve buzdolabına yaslanmış uzun bacaklı esmer arasında gidip geldi.

Pete's'teki vardiyamın ortasında D-Bag'ler geldi ama Kellan onlarla birlikte değildi. Çoktan eve dönmüş, eğleniyor olmalıydı. Eğer grubu davet etmediyse, evimizde kimi bulacağımdan emin değildim. Beklenti midemi ağrılı düşümlere bağladı. Dürüst olmak gerekirse

ne beklemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kellan'ın "birkaç arkadaş" derken neyi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Evan sisimi fark ettiğinde gruba biralarını uzatıyordum. "İyi misin, Kiera? Kendinde değil gibisin?" diye kibarca sordu.

Griffin o kadar kibar değildi. "Evet, bir şeyler mi karıştırıyorsun?"

Matt, Kellan'ın yapacağına çok benzeyen bir hareketle onun göğsüne öyle bir vurdu ki yutkunmak zorunda kaldım. "Hayır, ben iyiyim... sadece yorgunum." Bir süre düşünceli düşünceli onlara baktım, sonra ağzımdan kaçırdım: "Kellan'ın bizim evdeki partisine mi gidiyorsunuz?"

Matt şaşırılmış bir halde Griffin'e baktı. "Kellan parti mi veriyor?"

Kaşlarımı çattım. "Sana söylemedi mi?"

Griffin küstahça baktı. "Kellan Kyle dışında da hayatlarımız var, biliyorsun."

Kızardım ve Evan hemen cevap verdi, "Hayır. Zaten gitmiyorum. Bir randevum var." Bana göz kırptı, sıcak kahverengi gözleri yeni bir aşk ihtimaliyle parlıyordu.

Matt de başını salladı ve bir elini dikenli saçlarında gezdirdi. "Hayır, bu gece Kellan'ın hayranlarıyla takılmak istemiyorum." Griffin'e doğru baktı. "Sen mi?"

Griffin şaşırtıcı bir şekilde kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır! Kellan'ı ve onun aptal partilerini sikeyim."

Matt ona güldü. "Dostum, bunun için hâlâ kızgın mısın? Bu çok uzun zaman önceydi."

Kollarını göğsünde kavuşturup beğ yağındaki bir çocuk gibi suratını astı ve Matt'e ters ters baktı. "Açıkça benim dediğim oldu."

Evan iç çekti. "Bir insan üzerinde hak iddia edemezsin Griffin."

Griffin ona bir bakış fırlattı, ben ise ne hakkında konuştuklarını anlayarak derin bir şekilde kızardım. "Evet, evet yapabilirsin... ve yaptım ve beni açıkça duydu. Hatta tamamen aynı fikirde olarak 'her neyse Griffin' dedi. Ama o şerefsiz daha sonra kimi odasına götürdü?" Öfkeyle göğsünü işaret etti. "Hatunumu!"

Matt yine güldü. "Ne zamandan beri 'her neyse' tam bir anlaşma oldu?" Biraz daha güldü ve Evan da ona katıldı.

Griffin az önce ona uzattığım biradan bir yudum aldı. "Dostum, başka bir adamın hakkını yemek hiç hoş değil. Artık onun sahasında oynamıyorum." Matt histerik bir şekilde gülerken o sandalyesinde somurtuyordu.

Evan kıkırdadı ve "Doğru.... işte bu yüzden Kellan kızı kaptı, ev sahibi avantajı" dedi.

Griffin yüksek sesle nefes verdi ve sonra ikisine de kaşlarını çatı. "Kapayın çenenizi... pislikler." Sonra birasını yudumladı.

Derinden kızarak ve konuyu açtığım için özür dileyerek hızla masadan kalktım. Şimdi eve gitmekten gerçekten korkuyordum.

Jenny o gece vardiyamdan sonra beni bıraktı. "İçeri gelmek ister misin?" Jenny arabayı tıklım tıklım dolu caddeye ve araba yoluna çekerken aniden sordum. "Kellan'ın bir...şeyi var." Omuz silktim. Farkında olmasa bile bu gece onun desteğine ihtiyacım olacağını hissediyordum.

"Tabii, biraz içeri gelebilirim." Gülümsedi ve Denny'nin arabasının arkasına sıkışmayı başardı, kendi arabasını park etti ve ön kapıya doğru ilerledik.

Kapıyı açarken nefesimi tuttum. İlk fark ettiğim şey Denny ve Kellan'ın kanepede sohbet edip rahatça güldükleriydi. Girişe doğru yürüdüm, çantamı yere bıraktım ve ceketimi astım, kendimi daha gevşemiş hissediyordum. Onları tekrar birlikte mutlu görmek harikaydı. Birbirleriyle gerçekten konuşmalarının üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyordu. Ancak onlara doğru yürümeye başladığımda ruh halim aniden değişti. Siyah saçlı, esmer tenli ve son derece güzel bir kız Kellan'ın kucağına oturdu ve onu öptü. O da güldü ve kızı öptü. Denny gülümseyerek onlardan uzaklaştı ve bana doğru baktı. Bana sıcak bir şekilde gülümsedi.

ve el salladı, ama sonra kaşlarını çattı. Kellan ve şıfıntısına kaşlarımı çattığımı fark ettim ve yüzümü düzeltmeye çalıştım.

"Vay canına... Bütün bu insanları tanıyor musun?" Jenny yanıma yaklaşırken sordu.

Ancak o zaman oturma odasında bir düzine kadar insan olduğunu ve mutfaktan daha fazla ses geldiğini fark ettim. Birkaç arkadaş, ha? Ona doğru baktım. "Hayır."

Kanepede oturan Denny'ye el salladı ve biraz güldü. "Kellan onları tanıyor gibi görünüyor."

İstemeye istemeye kanepeye döndüm. Kellan hâlâ kızı öpüyordu, oldukça dikkatliydi, eli kızın kalçasında geziniyordu. Dilinin kızın ağzındaki görüntüsü midemin kalkmasına ve içimin yanmasına neden olunca arkamı döndüm. Gözlerimi hâlâ merakla beni izleyen Denny'ye kaydardım. Oturma odasına girdiğimizde ayağa kalktı ve bize doğru .

"Hey Jenny," dedi kibarca ona. Sonra bana döndü. "İyi misin? Burada çok fazla insan olduğunu biliyorum. Kellan sadece ona söylememiz gerektiğini ve onları dışarı atacağını söyledi." Bana sıcak bir şekilde gülümsedi ve sarılmak için beni kendine çekti.

Ben de ona sarılırken zayıf bir gülümsemeye yetindim. Omzunun üzerinden Kellan'ı görebiliyordum. Sevişmeyi bırakmış, parmaklarını esmer kızın buklelerinde gezdiriyor, bir yandan da Denny'nin az önce terk ettiği yerde oturan çilek sarısı bir kızla konuşuyordu. Şaşkınlıkla ona doğru eğildi ve yumuşak bir öpücük verdi; kucağındaki kadın hiç umursamıyor gibiydi.

"Hayır... sorun değil. Yine de bir içkiye ihtiyacım var." Umarım sesimde çok fazla zehir yoktur. Anlam veremediğim bir şekilde öfkem kabarmaya başlamıştı.

"Elbette, hadi." Jenny arkamızdan gelirken o beni kalabalığın arasından çekti

Denny tezgahın üzerindeki açık paketten bir bira aldı ve bana uzattı. Ona teşekkür ettim ve hemen açıp bir yudum aldım. Gerçekten, rahatlamaya ihtiyacım vardı. Etrafa yayılıyorsa ne olmuş yani? Bunda büyük bir şok yok. Onun böyle olduğunu zaten biliyordum.

Önümüzdeki birkaç saati utanç verici ve soru işaretlerine yol açacak bir sahne yaratmadan atlatmak için kendimi zorlayarak masadaki boş bir sandalyeye oturdum ve Jenny ve Denny ile kibarca sohbet etmeye odaklandım. Etrafımızdaki yarım düzine yabancıyı izledim. Grubun buraya gelmemiş olmasına biraz şaşırmıştım. Eminim böyle bir şey hoşlarına giderdi. Ama yüzde kadın olan grup daha önce görmediğim insanlardı. Aslında, şimdi onları daha yakından izlediğime göre, bir çift belli belirsiz aileden görünüyordu... belki de hayranları?

Denny'nin odadaki birkaç adamdan biriyle konuşmasını dinliyor ve kalabalığı izliyordum ki oturma odasındaki insanları izlemeye döndüm. Cesetlerin arasındaki bir aralık bana Kellan'ı görme imkânı verdi. Ayaktaydı ve çilek sarışını kadınla dans ediyordu, koyu saçlı kadın da kanepeden onları izliyordu. Hatırladığım şaşkınlıkla çenem düştü. Onunla dans ediyordu, tıpkı kulüpte benimle dans ettiği gibi. Onun arkasındaydı, kolu belindeydi, eli kot pantolonunun üzerindeydi, onu kalçalarına doğru çekiyordu ve beni kızartacak şekilde birlikte hareket ediyorlardı. Gülümseyerek başını kızın kulağına doğru eğdi ve bir şeyler fısıldadı, kız dudaklarını ısırıp ona doğru sarktı. Mahrem anımızın bir başkası üzerinde kullanılması beni merakla öfkелendirdi.

Hâlâ gülümseyerek başını kaldırdı ve ilk kez göz göze geldik. Gülümsemesi yarım saniyeliğine kayboldu ve bana garip, neredeyse üzgün bir şekilde baktı. Sonra gülümsemesi geri geldi ve gözleri ısındı. Bana kibarca başını salladı ve dikkatini arkasından gelip sırtına bastıran siyah saçlı kadına çevirdi. Ona genişçe ve arkasına yaslanarak onu derinden öptü. Midem bulanmış ve öfkelenmiş bir halde arkamı döndüm.

Onu izlediğimi gören Jenny bunu fark etti. "İyi misin?" İki fahişesiyle dans eden Kellan'a baktı, sonra tekrar bana döndü. "Bu seni rahatsız mı ediyor?" diye fısıldadı.

Paniklemiştim, bunun beni neden kızdırdığını nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Başımı salladım ve şişeme baktım. "Hayır, hayır tabii ki değil. Sadece... bu iğrenç." İffetli görünmeye çalışarak tekrar ona baktım. "İki kadın... gerçekten mi? Bu sadece bela aramaktır."

Biraz güldü ve ona baktı. "Evet... Sanırım öyle." Başını salladı, sanki onun için gerçekten önemli değilmiş gibi. "Şey, dikkatli olduğunu söylüyor, yani, sanırım, senin tekneni ne yüzdürürse, değil mi?"

Bu beni biraz şaşırttı. "Ona... bunu mu sordun?"

Tekrar güldü. "Hayır... Kellan'ın aşk hayatı onunla konuşmak istediğim bir konu *değil*." Şaşkın yüzüme tekrar güldü. "Evan ona bir kere sordu ve ben de cevabını duydum. Evan... o her zaman Kellan'ı kollar." Bu düşünceye gülümsedi.

"Ah," dedim sessizce. Kellan'la birlikte olduğumuz zamanları düşünmeden edemiyordum. Hiç de dikkatli davranmamıştı. İlk seferinde güvende olmayı düşünemeyecek kadar sarhoştuk. İkincisinde ise...üstesinden gelmiştik...onun tarafından. Her seferinde o kadar yoğundu ki, güvenlik pencereden dışarı çıktı. Benimle güvende olacak kadar önemsememiş olması beni biraz incitti. Bu düşünce, kaç kızla "güvende" olduğuna dair öfkemi artırdı.

Başımı eğdim ve partinin geri kalanında oturma odasından bilerek uzak durdum. Çok geçmeden insanlar dışarı çıkmaya başladı; hafta içi bir gece için oldukça geç bir saatti. Jenny bana sarıldı ve yarın beni arayacağını söyledi. Denny'ye sarılmasını ve oturma odasına bakmasını, Kellan'a gülümsemesini ve ona el sallamasını izledim. Kellan'ın fahişelerinin henüz gidip gitmediğine bakma isteğime direndim. Sonunda herkes dışarı çıktı.

Herkes mutfakı terk ettikten sonra Denny esnedi ve bana baktı. "Yatmaya hazır mısın?"

Ayağa kalktım ve gerindim. "Evet." İçgüdüsel olarak yanıma doğru uzandım ve oturma odasına baktım. Hareket etmeyi bıraktım. İki kız da hâlâ oradaydı. Aslında Kellan'la birlikte orada olan tek "arkadaşlar" onlardı. Kanepede, onun iki yanında oturuyorlardı ve her ikisinin de elleri göğsündeydi. Sarışın kız dudaklarıyla eğlenirken, siyah saçlı kız boynunu öpüyordu. Kız nefes nefese geri çekildi ve Kellan

diğer kıza gülümsedi. Siyah saçlı kız adamın boynunu emmeyi bırakıp sarışına baktı ve sonra eğilip sarışını öperken Kellan dudağını ısırıp aç gözlerle onları izledi.

Bakışlarımı zorla kaçırıp Denny'ye döndüm, midem ateşle doluydu. Denny onlara aptal gibi sırtıyordu, bu da öfkemi artırıyordu. " gel." Elini tuttum ve onu kabaca mutfaktan geçirip merdivenlerden yukarı çektim. Tepkime gülüyordu ve yatağımıza ulaştığımızda beni bir öpücük için kendine çekti. Onu huysuzca aşağı ittim ve pijamalarımı giydim. Aşağıda olup bitenleri düşünmek beni öfkemden yakıyordu.

Denny ruh halimi fark etti. "Ne var,

Kiera?" "Hiçbir şey," diye tükürdüm ona.

"Hey... bana kızgın mısın?"

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Bilmem ki? Bunu görmekten gerçekten hoşlanmış gibiydin. Kellan'ın onlarla işi bittiğinde kızları buraya, yatağımıza davet edelim mi?" Hiçbiriyle bir şey yapmayacağını biliyordum ama gerçekten kızgındım ve bir çıkışa ihtiyacım vardı.

Yüzü kızardı. "Hayır, bebeğim. Onlara dokunmam. Ben öyle biri değilim, bunu biliyorsun."

"Öyle mi? Peki ben gelmeden önce bu küçük seks partisinde ne yapıyordun?
Bir çifti şipşak sevişmek için gizlice buraya mı getirdin?"

Bana boş bir şaşkınlıkla baktı. "Kanepede oturdum ve Kellan'la konuştum. Hepsi bu, Kiera." Sesi biraz sinirlenmişti. "Ben hiçbir şey *yapmadım*."

"Her neyse." Öfkeyle yatağa girdim, onu yolumdan ittim ve yorgani üzerine çektim. "Başım ağrıyor. Artık uyumak istiyorum."

İç çekti. "Kiera..." "İyi geceler,

Denny."

Kendi tarafına döndü, sonra soyundu ve benimle birlikte örtünün altına girdi. "Tamam... iyi geceler." Başımı şefkatle öptü ve ben biraz geri çekildim. Adil davranmadığımı biliyordum, Denny yanlış bir şey yapmamıştı ama öfkem azalmıyor, artıyordu. Hayal gücüm çılgına dönmüştü, Kellan'ı fahişeleriyle birlikte hayal ediyordum. Denny içini çekti ve yuvarlandı.

Orada öylece yatıyor, öfkeleniyor ve alt kattan gelen sesleri dinliyordum. Sonunda Denny'nin nefes alış veriş i yavaşladı ve düzleşti... Uyuyordu. Bir süre sonra hafif kahkahalar ve ayak sesleri, üç çift ayak sesi, üst kata doğru ilerledi ve Kellan'ın kapısının hafifçe kapandığını ve müziğin açıldığını duydum.

Ayağa kalktım. Dayanamadım. Dinleyemedim. Elimden geldiğince sessizce odadan çıkıp merdivenlerden aşağı indim. Gitmeyi düşündüm... ama nereye gideceğim ya da sabah Denny'ye bunu nasıl açıklayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bunun yerine mutfığa gittim ve bir bardak su doldurdum. , tezgâha yaslandım ve vücuduma sakinleşmesi için yalvardım. Kellan'ın her türlü hakkı vardı.

Mutfakta bir bedenin bana katıldığını hissettiğimde başım eğik, iki elim tezgahın üzerinde ve gözyaşlarım oluşmaya başlamıştı. Dönüp bakamadım. Her iki durumda da mahvolmuştum. Denny bu kadar kararlı olmamı anlayamazdı. Kellan... şey, beni ne kadar rahatsız ettiğini görmesini istemiyordum.

"Kiera?" Kellan'ın sesi karanlık düşüncelerimi yarıp geçti.

Tabii ya. Tabii ki o olacaktı. "Ne var, Kellan?" "İyi misin?"

Sesi yumuşak ve endişeliydi.

Öfkeyle ona doğru döndüm ve durup baktım. Yarı çıplaktı, kot pantolonunun düğmeleri açıktı ve göğsü çıplaktı. Saçlarıyla yeni oynanmış ve dikkat dağıtacak kadar seksi görünüyordu. Onun muhteşemliği ve kimin için yarı giyinik olduğu karşısında boğazımdaki yumruyu yuttum. "Burada ne yapıyorsun? Eğleniyor olman gerekmiyor mu?" Gözlerimdeki yaşları hissedebiliyordum, dökülmemeleri için dua ettim.

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Kızlar istedi..." Buzdolabını işaret etti, sonra açtı ve bir kutu krem şanti aldı. Omuz silkti ve bıraktı.

Gözlerimi devirdim ve yüksek sesle nefes verdim. Tabii ki orospular bunu benim için olabildiğince korkunç hale getirmek isteyeceklerdi. Gözlerimi kapattım ve beni rahat bırakıp porno setine geri dönmesi için dua ettim.

"Kiera..." Adımı o kadar şefkatle söyledi ki gözlerimi açtım. Bana hüznle gülümsedi. "Ben buyum işte. Sen buraya gelmeden önce... bu benim." Üst katta Denny'nin uyuduğu yeri işaret etti. "Bu, bu sensin. Böyle olması gerekiyordu..."

Bana doğru ilerledi, sanki bana sarılacak ya da başımın önünü , ama son anda fikrini değiştirmiş gibiydi ve dönerek odadan çıkmaya başladı. Kapının eşiğinde döndü ve usulca, "İyi geceler, Kiera," dedi.

Sonra benden bir yanıt beklemeden gitti ve gözlerimde biriken yaşlar sonunda döküldü. O geceyi kanepede, televizyonun sesini Denny'yi uyandırmadan mümkün olduğunu düşündüğüm kadar açarak geçirdim.

Bölüm 18

Erkek Fahişe

Uykusuz geçen birkaç gecenin ardından, sabah Denny ile birlikte merdivenlerden indim. Son zamanlarda kahvemi almadan önce hep Denny'nin güne hazır olmasını beklerdim. Denny uyuyabileceğim, onunla birlikte kalkmama gerek olmadığı konusunda ısrar ediyordu ama açıkçası, Kellan'la biraz vakit geçirmek için haftalarca erken kalkmak bende bir türlü kurtulamadığım bir alışkanlık yaratmıştı.

Kellan'ın fizyolojimi bozmuş olması beni rahatsız ediyordu ama Denny ile mutfağa girdiğimizde Kellan'ı görmek beni daha da rahatsız etti. İçeri girdiğimizde bize bakmak için dönen aptalca mükemmel mavi gözleri değildi, aptalca mükemmel dağınık saçları değildi, aptalca mükemmel yontulmuş vücudu değildi ve bize verdiği aptalca mükemmel çarpık gülümsemesi değildi. Aptal gömleğiymiş!

Tezgâha yaslanmış, iki eli arkasında kahvenin demlenmesini beklerken, basit kırmızı tişörtünün üzerindeki kalın yazı daha da dikkat çekiyordu. Çok basit bir şekilde 'Seks için şarkı söyleyecek' yazıyordu. Üzerinde tuhaf duruyordu. Daha çok Griffin'in giyeceği türden bir şeydi, bu da nereden aldığına dair içimde bir şüphe uyandırdı. Barizdi. Kabaydı. Beni kızdırıyordu!

Denny bunu görünce gülümsedi. "Ace! Sen-"

Hemen sözünü kestim. "Ondan bunlardan bir tane bile istersen, bir ay boyunca kanepede yatarsın." Ses tonum belki de kaba bir tişörtün gerektirdiğinden biraz daha öfkeliydi ama elimde değildi.

Ancak Denny benim tepkimi komik buldu. Aptalca sırıttı ve başını sevimli bir şekilde eğdi. "Yapmayacaktım, bebeğim." Bana hızlıca bir

yanına bir öpücük kondurdu ve Kellan'ın yanına gidip omzuna bir tokat attıktan sonra dolaptan benim kahvem ve onun çayı için fincanlar aldı. Hâlâ ona ters ters baktığım yere bakarak kıkırdadı ve "Zaten şarkı söyleyemediğimi biliyorsun" dedi.

Yüzünde eğlenerek bir sırıtışla bu alışverişi sessizce izleyen Kellan kıs kıs güldü ve kahkahalarını zapt etmekte zorlandı.

Şimdi ikisine de kızgın bir şekilde kaşlarımı çattım ve buz gibi bir sesle, "Kahve bittiğinde yukarıda olacağım," dedim. Arkamı döndüm ve hışımla dışarı çıktım, onların artık kontrol edilemeyen kahkahaları beni merdivenlerden yukarı kadar takip etti. Erkekler!

Saatler sonra, işteydim ve hala bütün sabahın siniri içindeydim ki tatlı bir sesle sözüm kesildi. "Yine yapıyorsun, Kiera." Jenny masanın üzerinden eğildi ve bana gülümsedi.

"Ne?" Başımı hafifçe sallayarak transımdan çıktığımı söyledim.

Odaklanmakta güçlük çekiyordum. Kellan, Denny ve benim onunla yaşadığımız onca ay boyunca hiç yapmadığı bir şeyi yapıyordu. Kendi deyimiyle, birileriyle çıkıyordu. Kellan her gece eve farklı bir kız getiriyordu ve ben her gece onun "randevularını" ince duvarlarımızdan dinlemek zorunda kalıyordum. Randevu terimini biraz gevşek kullanmak zorundayım, çünkü bu kadınlar Kellan'la bir insan olarak pek ilgilenmiyor gibiydiler. Onlar daha çok onun küçük şöhret dilimine ve elbette ne kadar muhteşem bir şeye sahip olduğuna hayrandılar. Aynı kadın kapımızdan bir kereden fazla ve sanki hiç bitmeyen bir sıra vardı. Bu beni hasta ediyordu. Uyumak imkansızdı. Sonunda her gece yorgunluktan bayılıyordum. Ama bu ve karnımdaki sürekli öfke ateşi bana zarar veriyordu.

"Yine Kellan'a ters ters bakıyorsun. Kavgayı mı ediyorsunuz?" Merakla bana baktı.

İrkildim ve son birkaç dakikadır düşünceler içinde kaybolmuş bir halde ona ters ters baktığımı fark ettim. Umarım bunu başka kimse fark etmemiştir. Yüzümü içten bir gülümsemeye dönüştürmek için çabaladım. "Hayır, biz iyiyiz... mükemmeliz."

"Partideki kadınlar için hâlâ kızgın değilsin, değil mi?" O korkunç anıyı anlattığında içimi bir ateş sardı. İstedim ki

Eğildim ve karnımı sıktım, çok acıyordu. Ama orada durdum ve sahte gülümsememi korumaya çalışarak kabul ettim. "Biliyorsun, o böyle biri. Her zaman öyleydi, her zaman öyle olacak." Omuzlarını silkti.

"Hayır... 'Ne' yaptığı umurumda değil." "Ne" kelimesini sıradanlıktan daha fazla vurguladım ve Jenny bunu fark etti. Bir şeyler söylemeye başladı ve ben de onu durdurmak için aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. "Sen ve Kellan hiç..." Sorunun nereye gittiğini fark ettiğimde dilimi tuttum. Bunu gerçekten bilmek istemiyordum.

Yine de anladı ve sırıtarak başını salladı. "Hayır, asla olmaz." Kellan'ın masasına baktı, masanın kenarında sevimli mi sevimli küçük bir Asyalı kız oturuyordu ve kızın kulağını kemirmenin arasında ona fısıldıyordu. Kellan o lanet gömleği barda giymişti ve çok da etkili olmuştu. Daha önce, masasında etrafına toplanmış küçük bir grup hayran kadın vardı ve onlara birkaç dize söylemişti. Seçeneklerini bire indirmiş gibi görünüyordu. Onu daha sonra göreceğimi ya da duyacağımı bildiğim için yüzüm kızardı.

Jenny bana baktı, hâlâ gülümsüyordu. "Denemediği için değil ama."

Gözlerimi kırıştırdım, şaşırdım ve sonra şaşırmamam gerektiğini fark ettim. Jenny güzel bir kızdı. "Sana asıldı mı?"

Başını salladı ve masanın benim tarafıma doğru geldi. "Hmmmm... burada çalıştığım ilk hafta boyunca hiç durmadan." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve yanımda durup onu sürtüğüyle birlikte izlemeye başladı. "Bir gün ona açıkça hayır demek zorunda kaldım, ama pantolonuma girmeye çalışmayı bırakırsa arkadaş olabiliriz." Güldü ve bana baktı. "Bunu oldukça komik bulmuştu ve bıraktı, o zamandan beri de aramız iyi."

Yüzümdeki kuşkuyu saklamak için mücadele ettim. Onu geri mi çevirmişti... defalarca? Bu konuda o kadar kötüydüm ki, birinin bunu yapabilmesi benim için bir mucizeydi. "Neden sen...?"

Bana düşünceli bir şekilde baktı. "Başından beri nasıl biri olduğunu biliyordum. Tek gecelik ilişkilerle ilgilenmiyorum ve onun da

daha fazlasını yapabilir." Başını iki yana salladı. "En azından henüz değil. Belki bir gün büyüyecek, ama..." tekrar omuz silkti, "benim için buna değmezdi."

Kızardım ve kendimi aptal gibi hissederek başka tarafa baktım. O haklıydı. Kellan böyleydi - bir baştan çıkarıcı. Ama ilişkiye uygun biri değildi. Hiç olmamıştı, olmayacaktı da. Onu kadınıyla üzgün bir şekilde izledim. Jenny merakla bana baktı.

"Neden soruyorsun, Kiera?"

Ona Kellan'ı sormak için iyi bir nedenim olmadığını fark ettim. "Sebebi yok. Sadece merak ettim, sanırım."

Bir saniye boyunca dikkatle bana baktı ve ben de onu kırmadan nasıl uzaklaşacağımı düşündüm. "O... o sana asıldı mı?"

Yüzüm kızardı ve soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. "Hayır, tabii ki hayır." Bu oldukça doğrudu... yani, belki de zamanın yarısında.

Cevabıma inanmadı. "Benimle konuşmak istersen, Kiera, herhangi bir şey hakkında, konuşabilirsin. Seni anlarım."

Başımı salladım ve sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi sıırıttım. "Biliyorum. Teşekkür ederim Jenny. İşe dönsem iyi olacak, susamış insanlar görüyorum." Gülmeye çalıştım ama sesim ölü ve boş çıktı.

Gitmemi izledi, açıkça şüpheliydi sonra dönüp Kellan'a baktı, o da aynı derecede şüpheliydi. Tanrım, onlar arkadaştı... Onunla konuşur muydu? Ona bir şey söyleyecek miydi?

İlk başlarda onu kadınlarla flört etmekten başka bir şey yaparken görmemiştim ve hatta flört ederken bu bile azalmıştı, ama şimdi istediğimden çok daha fazlasını görüyordum. Her yerde görünüyordu. Ondan kaçamıyordum. Gece izinliysem eve bir kadın getirirdi ve üst katta kaybolmadan önce mutfakta öpüşme seslerine katlanmak zorunda kalırdım. Çalıştığım , ben yukarı çıkana kadar o çoktan... randevusuna dalmış olurdu.

Ve bu kadınlar Kellan'ın oda arkadaşı olmasından en ufak bir endişe duymuyorlardı. Aslında, onun komşuları olmasından endişe ettiklerini bile sanmıyorum. Belki de Kellan'ın kimin en çok gürültü yapabileceğine... kimin en coşkulu olduğuna... kimin en çok "Oh Tanrım" diyebileceğine dair ödülleri verdiğini sanıyorlardı. Belki de gerçekten ödül veriyordu. Ve Kellan'ın adının söylenmesinden bıkmıştım. Yani, gerçekten... Kendi adının farkındaydı. Aslında, muhtemelen tüm odada farkında olduğu *tek* isim kendi ismiydi.

İşteyken bile ondan kaçamıyordum. Her zaman bir yerlerde gizlenmiş, dilini birinin boğazına sokuyor gibi görünüyordu. Bir keresinde bir kızın bilardo oynamasına yardım etmeye çalışmasını bile izlemiştim, bu da beni kendini beğenmiş bir şekilde güldürmüştü, çünkü onun değersiz bir bilardo oyuncusu olduğunu biliyordum. Ama onu bir başkasını masanın üzerinde eğerken izlemek... evet, bu biraz acıtmıştı. Ortak atışlarının korkunç bir şekilde ıskalamasını ve kızın hemen kollarında dönerek onu neredeyse taciz etmesini izlemek... bu çok acıtmıştı.

Sadece o hafta içinde üst üste beşinci "randevuya" çıktığında, sonunda kendimi kaybettim. Koridordan gelen kahkahaları ve samimi sesleri duymazdan gelmeye çalışarak öfkeyle yatağında kaydım.

"Denny!" Tersledim.

Bana bakmak için yana kaydı ve gözlerini biraz fazla dikkatle izlemeye çalıştığı rahatsız edici derecede yüksek sesli televizyondan ayırdı. "Ne?"

Ona öfkeyle baktım. "Bu saçmalığın da ötesinde! Bir şeyler yap! Biraz uykuya ihtiyacım var!" Ve Kellan'ın bir erkek-fahişe olmaması için! Mutfaktaki son öpüşmemiz inanılmaz derecede yumuşak ve şefkatliydi, ama şimdi odasından gelen aşırı istekli sesler kadar yapmacık görünüyordu.

Denny telaşlanmış ve biraz da utanmış görünüyordu. "Ne yapmamı istiyorsun? Kapısını çalıp sesini alçaltmasını mı isteyeyim?"

Evet! Evet! Yapmasını istediğim şey tam olarak buydu... belki o şıfıntıyı dışarı bile atabilirdi! "Bilmiyorum... bir şeyler yap!"

"Biliyorsun, bize katlanmak zorunda." Yumuşak bir şekilde güldü. "Belki de bu intikamdır."

Aniden acıyan gözlerim beni ele vermeden önce hızla başka tarafa baktım. Bir şeyler vardı ama Denny'nin düşündüğü gibi değildi.

Denny bir an için bir şey düşündü. "Bu biraz garip. Kellan'ın kadınlarla hiçbir sorunu olmamıştı ama biz buraya taşındıktan sonra bir durgunluk dönemine girmiş gibiydi." Başını iki yana salladı. "Görünüşe göre her şey normale dönmüş." Utangaç bir ifadeyle bana baktı. "Buna göz yumduğumdan değil. Sadece, şey... Kellan, bilirsin işte, Kellan." Omuz silkti.

Bu ifadeye olması gerekenden daha fazla sinirlenerek Denny'ye çıkıştım, "Ne demek 'kadınlarla hiç sorunu olmadı'? Onu lisede bir yıl boyunca tanıdın ve o ne kadardı... birinci sınıf öğrencisi mi, ikinci sınıf öğrencisi mi? O zamanlar ne kadar aktif olabilirdi ki?"

Tepkimi biraz merak etmiş gibi görünerek omuz silkti. "Şey, Kellan'ın... erken başladığını söyleyelim." Bir anısına güldü. "Bir keresinde, ailesi yokken eve bu ikizleri getirmişti..." Ona yönelttiğim buz gibi hançerler karşısında hikâyeyi anlatmayı bıraktı.

"Benim için değil. Odasında kayboldular. Ben hiçbir şey görmedim. Onlara dokunmadım... söz veriyorum." Utangaç bir şekilde gülümsedi ve başka bir şey söylemedi.

Buz gibi bakışlarım durmadı. Onlara dokunduğunu düşünmemiştim. Beni kızdıran şey bu değildi. Peki neden bu kadar kızmıştım? Demek Kellan her zaman bir sürtüktü. Kadınlarla olan ilişkisine bakılırsa, bu büyük bir şok muydu? O benim değildi, ben de onun değildim. Bunu gerçekten unutmam gerekiyordu.

Aniden gelen gözyaşlarına karşı koydum ve umutsuzca sesimi eşit tutmaya çalıştım. "Sadece konuş onunla, lütfen."

Sonunda "Hayır" demeden önce bir saniye boyunca dikkatle bana

baktı. Buz gibi hançerlerim geri döndü. "Neden olmaz?"

Hâlâ düşünceli bir şekilde bana bakarken sakince, "Üzgünüm ama aşırı tepki veriyorsun," dedi.

Dirseklerimin üzerine oturdum, ona sinirlenmeye başlamıştım. Genelde beni hiçbir şeyden mahrum bırakmazdı. "Aşırı tepki veriyorsun!"

O da daha dik oturdu. "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum, hayır, Kiera, bunu biliyorsun, ama... gerçek şu ki, burası onun yeri ve eğer... her gece eğlenmek istiyorsa, buna hakkı var. Neredeyse hiçbir şey için burada kalmamıza izin veriyor. Şu anda yapabileceğimizin en iyisi bu. Üzgünüm ama bunu görmezden gelmeniz gerekecek."

Ses tonu hoş bir şekilde aksanlı olmasına rağmen, hiçbir karşı çıkışta bulunmadı. Bu konuda geri adım atmayacaktı. Ondan duymaya alışık olduğum bir ses tonu değildi bu. Hoşuma gitmemişti.

"Peki," dedim hararetle, tekrar yastıklarına uzandım.

Bir dirseğinin üzerine çöktü, başını yana eğdi ve beni izledi. Müstehzi bir tavırla birkaç parmağını kolumda gezdirdi. "Biliyor musun... onları boğmayı deneyebiliriz?"

Kesinlikle havamda değildim, elimdeki pil- low ile göğsüne bir şaplak attım ve yan yatarak ondan uzaklaştım. Sinirli bir şekilde iç geçirdi ve televizyona dönüp baktı, koridorun karşısındaki sesler mucizevi bir şekilde artarken zaten çok yüksek olan sesi biraz daha açtı. "Peki... O zaman programımı izlemeyi bitirebilir miyim?"

"Her neyse." Dudağımı ısırdım ve uykunun beni alması için dua ettim.

Bundan birkaç gün sonra, hala hiçbir şey değişmemişti. Denny gerçekten de bizi ilgilendirmediğini düşündüğü bir konuda Kellan'la konuşmayacaktı. Aynı fikirde değildim ama nedenini ona açıklayamıyordum. Artık iyice sinirlenmeye başlamıştım. Kellan'la bu konuda "konuşmak" üzereydim... ve Denny kadar diplomatik olamayacaktım.

Denny'ye veda öpücüğü verdikten sonra, yataktan kalkma zahmetine bile girmedim ve sevimli olmasına rağmen açıkça 'senden memnun değilim dostum' diyen kısa bir öpücükten sonra giyindim ve güne hazırlanmak için banyoya gittim. Berbat görünüyordum. Uykusuzluktan gözlerimin altında derin halkalar oluşmuştu ve saçlarım dönüp durmaktan kırış kırış olmuştu. Kellan'ın yeni davranışları beni doğruca tımarhaneye .

Her hırıltıda Kellan'ın mükemmel yüzünü hayal ederek öfkeyle saçlarımı karıştırdım.

İstediğimden daha kısa bir süre sonra gerçek yüzünü gördüm... ve hayalimdekinden daha mükemmeldi, ki o anda buna çok içlerimdim.

"Günaydın."

Hiçbir şey söylemedim, ışıltılı gözleri, büyüleyici selamlaması ve mükemmel dağınık saçları beni anında rahatsız etti. Bugün ona tek bir kelime bile söylemeyeceğime dair sessizce yemin ettim. Eğer benim ondan çok fazla şey duymam gerekiyorsa, o da benden hiçbir şey duymamalıydı.

"Kiera?"

İnatla bir kahve fincanı aldım ve yumuşak sesini, uzaktan bile ne kadar harika koktuğunu görmezden gelerek biraz doldurmaya başladım.

"Sen... bana kızgın mısın?" Sesi bu fikirle eğleniyor gibiydi.

Sessizlik yeminimi bozarak ona ters ters baktım. "Hayır." Bu pek uzun sürmedi.

"Güzel, çünkü olmamalısın." Konuşurken gülümsemesi duraksadı. "Şey,

ben..." Ses tonumun küstahça olduğunu ama Yardım et. Eğer bu sabah beni duyacaksa, en azından ben hoş olmayan bir ses çıkarabilirdi. "Neden ki?"

"İşler kontrolden çıkmaya başladığında *ikimiz de* ilişkimizi bitirdik." Konuşurken başını yana eğdi ve gözlerini kıstı.

"Bunu biliyorum. Ben de oradaydım." Sesimde kesinlikle biraz buz vardı ve bunu duyunca kaşlarını çatı.

"Sadece istediğin şeyi yapıyorum. Biriyle görüşüp görüşmediğimi öğrenmek *istedin*." Sesi de küstahlaşmaya başlamıştı. Bu sabahki tavrımdan hiç memnun değildi.

Benim için sorun değildi. Onun davranışlarından memnun değildim. "Aramızda sır olsun istemedim... ama," diye öfkeyle başımı salladım ve ona baktım, "bunu görmek istemedim!"

Gözleri daha da kısılrken soğudu. "Beni nereye...?" Durdu ve sakinleştirici bir nefes aldı. "Görmeliyim... duymalıyım. Sen de pek sessiz sayılmazsın. Sence bundan hoşlanıyor muyum? Hiç hoşlandığımı..." Yüzüm utançtan kızarıırken derin bir nefes daha aldı ve ayağa kalktı. "Anlamaya çalışıyorum. Sen de aynısını yapabilirsin." Ve bana bir daha bakmadan odadan çıktı.

Kellan çıkmaya başladığından beri yaptığım gibi okula otobüsle gittim. Gerçekten mi? Anlamamı mı istiyordu? Şehrin her yerinde fahişelik yapmasını anlayışla mı karşılamalıyım? Evet, *erkek arkadaşım*la birlikte olmamı dinlemek ama... bunun ne ilgisi var bilmiyorum ama Denny ve benim sahip olduğumuz şey, sırf sevişmek için sevişmekten çok farklıydı. Mide bulandırıcıydı. Her günün her saniyesinden nefret ettim.

Kampüste sınıfıma doğru yürürken iç çektim, havadaki soğukluk etrafımdaki diğer öğrencilerin daha sıcak binalara doğru acele etmesine neden oldu. Ayrıca onu her gün özlüyordum. Şimdi bile... Onu özlüyorum. Sırf ona kızgın olduğum için geri çekilmelerim daha az acı verici değildi. Aksine, daha da kötüydü. Yerime başkasının geçmesi durumu daha da kötüleştiriyordu. Edebiyat dersimin olduğu binaya girdiğimde tekrar iç çektim ve hemen donakaldım. Koridorun hemen aşağısında tanıdık, yay gibi kırmızı bukleli bir saç duruyordu. Daha yakından görmek istemediğim bukleler, bana doğru yürüyen bukleler, uzaktan bile tedirgin görünen bukleler.

Ben kapıdan uzaklaşmaya çalışırken Candy tam önümde durdu. "Sen Kellan'ın kız arkadaşı mısın?"

Pekala, ani oldu o zaman. Resmi olarak nasılsınız? Bu kızla hiç tanıştırılmadım bile.

İçimi çektim ve sınıfıma doğru yürümek için etrafından dolaştım. O da yanıma yaklaştı, saçları da ruh hali gibi kıpkırmızıydı. "Hayır... Bunu casuslarınıza aylar önce söyledim zaten. O sadece bir oda arkadaşı."

"İnsanlar bana ikinizi kampüsün her yerinde birlikte gördüklerini söyleyip duruyorlar... birbirinizin üzerinde." Sesi sinir bozucu derecede kibirliydi.

İnsanlar derken iki arkadaşını kastettiğini düşündüm. Okulda biraz rahat davrandığımızı bildiğim için kızardım... yine de "birbirimize düşmüş" sayılmazdık. Onu sınıfın içinde kaybedebileceğimi umarak adımlarımı hızlandırdım. Hızıma kolayca ayak uydurdu ve bana buz gibi baktı, açıkça bir açıklama bekliyordu.

"Şey, sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Bir erkek arkadaşım var ve o Kellan *değil*." Sadık kalmaya kararlı olduğum bir erkek arkadaş. Yanından geçen her istekli kadın için pantolonunu indirmeyen bir erkek arkadaş. Sinirden midem düğümlendi ve gerçekten söylememem gereken bir şeyi ağzımdan kaçırdım. "Eğer onunla takılmayı gerçekten bu kadar çok istiyorsan, Pete'in barına gitmelisin. O her zaman oradadır."

Tam mabedimin kapısına ulaştığımda beni takip etmeyi bıraktı. Kapıdan içeri girdiğimde oldukça kibirli bir şekilde, "Belki girerim," dedi.

Bu harika.

Günümün ne kadar berbat geçtiğini daha da vurgulamak istercesine, aptal otobüs eve dönerken bozuldu. Bizi almak için yeni bir otobüs gelene kadar otobüste beklettiler. İstersek yürümemiz için dışarı çıkmamıza bile izin vermediler. Bence otobüs şoförü de en az benim kadar huysuz bir gün geçiriyordu ve gücünü biz çaresiz yaşam formları üzerinde kullanıyordu. Tabii ki, daha agresif olan bazı insanlar otobüsten inmek için kendilerini zorladılar, ama ben o kadar ileri giden biri değildim... ve otobüs şoförü beni biraz korkuttu, bu yüzden olduğum yerde kaldım ve bol bol homurdandım.

Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, zaten okulda geç saatlere kadar kalmış, ders çalışmış ve evden kaçmışım, bu yüzden şimdi işe gerçekten geç kalıyordum. Doğruca oraya gitmeliydim ama asıl umudum eve zamanında varıp ferahlatıcı bir duş almaktı. Uzun ve duygusal bir gün olmuştu.

Aceleyle ön kapıya doğru ilerlerken Kellan'ın arabası garaj yolundaydı. Ondan bir şey yapmasını istemekten nefret ediyordum ve gerçekten başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

Ama belki bana yardım edip beni Pete'in yerine götürebilir. Vardiyam on dakika içinde başlıyordu. Eğer bir otobüse daha binmek zorunda kalırsam, inanılmaz geç kalacaktım...

Hızla odama gittim ve çantamı yere bıraktım. Bluzumu çıkarıp, dün gece vardiyamdan sonra yere attığım Pete'in tişörtünü yerden aldım. Çabucak üzerime geçirdim ve odanın içinde elastik bir bant aradım. Yatakla komodinin arasında bir tane buldum ve aceleyle saçlarımı düşük bir at kuyruğu şeklinde toplamaya başladım. Ceketimi tekrar giyip çantamı aldım ve koridora doğru ilerledim.

Tam Kellan'ın nerede olabileceğini merak ediyordum ki odasından gelen hafif bir müzik sesi duydum ve kapısının aralık olduğunu fark ettim. Sadece çok geç kaldığımı ve onun yardımına ihtiyacım olduğunu düşünerek kapıya gittim ve otomatik olarak elimi üzerine koyarak biraz daha açtım. Kapıdaki çatlaktan içeri baktığımda şok içinde donakaldım. Midem sıkıştı ve yükselmekle tehdit etti. Zihnim tanık olduğum şeyi algılayamıyordu.

Kellan yatağının kenarında oturuyordu. Başı eğik, gözleri kapalı, alt dudaklarını ısıırıyor ve eliyle çarşafı tutuyordu. Zihnim direndi ama resmin geri kalanı acı verici bir şekilde odaklandı. Sarı bukleleri gevşek bir kadın adamın önünde yere diz çökmüş, başı adamın kucağındaydı. Resme bir bütün olarak bakınca, kadının ne yaptığı anlaşılmıyordu.

Belli ki keyif aldıkları şeye kendilerini tamamen kaptırmışlardı, kısmen açık olan kapıda durduğumun farkında olduklarını bile sanmıyorum. Kendimi hasta hissettim. Midemi burada kaybetmeden önce olabildiğince uzağa kaçmayı her şeyden çok istiyordum. Yine de hareket edemiyordum, dehşet içinde bakmaktan kendimi alamıyordum.

Kadın sonunda odada başka bir varlık hissetmiş olmalıydı. Kendini adamın üzerinden kaldırmaya başladı. Kellan ya bunun pek farkında değildi ya da umursamıyordu. Dudakları aralandı - nefesi fark edilir derecede hızlandı ve hafifçe ürpererek, kadını sıkıca yerinde tutmak için elini otomatik olarak hareket ettirdi. Kadın çıldırdı, bundan büyük keyif aldı. Ben ise midemdeki asidin yükselmeye başladığını hissettim.

Sonunda hareket edebildim ve odadan çıkıp merdivenlerden aşağı koştum. Sadece kaçmayı düşünerek, savaş ya da kaç tepkilerim tam alarmdayken, Kellan'ın arabasının anahtarlarını girişteki masanın üzerine attığı yerden aceleyle aldım. Ön kapıyı arkamdan çarparak kapattım - daha önce evde olduğumu fark etmediyse bile şimdi fark etmişti!

Arabasına doğru koşarken anahtarları karıştırdım ve kontak anahtarının üzerinde durdum. Bebeğini hiç kilitlemezdi, bu yüzden kapıyı açıp içeri girdim ve hemen çalıştırdım. Araba homurdanarak canlanırken içimden sapkın bir heyecan geçti, bunu duyacağını ve ne yaptığımı anında anlayacağını biliyordum. Yarım saniye boyunca kapıya baktım ama dışarı fırlamadı. Geri vitese taktım ve ondan uzaklaşmak için aceleyle arabadan çıktım. Dikiz aynasından evi izlerken ön kapı hiç açılmadı. Belki de arabasını umursamayacak kadar "randevusunun" tadını çıkarmakla meşguldü.

İşe zamanında yetişmek için yarım düzine trafik kuralını çiğnedim ama yetiştim. Arabayı Pete'in otoparkına park ettiğimde gülümsedim. Araba kullanmak gerçekten eğlenceliydi ve Kellan'ın değerli arabası gittiği için çok kızacak olmasının heyecanına bayıldım. İyi oldu. Evde kızgın olan tek kişi ben olmamalıydım. Hızırca sırtarak radyosunu polka müziğine benzeyen bir müzik çalan bir istasyona çevirdim ve arabayı kapatmadan önce sesi açtım. Çocukça bir şakaydı, biliyorum ama kendimi daha iyi hissetmemi sağladı ve otoparka doğru yürürken sırtıyordum.

"Hey, bu gece çok neşelisin," diye haykırdı Jenny ön kapıdan geçerken, arabamın çalınmasından dolayı hâlâ biraz kafam iyiydi.

"Öyle mi? Özel bir nedeni yok..." Anahtarlarını kot pantolonumun ön cebine sokarken ona sırttım.

Ancak vardiyam boyunca neşem azaldı ve istemeden tanık olduğum sahneden duyduğum üzüntü beni ele geçirdi. Kellan'ın randevularından birini duymak bir şeydi, görmek bambaşka bir şeydi. Yaklaşık bir saat sonra Pete'in kapıları öfkeyle açıldığında kendimi oldukça melankolik hissediyordum.

Ürperdim ve kapıya doğru baktım. Kellan içeri doğru yürüyordu ve onu son gördüğümünden çok daha derli toplu görünüyordu. Ayrıca kesinlikle görünüyordu. Ateş mavisi gözleri benimkilere kilitlendi.

Anında. Matt hemen arkasından geldi ve elini omzuna koymaya çalıştı. Kellan başını ona doğru çevirdi, vücudunu geri çekerek hararetli bir Geylek söyledi. Matt hemen elini indirip havaya kaldırdı, belli ki geri çekiliyordu.

Kalbim hızla çarpmaya ve paniklemeye başladı, birkaç adım geri gittim. Arabasını almak iyi bir fikir değildi. Ne düşünüyordum ki? Anahtarları ona fırlatıp kaçmalı mıydım? İçimde bir öfke parladı ve derin bir nefes aldım. Hayır! O bana asla fiziksel olarak zarar vermez. Eğer o pislik anahtarlarını istiyorsa... bırak gelsin ve alsın.

Benim bulunduğum yere doğru yürüdü. Yüzündeki ifade karşısında aramızdaki insanlar hızla yolundan çekildi. Kızgınlıktan alev alev yanan gözleri kısılmış, dudakları ince bir çizgi halinde sıkılmış, elleri yumruk olmuş, göğsü belirgin bir şekilde inip kalkıyordu - kızgınlığı dikkat çekiciydi.

Bana doğru yürüdü ve sadece elini uzattı. Daha sert bir tepki

bekleyerek, "Ne?" diye sordum. "Anahtarlar," diye

homurdandı.

"Ne anahtarı?" Onu neden kışkırttığımdan emin değildim. Belki de tanık olduğum manzara sonunda beni çözmüştü?

Sakinleştirici derin bir nefes aldı. "Kiera... arabam hemen şurada." Dışarıdaki otoparkta olduğu yeri işaret etti. "Onu aldığını duydum-"

"Madem aldığımı duydun, neden beni durdurmaya çalışmadın?"

Şaka yaptım. "Ben-"

Bir parmağımla sertçe göğsüne bastırarak sözünü kestim. "Sen," parmaklarımı havaya kaldırarak tırnak işareti yaptım, "bir randevudaydın."

Yüzü belirgin bir şekilde soldu. Görünüşe göre, bunu gördüğümü fark etmemişti. Kaşlarını çatarak rengi yerine geldi. "Yani? Bu sana arabamı çalma hakkını mı veriyor?"

Haklıydı elbette, ama bunu ona itiraf edecek değildim. "Ödünç aldım. Arkadaşlar ödünç alır, değil mi?" Kibirle sordum.

Derin bir nefes daha aldı ve elini kotumun ön cebine soktu.

"Hey!" Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama onları çoktan almıştı.

Onları önümde tutarak, "Biz arkadaş değiliz, Kiera.

Hiçbir zaman ." Sonra döndü ve bardan dışarı çıktı.

Onun incitici sözleri karşısında yüzüm kızardı ve dönerek önce koridora, sonra da güvenli banyoya kaçtım. Ağlamamaya çalışarak ağzımdan nefes alıp vererek duvara yaslandım. Solgun ve baygın hissediyordum. Kalbim paramparça olmuş gibiydi.

Orada oturup zorla nefes alıp verirken kapının açılma sesi farkındalığıma girdi.

"Kiera...?" Jenny'nin yumuşak sesi sordu. Ona cevap veremedim. Sadece boş gözlerle ona bakabiliyordum. Yürüdü ve yanımda diz çöktü. "O da neydi öyle... iyi misin?"

Başımı güçsüzce salladım. Sonra hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. Hemen yanıma oturdu ve kolunu nazıkçe omuzlarıma doladı. "Kiera, neyin var?"

Hıçkırıklar arasında, "Korkunç bir hata yaptım..." diye boğulmayı başardım.

Saçlarımı okşadı ve beni sıkıca çekti. "Ne oldu?"

Birdenbire ona sadece arabayı aldığımı söylemek istemedim... Ona her şeyi anlatmak istedim. Tıkandım, ona nasıl söyleyebilirdim? Benden nefret ederdi, anlamazdı.

Bana doğru baktı. "Bana söyleyebilirsin, Kiera. Eğer bilmesini istemiyorsan Denny'ye hiçbir şey söylemem."

Şaşkınlıkla ona göz kırparken hıçkırıklarım hafifledi, zaten biliyor muydu? Ben durduramadan ağzımdan çıktı, "Kellan'la yattım." Nefesimi tuttum, kendime şaşırmıştım.

İç çekti. "Ben de bundan korkuyordum." Bana iki koluyla sarıldı. "Her şey yoluna girecek. Bana neler olduğunu anlat."

O kadar şaşırmıştım ki sadece "Biliyor muydun?" diye sorabildim.

Duvara yaslandı ve elini kucağına koydu. "Şüphelendim." Bir süre sessizce eline baktı ve parmağındaki yüzüğü döndürdü. "Bazı şeyler gördüm, Kiera. Kimsenin izlemediğini düşündüğünde ona attığın bakışları. Sana gülümsediğini. Kimsenin fark etmesini istemiyormuş gibi sana gizli gizli dokunduğunu gördüm. Şarkı söylerken yüzünü gördüm. Partisinde ona verdiği tepkiyi... Bir süredir merak ediyordum."

Gözlerimi kapattım. Gerçekten çok fazla şey görmüştü. Başka kimse

görmüş müydü? Sessizce sordu, "Ne zaman oldu?"

Hıçkırıklar tekrar başladı ve sonunda hıçkırıklarımın arasından ona açıldım ve her şeyi anlattım. Sonunda biriyle bu konuyu konuşmak beni çok rahatlatmıştı. Sessizce dinledi, ara sıra başını salladı, gülümsedi ya da sempatik görünmeye çalıştı. Ona ilk masum dokunuşları anlattım. Denny yokken ilk kez sarhoş oluşumuzu. Sonrasındaki soğukluğunu. Neredeyse gidiyordu, benim panikle verdiğim tepki ikinci seferimize yol açtı. O kadar da masum olmayan flörtlerimizi. Kulüp, her ne kadar Denny'ye yaptıklarımı ve Kellan'ın kız kardeşime yaptıklarını atlamış olsam da - henüz bu konuda konuşamıyordum. Arabadaki kavga, onun nefesini kesip "Ne dedi!" demesine neden oldu. Onun kadınlarına duyduğum kıskançlık... Sonuncusu hâlâ zihnimi yakıyordu. Son incitici yorumu.

Jenny beni kendine doğru çekti, iki kolunu da bana doladı. "Tanrım, Kiera... Çok üzgünüm. Kadınlara karşı böyle olduğunu biliyordum. Belki de seni daha önce uyarmalıydım? O *öyle* bir adam."

Duygusal gecenin yorgunluğuyla ona yaslandım ve burnumu çekmem durana kadar bana sarıldı. "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu sessizce, benden uzaklaşarak.

"Onu öldürmek dışında mı?" Şaka yapıp yapmadığımdan emin değildim. "Bilmiyorum... Ne yapabilirim ki? Denny'yi seviyorum. Onun asla bilmesini istemiyorum, onu incitmek istemiyorum. Ama Kellan... Kadınlara dayanamıyorum, bu beni öldürüyor. Hissediyorum-"

"Kellan'ı seviyor musun?" diye sordu

sessizce. "Hayır," dedim hemen.

"Emin misin, Kiera? Eğer kızgın olmasaydın, cevabın ne olurdu?" Ona cevap vermedim. Veremezdim, emin değildim. Bazen ona karşı bir şeyler hissediyordum.

Hiçbir uyarı olmadan banyonun kapısı açıldı. Kate kapı aralığında durmuş, yerde yatan bize bakıyordu. "Oh, hey... işte buradasın. Dışarıda işler çığıırından çıkıyor. Geri gelir misiniz... lütfen?"

Jenny söze girdi. "Evet, geliyoruz. Bize birkaç dakika daha verin."

Kate bana sempatik bir bakış attı, gözlerimden birkaç damla yaş kaçtı ve aceleyle onları sildim. "Oh, tamam... sorun değil." Bana tatlı tatlı gülümsedi ve sonra odadan çıktı.

"Teşekkür ederim, Jenny." Ona baktım, beni yargılamadan dinlediğı için minnettarım.

Yanaklarıma daha fazla gözyaşı damladı ve onları sildi. "Her şey yoluna girecek, Kiera. İnançlı ol."

Vardiyamın geri kalanında oldukça sessizdim ve kendimi müşterilerimin basit sorunlarını çözmeye adadım. Bunun yardımı oldu. Kapanış saatinde, en azından artık hıçkıra hıçkıra ağlayacak gibi hissetmiyordum. Ayrıca eve gitmek de istemiyordum. Kellan'ın bir gün için yeterince flört edip etmediğini bilmiyordum. Kim bilir, belki de sütü bitmiş ve markete gitmiş, orada başka bir aşüfte bulmuştur. Onun gibi görünen insanlar için bu tür şeylerin, şarküteri etleri ve günlük ekmek rafı arasına sıkıştırılmış stoklanmış ürünler olduğundan emindim. Evet, yarım kilo jambon ve koca memeli bir esmer alacağım.

İçimi çektim ve Kate ile Jenny'nin Rita'yla konuştukları bara yaklaştım. Pete erkenden sıvışmıştı. Genelde en son çıkan o olurdu, muhtemelen hepimizden saatler sonra, ama bu gece tam kapanırken ceketini almış ve Rita'ya kilitlemesini söylemişti. Onun yokluğundan yararlanarak biz kızlara içki dolduruyordu. Ben Jenny'nin yanına gelirken o da önüme koyu renkli bir içki koydu. Tekrar iç çektim. En azından tekila değildi.

"Pekâlâ hanımlar," dedi bardağını kaldırarak, "bir tane de yol için." Hepimiz kadehlerimizi kaldırıp tokuşturduktan sonra hızla içtik. Ben korkunç bir yüz ifadesi takınırken Kate ve Jenny kıkırdadı. Her neyse, yanmıştı. Rita hiç surat asmadı ve hepimize birer tane daha doldurmaya başladı. "Tamam, bir tane daha."

Kate ve Jenny birbirlerine surat yaptılar ama bir tane daha doldurmasına izin verdiler. Umurumda değildi, araba kullanmıyordum ve çok uzun bir gün olmuştu. Güven verici bir şekilde gülümseyen Jenny'ye baktım, soluk mavi gözleri bana sıcak bir şekilde parlıyordu. Gerçekten de çok iyi bir insandı. Her gece beni eve bırakmayı teklif ederdi ve kabul ettiğim için kendimi kötü hissetsem de beni götürecek başka kimse yoksa hayır cevabını kabul etmezdi. Zaten benim sokağımdan geçtiğini, bu yüzden gerçekten önemli olmadığını söyledi. Bu beni her şey hakkında biraz daha iyi hissettirdi.

Rita herkesin ikinci kadehini doldurmayı bitirdi ve sinsi bir yarım sırıtıyla hepimize baktı. "Eğer herhangi bir erkekle bir gece geçirseydiniz... hiçbir koşul olmadan, hiçbir sorun yaşamadan... bu kim olurdu?" Bana dikkatle baktı. "Ve kendi erkek arkadaşını seçemezsin."

Kate ve Jenny tekrar kıkırdamaya başlarken o hepimize baktı. Cevabımı düşünürken, gerçekten istemesem de, kızarmaya başladım. Rita iç çekti. "Tamam, benim için kolay bir cevap... Kellan." Ben soluklaşıırken o hülyalı bir şekilde iç çekti. "Tanrım, o çocukla gözümü kırpmadan tekrar birlikte olurdum..."

Kate kıkırdadı ve sonra bana tuhaf bir bakış attı. Bir an için Jenny'nin şüphelendiği şeyden onun da şüphelenip şüphelenmediğini merak ettim ve daha da solgunlaştım. Kibarca başını salladı ve omuz silkti. "Kellan... kesinlikle."

O ve Rita bilmiş bir bakış attılar ve bana dönüp cevabımı beklemeye başladılar. Boğazım kurudu ve kendimi hasta hissettim. Başka birini, herhangi birini... zararsız birini düşünmeye çalıştım ama zihnim tamamen boşaldı ve kafamın içinde sadece bir isim bağıırıyordu. Ve bu, söylemeye cesaret edemediğim bir isimdi... burada değil.

Jenny belirdi. "Denny," dedi neşeyle.

Kate ve Rita dönüp önce ona, sonra bana, sonra tekrar ona baktılar, sanki az önce sözünü ettiği eylemi gerçekleştirmiş gibiydi. Onu öpebilirdim. Tek bir sözle tüm dikkatleri üzerimden ve benim aptalca cevabımdan çekmişti, tabii ki o da Kellan'dı. Hâlâ şaşkınlıkla ona bakıyorlardı, Kate'bakışı şaşkınlıktı, Rita daha çok eğlenmiş ve muhtemelen etkilenmiş görünüyordu, ben ise sahte bir kaş çatmaya zorladım.

Jenny hâlâ şen şakrak sesiyle "Şerefe," dedi ve hepimiz ikinci kadehlerimizi kaldırdık, herkes Rita'nın aptalca sorusuna aslında hiç cevap vermediğimi unutmuştu. "Gitmeye hazır mısın, Kiera?" diye sordu sakince.

"Evet," dedim hoşnutsuz bir sesle, her ne kadar ona sarılmak istesem de.

Rita güldü, Kate ise beni teselli etmek için hızlıca sarıldı. Kapıdan çıkarken Jenny'ye bolca teşekkür ettim.

Ertesi sabah Denny'den birkaç kalp atışı önce aşağı indim. Dün gece evimiz sessizdi, görünüşe göre Kellan için günde bir kez yeterli oluyordu. En azından onun da sınırları vardı. Yine de sessizlik kalbimdeki yaraya iyi gelmemişti. Onu dirseğini masaya dayamış, parmaklarını saçlarına dolamış bir şekilde masada otururken gördüğümde kaşlarımı çattım. Masaya bakıyor, derin düşüncelere dalmış görünüyordu. İçeri girdiğimi fark edince bana baktı ve bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Birkaç saniye sonra Denny beni takip edince hemen çenesini kapattı.

Son incitici yorumu beynime saplandı ve kendimi biraz sümüklü hissederek Denny'ye döndüm. "Çoktan giyindiğini biliyorum..." Bir elimi gömleğinin altından geçirdim ve parmaklarımı kemerinin üzerine koydum, "ama koşup duş almak ister misin?" Yüzümü Kellan'ın kaşlarımı müstehcen bir şekilde kaldırdığımı ve dudağımı ısırıldığımı görebileceği şekilde eğdim.

Denny kıkırdarken Kellan'a bir bakış attım, masaya biraz fazla konsantre olduğu için mutlu görünmüyordu. Güzel.

Denny beni usulca öptü. "Keşke yapabilseydim bebeğim, ama bugün geç kalamam.

Max tatilin yaklaşmasıyla birlikte kudurmuş durumda."

"Oh." Hayal kırıklığımı fazla abartmıştım. "Hızlı bir duş olabilir mi?" Yine dudağımı ısırdım ve Kellan'a bir bakış daha attım. Çenesi sıkıştı ve gülümseme isteğime direndim.

Denny daha da geniş sırttı. "Gerçekten yapamam. Ama bu gece, tamam mı?" Son kısmı fısıldadı ama Kellan'ın onu duyduğundan tamamen emindim.

Onu derinden öptüm, ellerimi vücudunun her santiminde gezdirdim. Denny coşkuma biraz şaşırmış görünüyordu ama beni istekle öptü. Biz öpüşürken göz ucuyla Kellan'ı izledim. Ayağa kalktı ve bana bakmadan bir kez kokladı ve oturma odasına doğru yürüdü. Denny'den ayrıldım, Kellan'ın kapısının kapandığını duyduğumda ona sıcak bir şekilde gülümsedim... oldukça gürültülü bir şekilde. İçten içe gülümsemem kinciydi. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

Bölüm 19

Sen Benimsin

Şükran Günü tatili geldi ve geçti, Denny gerçekten muhteşem bir yemek yaptı ve Kellan "İyi akşamlar" diyerek kaçtı, bize katılma zahmetine bile girmede. Gecenin geri kalanında onu bir daha görmedik. Denny bizim için bir yemek programında gördüğü sırlı küçük bir hindi, kızılıcak dolması ve patates püresi yapmıştı. Salatayı ben yapmıştım... yardım etmeme izin verdiği tek şey buydu. Tezgâhta oturdum ve o yemek yaparken gün boyunca ona eşlik ettim. Çok gülümsedi, beni çok öptü ve gerçekten mutlu görünüyordu. Ben de onun neşesine ayak uydurmaya çalıştım. Kellan'ın nereye gittiği ve muhtemelen kiminle birlikte olabileceği konusunda endişelenmemeye çalıştım.

Denny yemekten sonra ortalığı toplarken (gerçekten, ne kadar harika bir erkek arkadaştı?), ailemi aradım, onlara bol bol sevgi diledim... ve kız kardeşimle doğrudan konuşmaktan kaçındım, henüz bununla başa çıkamıyordum. Bunun saçma olduğunu ve eninde sonunda onunla tekrar konuşmak zorunda kalacağımı biliyordum ama Kellan'la aramız bu kadar tuhafken şimdi olmazdı. Ailem Noel için gelip gelmeyeceğimi öğrenmek istiyordu. Biletlerimizi çoktan almışlardı (ipucu, ipucu) ve odamı ikimiz için hazırlamışlardı. Bu beni çok şaşırtmıştı. Daha önce ikimizin de kendi çatıları altında kalmamıza hiç izin vermemişlerdi, beni gerçekten özlemiş olmalılar. Kalbim kırık bir şekilde onlara Denny'nin onunla eve gitmemi istediğini ve henüz karar vermediğimi söyledim. Denny'yi tanıyorsam, her ihtimale karşı o biletleri de çoktan almıştır.

Bunu duyduklarında açıkça üzüldüler ve konuşma başka şeylere kaymış olsa da, önümüzdeki birkaç gün boyunca ne tartışacaklarını biliyordum. Telefonu onlarla birlikte kapatırken kalbim acıyordu. Denny'ye de ne yapmak istediğim konusunda cevap vermemiştim ve o da bana birkaç kez daha sormuştu. Hâlâ bilmiyordum. Hangi yolu seçeceğimi, kimi inciteceğimi bilmiyordum... Bu tür kararlardan nefret ediyordum.

Kazanmak diye bir şey yoktu, birileri zarar görecekti, ya ailem ya da Denny. Ve sonra Kellan... Bana karşı son zalimliği onu terk etme düşüncesini kolaylaştırırsa da, bu yine de kalbimi acıtıyordu.

Ona olan kızgınlığım, flörtümüzün çok uzun zaman önce tırmandığı kadar emin bir şekilde tırmanıyordu. Daha birkaç hafta önce Kellan'la neredeyse ayrılmaz bir ikili olmuştuk, ama şimdi Seattle'ın neredeyse yarısıyla "ayrılmaz" olmuştu... ve Candy'yle. Aptalca önerimi kabul etmişti ve Şükran Gününden kısa bir süre sonra Pete'e gelmişti. Onu yeniden tanıdım ve bana açıkça 'Senin de onu yeniden tanıdığını biliyorum' diyen bir bakış attıktan sonra bütün akşam birbirlerine bağlı kaldılar. Ve bütün akşam derken... bütün akşam demek istiyorum. Kellan'ın yeteneğini "takdir edişini" acı verici incelikteki duvarlarımızdan tekrar tekrar dinlemek zorunda kaldım.

Pazartesi sabahı koridorda ona rastladığımdaki kendini beğenmiş bakışı, sanırım beni sonunda yıkan şey oldu. O tek bakış bana 'Gizlice istediğini bildiğim şeyi aldım ve bunun her saniyesini sevdim' diye bağırdı.

İşim bitmişti. O akşam, sonunda patladım.

Pete, ki Griffin ya da Kellan'ın da bu işte parmağı olduğunu varsayıyorum, Pazartesi gecesini gece yarısına kadar 2 dolarlık shotlarla kadınların gecesi yapmaya karar vermişti. Sonuç olarak, bar üniversite çağındaki kadınlarla tıklım tıklım doluydu ve her geçen dakika daha da sarhoş oluyorlardı. Elbette grup da oradaydı ve genişlemiş, sarhoş haremleleriyle harika vakit geçiriyorlardı.

Kellan... pervasızca davranıyordu. Peri saçlı bir fahişe profesyonelce kucağına oturmuş, boynunu emiyordu. Adam bundan son derece zevk alıyor, kadının kalçasını okşuyordu. Diğer adamların hiçbiri onlara dikkat etmedi; hepsinin kendi kadınları vardı. Kadın imalı bir şekilde arka odayı işaret etti. Adam gülümsedi ve başını salladı. Tabii ki hayır. Onu eve götürmek ve daha sonra merdivenlerden çıkarıp bütün gece boyunca beni çıldırtmak varken neden bu şıfırtıyı şimdi istesin ki? Bu düşünce beni öfkeliyordu. Bu beni neden bu kadar rahatsız ediyordu?

Temiz bir masayı öfkeyle fırçalıyordum ki yanımdan geçtiğini fark ettim. Çok geç, kelimeler ağızımdan kaçtı. "Pantolonunun içinde tutmayı denemek ister misin, Kyle?"

Az önce aptalca söylediğim şey aklına gelmeden önce yanımdan birkaç adım geçmişti. Arkasını döndü, gözleri aniden gerilmişti. "Bu çok zengin." Bir kez güldü, oldukça kibirli bir şekilde, diye düşündüm.

"Ne," dedim düz bir sesle.

Boş masada durduğum yere doğru yürüdü ve vücudunu benimkine bastırarak yakınima eğildi. Kolumdan tuttu ve beni kendine doğru çekti. Kalbim onun dokunuşuyla hızlandı. Bana gerçekten dokunmayalı uzun zaman olmuştu ve bu beklenmedik durum nefesimi kesti.

Kulağıma öfkeyle fısıldamak için daha da yakınima eğildi. "En az iki kez seks yaptığım, yatılı erkek arkadaşı olan kadın bana gerçekten cinsel perhiz dersi mi veriyor?"

Yüzüm öfkeyle kızardı. Ona hançer gibi baktım ve geri çekilmeye çalıştım ama kolumu sıkıca tuttu ve arkamdaki masadan kaçmama izin vermedi. Ani öfkesi tam olarak geçmemişti ki dudaklarını doğrudan kulağıma dayadı. "Eğer onunla gerçekten evlenirsen, seni yine de becerebilecek miyim?"

Bu olayın *ardından* yaşananlar "*barda duyulan tokat*" olarak *anılmaya* başlandı.

Elim kendi kendine hareket ederek döndü ve yüzüne şok edici bir sertlikte, şimdiye kadar ona vurduğumdan on kat daha sert bir tokat attı. Hafifçe geriye sendeledi ve keskin bir nefes aldı. Elimin temas ettiği yerde derisinde kırmızı izler belirdi. Tamamen sersemlemiş görünüyordu.

"Seni aptal, orospu çocuğu!" Ona bağırdım, bir an için tanıklarla dolu tıklım tıklım bir barda olduğumuzu unutmuşum.

Elim ne kadar acısa da uzun zamandır bastırdığım öfkemi boşaltmak iyi hissettirdi. Elimi bir kez daha vurmak için çevirdim ama bileğimi avucunun içine aldı ve acıyla büktü. Gözleri benimkilere kaydı ve benimkilerle eşleşen bir öfkeyle doldu. Acı verici, sıkı kavrayışında çırpındım, ona tekrar vurmak için çaresizdim... onu incitmeyi çok istiyordum.

"Ne , Kiera? Ne oluyor !" bağırdı.

Diğer elimi tuttuğu için ona vuramadım, ben de onu düşürmek umuduyla dizimle bir hamle yaptım. Yine de geldiğini gördü ve beni yana, kendisinden uzağa itti. Elim çünkü sonunda kan geri gelmişti. Bastırdığım öfke mantığımın ötesindeydi, hemen geri sıçradım ve tekrar üzerine atladım. Belime dolanan güçlü kollar beni geri çekti ve sinirli ve şaşkın bir şekilde onlara karşı mücadele ettim.

"Sakin ol, Kiera." Evan'ın nazik sesi öfke sisini dağıttı.

Beni arkamdan tutuyor ve Kellan'dan uzaklaştırıyordu. Sam'in eli Kellan'ın göğsündeydi. Kellan öfkeyle kaynıyor, bana acımasızca bakıyordu. Matt ve Griffin Kellan'ın arkasına geçmişlerdi. Matt endişeli, Griffin ise çılgınca eğlenmiş görünüyordu. Jenny, Kellan'la benim aramdaydı, sanki tekrar birbirimize saldıracak olursak küçük bedeni bizi ayırabilirmiş gibi kollarını iki yana açmıştı. Griffin'in kıkırdaması dışında tüm bar ölüm sessizliğine bürünmüş, bizim kavgamızı izliyordu. Sam ne yapacağından emin değil gibiydi. Normalde sorun çıkaranları dışarı atardı ama ikimiz de burada çalışıyorduk... ve arkadaştık.

Sonunda, etrafındaki seyircilerle dolu bara bakıp önce Kellan'ın sonra da benim elimi tutan Jenny oldu. Kaşlarını çatarak ve doğrudan ikimize de bakmadan, "Hadi," diye mırıldandı ve bizi arka odaya götürdü. Kellan ve ben Jenny'nin bizi çekmesine izin verirken ve insan kalabalığını özenle görmezden geldik. Evan'ın Matt'e başını salladığını fark ettim, Matt de ona başını salladı ve Griffin'i olduğu yerde kalmaya zorladı, sonra Evan arkamızdan geldi.

Koridora girdikten sonra Evan mutsuz üçlümüzün yanından geçti ve arka odanın kapısını açarak hepimizi içeri aldı. Koridora son bir kez göz attıktan sonra kapıyı arkamızdan kapattı ve önünde durarak hem bizi odanın içinde tuttu hem de meraklı bar müşterilerini dışarıda bıraktı. Dövmeli kollarını göğsünde kavuşturmuş, hala kırık olan kilidiyle kapıyı kapatıyordu ve kollarının ön kısmında bir çift alev mükemmel bir şekilde sıralanmıştı. Ruh halim o alevlere uyuyordu.

"Tamam," dedi Jenny ellerimizi bırakarak. "Ne ?" "O-"

"O-"

Kellan ve ben aynı anda konuşmaya başladık ve hala aramızda duran Jenny ellerini kaldırdı. "Teker teker."

"Bir arabulucuya ihtiyacımız yok Jenny," diye tersledi Kellan, bakışlarını ona çevirerek.

Adamın sert bakışları gözünü korkutmadı ve sakince, "Hayır mı? Bence var," dedi. Barı işaret etti. "Oradaki insanların yarısı öyle olduğunu düşünüyor." Onu dikkatle bir aşağı bir yukarı süzdü. "Senin kavgaların hakkında bir iki şey biliyorum. Seni onunla yalnız bırakmayacağım."

Kellan ona bön bön baktı, sonra omzunun üzerinden bana baktı. "Ona söyledin... biliyor mu?" Omuz silktim ve Evan'a bir bakış attım. Hâlâ şaşkın ve endişeli görünüyordu. "Her şeyi mi?" Kellan hâlâ şaşkın bir şekilde sordu.

Tekrar omuz silktim.

Kellan homurdandı ve elini saçlarında gezdirdi. "Şey... ne kadar ilginç değil mi? Ben de bunun hakkında konuşmadığımı sanıyordum." Evan'a doğru baktı. "Pekala, madem ki kediler çantadan çıktı, neden hepimiz aynı sayfada yer almıyoruz?" Evan'a odaklanmaya devam ederken ellerini dramatik bir şekilde bana doğru uzattı. "Kiera'yı becerdim... beni yapmamam konusunda uyarmana rağmen. Sonra, iyi bir önlem için, tekrar yaptım!"

Herkes aynı anda bir şeyler söyledi. Jenny Kellan'ı kullandığı dil yüzünden azarladı, Evan ona küfretti ve ben de ona çenesini kapaması için bağırdım! Kellan herkese ters ters baktı ve ekledi, "Oh... ve ben ona fahişe dedim!"

"Sen tam bir pisliksin!" Gözlerimi ondan kaçırarak söyledim. Öfke gözyaşları gözlerimi yaktı ve yüzüm utançtan kızardı. Evan bunların hiçbirini bilmiyordu. Aslında bilmesine de gerek yoktu.

Ben ona dönüp bakarken Kellan kuşkuyla baktı. "Hıyar mı? Ben mi hıyarım?" Öfkeyle bana doğru bir adım attı ve Jenny elini onun göğsüne koydu. "Bana vuran sensin!" Kırmızı çizgilerin hâlâ görülebildiği yüzünü işaret etti. "Yine mi!"

Evan araya girdi, Kellan'a kızgın görünüyordu. "Tanrım, dostum. Ne düşünüyordun... ya da düşünüyor muydun?"

Kellan'ın kızgın gözleri ona dikildi. "Bana yalvardı, ben sadece insanım."

Tutarlı bir şekilde konuşmadığım için rahatsız edici bir ses çıkardım. Bütün odanın bu kadar mahrem detayları bilmesi gerekiyor muydu? Beni nasıl bu hale getirdiğine hayret ediyordum... sanki o masumdu ve ben onu baştan çıkarmıştım. Evet, doğru ya!

Gözleri tekrar bana döndü. "Bana yalvardın, Kiera! İki kere, yeniden üye mi?" Bana sinirli bir şekilde eliyle işaret etti ve Jenny onu hafifçe geri itti. "Tek yaptığım senin istediğin şeydi. Şimdiye kadar yaptığım tek şey buydu - sen ne istediysen!" Ellerini yana doğru uzattı, bıkkın görünüyordu.

İçimdeki öfke ve utanç duygusu dilimi çözdü. "İstediğim" her şeyi nadiren yapardı. Kafamda uzun bir liste vardı, ama aklımda en önde, birkaç dakika önce söylediği söz vardı. "Bana fahişe denmesini ben istemedim!"

Bana doğru bir adım attı ve Jenny iki elini göğsüne koydu. "Ve tekrar vurulmayı ben istemedim! Bana vurmayı kes!" Jenny "Sözlerine dikkat et" diye mırıldandı, Kellan duymazdan geldi, Evan ise "Sakin ol" dedi, Kellan da duymazdan geldi.

"Bunu sen istedin, pislik!" Hiçbir kadın onun bana söylediği şeyleri görmezden gelmezdi. Resmen bana bir davetiye kazımıştı. "Madem paylaşıyoruz," diye öfkeyle vurguladım, "neden bana söylediklerini onlara anlatmıyorsun!" Ona doğru bir adım attım ve Jenny bir elini omzuma koydu. Öfkelerimizi birbirinden ayıran tek şey bu küçük, güzel sarışın kızdı.

"Bana iki saniye verseydiniz, bunun için özür dileyecektim. Ama ne var biliyor musun... artık bilmiyorum!" Omuz silkti ve başını salladı. "Ben

Bunu söylediğim için üzgün değilim." Öfkeyle beni işaret etti. "Haddini aştin! Sadece biriyle çıkmamdan hoşlanmıyorsun!"

Gözlerim öfkeyle parladı. "Çıkmak mı? Yürüyen her şeyi becermek flört değildir, Kellan! İsimlerini öğrenme zahmetine bile girmiyorsun. Bu doğru değil!" Başımı öfkeyle salladım. "Sen bir köpeksin!" Hırladım.

Kellan cevap veremedi Evan tekrar araya girdi. "Haklı olduğu bir nokta var, Kellan."

"Ne?" Kellan da ben de ona bakakalmıştık. "Bana söyleyecek başka bir şeyin mi var, Evan?" Kellan onu tersledi ve elini göğsünden indiren Jenny'den uzaklaştı.

Evan'ın normalde neşeli olan yüzü bu noktada kızgın görünüyordu. "Belki de öyle. Belki de haklıdır. Ve belki, sadece belki, sen de bunu biliyorsundur." Kellan yüzünü buruşturdu ama bir şey söylemedi. "Neden ona neden kendinle bu kadar... özgür... olduğunu ? Belki anlayabilir."

Kellan gerçekten sinirlenmiş ve Evan'a doğru bir adım atmıştı. "Sen bu konuda ne biliyorsun ki!"

Evan aniden sempatik göründü ve sessizce, "Düşündüğünden daha fazla, Kellan," diye cevap verdi.

Kellan hareket etmeyi bıraktı, yüzü soldu. "Geri çekil, Evan... İstemiyorum. Geri çekil lan." Sesi alçak ve buz gibi soğuktu, gerçekten şaka yapmıyordu.

"Kellan....language," diye Jenny onu tekrar azarladı.

Aynı anda, "Neden bahsediyorsun sen?" diye çıkıştım. Aralarındaki kafa karıştırıcı konuşmaya çok sinirlenmiştim.

Kellan ikimizi de görmezden geldi ve Evan'a ters ters baktı. Evan da ona baktı, sonra teslimiyetle içini çekti, "Her neyse dostum... karar senin."

Kellan burnunu çekti. "Aynen öyle." Hepimizi işaret etti. "Nasıl çıktığım seni ilgilendirmez. Eğer bu barı mahvetmek istiyorsam, hepiniz-"

"Neredeyse yaptın!" Bağıarak sözünü kestim.

"Hayır! Seni becerdim!" diye bağırdı ve bu ifadenin ardından gelen ani sessizlikte Evan'ın tekrar küfrettiğini ve Jenny'nin usulca iç çektiğini duydum. "Ve Denny'yi aldattığın için kendini kötü hissediyorsun." Adam Jenny'nin başının üzerine doğru eğildi ve Jenny elini tekrar adamın göğsüne götürerek onu itti. "Bir ilişkin olduğu için kendini suçlu hissediyorsun, ama sen-"

Sözünü kestim. "Bizim bir ilişkimiz yok! Bir hata yaptık, iki kez - hepsi bu!"

Öfkeyle nefes verdi. "Hadi ama, Kiera! Tanrım, çok safsın. Sadece iki kez seks yapmış olabiliriz ama bunca zamandır kesinlikle bir ilişkimiz vardı!"

"Bu hiç mantıklı değil!" Ben de ona bağırdım.

"Gerçekten mi? O zaman neden Denny'den bu kadar umutsuzca saklamak istedin, ha? Eğer her şey gerçekten bu kadar zararsız ve masumsa, o zaman neden ilişkimiz hakkında kimseye açık olmadık?" Dış dünyayı işaret etmek için kolunu kapıya doğru kaldırdı.

O haklıydı. Birbirimize ne kadar yakın olduğumuzun sadece bir kısmını başkalarının görmesine izin veriyorduk. Ona cevap veremedim. "BEN... BEN..."

"Neden artık dokunamıyoruz?" Nefesim kesildi. Sorusu da, sesinin boğukluğu da hoşuma gitmemişti. "Sana dokunduğumda ne oluyor, Kiera?" Neredeyse alçak bir hırıltıya dönüşen ses tonu da en az sözleri kadar imalı olmaya başlamıştı ve Jenny ondan bir adım uzaklaşarak elini tekrar göğsünden çekti.

Kendi sorusuna cevap verirken bir elini gömleğinde gezdirdi. "Nabızın hızla atıyor, nefesin hızlanıyor," dudağını ısırıp ve gözlerini benimkilere kilitleyerek ağır nefes alma taklidi yapmaya başladı, "bedenin titriyor, dudakların aralanıyor, gözlerin yanıyor." Gözlerini kapadı ve yumuşak bir iniltiyle nefesini verdi, sonra gözlerini yeniden açtı ve dişlerinin arasından imalı bir şekilde nefes aldı. Kasıtlı olarak gergin bir sesle beni kışkırtmaya devam etti, "Vücudun ağrıyor... her yerin."

Gözlerini tekrar kapattı ve onunla birkaç kez yaptığım alçak bir iniltiyi aynen taklit etti. Bir elini benim de defalarca yaptığım gibi kendi saçlarının arasından geçirdi ve diğer elini de bana çok tanıdık gelen bir şekilde göğsünde gezdirdi. Yüzünde son derece samimi bir ifade vardı ve genel etki o kadar şok edici derecede erotik ve tanıdıktı ki derinden kızardım. Yutkundu ve ağzını soluk soluğa açarken korkunç derecede baştan çıkarıcı bir ses çıkardı. "Oh...Tanrım...lütfen..." Elleri vücudundan aşağıya, kot pantolonuna doğru inmeye başladığında kısık bir iniltiyle taklit etti...

"Yeter!" . İyice utanarak Jenny'ye baktım. O da benim kadar solgun görünüyordu. O da bana baktı ve omzumdaki eli kısıtlayıcı olmaktan ziyade sempatik bir hal aldı. Kapıdan Evan'ın "Tanrım, Kellan." diye mırıldandığını duydum.

Kellan'ın öfkeli gözleri parladı ve tersledi, "Ben de öyle düşünmüştüm! Bu sana masumca geliyor mu?" Odanın etrafına bakındı. "Herhangi birinize?" Bana tekrar ters ters baktı. "Seçiminizi yaptınız mı, yeniden üye? Denny. Bunu bitirdik." Kendini ve beni gösterdi. "Bana karşı hiçbir şey hissetmiyordun. Benimle birlikte olmak istemedin, ama şimdi başka kimsenin benimle birlikte olmasını istemiyorsun, değil mi?" Başını öfkeyle salladı. "İstediğin bu mu? Tamamen yalnız kalmamı mı?" Sesi cümlelerin sonunda öfkeyle kesildi.

Hala utançtan kıpkırmızı olan yüzüm öfkeyle kızardı. "Ben öyle bir şey demedim. Eğer biriyle görüşeceksen bunu anlayışla karşılayacağımı söyledim... ama Tanrım, Kellan, Evan haklı, biraz itidalli ol!" Odayı sessizlik kapladı, herkes birbirine dik dik bakıyordu ve sonunda ben daha fazla dayanamadım. "Beni incitmeye mi çalışıyorsun? Kanıtlaman gereken bir şey mi var?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sana...? Hayır... hiçbir şey!"

Jenny'den biraz uzaklaştı ve ben de ona doğru ittim. Beni tutmak için iki elini omuzlarıma götürdü. "Beni bilerek incitmeye çalışmıyorsun değil mi?" Ona hırladım.

"Hayır." Elini tekrar saçlarının arasından geçirdi ve öfkeyle başını salladı.

Gerçekten kırmızıyı gördüm, ona çok kızmıştım. Tabii ki bana zarar vermeye çalışıyordu! Yoksa neden şehrin her yerinde fahişelik yapsın ki? Yoksa neden verdiği sözü tutmasındı? "Peki ya kız kardeşim?"

İnledi ve tavana baktı. "Tanrım, yine mi?"

Evan benimle mücadele etmeye başlayan Jenny'ye yardım etmek için bir adım attı, çünkü gerçekten sinirlenmişim ve onu itiyordum. Jenny Evan'a baktı ve hiçbir şey söylemeden başını hafifçe salladı ve o da kapının yanında olduğu yerde kaldı.

"Evet! Bu! Tekrar! Söz vermiştin!" Onu işaret ederek bağırdım.

"Açıkçası yalan söyledim, Kiera!" bağırdı. "Eğer fark etmediysen, ben Bu! ne fark eder ki... O beni istedi, sen istemedin. Ne? umurunda mı-"

"Çünkü sen benimsin!" İstemeden de olsa ona bağırdım. Tabii ki o aslında benim değildi...

O andan sonraki sessizlik sağır ediciydi. Kellan'ın yüzü soldu ve sonra yavaş yavaş çok ama çok sinirlendi. "Hayır, hayır değilim! BÜTÜN MESELE DE BU ZATEN!"

"Kellan!" Jenny onu tekrar azarladı ve sonunda ona ters ters baktı.

Düşünmeden yaptığım açıklamadan dolayı yüzüm utanç içinde kızardı. "Bu yüzden mi yaptın? Bu yüzden mi onunla yattın, seni orospu çocuğu! Bir şeyi kanıtlamak için mi?" Sesim öfkemle çatallaştı.

Jenny sonunda araya girdi. "Öyle bir şey yapmadı Kiera," dedi

sakince. Kellan ona buz gibi baktı. "Jenny!"

"Ne?" diye sordum. diye sordum ve ellerini omuzlarımdan indirdi.

Kellan'ın buz gibi bakışlarını görmezden gelerek, yine çok sakin bir şekilde, "Onunla yatan Kellan değildi," dedi.

Kellan Jenny'ye doğru tehditkâr bir adım attı ve Evan da Kellan'a doğru bir adım attı. Evan'a bakan Kellan durdu. "Bu seni ilgilendirmez Jenny, defol git!" diye tersledi.

Şimdi ona biraz sinirlenmişti, bakışlarını buz gibi karşıladı. "Artık öyle! Neden ona yalan söylüyorsun, Kellan? Ona doğruyu söyle! Bir kez olsun ona doğruyu söyle."

Ağzını kapattı ve çenesini sıktı. Evan ona kaşlarını çatı ve Jenny kaşlarını çatı. Daha fazla dayanamayarak, "Lütfen biri bana... bir şey söyleyebilir mi?" diye bağırdım.

Jenny bana baktı. "Griffin'i hiç dinlemiyor musun?" diye sordu usulca.

Kellan sinirlenerek, "Hayır, eğer elinden geliyorsa onunla konuşmaktan kaçınıyor," dedi. Daha sessiz bir şekilde ekledi, "Buna güvenmiştim."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatmışım. "Bekle... Griffin mi? Kız kardeşim Griffin'le mi yattı?"

Jenny gözlerini devirerek başını salladı. "Bu konuda hiç susmadı, Kiera. Herkese 'Hayatımın en iyi 'O'su' deyip duruyor!" Yüzünde iğrenmiş bir ifade vardı.

Kellan çenesini tekrar sıktı. "Bu kadar yeter, Jenny."

İnanamayarak ona baktım ve sonra Evan'a baktım. Omuz silkti ve başını salladı, sonra da merakla Kellan'a baktı. Jenny de öyle. Ve sonra, ben de.

"Bana yalan mı söyledin?" Fısıldadım.

Kayıtsızca omuz silkti. "Varsaydınız. Ben sadece... bu düşünceyi teşvik ettim."

İçimde bir öfke parladı. "Bana yalan söyledin!" diye

bağırdım. "Sana söyledim, bunu yapıyorum!" diye

karşılık verdi.

"Neden?" Ben talep ettim.

Kellan hepimizden uzağa baktı ve cevap vermedi.

"Cevap ver ona, Kellan," dedi Jenny sakince. Adam ona döndü ve Jenny kaşlarını kaldırdı. Kellan kaşlarını çattı ama sessiz kaldı.

Anılar sel gibi aktı. "Arabadaki tüm kavga... yağmur... sen ve onun hakkında çok kızgın olduğum için başladı. Neden düşünmeme izin verdin?"

Bana ters ters baktı. "Neden otomatik olarak-"

"Bana söyledi. Sanki..." Gözlerimi kapattım. Bunu duymak istememiştim. O gece neler olduğunu tam olarak açıklamasına asla izin vermemiştim. Kellan hakkında söylediği tek şey, kendisi için ona teşekkür etmemi istediği idi. Ona bunun için teşekkür etmemi istediğini düşünmüştüm. Belki de sadece ona iyi vakit geçirttiği için, bütün gece onunla dans ettiği için, onu Griffin'in evine götürdüğü için, eve bıraktığı için ya da... Tanrım, gerçekten her şey olabilirdi.

Gözlerimi yeniden açarak ona baktım ve bakışlarımı ve sesimi yumuşattım. "Zannettiğim için özür dilerim... ama neden bu kadar uzun süre böyle düşünmeme izin verdin?"

Bakışları ve sesi yumuşadı. "Seni incitmek istedim..."

"Neden?" Fısıldadım ve ona doğru bir adım attım. Jenny ikimizin de sakinleştiğini görünce geçmeme izin verdi. Kellan başka tarafa baktı ve cevap vermedi. Ona doğru yürüdüm ve elimi yanağına koydum, dokunuşumla gözlerini kapattı. "Neden, Kellan?"

Gözlerini açmadan fısıldadı, "Çünkü beni incittin... birçok kez. Ben de seni incitmek istedim."

Öfkem söndü. Öfkesi de sönmüş olan Kellan yavaşça gözlerini açtı, yüz hatlarında acı açıkça görülüyordu. Bana sessizce baktı. Kafamın arkasında bir yerde Jenny'nin Evan'a doğru yürüdüğünü ve ona bize biraz zaman vermeleri gerektiğini söylediğini duydum. Sonra kapının açılıp kapandığını duydum ve Kellan'la yalnız kaldık.

"Seni asla incitmek istemedim Kellan... ikinizi de." Mekânın sessizliği bana geri döndü ve odanın tam ortasında dizlerimin üzerine çöktüm. Duyguların inişli çıkışlı treni beni yıpratıyordu - suçluluk, heyecan, acı, heyecan ve öfke. Her şeyi mahvetmeden önce, başlangıçta her şeyin ne kadar mükemmel olduğunu düşündüğümü zar zor hatırlayabiliyordum.

Kellan karşımda yere diz çöktü ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Artık bir önemi yok, Kiera. Her şey olması gerektiği gibi. Sen Denny ile birliktesin ve ben... ben..." Yutkundu.

Her şeyin eskiden nasıl olduğunu, ilişkimizin eskiden ne kadar tatlı olduğunu, Kellan önce soğumadan, sonra ısınmadan, sonra... şimdi her ne oluyorsa onu özledim. Ben daha düşünmeden ağzımdan kaçırverdi, "Seni özlüyorum," diye fısıldadı ona.

Nefesi kesildi ve yüksek sesle yutkunduğunu duydum. "Kiera..."

Gözyaşları akmaya başladı ve ben sadece arkadaşımı geri istedim. Şaşırtıcı bir şekilde beni kucakladı, tıpkı uzun zaman önce yaptığı gibi. Ona sıkıca sarıldım, yakınlığına ihtiyaç duyuyordum. Ben omzuna doğru hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlarken o da sırtımı okşadı. Sadece bu kadar çok şey hissetmeyi bırakmak istiyordum. Başım suçluluk, öfke, sıcaklık ve acıyla dönüyordu.

Omzuma doğru neredeyse "Özür dilerim bebeğim" gibi bir şey mırıldandı. Ondan gelen bu şefkatli sözleri düşününce kalbim hızlandı.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, beni sıkıca tuttu, böylece kucagında oturuyordum, dizlerim iki yanında duruyordu. Saçlarımı okşamaya başladı ve ben de ona doğru gevşemeye başladım. Uzun bir süre beni bu şekilde tuttu. Gözyaşlarım yavaşça durdu ve ona bakmak için başımı çevirdim.

Şaşırtıcı bir şekilde gözleri kapalı ve başı eğikti. Üzgün görünüyordu. Üzerinden kalkmaya çalıştım ama gözlerini kapalı tutarak beni kendine daha sıkı çekti. "Hayır, lütfen... kal," diye fısıldadı.

Anında, pozisyonumuzun ne kadar tehlikeli olduğunu farkına vardım. Ama nefes alışımız, odanın ne kadar sessiz olduğu, bana ne kadar sıkı sarıldığı, birbirimize gerçekten sarılmayalı ne kadar uzun zaman olduğu için. Gözlerini açtı

Yavaşça dönüp bana baktı ve onun da tehlikenin farkında olduğunu görebiliyordum. Dudakları aralandı, nefesi hızlandı. Gözlerinde beni istemenin verdiği hüzünlü acıyı görebiliyordum. Kellan haklıydı... asla dokunmamamız için bir neden vardı.

Sadece Denny'ye bunu daha fazla yapamayacağımı söylemeyi düşünerek, "Seni çok özledim," diye fısıldadım. Aslında söyleyeceğim şey bu değildi. Benim neyim vardı ki?

Gözlerini kapadı ve alnını benimkine yaslamak için indirdi. Bunu onun için ne kadar zorlaştırdığımı açıkça görebiliyordum ve gerçekten bunu yapmak istememiştim...

"Kiera, yapamam..." Tekrar yutkundü. "Bu yanlış, sen benim değilsin."

Dudaklarından dökülen benim kelimesinden heyecanlandım ve bunun için kendimden nefret ettim. Zihinsel olarak onunla aynı fikirdeydim ve fısıldadım, "Ben seninim." Bekle, hayır, söylemek istediğim bu da değildi...

Garip bir ses çıkardı ve kesik kesik bir nefes aldı. "Sen...?" O kadar yumuşak fısıldadı ki zar zor duydum. Bana baktı ve gözlerindeki tutku yeniden alevlendi. "Seni çok istiyorum..."

Bir zamanlar sahip olduğumuz kolay arkadaşlığı kaybettiğim için çok üzüldüm, Denny'ye ihanet etmek için sürekli yaptığım şeylerden dolayı çok suçluluk duydum ve Kellan'ın kollarında olmak için çok acı verici bir ihtiyaç hissettim... ve ikincisi kazanıyordu. Onu çok özlemiştim ve şimdi yanımda olduğuna göre, birdenbire beni bir daha asla terk etmesini istemedim.

"Ben de seni istiyorum," diye ve ilk kez söylemek istediğim şey buydu.

Sonra yuvarlandı, böylece ben yerde yatıyordum ve o da bana doğru bastırıyordu. Hafifçe nefes alarak durakladı, neredeyse dudaklarıma dokunacaktı. Kendini orada tuttu ve gözlerindeki mücadeleyi görebiliyordum. Bunu gerçekten isteyip istemediğimden emin değildi.

Ne söylediğimi bilmeden önce, her şey bir anda dökülüyordu. "Seni çok özledim. Uzun zamandır sana dokunmak istiyordum. İstedim

seni uzun süre tutmak için. Seni çok uzun zamandır istiyordum. Sana ihtiyacım var, Kel- lan... Hep vardı."

Hâlâ kendini tutuyor, dudaklarımın üzerinde geziniyor, gözleri çılgınca yüzümü arıyor, sözlerimde bir yalan arıyordu. "Yapmayacağım... Tekrar kandırılmayacağım, Kiera. Senin tarafından tekrar incitilmektense buna bir son vermeyi tercih ederim. Yapamam..."

Kendimi aradım, gerçeğimin ne olduğunu bulmak için... ama vücudumda bulabildiğim tek şey ona karşı acı veren bir yalnızlıktı. Onun başka bir kadınla birlikte olduğu bir güne daha katlanamazdım. Dudaklarının benimkiler dışında başka birinin dudaklarında bir saniye daha kalmasına dayanamazdım. Bunun Denny ve benim için ne anlama geldiğini düşünmüyordum bile. Sadece Kellan'ın benim olmasına ihtiyacım olduğunu düşünüyordum... sadece benim.

Yüzünü ellerimle nazikçe kavradım. "Beni bırakma. Sen benimsin... ve ben de senim. Seni istiyorum... ve sen de bana sahip olabilirsin. Sadece tüm bunlarla birlikte olmayı bırak-"

Benden uzaklaştı. "Hayır, seninle birlikte olmayacağım, çünkü kıskanıyorsun."

Yüzünü tekrar kendime yaklaştırdım ve uzun zaman önce beni çılgına çeviren hareketlerinden birini ödünç aldım. Dilimi üst dudağının altından ve üstünden hafifçe kaydırdım. Benim üzerimde yarattığı etkinin aynısını onun üzerinde de yarattı. Gözlerini kapadı ve titreyerek hızla içine çekti.

"Kiera...hayır. Bunu bana bir daha yapma..."

Durakladım. "Hayır, Kellan. Daha önce seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim ama artık hayır demiyorum."

Dilimi tekrar onun sarhoş edici derecede lezzetli tenine götürdüm. Dudağının yarısına kadar gelebilmişim ki, ağzını benimkine doğru indirdi. Beni öperken durakladı ve geri çekildi, nefesi sık ve hızlıydı. Bana baktı, aniden çok gergin görünüyordu.

"Sana aşığım," diye fısıldadı gözlerime bakarak. Çok solgun, çok korkmuş ve biraz da umutlu görünüyordu.

"Kellan, ben..." Ne diyeceğimi bilemiyordum, gözlerim yine yaşarmaya başlamıştı.

Sözümü bitirmeye çalışmama bile izin vermedi. Bir elini yanağımı okşamak için kaldırdı ve beni tekrar öptü, ama şefkatle, tatlı bir şekilde, duygu dolu bir öpücüktü. "Sana çok aşığım, Kiera. Seni çok özledim. Çok özür dilerim. Sana kötü şeyler söylediğim için özür dilerim. Kız kardeşin hakkında yalan söylediğim için özür dilerim... Ona hiç dokunmadım. Dokunmayacağıma söz verdim. Sana ne kadar taptığımı... beni ne kadar incittiğini bilmene izin veremezdim." Sanki sonunda bana gerçekten ne söylemiş, bastırdığı tüm duygularını serbest bırakmış ve kendini durduramamış gibiydi.

Şefkatli öpücüklerinin arasında hızla konuştu. "Seni seviyorum. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Kadınlar... Sana dokunmaktan çok korktum. Beni istemedin... Acıya dayanamadım. Seni unutmaya çalıştım. Onlarla her zaman seninleydim. Çok özür dilerim... Seni seviyorum."

Şok olmuş bir sessizlikle dinlerken gözyaşlarım yanaklarımdan özgürce aktı. Onun içten sözleri, şefkatli dudakları beni daha da zayıflattı, kalbimi hızlandırdı.

Dudakları benimkilerin üzerinde gezinmeyi hiç bırakmadı, kelimeleri aralarından akıp gitmeyi hiç durdurmadı. "Affet beni... lütfen. Seni unutmaya çalıştım. İşe yaramadı... Sadece seni daha çok istiyorum. Tanrım, seni çok özledim. Seni incittiğim için özür dilerim. Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim. Her kız benim için sensin. Tek gördüğüm sensin... Tek istediğim sensin. Seni çok istiyorum. Seni sonsuza dek istiyorum. Affet beni... Seni çok seviyorum."

Hala ne dediğini, gözlerindeki korku ve umut dolu bakışı algılayamıyordum. Bu onu daha da çok istememe neden oldu. Nefesimi ağırlaştırdı ve düzensizleştirdi. Buna karşılık öpücüğünün şiddeti arttı. "Tanrım, seni seviyorum. Sana ihtiyacım var. Beni affet... Benimle kal. Bana da ihtiyacın olduğunu söyle... Beni de istediğini söyle. Lütfen... benim ol."

Bir anda beni öpmeyi bıraktı ve dondu kaldı, bana tekrar dehşetle baktı, sanki tam olarak ne söylediğini yeni fark etmiş gibiydi. "Kiera...?" Sesi titriyordu. Gözleri benimkileri ararken parlıyordu.

Gerçekten uzun zamandır hiçbir şey söylemediğimi fark ettim. Bana içini döküyordu ve ben tek bir kelime bile etmemiştim. Elbette bana konuşma fırsatı bırakmamıştı ama gözlerindeki bunu fark ettiğini sanmıyorum. Bana bakarken görebildiği tek gözyaşlarım ve sessizliğimdi.

Duygular boğazımı kilitledi ve gözlerimi kapatıp kendime her şeyi özümsemek için bir dakika verdim. Beni seviyor muydu? Bana tapıyor muydu? Beni seviyor muydu? Beni istiyordu... sonsuza dek? Beni seviyor muydu? Onunla olmamı mı istedi? Beni seviyor muydu? Ona karşı hissettiğim ve geri püskürtmek için çok uğraştığım duygular içime doldu. Yaşadığımız her şey - her gözyaşı, her sevinç, her kıskançlık - bunca zaman beni sevmiş miydi?

Benden uzaklaştığını hissettim ve hâlâ gözlerim kapalı, sessiz bir şekilde yattığımı fark ettim. Gözlerimi açtım ve onun üzgün, korkmuş yüzüne baktım. Kolunu tuttum ve benden uzaklaşmasını engelledim. Bakışlarımı karşıladı, gözündeki yaş sonunda yanağından aşağı yuvarlandı. Başparmağımla gözyaşını sildim ve yanağını avuçladım. Onu daha yakına çektim ve şefkatle öptüm.

"Kiera..." diye mırıldandı dudaklarımın arasından, hafifçe uzaklaşarak.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Sen hep haklıydın... Biz arkadaş değiliz. Biz çok daha fazlasıyız. *Seninle* olmak istiyorum, Kellan. Senin olmak istiyorum. Ben seninim." O anda tek hissettiğim, söylemeyi düşünebildiğim buydu. O anda, o benim tüm dünyamdı. Ondan başka hiçbir şey benim için var olmamıştı ve artık ona direnmek istemiyordum. Bununla savaşmaktan yorulmuştum. Onun olmak istiyordum... her şekilde.

Tekrar üstüme yuvarlandı ve ağzını tekrar benimkine yaklaştırdı. Yumuşak bir şekilde nefes verdi ve sanki yıllardır öpüşmemişiz gibi beni derinden öptü. Ondan geldiğini hissettiğim tutku neredeyse eziciydi, tüm vücudu onunla titriyordu. Ağırlığını kaydırıp beni itti ve boğazının derinliklerinden beni heyecanlandıran bir ses çıkardı.

Ellerimi sırtında gezdirdim ve ürperdi. Gömleğinin kenarını hissettim ve onu tutarak parmaklarımı çıplak teninde gezdirdim, gömleği de yanıma aldım. Yavaşça üstünden çıkardım, dudakları tekrar benimkilere değmeden önce bir saniye boyunca onun muhteşem mükemmelliğine baktım.

Ağırlığını tekrar kaydırđı ve ellerini yavaşça boynumdan aşağı, göğsümün üzerinden ve gömleğimin altından geçirdi. Gömleğimi yukarı itip üzerimden çekerken elleri titriyordu. Beni öperken vücudu hâlâ hafifçe titriyordu. Kendini tuttuğunu fark ettim. Kendini yavaş hareket etmeye zorluyor, fikrimi değıştirmem ihtimaline karşı kontrolü elinde tutmaya çalışıyordu. Beni ne kadar çok istediğini ve benden ne kadar emin olmadığını düşünmek bedenimi ateşle doldurdu.

Ellerimi çıplak sırtında gezdirdim, her kasını, her belirgin çizgisini hissettim. Ellerimi göğsüne götürdüğümde hafifçe inledi ve parmaklarımı kaburgalarındaki silik yara izi boyunca gezdirdim, benim yüzümden aldığı yara izi... çünkü beni seviyordu. Dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmadı, elleri omuzlarımda, , sütyenimin üzerinde ve belimde gezindi. Onun dokunuşunu tekrar hissetmenin ne kadar iyi geldiğini düşünerek mutlu bir şekilde iç çektim; çok uzun zaman olmuştu. Tekrar kıpırdandı ve titreyen elleri kot pantolonuma indi. Parmakları kotumun bel bandıyla oynadı, neredeyse "Acaba..." diye düşünüyordu.

Dudaklarından çekildim ve kulağına fısıldadım, "Ben seninim... durma." Ağırlığımı müstehcen bir şekilde onun altında kaydırđım. Nefes alıp rahatlayan Kellan beni dinledi ve durmadı. Kot pantolonumun düğmelerini açmaya başladı ve dudağımı ısırđı, ben de onunkini açmak için hareket ettim. Beni dikkatle izlemek için geri çekildi. Titremeyi bıraktı. Sonunda bunu durdurmayacağıma inanmış gibi görünüyordu. O benimkini indirmeye başlarken ben de onun kotunu indirmeyi bitirdim. Yüzünde büyük bir sevgiyle bana bakarak usulca adım ve beni tekrar sevdiğini söyledi ve boynumu öpmeye başladı.

Yüzü, sözleri bana öyle bir şiddetle çarptı ki nefes almayı bıraktım. Birden kendimi yanlış ve kirli hissettim. Bu onun şefkatli sözleriyle uyuşmuyordu ve bunu yapamazdım. "Kellan, bekle... sadece bir dakika-" Çekinerek söyledim.

"Kiera..." Kot pantolonumu çekiştirmeyi bıraktı ve ağır bir şekilde inledi. Tüm vücudunu benimkine yasladı, başı omzuma yaslandı. "Aman Tanrım. Ciddi misin sen?" Başını omzumda ileri geri salladı. "Lütfen bunu bir daha yapma. Dayanamıyorum."

"Hayır, değılim... ama-"

"Ama?" Nefes nefese bana bakmak için geri çekildi, mavi gözleri arzu ve şimdi de kızgınlıkla parlıyordu. "Vücuduma bunu yapmaya devam edersen asla çocuk sahibi olamayacağımın farkında mısın?" diye kestirip attı.

İstemedenden yaptığı bu eğlenceli yoruma güldüm. Biraz daha geri çekildi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Bunu komik bulmana sevindim..."

Kıkırdamaya devam ederek parmağımı yanağında gezdirdim ve sonunda gülümsemesini sağladım. "Eğer bunu yapacaksak... eğer seninle birlikte olacaksam," uzandığımız kirli zemine baktım, "bu Pete'in arka odasındaki zeminde olmayacak."

Kaşlarını çattı, sonra hemen tersine döndü ve beni usulca öptü. "Şimdi de kirli bir zeminde benimle birlikte olmaya itiraz mı ediyorsun?" diye fısıldadı.

Kahve standındaki buluşmamıza yaptığı göndermeye ve mizahının geri döndüğünü duyunca tekrar güldüm. Bunu da duymayalı uzun zaman olmuştu.

Beni tekrar öptü ve sonra geri çekilerek kaşlarını çattı. "Sen... sen beni tekrar soyabilmek için mi kalbimi sana dökmemi istedin?" Bana çekici bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Tekrar güldüm ve yavaşça yüzünü ellerimin arasına aldım. "Tanrım, seni özledim. Bunu özledim."

"Neyi kaçırdın?" diye sordu sessizce, bana bakarak ve çıplak karnımı usulca okşayarak.

"Sen... mizahın, gülümsemen, dokunuşun, her şeyin..." Ben de ona sıcak bir şekilde baktım.

Yüzü ciddileşti. "Seni çok özledim, Kiera."

Başımı salladım, boğazımdaki duyguyu yuttum ve beni tekrar usulca öptü. Birden geri çekildi ve altında yarı çıplak duran bana bakarak dudağını ısırды ve bir kaşını kaldırdı. "Biliyorsun... bu oda için zeminden başka seçenekler de var."

"Gerçekten mi?" Şakacılığının tadını çıkararak sordum.

"Evet..." Gülümseyerek odanın etrafına bakındı. "Masa... sandalye... raf..." bana baktı, sırtışı aniden şeytani bir hal aldı, "duvar?"

Güldüm ve elimi göğsünde gezdirdim, Kellan'a karşı duygularımın ne kadar çabuk değişebildiğine hayret ettim. Az önce birbirimizin gırtlığına sarılmamış mıydık, şimdi ise samimi bir şekilde şakalaşıyorduk. "Sadece öp beni." Ona başımı salladım.

"Evet, ." Gülümsedi ve beni derinden öpmeye başladı. Dudaklarını boynuma götürerek "Baştan çıkarıcı," mırıldandı.

"Fahişe," diye mırıldandım, sırtarak ve daha önce acımasızca tokatladığım yanağını öperek. Karşılık olarak boğuk bir kahkaha attı ve dudaklarını boğazımın dibine götürdü.

Odanın içinde ısrarlı ve yumuşak bir kapı sesi duyuldu ama Kellan da ben duymazdan geldik.

"Hmmm..." Dilini boğazımda hafifçe gezdirirken gözlerimi kapattım. Tanrım, buna bayıldım.

Dilini çeneme doğru götürüyordu ki, ikimizin de duymazdan geldiği o sinir bozucu tıkırtı birden sallanarak açılan bir kapıya dönüştü. Nefesim kesildi ve kalbim hızla çarparak başımı yukarı kaldırdım. Kellan kapıya bakmak için başını kaldırdı.

"Tanrım, Evan... Ödümü !" Kellan söyledi, Gülüyorum.

İçimden gülmek gelmiyordu, birinin beni böyle görmesini istemezdim. Şerefine, Evan gözlerini kapatıyordu. Kapıyı hemen arkasından kapattı ve başka tarafa baktı. "Kusura bakma dostum. İkinizin... Seninle konuşmam gerek Kellan."

Evan gerçekten utanmış görünüyordu ama benden daha fazla utanmış olamazdı. Kellan uzandı, beni onunkinden koruyarak

Bize doğru baktığından değil. "Zamanlaman berbat dostum." Ona kaşlarını çattı.

Evan istemeden de olsa bize bir bakış fırlattı ve hemen gözlerini kaçırdı. Kellan'a daha sıkı sarıldım, buradan başka bir yerde olmak istiyordum. "Üzgünüm... ama on saniye içinde zamanlamama teşekkür edeceksin."

Kellan genişçe gülümsedi. "Gerçekten Evan, bu on dakika falan bekleyemez mi-" Kaburgalarını dürttüm ve bana baktı, sonra tekrar ona baktı, "yirmi dakika mı?" İstemeden kıkırdadım.

"Denny burada," dedi Evan.

Kıkırdamayı bıraktım. "Ne?" Sessizce sordum.

Kellan doğrulup üzerime oturdu. "Kahretsin," dedi sessizce. Bana gömleğimi uzattı ve ben de çabucak . Kucağımda kaldı, düşünüyordu.

Evan sonunda gözlerini kaçırmadan bize baktı. "Bu gecenin daha da ilginçleşmesini istemiyorsanız Kiera'nın gitmesi, sizin de kalıp benimle konuşmanız gerekiyor."

Kellan başını sallamaya başladı ve tişörtünü bulup tekrar . "Teşekkür ederim...." dedi ve tekrar Evan'a baktı.

Evan yarı gülümsedi. "mü... Bana teşekkür edeceğini biliyordum."

Kellan sonunda kucağımdan inip yardım ettiğinde buz gibi üşüdüğümü hissettim. Kıyafetlerimizi düzelttik ve ben nefes almakta zorlanmaya başladım. Kellan elini omzuma koydu. "Sorun yok... her şey yoluna girecek."

Panik içimde alevlendi. "Ama bütün bar... hepsi bunu gördü, konuşuyor olacaklar. Bir şeyler biliyordur."

Kellan başını salladı. "Kavga ettiğimizi anlayacak... hepsi bu." Gitmem için sabırsızlanan Evan'a baktı. "O seni aramak için buraya gelmeden gitmelisin."

"Tamam..."

"Kiera..." Gitmek için döndüğümde kolumu tuttu, sonra beni uzun, son bir öpücük için kendine çekti.

Koridora çıktığımda nefes nefese kalmıştım.

Bölüm 20

Yeni Bölüm

Neyse ki koridor boştu. Hemen kadınlar tuvaletine daldım, orası da boştu. Paniğim yatıştı ve yere çöküp başımı kollarımın üzerine koydum. Bu çok yakındı. Ya o Evan değil de Denny olsaydı? Bu düşünce midemi sıkıştırdı. Eğer Denny'yi terk edersen, bu onun bunu öğrenmesiyle olmayacaktı. Kellan için Denny'yi gerçekten terk edecek miydim? Denny'yi seviyordum, onu terk etmek istemiyordum... ama... Kellan'ın kolları bana tekrar sarıldığında kendimi çok iyi hissetmişim. Artık ona hayır diyemeyeceğimi biliyordum. Ona çok ihtiyacım vardı. Belki ikisi birlikte olabilirdi? Kellan'ın şefkatli öpücüğünü hatırlayarak gülümsedim ve parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. Kellan beni gerçekten seviyor muydu? Ben onu seviyor muydum? Bu düşünce beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu. Reddedilemez bir ilişki yaşamayı gerçekten kaldırabilir miydim? Kellan yapabilir miydi? Denny yapabilir miydi?

Kapıyı açıp koridora baktım. Hâlâ boştu... Güzel. Aynaya baktım ve neredeyse Kellan'la birlikte olacakmışım gibi görünmediğime karar verdim... yine... ve iç geçirerek döndüm ve küçük odadan çıktım.

Bara tekrar girdiğimde gözlerim içgüdüsel olarak grubun masasına gitti. Kaşlarımı çattım, Kellan yoktu. Hâlâ Evan'la birlikte arka odada mıydı? Bu konuda endişelenemezdim, çünkü uzun süreli yokluğumdan pek memnun görünmeyen birkaç müşteriden buz gibi bakışlar alıyordum ve ayrıca... Denny bana biraz temkinli yaklaşıyordu.

Bir an için kimsenin Denny'ye henüz bir şey söylememiş olabileceğini umdum, ama bardaki alçak sesler arasında Griffin'in yüksek sesle, "Evet, Kiera, woaaa - güzel kaltak tokadı!" diye bağırdığını duydum. Matt'in onun göğsüne sert bir tokat attığını gördüm ve "Ne? Herhalde hak etmiştir."

Gözlerimi kapadım ve o aptal, geveze kıça lanet okudum. Cidden, kız kardeşim onda ne buluyordu?

"Kiera?" Denny'nin yumuşak aksanı gözlerimi açmamı sağladı. "Her şey yolunda mı? Bütün bar senin Kel- lan'a vurduğun hakkında konuşup duruyor?" Kaşları endişeyle çatılmıştı, gözleri de aynı şeyi yansıtıyordu.

Yanımdan geçerken elini tuttum ve zaman kazanmak için bara doğru ilerledim. Ona ne söyleyecektim? Kellan bana ne söyleyeceğini hiç söylememişti. Griffin'e olan kızgınlığım aklıma bir fikir getirdi ve iyice düşünmeden, "Pislik herif Anna buradayken onunla yattı, sonra da onu bir daha aramadı... kalbini kırdı," dedim.

Denny yanımda yürümeyi bıraktı ve ben de yürümeyi bıraktım... ve nefes almayı. Tek söylediği "Oh," oldu. Yine de kaşları yumuşamadı ve bana inanıp inanmadığına dair hiçbir fikrim .

"Onu bu şekilde kullanmasına dayanamadım ve sonra... eve getirdiği tüm kadınlara. Bu ona karşı çok saygısızcaydı. Ve bu gece neredeyse kucak dansı yapıyordu ve sanırım kendimi kaybettim. Bir bakıma onun onurunu savundum."

"Ah," dedi tekrar, sonra kaşları yumuşadı ve usulca gülümsedi. "Bunu bana neden daha önce söylemedin? Onunla bu konu hakkında konuşurdum."

Rahatladım ve tekrar düzenli nefes almaya başladım. "Ben... Ona kimseye söylemeyeceğimi söyledim."

"Gerçekten mi?" diye sordu, aniden meraklanmıştı. "Her tarafına asıldığına göre, duvarlara spreyle boyayla yazmıştır diye düşündüm." Omuz silkti. "Kız kardeşin tam bir karakter." Eğildi ve yanağımdan öptü. "Lütfen bundan sonra kavgayı benim yapmama izin verir misin?"

Gergin bir şekilde kıkırdadım ve elini daha sıkı sıktım. Bunu gerçekten yutacak mıydı? "Evet, evet, sorun değil." Ona hızlı bir öpücük verdim. "Müşterilerim muhtemelen benden memnun değildir. İşimin başına dönmeliyim."

Güldü. "Muhtemelen bir gösteriyle akşam yemeğini sevmişlerdir. Yemekten bahsetmişken... Açlıktan ölüyorum, sanırım buradan bir şeyler alacağım." Tekrar güldü ve bana sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum, Kiera." Bir masaya doğru ilerlerken hâlâ kıkırdıyordu... grubun masasına.

Hasta olacaktım gibi hissettim.

Evan'ın arka odada Kellan'la ne konuştuğunu bilmiyordum ama orada bir saatten fazla kaldı. Sonunda dışarı çıktıklarında, Kellan başını eğdi ve oldukça utangaç bir şekilde bardan ayrıldı. Bana hiç bakmadı bile. İlk başta bundan rahatsız olmuştum, ama dedikodu fısıltılarını fark ettiğimdeğer bar müşterilerinin sandığı gibi büyük bir kavga ettiysek... ve sanırım bir şekilde ettik, o zaman onun tepkisinin muhtemelen doğru olduğuna karar verdim.

Gecenin geri kalanında uzak durdu. Neyse ki Denny benim anlattıklarımı kabul etti ve gruba bu konuyu sormadı. Daha sonra ona yemeğini verdiğimde, hepsi mutlu bir şekilde dün gece oynanan bir spor maçı hakkında sohbet ediyorlardı. Denny bana gülümsedi ve bir öpücük için eğildi, ben de hemen onu öptüm. Bunu yaptığında Evan'a bakmaktan kendimi alamadım, onun girdiği uygunsuz pozisyon hala aklımdaydı. Görünüşe göre, onun da aklımdaydı. O da bana baktı ve biraz kızardı. Gecenin geri kalanında ona bakmaktan kaçındım.

Denny yemeğini yedikten kısa bir süre sonra ayrıldı ve ben de vardiyamı bitirirken müşterilerden gelen ve benim yaklaşmamla hemen susan fısıltılara birkaç saat daha katlanmak zorunda kaldım. Umarım hiçbir bir şeyleri doğru bir şekilde bir araya getirmiyordur. Kimsenin Denny'nin ağzından bir şey kaçırmasına ihtiyacım yoktu.

Jenny beni eve bırakmayı teklif etti. Bunu her zaman yaptığı ve daha önce Kellan'a yardım ettiği için ona teşekkür ettim. Tam arabasına doğru yürüyorduk ki birden kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve durdum. Jenny fark etti ve dikkatimi çeken şeye baktı. Kellan'ın arabası caddenin karşısına park edilmişti ve o da arabanın dışında, kollarını göğsünde kavuşturmuş kapıya yaslanmıştı. Onu fark ettiğimi görünce yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Onu gördüğümde kalp atışlarım iki katına çıktı. Jenny iç çekti ve ben yalvarırcasına ona baktım. "Tamam... git. Biri sorarsa, geç saatte kahve içmeye gittiğimizi ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadığımızı falan söylerim."

Sırıttım ve ona sıkıca sarıldım. "Teşekkür , Jenny."

Ben çıkmaya başlarken kolumu tuttu. "Bunu sadece bir kez yapacağım, Kiera." Başını hafifçe salladı, soluk mavi gözleri biraz kısılmıştı. "Bir ilişkiyi saklamaya dahil olmayacağım."

Yutkundum ve kendimi korkunç derecede suçlu hissederek başımı salladım. "Çok özür dilerim. Seni tüm bunların içine asla sürüklemeliydim."

Kolumu bırakırken düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Birini seçmelisin, Kiera. Birini seç ve diğerini bırak. İkisini birden tutamazsın."

Başımı salladım ve bu düşünceyle boğazımdaki acı dolu yumruyu yuttum. Jenny'yi bir süre izledim, Kellan'a kısaca el salladı ve sonra arabasına doğru ilerledi. Sonra neredeyse koşarak caddeyi geçip ona doğru gittim.

Yaklaştığımda sıcak bir şekilde gülümsedi ve elimi tutarak beni arabanın diğer tarafına götürdü, orada tatlı bir şekilde içeri girmeme yardım etti. Bardan ayrılışının sadece bir rol olduğunu ve benim yanımda herhangi bir sorun yaşamadığını gördüğüme . Arabanın önünden geçişini izlerken, akşamın erken saatlerinde yaşadığımız korkunç kavga kafamda yeniden canlanmaya başladı ve belli bir bölümü beni terk etmiyordu.

O arabaya binip kapıyı yavaşça arkasından kapatırken kaşlarımı çatmaya zorladım. Kellan merakla bana baktı. "Ne? Saatlerdir senin yanında değilim." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ne yapmış olabilirim ki?" diye mırıldandı.

Yüzümü onaylamaz bir ifadeyle donmuş tutarak, "Daha önce yaptığın bir şey üzerinde duruyorum... saatlerdir" dedim.

Başını çekici bir şekilde yana eğdi. "Birazcık yaptım... daha açık konuşabilir misin?"

Ağzımın kenarları kalkmaya başladı ve sonra gerçek bir kızgınlık kaşlarımı çatmama neden oldu. "Oh... Tanrım... Lütfen." Koluna bir şaplak attım. "Evan ve Jenny'nin önünde benimle nasıl böyle alay edebilirsin?" Koluna tekrar sert bir tokat attım. "Bu çok utanç vericiydi!"

Benden uzaklaştı ve güldü. "Ah! Özür dilerim." Hınzırca gülümsedi. "Bir noktaya değiniyordum."

Ona son tokat attım. "Sanırım başardın, göt herif!"

Yine güldü. "Sanırım kötü örnek oluyorum, sen de benim kadar küfretmeye başladın."

Ona sııttım ve yanına sokuldum. O da bana baktı. "İstersen bir ara beni taklit edebilirsin?" Bu ihtimal onu fazlasıyla heyecanlandırmış görünüyordu ve ben de ona gülmekten kendimi alamadım.

Onun performansını hatırlayarak kızardım. "Bu konuda oldukça iyiydin."

Tekrar güldü. "İlk seferim değil."

Verdiği cevap karşısında şaşkınlıkla ağızım açık kaldı ve o da yüzümdeki ifadeye bakarak kıkırdadı. Sonra birden gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi. Kalbimi hızlandırdı. "Hmmm..." Başını yana eğdi ve çarpık bir şekilde gülümsedi. "Haklısın... Bu benim için pek adil değildi." ve kalbim küt küt atmaya başladı. "İşte, ben yapacağım..."

İkimizin bir arabada kilitli kalması ve sadece benim onu duymamın aynı şey olmadığını söyleyip itiraz edecektim ki kollarını bana ve beni vücuduna sımsıkı sararak dudaklarını doğrudan kulağıma götürdü.

Argümanlarım beni terk etti. Bilinçli düşüncelerim beni terk etti.

Nefesini kulağımda artırarak hafifçe inledi. Gözlerimi kapattım, kendi nefesim artıyordu. Dudaklarının arasından geçen ılık hava boynumu gıcıklıyor, yumuşak dudakları kulağıma okşarken içim ürperiyordu.

"Oh..." Kelimeyi baştan çıkarıcı bir şekilde uzattı, sonra gürültüyle içine çekti. Vücudumun verdiği tepki karşısında şok olmuştum - anında elektrik çarptı içime.

"Tanrım..." Sesini içtenlikle yükseltti ve elini kalçamda gezdirdi. Koltuğun üzerinde kıpırdandım, nefesim utanç verici derecede hızlıydı.

"Evet..." Kelimeyi fısıldadı ve sonuna tüm kontrolümü kaybetmeme neden olan bir ses ekledi.

Onunla yüzleşmek için döndüm, boynunu tuttum ve onu kendime çektim, onu sertçe öptüm. Öpüşmemiz derinleştikçe içimden heyecan ve şaşkınlık akıyordu. Çok güzel kokuyordu... Tadı çok güzeldi... Çok iyi hissettirecekti. Belki de bir araba kirli bir zemin kadar kötü değildi?

Aniden benden uzaklaştı. "Bir şey yapabilir miyiz?" diye sordu sakince, gözleri şakacı bir şekilde parlıyordu.

"Evet..." Bu kelimeyi neredeyse inleyerek söyledim. Tanrım, bana istediği her şeyi yapabiliyordu...

Biraz daha geri çekildi ve sırtıttı. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" Yüzündeki gülümseme biraz kendini beğenmiş bir hal aldı ve koluna tekrar vurduğumda güldü.

Ben kaşlarımı çatarak ona bakarken arabayı çalıştırdı, yüzüm utanç verici bir şekilde ısınıyordu. Kahretsin... Çok iyiydi. "Aklında ne var?" Biraz huysuzca söyledim.

Bakışına güldü ve başını hafifçe salladı. "Özür dilerim, seni kızdırmak istememiştim." Ona bir kaşımı kaldırdım ve o da baştan çıkarıcı bir şekilde güldü. "Tamam... evet, belki de öyle yaptım." Göz kırptı ve ben daha da kızardım. "Ama şu anda sana bir şey göstermek istiyorum." Bana nefes kesici bir şekilde gülümsedi ve caddeden uzaklaşırken sadece sallayabildim.

Keyifle iç çektim ve kolunu omuzlarıma atıp beni sıkıca tutarak ona sarıldım. Onun muhteşem gözlerine bakıyor, sokak lambalarının rengini değiştirmesini izliyordum ki Seattle Center'a doğru gittiğimizi fark ettim.

"Beni nereye götürüyorsun?" Ona merakla sordum.

"Sana Space Needle'a çıkacağımıza dair söz vermiştim." "Kellan... Saat sabahın ikisi, kapalı."

Bana gülümsedi. " değil... Tanıdığım insanlar var." Göz kırptı.

Park ettik ve buraya ilk gelişimizde olduğu gibi elimi tuttu. Orada çalıştığı belli olan bir adam bizi karşıladı ve içeri aldı. Merakla Kellan'a baktım. Adam bizi bekliyordu. Kellan bu akşam neyin peşindeydi? Adama birkaç büyük banknottan fazlasını uzattı ve adam gülümseyerek bizi Needle'daki asansörlere götürdü. Kapılar önümüzde kapanırken ona doğru eğildim ve fısıldadım, "Ona ne kadar verdin?"

Gülümsedi ve fısıltıyla karşılık verdi, "Endişelenme. Ailemin bana bıraktığı tek şey ev değildi."

Bana göz kırptı ve ona başka bir soru soracaktım ama asansörler yükseliyordu ve cam kapıların önünden şehrin hızla altımıza düştüğünü görebiliyordum. Nefesim kesildi ve uzaktaki duvara yaslandım. Yükseklik pek sevdiğim bir şey değildi ve asansör birdenbire kendimi küçük ve kırılabilir hissettim.

Solgunluğumu fark eden Kellan çenemi çevirdi, böylece ona bakıyordum. "Tamamen güvendesin, Kiera," dedi, sonra beni nazıkçe öptü ve ben kırılgan görünümlü asansörü tamamen unuttum.

Tepeye vardığımızda ellerim saçlarına dolanmaya başlamıştı, kolları belime dolanmıştı, öpüşmemiz artık oldukça yoğundu. Kellan'ın tanıdığı adam oldukça yüksek sesle boğazını temizledi ve ikimiz de ona baktık. Ben kızardım ve Kellan güldü.

"Sanırım ," diye kıkırdadı ve beni asansörden dışarı çıkardı.

Adamın sırtını sıvazladı ve iki elimi tutarak geriye doğru, içerideki gözlemevinin şehre bakan kenarına doğru yürüdü. Kapalı olduğu için binanın içi karanlıktı. Sadece birkaç acil durum ışığı yanıyordu ve odayı aydınlatmak için çok az işe yarıyorlardı. Ama dışarıda her ışık yanıyor gibiydi ve şehir altımızda parlıyordu.

"Kellan... vay canına... güzel," dedim usulca, durup parıldayan ışıklara bakarken.

"Evet, öyle," dedi, aynı derecede yumuşak bir sesle, ama sırtı manzaraya dönük bir şekilde parmaklıklara yaslanmış, şehre değil bana bakıyordu. "Buraya gel." Kollarını bana doğru uzattı.

İğnenin iç tarafındaydık ve kenardan güvenli bir mesafedeydik, bu yüzden kucağına doğru yürüyecek ve onunla birlikte korkuluklara yaslanacak kadar iyi hissettim. Dışarıya, şehre bakmak için başını çevirdi ama artık sadece onu görebiliyordum. Yarı aydınlıkta yüz hatlarını inceledim; manzaradan daha nefes kesiciydi. Bu mükemmel yaratığın bana neden aşık olduğunu anlayamıyordum.

"Neden ben?" Ona fısıldadım.

Dönüp bana baktı ve beklediğim gibi gülümsediğinde nefesim kesildi. "Benim için ne kadar çekici olduğunu tahmin bile edemezsin. Bu hoşuma gidiyor." Kızarmamı izlerken başını yana eğdi. Bir an düşünceliydi, sonra sessizce ekledi, "Sen ve Denny... ilişkiniz."

Parmaklarımı kulağının üstündeki saçlarında gezdirdim ve kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?" Şehre baktı ama bir şey söylemedi. Yanağını tuttum ve bana bakmasını sağladım. "Ne demek istiyorsun, Kellan?" Tekrarladım.

İç çekti ve yere baktı. "Evan'ın söylediği bir şeye açıklık getirmeden... bunu düzgün bir şekilde açıklayamam."

Tekrar kaşlarımı çattım ve önceki kavgamızı düşündüm, sanki bir ömür önceydi, çok şey değişmişti. "Ona, bu arada oldukça kaba bir şekilde, geri çekilmesini söylediğin zaman mı?"

Bana baktı, sanki bu konuda konuşmak istemiyormuş gibi görünüyordu. "Evet."

"Anlamıyorum... Bunun benimle ne ilgisi var?" Gülümsedi

ve başını salladı. "Hiçbir şey... her şey."

Ona yarı gülümsedim. "Eninde sonunda mantıklı konuşmaya başlayacaksın, değil mi?"

Güldü ve tekrar şehre baktı. "Evet... bana sadece bir dakika ver."

Başımı omzuna koyarak ona sıkıca sarıldım. Ona bu şekilde sarılmaya devam edebilirim, dünyadaki tüm zamana sahip olabilirdi. Şehir büyüleyici bir şekilde parılıyordu ve ben deri ceketinin içine daha da sokulurken onun sarhoş edici kokusunu derin derin içime çektim.

Beni aynı sıkılıkta tuttu, bir eliyle sırtımı hafifçe ovarken diğer eliyle başımın arkasını tuttu. Sonunda yavaşça şöyle dedi: "Sen ve Evan kadınlar konusunda haklıdınız. Onları yıllardır kullanıyorum."

Ona bakmak için biraz geri çekildim. "Yıllardır mı? Sadece benim yüzümden değil mi?" Garip bir şekilde incindiğimi hissettim.

Kulağımın arkasına bir miktar saç sıkıştırdı. "Hayır... ama bu kesinlikle durumu daha da kötüleştirdi."

Kaşlarımı çattım, bu konuşmadan biraz rahatsız olmuştum. "İnsanları kullanmamalısın, Kellan... herhangi bir nedenle."

Bana bir kaşını kaldırdı ve hafifçe gülümsedi. "İlk seferimizde Denny'yi engellemek için beni kullanmadın mı?" Korkunç bir şekilde kızardım ve gözlerimi kaçırdım. Tabii ki onu kullanmıştım. Çenemi tuttu ve tekrar ona bakmamı sağladı. "Sorun değil, Kiera. Bundan şüphelenmiştim." İçini çekti ve diğer tarafımızdaki suya baktı. "Yine de bu beni bir şansımız olabileceğine inanmaktan alıkoymadı. Bütün o lanet günü şehirde dolaşarak, aptal gibi görünmeden sana... seni ne kadar sevdiğimi nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışarak geçirdim."

"Kellan..." O gün nereye gittiğini hep merak etmişimdir.

Tekrar bana baktı. "Tanrım... sanki hiçbir şey olmamışsınız gibi ona geri döndüğünde, bu beni öldürdü. Biliyordum..." Neredeyse öfkeyle başını salladı. "Nihayet eve geldiğim ve ikinizin merdivenlerden çıktığını duyduğum an, hiç şansımız olmadığını anladım."

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Bizi duydun mu?" Kafam karışmıştı. Kellan eve çok daha geç ve sarhoş gelmişti.

Sanki bundan bahsetmek istememiş gibi yere baktı. "Ah...evet. Geri döndüm ve sizi odanızda yeniden tanışırken duydum. Bu... oldukça berbattı. Bir beşlik alıp Sam'e gittim ve nasıl sonuçlandığını biliyorsunuz."

İçimi garip bir suçluluk duygusu kapladı. "Kellan, Tanrım, özür dilerim. Bilmiyordum."

Tekrar benimle yüzleşti. "Sen yanlış bir şey yapmadın, Kiera..." Bir an için gözlerini kaçırdı. "Sonrasında sana tam bir pislik gibi davrandım. Bunun için özür dilerim." Bana mahcup bir şekilde sırttı ve ben de hatırladıkça yüzümü buruşturdum; tam bir pislikti. "Özür dilerim, sinirlendiğimde ağzımdaki filtreyi kaybetme eğilimindeyim... ve kimse beni senden daha fazla sinirlendiremiyor gibi görünüyor." Özür dileyerek bana gülümsedi.

Bir kez güldüm ve ona bir kaşımı kaldırdım. "Bunu fark etmiştim." Daha renkli kavgalarımızdan bazılarını düşündüm. Hafifçe güldü ve içimden suçluluk duygusu geçti. "Yine de her zaman haklıydın. Ve ben senin... sertliğini hak ettim."

Gülmeyi bıraktı ve yanağını tuttu. "Hayır hak etmedin. Sana söylediğim şeyleri asla hak etmedin."

"Sana karşı... korkunç derecede yanıltıcıydım."

"Seni sevdiğimi bilmiyordun," dedi usulca, yanağını okşayarak.

Sevgi dolu mavi gözlerine baktım ve onun iyiliğini hak etmediğimi biliyordum. "Bana değer verdiğini biliyordum. Ben... duygusuzdum."

Yarı gülümsedi ve beni usulca öptü. "Doğru," diye fısıldadı. "Ama yolumuzdan sapmış gibiyiz." Sıcak bir şekilde gülümseyerek konuşmamızın gittiği yönü değiştirdi. "Sanırım benim dağılmış ruh halim hakkında konuşuyorduk."

Güldüm ve kötü ruh halimden sıyrılarak omzunun üzerinden baktım. "Doğru, senin... fahişeliğin."

Güldü. "Ah." Güldüm ve o bir an bana bakarken elimi göğsünde gezdirdim. "Sanırım tüm o eziyetli çocukluk konuşmasıyla başlamalıyım."

"Bunu zaten konuşmuştuk, tekrar gündeme getirmene gerek yok." Ona üzüntüyle baktım, bu acı verici konuyu gereksiz yere gündeme getirmesini istemiyordum.

"Kiera... o çok derin yaranın sadece ucunu kaşıdık," dedi yumuşak bir sesle. "Kimseyle konuşmadığım çok daha fazlası var."

"Bana söylemek zorunda değilsin, Kellan. Seni incitmek istemiyorum-"

Bana baktı, gözleri periliydi. "İstiyorum... garip bir şekilde. Anlamamı istiyorum. Beni tanımanı istiyorum." Melankolinin onu hissederek gözleriyle buluştum ve imalı bir şekilde kaşımı kaldırdım. İşe yaradı, güldü. "Sadece... İncil olarak değil," diye mırıldandı şakacı bir şekilde.

Parmaklarımı boynunu okşayan saçlarında dolaştırdım. "Tamam, eğer istersen... Bana söylemek istediğin her şeyi dinlerim ve bana söylemek istemediğin her şeye de saygı duyarım." Bunun onu daha fazla incitmeyeceğini umarak cesaret verici bir şekilde gülümsedim.

Ama usulca gülerek beni şaşırttı. "Bunu komik bulacaksın."

Donup kaldım ve ona bakakaldım, çocukluğuyla ilgili bana şu ana kadar anlattığı hiçbir şey komik bile değildi. "Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum," diye fısıldadım gözlerini arayarak.

İç çekti. "Peki, tamam, belki komik değil... tesadüf o zaman." Ben şaşkınlıkla yüzümü buruştururken, üzgün bir ifadeyle bana yarı gülümsedi. "Görünüşe göre annem... babamın en yakın arkadaşına aşıkmiş."

Yüzüm soldu, gerçekten de tesadüftü. Kellan tepkime gülümsedi ve devam etti. "Sevgili babam birkaç aylığına şehirden ayrılmak zorunda kaldığında... Doğu'da acil bir aile meselesi yüzünden," başını usulca salladı, "eve döndüğünde kızaran gelinini hamile bulduğunda yaşadığı şaşkınlığı tahmin edebilirsin."

Ağzım açık kaldı ve Kellan alaycı bir şekilde sırıttı. "Sürpriz, tatlım."

"Baban ne yaptı?" Sessizce sordum.

"Ahhh..." Başını salladı, başka tarafa baktı ve gülümsemesi onu terk etti. "İşte annemin gerçek dehasını gösterdiği kısım burası." Ben yine şaşkın şaşkın ona bakarken o da bana baktı. Bakışları son derece ciddiye ve sakince, "Ona, o yokken tecavüze uğradığını söyledi... ve o da ona inandı," dedi.

Tamamen gerçek olan hikâyesine inanamayarak ona bakarken yüzümdeki tüm renkleri kaybetmiş gibi hissediyordum. Ne tür bir insan bunu yapabilirdi ki?

Yumuşak bir sesle, "Bana ilk günden beri bir canavarın tohumu olarak baktı. Daha ben doğmadan benden nefret etti."

Gözleri sulandı ama yaş akmadı. Yanağına bir öpücük kondurdum, keşke daha fazlasını yapabilseydim. "Çok üzgünüm Kellan." Başını salladı ve düşünceli bir şekilde bana bakmaya devam etti. "Annen bunu neden yapsın ki?"

Omuz silkti. "Her şeyi kaybetmek istemedi sanırım." Bir kez güldü, mizahsızca. "O kartı bir kez oynadı mı, adamım, kendini ona adadı. Bir yerlerde sıradan beyaz bir adamı suçlayan bir polis raporu bile var." Yine esprili bir şekilde güldü. "Doğum belgemde babamın altında bile 'John Doe' yazıyor. Babam beni sahiplenmedi." Son kısmı fısıldayarak söyledi.

"Tanrım, Kellan..." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. "Ve bütün bunları sana onlar mı söyledi?"

Suyun üzerinden dışarı baktı. "Tekrar tekrar, neredeyse benim uyku zamanı hikayemdi. İyi geceler evlat... Bu arada, hayatımızı mahvettin."

Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Sen nereden biliyorsun... en iyi arkadaşımı?"

Bana baktı ve iç çekti. "Anne. Bana gerçeği söyledi." Yanağımdan bir damla gözyaşını sildi. "Sanırım benim... sperm donörü babam, annem ona hamile olduğunu söyleyince çekip gitmiş. Onu bir daha hiç görmemiş. Bu onun kalbini kırdı... ve bunun için benden nefret etti." Yüzümdeki dehşeti izlerken başını eğdi. "Sanırım benden babamdan bile daha çok nefret ," diye fısıldadı.

Ona sarılıp yanağından tekrar öperken daha fazla gözyaşı döküldü. O da bana gevşekçe sarıldı. "Babana gerçeği hiç söylemedin mi? Belki o da-"

Sözümü kesti. "Onun yerine bana asla inanmazdı, Kiera. Benden nefret ederdi. Sadece acımasızca incinirdim ve genellikle bundan kaçınmaya çalışırdım." Ona bakmak için geri çekildim ve o devam ederken alnındaki birkaç saçı taradım. "Yine de biliyor olmalıydı."

Gözlerimi kırptım, şaşırmıştım. "Neden?"

Yine hüznle yarı gülümsedi. "Babamın en iyi arkadaşına benziyorum... tıpatıp aynısı. Kim bilir, belki de bu yüzden benden gerçekten nefret ediyordu... Annemden de."

Onu istemeye istemeye yetiştiren bu insanlara karşı içimde bir öfke kabardı. "Sen masumdun. Bu senin hatan değildi." Kaynayan ses tonuma engel olamadım.

İki elini saçlarımdan yanaklarıma doğru götürdü. "Bunu biliyorum, Kiera." Beni usulca öptü. "Bunu daha önce hiç kimseye söylemedim. Ne Evan'a, ne Denny'ye... hiç kimseye."

Bana bu kadar kişisel bir sır vermesinden etkilenmişim ama bunun tüm kadınlarla ve benimle ne ilgisi olduğunu gerçekten anlamamıştım. "Neden bana anlattın?" Kulağa kaba gelmemesini umarak usulca sordum.

Yine de bana sadece sıcak bir şekilde gülümsedi. "Anlamamı istiyorum." Yere baktı ve sessizce, "Böyle nefret dolu bir evde büyüdüğünü hayal edebiliyor musun?" dedi. Hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı ve parmağını tekrar yanağımda gezdirdi. "Hayır, sevgiyle yuvarlandığını hayal edebiliyorum..."

Acı dolu gülümsemesine dayanamayarak eğildim ve onu usulca öptüm. O da bana sevgiyle gülümsedi ve sonra ayağa kalkıp elimi tuttu. "Hadi gel." Parmaklıklara doğru başıyla işaret etti ve biz de parmaklıklar boyunca yürüyüp güzel şehri seyretmeye başladık. O boş gözlerle pencerelerden dışarı bakarken benim gözlerim daha çok ondaydı. Belli ki hâlâ düşünceliydi. Bana söylemek istediği daha çok şey vardı.

Birkaç sessiz adımdan sonra nihayet yaptı. "Çocukken sessizdim. İçime Konuşacak gerçek bir arkadaşım yoktu..." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Gitarım vardı... en yakın ilişkim oydu." Başını salladı ve bir kez güldü. "Tanrım, acınacak haldeydim."

Elini sıktım ve yürümeyi bıraktım, diğer elimle yanağını tutarak bana bakmasını sağladım. "Kellan sen değildin-"

"Hayır, öyleydim Kiera," diye araya girdi ve elimi yanağından çektikten sonra öptü. Tekrar yürümeye başlayarak, "Açıklamama izin verin... Acınacak derecede yalnızdım," dedi. Ben kaşlarımı çatarken o bana gülümsedi. "Ve sonra... tamamen tesadüf eseri, sizi temin ederim..." Düşünceli bir şekilde, artık neredeyse tamamen karanlık Ses'in manzarasını gösteren pencerelerden dışarı baktı, "Bana ilk kez... istendiğimi, önemsendiğimi... neredeyse... sevildiğimi hissettiren bir şey keşfettim." Son kısmı sessizce söyledi.

"Seks mi?" Fısıldadım.

Bana tekrar gülümsedi. "Hmmm..." O da başıyla onayladı. "Seks. İlk seferinde gençtim..." sırtıttı ve başını salladı, "muhtemelen çoktan bir araya getirmişsinizdir." O devam ederken yatağındaki o konuşmayı hatırlayarak biraz kızardım. "Muhtemelen çok gençtim ama iyi olmadığını bilmiyordum. Sonunda birinin umursadığını hissettim. Başladım..." Kızardı ve gözlerini benden kaçırdı. "Bu duyguyu olabildiğince sık tekrarlamaya başladım. O zamanlar bile bu benim için şaşırtıcı derecede kolaydı. Her zaman benimle birlikte olmak isteyecek biri vardı ve kim olduğu umurumda değildi. Bunu bir tür takıntı haline getirdim... o bağlantıyı hissetmeyi. Kim bilir, belki hala-"

Yürümeyi bıraktı ve bana baktı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Benim hakkımda daha az mı düşünüyorsun?"

Kendisine dayatılan hayatı yaşarken herhangi bir sevgi arayışına girdiği için nasıl suçlanabileceğini anlamıyordum. Elim koluna koydum. "Kellan, senin için daha azını düşünemezdim."

Güldü ve bu ifadenin kulağa ne kadar kötü geldiğini fark ettim. Utanarak başka tarafa baktım. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Gerçekten çok ."

"Kaç ?" Utancımı gizlemek için sordum.

İçini çekti ve sonra itiraf etti, "On iki yaşındaydım. Onu savunmak için on dört yaşında olduğumu söyledim. Buna inandı. Yine de gerçekten umursadığını sanmıyorum."

Ona dönüp baktım, ağzım yine açıktı. Kendimi ağzımı kapatmaya ve ona gülümsemeye zorladım. Biraz şefkat görmeyi ne kadar çok istemiş olabileceğini düşünmek gözlerimi yaşarttı. Yüzümü inceledi, mükemmel alnında hafif bir endişe kırışıklığı vardı. Onu rahatlatmak için eğildim ve şefkatle ona kısa bir öpücük verdim. Gülümsedi ve rahatladı, birkaç sessiz dakika boyunca bana baktı.

"Yani, aşkı hissetmek için kadınları mı kullanıyorsun?" Sessizce sordum.

Yine utanarak yere baktı. "O zaman fark etmemiştim. Sen gelene kadar bunu hiç düşünmemiştim bile. Neden benden bu kadar farklı olduğunu anlayamadım. Artık bunun doğru olmadığını biliyorum...." Tekrar bana baktı. "Ama bu bir şeydi. Kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladı." Bunun üzerine bir damla daha gözyaşı döktüğümü hissettim ve o da gözyaşlarımı sildi. "Her neyse... kimsenin dikkate almadığı şey, onların da beni kullandığı gerçeği. Beni umursamıyorlar." Tekrar yürümeye başladık ve o, suyun diğer tarafında yeniden kendini gösteren pırıl pırıl şehre baktı.

Düşünceli yüzünü inceledim ve benim de bir noktada onu kullanmış olduğum için duyduğum suçluluk duygusuna engel olamadım. Ama elbette yaşadığı her karşılaşma boş bir karşılaşma değildi. "Hiç aşık olmadın mı?" Çekinerek sordum.

Kalp atışlarımı iki katına çıkaran yarım bir gülümsemeye bana baktı. "Sana kadar... hayır. Ve kimse de beni sevmedi."

Sessizce yürürken onu izlemeye devam ederek, karşımdaki bu inanılmaz derecede muhteşem adamın nasıl olup da hiçbir zaman gerçek aşkı hissetmediğini anlamaya çalıştım. Bu hiç mantıklı değildi. Elbette, bu güzel, yetenekli, komik, baştan çıkarıcı ve sadece... harika adam daha önce aşkı tatmıştı.

"Elbette, bir kız..."

"Hayır," diye sözümü kesti. "Sadece seks..."

asla aşk değil." "Lise aşkı mı?"

"Hayır. Daha yaşlı kadınlarla ilişki kurma eğilimindeydim. Onlar gerçekten... aşk ." Alaycı bir şekilde gülümsedi ve bununla ne demek istediğini bilmek istediğimden emin değildim.

"Saf bir garson mu?"

Bana gülümsedi. "Yine, senden önce... hayır, beni önemseyen kimse

yoktu." "Oh...o zaman hayranlarından biri." Uysalca söyledim.

Deneyimlerimden biliyordum-
onlar tarafından ne kadar "sevildiğini" anlamıştı.

Adam içtenlikle güldü. "Kesinlikle hayır, bu hepsinden daha sahte bir seks. Gerçekte kim olduğum umurlarında bile değil. Benimle birlikteyken bile benimle birlikte değiller. Benimle ilgili sahip oldukları bu rock yıldızı imajıyla birlikteler, ama bu... bu ben değilim. Ben bundan ibaret değilim."

Gülümsedim ve onu çenesinden usulca öptüm. Hayır, o çok daha

fazlasıydı... Geri çekilerek tereddütle "Ev arkadaşı mı?" diye sordum.

Ayrıca çok iyi biliyordum ki
yattığı tek kişi ben değilmişim. Duymak isteyip istemediğimden emin
değildim.
Ama merak ettim.

Göz ucuyla bana baktı ve mahcup bir şekilde gülümsedi. "Keşke Griffin bundan bahsetmeseydi. Korkunç biri olduğumu düşünmüş olmalısın. Bazen bana neden dokunduğunu bile bilmiyorum." Kaşlarımı çattım ve başımı sallamaya çalıştım ama o içini çekti ve anlatmaya başladı. "Hayır, Joey ile

aramızda seksten başka bir şey olmadı." Başını kaldırdı, sanki bunu bana nasıl anlatacağını düşünüyordu.

"Joey... tapınılmaktan hoşlanıyordu. Vücudunun benim tek... tapınağım olmadığı onun için açık olduğunda, o da aşırı dramatikti." Yüzünü buruşturdu ve omuz silkti. "Bir hışımla kaçtı, üç numaralı erkek oyuncağıyla, sanırım."

Tekrar yürümeyi bıraktı ve dönüp bana baktı, iki elimi de avuçlarının içine aldı. "Kadınlara karşı aşırıya kaçtığımı biliyorum ama sana karşı hissettiklerimi hiç kimseye karşı hissetmedim. Ve şu anda senden hissettiklerimi de hiç kimseden hissetmedim," diye fısıldadı.

Boğazımdaki duyguyu yuttum ve onu tekrar usulca öptüm. Geri çekilerek sevgi dolu gözlerine baktım. "Yani, Denny ve ben... ilişkimiz?" Onun muhteşem mavi derinliklerinde kaybolmaya başlayarak sordum.

"Doğru... şu." Dairesel korkuluk boyunca yürümeye devam ettik ve asıl düşünce tarzına geri dönerken elimi hafifçe salladı. "Şey, sanırım, ilk başta sadece ilgimi çekti. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Çok sıcak, hassas ve... gerçek. Ve bu adamla birlikte olmak için ülkenin öbür ucuna taşınmış olman... Benim için bunu yapabilecek birini düşünemiyorum. Tanıdığım insanların böyle bir ilişkisi yok ve ailem de kesinlikle böyle bir şey yapmadı..."

"Doğru..." Yüzünün bir anlığına karardığını izleyerek usulca söyledim.

Dudağını ısırdı ve pencereden dışarı baktı. "Seninle yaşamak, seni her gün Denny'yle izlemek... sahip olduğu şeyi istemeye başladım. Artık..." bana baktı ve sırttı, "senin deyimimle, fahişelik yapmayı bıraktım." Ben gülümsedim, o da güldü, sonra kaşlarını çattı. "Ama ne yazık ki sana değer vermeye başladım. İlk başta anlamamıştım. Sadece senin hakkında böyle düşünmenin yanlış olduğunu biliyordum. Sen açıkça Denny'nin kıızıydın. İnsan ilişkileri benim için her zaman önemli olmamıştır ama Denny benim için çok şey ifade ediyor. Bizimle kaldığı o yıl... hayatımın en güzel yılıydı." Bana sıcak bir şekilde gülümsedi ve fısıldadı, "Belki bu yıla kadar."

Ben de ona sıcak bir şekilde gülümsedim ve çenesinin köşesinden öptüm. Bu bana küçük bir zevk heyecanı verdi. Onu istediğim zaman özgürce öpebilmek çok güzeldi. Elini sıktım ve ufuk çizgisine bakarken yanına sokuldum.

"Sana aşık olduğumda... daha önce tanıdığım hiçbir şeye benzemiyordu. Neredeyse anlıktı. Sanırım elimi sıkıdığın anda sana aşık olmaya başladım." Bu anıyı hatırlayınca kıkırdadı ve ben kızarıırken şakacı bir şekilde omzumu dürttü. "Çok güçlüydü. Yanlış olduğunu biliyordum ama bağımlılık yapıyordu." Yürümeyi bıraktı ve beni döndürerek kendisinden uzaklaştırdı, sonra hızla beni geri çekti, kollarını belime doladı ve bana sıkıca sarıldı. "Sen benim için çok bağımlılık yapıcısın." Beni usulca öptü.

Bana gülümsedi, gözleri sevgiyle doluydu. "Bazen senin de bana değer verdiğini ve dünyadaki her şeyin mükemmel olduğunu hissediyordum." Kaşlarını çatı. "Ama çoğu zaman sen onu istedin ve benim bir parçam ölmek istedi." Durakladı, buna verdiğim şaşkın tepkiyi izledi. "Senden uzak durmak için çok uğraştım ama sana dokunmak, sana sarılmak için bahaneler uydurup durdum," diye nazıkçe gülümsedi ve gözlerini kaçırdı, "porno izlerken seni neredeyse öpecektim. Tanrım, senden uzaklaşmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin."

Hatırladığım utançla kıkırdadım.

Gözlerini kapattı ve hafifçe başını salladı. "İlk seferinde, sonrasında saatlerce sana sarıldım... sadece sıcaklığını, nefesini tenimde hissettim." Gözlerini açtı ve tekrar irkilmiş yüzüme baktı. "Uyurken bir kez adımı söyledin. Bu bana kendimi... neredeyse seks kadar iyi hissettirdi." Şeytani bir şekilde sırıttı ve ben de yüzümün ısındığını hissederek güldüm.

İçini çekti ve gözlerini benden kaçırdı. "Keşke kalacak kadar güçlü olsaydım... ama değildim. Korktum. Az önce anladığım şeyi sana söyleyemedim." Hüzünlü gözlerle bana baktı. "Seni umutsuzca sevdiğimi."

Parmaklarımı saçlarının arkasından geçirdim, keşke söyleyecek derin bir şeyim olsaydı. "Kellan... Ben..."

Hiçbir şekilde sahip olmadığım düşüncemi tamamlamama izin vermeyerek devam etti. "Sen ona geri döndüğünde gitmek istedim. Seni doğurduktan sonra... Seni onunla izlemek çok zordu. Onu sevmeni izlemek, beni sevmeni istediğim gibi. Bu beni çok kızdırdı. Çok özür dilerim."

O anı hatırlayınca gözlerimin dolduğunu hissettim ve ona sıkıca sarıldım. Bilmiyordum. Onun için sadece başka bir fetih olduğumu sanmıştım. Onu incitmiştim... derinden. "Üzgün olan benim, Kellan..." Sesim kesildi.

İç çekti ve gülümseyerek yere baktı. "Ve sonra, nihayet gidecek gücü bulduğumda... kalmamı istedin ve ben de umutlandım. Belki de en azından beni önemseydiğine inanmaya başladım." Bir an için bana çarpık bir şekilde baktı. "Kalmamı gerçekten istiyor gibiydin."

Kalmasını ne kadar "çok" istediğim için yüzüm utançla kızardı. Tepkime gülümsedi ve sonra yüzü ciddileşti. "Muhtemelen beni duymadın ama o gece sana seni sevdiğimi söyledim. Ağzımdan kaçmasına engel olamadım."

"Kellan, ben-"

Sözümü kesti. "Sonra Denny için ağladın ve ben yine ölmek istedim." Onu bir kez daha incittiğim için yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzüldüğünü hissettim. Düşünceli bir şekilde gözyaşlarımı izledi. "O gece benim için çok... yoğun. Sonrasında sana sarılmayı çok istedim ama çok üzgündün... hasta görünüyordun." Boğazındaki yumruyu yuttu. "Seni ben hasta ettim. Yaptığımız şeyden nefret ediyordun ve bu benim için çok şey ifade ediyordu." Göz ucuyla bana baktı, neredeyse gözlerini kaçıracaktı. "Ondan sonra senden nefret ettim," diye fısıldadı.

Yanaklarıma daha fazla gözyaşı düştü ve biraz burnumu çektim. İçini çekti ve gözlerini tamamen kaçırdı. "O gece neredeyse gidiyordum. İstedim ki..." Dönüp bana baktı ve elleriyle yanaklarını usulca kavradı. Yüz ifadesi yumuşadı ve gözleri hayranlıkla benimkilere baktı. Onun mükemmel yüzünün bana bakışını izlerken gözlerimin kuruduğunu hissettim. "Seni bırakamadım. Sana gideceğimi söylediğimde yüzündeki ifadeyi yeniden hatırladım. Daha önce kimse bana o şekilde bakmamıştı. Daha önce kimse benim için ağlamamıştı. Daha önce kimse kalmamı istememişti...hiç kimse. Bana değer verdiğine kendimi inandırdım." Başını hafifçe salladı ve gülümsedi. "O zaman seninle kalacağımı biliyordum... bu beni öldürse bile."

Derin bir öpücük için beni kendine çekti. Ben de hevesle onu öptüm, onu incitmenin acısını küçük bir şekilde de olsa telafi etmek istiyordum. Neredeyse

Nefes nefese, çekildi ve elimi tutarak tekrar yürümeye başladık.

Aşağıdaki huzurlu görünen şehrin üzerinde kat kat yürürken bana doğru baktı. "Sana karşı bu kadar... aşk dolu olduğum için özür dilerim. Seni asla incitmek istemedim. Ben sadece... seni istedim." Bana çarpık bir şekilde gülümseyerek bir adımımı kaçırmama neden oldu. Yumuşak bir şekilde güldü ve devam etti. "Sorduğunda, bunu saklamaya çalıştım... şey, bir seviyede asla masum olmadığımızı bilmen gerekiyordu, değil mi?" Kaşlarını kaldırarak bana baktı, ben de isteksizce başımı salladım. O da gülümsedi. "O zaman daha az günahkâr olmaya çalıştım."

Bana ters ters baktı. "Bunu yapmayı şaşırtıcı derecede zorlaştırdın."

"Ben mi?" diye sordum, kafam karışmıştı. Saçma bir şekilde şehvetli olan oydu.

Sahte bir kızgınlıkla başını salladı. "Evet, sen. Eğer kışkırtıcı bir şekilde giyinmemiş olsaydın, ya da kendini kışkırtıcı bir şekilde üzerime atmasaydın, ya da..." bana uygunsuz bir şekilde sırttı, "çok kışkırtıcı sesler çıkarıyor olsaydın..." Çok derin bir şekilde kızardım ve o da güldü. "Eğer tüm bunları yapmıyorsan, o zaman karşı konulamayacak kadar sevimliydin." Bana tekrar ters ters baktı. "Sonuçta ben sadece bir erkeğim."

Ona başımı salladım. Bunların hiçbirini yapmamıştım, talihsiz sesler kısmı hariç. "Saçmalıyorsun, Kellan." Gözlerimi devirdim ve o da şirin bir şekilde güldü.

"Yine... Benim için ne kadar çekici olduğunun farkında değilsin." Yaramazca sırttı. "Bunca zamandan sonra, bunun acı verici bir şekilde anlaşılır olduğunu düşünürdüm," diye mırıldandı ve ben de şakacı bir şekilde ona dirsek attım. Güldü, sonra daha ciddi bir ifadeyle, "Özür dilerim, çok ileri gittim," dedi. Yürümeye devam ederken onun aniden yeniden hüznlenen gözlerine baktım. "Bitirmene izin vermeliydim... Durdurmakta haklıydın. Daha sonra olan her şey benim hatamdı. Gitmene izin vermeliydim. Ben sadece, yapamadım..."

"Kellan, hayır, o-"

Sözümü tekrar kesti. "Kulüp, o... çok yoğun. Seni çok istedim ve sen de beni istedin. Seni bir banyo odasına çekip orada götürmeyi düşündüm. Sanırım bana izin bile vermiş olabilirsin?" O

Bana baktı ve ben sadece suskun bir şekilde başımı sallayabildim; beni her yere götürebilirdi. Gülümsemeye başladı ama onun yerine kaşlarını çatı. "Denny'nin geldiğini gördüm. Bunu yapamazdım. Ona beni istediğini söylemen için umutsuzca dua ederek seni ittim. Benimle gitmeyi seçersin diye. Ama yapmadın ve bu beni öldürdü."

Tekrar yürümeyi bıraktım ve bir adım attı, sonra yavaşça dönüp bana baktı. Yine incinmiş görünüyordu. Ona doğru yaklaştım ve elimi yanağına koydum. Onu defalarca ne kadar kötü incitmişim? İçimde korkunç bir his vardı.

Bana baktı, anıların içinde kaybolmuştu. "Eve bile gelemedim. Kız kardeşini Griffin'e götürdüm. Sanırım onu sıktım. Bütün gece kanepede paspas yaparken pek eğlenceli değildim. Sonunda benden vazgeçti ve dikkatini Griffin'e verdi." Omuz silkti. "Ve nasıl bittiğini biliyorsun."

Sertçe yutkundum. O gece hakkında doğru olmayan o kadar çok şey varsaymışım ki.

"Arabada olanlar yüzünden... gerçekten çok korkmuştum," dedi sessizce. "Söylediklerim. Yaptıklarım. O ana kadar Anna'yla yattığımı düşündüğünü bilmiyordum ve sana çok kızgındım... Denny, buna inanmana izin verdim. Ben... süsledim." Utanarak yere baktı. "Sana kızgın olmak, neredeyse seni daha çok istememe neden oluyordu."

Konuşabilmek için üç kez yutkunmak zorunda kaldım. "Kellan... bunun benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Tüm vücudum yapmaman için yalvarırken senden durmanı istemek ne kadar zordu." Yanağını okşadım ve onu öpmeyi düşündüm, o sırada sertçe yutkundu.

"Kendimi durdurmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Düşündüklerim hakkında yalan söylemiyordum." Yüzündeki ifadeye burun kıvrarak yutkundum ve bana kabaca söylediği şeyi hatırladım. Yüzümü dikkatle izledi. "Şimdi benim hakkımda daha az mı düşünüyorsun?"

İnatla başımı salladım ve o da iç çekip gözlerini kaçırdı. "Sana bağırdığım için çok özür dilerim, Kiera." Tekrar bana döndüğünde gözleri parlıyordu ve elimi tekrar saçlarının arasından geçirdim.

Yüksek sesle yutkunarak sesimi yeniden buldum. "Üzgün olduğumu biliyorum... Hatırlıyorum."

"Ah, evet, bir bebek gibi hıçkırarak ağlamam... en iyi anım değil." Tekrar başka tarafa bakmaya çalıştı ama elimi tekrar yanağına götürdüm ve bana bakmasını sağladım.

"Katılmıyorum. Eğer yapmamış olsaydın, o pişmanlığı görmemiş olsaydım, muhtemelen seninle bir daha asla konuşmazdım."

Çok yumuşak bir sesle konuştu, "Sadece pişmanlık değildi. Doğru, seninle o şekilde konuştuğum için kendimi korkunç hissettim... ama daha çok, sahip olduğum tek sevgi dolu ilişkiyi tamamen kopardığımdan emindim. Seni kaybettiğimi biliyordum. Artık tamamen Denny'nin olduğumu biliyordum. Bunu gözlerinde gördüm ve seninle asla bir şansım olmayacağını biliyordum - hiç." Sonunda gözünden bir damla yaş süzüldü ve ben de başparmağımla onu kenara ittim. "Senden asla beni teselli etmeni beklemedim. Hiç kimse bunu yapmadı... hiç. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Tekrar sertçe yutkundum ve yine onu öpmeyi düşündüm ama biraz geri çekildi ve dikkatle bana baktı. "Ondan sonra sana yakın olmaktan çok korktum. Mutfakta seninle son bir kez vedalaşmak için kendime izin verdim ama artık sana dokunmak istemiyordum." Gözlerimi taradı, sanki onlarda bağışlanma arıyordu. "Seni incittiğim için üzgünüm ama bir daha asla bu kadar ileri gitmeyeceğimden emin olmak için dikkatimi senden uzaklaştırmam gerekiyordu." Elimini yanağından çekti ve uzaklara, tekrar şehre baktı. Hâlâ aşırı nemli olan gözlerinde ışıklar parlıyordu. "Bütün o kadınlar için çok üzgünüm, Kiera. Seni asla bu şekilde incitmemeliydim. Ben istemedim... belki bir parçam istedi. Ben sadece-"

Sözünü kestim. "Yapma... bunun için zaten özür diledin, Kellan."

"Biliyorum." Bana baktı, bir gözyaşı daha dökülmek üzereydi. "Her şeyi berbat etmişim gibi hissediyorum. Ama sen beni istemedin, benim seni istediğim gibi... ve ben de seni daha fazla terk etmeyi kendime yediremedim. Acıyı engellemek için bildiğim tek şeyi yaptım." Başını pişmanlıkla salladı ve gözyaşları yanağından aşağı süzüldü. "Hissetmek... istendiğini," diye fısıldadı.

"Kadınlar," dedim yüz hatlarında beliren acıyı izleyerek.

"Evet." Yüzü kasvetli ve ıssız görünüyordu, sanki az önce birden fazla cinayet işlediğini ve tamamen istekli kadınlarla yatan tek bir erkek olmadığını itiraf etmiş gibiydi.

"Bir sürü kadın." Ruh halini hafifletmek umuduyla alaycı bir not ekledim.

"Evet... Özür dilerim." Dudaklarını hafifçe gülümseyerek kaldırdı.

"Sorun değil. Aslında sorun değil, yine de insanları kullanmamalısın... ama sanırım anlıyorum."

Kaşlarının altından bana baktı, yüzünde sevimli bir umut ifadesi vardı. Daha fazla dayanamadım, eğildim ve onu bir anlığına öptüm.

"Yani..." diye sordu, çok geçmeden uzaklaşarak.

"Ne?" diye sordum. Kafam karışmış ve biraz da sinirlenmiş bir şekilde sordum. Onu öpmeyi bitirmemiştim. Onu öpmeyi bitirebileceğimi hiç sanmıyordum.

Çekici bir şekilde yarı gülümsedi. "Haklı mıydım? Beni kullandın mı?"

"Kellan..." İçimden suçluluk duygusu geçti ve gözlerimi kaçırdım.

Gülümsemesi onu terk etti ve çok ciddi bir şekilde, "Yaptıysan sorun değil, Ki- era. Ben sadece bilmek istiyorum."

İçimi çektim. "Sana karşı hep bir şeyler hissettim ama... evet, ilk seferinde seni kullandım ve çok üzgünüm, bu benim için inanılmaz bir hataydı. Beni sevdiğini bilseydim, asla yapmazdım-"

"Sorun yok, Kiera."

"Hayır, değil," diye fısıldadım ve sonra usulca ekledim, "İkinci seferde yapmadım. Bunun Denny ile hiçbir ilgisi yoktu. Bizimle ilgiliydi. O gerçektir. Ondan sonraki her dokunuş gerçektir."

"Bunu duymak şaşırtıcı derecede güzel," diye fısıldadı, bana bakmadan ama usulca gülümseyerek ve sonra aniden kaşlarını çattı. "Denny ile birlikte olmalısın... benimle değil. O iyi bir adam."

"Sen de iyi bir adamsın," dedim, mükemmel ama hâlâ çatık olan yüzüne bakarak.

Başını hafifçe salladı ve ben de parmaklarımı saçlarında gezdirip iç geçirdim. "İlişkimizin sana kötü bir insan olduğunu düşündürmesine izin verme. Sen ve ben... karmaşıkız."

"Karmaşık..." Yanağımı avuçlayıp başparmağını elmacık kemiğimde gezdirerek tekrarladı. "Sanırım öyleyiz." Elini bıraktı. "Bu benim hatam-"

Sözünü kestim, "Yapma, Kellan. Ben de en az senin kadar suçluyum. Ben de hatalar yaptım..."

"Ama," diye sözünü kesmeye başladı.

"Hayır, bunu ikimiz de berbat ettik Kellan. Bilirsin işte. Senin beni istediğin kadar ben de seni istedim. Sana çok ihtiyacım vardı. Ben de sana yakın olmak istedim. Ben de sana dokunmak istedim. Sana değer veriyorum..." Bu düşünceyi tam olarak bitiremedim ve aramızda havada asılı izin verdim, bitmemişti.

Gözlerinden yine yaşlar süzüldü. "Sana karşı hiçbir zaman açık olamadım. Belki de en başından beri seni sevdiğimi söylemiş olsaydım? Çok üzgünüm, Kiera. Seni birçok kez incittim. Keşke geri alabilsem dediğim o kadar çok şey var ki. I-"

Onu derin bir öpücükle durdurdum. Şimdi daha iyi anlıyordum. Hâlâ acıyordu ama onu da ne kadar incittiğimi görebiliyordum. Acısıyla başa çıkmak için nasıl yapılacağını bildiği tek şeyi yaptı. Doğru ya da yanlış, tek bildiği buydu. Elini tekrar yanağıma götürdü ve öpücüğüme aynı derinlikte karşılık verdi, ikimiz de bir an için duygusal konuşmamızı unuttuk.

Tamamen çok kısa süren bir sonsuzluktan sonra geri çekildi ve , "Gitmeliyiz," dedi.

"Bekle, beni bu son derece romantik... boş... noktaya kadar getirdin ve tek yapmak istediğin konuşmak mıydı?" Ona imalı bir şekilde kaşımı kaldırdım.

Sırıttı ve başını salladı. "Vay, vay - bak seni nasıl bozdum."

Sırıttım ve güldüm.

"Hadi, bizi eve götüreyim." Ben surat asarken o beni asansöre doğru götürmeye başladı. Yüz ifademi fark edince, "Kiera, geç oluyor... yani erken ve balodan geç kalmak istemezsin," dedi. Bana bakarken kaşlarını çattı. "Balkabağına dönüşecek olan senin araban değil."

Benzetmesi karşısında gözlerimi devirmiştim ama haklıydı, eve gitmem gerekiyordu. Hayal kırıklığımı ve gerçekte hayal kırıklığına uğradığım için duyduğum şaşkınlığı bir kenara ittim. Bir tür beklentim vardı... Kızardım ve bu düşüncemi tamamlama zahmetine girmedim.

Asansöre doğru dairesel yürüyüşümüzü tamamladık ve ben altımızdaki muhteşem şehre ve karşımdaki muhteşem adama son bir kez baktım. O düğmeye bastığında gülümsedim ve kapıların açılmasını bekledik.

"İyi, yine de sen kaybedersin." Onu artık açık olan asansör kapısından tişörtünden tutup çektim. "Bana harika olduğumuz söylendi," diye takıldım. Hınzırca sıritti ve kapılar arkamızdan kapanıp aşağı inerken beni derin bir öpücük için kendine çekti.

Needle'dan çıkarken kasvetli bir ifadeyle bana doğru baktı. Ben de merakla ona baktım ve midemde kelebekler uçtu. Arabasına doğru ilerlerken bizi durdurdu ve bana bakarken başını yana eğdi.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey daha var."

Midemi gıcıklayan kelebekler şimdi takla atıyordu. "Ne?" Kelime bir fısıltıdan daha fazlası değildi.

Birdenbire suratı asıldı, yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi ve kaşları çatıldı. "Arabamı çaldığına inanamıyorum... gerçekten mi?"

Hatırladığım eğlenceli gezintime güldüm... sonra neden aldığımı hatırladım ve ona suratımı ekşittim. "O zaman bunu hak etmiştin." Hafifçe göğsünü dürttüm. "Sana tek parça halinde döndüğü için şanslısın."

Kapımı açarken kaşlarını çatı. "Hmmmm... gelecekte, beni tekrar tokatlayıp bebeğimi rahat bırakabilir misin?"

Ayağımı arabaya koyarken çenesinden tuttum. "Gelecekte, artık 'randevulara' gitmesen olur mu?"

Bakışları yine kasvetliydi, ta ki sırtıp beni hafifçe öpene kadar. "Evet, ." Ben başını hafifçe bana doğru salladı. Kapıyı kapatıp arabanın kendi tarafına doğru yürürken kendi kendime gülümsedim.

Sessizce eve dönerken omzuna sarıldım. Sessizliğimizin verdiği rahatlık, elimi elinin içinde tutarken teninin sıcaklığı kadar hissedilirdi benim için. Ancak şimdi, ona özgürce dokunurken, kendimi ona özgürce teslim ederken, onu ne kadar özlediğimi tam olarak anlayabiliyordum. Bağımlılığımın ne kadar şiddetli olduğunu. Benim onun bağımlılığı olduğumu söylediğini hatırlayınca içten içe gülümsedim. Birbirimize karşı aynı çekimi hissetmemiz beni son derece memnun etmişti. Yine de onun bende gördüğünü ben hala göremiyordum.

Garaj yoluna girdikten ve o motoru kapattıktan sonra bile arabanın içinde birbirimize kilitli kaldık, başım omzunda, kolu belime dolanmış, beni sıkıca kendine çekiyordu. İkimiz de bu rahat aracın dışındaki hayatın soğuk gerçekliğiyle yüzleşmek istemiyorduk.

Kellan başımı öperek rahat sessizliğimizi bozdu. "Bazen seni hayal ediyorum... Denny geri dönmeseydi, sen benim olsaydın nasıl olurdu diye. Elini tutmak, kolumda sen varken bara girmek... Artık hiçbir şeyi saklamak zorunda olmamak. Dünyaya seni sevdiğimi söylemek."

Gülümsedim ve başımı kaldırıp ona baktım. "Bir keresinde beni rüyada gördüğünden bahsetmiştin. Ama ne hakkında olduğunu hiç söylemedin." Yanağından öptüm ve

ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Ben de bazen seni hayal ediyorum." Onunla ilgili daha ateşli rüyalarımın bazılarını hatırlayarak hemen kızardım.

"Gerçekten mi? Biraz acınası , değil mi?" Güldü, sonra da yüzümün kızarmasına aldırmadan bana sevimli bir şekilde yarı gülümsedi. "Peki senin rüyaların ne hakkında?"

Aptal gibi kıkırdadım. "Dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla seninle yatmayı hayal ediyorum."

O bir dakika boyunca güldü, ben de onunla birlikte kızarıp güldüm. "Tanrım... Senin için sadece bu kadar mıyım?" diye dalga geçerek elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi.

Gülmeyi bıraktım ve ona baktım. "Hayır... hayır, sen çok daha fazlasısın." Ses tonum ciddileşti.

O da başını salladı, artık gülmüyordu. "Güzel, çünkü sen benim için her şeysin."

Ona karşı içimde duygular kabardı daha da yaklaşıp elini sıkıca kavradım. Bu arabadan hiç ayrılmak istemedim. Kellan'ın bu arabayı terk etmesini hiç istemedim. Ama sonsuza kadar böyle kalamayacağımızı biliyordum.

Kellan, sormasını istemediğim bir soruyla düşüncelerimi böldü. "Denny'ye ne söyledin?"

Yalanımın muhtemelen onun bulacağı kadar iyi olmadığını bildiğim için biraz ürperdim. Ve onun daha iyi bir yalancı olduğu düşüncesi beni pek heyecanlandırmadı. "Kız kardeşimle yattığını ve onun kalbini kırdığını. Bu inandırıcı, herkes sizi barda birlikte gördü. O da inanmış görünüyordu."

Kellan kaşları çatılmış bir halde bana bakıyordu. "Bu işe yaramayacak, Kiera," dedi yavaşça.

Kalp atışlarım hızlanmaya başladı. "Evet, olacak. Anna'yla konuşacağım, bana destek olacaktır. Daha önce de onun için yalan söylemek zorunda kalmıştım. Ona nedenini söylemeyeceğim elbette... Denny de muhtemelen bunu ona asla sormayacaktır."

Kaşları hâlâ çatıktı, başını salladı. "Kız kardeşini düşünmüyordum, bu yüzden işe yaramayacak."

Ona baktım, kafam karışmıştı, ta ki aniden fark edene kadar. "Tanrım... Griffin."

Kaşları daha da çatıldı ve başını salladı. "Evet... Griffin, gerçekten herkese söylüyor." Kaşları gevşedi ve bana eğlenerek baktı. "Bunu nasıl gözden kaçırdın anlamıyorum. Onu ayarlamakta iyi iş çıkarmışsın." Eğlencesi uzun sürmedi ve kaşlarını çattı. "Denny bunun doğru olmadığını duyduğunda..."

"Ona ne söylemem gerekiyordu, Kellan? Bir şeyler bulmam gerekiyordu." Ellerime baktım. "Biliyor musun, ikinizin de..."

"Hayır." Başımı kaldırıp bana sıcak bir şekilde gülümsediği yere baktım. "Bu mümkün değil." Kaşları tekrar çatıldı. "Griffin insanlara ne söyleyeceği konusunda çok... spesifik. Mesele sadece onunla yatmış olması değil. Onunla yattı ama ben yatmadım, sanki onu benden çaldı ya da onun gibi bir şey. Garip bir rekabet duygusu var."

Sözünü kestim. "Bunu fark ettim." İçimi çektim ve başımı koltuğa yasladım. "Tanrım, bunu düşünmemiştim bile."

İçini çekti. "Sana hiçbir şeyi garanti edemem ama Griffin'le konuşmayı deneyebilirim. Belki hikâyeyi değiştirmesini sağlayabilirim. Muhtemelen onu gruptan atmakla tehdit etmem gerekecek. Aslında, bunu zaten yapabilirim."

"Hayır!" Biraz yüksek sesle haykırdım ve elimi ağzıma kapatıp korkuyla kapıya baktım.

Kellan bana tuhaf tuhaf baktı. "Onu grupta tutmamı mı istiyorsun?"

Ona alaycı bir şekilde baktım, dudaklarıma belli belirsiz bir gülümseme geldi, ta ki gerçek itirazımı yeniden hatırlayana kadar. "Hayır, bilmesini istemiyorum - asla! Bu konuda sessiz kalmayacaktır. Korkunç ayrıntılarıyla herkese anlatır. Denny'ye söyler! Lütfen, asla-"

"Tamam." Paniklemeye başladığım için ellerini omuzlarıma koydu. "Sorun yok. Ona hiçbir şey söylemeyeceğim, Kiera." Rahat bir nefes aldım ve o tekrar iç çekti. "Zaten bir önemi yok. Zaten çok fazla kişiye söyledi." Bir tutam saçını kulağımın arkasına atarken üzgün bir ifadeyle bana baktı. "Üzgünüm ama Denny ona yalan söylediğini öğrenecek... ve o zaman nedenini merak etmeye başlayacak."

Sertçe yutkunarak ona baktım. "Sonra ne olacak? Yalan söylediğimi öğrendikten sonra, sence ne kadar zamanımız var?" Sessizce sordum.

"Denny'nin birlikte olduğumuzu anlaması ne kadar sürer?" Elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Eğer bütün gece burada benimle kalırsan, muhtemelen sabaha kadar anlar." Kıkırdadı ve yanağını başıma yasladı. İç çekerek, "Bilmiyorum, Kiera. Belki birkaç saat? En fazla birkaç gün."

Geri çekildim ve telaşla ona baktım. "Saatler mi? Ama elinde gerçek bir kanıt yok. Böyle düşünmesi mümkün değil..."

"Kiera..." Elimi bıraktı ve yanağımı okşadı. "İhtiyacı olan tüm kanıtlara sahip, tam burada." Bir tutam saçını tekrar kulağımın arkasına attı.

"Ne yapacağız, Kellan?" Fısıldadım, aniden Denny'nin bir şekilde bizi duyabileceğinden korktum, ta burada arabanın içinde.

Bir an için düşünceli bir şekilde bana baktı. "Arabayı çalıştırabilirim ve güneş doğmadan Oregon'da olabiliriz."

Kaçmak mı? Benimle kaçmak mı istiyor? İçim daraldı. Bunu hayal edebiliyordum - onunla birlikte gecenin karanlığına doğru kaçmak ve asla arkama bakmamak. Okuldan, işten, arkadaşlarımdan, her şeyden vazgeçmek... ama Denny'den ayrılmak. İçimi keskin bir acı kapladı ve arabanın içinde hasta olacağımı düşündüm. Onu bir daha asla görememe düşüncesi, bana bakan o sıcak, kahverengi gözleri bir daha asla görememe düşüncesi...

"Hey." Kellan'ın eli saçlarımı okşadı. "Nefes al, Kiera, sorun yok... nefes al." Dediğini yapmakta zorlanırken yanağımı avuçladı. "Bana bak... nefes al."

Derin mavi gözlerine baktım ve sadece nefesime odaklandım. Hiperventilasyona başladığımı fark etmemiştim. Gözyaşlarım dökülmeye başlayınca başımı salladım. "Öyle değil. O benim çok büyük bir parçam. Zamana ihtiyacım var. Bu konu hakkında henüz konuşamam." Başını salladı ve gözleri parlamaya başladı. "Çok üzgünüm, Kellan."

"Üzülme..." diye fısıldadı. "Birini sevdiğin için üzülme." Beni omzuna çekti ve başımın üstünü öptü. "Merak etme, Kiera. Bir şeyler düşüneceğim. Bunu düzelteceğim, söz veriyorum."

Bölüm 21

Seni Seviyorum

Soğuk arabasında beni kollarına aldı, nefeslerimiz küçük buhar bulutları oluşturuyordu ama ikimiz de o aracın güvenliğini ve yalnızlığını terk etmek istemiyorduk ve sonunda sabahın ilk ışıkları gökyüzünü delip geçti. Havada, kaldırımın hemen üzerinde asılı duran ve tüm dünyayı uhrevi ve rüya gibi gösteren bir sis vardı. Bu anın asla uyanmak zorunda kalmayacağım bir rüya olmasını istiyordum ama o altın sabah ışınları dünyama ışıktan fazlasını, gerçekliği de getirdi.

"İçeri girmelisin," diye fısıldadı ve bana sıkıca sarıldı.

Geri çekildim ve ona baktım. "Peki ya sen? Gelmiyor musun?" Bunu söylerken sesimden paniği uzak tutmaya çalıştım.

Bana sakince baktı. "Önce yapmam gereken bir şey var." "Ne?"

Gülümsedi ama soruma cevap vermedi. "Devam et... Her şey yoluna girecek." Beni dudaklarımdan usulca öptü ve sonra kapının kilidini açmak için üzerime doğru eğildi. Ben dışarı çıkarken, "Seni seviyorum," diye fısıldadı, sonra yanıma kaydı ve başını yukarı eğerek onu tekrar öpmemi istedi.

Başımı salladım ve eğilip dudaklarımı usulca dudaklarına bastırdım, boğazımdaki yumru yüzünden konuşamıyordum. Sonra geri çekildi, arabayı çalıştırdı ve ben yanaklarımdaki birkaç damla yaşı silerken uzaklaştı.

Odamıza girdiğimde Denny mışıl mışıl uyuyordu. Kıyafetlerimi üzerimi tazelemek için sessizce banyoya gittiğimde içimi suçluluk duygusu kapladı. İşimi bitirdiğimde Kellan'ın kapısına baktım ve

yatağına uzanmak için garip bir istek duydum. Ben yatmadım. Denny uyandığında beni orada bulursa bu biraz açıklanamaz olurdu. Kahve yapmak için aşağı indim ve masaya oturup son birkaç saat içinde olanları düşündüm. Bir gün ne kadar büyük bir fark yaratabilirdi. Kahvemi yudumladım ve Kellan'ın genellikle oturduğu boş sandalyeye baktım. O neredeydi? Neden bugünü benimle geçirmek istemiyordu?

Denny bir süre sonra normal iş gününe hazır bir şekilde aşağı indiğinde beni şefkatle öperek veda etti. Dudakları dudaklarıma değdiğinde suçluluk duygusu tekrar içime işledi. İçimde garip bir ihanet duygusu belirdi, Kellan'la birlikte olduğum için ihanet değil, Denny'yle birlikte olduğum için ihanet. Daha önce de suçluluk hissetmişim ama hiçbir saf ihanet kadar güçlü değildi. Bu beni şaşırttı ama kararlılıkla geri ittim. Henüz bunu düşünemezdim. Şu an için Denny benim erkek arkadaşımdaydı ama sanırım Kellan da öyleydi.

Ben ne yapacağım? Bu karar birdenbire basit gibi görünen kış tatilini nerede geçireceğim sorusunu bastırdı. Onun yerine bu konuda endişelenmeye devam edemez miyim?

Bunu düşünmek için kanepeye uzandım... ve işe gitmek için otobüse yetişme vakti gelene kadar uyanmadım. Oops, bugün okul için çok fazla. Daha dikkatli olmalıydım, yoksa değerli bursumu kaybedecektim. Şansıma, devamsızlık yapsam bile okul ödevlerimde hâlâ çok iyiydim.

Bir süre sonra Pete'in evine geldiğimde Jenny beni kenara çekti. "Yani, sen ve Kellan...?"

Gülümsedim ve ani bir gözyaşını sildim. Beni işe bırakmak için eve zamanında gelmemişti ve ben onu şimdiden özlemiştim. "O bana aşık, Jenny... hem de çok aşık." Ruhunun derinliklerine kadar. "Daha önce hiç kimseye karşı böyle bir şey hissetmemiştim. Düşünmesi bile çok zordu.

Bana sarıldı. "Sana söylediğine sevindim... Gerçeği bilmelisin. Bilinçli bir karar vermelisiniz."

Geri çekildim ve dehşet içinde ona baktım. "Ne yapacağım ben? Denny'yi seviyorum. Onu incitmeye dayanamam. Kellan'ı incitmeye de dayanamam. Ne yapacağımı bilmiyorum?"

İçini çekti ve kolumu okşadı. "Sana bunu söyleyemem, Kiera. Bunu kendi başına çözmelisin." Kendi bölümünde oturmakta olan müşterilere baktı ve onlara doğru bir adım attıktan sonra durup bana döndü. "Yine de seçim yapmak zorundasın." Güven verici bir şekilde gülümsedi ve uzaklaşırken sırtımı sıvazladı.

Kellan o gece gelmedi. O gece eve gelmedi. İşte o zaman içime bir endişe çöktü. Bu döngü ertesi gece tekrarlandığında, panik içime yerleşti. Ertesi gece bu döngü bir kez daha tekrarlandığında, işte o zaman umutsuzluk içime yerleşti.

Dört acı verici uzun gün ondan hiçbir iz bırakmadan geçti...

Her sabah aşağı indiğimde, Kellan'ı masada oturmuş, kusursuz görünüyor ve kahvesini içerken, beni seksi bir yarım gülümseme ve 'Günaydın' ile selamlarken bulmayı bekliyordum. Ama her sabah orada değildi ve yokluğunda gözlerim yaşlarla doluyordu. Okula gitmeden önce, grubunun tişörtünü (hala giymediğim) alır ve kendime sımsıkı sarılır, kokusunu içime çeker, nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ederdim. Çalıştığım her gece sabırsızlıkla grubun içeri girmesini beklerdim ve her gece Matt ve Griffin içeri girerdi, bir konuda anlaşmazlığa düşerlerdi ama asla Kellan'la değil. Geceleri Denny uyuduktan sonra kalkıyor ve boş yatağına uzanıp yastığına sarılıyordum.

Panik içimde alevlendi. Gitti mi? Çözümü bu muydu? Şehri terk edip bensiz kaçmak mı? Gruba nerede olduğunu bile soramadım. Kelimelerle ifade edemiyordum ve onlar da ondan hiç ... bir kez bile. Onsuz kendimi boşlukta hissediyordum.

Her geçen gün melankolik bir depresyona daha da batıyordum. Denny'ye karşı daha soğuktum. Beni neşelendirmeye çalıştı ama işe yaramadı. Onunla konuşmamı sağlamaya çalıştı ama bu da işe yaramadı. Beni öpmeye çalıştı ve ben kısa bir zorunlu öpücükten sonra geri döndüm. Sonunda benim ruh halim onun da içine sızdı ve beni memnun etmeye çalışmayı bıraktı. Zaten denemenin de bir anlamı yoktu. Hiçbir şey beni memnun edemezdi. Denny hiçbir zaman ruh halimin nedenini doğrudan sormadı... bir kez bile. Sanki sormaya korkuyor gibiydi, ki bu iyi bir şeydi, çünkü ben sormasından korkuyordum.

Denny'yi asık suratla öpüp işe uğurladığımda kasvetli bir Cuma sabahıydı. Öpücüğüm otomatikti ve arkasında hiçbir duygu yoktu. Bana hüznle baktı ve yutkundu. Gerildim, beni parçalara ayıracak sorgulayıcı sözcükleri bekliyordum.

"Kiera... Ben... Ben seni seviyorum." Bir parmağını şefkatle yanağımda gezdirdi ve gözlerinin parladığını görebiliyordum. Aramızdaki mesafeyi hissettiğini biliyordum, ben de hissediyordum.

"Ben de seni seviyorum Denny," diye fısıldadım, gözlerimin dolmaması için yalvarıyordum. Eğildi ve beni şefkatle öptü, parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

Ellerimi çenesinde gezdirdim, onunkinin hafif bir saç çizgisine sahip olması ve Kellan'ınki gibi pürüzsüz olmamasından duyduğum hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalıştım. Ellerimi saçlarında gezdirdim, onunkinin daha kısa olmasını umursamamaya çalıştım ve Kellan'ınki gibi parmaklarımin etrafında kıvıramadım. Öpüşmemizi yoğunlaştırdım, nefesimin hızlanmasını, Kellan'inkinden çok farklı olan dudaklarının beni heyecanlandırmasını, eski tutkumuzun kıvılcımlanmasını diledim. Ama olmadı.

Bir an sonra geri çekildi, nefesi benimki kadar yavaş ve rahattı. "Gitmem gerek... Özür dilerim." Hüzünlü gözleri bir saniye beni izledi ve sonra dönüp gitti. Yanaklarımdan süzülen birkaç damla gözyaşını tutamadım. Bizim için çok mu geçti?

Kellan gideli o kadar uzun zaman olmuştu ki, ona olan ihtiyacım o kadar büyük, kederim o kadar güçlüydü ki, midemde bir delik açılmış gibi hissediyordum. Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Bunun Denny's'in ve ilişkimin hayatını söndürdüğünü biliyordum. Sadece bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Az önce gitmişti... ortadan kaybolmuştu. Hazırlanmak için zamanım yoktu, son bir veda... kapanış yoktu. Bu beni öldürüyordu.

Okula hazırlanmak suratımı asarak üst kattaki banyoya çıktım. Dünyam sona eriyor olabilirdi ama hayat acımasızca devam ediyordu. Giyindim. Saçımı taradım. Makyaj yaptım. Normal bir okul gününde normal görünmem için benden beklenen her şeyi yaptım... ve her saniyesinden nefret ettim. Yatağıma kıvrılıp saatlerce ağlamak istedim. Kellan'ı özlediğim için ağlamak. Denny ve benim ne hale geldiğimize ağlamak. Yüksek sesle nefes verdim ve tehditkâr gözyaşlarımı yuttum.

Evet, gitmişti... Kabullenin, diye kendimi azarladım. Gitmekte haklıydı. Eninde sonunda işler kolaylaşacaktı. Belki Denny asla sormaz... Kellan asla geri dönmezse.

Kafamda bu acı verici düşünceyle kapıyı yavaşça açtım ve sonra nefes almayı bıraktım. Kellan en üst basamağa tırmanıyordu, gözleri yerdeydi. Kapıyı duyunca başını kaldırdı ve yavaşça kalbi duracakmış gibi yarım bir sırıtışla gülümsedi. Muhteşemdi. Onu görmeden geçirdiğim neredeyse bir hafta, ne kadar çekici olduğuna dair hafızamı yumuşatmıştı. Dalgalı ve vahşi saçları, parmaklarımın arasından geçmesi için yalvarıyordu. Uzun kollu tişörtünün vücudunu sarma şekli, parmaklarımın her muhteşem çizgiyi takip etmesini istiyordu. Pürüzsüz, güçlü çenesi dudaklarım için açık bir davetiye gibiydi ve gülümseyerek kıvrılmış dolgun dudakları hâlâ nefesimi tutuyordu. Ama hepsinden daha da şaşırtıcı olanı, benim için sevgi ve hayranlıkla parlayan inanılmaz derecede derin mavi gözleriydi.

"Günaydın," dedi usulca, her zamanki selamlama şekliyle.

Bana doğru yürümeye başladığında ona doğru koştum ve kollarımı ona doladım. Başımı boynunun kıvrımlarına gömdüm ve tuttuğum gözyaşlarımın akmasına izin verdim. "Gittiğini sanıyordum." Beni kendine doğru çekerken hıçkırıklarımın arasında bunu başardım. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi sandım."

Ben ağlarken sırtımı okşadı. "Özür dilerim, Kiera. Seni incitmek istememiştim. Bir şeyi halletmem gerekiyordu," diye fısıldadı rahatlatıcı bir şekilde.

Geri çekilerek göğsüne bir tokat attım. "Bunu bir daha asla yapma!" Gülümsedi ve elini yanağıma koydu. "Beni bırakma..." Birdenbire acı çeken gözlerine bakarken düşüncemin kaybolmasına izin verdim.

"Yapmazdım, Kiera. Öylece... ortadan kaybolmazdım," dedi usulca, yanağını okşayarak.

Sonuçlarını düşünmeden, uzun zamandır içimde tuttuğum şeyi ağzımdan kaçırdım. "Seni seviyorum." Gözleri anında sulandı. Gözlerini kapattı ve ikiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Parmak uçlarımla onları fırçaladım. Muhtemelen bunu daha önce kimsenin söylediğini duymamıştı... ve

Gerçekten. Ve söyledim de. Ruhumun her parçasıyla bunu kastettim. "Seni seviyorum... hem de çok."

Gözlerini açtı, daha fazla gözyaşı döküyordu. "Teşekkür ederim. Ne kadar istediğimi bilemezsin... Ne kadar uzun zamandır beklediğimi..."

Düşüncesini tamamlayamadı, çünkü ben eğilip onu sıcak ve şefkatli bir şekilde öptüm. Yumuşak öpücüğüme hemen karşılık verdi ve diğer elini diğer yanağını okşamak için kaldırdı. Hâlâ şefkatle öpüşürken, onu boynundan nazikçe yatak odasına çektim. Dudaklarımız neredeyse hiç durmadan, sessizce birbirimizi soyduk. Önünde çıılçıplak durduğumda, bana bakmak için geri çekildi, gözleri sıcaklık ve sevgiyle dolup taşıyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı elini saçlarımda gezdirirken.

Dudaklarını tekrar gülümseyen dudaklarıma götürdü ve beni nazikçe yatağına yatırdı. Daha önce hiç birlikte olmamışsınız gibi birbirimizin bedenlerini telaşsız ve baskısız bir şekilde keşfettik. Aramızda duvarlar yoktu, bizi engelleyecek hiçbir bariyer yoktu. Sonunda ikimiz de diğerinin nasıl hissettiğini biliyorduk. İkimiz de bu sefer bunun aşkla ilgili olduğunu biliyorduk.

Acele etmiyorduk, parmaklarımız ve dudaklarımız birbirini izliyor, alay ediyor ve birbirimize dokunmanın yeni yollarını keşfediyorduk. Onu kulağının altındaki yumuşak noktadan öptüğümde, parmaklarım kaburgaları boyunca uzanan yara izinin üzerinde gezindiğinde çıkardığı sesleri dinledim. Dilim karnının derin V bölgesi boyunca ilerlediğinde çıkardığı keyifli iniltiyi. Köprücük kemiğimi öperken çıkardığım sesleri inceledi, dişleriyle bir meme ucunu nazikçe çekiştirdi. Dilini hassas etimin üzerinde gezdirirken attığım çığlıkları, almak üzere olduğu şeyin tadına baktı.

İkimiz de daha fazla dayanamadığımızda, üzerime çıktı ve kalçamı yavaşça kalçasına doğru ayarladı. Bakışları tenimde gezindi, çizgileri ve kıvrımları takip etti, kısa bir süre sonra da elini uzattı. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda öylesine sevgi ve tutkuyla doluydu ki acı içinde dudağımı ısırarak zorunda . Arzudan değil, gerçi bunu da hissetmişim ama bu anın bir rüya olmadığından emin olmak için. Önümdeki bu sevgi gerçektir... ve benim sevgimdir.

Görkemli gözlerini benimkilerden hiç ayırmadan, neredeyse acı verecek kadar yavaş bir şekilde içime girdi. İkimiz de sonunda tekrar birlikte olmanın verdiği duygu ve his yoğunluğuyla gözlerimizi kapattık. Önce ben gözlerimi yeniden açtım ve hafifçe yanağını tuttum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Bana tekrar bakmak için gözlerini açtı. "Seni çok seviyorum," fısıldadı.

Ve sonra daha önce hiç yapmadığımız bir şey yaptık, belki de Kellan'ın daha önce hiç yapmadığı bir şey - seviştik. Sarhoş bir sevişme değildi. Yakıcı bir tutku ve ateşli bir ihtiyaç değildi. Çok daha fazlasıydı. Birlikte harikulade ve yoğun bir şey yaşarken, tüm zaman boyunca elimi sıktı. Duygularını dile getirebildiği zamanlarda beni ne kadar çok sevdiğini fısıldadı. Ben de fırsat buldukça bunu ona fısıldadım. Şüphe yoktu, korku yoktu ve suçluluk da yoktu. Kalçalarımız mükemmel bir uyum içinde birlikte ve ayrı sallanıyor, aynı anda hızlanıyor ve yavaşlıyordu, sanki iki değil de tek bir çocukmuşuz gibi. Ve onun benden önce hazır olduğunu söyleyebilmeme rağmen, birlikte boşalana kadar doruk noktasını erteledi. Boşaldığımızda, muhteşem, yoğun ve mükemmeldi. O benim adımı haykırdı ve ben de kendimi onunla karşılık verirken buldum.

Daha sonra beni göğsüne çekti, tüm vücudu hafifçe titriyordu. Yanaklarımdan birkaç damla gözyaşı süzülürken kalp atışlarının benimkiyle aynı ritimde yavaşlamasını dinledim. Bu kez suçluluk gözyaşları değil, ona duyduğum muazzam sevgi için sevinç gözyaşları, birlikte geçirdiğimiz zamanın uzun sürmeyeceği, birlikte sadece birkaç değerli ayımız daha olduğu için üzüntü gözyaşlarıyla karıştı. O da bunu biliyordu. Yüzüne baktığımda, parlayan gözlerine yansıyan aynı sevinç ve hüznü ifadesini gördüm.

"Seni seviyorum," dedi usulca.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdim ve onu usulca öptüm.

Gözlerini kapattı ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Onu sildim. "Ne düşünüyorsun?" Çekinerek sordum.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı gözlerini kapalı tutarak.

Ona daha yakından bakmak için başımı daha yukarı kaldırdım. Gözlerini açtı ve bana baktı. "Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum," dedi usulca. "Düşündüğümde canım çok acıyor..."

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım, sorduğum için bile çok üzgündüm. "Seni seviyorum," dedim tekrar.

Üzüntüyle başını salladı. "Sadece yeterince değil... onu terk edecek kadar değil mi?"

Gözlerimi kapattım ve hıçkırıklarımı bastırdım. Bana bunu sormayacağını ummuştum... *asla* sormayacağını. Elini saçlarımda gezdirdi. "Sorun yok, Kiera. Bunu söylememeliydim."

"Kellan, çok üzgünüm..." Söylemeye başladım ama parmağını

dudaklarıma koydu. "Bugün olmaz." Sıcak bir şekilde gülümsedi ve beni

bir öpücük için kendine çekti. "Bugün değil. bugün...tamam mı?"

Başımı salladım, sonra onu öptüm. Bir süre sonra geri çektim. "...? Eğer o ilk seferde hiç birlikte olmamış olsaydık... üçümüz sadece yakın arkadaş mı olurduk?"

Ne söylemeye çalıştığımı anlayınca gülümsedi. "Sen ve ben hiç sarhoş olmasaydık ve seks yapmasaydık, şu anda hepimiz sonsuza dek mutlu yaşıyor olur muyduk?" Başımı salladım, o da bir an düşündü ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Hayır... Sen ve ben her zaman arkadaştan daha fazlasıydık. " Başparmağıyla yanağımı sevgiyle okşadı. "Öyle ya da böyle, eninde sonunda burada olacaktık."

Başımı salladım ve altımdaki göğsüne baktım. Bir süre kolumu okşadı, beni izledi ve sonra usulca "Pişman mısın?" diye sordu.

Tekrar onun acı dolu gözlerine baktım. "Denny'ye kötü davrandığım için pişmanım." Başını salladı ve gözlerini benden kaçırdı. Elimi nazikçe yanağına koydum ve tekrar bana bakması için onu zorladım. "Seninle geçirdiğim tek bir saniyeden bile pişman değilim." Ona alaycı bir şekilde gülümsedim. "Seninle geçirdiğim hiçbir zaman boşa gitmez." Bu cümlenin kendisine tekrarlanmasına gülümsedi ve beni hızla derinleşen bir öpücük için kendine çekti.

O gün okula gitmedim. O gün onun yatağından çıkmadım. Yapamazdım... Olmam gereken başka bir yer yoktu.

Kellan, Denny'nin işten eve dönmesine bir saat kala bana veda etti. Gözlerim anında yaşardı ve iki yanağımlı da ellerinin arasına alıp göz kapaklarımı öptü.

"Bu gece Pete'in yerinde olacağım. Orada görüşürüz, tamam mı?"

Sözsüzce başımı salladım ve kapıdan çıkmadan önce bana son bir şefkat öpücüğü verdi. Gidişini izlerken kalbim sızladı. Birlikte geçirdiğimiz öğleden sonra... kelimelerin ötesindeydi. Kalbim her zamankinden daha fazla parçalanmıştı. Jenny'nin sözleri aklıma geldi - *'Seçim yapmak zorundasın... ikisini birden elinde tutamazsın'*. İkisinden birini nasıl bırakacağımı bilemiyordum.

Denny eve her zamankinden biraz daha erken geldi, çok yorgun görünüyordu. Kanepede oturduğum ve televizyondaki bir programa boş boş baktığım yere geldi. Yanıma oturdu ve ben de onun üzgün, güzel yüzüne baktım. Anında bir suçluluk dalgası hissettim. Beni ele geçirdi ve hıçkırıklara boğuldum.

Kollarını bana doladı. "Buraya gel." Benimle birlikte kanepeye yanlamasına uzandı, birbirimize bakıyorduk, kollarını bana doladı, beni sıkıca kavradı. Başım göğsünde, ellerim gömleğini kavıyor, zorlukla nefes alana kadar hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. "Sorun yok, Kiera. Her neyse, sorun yok." Sesi titriyordu, aksanı duygu doluydu ve gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu biliyordum. "Bebeğim... sen benim kalbimsin" diye fısıldarken boğuldu. Hıçkırıklarım daha da güçlendi. Onu incittiğimi biliyordum ama duramıyordum, gözyaşlarım durmak bilmiyordu.

Sonunda sesleri azaldı ve bana sarılıp sırtımı okşarken uykunun çekiciliğini hissettim. Çekildi ve yarı açık, yorgun gözlerime baktı. "Kiera...?" Panik ve korku gözlerimi faltaşı gibi açtı. Bu muydu yani? Sonunda bana Kellan'ı mı soracaktı? Onu terslemek için konuşamadım.

"Sen...?" Bir an için ağzını kapattı ve başka tarafa baktı. Acı çekmiş gibi görünerek tekrar başladı. "Seni... işe bırakmamı ister misin? Geç kalacaksın." Tekrar bana baktı ve ben de gözle görülür bir şekilde rahatladım.

Hâlâ konuşamıyordum, sadece başımı salladım.

"Tamam." Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Gidelim o zaman."

Yolculuk boyunca sessizdik. Denny bana arızamı sormadı, ben de gönüllü olarak bilgi vermedim. Zaten onunla paylaşabileceğim hiçbir şey yoktu. Artık aramızda o kadar çok sır vardı ki, her şeyin basit ve kolay olduğu, saf bir yavru köpek aşkı gibi hissettirdiği zamanları hatırlamak zordu. Sanırım tüm aşklar eninde sonunda yeryüzüne geri dönüyor.

Denny bir süre barda kalmaya karar verdi. Sanki yine kendimi kaybetmemi bekliyormuş gibi bana bakıp duruyordu. Az önceki tepkim onun içindeki bekçiyi ortaya çıkarmıştı ve Kellan buradayken bütün gece bana göz kulak olacağını hemen anlamıştım. Görevlerimi yerine iç çektim. Kederimi bastırmalıydım. Denny'nin bunu görmesine izin vermemeliydim. Görmesine gerek yoktu ve neden tamamen yıkıldığımı açıklayamazdım. Onu karanlıkta tutmak ona karşı zalimceydi. Kellan uzaklardayken ona karşı yeterince zalim davranmıştım - onu sürekli kendimden uzaklaştırmış, sürekli yalnızlığımın sert kabuğuna çekilmiştim.

Kellan grubundan biraz önce geldi ve Denny onu kapıda karşıladı. Kellan ona yumuşak bir şekilde sarıldı ve adamın her zamanki masasına giderken rahatça sohbet ediyor gibiydiler. Ama Denny barın diğer tarafından gelen yüksek bir sese bakmak için başını çevirdiğinde Kellan'ın bana yönelttiği bir bakış yakaladım. O kısacık bakışta gözlerindeki hüznü tutku ifadesi neredeyse kendimi onun kollarına atmak için odanın öbür ucuna koşmama neden olacaktı. Ama yapmadım. En azından bunu yapmayacak kadar irade gücüm vardı.

Oraya vardıklarında yan yana oturdular ve ciddi bir sohbe dalmış gibi görünüyorlardı. Ne hakkında konuşuyor olabileceklerini düşünerek kalbim biraz hızlandı, ta ki Kellan başını sallayıp Denny elini omzuna atana kadar. O zaman anladım. Denny onunla kız kardeşim hakkında konuşuyordu. Bunu düşündüğümde kalbim ısındı. Kellan kız kardeşime dokunmamıştı. Bana sadık kalmıştı. Tamam, tam olarak sadık değildi, Seattle'ın yarısını "beni unutmaya çalışırken" yapmıştı, ama bana söz verdiği kişi oydu... ve sözünü tutmuştu... ve bu kalbimi ısıttı.

Gece boyunca ikisinin sohbetini izlemek biraz şaşırtıcıydı. Sadece Kellan'ın kız arkadaşını defalarca yatağa attığı bir adamla bu kadar kaygısız olabilmesi değil. Hayır, Kellan'la yaptığımız kavgadan - tokat olayından - sonra arkadaşlıkları en ufak bir zarar görmemiş gibiydi. Denny'nin bu konuda onu azarladığından emindim ve Kellan'ın da bunu metanetle karşıladığından ve hikâyemi tamamen desteklediğinden aynı derecede emindim. Ama ikisi de bu olayın aralarındaki kolay arkadaşlığı etkilemesine izin vermiyor gibiydi. Yutkundum, Jenny'nin bana yapmam gerektiğini söylemekte haklı olduğu seçimimin arkadaşlıklarını kesinlikle etkileyeceğini biliyordum. Onları ayıran kişi ben olacaktım. Bu düşünce beni biraz öldürdü.

Grubun geri kalanı nihayet ortaya çıktı ve Kellan büyük bir ustalıkla Griffin'i gecenin geri kalanında Denny'den uzak tuttu. İki arkadaş biralarını içtiler, biraz bılardo oynadılar ve Matt ile sohbet ettiler. Evan tüm bu olanlardan biraz rahatsız görünüyordu ve geceyi çoğunlukla yakındaki bir grup hayranıyla flört ederek geçirdi. Kellan ve Denny geceyi kaynaşarak geçirmeye devam etti ve sonunda çocuklar sahneye çıkıp çalmaya başladı.

Vardiyamın geri kalanında Kellan'ın hüznü bakışlarına ve Denny'nin endişeli bakışlarına katlandım, görünüşe göre hala tekrar yıkılacağımı düşünüyordu. Hâlâ üzgün mü görünüyordum? Denny vardiyamın son anına kadar kaldı ve beni itaatkâr bir şekilde eve bıraktı. Denny ve ben ayrıldığımızda Kellan hâlâ oradaydı ve Jenny ile sohbet ediyordu (biraz hareketli bir şekilde). Umarım Jenny ona iyi davranıyordur.

Merdivenlerden yukarı çıkarken Kellan'ın hüznü ve tutkulu bakışlarını düşündüm. Soyunurken onun sıcak ellerini düşündüm. Pijamalarımı giyerken onun sert vücudunu . Dişlerimi fırçalarken onun sarhoş edici kokusunu düşündüm. Denny'yle birlikte yorganın altından kayarak çıkarken onun delicesine harika saçlarını ve parmaklarıma dolandığında ne kadar harika hissettirdiğini düşündüm. Ama beni uyanık ve endişeli bir özlem içinde tutan şey, beni sevdiğini defalarca tekrarlayan dudaklarıydı.

Odamda benim durumumdaki çoğu kadının kalacağından çok daha uzun süre kaldım, en azından kendimi buna ikna etmişim, ama sonuçta bağımlılığımın çekiciliği çok güçlüydü ve yatağımdan kayarak çıktım. Denny hareket etmedi. Ben sessizce kapımızı kapatırken o mışıl mışıl uyuyordu. Kellan'inkini açtım ve ses üzerine dirseklerinin üzerinde doğrulup oturdu. Ay ışığı penceresinden süzülüyordu ve ben onun

Mükemmel yüzü merakla beni izliyordu. Lacivert gözlerinde yorgunluktan eser yoktu, o da uyuyamamıştı.

Bu düşünce beni heyecanlandırdı, cesaretlendirdi. Yatağına kaydım, örtülerini açtım ve hemen bacaklarımı onunkilere doladım. Kollarımı boynuna dolayarak tüm ağırlığımı göğsüne verdim ve onu tekrar yastıklara yatırdım.

"Rüya mı görüyorum?" diye fısıldadı, dudaklarım dudaklarına yapışmadan önce. Ellerini sırtımda gezdirdi ve parmaklarını saçlarıma doladı. Beni kendine daha da sıkı çekti ve öpüşmemizi derinleştirdi. "Seni özledim," diye mırıldandı dudaklarımın arasında.

"Ben de seni özledim..." Ben de "çok fazla" diye mırıldandım.

Nefesim çok fazla artmaya başlamadan önce onu öpebildiğim kadar uzun süre öptüm ve sonra çektim. Atletimi çıkardım ve bir elini göğsümde hafifçe gezdirerek bana baktı. Ağır, isteksiz bir iç çekişle, "Ne yapıyorsun, Kiera?" dedi.

Kendimi ona doğru bastırdım ve cevap olarak boynunu usulca öptüm. Kapıya doğru baktı. "Kiera, Denny haklı-"

"Seni seviyorum," diye sözünü kestim, "ve seni özledim. Benimle seviş." İnanılmaz derecede görkemli yüzüne sevgiyle baktım, sonra giysilerimin geri kalanını çıkardım.

"Kiera..."

Onu tekrar öptüm ve çıplak bedenimi onunkine bastırdım. Yumuşakça inledi ve sevgime hevesle karşılık verdi. Ellerimi onun inanılmaz vücudunda gezdirdim ve boxerını çekiştirmeye başladım.

"Seni seviyorum... Benimle seviş," diye tekrar kulağına fısıldadım.

Nefesi hızlandı, gözlerinde tutku vardı, tekrar kapıya ve sonra bana baktı. "Emin misin-"

"Eminim," diye nefes nefese araya girdim ve sonra onu ağılıkla öptüm.

Dudaklarımdan aniden çekildiğinde öpüşmemiz tutkuyla derinleşiyordu. "Bekle..." Bana hüzünle baktı. "Yapamam."

Şaşırmış bir halde usulca, "Oh...şey, yapabilirim..." dedim. Elimi çekingen bir şekilde şortunun içinde gezdirdim. Bana iyi geldi... Aslında iyiden de öte.

"Ah," diye hafifçe inledi, "beni öldürüyorsun, Kiera." Elimi çekti ve bir kez daha sessizce güldü. "Demek istediğim bu değildi. Yapabilirim... tabii ki, ama..." bana dikkatle baktı, "Bence yapmamalıyız."

"Ama, bu öğleden sonra? Bu... Sen...? Ben... Beni istemiyor musun?" Kafam karışmış ve biraz da incinmiş bir halde sordum.

"Tabii ki, tabii ki biliyorum." Bana baktı, dikkatle kendine baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Bunu bilmen gerekir." O devam ederken ben derin bir şekilde kızdım. "Bu öğleden sonra çok... Hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Böyle olabileceğini bile bilmiyordum, ki bu benim için çok şey ifade ediyor." Utangaç bir şekilde sırtıttı ve ben de ona gülümsedim.

"Bunu tekrar istemez misin?" Yanağını okşayarak sordum.

"Her şeyden çok," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

"O zaman beni al..." Onu nefes nefese öptüm.

Yumuşak bir şekilde inledi. "Tanrım, Kiera. Neden her şeyi böyle

yapıyorsunuz..." "Sert mi?" Ben fısıldadım, sonra kızardı derinden

tekrar, olarak o güldü sessizce. "Seni seviyorum Kellan. Zamanın elimizden kayıp gittiğini hissediyorum." Gözlerini aradım. "Bir dakikayı bile kaçırmak istemiyorum."

Yumuşak bir şekilde iç çekti ve ben de kazandığımı bilerek gülümsedim. "Yeniden kordon için, bu gerçekten kötü bir fikir..." Daha geniş gülümsedim ve yuvarlanırken onu öptüm. "Sen benim ölümüm olacaksın," diye , sonunda şortunu çıkarırken.

Kellan'la ses çıkarmadan sevişmek son derece zordu. Çok fazla teni kavramayı içeriyordu - aslında, birbirimizi o kadar sıkı kavıyorduk ki

İkimizin de çürükleri olacağından oldukça emindim ve iyi zamanlanmış derin öpücükler - yoğunluğunu kontrol altına almak için ağızlarımızı bir arada tutuyorduk. Bir noktada, sona yaklaşırken, Kellan elini ağzımın üzerine kapatmak zorunda kaldı. Bilinçli sessizlik çabamızın gerektirdiği yavaşlık ve yeniden zorlama, her şeyi daha yoğun hale getirmiş gibi görünüyordu ve deneyim mümkün olduğuna inanabileceğimden daha uzun sürdü. Benim için sorun değildi. Sonsuza kadar sürebilirdi...

Daha sonra, vücutlarımız birbirine yakın olacak şekilde yüz yüze uzandık. Aldığı her nefes bedenime baskı yapıyordu, ben de aldığım her nefeste onunkine baskı yapıyordum. Hiç konuşmadık. Sadece birbirimize baktık. Saçlarımı okşadı ve ara sıra beni usulca öptü. Bir parmağımı yanağında, sonra çenesinde, sonra da dudaklarında gezdirdim ve onun sakın mavi gözlerinde kaybolduğumu hissettim. Kellan sonunda iç çekene kadar neredeyse hareketsiz, tamamen sessiz ve birbirimize karşı ruhen çıplak kaldık.

"Odana geri dönmelisin," diye fısıldadı. "Hayır." Onun

sıcaklığından uzaklaşmak istemiyordum. "Neredeyse

sabah oldu, Kiera."

Saate baktım ve haklı olduğunu fark ettiğimde irkildim, neredeyse şafak sökmek üzereydi. İnatla ona daha sıkı sarıldım.

Beni usulca öptü. "Yatakta bir saat bekle, sonra aşağı gel ve her zaman yaptığımız gibi benimle kahve iç." Beni tekrar öptü, sonra nazikçe kendisinden uzaklaştırdı. Bana kıyafetlerimi uzatmaya başladığında dudak büktüm. Hareket etmeyi reddettim ve bana başını sallayarak beni giydirmeye başladı. Bitirdiğinde beni önce oturttu, sonra ayağa kaldırdı. "Kiera..." Yanağımı okşadı. "Çok geç olmadan gitmelisin. Şanslıydık... Zorlama."

Burnuma bir öpücük kondurdu ve ben de onun çifte tavrını görmezden gelerek içimi çektim. "Peki, tamam. Bir saat sonra görüşürüz o zaman." Çıplak vücuduna son bir kez daha bakmaktan kendimi alamadım, sonra tekrar iç çekerek odasından çıktım.

Gizlice odama ve kapıyı arkamdan kapattım. Denny , hâlâ derin bir uykudaydı, yan yatmıştı.

Benden uzakta, her zamanki uykusunda. Onunla birlikte yatağa girmeden önce, bir an için kayıtsız bir huzur içinde uyumasını izledim. Yüzümü ona döndüm ve tişörtünün nefes alış verişiyile yükselip alçalmasına baktım. Bu akşamki gibi ağlayacak gibi hissetmiyordum. Suçluluk duygusu hâlâ içime işliyordu ama eskisi kadar kötü değildi. Bu iş giderek kolaylaşıyordu... Bundan nefret ediyordum. Parmaklarımı boynuna yakın kısa saçlarında hafifçe gezdirdim ve o da memnun bir şekilde iç çekti. Boğazımdaki ani yumruyu yuttum ve kollarımı ona dolayarak sırtına sıkıca sarıldım. Kıpırdandı ve parmaklarımızı birbirine kenetledi, sonra tekrar uykuya daldı. Boynunun arkasını öptüm ve başımı omzuna yasladım. Ve sonra gözyaşları geldi.

Bu daha kolaydı... ama kolay değildi.

Bölüm 22

Seçenekler

Sabah aşağı indiğimde Kellan farklı görünüyordu. Fiziksel olarak değil. Fiziksel olarak hâlâ mükemmeldi. Belki masmavi gözleri her zamankinden daha yorgundu ama dün gece ikimiz de hiç uyumamıştık. Hayır, duygusal olarak farklı görünüyordu. Odaya girdiğimde başını kaldırıp bakmadı. Beni neşeyle selamlamadı, sadece kahve fincanına boş boş bakmaya devam etti, görünüşe göre düşüncede kaybolmuştu.

Ona doğru yürüdüm ve hâlâ dolu olan fincanını alıp tezgâhın üzerine koydum ve dikkatini dağıttım. Başını çevirdi ve bana hüzünle baktı. Sonra beni hafifçe öptü ve kollarını belime doladı. Kollarımı boynuna doladım ve başımı omzuna koyarak onu sıkı bir kucaklamanın içine çektim.

"Bunu söyleyeceğime inanamıyorum," diye fısıldadı ve ben otomatik olarak gerildim. "Dün gece bir daha olamaz, Kiera."

Geri çekildim ve ona baktım, incinmiş, kafam karışmış ve biraz da korkmuştum.

Yüzümdeki duygulara baktı, sonra iç geçirdi. "Seni seviyorum ve bu cümlelerin benim için ne anlama geldiğini anlıyorsun. Bunu kimseye söylemem... asla..." Kolumu yavaşça boynundan çekerek elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Bir zamanlar bununla bir sorunum olmazdı. Bana vermek istediğin herhangi bir parçanı alırdım ve geri kalanıyla başa çıkmanın bir yolunu bulurdum..."

Birbirine dolanmış parmaklarımızı yanağında gezdirdi. Sözleriyle yüzüm yumuşadı ama hâlâ kafam karışıktı ve korkuyordum. Bana bakarken iç çekti. "Senin hak ettiğin türden bir erkek olmak istiyorum." Onu korkutmaya başladım ve parmaklarımızı dudaklarımın üzerine koydu. "Onurlu olmak istiyorum-."

", " diye araya girdim, parmaklarımızı dudaklarımdan çekerek. "Sen iyi bir adamsın, Kellan."

"Daha iyi bir adam olmak istiyorum, Kiera... ama değilim." Tekrar iç çekti ve Denny'nin hâlâ uyuduğu yere, sonra da bana baktı. "Dün gece yapılacak en onurlu şey değildi, Kiera... Denny'nin burnunun dibinde böyle bir şey yapmak."

Kaşlarımı çattım ve suçluluk ve utanç gözyaşlarımdan gözlerimi yaktığımı hissettim. Bakışımı fark etti ve hemen anladı. "Hayır... Öyle demek istemedim, sen... Seni aşağılamaya çalışmıyordum, Kiera." Gözlerimden birkaç damla yaş kaçarken bana sarıldı.

"O zaman ne söylemeye çalışıyorsun, Kellan?"

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Onu terk etmeni ve benimle kalmanı istiyorum." Yavaşça gözlerini açtı. Gerçekten de çok korkmuşlardı.

Ne diyeceğimi şaşırmış bir halde ona bakakaldım. Bana bir ulti- matum mu veriyordu? Sonunda bana seçim mi yaptırıyordu?

"Özür dilerim. Beni istediğin sürece metanetli davranacak ve hiçbir şey söylemeyecektim, ama sonra seviştik... ve ben, ben bunu hiç yaşamadım... ve daha önce olduğum kişiye geri dönemem. Seni ve sadece seni istiyorum ve seni paylaşma düşüncesine katlanamıyorum. Özür dilerim." Üzüntüyle yere baktı. "Seninle doğru şekilde birlikte olmak istiyorum - açık alanda. Kolumda senle Pete'in yerine gitmek istiyorum. Seni her gördüğümde öpmek istiyorum, kim bakarsa baksın. Birinin öğrenmesinden korkmadan seninle sevişmek istiyorum. Her gece kollarımda seninle uykuya dalmak istiyorum. Beni bu kadar bütün hissettiren bir şey için kendimi suçlu hissetmek istemiyorum. Üzgünüm Kiera, ama senden bir seçim yapmanı istiyorum."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken ona bakmaya devam ettim. Çizdiği resim o kadar harikaydı ki. Bunu görebiliyordum - onunla bir gelecek, onunla bir hayat. Bir parçam, büyük bir parçam bunu istiyordu. Ama geri kalanım sıcak, ısıltılı kahverengi gözler ve aptalca bir sırıtış gördü. "Benden onu yok etmemi istiyorsun, Kellan."

Gözlerini kapadı ve yutkundu. "Biliyorum," diye fısıldadı. Gözlerini yeniden açtığında parlıyorlardı. "Biliyorum. Ben sadece... Seni paylaşamam. Seni onunla düşünmek beni öldürüyor, şimdi daha önce hiç olmadığı kadar. Sana ihtiyacım var. Hepinize."

İçlerinden birini kaybetme düşüncesi beni paniğe sürükledi. "Ya seni seçmezsem, Kellan? Ne yaparsın?"

Gözlerini kaçırdı, yanağından bir damla yaş süzüldü. "Gideceğim, Kiera. Ben gideceğim, sen ve Denny sonsuza dek mutlu olabilirsiniz." Tekrar bana baktı. "Ona benden bahsetmene bile gerek yok. Sonunda ikiniz..." sesi kesildi ve yanağına bir gözyaşı daha düştü, "ikiniz evlenir, çocuk sahibi olur ve harika bir hayat yaşarsınız."

Bir hıçkırığa karşı koydum. "Peki ya sen? Bu senaryoda sana ne olacak?"

"Ben... idare ediyorum. Ve seni her gün özlüyorum," diye fısıldadı.

Sonunda bir hıçkırık serbest kaldı ve hala burada, karşımda olduğuna, anlattığı dehşetin henüz gerçekleşmediğine dair kendimi rahatlatmak için yüzünü tuttum ve onu yoğun bir şekilde öptüm. Öpücüğüme aynı yoğunlukla karşılık verirken gözyaşlarının daha fazlasının tenime düştüğünü hissettim. Nefes nefese ayrıldık ve gözyaşlarımız akmaya devam ederken alınlarımızı birbirine dayadık.

"Kiera... birlikte harika olabiliriz," diye fısıldadı. "Daha

fazla zamana ihtiyacım var, Kellan... lütfen," diye

fısıldadım.

Beni usulca öptü. "Tamam, Kiera. Sana zaman tanıyabilirim ama sonsuza kadar değil." Beni tekrar öptü ve sonunda kalbimin normale dönmeye başladığını, karnımdaki buzların eridiğini hissettim. "Bugün onunla evde takılmak istemiyorum. Evan'lara gidiyorum."

Ona sarıldım, kalbim tekrar hızla çarpmaya başladı. Paniğimi görünce sakın bir sesle, "Bu akşam Pete'in yerinde görüşürüz. Orada olacağım." Beni tekrar öptü ve benden uzaklaşmaya başladı.

"Bekle... şimdi mi? Şimdi mi gidiyorsun?" Neredeyse ağlamaklı bir sesle sordum.

Ellerini saçlarımda gezdirdi, sonra yanaklarıma götürdü. "Günü Denny ile geçir. Söylediklerimi düşün. Belki o zaman..."

Karar vermek mi? Hangi kalbi kıracağıma mı? Buna nasıl karar verebileceğimi anlamadım.

Düşüncesini bitirmedi, sadece dudaklarını dudaklarıma götürdü ve beni saatlerce öpmüş gibi hissettirdi, ama geri çekildiğinde, aniden sadece saniyeler gibi geldi. Bana özlemle gülümseyerek döndü ve odadan çıktı, birkaç dakika sonra da evden. Dönüp tezgahın üzerindeki dolu kahve fincanına baktım ve ne yapacağımı merak ettim.

Sonunda kendimi kanepeye bıraktım ve uyku beni alana kadar hıçkırarak ağladım.

Saatler sonra, kendimi hiç dinlenmemiş hissederek uyandım. Daha önce yaptığı kahveyi yeniden ısıtmak için mutfığa gittiğimde Kellan'ın sözleri aklımdan geçti... aniden gitmeden önce.

Denny'nin odaya girdiğini duyduğumda kahveyi bardağıma doldururken başımı kaldırdım. Yüzündeki ifadeyi görünce kalp atışlarım iki katına çıktı. Yüzünde daha önce hiç böyle bir ifade görmemiştim. Kederliydi - işkence görmüş ve acı çekiyordu. Normalde pırıl pırıl olan kahverengi gözleri ölü ve düzdü. Yeni giyinmiş ve yeni duş almıştı ama bu onu iyi ve dinlenmiş göstermiyordu. Haftalardır uyumamış gibi görünüyordu. Sonra gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve gönülsüzce gülümseyerek odaya girdi.

Tezgâhta donup onu izledim. Onu bu kadar üzen neydi? Dün gece onunla olmadığımı biliyor muydu? Nereye gittiğimi biliyor muydu? Kellan ve ben düşündüğüm kadar sessiz değil miydik? Bana doğru yürüdü ve kendini durdurmadan önce neredeyse bana uzanıyordu. Odada garip bir his vardı. Gerginliğimle nefesim artmaya başladı. Ona neyin yanlış olduğunu sormamamın garip olduğunu biliyordum - onun ezici bakışı daha önce benim için asla sorgulanmadan gitmezdi, ama konuşmak için yeterli havayı alamadım. Ve ona sormaktan korkuyordum.

Sonunda konuştu. "Benim üzerimde kayboldun," diye fısıldadı.

Kalp atışlarım üç katına çıktı, görüşüm dalgalandı. Tanrım, tam burada, onun önünde bayılacaktım. "Ne?" İstemedem ciyak ciyak bağırdım.

"Bu sabah." Başıyla kanepmeyi işaret etti. "Erken geldim ve sen kanepede uyuyordun. Seni uyandırmak istemedim..."

Kalp atışlarım . "Oh."

Elime uzanırken yüzündeki ezilmiş ifade geri döndü. "Ben... bir şey mi yaptım, Kiera?"

Hemen başımı sallamaya başladım ve konuşabilmek için iki kez yutkunmak zorunda kaldım. "Hayır... tabii ki hayır."

"Gerçekten mi? Çünkü aramızda bir duvar varmış gibi hissediyorum. Eskiden her şey hakkında konuşurduk. Aklından geçen neredeyse her düşünceyi bilirdim ama şimdi çoğu zaman ne düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yok."

Gözyaşlarımı tekrar yuttum.

"Benimle konuşacak mısın?" Hüzünlü kahverengi gözleri bir süre yüzümü taradı ve sonra beni oturma odasına götürmek için kolumdan nazikçe çekti. Dünkü gibi tekrar hıçkırmaya başlamamak için kendime yalvardım.

Kanepede yan yana oturduk. Dirseklerinin üzerinde dizlerinin üzerine eğildi, sonra bir elini saçlarının arasından geçirerek bana baktı. "Burada mutlu musun?" diye sordu yumuşak bir sesle, kontrollü duygularla dolu kalın aksanıyla.

Başımı hayır anlamında salladım ama "Evet" dedim. Yüzü, verdiğim tuhaf cevap karşısında benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyordu.

"Kellan mı?" diye fısıldadı ve midemin bulanacakmış gibi bulandığını hissettim. Sonunda bana mı soruyordu? Yüzümün bir hayalet kadar beyaz olduğunu biliyordum ve her an yeniden nefesim kesilecekmiş gibi hissediyordum.

"Onun yaşam tarzı seni bu kadar rahatsız ediyor mu? Artık burada onunla ev arkadaşı olmaktan hoşlanmıyor musun?"

Rahatladım. bir ilişki hakkında soru sormuyordu... Kellan'ın kadınları hakkında soru soruyordu. Denny'nin bildiği, beni mutsuz eden son şey buydu, bardaki o tokat, ama o zamandan beri çok şey değişmişti. Kellan beni sevdi, derinden sevdi. Ve ben...

"Hayır, o iyi. Zaten onu çok az görüyorum," dedim sessizce, düşüncelerim hâlâ dönüyordu.

"Hayır, son zamanlarda buralarda değil, değil mi?" Bunu söylediğinde bana garip bir şekilde baktı ve ben de onun kafasına bu düşünceyi yerleştirdiğim için utandım. Sadece mantıklı bir şekilde gelebilecek bir sonraki soruyu bekledim: O gittiği için bütün hafta umutsuzca üzgün müydün? Geri geldiği için mi dün sinir krizi geçirdin? Onunla seviştiğin için mi... ve sonra kollarımda kendini suçlu hissettiğin için mi?

Yine de sorduğu soru, hayal ettiğim soruların hepsinden daha çok canımı yaktı. "Sorun ben miyim? Benimle mutlu değil misin?" O kadar sessiz sordu ki, onu zar zor duydum.

Kollarımı ona doladım ve hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım. "Hayır, seni seviyorum." Sesim yine de kesildi. "Seninle mutluyum." Başka soru sorma. Ne yaptığımı öğrenme. Beni bırakma...

Sarılmama karşılık verdi, sanki ben ona bastırmak yerine kendimi geri çekiyormuşum gibi beni kendine çekti. "O zaman benimle Brisbane'e taşın."

Geri çekildim ve şaşkınlıkla hâlâ düz olan gözlerine baktım. "Ne?"

"Okulun bittiğinde... benimle Avustralya'ya gel." Neredeyse Çılgınca yüzümü aradı, tepkimi ölçmeye çalıştı.

İnanamayarak ona göz kırptım. Memleketine taşınmaktan hiç bahsetmemiştik, sadece kış tatilinde ziyaret etmiştik. "Neden?"

"Birkaç telefon görüşmesi yaptım, orada beni bekleyen gerçekten harika bir iş var... ne zaman istersem. Oraya taşınabiliriz. Aileme yakın. Yakınımızda olmamız hoşlarına gider." Ailesinden ve evinden bahsederken aksanı kalınlaşmaya başladı.

"Çok uzakta, Denny..." Fiziksel olarak Kellan'dan olabildiğince uzaktaydım. "Peki ya... ailem."

"İstediğin sıklıkta ziyaret edeceğiz, Kiera. Tatiller. Tatiller. Ne istersen, ne zaman istersen." Konuşurken usulca yanağımı okşadı. Ses tonundaki hafif çaresizliği duyabiliyordum. Bunu gerçekten istiyordu.

"Avustralya mı? Oraya geri dönmek istediğini bilmiyordum."

"Bu harika bir teklif..." Başını kaldırıp bana bakmadan önce yere baktı. "Orada evlenebiliriz," diye fısıldadı.

Kalbim çarpmaya başladı. Daha önce evlilik hakkında da hiç konuşmamıştık. Hiçbir şey söyleyemedim. Kafamdan aynı anda milyonlarca düşünce geçiyordu, bazıları Kellan'la burada, bazıları Denny'yle binlerce kilometre uzakta bir hayatla ilgiliydi. Ben onun güzel ama hüzünlü yüzüne bakarken o elini saçlarımın arasından geçirdi.

"Orada mutlu olabiliriz..." Yutkundü. "Senin için harika bir koca olabilirim. Belki bir gün bir baba..." Gözlerim sulanmaya başladığında sesi kesildi. Onun çizdiği resmi ben de görebiliyordum... ve en az Kellan'ınki kadar harikaydı. Nasıl seçim yapacağımı bilemiyordum. Tekrar yanağımı okşadı ve beni şefkatli bir öpücük için kendine çekti. Gözlerimi kapattım, dokunuşunda eridim ve teklifini düşündüm... her ikisini de.

İki elini yanaklarıma götürdü ve beni derinden öptü. Ben de aynı derinlikte karşılık verdim. Aniden ayağa kalktı ve sonra eğilip beni kucağına aldı. Beni taşımakta hiç zorlanmadı, çok güçlüydü ve beni üst kattaki odamıza götürdüğü süre boyunca öptü. Kellan'ın evinin önünden geçerken gözlerimi sade bir şekilde kapalı tuttum.

İlişkimizde ilk kez Denny ile birlikte olmak... tuhaftı. Sevişmemizde daha önce hiç olmayan çılgınca bir çaresizlik vardı. İçtendi, yürek parçalayıcıydı. Aşırı neşeliydi, kemik kıran bir kederdi. Ateşliydi, buz gibi soğuktu. Gerçek aşkın filizlenmesiydi... Gerçek aşkın ölmesiydi. Sanki ikimiz de elimizden kayıp giden bir şeye tutunmaya çalışıyorduk ve nedenini anlamıyorduk. Ben ondan daha iyi anlıyordum.

Elbette, ama zar zor. Böylesine sıcak, duyarlı ve şefkatli bir ruhtan nasıl uzaklaşmış olabileceğimi asla tam olarak anlayamayacaktım.

Daha sonra, ben omzuna sokulurken saçlarımı okşadı. Suçluluk duygusu içime işledi. Bu Kellan'ı öldürecekti. Bu sabah ayrılırken, en azından Denny'nin bunu isteme ihtimali olduğunu biliyor olmalıydı...

Bu düşünce beni daha da kötü hissettirdi. Sonra Denny'yle birlikte olmayı tamamen sevmediğim için kendimi suçlu hissettim. Bir damla gözyaşını öfkeyle kenara ittim. Suçlu hissetmekten bıkmıştım. Kellan haklıydı, öyle ya da böyle bir seçim yapmam gerekiyordu.

"İyi misin, Kiera?" Denny bana usulca sordu.

Gözlerimi kapattım ve gerildim; sonunda bana soruyor muydu? "Evet," dedim usulca.

Başımı öptü. "Çok üzgündün ve dün öyle görünüyordun ki..."

Usulca iç çektim. Soracaktı. "Sadece kötü bir gün... Önemli bir şey değil." "Oh." Tınısından bana inanmadığını anlayabiliyordum. "Sen Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Aksanı gittikçe kalınlaşıyordu; genellikle öyle olurdu o duygusallaştığında. Bu konuşmayı bitirmem gerekiyordu.

Ona baktım ve zorla gülümsedim. "Hayır... Seninle Avustralya'ya gitmek istiyorum." Bunu söylemekten nefret ediyordum ama biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Kocaman gülümsedi ve beni derinden öptü, konuşmamızın tüm izleri unutuldu.

Denny o akşam beni işe bıraktı ve geceyi burada geçirmeye karar verdi. Garip bir mutluluğu vardı ve bu beni daha da kötü hissettiriyordu. Ona bizim için umut vermiştim... ve bu muhtemelen yanlış bir umut olabilirdi. Henüz emin değildim.

Denny'ye grubun masasında biraz yiyecek ve bira hazırladım. Kellan ve Denny'nin oturması fikri midemi çoktan germiştir.

birlikte. Çok geçmeden grup bara girdi. Evan ve Matt birlikte içeri girdiler. Evan, Denny'yi masalarında gördü ve merakla bana baktı, bu da benim yere bakıp kızarmamı sağladı. Griffin'in transa geçtiğini görememiştim ama duymuştum. Bara girerken bağırdı, "Aygır burada - bu parti şimdi başlayabilir!"

Gözlerimi devirip tam Kellan kapıdan içeri girerken ona baktım. Onu görünce nefesimi tuttum. Mükemmelliğiyle hâlâ kalbimi durduruyordu. Saçma sapan mavi gözleri benimkilere kilitlenirken elini mükemmel dağınıklıkta saçlarında gezdirdi. "Merhaba" dedim ve o da bana seksi bir şekilde sırtarak başını salladı. Ben hafifçe başımı sallayana kadar bana doğru yürümeye başladı. Kafasını eğdi, kafası karışmıştı ve sonra masalarına döndüğümde görüş alanımı takip ederek anladı. Gülümsemesi kayboldu ve gözleri karardı. Bana hüznle baktı ve sonra masasındakilere katılmak için döndü.

Geceme devam ederken Kellan'ı dikkatle izledim. Bunu yapmak zordu. Yanına gidip ona sarılmak, onu öpmek, kucağına sokulmak istedim... ama yapamadım. Denny masanın tam karşısında oturmuyor olsaydı bile yapamazdım. Aramızda bu tür bir ilişki yoktu ve onun benden istediği de buydu. Artık saklanmak istemiyordu. Ben de istemiyordum ama... Odağımı masadaki Denny'ye kaydırdım... Onu incitmek istemiyordum. Yapamazdım, onu ben de seviyordum.

Denny gülümsüyordu, onu günlerdir görmediğim kadar mutluydu. Kellan'ın yokluğunda yaşadığım melankoli onu tahmin ettiğimden daha fazla etkilemişti. Artık planladığımız bir geleceğimiz olduğu için heyecanlıydı. Şu anda Matt'le sohbet ediyordu, ben de dikkatimi tekrar Kellan'a yönelttim.

Kellan bana doğru baktı, sadece bir saniyeliğine göz teması kurduktan sonra kısa bir süre için koridora baktı. Ona bakan herhangi biri bu hareket hakkında iki kez düşünmezdi, sadece odayı tarıyordu. Ama ben daha iyi biliyordum, benimle konuşmak istiyordu. Sakince birasını bitirdi, sonra ayağa kalktı ve koridora doğru ilerledi. Denny yarım saniye onun gidişini izledi, sonra Matt'le konuşmasına geri döndü.

Hızla Jenny'ye doğru yürüdüm. Fazla zamanım yoktu. "Jenny, yapabilir misin-"

Erkeklerin masasına baktı ve Kellan'ın yokluğunu fark ederek hemen, "Senin için yalan söylemiyorum, Kiera," dedi.

Başımı salladım. "Hayır, senden bunu istemiyorum. Sadece... Denny bir şey sorarsa gel beni bul."

Boyun eğerek iç çekti. "İyi... çabuk olsun." Ona

sırıttım ve sonra gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Başını salladı ve işine geri döndü. Sonra kimsenin, özellikle de Denny'nin fark etmediğinden emin olarak Kellan'ı koridora kadar takip ettim. Onu gördüğümde kalp atışlarım hızlandı. İki banyo arasındaki boşlukta duvara yaslanmıştı - ayağını duvara dayamış, elleri cebinde, başını bana doğru çevirmişti. Beni gördüğünde usulca gülümsedi ve ben de ona gülümsedim. Ben yaklaşırken elimi uzattı ve diğer eliyle kadınlar tuvaletinin kapısını açtı. Arka odadan kapının üzerine yapıştırılmış bir "Kural Dışı" tabelasını fark etmedim.

Onu işaret ettim. "Sen...?"

Gülümsedi ve beni içeri götürdü, sonra gülümsemesi onu terk etti. Kapı kapanır kapanmaz bana "Denny ile Avustralya'ya mı gidiyorsun?" diye sordu.

Midem sıkıştı. "Ne? Bunu nereden duydun?" "Denny... herkese söylüyor,

Kiera. Ona ne söyledin?" Onun Mavi gözleri benimkilere dikilmişti.

Gözlerimi kapattım ve duvara yaslandım. "Özür dilerim. Yanlış sorular soruyordu. Sadece zamana ihtiyacım vardı." Kendimi çok aptal hissederek gözlerimi açtım.

"Yani ona ülkeyi onunla birlikte terk edeceğini mi söyledin? Kiera, Tanrım!" Bir elini saçlarında gezdirdi, sonra parmaklarıyla burnunu sıktı. "Bir şeyleri kaçırmadan önce hiç durup düşünmez misin sen!"

"Aptalca olduğunu biliyorum ama o anda söylenecek doğru şey gibi geldi," diye mırıldandım güçsüzce.

"Tanrım, Kiera... sen de mi onunla evlenmeyi kabul ettin?" diye alaycı bir şekilde sordu. Hiçbir şey söylemedim ve ani sessizlik çok şey anlatıyordu. Kellan etrafımızı saran sessizlik karşısında kaşlarını kaldırdı. "O... sana sordu mu?"

"Evet demedim," diye fısıldadım.

"Ama sen hayır demedin ki," fısıldadı, elini yüzünden .

Onun incindiğini görünce açıklamaya çalıştım. "Gerçekten hiç sormadı. Sadece orada olduğumuzda... yapabileceğimizi söyledi... eninde sonunda, yıllar sonra..."

Yutkundu ve bana temkinli bir şekilde baktı. "Bunu... düşünüyor musun?" Ona doğru bir adım attım. "Zamana ihtiyacım var Kellan," dedim usulca.

"Onunla yattın mı?" diye fısıldadı.

Hareket etmeyi bıraktım ve birkaç kez hızla göz kırptım. "Kellan... bunu sorma."

Başını salladı ve kaşlarını çatarak başka tarafa baktı. "Peki, siz karar verene kadar bu iş nasıl yürüyecek? Denny ve ben bir program hazırlayalım mı?" Tekrar bana baktı, yüzü ve sesi aniden ısınmıştı. "Ben seni hafta içi, o da hafta sonları mı alsın, yoksa hafta içi, hafta sonu gibi bir şey mi yapalım? Ya da hep birlikte sevişmeye ne dersin? Bunu mu tercih edersin?" diye tersledi.

Sakince ona doğru yürüdüm ve elimi yanağına koydum. "Kellan... filtre."

Bana göz kırptı, sonra da mahcup bir şekilde gülümsedi. "Doğru... özür dilerim. Ben sadece... Bu konuda iyi değilim, Kiera."

Onu usulca öptüm ve gözümünden bir damla yaş düştü. "Ben de değilim, Kellan. Artık bunu istemiyorum. Suçlu hissetmek istemiyorum. Yalan söylemek istemiyorum. İnsanları incitmek istemiyorum. Sadece nasıl seçim yapacağımı bilmiyorum."

Uzun bir süre sessizce bana baktı ve sonra fısıldadı: "Kendimi savunabilir miyim?" Başımı yavaşça ellerinin arasına aldı ve beni derinden öptü.

Hafif bir tıkırtı kapıdan içeri süzüldü. "Çocuklar? Benim... Jenny." Kellan'ın "davasası" daha da şiddetlenirken ikimiz de onu görmezden geldik. Kapıyı yavaşça açtı ve biz hala öpüşmeyi bırakmadık. Hatta usulca nefes verdi ve beni daha derinden öptü.

Jenny'nin sesi biraz rahatsız geliyordu. "Uh...Kiera, üzgünüm ama seni bulmamı mı istedin?"

Kellan'ın dudakları arasında başımı salladım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim, o ise öpücüklerinin arasından gülümsedi. "Tamam... Şunu yapmayı keser misiniz?" Sesi şimdi biraz sinirli geliyordu.

Kellan bir "hayır" mırıldandı ve ben bir kez güldüm, sesi ağzında kayboldu. Jenny iç çekti. "Tamam o zaman. Aslında iki şey var. Birincisi, Kellan, sıra sende."

Kellan elini ona doğru kaldırdı, başparmağını kaldırdı ama beni şehvetli bir şekilde öpmeyi hiç bırakmadı. Jenny'nin Kellan'ın dilini muhtemelen görmek istediğinden çok daha fazla gördüğünden emindim, çünkü onun hareketine gülümseyip güldüğümde, dudaklarını dudaklarımın etrafında kapatmadan önce ağzımın çatısında gezdirdi.

Jenny tekrar iç çekti. "İkincisi, Denny Griffin'le konuştu."

Kellan ve ben aynı anda birbirimizden ayrıldık ve ona baktık. "Ne?" İkimiz birlikte "Ne?" dedik, bir anlık neşemiz .

Jenny omuz silkti, özür diler gibi görünüyordu. "Griffin'i kenara çekmeye çalıştım ama Denny senin aileden ayrılmakta zorlandığından bahsediyordu." Bana buz gibi bir bakış attı. Anlaşılan o da yaptığım şeyden hoşlanmamıştı. "Denny tesadüfen Anna'dan bahsetti, doğal olarak Griffin de ona Anna buradayken birlikte geçirdikleri zamanın tüm detaylarını anlattı." Sanki her ayrıntıyı defalarca duymuş gibi bir yüz ifadesi takındı. Benim de yüzüm soldu.

"Denny tabii ki Kellan ve Anna'dan ve seninle Kellan arasında barda çıkan kavgadan bahsetti." Başını iki yana salladı. "Griffin çılgına döndü. Kellan'ın onunla yattığını şiddetle reddetti. Aslında Anna'yı Kellan'ın elinden aldığını ve..." benim kadar solgun görünen Kellan'a baktı, "Kellan'ın... ve burada alıntı yapıyorum... 'skorunu yakalamaya' çalıştığı için bir pislik olduğunu söyledi." Yüzünü bir kez daha buruşturdu, sonra bana sempatiyle baktı. "Üzgünüm, Kiera... ama Denny yalan söylediğini biliyor."

Bunların hiçbirini duymak istemediğim için Kellan'a sarıldım. "Teşekkür Jenny," dedi Kellan sakince.

"Evet... Özür dilerim." Hüzünle gülümsedi, sonra döndü ve bizi odada yalnız bıraktı.

Kellan'ın omuzlarını tutarken nefesim kesildi. "Ne yapacağız?" Yüzünü aradım, orada bir cevap bulmayı umuyordum. Kellan beni sessizce izlerken zihnim dönmeye başladı. "Tamam... o kadar da kötü değil. Ona sadece senin bana yalan söylediğini söyleyeceğim... ve Anna'nın bana yalan söylediğini... ve..." Denny'ye söyleyebileceğim çeşitli yalanları düşünerek başka tarafa baktım.

"Kiera... bu işe yaramaz. Herkesin yalan söylediğini söylemeye başlarsan daha da şüphelenecektir. Hiçbir yalan işe yaramaz, bebeğim."

Bana böyle seslendiğinde başımı kaldırıp ona baktım, şefkatli sözleri moralimi bir nebze de olsa yükselttiği için dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Yine de uzun sürmedi. Orta derecede kaşlarımı çattım. "O zaman ne yapacağız?"

İçini çekti ve bir parmağını yanağımda gezdirdi. "Yapabileceğimiz tek şeyi yapıyoruz. Ben sahneye çıkıyorum, sen de işine dönüyorsun."

"Kellan..." Bu hiçbir şeyi çözmeyecekti.

"Her şey yoluna girecek, Kiera. Benim gitmem gerek. Başlamadan önce Evan'la konuşmam gerek." Sonra beni alınımdan usulca öptü ve beni odada yalnız bıraktı, başım hâlâ dönüyordu. Her şey etrafımda yıkılmaya başlamıştı. Bir elimi karnıma koydum ve nefesimi korumak için mücadele ettim.

Bara tekrar girdiğimde Kellan sahneye yakın bir yerde Evan'la derin bir konuşma yapıyordu. Evan, Kellan'ın ona anlattığı şeyden hiç memnun görünmüyordu. Evan bana bir bakış fırlattı, sonra kaşlarını çatarak dönüp bana bakmayan Kellan'a baktı. Sonunda Kellan, duruşundan bir emir gibi görünen bir şey söyledi. Evan sonunda kabul eder gibi oldu ve Denny'ye son bir kez bakarak sahneye atladı.

Kısa bir süre sonra diğer çocuklar da onları takip etti ve Kellan elini saçlarının arasından geçirerek Denny'ye baktı, o da yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona baktı ve sahneye çıktı. Kalabalık yıldızlar için çılgına döndü ama ben hiçbirini duymadım. Tüm bunların ne anlama geldiğini merak etmekle meşguldüm.

Müşterilere yardım etmek üzere kendi bölümüme doğru ilerlerken Denny ile göz göze geldim. Hâlâ kadın hayranlarla dolup taşan grubun masasında oturuyordu ve bana açıkça kaşlarını çatıyordu. Nefesim kesildi. Yalan söylediğimi biliyordu. Şu anda nedenini düşünüyordu. Gözlerimi kasıtlı olarak sahneden ayırdım. Ona gülümsemeye çalıştım, ama sadece zayıf bir sırıtış yapabildim. O da bana gülümsemedi. Gözleri kısıldı ve ben de bakışlarımı zorla çektim.

Zihinsel olarak, bana bir süreliğine onun masasına yaklaşmak zorunda kalmamak için bir bahane verdiği için susamış müşterilerle dolu bara teşekkür ettim. Grubun müziği çalmaya başladı ama ben sahneye dönüp bakmadım bile. Bakışlarımı ondan çekmiş olabilirdim ama Denny'nin bakışlarının içimi yaktığını hissedebiliyordum.

Gecenin sonuna doğru rahatlamaya başladım. Midem çalkalanmıyor ve başım dönmüyordu ama Denny bana hiç . Sonunda bazı erkeklere hizmet etmek için onun masasına gitmek zorunda kaldım ve o benden sadece bir bira daha istedi. Bana hiçbir şey sormadı. Ama gözleri her şeyi anlatıyordu - kuşkuluydu, hem de çok kuşkuluydu.

Daha sonra Kellan bir şarkıları daha olduğunu duyurdu... ve bu yeni bir şarkıydı. Sadece Matt ve Evan'la başladı, sonra birkaç vuruş sonra Griffin girdi ve Kellan şarkı söylemeye başladı. Sesi alçak ve boğuktu. Şarkı sözleri hüznüydü ve bir müşteriye yardım etmek için dönmeden önce onu bir süre gizlice izledim.

"Merhaba, ne yapabilirim..." Sorumu bitiremedim. Kellan'ın az önce söylediği bir cümle beynime sızdı ve beni olduğum yerde dondurarak diğer tüm düşünceleri engelledi.

"Sen benim ihtiyacım olan her şeysin, ama ben senin ihtiyacın olan hiçbir şey değilim. Seni hayal kırıklığına uğrattım, sana ihanet ettim, tekrar tekrar, ama iyi olacaksın... o seni sıkıca tuttuğunda."

Gözlerimi tekrar sahneye diktiğimde çenem düştü. Bu, üzerinde çalıştığı yeni bir şarkıydı... ve onunla ilgiliydi... ve benimle.

"Hanımefendi? Dedim ki biz..." Müşteriyi görmezden geldim. Kellan'ın sesi güçlenmişti ve odaklanabildiğim tek şey oydu.

"Asla veda etmemek, yoluna devam etmek, yalanı sona erdirmek daha iyidir."

Ama şarkı söyleyerek veda ediyordu... tüm barın önünde, Denny'nin önünde. Kellan bana bakmıyordu. Kalabalığa bakıyor, hiçbirini fark etmiyor, sadece sözlere odaklanıyordu.

Olduğum yerde, hâlâ dikkatimi çekmeye çalışan müşterinin masasında, tamamen şok içinde duruyordum. Denny'den sadece birkaç metre uzaktaydım ve o da beni sahnedeki Kellan'a bakarken izliyor olmalıydı, gözlerim dehşet içindeydi ve ağzım şaşkınlıkla açıldı. Evan onun bu şarkıyı söylemesini istememişti, büyük olasılıkla Denny burada olduğu için. Kellan ne düşünüyordu?

İkinci dizede, gözlerim yaşlarla dolarken kimin izlediğini umursamayı bıraktım. Kellan'ın sesi içimi yakıp kavururken tepkimi durdurmam mümkün değildi.

"Sahip olduğumuz şeye sahiptik, yaptığımız şeyi yaptık... ve bu inanılmazdı, asla unutamayacağım bir şeydi. Benim canımı yakacak, sizin de canınızı yakacak. Ama her şey biter, o yüzden gözyaşlarınızı kendine sakla. Bu seni yıkmayacak. O senin yanındayken, iyi olacaksın. Ama sana söz veriyorum... Sana olan aşkım asla ölmeyecek."

Sözleri güzel ve yürek parçalayıcıydı. Veda ediyordu, bu sefer gerçekten. İkincisinde, "Seni hayal kırıklığına uğrattım, sana ihanet ettim, tekrar ve tekrar..." Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı döküldüğünü hissettim.

Sonunda Kellan doğrudan bana baktı. Yoğun bakışlarını benimkilere kilitledi ve *nakarati* tekrarladı: "*Asla veda etmemek, sadece devam etmek, yalanı sona erdirmek daha iyidir.*" Yanağına bir damla gözyaşı düştüğünü görebiliyordum ama o bunu tamamen görmezden geldi, sesi sabit ve güçlüydü. Nefesimin tıklandığını hissettim. Acının midemi delip geçtiğini hissettim. Kalbimin sıkıştığını hissettim ve kaçan birkaç damla gözyaşının yüzümden aşağı akan derelere dönüştüğünü hissettim.

"Bayan...?"

Etrafımda belli belirsiz sesler uğulduyordu ama Kellan'ın sözleri içimi delip geçiyordu... ve durmak bilmiyordu. *Bir sonraki satır, "Her gün seni yanımda tutacağım, benden ne kadar uzakta olursan ol..."* hemen ardından başka bir "elveda" bölümü, karnımı tutmamı ve bir elimi ağzıma götürerek umutsuzca hıçkırıklarımı tutmaya çalışmamı sağladı.

Müzik ve Kellan'ın sesi daha da yükselirken omzumda bir el hissettim. "Burada olmaz, Kiera," diye fısıldadı Jenny'nin yumuşak sesi kulağıma.

Ona bakmak için Kellan'a bakmaktan kendimi alamadım bile. Bana utanmadan bakarken yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü. Bizi kimin izlediğini bilmiyordum. Denny'nin bizi izleyip izlemediğini bilmiyordum. Görebildiğim tek şey Kellan'ın yüzü, duyabildiğim tek şey ise onun yürek burkan sözleriydi. Bir hıçkırık serbest kaldı.

Jenny kolumu çekiştirmeye başladı. Ona inatla direndim. "Burada olmaz, Kiera. Denny izliyor... burada olmaz."

Direnmeyi bıraktım ve Kellan son birkaç ölçüyü söylerken beni mutfığa çekmesine izin verdim, "*Sana söz veriyorum... sana olan aşkım asla ölmeyecek,*" kalp kıran gözleri beni izliyordu. Jenny ile birlikte mutfak kapısından çıkarken sesi bir kez çatladı. Hemen hıçkırmaya başladım ve Jenny kollarını bana doladı.

"Sorun yok, Kiera. Her şey yoluna girecek. İnançlı ol." Sırtımı ovarken bunu defalarca tekrarladı ve ben onun omzunda acımasızca hıçkırdım.

Ağlama nöbetim sona erdiğinde Jenny yüzümü düzeltti ve bana bir içki getirdi... su değildi. Bara oturdum ve içkimi yudumladım. Kellan sahnenin kenarından özlemle beni izliyordu. Umutsuzca ona doğru koşmak, kollarımı boynuna dolamak ve onu öpmek, gitmemesi için yalvarmak istedim. Ama Denny hâlâ beni izlerken şey yapamazdım. Hayatımda ilk kez Denny'nin gitmesini diledim.

Denny setten sonra Kellan'a yaklaştı ve ciddi bir bakışla ona bir soru sordu. Kellan bana doğru bir bakış fırlattı ve kalbimin küt küt attığını hissettim. Kellan rahatça gülümsedi ve Denny'nin omzuna vurarak başını salladı. Denny boş bir yüzle Kellan'ın gitarını çantasına geri koyup hızla bardan çıkışını izledi ve kapıları açarken bana son bir kez bakma riskini göze aldı. Kapılardan geçerken parmaklarının burnunun üstüne gidişini izledim.

Denny oturdu ve benim mesaim bitene kadar masada ciddiyetle bekledi. Eşyalarımı topladığımda nihayet bana yaklaştı. Damarlarıma buz doldu ama hiçbir şey söylemedi. Sadece elini uzattı ve bardan sessizce çıktık.

Denny ve ben oraya vardığımızda Kellan çoktan eve gelmişti. Yanından geçerken odasına sinsice baktığımda ışığı kapalıydı, ama hafif bir müzik çaldığını duyabiliyordum ve uyanık olduğunu biliyordum. Denny sessizce soyundu, ara sıra bana tuhaf, üzgün bakışlar atıyordu. Yalanımı yakalamakla ilgili bir şey sormamıştı. Kellan'ın son şarkısı sırasında nasıl eridiğimi sormamıştı. Ama bütün hafta süren melankolim, Kellan'ın dün gece barda aniden ortaya çıkışı ve gecenin sonunda Kellan'la birbirimize attığımız içten bakışlarla birleşince, Denny'nin tedirgin gözlerindeki sorulmamış soruları hissedebiliyordum. Her geçen dakika daha da yaklaştığını hissettiğim sorular beni dehşete düşürüyordu.

Ben de aynı sessizlikle pijamalarımı giydim ve sonra usulca banyoya gittim. Yorganın altına girdi ve gidişimi izledi. Sahip olabileceği şüpheleri hafifletmeyi umarak kapıyı açık bıraktım. Bu, Kellan'ın kapısına özlemle bakmamı engellemedi. O gidiyordu ve ben buna dayanamıyordum. Onu durdurmanın bir yolunu bulmalıydım... bir şekilde.

Banyoda acele etmedim. Soğuk suyun yüzümü ıslatmasına izin verdim, korkularımdan arınmayı umuyordum. Kellan gidiyordu, Denny korkunç derecede şüpheliydi - dünyam içime çöküyordu.

Beni sakinleştirmeyen son bir derin nefes alarak kapıyı açtım ve Denny'ye doğru yürüdüm. Hâlâ uyanıktı, hâlâ kapıya bakıyor, ona dönmemi bekliyordu. Bir an gözlerini aradım, ne düşündüğünü, ne hissettiğini... ne kadar acı çektiğini merak ettim. Neden bana hiçbir şey sormadı?

Kollarını bana doğru uzattı ve ben de onlara sokuldum, en azından duygularıma yönelik sürekli saldırıya karşı biraz rahatladığım için minnettardım. Yine de istediğim bu değildi. Şu anda arzuladığım şey onun kolları değildi. Bu düşünce boğazımı sıktı ve Denny'nin konuşmadığına sevindim. Gözlerimi kapattım ve bekledim.

Her saniye dakikalar, her dakika saatler gibi geliyordu. Denny'nin nefes alışını dinlemek için kulaklarımı zorladım. Yavaş ve sabit miydi? Uyuyor muydu? Sonra yer değiştirip iç çekti ve hâlâ uyanık olduğunu anladım. Elimden geldiğince uyuyor numarası yaptım, gevşeyip uykuya teslim olmasını umuyordum. Hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarımın biriktiğini hissettim ama onları geri ittim. Bu odadan çıkmak istiyordum ama sabırlı olmam gerekiyordu.

Zaman geçirmek için Kellan'ın odasında ne yaptığını hayal ettim. Artık müziğini duyamıyordum - uyuyor muydu? Uyanık mıydı, tavana bakıp Denny'nin kollarında uyuyup uyumadığımı mı merak ediyordu? Bu sabah hiçbir şey söylememiş olmayı mı diliyordu? Onunla birlikte yatağa girmemi mi bekliyordu? Gidişini mi planlıyordu?

Sonunda Denny'nin nefes alışları yavaşladı ve gerçek bir gecekondur gibi düzenli hale geldi. Gözlerimi açtım ve ona bakmak için başımı dikkatle kaldırdım. Güzel yüzü sakin ve huzurluydu, yalanı yakaladığından beri ilk kez böyleydi. Usulca iç geçirdim, sonra dikkatlice kolunu üzerimden çektim. Hâlâ uyuyordu, benden uzakta, normal uyuduğu tarafa doğru yuvarlandı. Emin olmak için acı verecek kadar uzun bir süre bekledim ve sonra sessizce kalktım. Denny'nin giderken bana bakma ihtimaline karşı kafamda bir sürü bahane sıraladım ama bakmadı ve ben de sessizce kapıdan çıktım.

Kellan'inkini açarken kalbim güm güm atıyordu. Birden gerçekten gerildim.

Sessizce odasına girdiğimde Kellan yatağın kenarında, kapıdan uzakta, sırtı bana dönük bir şekilde oturuyordu. Hâlâ giyinikti ve

elindeki bir Şeye dikkatle bakıyordu. Düşüncelere dalmıştı ve ona yaklaŐtıŐını duymadı.

"Kellan?" Fısıldadım.

İrkildi ve elini sıkarak baktıŐı Şeyi sakladı. Bana bakmak için döndü ve aynı anda elini yataŐın altına soktu. "Burada ne işin var? Bunu konuşmuştuk, burada olmamalısın." Yüzü solgundu ve korkunç derecede üzŐün görünüyordu.

"Bunu nasıl yapabildin?"

"Ne?" diye sordu, hem yorgun hem de Şaşkın görünüyordu.

"O Şarkıyı bana söyle... herkesin önünde. Beni sen öldürdün." Sesim kesildi ve ağır bir Şekilde yataŐın kenarına oturdum.

Gözlerini benden kaçırdı. "Olması gereken buydu, Kiera." "Bunu

günler önce yazdın... sen yokken mi?"

Birkaç saniye boyunca bana cevap vermedi. "Evet. Bunun nereye gittiŐini biliyorum, Kiera. Kimi sečeceŐini, her zaman kimi sečtiŐini biliyorum."

Birden başka ne söyleyeceŐimi bilemeyerek, "Bu gece benimle yat," diye ağzımdan kaçırdım. Sesim çalkalanan duygularımla kalınlaŐmıŐtı.

"Kiera, yapamayız..." Bana baktı, hüzünle. "Hayır...

gerçekten. Sadece sarıl bana, lütfen."

İç çekti ve sonra yataŐına uzandı, kollarını bana doğru açtı. Yanına sokuldum, bacaŐımı onunkine doladım, kolumu göŐsüne koydum ve başımı omzuna yasladım. Baş döndürücü derecede muhteşem kokusunu içime çektim, sıcaklıŐı ve rahatlıŐıyla kendimden geçtim. Ona yakın olmanın verdiŐi aşırı sevinç, beni terk ediyor olmasının verdiŐi yürek parçalayıcı üzüntüyü de beraberinde getirdi.

Bir damla gözyaşımı geri çektim ve bana daha sıkı sarıldı. Altımda kırık bir şekilde iç çektiğini hissettim ve onun da benim gibi gözyaşlarının eşiğinde olduğunu biliyordum. Kederimden ağzımdan kaçtı. "Beni bırakma."

Kırık bir şekilde nefes verdi ve bana sarılarak başımı öptü. "Kiera..." diye fısıldadı.

Yırtık yüzüne baktım, gözleri dökülmeyi bekleyen yaşlarla parlıyordu. Benimkiler çoktan dökülmüştü. "Lütfen kal... benimle kal. Gitme."

Gözlerini kapadı, gözyaşlarını sıkarak dışarı akıttı. "Yapılacak en doğru şey bu, Kiera."

"Bebeğim, sonunda birlikteyiz, bunu bitirme."

Şefkatli sözlerim karşısında gözleri açıldı ve parmağını sevgiyle yanağında gezdirdi. "Sadece bu kadar. Biz birlikte değiliz..."

"Öyle deme...öyleyiz. Sadece zamana ihtiyacım var... ve senin kalmana ihtiyacım var. Gitmen düşüncesine dayanamıyorum." Ellerimi yanaklarına götürerek onu derinden öptüm.

Kendini geri çekti. "Sen onu terk etmeyeceksin, Kiera, ve ben de seni paylaşamam. Bu bizi nereye götürür? Eğer kalırsam, bunu çözecektir. Bu da bize tek bir seçenek bırakıyor... Ben gidiyorum." Bir damla gözyaşı daha yanağına düşerken duygularını bastırdı. "Keşke her şey farklı olsaydı. Keşke seni ilk ben tanısaydım. Keşke senin ilkin olsaydım. Keşke beni seçseydin-"

"Var!" Ağzımdan kaçırdım.

İkimiz de donup kaldık ve birbirimize baktık. Bana öyle acı ve umut dolu bir bakışla bakarken gözünden bir damla yaş daha süzüldü ki, odasına girdiğime anında pişman oldum. Tekrar gideceği düşüncesiyle yaşadığım panik, kalmasını sağlayacağını bildiğim bir şeyi ağzımdan kaçırmama neden olmuştu... ve gerçekten de kalmasını istiyordum. Umutsuzca kalmasını istiyordum. Pete'e onun kolunda gitmek istiyordum. Onu her gördüğümde öpmek istiyordum. Endişelenmeden sevişmek istedim. Her gece onun kollarında uyumak istedim.

Tanrım, birden fark ettim. Onunla birlikte olmak istiyordum.

Sonunda yuvarlandı ve bana doğru bastırdı, yüzümü kavradı ve beni yoğun bir şekilde öptü. Onun coşkusundan zar zor nefes alabiliyordum. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve onu kendime sımsıkı kavradım. Elleri kıyafetlerimi çekiştirmeye başladı. Atletimi çıkardı ama ben daha soru sormadan dudakları tekrar benimkilerin üzerindeydi. Gömleğini çıkardı ve ben daha konuşmadan dudakları yine benimkilerin üzerindeydi. Pantolonumu ustalıkla çıkardı ve sonunda onu ittiğimde kot pantolonuyla uğraşıyordu.

"Kurallara uyma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım." Gülümsedi ve beni öpmek için yaklaştı. "Ve zaten yalvarmana asla hayır diyemezdim..." diye bitirdi usulca, boynumu öperek.

Elini iç çamaşırımın içine kaydırды ve nefesim kesildi. "Eğer ben seninsem ve sen de benimsen... o zaman seni her yerde ve her zaman alacağım," diye kulağıma hırladı, yoğunluğu beni hafifçe inletti.

fısıldadı. Dudağımı ısırdım ve boxer'ını çıkarmaya başladım. "Evet, yapacağımı biliyorum."

Sonuçlar

Yüzüncü kez onun yatağında yer değiştirdim. Kellan'ın kolu bana sarılmıştı ve mışıl mışıl uyuyordu, yanağını diğer koluna dayamıştı, yüzü bana dönüktü, mükemmel yüz hatlarından tüm şüphe ve endişe silinmişti. Benimkilerden silindiğinden o kadar emin değildim. Sonunda seçimimi yapmıştım ve o anın sıcaklığıyla Kellan'ı seçmiştim. Her şey bana hâlâ biraz gerçeküstü geliyordu. Kellan'ın yanına sokuldum ve o da keyifle iç çekti. Onunla her gece bu şekilde birlikte olmayı, onun istediği - bizim istediğimiz - açık ilişkiyi yaşamayı hayal etmeye çalıştım. Bu o kadar uzun zamandır tabu bir fikirdi ki, şu anda bunu tam olarak hayal edemiyordum.

Yatakta tekrar yer değiştirdim. Kellan'la ilerlemeyi gerçekten hayal edebilmem için aşmam gereken son bir engel vardı... ve bu kalbimi parçalayan bir engeldi. Denny. Şimdi kalkıp gizlice odamıza dönmeliydim. Bu şekilde öğrenmesini riske atmamalıyım. Dün gece Kellan'la tekrar sevişme riskini almamalıyım. Konu o muhteşem adama geldiğinde pek de iyi kararlar veremiyor gibiydim. Ama Kellan haklıydı, bu kötü bir fikirdi. Denny ikimizi bu şekilde yakınlaştırırken asla yakalamamalıydı. Rüyamdaki tepkisini hatırladım. Bizi basarsa vereceği gerçek tepkiyi hayal bile edemezdim. Özellikle de artık yalan söylediğimi bildiğine ve şüphelendiğine göre.

Ona söylemeliyim. Sonunda ona her şeyi anlatmalıyım. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum.

İç çekerek Kellan'ın kolunu üzerimden kaldırdım. Uykusunda bir şeyler mırıldandı ve tekrar bana doğru uzanmaya başladı. Gülümsedim ve alnındaki bir tutam saçı okşayarak onu usulca öptüm. Aceleyle fırlattığım giysilerimi alıp tekrar giydim, sonra kapısını açtım ve çarşafı fiziksel mükemmelliğinin üzerine gönülsüzce örtülmüş huzurlu bedenine son bir bakış attıktan sonra kapıyı kapatıp odama döndüm.

Elimden geldiğince gizlice yatağıma girdim. Dikkatle yanına uzandığımda Denny kıpırdamadı, ben de bu kez ona bakmadım. Sırtımı ona döndüm ve dikkatlice nefes alıp verdim. Hareket etmesini, beni çevirmesini ve nerede olduğumu sormasını bekledim. Ama yapmadı. Kellan gibi mışıl mışıl uyuyordu. Sonunda yorgunluk beni ele geçirdi ve uykuya teslim oldum, aklımda Kellan'ın samimi düşünceleri vardı.

Kısa bir süre sonra çok güzel bir rüyadan uyandım, onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum. Denny hâlâ uyuyordu ama Kellan'ın uyumayacağından emindim. Tazelenmek için hızla banyoya koştum ve sonra sessizce aşağıya indim. Tahmin ettiğim gibi Kellan tezgâha yaslanmıştı, arkasında taze bir kahve demleniyordu, bana gülümsüyordu ve en sevdiğim parlak mavi gömleğini giymiş, gözlerini insanüstü bir maviliğe büründürmüş, tamamen mükemmel görünüyordu.

"Morn-"

Dudaklarım onun dudaklarına kilitlenmeden ve ellerim o muhteşem saçlarında dolanmadan önce selamını bitirmeye fırsat bulamadı. Elleri yanaklarımı kavrayarak öpücüğümü hevesle geri çevirdi. Dudaklarımızın arasından "Seni özledim" diye mırıldandım.

"Ben de seni özledim," diye mırıldandı. "Sen yokken uyanmaktan nefret ediyordum."

Birbirimizi saatlerdir değil de günlerdir görmediğimizi sanırdınız. Onun kokusu, hissi ve tadıyla kendimden geçtim. Sıcaklığından, omuzlarımda gezinen şefkatli ellerinden, parmak uçlarımda arasındaki saçlarının hissinden ve dilinin benimkine sürtünmesinden keyif aldım. Beni öpmeyi bırakmasını hiç istemedim. İşte o zaman aniden benden uzaklaştı ve masaya doğru birkaç adım attı.

"Denny hakkında konuşmalıyız, Kiera..."

Tam o sırada Denny mutfağa girdi. "Peki ya ben?" diye sordu sertçe.

Denny beklenmedik bir şekilde girişte belirdiğinde Kellan ve ben şans eseri birbirimizden birkaç adım uzaktaydık ama kalbim anında üç katına çıktı.

zaman. Kellan daha sakindi ve yumuşak bir sesle, "Kiera'ya bugün benimle ve çocuklarla takılmak isteyip istemeyeceğini soruyordum. EMP'de bir şey var-"

Ben ona bakarken Denny onun sözünü kesti. Bunu bir anda mı bulmuştu, yoksa bugünkü planı gerçekten bu muydu? "Hayır, burada kalacağız."

"Geleceğiz" kelimesindeki vurgusunu kaçırmadım ve Kellan da kaçırmadı. Yüzü daha solgun bir ifadeyle, "Tamam... Fikrini değiştirsen gel. Bütün gün orada olacağız." Mutfakta garip bir gerilim oluştu ve Kellan sonunda sessizliği bozdu. "Gitsem iyi olacak... Çocukları alsam." Ve Denny'nin arkasından bana son bir kez anlamlı anlamlı bakarak ikimizi birdenbire fazla sessizleşen mutfakta yalnız bıraktı.

Birkaç dakika sonra kapının kapandığını ve Kellan'ın arabasının homurdanarak uzaklaştığını duydum. O anda gitmişti ve kalbim biraz duracak gibi oldu. Son bakışından, Denny'yle "konuşmam" için bana zaman tanıdığını anladım ve henüz hazır değildim. Bunu yapabileceğimden bile emin değildim. Hâlâ değer verdiğiniz birini nasıl paramparça edersiniz? Ve ben seviyorum... her şeye rağmen onu hala seviyordum. Aşkın kapatma düğmesi yoktur.

Öğleden sonranın büyük bir kısmını kanepede uzanarak, uyuyarak... ya da uyumaya çalışarak geçirdim, Denny sandalyeden beni izlerken, arka planda çalan televizyon aramızdaki ezici sessizlik için sadece bir dikkat dağıtıcıydı. Onu yok etmeye henüz hazır değildim. Buna hazır olup olamayacağımdan da emin değildim. Uzun zamandır benim her şeyim olan birine bunun bittiğini nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Bütün gün kara gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum... düşünüyordum. Denny çok zekiydi, henüz her şeyi bir araya getirememesinin tek nedeni bana olan bağlılığıydı. Kusurlarımı görmeyi reddediyor ve bana acı çektirmekten nefret ediyordu. İhanetimi kabul etmek onu her ikisini de yapmaya zorlayacaktı.

Kelimeleri kullanmaktan kaçınıyor olabilirdi ama ben bunu gözlerinde gördüm - korkuyu, şüpheyi. Eninde sonunda bana o korkunç soruyu soracak cesareti toplayacağını biliyordum: Başka birine mi aşıksın?

Bana her baktığında, bana her dokunduğunda, benimle her konuşmaya başladığında, bana soracağından emindim. Bana soracaktı.

Onu terk etmek. Bana Kellan'a aşık olup olmadığımı sordular. Her seferinde beklentiyle gerilirdim. Eğer sorarsa ne diyeceğimi bilmiyordum.

Ama sorular hiç gelmedi...

Dün gece beni yakaladığı yalan hakkında bana bir kez bile soru sormadı. Kellan'a attığım o korkunç tokadın gerçek nedenini bir kez bile sormadı. O korkunç uzun öğleden sonra konuştuğumuz birkaç durumda, Kellan'ı gündeme getirebilecek herhangi bir konuşma konusundan kasıtlı olarak kaçınıyor gibiydi.

Günün sonunda ifadesi daha karanlık, ruh hali daha içe dönüktü. Sonunda tüm konuşmalar kesildi ve ben de onun karanlık suçlayıcı bakışlarından kaçınmaya başladım.

Kellan sonunda geri döndü, geç bir saatte, güneş küçük, serin evimizde battıktan saatler sonra. Mutfağa girdi ve Denny ile benim sessiz bir akşam yemeğini bitirdiğimizi gördü. Kellan bana baktı, muhtemelen onunla konuşup konuşmadığımı merak ediyordu. Başımı neredeyse belli belirsiz sallayabildim, hayır. O anlamıştı. Yüzü yırtılmıştı ve arkasını dönüp tekrar gideceğini düşündüm ama kendini sakinleştirerek anahtarlarını tezgâhın üzerine koydu ve buzdolabından bir bira aldı. Umutsuz gözleri aklımdan çıkmıyordu ve Denny'nin dikkatle beni izlediğini bilmeme rağmen ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Yanına gidip açıklama yapmayı çok istedim ama biliyordum.

Gözleri benimkilerden ayrılmayan Denny, Kellan'a doğru konuştu: "Hey, dostum. Bence hepimiz dışarı çıkmalıyız. The Shack'e ne dersin? Yine dansa gidebiliriz?" Aksanıyla dans kelimesini tuhaf bir şekilde telaffuz etti. Kalbim yerinden fırladı. Neden oraya geri dönmek istesin ki? Gözlerimi tabağıma geri çevirmeye zorladım.

Kellan'ın rahatsız bir şekilde kıpırdadığını duyabiliyordum. "Evet... tabii," dedi sessizce.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve başımı eğerek yemeğime ve nefesime odaklandım. Bu hiç iyi değildi... hiç iyi değildi.

Kellan döndü ve birasını alıp odasına gitti. Denny ve ben garip yemeğimizi sessizlik içinde bitirdik, onun gözleri asla benimkilerden uzaklaşmadı.

Ondan önce bitirdiğimde, hazırlanmakla ilgili bir şeyler mırıldandım ve hep birlikte oraya gittiğimiz son sefer kadar korkunç olacağını hissettiğim bir geceye hazırlanmak için tökezleyerek üst kata çıktım.

Yanından geçerken Kellan'ın kapısı kapalıydı ve kısa bir süre için içeri girip bugün Denny'yle konuşmaktan neden çekindiğimi açıklasam mı diye düşündüm. Ama yapamadım. Ben de bu konuşmaya hazır değildim. İçimi çektim ve saçımı yeniden düzenlemek, makyajımı tazelemek için banyoya gittim.

- Zihnimin dönmesini engelleyecek herhangi bir şey.

Sonunda araba yolculuğu sırasında Denny saatler süren sessizliğini bozdu. "Kış tatilinde ne yapmak istediğine karar verdin mi?" diye sordu, aksanlı sesinde garip bir şekilde düz bir ton vardı. Bana doğru baktı ve yüz ifadesi gün boyunca ilk kez yumuşadı, gözlerinde nem parlıyordu. "Tatil boyunca seni eve götürmeyi gerçekten çok isterim. Bunu düşünecek misin, Kiera?" İsmimi söylerken sesi biraz titredi.

Bana sorduğu gerçek soruyu açıkça duydum: Beni seçecek misin? Ona sadece başımı sallayabildim, kendi gözlerim de nemden ıslanmıştı. Pencereden dışarı, yanımdan uçup giden şehre baktım. İçimdeki his buydu, bir şeye doğru uçuyordum ve bunu durdurmak için artık çok geçti.

Denny ve ben Kellan'ı orada yendik. Kaçınılmaz tuhaflığı geciktiriyor gibiydi, keşke geciktirebilseydim. Denny bizi doğruca barın içinden geçirerek arkadaki bira bahçesine açılan kapıya götürdü. Kapıyı açtığında üzerinde "Kış festivali - soğuğu yen" yazan bir tabela fark ettim. Anlaşılan havadaki buzlanmayı kutluyorduk.

Hava oturup bira içmek için fazla soğuk olsa da dışarıda bir sürü insan vardı ve Denny beni buraya son gelişimizdeki aynı masaya götürdü. Bunu kasıtlı olarak yapıp yapmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gözlerim kapıya, es- presso standına geri döndü. O geceyi biliyor muydu? Midemin dönmesini durdurmaya çalıştım. Üçümüz için içki sipariş etti ve Denny düşünceli bir ifadeyle bakarken sessizce biralarımızı yudumladık.

Kellan bardan çıktığında nefesim istemedem de olsa kesildi. Bunun olmasını istememiştim. Denny'nin bunu görmemesi için dua ettim. O kadar nefes kesiciydi ki. Masamıza doğru usulca yürüdü, gözleri

garip bir şekilde huzurluydu. Yanımda otururken Denny'ye bile gülümsedi. Kalbim biraz hızlandı, kısmen sinirden, kısmen de onun yakınlığından.

Bar kalabalıktı, bira bahçesinin dört bir yanındaki hoparlörlerden yüksek sesle müzik geliyordu ve birkaç kişi derme çatma dans pistinde, yaklaşan soğuk havada iyi vakit geçiriyordu. Denny'nin dans konusunda ciddi olmadığını umuyordum, şu anda kalbim ve midem çırpınırken bunu taklit edebileceğimi sanmıyordum. Sarhoş insanların fiziksel hareketlerle vücutlarını ısıtmalarını izlerken, ben soğuktan biraz titremeye başladım. Denny'nin bizi neden sıcak barın içine değil de buraya oturttuğunu bir kez daha düşündüm. Üşüyen ellerimi kucağıma koydum ve masanın altına uzanıp Kellan'ın kileri tutma içgüdüsüne karşı koydum.

Orada ne kadar süre sessizce oturduğumuzu bilmiyorum, Kellan ve ben kalabalığı izliyor ama birbirimizi görmezden geliyorduk, Denny de beni dikkatle izliyordu ama sonunda Denny'nin iş telefonu çaldı. İrkilerek ona baktım, o da usulca telefonu açtı. Birkaç cümle konuştuktan sonra telefonu kapattı. İç çekerek bana doğru baktı.

"Özür dilerim. İçeri gelmemi istediler." Üzerimden Kellan'a bakarak, "Onu eve götürebilir misin? Gitmem gerekiyor." Kellan sadece başını salladı ve Denny gitmek için ayağa kalktı. Olayların bu şekilde gelişmesi karşısında doğru dürüst konuşamayacak kadar şok olmuştum. Denny bana doğru eğildi. "İstediğim şeyi düşünecek misin?" dedi sessizce. Tamam diye mırıldandım ve iki eliyle yanaklarımı tutarak beni o kadar derinden öptü ki inledim ve içgüdüsel olarak ellerimi boynuna götürdüm. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve ellerini çektiğinde hafifçe nefessiz kaldım.

Kellan sandalyesinde gürültüyle kıpırdandı ve bir an için Kellan'ın onunla bir şeyler başlattığını düşünerek dehşete kapıldım. Denny ikimize de veda edip arkasını dönerek bardan ayrılırken boğazını temizledi ve sandalyesinde tekrar kaydı. Kalbim hâlâ hızla çarparken onun gidişini izledim. Güzel yüzü kapıda bana son bir kez dönüp veda etti. Hâlâ onu izlediğimi görünce hafifçe başını salladı ve belli belirsiz gülümsedi, sonra da ön kapıdan çıkmak üzere bara girdi.

Kellan'a bakmak için uyuşuk bir şekilde başımı çevirdim. Bunun için bana kızacak mıydı? Bugün Denny'yle konuşmadığım için bana kızarmıydı? Elbette bunun benim için ne kadar zor olduğunu anlayabilirdi. Ancak bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerinde sadece sevgi gördüm.

Masanın altından elimi tuttu ve konuşmaya başladı, sanki bütün akşam bir randevudaymışız ve erkek arkadaşım beni öperek bardan ayrılmamış gibi.

"Merak ediyordum da... muhtemelen beni henüz eve, ailene götürmek istemezsin," durdu ve anlamlı bir şekilde bana baktı, "bunu tamamen anlıyorum." Gülümsedi. "Belki kış tatilini benimle burada geçirmek istersin? Ya da Whistler'a gidebiliriz? Kanada çok güzel ve..." Durdu ve merakla bana baktı. "Kayak yapar mısın?" Benden bir yanıt beklemeden başını salladı, ki bu iyi bir şeydi, çünkü henüz kelimeleri oluşturamıyordum. "Eğer yapmıyorsan... odamızdan çıkmamıza gerek yok." Bana hınzırca sırıttı.

Mavi gözlerine bakıyordum ve sözlerini duyuyordum... ama onu görmüyordum ve kış tatilini benimle geçirmek istemesi dışında söylediklerini özümseliyordum. Farkında olmadan, bana Denny'nin az önce sorduğu şeyin aynısını soruyordu. Kellan Kanada'da neler yapabileceğimizi anlatmaya devam etti ve ben onu duymazdan geldim.

Aklıma Denny'nin arabada sorduğu şey geldi. Denny oraya taşınmadan önce beni ailesiyle tanıştırmak için eve götürmek istemişti. Ama artık plan bu değildi. O zamana kadar bitmiş olacaktı, yakında bitecekti ve o eve yalnız gidecekti. Acıyla yutkundum ve zihnim, onunla ilgili her anımın içimden akıp gitmesine izin vererek bana işkence etti.

İlk karşılaşmamızı hatırladım. İçeri giren tüm öğrencilere gülümsüyordu ve onu gördüğümde nefesim kesilmişti. Hafifçe kızardım ve gülümsemesi bana döndüğünde yere baktım. Profesör ona sınıfa bazı kâğıtlar dağıttırmıştı ve ben sıranın kenarında otururken, yanımdakilere dağıtmam için bana büyük bir deste uzattı.

"Merhaba. Şu ana kadar dersi beğendin mi?" dedi sessizce ve onun hoş aksanını duymanın ve açıkçası çekici yüzünün bana bu kadar yakın olmasının yarattığı şaşkınlık, elimdeki tüm kâğıt yığınının beceriksizce yere düşürmeme neden oldu.

"Çok özür dilerim," dedim, onları toplamasına yardım etmek için yanına diz çöktüğümde, yüzüm kıpkırmızıydı.

"Sorun değil," dedi tatlı bir sesle. Hepimiz işimizi bitirdiğimizde elini uzattı. "Benim adım Denny Harris."

Tekrar kızardım ve elini sıktım. "Kiera... Allen," diye mırıldandım.

Ayağa kalkmama yardım etti ve desteyi dikkatle bana tekrar uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Kiera." Bunu sıcak bir şekilde söylemişti ve şimdi bile onun aksanının ilk kez ismimin etrafında kıvrıldığını duymanın heyecanını yeniden hatırlıyorum. O günden sonra gözlerimi ondan alamamıştım. O derste dikkatimi toplamak için çok çalışmam gerekmişti.

İlk randevumuzu hatırladım. Bir öğleden sonra avluda bana çıkma teklif etmişti. Tamamen şaşırmıştım ve kesinlikle hevesliydim. Yine de yüzümü asmamaya çalışmış, gelişigüzel bir şekilde "elbette" demiştim. O gece beni aldı ve nehir manzaralı çok güzel bir restorana gittik. Yemek için iyi bir şeyler önerdi ama kendi seçimimi yapmama izin verdi. Hesabı görmeme bile izin vermedi ve yemek boyunca inanılmaz derecede rahat bir iletişim kurduk. Yemekten sonra elimi tuttu ve ikimiz de akşamın bitmesini istemediğimiz için rahatça konuşarak kaldırımında yürüdük. Akşam sona erdiğinde beni kapıma kadar geçirdi ve bana o güne kadar kimsenin vermediği en yumuşak, en tatlı öpücüğü verdi. Sanırım o gece ona aşık oldum.

Kellan bana bir soru sorduğunda farkındalığım şimdiki zamana geri döndü ve hemen cevap vermedim. Nihayet ikinci denemesinde soruyu duydum. "Kiera... seni kaybettim mi?" Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ederek kızardım. Hâlâ başparmağıyla tatlı tatlı elimi okşuyordu ama bana endişeyle bakıyordu. "Sen iyi misin? Eve gitmek istiyor musun?"

Hâlâ konuşamadığımı hissederek başımı salladım. Ayağa kalktık ve bir eliyle sırtımı rahatlatarak beni kapıdaki yan çıkışa doğru götürdü. Otoparkı görür görmez Denny'nin arabasını park yerde aradım. Gitmişti... gerçekten gitmişti. İstmeden de olsa, kaderim olan espresso standına doğru baktım. Kellan bakışlarımı fark etti ve elimi sıkarak bana baktı, kapı kapanırken usulca gülümsedi. Ama standı görmek, aklımı Kellan'a ve aramızdaki ilişkiye geri götürmedi.

acı dolu bir mutluluk gecesi. Beni daha basit, daha saf bir zamana geri götürdü... Denny ile.

İlk birlikteliğimizi hatırladım... ilk birlikteliğimi. İki aydır çıkıyorduk. Yirmili yaşlarının başındaki bir adam için bu çok uzun bir süreydi ama o beni hiç zorlamadı. İstedğim sürece öpüşüyor ve başka şeyler yapıyorduk, ama onu ittiğim anda mutlu bir şekilde yeniden davranıyordu. Bir kez bile kendimi suçlu hissettirmedi, bu da elbette onu daha çok istememe neden oldu. Bunun benim ilk seferim olduğunu biliyordu ve bunu benim için özel kıldı. Bir kulübe kiralamıştı ve uzun bir kış hafta sonunu orada geçirmiştik. İlk seferimiz film büyüğü gibiydi - sıcak şömine, yumuşak battaniyeler ve sessiz müzik. Bana zaman ayırdı, her adımda tamamen rahat olduğumdan emin oldu... ki öyleydin. O kadar inanılmaz derecede nazik ve şefkatliydi ki canımı bile acıtmamıştı. Sonrasında beni sıkıca göğsüne bastırdı ve ilk kez beni sevdiğini söyledi, ben de tabii ki ağlamaya başladım ve ona ben de onu sevdiğimi söyledim... Bu da hemen ikinci seferimize yol açtı.

Gerçek dünyaya döndüğümde, Kellan beni arabasına götürüyordu. Hâlâ benimle usulca konuşuyordu. Konusu bu yaz ne yapabileceğimize dönüşmüştü. "sonra Oregon sahilinde otostop çektim. Aslında Evan'la böyle tanıştım. Her neyse, gitmeliyiz, bayılırsın. Şu mağaralar var..."

Onu duymazdan geldim. Adım adım Denny'nin daha içten anılarıyla sarsılıyordum.

Arabaya doğru iki adım attık - doğum günü anıları, en son yirmi birinci doğum günündü, beni yerel bir bara götürmüştü ve çok ama çok hastalandığımda saçlarımı tatlı bir şekilde tutmuştu. Ailemin evinde, onun kucağında ailemin hediye değişimini izlediğim Noel anıları. Sevgililer Günü'nde bana verdiği bir düzine kırmızı gülün anıları... ve doğum günümün... ve yıldönümümüzün, hepsi de yüzündeki en tatlı şapşal sırıtışla.

Başka bir adım - gıda zehirlenmesi geçirdiğim ve onun soğuk bir bezle alnımı silip bana su getirdiği anılar. Benim üzerimde yeni tarifler denemesine dair anılar, çoğu gerçekten iyi, birkaçı şaşırtıcı derecede kötü. Yatağına sokulup bir film izlediğimiz anılar.

Film. Okul için birlikte çalıştığımız ve bunun yerine hemen öpüştüğümüz anılar.

Birkaç adım daha atınca, eski püskü arabasıyla ülkeyi baştan başa dolaştığı, birbirlerine patates kızartması fırlattıkları, saatlerce plaka alfabesi oyunu oynadıkları, radyoda şarkı söyledikleri ve orta batıdan geçen tiz country şarkılarının tadını çıkardıkları, serinlemek için buz gibi bir nehre girdikleri, boş bir mola yerinde arabada seviştikleri anılar canlandı.

Bir adım daha - iskele boyunca yürümek, onunla kanepede uyuyakalmak, barda birlikte dans etmek, onun bana içtenlikle kalbim demesi...

Bir adım daha - çene çizgisi boyunca uzanan yumuşak saçları, sıcak kahverengi gözleri, parmaklarımı koyu renk saçlarında gezdirmem, yumuşak dudakları, çekici bakışları, nazik sözleri, şapşal sırtışı, iyi mizahı, iyi doğası, iyi ruhu...

O benim tesellimdi. O benim tesellimdi. Genç hayatımda karşılaştığım neredeyse her şeyi onun sayesinde atlatmıştım, çünkü yumuşak sözleri ve şefkatli kalbiyle her zaman yanımdaydı. Kellan'la buna sahip olabilir miydim? Tüm ateşli kavgalarımızı, birbirimizi incitmek için kullandığımız sözcükleri hatırladım. Denny ve ben nadiren kaba şeyler söyledik... ama Kellan'la...

Onunla bir ilişkide ne olur? Elbette anlaşmazlıklarımız olacaktı ve bunlar çok sesli olabilirdi. Tüm ilişkimiz boyunca yaşadıklarımızı düşündüm ve beynimde bir roller coaster görüntüsü belirdi - inişli çıkışlı, bir uçtan diğerine uçan. Onunla birlikte olmak böyle bir şey miydi? Her zaman yüksekten alçağa, alçaktan yükseğe kaymak mı? Bu şekilde mutlu bir hayat yaşayabilir miydim?

Sabitliği severdim. Güvende olmayı severdim. Denny ile bu kadar iyi anlaşmamızın nedenlerinden biri de buydu. O serinletici bir göldü: destekleyici, canlandırıcı ve en önemlisi asla değişmeyen. Kellan... Kellan ateş gibiydi: tutkulu, duygusal ve içten içe yakan. Ama ateş uzun sürmezdi... Tutku eninde sonunda sönerdi... Peki ya sonra? Kellan'ın önünde pek çok seçenek vardı. Elbette bir gün, bu tutku söndüğünde ve beni ne kadar severse sevsin, her zaman güzel kadınlardan birine boyun eğecekti.

ona akın ediyordu. Yani, güzel kızlar sürekli kendilerini ona atıyorlardı. O güzel olduğumda ısrar etse de fiziksel olarak özel değildim. Ve yetenekliydi, bir gün gerçekten büyük işler başarabilirdi. Sonra ne olacaktı? Zaten akın akın gelen kadınlar dört katına çıkacaktı. Onlara sonsuza dek nasıl karşı koyabilirdi? Denny'yle böyle bir şey asla olmazdı, bundan emindim ama Kellan'la... Kendinden nefret edeceğini biliyordum ama bu mümkün görünüyordu.

Yürümeyi bıraktım. Elimi Kellan'dan çektim ve o da yürümeyi bıraktı. Bunu yapamazdım. O kadar uzun zamandır hayatım olan adamı bırakamazdım ki onsuz bir hayatı düşünemezdim bile. En azından henüz yapamazdım. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Derinden sevdiğim iyi bir adamla gelecek vaat eden bir ilişkiyi çöpe atmadan önce Kellan'la aramızda yürüyecek bir şeyler olduğundan emin olmalıydım.

Kellan bir adım attı ve sonra bana döndü; yüzü ay ışığında muhteşemdi, sakın ve aynı zamanda acı verici bir şekilde hüzünlüydü. Gözleri neredeyse kalbimi kıracaktı ve gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Sadece aniden çok fazla parıldamaları değildi, koyu mavi kristalleşerek kolayca gözyaşlarına dönüşebilirdi. Kalbimi parçalayan şey gözlerindeki sakın teslimiyetti.

Bir süre sessizce yüz ifademi inceledi ve sonra sessizce, "Seni kaybettim... değil mi?" dedi. Onun sakın yüzüne baktım, şaşırmıştım. Beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi mi tanıyordu? Bunu ona yapacağımı başından beri biliyor muydu?

"Kellan, ben... ben bunu yapamam... henüz değil. Onu bırakamam. Daha fazla zamana ihtiyacım var..."

Sakin yüzü, gözlerinin ardındaki öfke dokunuşuyla kırıldı. "Zaman mı? Ki- era... burada hiçbir şey değişmeyecek mi? Zamanın sana ne faydası var?" Başını salladı ve evimize doğru salladı. "Artık yalan söylediğini bildiğine göre, zaman onu daha çok incitecek." Kararsızlığımın Denny'yi inciteceğini kastetmişti ama gözleri daha da parlayınca kendisinden de bahsettiğine emin oldum.

"Kellan, çok üzgünüm... lütfen benden nefret etme," diye fısıldadım, de gözlerim dolmuştu.

Her iki elini de saçlarının arasından geçirdi ve bir an için saçlarını karmakarışık bir halde bıraktıktan sonra tekrar yanlarına getirdi. "Hayır, Kiera...hayır." Sesi ölçülüydü ve içime bir korku düştü.

"Ne demek istiyorsun? Hayır, benden nefret etmiyorsun ya da hayır... ediyorsun?" Sesim sonda kesildi ve acı içinde yutkundum.

Acı dolu yüzümü görünce elini yanağıma götürdü. Sıkı bir , yumuşak bir şekilde, "Hayır, sana daha fazla zaman veremem. Bunu yapamam. Bu beni öldürüyor..."

Gözyaşlarım sonunda yanaklarıma düşerken başımı salladım. "Lütfen, Kel- lan, beni-"

"Ugh... Kiera." Diğer elini diğer yanağıma götürdü ve beni neredeyse sertçe kavrayarak itirazımı kesti. "Hemen şimdi seç. Düşünme bile, sadece seç. Beni mi, onu mu? " Başparmakları gözlerimden dökülen yaşları kenara itti. "Ben mi o mu, Kiera?"

Düşüncesizce, "O" diye ağzımdan kaçırdım.

Etrafımızdaki hava aramızdaki ani sessizlikle titreşiyor gibiydi. Nefes almayı kesti ve gözleri şok içinde açıldı. Nefes almayı bıraktım ve gözlerim şok içinde açıldı. Tanrım... Bunu neden söyledim ki? İstedğim bu mu? Aceleci seçimimi yeniden düşünmek için çok geçti. Sözümü geri almak için çok geçti. Bir damla gözyaşının Kellan'ın yanağına düşmesini izledim. O tek gözyaşı sözümü pekiştirmiş gibiydi. Hasar tamamlanmıştı. Artık istesem de geri dönemezdim.

"Oh," diye fısıldadı sonunda.

Ellerini çekip benden uzaklaşmaya başladı, ben de onu sıkıca kavrayıp kendime çekmeye çalıştım. "Hayır, Kellan...bekle. Öyle demek istemedim-"

Gözlerini kısmıştı. "Evet, öyle yaptın. Bu senin içgüdündü. İlk düşüncen buydu... ve ilk düşünceler genellikle doğru olanlardır." Sesi biraz buz gibi oldu ve sonra gözlerini kapatıp yutkundu. "Gerçekten kalbinde olan şey bu. Kalbinde olan o..."

Ellerini tuttum ve birkaç sakinleştirici nefes alırken önümüzde sıkıca tuttum. Yüzünde öfkesini kontrol etmek için verdiği mücadeleyi görebiliyordum ve az önce dikkatsizce neden olduğum hasarı yeniden eşleştirecek bir şey bulmak için kafamda güçsüzce gezindim. Elimde hiçbir şey yoktu. Bunu nasıl düzelteceğime dair dahiyane bir fikrim yoktu.

Yüzü sakinleştiğinde gözlerini açtı ve gözlerindeki hüznü kalbimi parçaladı. "Eğer seçiminiz buysa, çekip gideceğimi söylemiştim... ve gideceğim. İkiniz için de sorun yaratmayacağım."

Bakışları hüznü ama sevgi dolu, sessizce ekledi: "Kalbinin gerçekte nerede olduğunu her zaman biliyordum zaten. Senden asla bir seçim yapmanı istememeliydim... ortada yapılacak bir seçim yoktu. Dün gece bunu umdum..." İç çaktı ve kaldırımı doğru baktı. "Yıllar önce gitmeliydim. Sadece... bencillik ettim."

İnanamayarak ona bakakaldım. Bencil olduğunu mu düşünüyordu? Burada, iki erkeğin yatakları arasında mekik dokuyan bendim ve o bencil miydi? "Sanırım bu kelimeye yeni bir anlam kazandırdım, Kellan."

Bana tekrar baktığında biraz gülümsedi ve sonra yüzü tekrar ciddileşti. "Korkmuştun, Kiera. Bunu anlıyorum. Gitmesine izin vermekten korkuyorsun... Ben de korkuyorum. Ama her şey yoluna girecek." Sanki kendini ikna etmek istercesine, "İyi olacağız," diye tekrarladı. O kadar sessiz konuşuyordu ki, bira bahçesinden çitlerin üzerinden gelen yüksek sesli müzik yüzünden onu zar zor duyabiliyordum.

Sıkı bir kucaklaşma için beni kollarının arasına aldı. Kollarımı boynuna doladım ve bir elimi onun harika gür saçlarında gezdirdim. Deri ceketıyla karışan teninin kokusunu içime çektim ve onunla geçirdiğim her saniyenin tadını çıkardım. Kolları beni o kadar sıkı çekiyordu ki zar zor nefes alabiliyordum. Umurumda değildi, beni vücudunun içine sıkıştırabilirdi ve umurumda olmazdı, onun yakınlığı için çok acı çekiyordum. Zihnim hâlâ yaptığım seçim üzerinde dönüp duruyordu. Ne istediğimden emin değildim ama belki de Kellan haklıydı... belki de ilk düşünceler doğruyd.

Duygu yüklü bir sesle kulağıma fısıldadı, "Denny'ye bizden asla bahsetme. Seni bırakmaz. İstedığın kadar benim evimde kalabilirsin."

İstedğin kadar. İstersen odamı bile kiralayabilirsin. Umurumda değil."

Ona bakmak için geri çekildim, gözyaşlarım acımasızca yüzümden aşağı akıyordu. Sorduğum soruya cevap verdi, ay ışığında yanağından bir damla gözyaşı daha süzülüyordu. "şimdi gitmeliyim, Kiera... yapabiliyorken." Yanaklarımdaki birkaç damla gözyaşını sildi. "Jenny'yi arayacağım ve gelip seni almasını söyleyeceğim. Seni ona götürecek. Sana yardım edecek."

"Sana kim yardım edecek?" Fısıldadım, gümüş ışıkta onun acı veren mükemmel yüzüne baktım. Artık ne kadar önemsediğini biliyordum. Onun için ne ifade ettiğimi ve beni terk etmenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Benim için de ne kadar zor olduğunu biliyordum ve ölecek gibi hissediyordum.

Yutkunarak sorumu duymazdan geldi. "Sen ve Denny Aus- tralia'ya gidebilir ve evlenebilirsiniz. Birlikte uzun, mutlu bir hayatınız olabilir, olması gerektiği gibi." Sonunda sesi çatallaştı ve yanağından bir damla gözyaşı daha szld. "Söz veriyorum, karışmayacağım."

Yine de peşini bırakmıyordum. "Peki ya sen? Yalnız olacaksın..." İyi olacağını bilmem gerekiyordu.

Hüzünle gülümsedi. "Kiera... her zaman da böyle olması gerekiyordu."

Sıvı mavisi gözlerine baktım, bir elimi yanağına koydum ve tuttum- bir hıçkırığı bastırdı. şimdiye kadar istediği her şeyden vazgeçmeye hazırđı. Denny'nin ve benim ilişkimizi kurtarmak için savaşmadan gerçek, derin, ruhunun derinliklerine inen bir aşk. Onun iyi kalbi benimkini kırdı. "Sana iyi bir adam olduğunu söylemiştim," diye fısıldadım.

"Sanırım Denny aynı fikirde olmazdı," fısıldadı.

Unutulmaz derecede yavaş bir ritim çitin üzerinden szlp vücuduma çarparken kollarımı tekrar sıkıca boynuna doladım. Yzgelerimi tekrar saçlarının arasından geçirdim ve alnını benimkine yaslarken bir hıçkırığı daha bastırdım.

"Tanrım, seni özleyeceğim..." Sonunda sesi çatladı ve yüksek sesle yutkundu.

Çok fazlaydı, çok zordu. Nefes alamıyordum. Elimden kayıp gitmesine izin veremezdim. Onu çok seviyordum. Bu çok zordu. Bu yanlış hissettirdi... tüm bunlar yanlış hissettirdi. Gitmesine izin veremezdim.

"Kellan, lütfen yapma-"

Hemen sözümü kesti. "Yapma, Kiera. Bana bunu sorma. Bu şekilde olmak zorunda. Bu döngüyü durdurmamız gerekiyor ve ikimiz de birbirimizden uzak durmayı beceremiyoruz... bu yüzden birimizin gitmesi gerekiyor." Başını benimkine yaslayıp ileri geri sallarken, gözleri sınıksız kapalı, ağır ağır nefes aldı ve hızlı hızlı konuştu. "Denny'nin zarar görmemesinin yolu bu. Eğer ben gidersem, yalanını sorgulamayabilir. Ama kalmamı istersen... Kalırım ve sonunda öğrenir ve onu yok ederiz. Bunu istemediğini biliyorum. Ben de istemiyorum bebeğim." Açıkça söylemek istemediği sözleri söylemek için neredeyse kendini zorluyor gibiydi.

Acı vücuduma yayıldı ve hıçkırıklarına engel olamadım. "Ama çok acıyor..."

Beni usulca öptü. "Biliyorum bebeğim... Biliyorum. Acıtmasına izin vermeliyiz. Bu sefer temelli gitmeliyim. Eğer istediğin oysa, buna bir son vermeliyiz. Tek yolu bu."

Beni tekrar öptü ve sonra bana bakmak için geri çekildi; gözleri benimkiler kadar ıslak ve acılıydı. Bir elini ceketinin cebine soktu ve bir şey aldı. Yumruğunu bana doğru uzatarak diğer eliyle elimi nazikçe açtı. Çok yavaşça açtı ve avucuma bir şey koydu.

Bulanık görüşüm sayesinde bana verdiği şeye baktım. Çok narin, gümüş bir zincirdi. Zincire gümüş bir gitar bağlıydı ve gitarın ortasında en az bir karat olması gereken yuvarlak bir elmas vardı. Sade ve çarpıcıydı - tıpkı onun gibi mükemmeldi. Sertçe nefes aldım ve konuşamadım. Elim titremeye başladı.

"Takmak zorunda değilsin... Anlayışla karşılarım. Sadece beni hatırlamanı sağlayacak bir şey olsun istedim." Başını yana eğdi ve gözyaşları içindeki yüzüme baktı. "Beni unutmanı istemedim. Seni asla unutmayacağım."

Ona baktım, acıdan zar zor konuşabiliyordum. "Seni unutmak mı?" Bu fikir çok gülünçtü. Sanki ruhumun dokusuna işlememiş gibi. "Ben asla..." Yüzünü ellerimin arasına aldım, boynundaki dantel hâlâ parmaklarımın arasındaydı. "Seni seviyorum... sonsuza dek."

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve beni derinden öptü. Arkamızdaki müzik kalbimle birlikte kabardı. Bunu yapabileceğimden, beni terk etmesine izin verebileceğimden yine şüphe duydum. Hâlâ çok yanlış geliyordu. Yaşadığımız onca şeyden sonra beni terk etmesi tamamen yanlış geliyordu. Buna nasıl dayanabilirdim? Kalıcı bir ayrılığın getireceği yoksunluk beni parçalara ayıracaktı. Onu şimdiden özlemiştim, dudakları benimkilere sıkıca yapışmışken bile onu arzuluyordum.

Birlikte geçirdiğimiz her saniyenin tadını çıkardık. Acı beni dizlerimin üzerine çökertecekmiş gibi hissediyordum. Dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü ve beni göğsüne daha sıkı sardı. Bir elini yanağıma koydu ve bir saniye sonra onunkinden de bir hıçkırık koptu ve kalp kırıcı son öpücüğümüzü derinleştirdim. Bu yanıştı. Benden uzaklaşmasını izleyemezdim. Konuşmalıydım, benimle kalmasını sağlayacak sihirli sözcükler bulmalıydım... Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bu öpücük bittiğinde hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Bitmesini hiç istemedim.

Ama tabii ki hiçbir şey sonsuza kadar sürmez.

Arkamdaki kapının sertçe kapanırken çıkardığı ses, Kellan'la yaşadığım bu son hassas anı hatırlama şeklimi sonsuza dek değiştirdi.

Dehşete kapılarak hemen teması kestim ve Kellan'ın kocaman gözlerine baktım. O benim arkamdan kapıdaki figüre bakıyordu ama ben kendimi dönüp bakmaya zorlayamadım. Zaten bakmama da gerek yoktu. Bu dünyada Kellan'ın yüzündeki yoğun korku, keder ve suçluluk ifadesine neden olabilecek tek bir kişi vardı. Tüm vücudum titremeye başladı.

"Çok üzgünüm, Kiera." Kellan gözlerini kapıdan ayırmadan bana fısıldadı.

Denny bizim küçük özel cehennem çemberimize girmişti ve artık onun için, hiçbirimiz için geri dönüş yoktu.

"Kiera... Kellan..." Benim adım bir soru gibi, Kellan'ınki ise bir lanet gibi çıkmıştı. Denny, Kellan ve benim birbirimizden hızla uzaklaştığımız yere doğru yaklaştı. Yüzü şaşkın ve aynı zamanda öfkeliydi. O çok hassas anı görmüştü.

"Denny..." Bir şeyler bulmaya çalıştım ama bulamadım. Birden Denny'nin yalan söylediğini fark ettim; hiç çağrılmamıştı. Bunu o planlamıştı, bizi sınamıştı... başarısız olmuştuk.

Beni görmezden geldi ve Kellan'a ters ters baktı. "Ne haltlar ?"

Kafamda Kellan'ın söyleyebileceği bahaneleri gözden geçirdim ama Kellan Denny'ye gerçeği söyleyince şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Onu öptüm. Veda ediyordum... Gidiyorum."

Denny'nin kara gözlerindeki öfkenin alevlenişini izlerken, bu ifade karşısındaki çaresizliğime karşı koydum. "Onu öptün mü?" Bir an için bu konuyu burada bırakacağını düşündüm ama sonra ağzından kaçırıldı, "Onu becerdin mi?"

Kellan'ın basit ifadesine Denny'nin verdiği cevapla içimdeki şok yeniden alevlendi. Biliyordu ya da en azından şüpheleniyordu. Kellan'a baktım, sessizce yalan söylemesi için yalvardım.

O .

"Evet," diye fısıldadı Denny'nin kabalığından biraz ürkerek.

Kellan'a ters ters bakarken Denny'nin ağzı bir karış açık kaldı. İki adam da benim orada olduğumu bile unutmuş gibiydi. "Ne zaman?" diye fısıldadı sertçe.

Kellan iç çekti. "İlk sefer ayrıldığınız geceydi."

Denny'nin kaşları sesiyle birlikte yükseldi, "İlk sefer mi? Kaç *kere* oldu?" Bunun sadece bir kâbus olmasını umarak gözlerimi kapattım.

Kellan çok sakın bir şekilde cevap verdi. "Sadece iki kez..."

İfadesi karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Neden bu konuda yalan söyleyin ki? Ama anlamlı bir bakış atınca anladım. Birlikte geçirdiğimiz son birkaç gün hiçbir şekilde Denny'nin ona kabaca sorduğu şeyi oluşturmuyordu. Bu bir yalan değildi, sadece... yarı gerçektir. Durumdan duyduğum dehşete rağmen, onun bu ihmalinden dolayı kalbim biraz ısındı.

Denny'ye dönerek sakince düşüncesini tamamladı, "...ama onu istedim... her gün."

Kalbimdeki küçük sıcaklık dondu ve kalbim acıyla sıkıştı. Nefesim tamamen kesildi. Ne yapıyordu? Bunu Denny'ye neden söyleyin ki? Rüya görüyor olmalıydım. Bu gerçek olamazdı. Gerçek değildi.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, anlayacak zamanım olmadı. Denny'nin yumruğu uçararak Kellan'ın çenesine çarptı ve onu geriye doğru sendeletti. Yavaşça toparlanan Kellan dik durdu ve Denny'yle tekrar yüzleşti, artık kesik olan dudağından kan damlıyordu.

"Çok üzgünüm, Denny. Seni asla incitmek istemedik. Karşı koymaya çalıştık... Birbirimize karşı hissettiğimiz bu çekime direnmek için çok uğraştık." Konuşurken Kellan'ın yüzü buruştu, duygusal acısı fiziksel acısından daha kötüydü.

"Denedin mi? Onu becermemeye mi çalıştın? Seni lanet olası kırbaççı!" Denny bağırdı ve ona tekrar vurdu.

Zihnim Denny'ye durması için bağırmanımı istiyordu. Vücudum onu uzaklaştırmamı istiyordu. Korkudan titremek ve iliklerime kadar işleyen bir soğukluk dışında hareket edemiyordum. Şok beni olduğum yerde dondurdu, ağzım bir aptal gibi açık kaldı ve orada sessizce durdum.

"Onun için her şeyden vazgeçtim!" Denny ona defalarca vurdu. Kellan darbeleri engellemek için hiçbir şey yapmadı ve Denny'ye karşılık vermek için hiçbir girişimde bulunmadı. Aslında her darbeden sonra Denny'ye döndü, bilerek ya da bilmeyerek ona her seferinde mümkün olan en iyi açığı verdi. Yanağındaki, dudağındaki ve gözünün üstündeki kesikten kan sızıyordu. "Ona dokunmayacağına söz vermiştin!"

"Özür dilerim, Denny." Kellan vuruşlar arasında mırıldandı, benim için zar zor duyulabiliyordu ve muhtemelen Denny öfkesinden tamamen duyamıyordu.

Denny'nin bana bağırmasını, beni suçlamasını, bana vurmasını, en azından bu karmaşanın eşit derecede sorumlusu olarak beni görmesini istiyordum ama tüm öfkesini Kellan'a yöneltmişti. Onun için var olmayı bırakmışım. İçimden hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, bitmesi için çılgınlık atıyordum. Ama orada öylece durdum, sessizce.

Sonunda Kellan'ın gücü tükendi ve mavi gömleği kanla lekelenmiş bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü. "Sana güvenmiştim!" Kellan'ın çenesine indirdiği sert bir diz onu sırt üstü yere düşürürken Denny ona bağırdı.

Zihnim bunu kavrayamadı. Bu gerçekliği reddetmeye başladım. Rüya görüyordum, öyle olmalıydı. Bu sadece bir kâbustu, en kötü kâbusumdu. Yakında uyanacaktım. Ama yine de, bataklığa saplanmış gibi, sessizce orada öylece durdum.

Denny şimdi ağır botlarıyla onu defalarca tekmelemeye başladı, her darbeye küfürler savuruyordu. Şiddetli bir tanesi Kellan'ın koluna indi, Kellan'ın kendini savunmaya çalışmasından çok şans eseri, sersemlemiş halimle bile duyabildiğim mide bulandırıcı bir çatırtıya neden oldu. Kellan acı içinde haykırdı ama Denny durmadı. "Kardeşim olduğunu söylemiştin!"

Kolu kırıldıktan sonra Kellan'da bir şeyler değişti. Yüzünde bir şeyler değişmiş gibiydi ve Denny'ye garip bir şekilde baktı, neredeyse onu artık tanıyamıyordu. Acı gözlerini bulandırdı ve kafası karışmış gibi kaşlarını çattı.

Midem kalktı. Vücudum kontrolsüzce titredi. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı. Gerçeklik bana doğru kayıyordu. Deliriyor muydum? Bu yüzden mi hareket edemiyor, yardım için bağıramıyordum? Umutsuzca Denny'yi uzaklaştırmak, gerekirse ona vurmak istedim, ama dehşet içinde dinlerken, yine de sessizce orada öylece durdum.

Kellan'ın yan tarafına bir tekme daha ve bir ya da iki kaburga kemiğinin kırılmasıyla duyulan bir başka çatırtı. Kellan yine acı içinde bağırdı, kan tükürdü, ama vücudunu savunmak için hiçbir şey yapmadı, yaptıklarını savunmak için hiçbir şey söylemedi, sadece artık duyamadığım tekrarlanan özürler mırıldandı. Denny'den korkmaya başlamıştı, sanki aniden ondan korkmuş gibiydi, ama yine de acımasız saldırıyı durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Benim aklım başımdan gidiyorsa, Denny'ninki tamamen gitmişti. Kellan'ın zayıflayan bedenini acımasızca döven bambaşka bir insandı. Denny kızgınlığının da ötesinde öfkeliydi. Kellan'a acımasızca bağırıyor, daha önce ağzından çıktığını hiç duymadığım iğrenç şeyler söylüyordu. Orada olduğumu tamamen unutmuş gibiydi, benim gibi şok ve dehşet içinde donup kalmıştı.

"Senin sözün değersiz! Sen !"

Kellan bu incitici sözler karşısında irkildi ve başka yöne çevirdi; bu sözleri ilk kez duymadığına dair içimde korkunç bir his vardı. Ona ilk kez değersiz denmiyordu. Kellan'ın sinmesiyle, kolu kırıldıktan sonra yüzünde beliren tuhaf ifadeyle bir bağlantı kurmaya başladım...

Kellan hala kendini savunmak için hareket etmemişti. Sadece vuruşların devam etmesine izin verdi, acı içinde ağladı, kan öksürdü. Sonunda duyduğum, şüphelerimi doğrulayan bir şey ve kalbim durdu. Kavgaya boyunca defalarca "Özür dilerim" demişti ama son seferinde açıkça "Özür dilerim baba" demişti.

Denny fark etmemişti ve hala onu acımasızca tekmeliyordu ama şimdi (henüz delirmemiş olan yanım) anlıyordu. Kellan aşırı yıpranmıştı. Bir çöküşün eşiğindeydi, eğer o noktaya gelmediyse bile. Aynı zamanda kötü muamele görmüş bir çocuktü ve bir şekilde suçluluk duygusu ve üzüntüsü fiziksel acısıyla karışarak onu çocukluğuna geri itmişti. Kellan'ın artık ona kimin vurduğunu bildiğinden bile emin değildim ve çoğu istismar çocuğı gibi bunu durduramayacağını biliyordum. Eğer eski haline dönmezse, Denny'nin onu dövmeye devam etmesine izin verecekti ve Denny de neredeyse kontrol edemediğı bir öfkeyle onun sonunu getirecekti.

"O senin biri *değil!*"

Denny durakladı, heyecandan nefes nefese kalmıştı. Kellan zayıf bir şekilde bir dirseğinin üzerinde doğruldu, vücudu acı içinde buruşmuş ve morarmıştı, ağzından kan akıyor, gözünün ve yanağının üzerindeki kesikten serbestçe akıyordu. Başını kaldırıp Denny'nin öfkeli gözleriyle karşılaştı ve şaşkınlığı bu sözlerle bir anlığına geri döner gibi oldu. Denny yukarıda öfkeyle nefes alırken

Kellan'ın gözlerinin acı ve şaşkınlıkla dönmesini izledim. O anda Denny'nin kim olduğunu düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kendine geleceğini ve onu yatıştırmanın bir yolunu bulacağını umuyordum.

Ancak bir sonraki sözleri içimi sonsuz bir sıcaklık ve daha az korkuyla doldurdu. "Üzgünüm Denny, ama onu seviyorum," diye nefes nefese konuştu, gözleri tekrar benimkilere kaydı ve berraklıkla doldu. Yapmış gibi görünüyordu, korkunç çocukluğunu bir kenara itmiş ve bu acı dolu ana geri dönmüştü, sonunda bana olan hislerini en iyi arkadaşına, kardeşine açıkça ilan etmişti.

Bana sıcak bir şekilde gülümserken, açıklamasına arkadaşını kırılma noktasının ötesine itmeyi başaran bir şey de ekledi. "Ve o da beni seviyor."

Denny'nin kırıldığını tam anlamıyla görebiliyordum. Kellan'a çılgınca bakarak ağırlığını kaydırdı ve ayağını Kellan'ın kafasına feci bir darbe indirecek şekilde hizaladı. Acı içinde nefes nefese kalmasının yanı sıra, gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmiş olan Kellan onu durdurmak için hiçbir hamle yapmadı.

Bilinçli bir düşünce olmadan "*Hayır!*" diye bağırdım ve sonunda hareket edebildim, Kellan'ı korumak için yere atladım. Onun için kesinlikle ölümcül olan darbe, onun yerine şakağıma geldi. Kellan'ın adımı haykırdığını duyduğumu sandım ve sonra tüm dünya karardı.

Suçluluk ve Pişmanlık

Önce seslerin farkına vardım - kulağımın yanında durmak bilmeyen ısrarlı bir bip sesi ve sanki bir tünelden konuşuyorlarmış gibi kafamın içinde yankılanan yumuşak erkek sesleri. Bu seslere odaklanmaya, onları kendime yaklaştırmaya çalıştım, böylece ne dediklerini anlayabilecektim. Kulağıma bazı parçalar geliyordu ama bir anlam ifade edecek kadar değildi.

"...şimdi...git...o...incitecek...üzgünüm...onu...öldürecek...biliyorsun..."

Hafif bir kıkırdama odayı doldurdu ve tanıdık geldiğini düşündüm, ancak şu anda zihnimde veya bedenimde hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Başım vücuduma bağlı bir balon gibi hafif ve havadar hissediyordu. Sonra onu hareket ettirdim ve keskin bir acı bunu bir daha yapmamam için bana bağırdı. O havadar his bana geri dönene kadar dinledim ve hareketsiz kaldım. Başımdaki donuk bir ağrı, vücudumun kararımından duyduğu rahatlamayı kaydetti.

Başımın neden bu kadar ağrıdığını düşünürken, anılar beynime hücum etmeye başladı. Engelleyebilmeyi dilediğim, acı girdiğinde kafamdan düşmüş olmasını dilediğim korkunç anılar. Kellan'la acı dolu vedalaşmamızın anıları. Denny'nin bizi fark ettiğinde yüzünün aldığı şekli hatırladım. Denny'nin Kellan'ı dövdüğü, tüm hıncını ondan çıkardığı, onu öldürmeye çalıştığı anılar. Ayağı Kellan'ın bekleyen kafasına yıkıcı bir darbe indirmek için sıraya girmişti...

"Hayır!"

Saldırıyı hatırladığımda, onu durdurmak için aptalca yaptığım şey aklıma geldi. "Hayır" diye bağırdığımda yatakta dik oturdum ve hemen yastığa doğru yığıldım, şefkatle başımı tuttum ve vücudumu yakan acı karşısında nefes nefese kaldım.

Denny'nin endişeli yüzü puslu gözlerimi doldurdu. Başparmağıyla elmacık kemiklerimi okşadı ve arkasını dönerek odadaki başka birine bir şeyler mırıldandı. Bir cevap mırıldandı ve başımdaki ağrı zonklayıcı bir sızıya dönüşürken ayak seslerinin uzaklaştığını duydum. Denny bana döndü ve yanaklarımı okşamaya devam ederek parmaklarına ulaşan gözyaşlarımı kuruladı.

"Shhhh, Kiera. Sen iyisin. Sorun yok.... rahatla."

Tişörtünün önünü ölümcül bir şekilde kavradığımı fark ettim ve kendimi sakinleşmeye zorladım. Gözlerim bir odaklanıp bir kayboldu ve onu daha net görebilmek için birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım.

"Denny?" Sesim cızırtılıydı, boğazım çiğdi ve susuzluktan ağrıyordu. "Neredeyim ben? Ne oldu?"

Denny nefes verdi ve alnını hafifçe benimkine yasladı. "Ne oldu? Olan şey, seni kaybettiğimi düşünmemdi. Seni öldürdüğümü sandım. Ne yaptığımı inanamıyorum..." Aksanında, üzgün ya da duygusal olduğu zamanlarda olduğu gibi, bir gerginlik vardı. Derin bir nefes verdi ve yutkunduktan sonra alnıma iffetli bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde koyu renk gözleri nemli görünüyordu. "Hastanedesin, Kiera. Birkaç gündür hastaneye girip çıkıyorsun. Bir süreliğine her şey yolunda gitti. Çok şanslıydık... morarma vardı ama kanama çok azdı. İyileşeceksin."

Elimi uzattım ve başımın yan tarafını dikkatlice yokladım. İkimiz de sağ kulağımın üstündeki hassas bölgeyi hissederken Denny'nin parmakları benimkilere değdi. "Neredeyse ameliyatla basıncı azaltmak zorunda kalacaklardı ama sonunda seni ilaçla geri getirebildiler..." diye mırıldandı başparmağını elimin arkasına sürerken. Kafatasımın bir parçasının neredeyse alınmak üzere olduğunu düşününce midem bulandı. Tanrı'ya şükür bunu yapmak zorunda kalmadılar. Gözlerimi kapadım ve elimi bırakarak Denny'ninkini sıkıca kavradım.

"Güzel... uyandı. Muhtemelen iyi dozda ağrısı da vardır." Neşeli, tombul ve gülümsemesi beş mil uzunluğunda olan bir hemşire kapımdan içeri girdi. Yüksek ve şevkli sesinden irkildim ve gülümsemeye çalıştım; bana biraz zayıf geldi. "Benim adım Susie ve bugün sana çok iyi bakacağım." Otoriter bir havayla Denny'yi yataktan kovdu, hatta

Yine de onu orada tutmaya çalıştım ve bana bağlı bir seruma berrak bir sıvı verdim. İşte o zaman elimdeki iğneyi fark ettim ve yine midemin bulandığını hissettim. Yaşamsal istatistiklerimi kontrol etti ve memnun görünüyordu. "Bir şeye ihtiyacın var mı tatlım?"

"Su..." .

Bacağımı okşadı. "Tabii ki. Hemen döneceğim."

Gitmek için döndü ve benim daha odaklanmış gözlerim onun kedi kaplı önlüklerini takip ederek kapıdan çıktı. Denny yatağımın diğer tarafına oturdu ve IV iğneli olmayan elimi tuttu ama ben fark etmedim bile. Artık hiçbir şeyi fark etmiyordum ve bunun nedeni ağrı kesici ilaçların etkisini göstermesi değildi. Hayır, bu sadece başımdaki ağrıyı dindirdi. Kalbim mi? Gerçekten de zonkluyordu. Yanımdaki bip sesi de hızlandı.

Hemşirenin gidişini izlerken gözlerim onu bulmak için dışarı çıkan kişiye kayd. Hâlâ kapının yanında duran, duvara yaslanmış, benden ve Denny'den uzak duran kişiye. Sol kolu bileğinden el bileğine kadar alçıya alınmış ve yüzü sarıdan siyaha yakın morluklarla mozaik gibi renklenmiş bir kişi... ama yine de tamamen mükemmeldi.

Gözlerimiz buluştuğunda bana gülümsedi ve ben de istemsizce Denny'nin elini tuttum. Denny dikkatimi fark etti ve duvara yaslanmış Kel- lan'a baktı. İkisinin de benim odamda ne işi olduğunu anlayamıyordum... ve birbirlerini öldürmeye çalışmıyorlardı. Birbirlerine , sonra Kellan Denny'ye başını salladı ve bana son bir kez gülümseyerek dönüp odadan çıktı.

Ona kalması, benimle konuşması, bana ne düşündüğünü, ne hissettiğini söylemesi için bağırmak istedim ama Denny boğazını temizledi ve ben de ona dönüp baktım, şaşkınlığım gözlerimden okunuyordu. Denny bana sıcak bir şekilde gülümsedi ve şaşkınlığım daha da arttı.

"Kızgın değil misin?" diyecek başka bir şey bulamadım.

Bir an için yere baktı ve oradaki açık renk saçların altında çenesinin sıkıştığını gördüm, saçlar her zaman olduğundan biraz daha uzun ve dağınıktı, sanki yanımdan kendine bakacak kadar uzun süre ayrılmamış gibiydi. O

Tekrar bana baktı ve yüz hatlarını gevşetip bir tanesinde karar kılmadan önce gözlerinin birçok duygu arasında gidip gelişini izledim.

"Evet... Kızgıyım. Ama... neredeyse seni öldürüyordum, işte bu her şeyi bir perspektife oturttu." Dudaklarının bir köşesini hüzünlü bir gülümsemeyle kaldırdı ve sonra kaşlarını çattı. "Eğer başaramasaydın ne yapardım bilmiyorum." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Bunu nasıl atlatırdım bilmiyorum. Bu beni mahvederdi..."

Dördüncü elimi yüzüne götürdüm; vücudumun geri kalanı gibi ağır ve katı hissetmeye başlamıştı. Parmaklarım çenesinde gezinirken bana baktı. İç çekti ve hafifçe gülümsedi. "Keşke bana en başından söyleseydin, Kiera..."

Aniden aşırı sıcak hisseden elimi geri çektim. Kalbim güm güm atmaya başladı ve yanımda ısrarla bip sesi çıkaran monitör ona ayak uydurmak için hızını artırırken sakinleşmesi için yalvardım. Tepkimi fark etti ve iç çekti. "Zor olurdu... ama nasıl öğrendiğimden çok daha iyi."

Başını eğdi ve bir elini saçlarında gezdirdi; eklemlerinin Kellan'a saldırdığı için hâlâ ciğ ve kırmızı olduğunu fark ettim. "Elbette... Şüphelendiğimde seninle konuşmalıydım. Sana asla böyle bir tuzak kurmamalıydım. Sadece umut ediyordum... Yanılmış olmayı çok istiyordum."

Başını kaldırdı ve gözleri sanki günlerdir uyumamış gibi aniden yorgun bakmaya başladı. "Bana zarar vereceğini hiç düşünmemiştim, Kiera." Ben ağlamamak için dudağımı ısırırken o başını eğdi. "Sen değil..." O kadar alçak sesle konuştu ki, onu duyabilmek için eğilmek zorunda kaldım. "Kellan'ın senin için deneyebileceğini düşündüm. Ayrılırken sana dokunmaması için ona söz bile verdirdim. Ama senin gerçekten..." Gözlerini benden kaçırdı ve aksanına ondan duymaya alışık olmadığım acı bir nota girdi. "Bunu bana nasıl yapabildin?"

Bana döndü ve ben de konuşmak için ağzımı açtım. Mantıklı bir konuşma yapamadan hemşire geri geldi ve neşeyle bana pipetinin ucundan bir damla su sarkan strafor bir bardak uzattı. Gözlerimi o su damlasından alamadım ve bana uzattığı içeceği hemen höpürdeterek içtim. Sanırım çeşit teşekkür mırıldandım, sonra neşeyle uzaklaştı.

Denny sabırla suyun yarısını yudumlamamı bekledi. Sonunda pipeti çıkardım ve elimdeki bardağa baktım, artık onun üzgün gözleriyle karşılaşamıyordum. "Bundan sonra nereye gideceğiz?" Cevabından korkarak sessizce sordum. Titreyen parmaklarımla bardağı yatağımın yanındaki masaya bıraktım.

Eğildi ve yaralanmamış şakağımı nazikçe öptü. Benden uzaklaşmadan önce kulağıma "Hiçbir yere gitmiyoruz Kiera," diye fısıldadı.

Hüzünlü ama sakın yüzüne baktığımda gözlerim yaşardı. "Ama onu terk ediyordum. Seni seviyorum."

Başını eğdi ve parmağının tersini yanağımda gezdirdi. "Biliyorum... ve seni seviyorum. Ama birbirimizi aynı şekilde sevdiğimizi sanmıyorum. Ve... bence seni yanımda tutmak beni mahveder. Sana ve Kellan'a neredeyse ne yapmama neden olduğuna bir bak. Sana ve Kellan'a ne *yaptığıma* bak." Tekrar yastıklara baktı. "Bunların hiçbiri için kendimi asla affetmeyeceğim... ama birlikte kalsaydık çok daha kötü olabilirdi ve sanırım öyle de olacaktı."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu ve bana dönüp baktığında benzer gözyaşları onunkilerde de vardı. "Birlikte mi kaldık? Birlikte değil miyiz?"

Sertçe yutkundu ve gözyaşlarımın bir kısmını sildi. "Hayır, Ki- era... değiliz. Eğer düşünürsen, gerçekten düşünürsen, bir süredir birlikte değiliz." Başımı sallamaya başladım ama o korkunç gerçekleri anlatmaya devam etti. "Hayır... bunu inkâr etmeye çalışmanın bir anlamı yok. Her şey orada, Kiera. Yol boyunca bir yerlerde, sen ve ben birbirimizden uzaklaşmaya başladık. Birlikte olduğumuz zamanlarda bile, eskisi gibi birbirimize bağlanamadık. Bunun tek nedeni Kellan mı, yoksa bu zaten aramızda olacak mıydı bilmiyorum. Belki de o zaten gelmekte olan bir şeyi hızlandırdı."

Başımı tekrar salladım ama söylediklerini inkâr edemiyordum. Kafamda yankılanan tek şey "o haklı" idi ve bunu ona söyleyemezdim. Bizim sonumuz olacağı kesin olan şeyi onaylayamazdım.

Ona karşı çıkmaya çalışmam karşısında hafifçe gülümsedi. "Sanırım sonunda, zorunluluktan benimle kalırdın... ya da belki

Rahatlık. Belki de senin için güvendedim ve bunu hissetmeye ihtiyacın vardı." Tekrar yanağını okşadı. "Bilinmeyenden ne kadar korktuğunu biliyorum. Senin için... Ben bir tür güvenlik battaniyesi olmalıyım."

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzüldü ve hem kabul etmek hem de kabul etmemek istedim ama doğru tepkinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hangisi daha kötüydü? Kafamın karışıklığını anlamış gibiydi. "Şimdi anlıyor musun, bu benim için nasıl işe yaramıyor? Birinin güvenlik ağı olmak istemiyorum. Orada olmak istemiyorum, çünkü gitme fikrim çok... korkutucu."

Elini göğsüme, kalbimin üzerine koydu. "Birinin her şeyi olmak istiyorum. Ateş, tutku ve eşit şekilde karşılık bulan bir sevgi istiyorum. Birinin kalbi olmak istiyorum." Elini çekti ve ona baktı. Elini çektiğinde hissettiğim büyük kayıp karşısında hıçkırıklarımı tutarak ben de ona baktım. "Kendi kalbimi kırmak anlamına gelse bile," diye fısıldadı kalın aksanıyla.

Patlamaya hazır duygularla gerilmiş bir sesle, "Ne diyorsun Denny?" diye ciyaklamayı başardım.

Burnunu çekti ve ağır ağır parlayan gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü. "Avustralya'daki işi kabul ettim. Birkaç hafta içinde eve döneceğim, senin iyi olacağını öğrendikten sonra. Eve yalnız döneceğim, Kiera."

Sonra daha fazla kontrol edemedim. Sonra hıçkırdım. Sonra Denny ve kararan ilişkimiz hakkında hissettiğim her duygunun içime sızmasına izin verdim ve biliyordum... Haklı olduğunu biliyordum. Gitmeliydi. Mutluluğu başka biriyle bulmalıydı, çünkü benimle asla bulamayacaktı. İlişkimiz bu hale gelmişken olmazdı. Ona nasıl ihanet ettiğimle değil. Denny'nin vedasını dinlerken bile Kellan'ın nereye gittiğini merak ettiğim gerçeğiyle değil.

Denny'nin kolları dikkatlice bana dolandı ve beni sımsıkı kucakladı. Ben ona sarılıp ağlarken o da bana sarılıp ağladı. Beni hala sevdiğine ve irtibatta kalacağına söz verdi. Onun arkadaşlığını asla kaybetmeyecektim, bunun için çok fazla geçmişimiz vardı ama o benim yanımda olamazdı. Ben başka birini sevdiğim sürece olmazdı. Yapmadığıma dair onu temin etmek istedim. I

Ona sadece onu sevdiğimi ve sadece onunla birlikte olmak istediğimi söylemek istedim. Ama bu bir yalandı ve artık başkalarına ve kendime yalan söylemekten bıkmıştım.

Bana ne kadar sarıldı bilmiyorum. Günler gibi geldi. Çekip gittiğinde ona sıkıca sarılmaya çalıştım ama ağrı kesiciler etkisini gösterdiğinden ona tutunamayacak kadar halsiz ve uykuluydum. Bu bir tür sembolikti ve bundan nefret ediyordum. Yüzgeçlerim zayıf bir şekilde teninden aşağı süzülürken başımı öptü.

"Yarın seni kontrol etmek için geri geleceğim, tamam mı?" Başımı salladım ve dönüp gitmeden önce beni son bir kez öptü.

Kapı girişinde durup göremediğim bir yerde duran biriyle konuşmasını izledim. Önce bana sonra da o kişiye baktı. Birkaç yumuşak kelime söyledi ve sonra elini uzattı. Özür diliyor gibi görünüyordu. Kaşlarımı çattım, kafam karıştı ve ilaçların beni yorgun olduğu kadar sersemletip sersemletmediğini merak ettim. Denny bana son bir kez gülümsedi ve konuştuğu kişiye doğru döndü.

Gözden izledim ve gidişini görünce göğsüm sıkışmaya başladı. Bunun onunla yaşayacağımız acı dolu ayrılıkların sadece ilki olduğunu biliyordum, sonuncusu ve en acısı ise yine bir uçakla gidişini izlemek zorunda kalacağım son ayrılık olacaktı, ama bu sefer kalıcı olarak. Gözlerimi kapadım, bir an için geleceği ona kapatacak kadar aptalca bir şey yapmadığı için minnettar oldum. En azından Denny'nin teselli bulabileceği harika bir işi olacaktı. Ve sonunda onun da harika bir kadın bulacağını biliyordum. Tanrım, bu düşünceden nefret ediyordum. Ama haklıydı, ona yanlış nedenlerle tutunmuştum.

Yanağıma hafif bir dokunuş beni sıkıntılı düşüncelerimden uyandırdı. Denny'nin döndüğünü düşünürken Kellan'ın bana bakan masmavi gözlerini gördüğümde nefesim kesildi. Yüzü darmadağındı - dudağı kesilmişti ama iyileştiği için pembeydi, yanağında pembe bir çizgi vardı ve onu çevreleyen kötü mavi/sarı bir morluk ve iyileşen deriyi bir arada tutan birkaç ince ameliyat bandı vardı, sağ gözünün üzerinde de bantlanmış, iyileşmekte olan bir kesik vardı ve sol gözü o kadar morarmıştı ki neredeyse siyahtı. Tüm bunların yanı sıra alçıya alınmış kolu ve eminim ki birbirine bantlanmış birkaç kaburgasıyla birlikte, iki kez zorlanmış gibi görünüyordu.

Ama yine de onu gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. Gerçekten de yanımdaki sinir bozucu monitörden bunu duydum. Denny'nin az önce boşalttığı yere otururken gülümsemesi sıcak ve yumuşaktı. O anda fark ettim ki, odanın dışındaydı ve çıkarken Denny'yle konuşmuştu. Acaba konuşmamızı duymuş muydu, Denny'nin benden ayrıldığını biliyor muydu?

"İyi misin?" diye sordu usulca, sesi alçak, boğuk ve endişeyle sıcaktı.

"Sanırım," diye mırıldandım. "Ağrı kesiciler etkisini gösterdi ve kendimi binlerce kilo ağırlığındaymışım gibi hissediyorum ama sanırım iyi olacağım."

Biraz daha gülümsedi ve başını salladı. "Demek istediğim bu değildi. İnanın bana, buradaki her hemşireyle konuştum, durumunuzu biliyorum... ama iyi misiniz?" Gözleri kapıya kaydı ve gerçekten de Denny'den haberdar olduğunu anladım. Belki dinliyordu, belki de dinlemiyordu ama yine de biliyordu.

Ona bakarken yanağımdan bir damla yaş süzüldü. "Birkaç gün tekrar sor," dedim sessizce.

Başını salladı ve eğilip dudaklarımı usulca öptü. Yanımdaki aptal monitörün sesi biraz yükselince Kellan ona baktı ve usulca güldü. "Sanırım bunu yapmamalıyım."

Kendini geri çekerken yanağını hafifçe tuttum ve parmağımı gözünün altındaki morlukta gezdirdim. "İyi misin?"

Elimi nazikçe tuttu ve yüzünden uzaklaştırdı. "Ben iyi olacağım, Kiera. Şu anda bunun için endişelenme. Ben sadece senin... senin... olmadığına çok sevindim..." Yutkundu ve bundan başka bir şey söyleyemeyecek gibi görünüyordu.

Elimi iki elinin arasına aldı ve ben de alçısının altında kaybolan bileğinin derisini okşadım. "Sen ve Denny ikiniz de burada mıydınız?"

"Elbette, ikimiz de seni önemsiyoruz, Kiera."

Başımı salladım. "Hayır, yani ben uyandığımda ikiniz de burada aynı odadaydınız ve sakince konuşuyordunuz. Birbirinizi öldürmeye çalışmıyordunuz, değil mi?"

Alaycı bir şekilde gülümsedi ve gözlerini benden kaçırdı. "Bir kez yeterliydi." Tekrar bana baktı. "Birkaç gündür kendinde değilsin. Denny ve ben... birkaç kez konuştuk." Dudağını ısırmaya başladı ve canı yanmış gibi görününce durdu. "O ilk birkaç konuşma o kadar da sakın değildi." Uzanıp yüzümdeki saçların bir kısmını okşadı. "Senin için duyduğumuz endişe sonunda bu konuşmaları yumuşattı ve ne yapıldığından ziyade ne yapılacağı hakkında konuştuk."

Bir şey söylemeye başladım ama Kellan benden önce davrandı. "Bana Avustralya'daki işi kabul söyledi ve seni de yanında götürüp götürmeyeceğini sorduğumda... bana hayır dedi." Gözyaşlarım akmaya devam ederken yanağımı okşadı.

"Bugün benden ayrılacağını biliyor muydun?"

Başını salladı ve gözleri çok üzgün görünüyordu. "Yakında biliyordum. Sen uyandığında ve o bana baktığında... bunu mümkün olduğunca çabuk yapmak istediğini anladım." Gözlerini benden kaçırdı ve sesi iyice kısıldı. "Yara bandını yırt...."

Yerdeki bir noktayı uzun süre incelerken gözleri spekülatif bir hal aldı. Gözleri hâlâ yerdeyken konuştuğunda tekrar yüzüne uzanmaya başladım. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun, Kiera?"

İrkildim ve elimi bıraktım. Başım aniden darbenin hiçbir şey olmadığını hissetti, kalbim o yaradan daha çok acıyordu. "Planlarım mı? Bilmiyorum... Bilmiyorum. Okul... iş..."

Sen. istedim ama kulağa ne kadar korkunç geleceğini biliyordum.

Yine de duymuş gibiydi ve gözleri tekrar bana döndüğünde, mavi derinliklerinde bir soğukluk vardı. Daha önce onu incittiğimde birçok kez gördüğüm bir soğukluk. "Peki ya ben? Kaldığımız yerden devam mı edeceğiz? Beni terk etmeden önce... tekrar... onun için?"

Gözlerimi kapattım ve bedenimin bilinçsizliğe geri dönmesini diledim. Her şeyde olduğu gibi bedenim beni dinlemedi. "Kellan..."

"Bunu daha fazla yapamam, Kiera."

Sesindeki kalp kırıklığıyla gözlerimi açtım. Bana bakarken gözleri sulanmıştı. "O gece çekip gitmene izin verecektim. İstedğin buysa gitmene izin vereceğimi söyledim ve sen söylediğinde...."

Gözlerini kapadı ve iç çekti. "Ondan sonra Denny bizi bulduğunda ona yalan söyleyecek gücü bile kendimde bulamadım." Gözlerini açtı ve ellerimize baktı, başparmağı hâlâ tenimi okşuyordu. "Gerçeği duyduğunda bana saldıracağını biliyordum... ama ona karşı koyamadım. Onu o kadar kötü incitmişim ki, fiziksel olarak incitecek gücü kendimde bulamıyordum. Ve sonlara doğru... Sanırım..."

Gözleri bir an için odağını kaybetti ve kafası karışmış gibiydi, sanki kavga sırasında bir anlığına geçmişe gittiğini hatırlıyor gibiydi. Ona sarılmayı o kadar çok istedim ki başımdan daha çok acıdı. "Ona yaptıklarımız..." diye hafifçe başını salladı, o geceyi hatırlarken gözleri hâlâ odaklanmamıştı. "Tanıdığım en iyi adamdı, sahip olduğum gerçek aileye en yakın şeydi ve biz onu benim..." Gözleri bir an için kapandı, yüz hatlarında acı belirdi ve o zaman hatırladığını anladım, onu *kimin* dövdüğüne dair kafasında oluşan karışıklığı hatırlıyordu.

"Sanırım bana zarar vermesini istedim, bitirmesini istedim..." Sesi yumuşaktı ve o gece aklının nerede olduğunu, suçluluğunu ve acısını çok iyi anlatıyordu. Gözleri tekrar benimkilere döndü. "Senin yüzünden, sen hep onu seçtin. Beni hiçbir zaman gerçekten istemedin ve sen benim her zaman..."

Yutkundu ve başka tarafa baktı. "Yani... artık *seni* terk ettiğine göre, artık seçim senin olmadığına göre, seni anlıyor muyum?" Tekrar bana baktı ve öfke yine oradaydı. "Ben senin teselli ödülün müyüm?"

Ona bakarken ağzım bir karışık açık kaldı. Teselli ödülü mü? Pek sayılmaz. O asla ikinci sırada değildi, sadece korkmuştum. Tanrım, sadece korkmuştum.

Ağzımı açıp konuşmaya, ona yaptığım her şeyin korkudan kaynaklandığını söylemeye çalıştım. Onu pek çok kez kendimden uzaklaştırdığımı, çünkü aramızdaki sevgi seviyesinin benim için ürkütücü olduğunu, ona güvenmenin ürkütücü olduğunu, Denny'nin rahatlığını bırakmanın ürkütücü olduğunu. Yine de yapamadım. Ağır dudaklarım kelimeleri oluşturamıyordu. Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum... o otoparkta asla vedalaşmamalıydık.

Sessizliğimi anlayınca başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm." İç çekti ve başını tekrar öne eğdi. "Kiera... Keşke..." Başını kaldırdı ve bana baktı, gözlerindeki öfke yerini hüzne bırakmıştı. "Seattle'da kalmaya karar verdim." Gözlerini kapadı ve başını hafifçe salladı. "Evan'ın gruptan ayrıldığım için bana ne kadar saçmaladığına inanamazsın." Gözlerini açtı ve yüzümü inceledi, gözleri kulağımın yanındaki hassas noktada duruyordu. "Tüm bu karmaşa içinde grubumu hiç düşünmedim bile. Şehri terk etmeyi planladığımı öğrendiklerinde onları incittim." Başını üzüntüyle salladı ve ben söyleyecek ikna edici bir şey bulmakta zorlanırken iç geçirdi.

Sonunda yine usulca iç çekti ve "Özür dilerim" diye fısıldadı. Dudaklarımızı usulca birbirine değdirmek için tekrar eğildi. Hafifçe nefes vererek yanağımdan kulağıma doğru öptü. Monitör, vücudumun onun yakınlığına, kokusuna, hissine verdiği tepkiye ihanet etti ve kulağımın altındaki yumuşak noktayı öperken iç çekti. Biraz geri çekilerek başını benimkine yasladı. "Çok üzgünüm, Kiera. Seni seviyorum... ama bunu yapamam. Taşınmanı istiyorum."

Buna tepki veremedi, hıçkırarak hayır diyemeden, kalmak istediğimi, kalıp işleri yoluna koymaya çalışmak istediğimi söyleyemeden ayağa kalktı ve arkasına bile bakmadan odadan çıktı.

O gün ikinci kez kalbim kırıldı ve o kadar çok ağladım ki kendimi uyuttum.

Daha sonra uyandığımda dışarısı karanlıktı ve küçük odam hafifçe yanan ışıkların altında soluk, huzurlu bir yeşile bürünmüştü. Duvardaki tabloda kazlar V şeklinde dizilmiş, belki de kış için güneye uçarken resmedilmişti ve yanındaki beyaz tahtadan gece hemşiresinin adının Cindy olduğunu öğreniyordum. Vücudumu esnetmeye çalıştım ve hem uzun süre dinlenmiş kaslarımdan hoş bir rahatlama hem de başımdan sıkıcı bir ağrı aldım. Bitirdim

yanımdaki masanın üzerinde duran ılık su dolu bardağı aldım ve ayağa kalkmaya çalıştım. Kaslarım ilk başta işbirliği yapmayı reddetti. Uzun süre aynı pozisyonda kaldığım için kaskatı kesilmiş ve ağrıyordum ama sonunda galip geldim ve beynimdeki protestoyu bastırarak ayağa kalktım, kalp atışlarımı takip eden makinenin fişini çektim ve hareketli sehпасına bağlı serum torbasını da yanımda sürükleyerek banyoya doğru yol aldım.

Banyoya girdiğimde, taşındığıma pişman oldum. Berbat görünüyordum. Dalgalı saçlarım bukle bukle ve karmakarışık ve yüzümün sağ tarafı kaşımdan elmacık kemiğıme kadar korkunç bir siyah ve mavi renkteydi. Günlerce ağlamışım gibi hissettiğim için gözlerim kan çanağına dönmüştü ve yüzümde kalıcı bir terk edilmişlik ifadesi vardı.

Başardım. İki harika adamı başarıyla uzaklaştırmıştım. İkisine de zarar verme arzum, ikisine de zarar vermekle sonuçlandı. Denny'yi, onun karakterine o kadar aykırı bir şey yapmaya zorlamıştım ki, bunu düşünmekte bile zorlanıyordum. Kellan'a sertçe vururken yüzündeki ifade... Onun bu yönünün orada, derinlerde gömülü olduğunu ve bir gün patlamayı beklediğini asla tahmin edemezdım. Sanırım hepimizin düğmeleri, yeterince zorlandığında en sakın insanı bile çıldırtabilecek tetikleyicilerimiz var.

Ve Kellan, her zaman tutkulu olan, eğer onu bu kadar hırpalamamış olsaydım, Denny'nin patlamasına çok daha farklı tepki verirdi. Muhtemelen karşılık verirdi. Muhtemelen daha da kötü bir sonuçla. Ama her şey bana bağlıydı... bana ve benim birçok yanlış kararına ve kararsızlığıma.

Banyoyu ağırlı bir insanın kullanabileceğı kadar hızlı kullandım ve yatağıma geri döndüm. Bir topun içine kıvrılıp şimdi ne yapacağımı düşündüm. Aklıma bir şey gelmedi ve gözlerim acı ve yorgunluktan yavaşça kapandı ve tekrar uykuya daldım.

Gece boyunca kısa bir süre uyandım, hemşire Cindy, soramayacak kadar uyku sersemi olduğum için öyle tahmin ediyorum, hayati değerlerimi kontrol etti ve beni sinir bozucu bipleme makineme yeniden bağladı. Ertesi sabah parlak ve neşeli Susie dönene kadar tam olarak uyanamadım.

"İşte burada, tatlım. Oh, ve o da uyandı. Harika!" Hayati değerlerimi kontrol etmek için yanıma geldi ve ağrılarım için bana birkaç hap verdi.

bugün biraz daha iyiydi. Yine de tombul, neşeli kadını zar zor fark ettim, çünkü gözlerim esas olarak yanındaki kadının güzel görüntüsüne odaklanmıştı.

"Selam abla," diye fısıldadı Anna yatağın ayak ucunda otururken. Uzun saçları geleneksel siyaha yakın, parlak lüksüne geri dönmüştü ve sevimli bir şekilde yüksek bir at kuyruğu yapmıştı. Giydiği kazak kraliyet mavisiydi ve tüm muhteşem kıvrımlarını ortaya çıkaracak kadar dardı ve ilk kez onun yanında ne kadar sade görüldüğüm umurumda değildi. Tek önemseydiğim sevdiğim birinin burada benimle olmasıydı.

Hemşire işine devam ederken gözlerim yaşardı. Kapıdan çıkmadan önce "öğle yemeği bir saat sonra ve bugün yemek yemeyi denemelisin" gibi bir şeyler mırıldandığını duyduğumu . Zihnim bir an için neredeyse öğle yemeği vakti olduğunu fark etti ve sonra tekrar Anna'ya odaklandı, hala bana mükemmel yeşil ama üzgün gözlerle bakıyordu.

Tam ona burada ne aradığını soracaktım ki, usulca konuştu: "O çocuklar seni çok fena benzetmişler, değil mi?" O zaman her şeyi biliyor olması gerektiğini düşünerek irkildim. Başını hafifçe salladı ve sonra iç çekerek ayağa kalktı ve bana sarıldı. "Gerçekten, Ki- era... Ne düşünüyordun? Bir kavganın arasına girmek mi?"

Hıçkırıklarımı tutamadım ve "Belli ki... değildim" diye mırıldandım.

Bir süre bana sarıldı ve sonra yanımdaki yatağa girerek serum takılı olmayan tarafıma sokuldu. Elimi sıkıca tuttu ve başını omzuma koydu. "Bundan sonra senin yerine düşünmek için buradayım," diye mırıldandı omzuma ve ben de onun yorumuna yumuşak bir şekilde gülümseyerek sıcaklığında rahatladım.

"Seni seviyorum kardeşim ve burada olduğun için çok mutluyum... ama burada ne yapıyorsun?" Umarım bu samimiyetsizce gelmemiştir. Onu gördüğüm için gerçekten çok heyecanlıydım.

Bana bakmak için geri çekildi. "Denny. Kazadan sonra aradı." Bana bakarken gözleri kısıldı. "Annemi ya da babamı değil de beni yakaladığı için şanslısın. Kırık kığın şimdiye uçakla eve dönmüş olurdu."

Bu düşünceyle tekrar ürperdim. Hayır, muhtemelen arkadaşlarımın bunu hiç bilmemesi daha iyiydi. "Peki, orada bir işin falan yok mu?"

Bana bir kaşını kaldırdı. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" Başımı hayır anlamında sallamaya ve onu yanımda tutmak için kolunu tutmaya ki kıkırdadı. "Hayır... İki iş arasında kaldım. Dürüst olmak gerekirse, sanırım annem bir süreliğine kanepesinden kalkmama sevinecek ve iş bulmak için kendine zarar veren kız kardeşimle Batı'dan daha iyi bir yer olabilir mi?"

Söyledikleri yavaş kafamda yer ederken bana gülümsedi. "Bekle... Seattle'da mı kalıyorsun?"

Omuz silkti ve sonra başını tekrar omzuma koydu. "Ben sadece senin aptal kıçının iyi olduğundan emin olmak istiyordum ama sonra kalacak bir yere ihtiyacın olduğunu duydum ve belki burada bir iş bulabilirim ve oda arkadaşı olabiliriz diye düşündüm. En azından okulun bitene kadar." Şaşırtıcı derecede güzel ve eğlenceli bir ifadeyle bana baktı. "Sence Hooters eleman arıyor mudur? Bahse girerim oradakiler çok iyi bahşiş veriyordur."

Kaprisli kız kardeşime gözlerimi devirdim ve sonra ona diktim. "Kalacak bir yere ihtiyacım olduğunu nereden bildin? Kellan bunu bana daha dün söyledi..."

Yüzü karardı ve far ışıklarına yakalanmış bir geyik gibi göründü, far ışıklarına yakalanmış acı verici derecede çekici bir geyik. "Kahretsin. Bunu düşünmemem gerekiyordu. Kahretsin, çok kızacak." Tekrar omuz silkti. "Oh iyi." Yastığa geri oturdu ve ben de ona daha yakından bakmak için döndüm, neden bahsettiğini merak ediyordum.

"Aşağıda Kellan'a rastladım. Bana neler olduğunu anlattı. Senden gitmeni istediğini söyledi." Yine kaşlarını kaldırdı. "Bok gibi görünüyor bu arada. Seksi ama yine de bok gibi. Bunu ona gerçekten Denny mi yaptı?"

Hiç düşünmeden başımı salladım. "Kellan hâlâ burada... hastanede mi?" Beni başından savdığını ve evine gidip bir şişe Jack ve belki de bir ya da iki kızla oturduğunu düşündüm.

İçini çekti ve saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmakları yüzümün bir kısmını kapladığını bildiğim iğrenç morluğun üzerinde duruyordu. "Sana deli gibi aşık, Kiera. Hastaneden ayrılmıyor. Alt katta dolaşıp kahve içiyor ve durumunun değişip değişmediğini öğrenmek için bekliyor." Elini kaldırdı ve yastığın üzerinde yanağının altına sıkıştırdı. "Hatta ben geldiğimde buradaki hemşirelerden bazıları onun hakkında konuşuyordu. Görünüşe göre, epeyce kişiyi büyülemiş ve arada bir buraya geldiğinde ona senin hakkında bir şeyler anlatıyorlar." Gözlerini devirdi. "Hemşire odasında ciddi bir ezilme yaşıyor."

Bunun üzerine kızardım ve dönüp tavana baktım. Hastanede nerede olabileceğini hayal etmeye, aramızdaki mesafeye rağmen onun sıcaklığını hissetmeye çalıştım. Tek hissedebildiğim kafamdaki donuk ağrı ve kalbimdeki daha büyük acıydı. "Buraya geri gelmeyecek... değil mi?"

Anna derin bir iç çekti ve ben tekrar dönüp neredeyse parlayan gözlerine baktım. "Hayır," diye fısıldadı. "Bunun çok zor olduğunu söyledi. Biraz zamana ihtiyacı varmış." Kaşlarını fazla sevimli bir şaşkınlık ifadesiyle çattı. "Bir dakikaya ihtiyacı olduğunu söyledi." Omuz silkti, sanki bunu anlamamış gibiydi.

Gözlerimi kapattım. Kapattım. Kurallarımız... bir molaya ihtiyacı vardı... benden. Bu sefer onu ne kadar incitmişim? Sonunda benden uzak duracak kadar kötü... bir nevi. İki erkeği kendimden uzaklaştırmanın yalnızlığıyla ürpermiş olsam da, bana hâlâ biraz yakın duracak kadar değer vermesi içimi ısıttı.

Kız kardeşimin sesiyle gözlerimi açtım; ilk kez tamamen ciddiydi. "Gerçekten, aklından ne geçiyordu Kiera... iki erkekle birlikte olmak mı?" Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılırken sesi bir an için ciddiyetini kaybetti. "John ve Ty fiyaskosundan hiç mi ders almadın?"

Onun kısa aşk üçgenine gülümsedim ve sonra kendiminkini hatırlayarak kaşlarımı çattım. "Bunu kesinlikle planlamamıştım, Anna. Ben sadece... Ben..." İçimi çektim ve gözlerimin yaşardığını hissettim, "...bunalmıştım."

Beni kendine yakın tuttu ve başımı öptü. "Sen tam bir aptalsın, Kiera." Ona bakmak için geri çekildim, kızgınlığım muhtemelen yüzümden okunuyordu ve o da bana eğlenerek sırıttı. "Elçiye zeval olmaz. İşleri ne kadar berbat ettiğinin farkında olmalısın." Neredeyse vurgulamak için başıma dokundu.

Alçakgönüllülük içimde yuvarlandı ve gözlerimi tekrar kapattım. "Biliyorum... Ben bir aptalım."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlarken bana sarıldı. "Sen hala benim küçük kız kardeşimsin ve seni hala seviyorum." Ben omzunda ağlarken iç çekti. "Sana her zaman insanlarla değil kitaplarla ilgilenmeni söyledim. İnsanlar sana göre değil."

Bunu Kırık Kalpler Kraliçesi söylüyor, diye düşündüm, biraz haksızca.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, bana bakmak için geri çekildi. "Örnek bir insan olduğumu falan söylemiyorum ama en azından ben erkeklere hiçbir şey vaat etmedim. Ve ikisine de söz verdin, değil mi?"

Suçluluk ve keder dolu bir hıçkırık içimi doldururken başımı salladım ve ellerimi yüzüme götürdüm. Bana sarıldı ve sırtımı ovdu. "Sorun yok... her şey yoluna girecek. Daha çok gençsin. Genç ve deneyimsizsin ve Kellan her şeyden daha seksi."

Biraz sertleştım ve başımı sallayarak ona baktım. Benim için araya girdi. "Biliyorum... bundan daha fazlasıydı. Onun yumuşak tarafını fark ettim. Melankoliyi, saklamaya çalıştığı acıyı, müziğindeki niyeti fark ettim. Sanırım oldukça derin biri. Oldukça duygusal olduğunu tahmin ediyorum ve ona karşı koymanın oldukça zor olduğunu tahmin ediyorum."

İçimi çektim ve ona yaslandım, en azından bunun onun görünüşüyle bir ilgisi olmadığını anladığı için mutluydum... gerçekten değil. Sırtımı okşadı ve yine her şeyin gireceğini fısıldadı. Uzun bir süre sessiz kaldık, ta ki sonunda iç çekip benden uzaklaşana kadar. "Ziyarete geldiğimde benden nefret etmiş olmalısın." Başını yastığın üzerinde hafifçe salladı. "Kellan'ın her yerinde ben vardım."

Ağzımı açtım ve Kellan'la onun hakkında en kötü şeyleri söylediğim o korkunç ziyareti hatırlayarak, ilk seferinde hiçbir şey çıkmayınca konuşmak için tekrar denemek zorunda kaldım. "Hayır," diye fısıldadım sonunda. "Senden asla nefret etmedim. Ondan nefret ettim." Bana tuhaf tuhaf baktı ve ben de açıklamama devam ettim. "Beni ikinizin birlikte yattığınıza inandırdı."

Gözleri büyüdü ve sonra biraz ateşli baktı. "O ne?" Ses tonu yüzüyle birlikte yeniden gevşedi. "Bekle... Bu yüzden mi benimle bu kadar uzun süre konuşmaktan kaçtın? Tanrım, havaalanında Denny'nin poposunu avuçladığım için seni gücendirdiğimi ."

Ona kıkırdadım ve bazı şeylere hâlâ gülebildiğim için rahatladığımı hissettim. "Hayır, bu komikti." Onun mükemmel zümrüt gözlerinin bana bakmasını izlerken iç çektim. "Kellan'a kızma. O incinmişti, kızgındı ve bana işkence etmek istiyordu. Sen sadece en kolay yoldun. Çok sonrasına kadar Griffin'le yattığını bilmiyordum." Geri çekildim ve gözlerimi ona diktim. "Griffin... gerçekten mi?"

Dudağını ısırdı ve biraz ciyakladı. "Tanrım, sonunda sana bu hikayeyi anlatabileceğim. Ölmek üzere olduğumu biliyorsun, değil mi?" Bana her şeyi anlatmaya devam ederken üç ton kırmızı kızardım... ve tanrım, o gece yaptıkları *her şeyi* kastediyorum. Sonunda biraz ağrıdı ama zayıf bir gülümsemeyi başardım. İçini çekti ve bana sarıldı. Bir süre sonra, "Bana neler olduğunu anlatmış olsaydın Kellan'a asla dokunmazdım, biliyorsun değil mi?" dedi.

İçimi çektim ve ona tekrar sarıldım. "Biliyorum... Neden bir şey söyleyemediğimi anlıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır... şey, belki." Başımı öptü. "Seni seviyorum, Kiera."

Öğle yemeğim gelene kadar bana sarıldı, sonra neşelendi ve bizim için bir iş ve bir daire bulmak istediğinden bahsetmeye başladı, deniz manzaralı şirin bir şey. Tatsız jölemi yemeye başlarken içimi çektim. Seattle'daki herkes içinde kız kardeşim gün batımına kadar hem bir iş hem de bir daire bulabilirdi. Başımı öptü ve iyi haberler aldığında döneceğini söyledi. Gerçekten de her an dönmesini bekliyordum.

Öğle yemeğinden sonra daha fazla uyudum ve hemşire beni kontrol ettiğinde uyandım, sonra tekrar uykuya daldım. Uykunun kazanın bir yan etkisi mi, bana verdikleri ilaçların etkisi mi, yoksa şu anda hayatımla uğraşmak istemediğimin ezici gerçeği mi olduğundan emin değildim.

Ama hayat beni tam olarak yalnız bırakmıyordu. Denny o akşam geri geldi ve biraz daha iyi, yani en azından daha bilinçli göründüğümü görünce kısa bir süre gülümsedi.

"Hey." Dudaklarımı öpecekmiş gibi eğildi, sonra neden öpmemesi gerektiğini hatırlar gibi oldu ve onun yerine alnımı öptü. Alışkanlıklar... onları kırmak çok zor olabiliyor.

Bu sefer yanıma değil, yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Kendinden uzaklaştığı, ikimizin de geleceğini bildiği son molaya hazırlandığı hissine kapıldım. Gözleri yüzümdeki oyalanırken, yarı önemli şeylerden konuşuyorduk - nefret ettiği işine son vermişti, ailesi eve döneceği için heyecanlıydı, onunla gelmeyeceğim için üzgündü ve arabasını göndermeye parası yetmediği için bana bırakıyordu.

Bu son bilgi beni ürküttü ve hızla ağlayan yüzüme baktı. "Ona iyi bakacağını biliyorum, Kiera." Aksanı sıcak ve yumuşaktı ve bir an için, sadece bir an için, o hala orada otururken onu özledim.

Önemli şeylerden bahsetmek istedim - kazadan, bana her baktığında hissettiğini bildiğim suçluluktan, ona her baktığımda hissettiğim suçluluktan, artık farklı türde bir aşk olsa da aramızda hala hissettiğim aşktan, ilişkiden...

Ama yapmadım. Çok yorgundum, çok güçsüzdüm ve beni yavaş yavaş deliliğe sürükleyen o lanet olası bipleyen monitöre bağlıyken başka bir yürek parçalayıcı konuşmayı kaldıramazdım. Bunun yerine, sadece yarı önemli konular üzerinde durduk. Ona Anna'nın her şeyi bırakıp benimle birlikte buraya taşındığını ve şu anda iş ve daire aradığını anlattım. Kısa sürede bir şeyler bulacağı konusunda benimle hemfikir görünüyordu.

Anna'nın yanına taşınmaktan bahsettiğimde kaşları kalktı ve Kellan hakkında soru sormak istediğini anladım. Aralarında ne konuşmuş olurlarsa olsunlar, Kellan ona benden ayrılmak istediğini söylememiş ya da o sırada kendisi de bilmiyor olmalıydı. Benden de ayrılacağını. Denny yine de sormadı. Belki de an- swer'ımdan çok korkuyordu. Belki de ona Kellan'la gerçekten birlikte olduğumuzu söyleseydim, kalmak için çok istekli olacaktı.

artık hiçbir şey değildi. Belki de bunu kendisine soracak kadar umursamıyordu.

Anna akşamın ilerleyen saatlerinde gelene kadar Denny benimle kaldı. Ona çekingen bir şekilde sarıldı, bu ilk başta kafamı karıştırdı; Anna genellikle sevgisini daha abartılı gösterirdi. Ama yüzüme baktığında anladım. Beni incitmişti ve bu da onu Anna'nın gözünde birkaç basamak birden düşürmüştü. Bu konuyu onunla konuşmalıyım, çünkü teknik olarak beni incitmeye çalışmıyordu ve benim aptalca davranışlarımdan dolayı gerçekten suçlanamazdı. Onun da dediği gibi, aptal olan bendim.

Bana dönerek yeni dairemizden ve Hooters'daki yeni işinden bahsederken adeta parlıyordu. İçimi çektim ve yaşlı adam onun göğüslerine bakmaktan vazgeçmediği ve restorana her uğradığında ona bedava bir tabak sıcak kanat vaat ettiği için mekanı çalmasını dinledim. Bu onun için anlaşılmayı oldukça mühürledi. Yine, kız kardeşimin erkeklere yaptırabildikleri.

Denny sessizce ikimize de veda etti ve ayrılmadan önce alnımdan tekrar öptü, gözleri yüzümün yaralı tarafından hiç ayrılmadı. Kapının eşiğindeyken ve kalbimde o tanıdık sıkışmayı hissederken, kız kardeşimin "bekle" dediğini duydum ve onunla birlikte dışarı çıktı. Ne konuştuklarını bilmiyordum ama yirmi dakika kadar dışarıda kaldılar. Geri döndüğünde, sorduğumda kız kardeşim sadece gülümsedi. Meraklıyım ama yorgundum, oluruna bıraktım. Belki aralarındaki sorunları çözmüşlerdi ve ablam ona daha iyi davranacaktı. Yaralarım gerçekten onun suçu değildi.

Kız kardeşim saatlerce daha kaldı ve sonra huzursuz görünüyordu, ona gitmek... sosyalleşmek istiyorsa sorun olmadığını söyledim. Şeytani bir şekilde sırtıttı ve bana yarın öğleden sonra döneceğini söyledi. Griffin'i ziyaret edeceğinden oldukça emindim. Garip bir şekilde ona çekici gelmesine sevindim, ama gerçekten anlamadım. Ve şimdi kafamdaki görüntüye eşlik edecek korkunç derecede açıklayıcı bir görselim vardı.

Ertesi öğleden sonra geri geldi ve bana muhtemelen uzun geceleri hakkında her şeyi anlattı. Griffin'e bir şey vermem gerekirse, o da dayanıklılığydı. Bir süre sonra başka arkadaşlar da ziyarete geldi. Matt ve Evan durdular ve her biri bana kısaca sarıldı. Biraz rahat görünmüyorlardı ama görünerek destek olmak istediler. Evan özellikle suçlu görünüyordu, sanki orada olması gerektiğini düşünüyordu ya da

Denny ya da öyle bir şey. Giderken ona yanlış bir şey yapmadığına dair güvence verdim. Kellan ve benim istediğimizi yaptı ve biz de onu hiçbir şeyden sorumlu tutmadık. Başını salladı ve mutlu, oyuncak ayı yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, beni kucaklayabildiği kadar kucakladı ve iyi olduğuma sevindiğini fısıldadı.

Jenny ve Kate vardiyalarından önce birlikte geldiler ve Jenny hâlâ morarmış olan yüzüme bakarken gözleri doldu. Bana sıkıca sarıldı ve iyi olduğuma çok sevindiğini, iş yerindeki herkesin iyi olduğuma sevindiğini ve herkesin endişeyle bara dönmemi beklediğini defalarca tekrarladı.

Sarılmaktan vazgeçtim ve bir damla gözyaşının daha yanağından aşağı süzülüşünü izledim. "Jenny... Pete'e geri dönemem."

Bunun üzerine mavi gözleri büyüdü. "Ama... neden olmasın, Kiera?"

Gözlerim nemlendi. "Yapamam... Onun etrafında olamam..."

İçerideki herkes kimi kastettiğini anlayınca oda gerçekten sessizleşti. Kate ve Jenny kendi aralarında bakıştılar ve ben de Kellan'ın hâlâ burada olup olmadığını, Kate ve Jenny'nin de kız kardeşim gibi onunla aşağıda karşılaşp karşılaşmadıklarını merak ettim. Kate'in gözlerindeki ifadeye ve Jenny'nin yüzündeki çatık kaşlara bakarak öyle olduğunu anladım.

Jenny'nin daha fazla tartışmaya girmemesi benim için bu şüpheyi doğruladı. "Nereye gideceksin?"

Gözyaşlarım sonunda kendi yanaklarımdan aşağı süzülürken başımı salladım. "Bilmiyorum. Yarı iyi bir garsona ihtiyacı olan birini tanıyor musun?"

Hüzünle gülümsedi ve bana sarıldı. "Yarı iyiden daha iyisin. Etrafa soracağım. Sensiz hiçbir şey eskisi gibi olmayacak Kiera... olmayacak işte."

Övgüsüne layık olmadığımı hissederek sadece başımı sallayabildim ve ona sarıldım. Bana bakmak için geri çekildi ve gözyaşlarını silerek, "Birlikte çalışmıyoruz diye artık arkadaş olmayacak değiliz, değil mi?" dedi.

Başımı salladım ve kendi gözyaşlarımı sildim. "Kesinlikle."

Griffin, Jenny ve Kate gittikten biraz sonra geldi ve bu beni biraz şaşırttı. Tabii ki, sanırım başka bir şeyden çok Anna'yı almak için oradaydı. Bana sarıldı... ve bir şeyler hissettirdi, ama aslında sarılmayı olmasa da duyguyu takdir ettim. Kıçını tokatlayan kız kardeşim, elleme için onu alaycı bir şekilde azarladı. Masum numarası yaptı ve onu mide bulandırıcı bir Fransız öpücüğünün içine çekti. Şakacı bir şekilde birbirlerine sarıldılar, vedalaştılar ve Griffin'in deyişiyle "yeni daireyi vaftiz etmeye" gittiler. Bana tahsis edilen odanın dışında kalmaları için dua ettim.

Onlar gittikten sonra doktorum bana bir göz attı ve durumumdan memnun kalarak hemşirelere o lanet makineyi kapattırdı ve beni serumdan ayırdı. Cansız bir akşam yemeği yerken, doktorun beni ikna etmeye çalıştığı gibi kendimi toparlanmış hissetmeyi diledim. Yemekten sonra Susie beni tekrar kontrol edip yalnız bıraktığında odanın sessizliği üzerime çöktü.

Mekân tamamen aydınlıktı ama dışarıdaki kış gecesinin karanlığı geniş pencereden içeri sızıyor gibiydi, sanki o karanlık benim sıcaklığımı ve ışığımı çalıyordu. Saatlerce o neşe çalan pencerelere baktım, karanlığın kalınlaşmasını ve derinleşmesini izledim. Titredim ve yorganı üzerime daha sıkı çektim. Kendimi çok üşümüş ve yalnız hissediyordum. Suçluluk ve pişmanlık etrafımı sarmış, kafamın yumuşak noktasını sıkıştırıyordu. Tam bu şekilde nasıl kalacağımı düşünürken, yumuşak bir aksan kapı aralığından benimle konuştu.

"Selam. ?"

Gözlerimi pencereden ayırdım ve düştüğünü fark etmediğim bir damla yaşı yanağımdan sildim. Kapımın pervazına yaslanmış Denny'ye baktım. Bir süredir beni izliyormuş gibi kollarını göğsünde ve ayağını kaldırmıştı. Bana usulca gülümsedi, genellikle kalbimi aydınlatan o şapşal sırıtışının daha küçük bir versiyonuydu bu. Bugünse gözyaşlarımın daha sert akmasına neden oldu.

Anında bana doğru bir hamle yaptı ve sonra yatağımın yarısında durdu, yüzünde parçalanmış bir ifade vardı. Tekrar kapıya baktı ve gözyaşlarımın arasından puslu bir figürün açıklıktan geri adım attığını gördüm. Sulu görüşümden cesedi seçemiyordum ama kim olduğunu biliyordum. Biliyordum.

Kellan buraya geri gelmişti ve benden uzak durmaya çalışıyordu. Daha önce olduğu gibi, dokunmama politikasına geri dönmüştük. Ama şimdi durum daha kötüydü, artık görüş yasağımız da vardı.

İçimden bir hıçkırık koptu ve bu Denny'nin aklını başına getirmiş gibiydi. Yatağımın birkaç adım ötesine geçip yanıma oturdu ve elimi tutup kendi elinin içine aldı. Bu basit bir dokunuştı ve üzgün olduğumda ondan görmeye alıştığımın çok daha arkadaşçaydı, ama bana verebileceği tek şeyin bu olduğunu biliyordum ve elini sıktım, ondan alabileceğim teselliği aldım.

"Ağlama, Kiera... Sorun yok."

Burnumu çektim ve sakinleşmeye çalıştım, yanımdaki bu güzel adamın *beni* teselli etmesinden nefret ediyordum... kırdığım kişi o olmasına rağmen. Bu haksızlık gibi görünüyordu. Bağırıp kızmalı, bana fahişe demeli ve bir daha yüzüme bakmamak üzere çekip gitmeliydi. Ama Denny öyle biri değildi. Sıcak, sevecen ve nazikti, neredeyse hatasızdı. Ve gözlerinin yaramdan hiç ayrılmayışından anladığım kadarıyla, buradaki varlığının büyük bir kısmının beni incittiği için büyük bir suçluluk duymasından kaynaklandığını biliyordum.

Sessizce birbirimizi izlerken gözyaşlarımı yuttum. Elinin sıcaklığı beni sakinleştirdi ve sonunda hıçkırmadan ona bakmaya başladım. Gözyaşlarım kuruduktan sonra tekrar gülümsedi.

"Yeni evini gördüm," dedi sessizce. "Bence beğeneceksin. Ablan iyi bir zevke sahip."

Bunun üzerine başımı eğdim. "Gördün mü?" Başını salladı ve ben de elini daha sıkı tuttum. "Dün Anna'yla ne konuştunuz?"

Yere baktı ve başını salladı. "Seni incittiğim için bana biraz kızgın," diye başını kaldırdı. Gözleri bir an için perili baktı ve devam etmeden önce yarama kaydı. "Bana iyi küfretti." Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Bazı zamanlar ağzı çok bozuk oluyor." Bunun üzerine gülümsedim ve o da gözlerini uzun zamandır görmediğim kadar canlandıran samimi bir şekilde gülümsedi.

"Her neyse, tatmin olduktan sonra eşyalarını taşımak için benden yardım istedi. Benim de eşyalarımı taşımam gerekiyordu," diye omuz silkti, "ona yardım edebileceğimi söyledim. Bu gece hepsini hallettik ve Anna Griffin'den, Kate'den, Jenny'den... yani gerçekten bir şeyi olan herkesten biraz mobilya aldı." Çekingen bir tavırla elini uzatıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Gitmeye hazırsın."

Gülümsemeye çalışırken bunda iyi bir şey görmeye çalıştım ama hissettiğim tek şey, işler karışana kadar bana keyiften başka bir şey vermeyen bir evden uzaklaştırılmanın verdiği acıydı. Denny melankolimi anlamış gibiydi ve elini çekip tekrar kucağına koymadan önce yanağımı bir kez nazikçe okşadı.

"Peki ya siz? Burada olduğun sürece nerede kalacaksın?" Sonunda sesim biraz titreyerek sordum.

"Sam'le kalıyordum. Bana karşı çok nazikti. Birkaç gündür onun kanepesinde yatıyorum." Bir elini saçlarında gezdirdi ve bana çarpık bir şekilde sırtıttı. "Orada Kellan'la kalamazdım. Ona karşı sabrım bir yere kadar."

"Neden siz...?" Sorumun havada kalmasına izin verdim, ilişkiyle ilgili öfkesine atıfta bulunmak istemiyordum. Muhtemelen her zaman orada, yüzeyin altında olmadığından değil.

Yine de peşini bırakmadı. "Biz neden neyiz? Birbirimizi öldürmüyor muyuz? Çılgılık atmıyor, bağırıyor, devam etmiyoruz? Neden medeniyiz?"

Omuz silktim ve yüzümü buruşturdum. Bir an bana baktı ve gözlerinde o öfkeyi gördüğümü sandım ama emin olamadım. Tekrar konuştuğunda sesi kontrollüydü ama aksanı kalındı. "O gece seni öldürebilirdim... ve o kâbusu düşünmek bile istemiyorum. Ama... yaptığım şeye rağmen, her şey benim için olduğundan çok daha kötü olmalıydı. Ve olmamasının sebebi de Kellan."

Kafamı eğdim, kafam tamamen karışmıştı. "Ben..."

İç çekti ve yüzü yumuşadı. "Biliyor musun, onunla birlikte yaşamayı hiç düşünmedim. Kadınların onu ne kadar çekici bulduğu hakkında. Okuldayken bile bir kıza bakar ve da..." O

Yüzümün biraz ısındığını hissederken tekrar iç çekti. "Onun senin için ne kadar cazip olabileceğini hiç düşünmedim bile. Sadece bunun önemli olacağını hiç düşünmedim, çünkü aramızdaki şey çok..." Gözyaşları anında benimkileri tekrar doldururken gözlerini kapattı. O anda, ona yaptığım şey için kendimden tamamen nefret ettim. Yanağına dokunmak için boştaki elimi uzatmaya başladım ama durdum ve gözlerini açtığında elimi tekrar kucağıma bıraktım. Sakin bir şekilde bakışlarımı üzerinde tuttu. "Bir kez anladığımda... onunla asla rekabet edemeyeceğimi biliyordum."

Söyledikleri karşısında gözlerimi kırıştırdım ve kaşlarımı çattım. Kellan'la yarışmak mı? Hiç gerekmedi. Onu hep istemiştim. Belki de bir parçam istemedi? Şaşkın bakışımı fark etti. "Bir şeyleri bir araya getirmeye başladığımda -gördüğüm bakışları, görmezden geldiğim dokunuşları, ne kadar uzaklaştığını, o yokken ne kadar çaresiz olduğunu- seni kaybedeceğimi biliyordum, eğer henüz kaybetmediysem. Onun karşısında hiç şansım olmadığını biliyordum..." gözlerini devirdi ve başını hafifçe sallayarak yatağındaki çarşaflara baktı, "...büyük olasılıkla Kuzeybatı Pasifik'teki en çekici adam."

"Denny... Ben..."

Sözümü kesti. "Bunun için ona çok kızmıştım." Önce bana, sonra da hâlâ benimkilerden birini tutan ellerine baktı. "Sanki onun cazibesine karşı koyamayacağını biliyordum, bu yüzden ona kalmıştı... ve başarısız oldu." Gözleri yukarı bakarken ben de aşağı bakmaya başladım ve tam ortada buluştuk. "Sanırım bu yüzden ondan havaalanında senden uzak durmasını istedim. Yoldan çıkacağını düşünmemiştim, gerçekten... Sana güvenmiştim, ama sadece o mesafesini korursa." Omuz silkti. "Peşinden gittiği her kızı elde ediyor ve gerçekten denerse seni de elde edeceğini biliyordum ve bununla rekabet edemezdim."

"Öyle değildi, Denny." Daha fazla karşı çıkmak istedim ama söyleyecek pek bir şey yoktu. Denny'ye Kellan'la aramızda olan neredeyse her şeyi benim başlattığımı söyleyemezdim. Kellan'ın öfkesini hak etmediğini, çünkü onunla teması benim başlattığımı... ve onun zaten aşık olduğunu. Denny gittiğinde ne kadar iyi niyetle yola çıkmış olursam olayım, bir yerlerde yoldan çıkmıştım, hatta asıl yoldan çıkmadan önce bile.

Ve daha da kötüsü, ben de aşık olmuştum. Artık ona ne zaman aşık olduğumdan bile emin değilim. Belki de o ilk garip karşılaşmamızdı.

Koridorda, onun kollarında ilk kez ağladığım an olabilir, bana güzel olduğumu söylediği an olabilir ya da beni hala etkileyen o derin şarkıyı ilk kez duyduğum an bile olabilir. Kesin olarak bildiğim tek şey, aşık olduğumdu. Delicesine aşık olmuştum ve Denny'nin gözlerinin tarifsiz bir acıyla parlamışını izlerken bu acı şimdiki acıma eklendi.

"İkinizi otoparkta gördüğümde... aslında aranızdaki paslaşmayı gördüğümde... ondan çok nefret ettim. Benden aldığı şeyden nefret ettim. Sana hayranlarından biriymişsin gibi davrandığı için onu bitirmek istedim." Başını salladı ve itiraz etmeye çalıştığımda sözümü kesti. "Onun aşık olduğu hiç aklıma gelmedi. Senin aşık olduğun hiç aklıma gelmedi. Seni suçlamak hiç aklıma gelmedi. Seni bir kaideye oturtmuştum..."

Başımı salladım ve yere baktım, gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, dökülmekle tehdit ediyordu. Bir kaide üzerinde durmaya layık değildim ve bunu söylediğinde gözlerinde gördüğüm bakıştan... Belki de şimdi aynı fikirde olduğunu düşündüm. Sessizce ve kendimi çok aptal hissederek beni farklı görmesi gerektiğini onayladım. "Öyleydik. Aşıktık... ve ikimiz de seni asla incitmek istemedik."

İç çekti ve başını öne eğdi. "Biliyorum. Sanırım artık bunu biliyorum." Parmaklarını elimin yan tarafına sürttü, düşünürken bilinçaltında deride desenler çiziyordu. Sonunda tekrar konuştu. "Kavga... sanki..." Tekrar bana baktı. "Kendimin dışındaymışım, kapatamadığım korkunç bir film izliyormuşum gibi hissettim. Ne söylediğimi ya da ne yaptığımı hatırlamıyorum bile. Sanki bir saniyeliğine bedenimden uzaklaşmış gibiydim."

Başımı salladım ve onu sürüklediğim şeyden nefret ederek başka tarafa baktım. Gergin aksanını duyunca ona bakmak için geri döndüm. "Tek hissettiğim nefretti. Tek görebildiğim kırmızıydı." Konuşurken gözleri benimkileri aradı, ara sıra asla unutmasına izin vermediği yarasına kayıyordu. "Vücudumun yaptığı hiçbir şeyi kontrol edemiyordum. Sadece onu incitmek istedim." Tekrar iç çekti ve tavana baktı. "Sanırım delirmiş olabilirim."

Gözlerini kapattı ve başını salladı. "Her şeyimi kaybedebilirdim... *her şeyimi*." Gözlerini yeniden açtı ve yüzündeki hüznü ifadeye kaşlarını çattım. "Şu anda saldırı suçundan kelepçeli olmamamın sebebi Kellan."

Ağzım bir karış açık kaldı ve kaşlarım öyle bir çatıldı ki başım ağrıdı. Koyu renk gözleri şaşkın yüzüme baktı. "Onu eşek sudan gelinceye kadar dövdüm, Kiera. Seni bayılttım. Öldürebilirdim... İkinizi de ciddi şekilde yaralayabilirdim. İnsanlar bu tür şeyler için hapse giriyor. Ama ben girmeyeceğim. Yakında Ülkeden ayrılıyorum ve bunu yapabilmemin tek nedeni... Kellan'ın beni korumuş olması."

Başımı salladım. "Anlamıyorum."

Yumuşakça gülümsedi ve yüzü gevşedi. "Biliyorum." Elimdeki parmakları tenimi okşamaya başladı ve öfkesi azalır gibi olunca rahatladım. "Düştüğünde, hâlâ nefes aldığını, hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğimizde," diye omuz silkti, "beni gitmeye zorladı."

"Gitmek mi?"

Denny başını salladı ve pişmanlıkla gülümsedi. "Ben istemedim. Sana yardım etmek istedim. Bir şeyler yapmak istedim, herhangi bir şey. Bana bazı... hoş olmayan şeyler bağırdı ve eğer gitmezsem tutuklanacağımı söyledi." Denny'nin gözleri karanlık pencerelere kaydı ve sanki o karanlığı içine çekiyormuş gibi gözleri de aynı şekilde karardı. "Çok solgundun... çok küçüktün... zar zor nefes alıyordun. Sana öyle sıkı sarıld ki, ben de o olmak istedim..." Nefes verdi ve gözlerini kapattı.

"Beni oradan ayrılmam ve yardım çağırmam gerektiğine ikna etti ve sonra sağlık görevlileri oraya vardığında onlara ikinizin de soyulduğunu söyleyecekti. Onu dövdüklerini ve sen ona yardım etmeye gittiğinde de sana saldırdıklarını." İçini çekti ve gözlerini tekrar benim kesinlikle açık olan gözlerime çevirdi. "Daha gerçekçi görünmesi için bana cüzdanını bile verdi." Başını salladı ve tekrar pencerelere baktı. "Herkes satın aldı. Daha sonra hastanede ortaya çıktım ve kimse beni sorgulamadı bile."

Bana baktı ve gözlerinde büyük bir keder ve suçluluk vardı. "Sanki yaptığım yanıma kar kaldı... seni ve onu incittiğim için... onun yüzünden." Yere baktı ve bir damla gözyaşı çarşafıma düştü. Otomatik olarak yanağını kuruladım ve tekrar bana baktı. "Bu beni öldürüyor."

Başımı salladım. "Hayır... öyle hissetme. O haklıydı. Bizim hatalarımız yüzünden yeterince cezalandırıldın. Sen her şeyi kaybetmemelisin."

Çünkü biz seni... götürdük..." Gözyaşlarım yeniden kabardı ve onu kucaklama isteğime engel olamadım. Kollarımı ona doladım, sertleşti ama sonunda gevşeyip bana sarıldı. "ok  zg n m, Denny."

Kırık bir şekilde nefes verdi ve sırtımı ovdu. "Biliyorum, Kiera" Beni sıkıca kavradı ve vücudunun titremeye başladığını hissettim. "Ben de  zg n m. Çok  zg n m."

O gecenin büyük bir kısmında, hatta neredeyse ona sarılmama izin verdi. Bir yerde, tekrarlanan karşılıklı  z rlerimizin arasında, birbirimize sarılarak uykuya daldık ve sabah olduğunda, bir zamanlar birbirimiz için olduğumuz gibi olamayacağımızdan emin olsam da, her zaman bir şekilde bağlı olacağımızı hissettim. Ve bunda muazzam bir rahatlık buldum.

Bölüm 25

Vedalar

Ertesi sabah gitmeme izin verildi. Kız kardeşim bu habere çok sevindi ve doktor bunu kendisine söylediğinde onu yanağından öptü. Hooters kıyafetini giydiği için - dar turuncu şort ve çok fazla opak, beyaz logolu bir atlet - doktor kızardı ve hızla odadan kaçtı. Kız kardeşim çekici bir şekilde kıkırdadı ve giyinmeme ve yatakta dağılmış saçlarımı taramama yardım etti.

Gitmek için onay beklerken kapıları izledim. Beni uğurlamaya kimin geleceğini umduğumdan emin değildim - Denny ya da Kellan. Kellan'ı bir daha görmemiştim ve kız kardeşime sorduğumda sadece kaşlarını çatarak "buralarda" olduğunu söylemekle yetinmişti. Hastanede takıldığından bana bahsetmesini istemediğini hatırladım ve kızın hatasını öğrenip öğrenmediğini merak ettim.

Onu beni görmesini bile engelleyecek kadar incitmişim ama beni tamamen yalnız bırakacak kadar değil. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni hâlâ sevdiğini söylemişti ve ben de onu hâlâ seviyordum. Şu anda bile, otoparktaki hatamdan, Denny'nin korkunç hastalığından ve beni bazen çılgık çılgıya uyandıran kavgadan sonra bile onu seviyordum... ve onu özlüyordum. Ama benden uzak olma, sonunda beni bırakma ihtiyacını da anlıyordum.

Biz beklerken Jenny geldi ve benimle birlikte yatağa oturdu, ara sıra kolumu okşuyor ya da kulağımın arkasına saçımı sıkıştırarak sararmış çürüğümü ortaya çıkarıyordu. Anna ve bana barla ve bazı müşterilerin yaptığı çılgınca şeylerle ilgili hikâyeler anlattı. Griffin'e saldıran Evan ve Matt'le ilgili bir hikâye anlatmaya başladı ama adlarını söyledikten kısa bir süre sonra durdu. Bunun nedeni Kellan'a bu kadar yakın olan erkekleri duymak istemediğimi düşünmesi miydi, yoksa hikâyede Kellan da olduğu için miydi, bilmiyordum. Ona soracak cesareti kendimde bulamadım.

Griffin'in adı yarım ağızla anıldığında Anna konuşmanın dizginlerini eline aldı ve hikâyesinin sonunda, tatlı 'ne halin varsa gör' Jenny bile öfkeyle kızarıyordu. Denny kapıdan içeri girdiğinde Anna bu duruma kahkahalarla gülüyordu.

Odaya el sallayarak selam verdi ve onu gündüz vakti ve gündelik kıyafetler içinde görünce irkildim. Ona işte olması gerekip gerekmediğini sorduğumda omuz silkti ve yerleşmeme yardımcı olmak için izin aldığını söyledi. Yüz ifadem karşısında kaşlarını kaldırdı ve kuru bir ifadeyle, "Ne yapacaklar, beni kovacaklar mı?" dedi.

Gülümseyip teşekkür ettim ve dördümüz ben taburcu olana kadar dostça sohbet ettik.

İki saat sonra, kız kardeşimin bir öğleden sonra bulup kiralamayı başardığı iki odalı apartmandan Union Gölü manzarasına bakıyordum. Kabul ediyorum, daire çok küçüktü. Mutfakta ocak, buzdolabı ve bulaşık makinesi için yer vardı, üstündeki formika levha da tezgah olarak kullanılıyordu. İki yatak odası kısa bir koridorun iki ucundaydı ve kız kardeşimin dolabı tam boyken benimkinin sadece yarısı kadar olmasına gülümsemek zorundaydım. Benim odamda bir şilte ve bir şifonyer, kız kardeşimin odasında ise alçak bir karyola üzerinde bir şilte ve bir komodin vardı. Banyo sadece duş alan türdendi ve kız kardeşimin güzellik ürünleriyle dolup taşmıştı bile. Oturma odası ve yemek odası bir aradaydı ve yemek yiyeceğimiz yeri gösteren cılız bir katlanır masa vardı. Alanın geri kalanı eski görünümlü turuncu bir kanep ve tecrübelerime göre dünyanın en rahat koltuğu olduğunu bildiğim bir sandalyeyle doluydu. Elimi sandalyenin arkasında gezdirirken kalbim sıkışmıştı. Bu Kellan'ındı... ve sahip olduğu tek yarı kuruşluk mobilya parçasıydı.

Denny merakla beni izlerken, parmaklarımı yanaklarımda gezdirdim, tekrar tekrar yutkundum ve çirkin turuncu kanepeye oturdum. Denny benim için aldığı yiyeceklerle küçük bir öğle yemeği hazırladı, Anna işine gitti ve Jenny kanepede yanıma oturdu, köşeye sıkıştırılmış küçük televizyonda bazı dizileri açtı. Onunla birlikte yarı televizyon izledim, Denny'nin bana hazırladığı sandviçi yarı yedim ve kimsenin oturmadığı rahat koltuğa birkaç bakış attım.

Ertesi hafta, ben iyileşip yeni evime ve kız kardeşimin hayali varlığına adapte olurken, işler bir tür yeni rutine girmişti. Jenny bazen Kate ile birlikte öğleden sonraları ziyaretime geliyor ve beni evden çıkarıp Pete's'teki işime geri döndürmeye çalışıyordu. Her iki öneriye de başımı sallar ve giderek büyüyen çirkin kanepede sıcak battaniyelere gömülü kalırdım.

Kız kardeşim bana başka bir kız aradıklarını söyleyerek işe giderdi ve kız kardeşimin bahşışı çok olurdu, tabii ki o dar şortları giyme düşüncesi bile beni utandırır. Sonra akşamın ilerleyen saatlerinde bu bahşişlerden elde ettiği bir tomar parayla geri gelirdi... ve bazen Griffin'in elleri o saçma sapan dar üniformaya sıkıca yapışmış olurdu. O gecelerde, dairemizin biraz daha büyük ya da ses geçirmez olmasını dilerdim.

Denny de her gece işten çıktıktan sonra uğruyordu. Ona yaptığım onca şeyden sonra hâlâ bu kadar ilgili olmasına ilk başta hayret ettim ama görmemi istemediği duyguları da fark ettim - Kellan'ın sandalyesine baktığında gözlerinin etrafındaki gerginlik, vücuduma baktığında yüz hatlarındaki üzüntü ve morluğuma baktığında yutkunarak geri çektiği suçluluk duygusu.

Sesi de hareketlerinin rahatlığına ihanet ediyordu. Ne zaman geçmişimizden bahsetsek sertleşirdi; bu konuyu pek açmamaya çalışırdım. *O* gecedan, kavgadan bahsederek çatlar, yutkunmak ve yeniden başlamak zorunda kalırdı; bunu daha da az yapmaya çalıştım. Kellan hakkında hiç konuşmayı reddediyor, sadece onu nadiren gördüğünü ama gördüğünde de "samimi" olduklarını söylüyordu. Aslında, sesinin ısındığı ve heyecanlı bir şekilde kalınlaştığı tek zaman, eve gitmekten, yeni işine başlamaktan ve ailesini görmekten bahsettiği zamandı.

Her geçen gün daha da büyüyen bu ihtimal beni hem sevindiriyor hem de korkutuyordu. Her ziyaretinde daha da büyüyor gibiydi. Ben iyileştikçe, o da gitme konusunda daha da endişeleniyordu. Haftanın sonunda "biz" hakkında giderek daha az konuşur olduk ve o daha çok işi hakkında konuşmaya başladı. Uçuşunu birkaç gün erkene aldığını söylediğinde benim için sürpriz olmadı. Sürpriz değildi ama yine de çok acı vericiydi.

Birkaç gün sonra onu Honda'sıyla havaalanına götürürken buldum, o son vedayı, o kapanışı yapmak istiyordum. Tatil yolcuları denizinde onunla birlikte yürüdüm ve elini tuttum, şaşırtıcı bir şekilde elini tutmama izin verdi; genellikle fiziksel temasımızı asgari düzeyde tutmaya çalışırdı. Belki o da her son dakikanın tadını çıkarıyordur diye düşündüm.

Sonunda kapısına vardığımızda donup kaldım ve ağzım açık kaldı. Bir sandalyede oturmuş, tamamen yazı ve çizimlerle kaplı alçısına bakan Kellan'dı. Biz yaklaşırken başını kaldırdı ve kalbim hızlandı. Onu hastanede son gördüğümünden beri daha iyi görünüyordu, sadece gözünün dibinde mavimsi bir morluk ve birkaç pembe çizik mükemmelliğini bozmuş ya da belki de daha da güçlendirmişti. Durum ne olursa olsun... çok etkileyiciydi.

Denny yavaşça ona doğru yürürken ayağa kalktı. Denny refleks olarak elimi bir an için daha sıkı tuttu ve sonra tamamen bıraktı. Gözlerim Kellan'ın yüzünden hiç ayrılmadan Denny'nin beklediği yere doğru yavaş adımlarla ilerlemeye çalıştım.

Ancak masmavi gözleri sadece Denny'ninkilere kilitlenmişti. Bana bakmaktan bilerek kaçınıyor gibiydi. Bunu Denny'nin iyiliği için mi yoksa kendi iyiliği için mi yaptığını bilmiyordum.

Elini bir dostluk sembolü olarak Denny'ye uzattı. Denny uzatılan eli incelerken gözleri de Denny'nin yüzünü inceledi. Kalabalık ve gürültülü odada yüksek sesle yankılanan küçük bir iç Denny onun elini tuttu ve sıkıca sıktı. Kellan'ın dudaklarının kenarları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı ve Denny'ye kısa bir süre başını salladı.

"Denny... dostum, ben..." diye devam etti, gözleri hâlâ titreyen ellerine kayarken kelimeler kifayetsiz kalıyordu.

Denny onun elini bıraktı ve kendi elini kalçasına götürdü. "Evet... Biliyorum, Kellan. Bu iyi olduğumuz anlamına gelmiyor... ama biliyorum." Sesi gergin, aksanı kalındı ve bir zamanlar yakın arkadaş olan bu ikilinin birbirlerine söyleyecek söz bulmakta bile zorlanmalarını izlerken gözlerim yaşardı.

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa... ben... ben buradayım." Bunu söylerken Kellan'ın gözleri nemlendi ama Denny'nin yüzünde sabit kaldılar.

Denny başını salladı ve çenesini sıkı. Sonunda içini çekip başka tarafa bakmadan önce yüz hatlarında çeşitli duygular dolaşıyor gibiydi. "Yeterince şey yaptın, Kellan."

Tek bir cümlemin sonsuz şekilde yorumlanabileceğini düşününce kalbim acıyla sıkıştı. Denny tek bir satırda aralarındaki her şeyi özetlemişti - iyiyi olduğu kadar kötüyü de. Kalbimi parçaladı ve aynı zamanda ısıttı.

Bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı yuvarlandığını hissettim ama bir şey yapamayacak kadar dikkatle Kellan'ı izliyordum. Çatlayacağından emindim. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayacağından ve gerekirse elleri ve dizleri üzerinde Denny'den af dileyeceğinden emindim, ama sonra dudaklarına bir gülümseme hayaleti dokundu ve gözlerine dolan yaşları geri iterek sertçe yutkundu. Görünüşe göre Kellan bu cümlemin içindeki iyiliği almaya ve gerisini geride bırakmaya karar vermişti.

Kellan Denny'nin omzuna şefkatle vurdu. "iyi bak... dostum." Bunu sıcak bir şekilde ve ima ettiği aksanın izi olmadan söyledi; Kellan, Denny gibi konuşmaya çalışmayan tanıdığım birkaç kişiden biriydi. Kellan'ın onu taklit etmeye çalışmaması bir şekilde saygı uyandırıyor.

Denny bunu anlamış görünüyordu ve Kellan'a tam olarak saygı duymuyor olsa da, onu sıcak bir şekilde omzundan alkışladı. "Sen de... dostum."

Sonra Kellan ona hızlıca sarıldı ve bizden uzaklaştı. Uzanıp tişörtünü tutma, bana bakmasını, benimle konuşmasını sağlama dürtüsü o kadar büyüktü ki... ama Denny'ye veda ederken Kellan'la olay çıkaramazdım, ona yaşattığımız onca şeyden sonra olmazdı.

Ben de içimi kaplayan güçlü arzuyu durdurmak için ellerimi yumruk yaptım ve sessizce gidişini izledim. Kalabalık onu yutmak üzereyken dönüp bize baktı. Gözlerimiz o kadar uzun zamandır ilk kez ki, çok kısa süren bu bağlantıda vücudumda gerçek bir ağrı oluştu. Ağzının açık kaldığını ve yüzünün acıyla buruştuğunu gördüm ve da aynı acıyı hissettiğini biliyordum. Beni istiyordu... beni hâlâ istiyordu ama ben onu çok incitmişim.

Arkasını dönerken eli burnunun kenarına geldi, kalabalık ona dair her türlü izi hemen yok etti. Gözlerimi kapattım ve tekrar açtığımda Denny yüzünde sonunda bir şeyi anlamış gibi bir ifadeyle beni izliyordu. O acı dolu bakışta ne gördüğünü bilmiyordum ama kesinlikle görmüştü. Başını salladı ve aniden sempatik bir bakışla kolunu omzuma doladı ve neredeyse teselli edici bir şekilde beni kendine çekti.

Başımı omzuna koydum ve hep birlikte, uçağının güneşte parlamasını seyretmek için pencerelere doğru döndük. "Seni özleyeceğim Denny," diye fısıldadım nihayet, tekrar konuşabildiğimde.

Kolu beni daha da sıktı. "Ben de seni özleyeceğim, Kiera. Her şeye rağmen seni özleyeceğim." Durakladı, sonra fısıldadı, "Sence...?" Başımı kaldırıp ona baktım, o da başını çevirip bana baktı. "Sence Tucson'daki işi kabul etmemiş olsaydım, sen ve Kellan asla..." Yere baktı ve kaşlarını çatı. "Seni ona ben mi attım?"

Başımı salladım ve omzuna yasladım. "Bilmiyorum Denny, ama sanırım öyle ya da böyle Kellan ve ben..." O bana bakarken ben de ona baktım. Bu cümleyi bitiremezdim, doğrudan ona değil, koyu kahverengi gözleri benimkilere bu kadar acıyla bakarken değil.

"Seni her zaman seveceğim, biliyorsun," dedi kalın bir sesle.

Başımı salladım ve yutkundum. "Ve seni her zaman seveceğim... her zaman."

Yumuşakça gülümsedi ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmakları yanağımı okşamaya başladı. Büyük bir iç tartışmayla nihayet eğildi ve dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurdu. Arkadaşça bir öpücükten daha uzun, romantik bir öpücükten daha kısa sürdü. Ortada bir yerde, tıpkı bizim gibi.

Çekildiğinde, başımı tekrar omzuna koymadan önce morarmış yüzümü bir kez öptü. Diğer eli bedenimi onunkine yakın tutarken ben boştaki elini sıktım ve bekledik. Gideceğini açıklamalarını bekledik. Ayrılığımızın kalıcı olmasını bekledik. Derin ama kopuk bağımızın fiziksel olarak kopmasını bekledik.

Sonunda oldu ve uzun bir iç çekişle benden uzaklaştı. Kellan'ın elini tutarken düşürdüğü çantasını aldıktan sonra veda etmek için başımı öptü. Elini kavradım ve mümkün olan son saniyeye kadar ona tutundum. Parmaklarımızın uçları, bedenlerimizin birbirine dokunmayı bırakan son parçalarıydı. Temas kesildiğinde bir şeyin beni terk ettiğini hissettim. Sıcak ve güvenli bir şey ve hayatımın bir noktasında benim için her şey olan bir şey. Köşede gözden kaybolana kadar benim sulu göz temasımı kendi gözleriyle tuttu ve o sıcak, derin kahverengi gözlerin ve o büyüleyici şapşal sırtışın sonunda benim için sonsuza dek kaybolduğunu biliyordum.

Vücudum kapandı. Gittiğini hissettim. Bacaklarımın kurşunlaştığını, dizlerimin büküldüğünü ve başımın puslu bir gri-siyaha dönüştüğünü hissettim. Bacaklarım önümdeki cıvatalı koltukları salladığından emin olduğum bir gümbürtüyle yere çarptı ve hala hassas olan başımın o koltuklardan birine acıyla çarpmasını beklerken, sıcak eller beni kucakladı.

Önce kokuyu tanıdım, deri, toprak ve erkeğin o eşsiz lezzetli kokusu, Kellan Kyle'dı. Nasıl yanımda olduğunu bilmiyordum ve sisli görüşümde onu henüz göremiyordum ama onu hissediyordum ve beni tutanın onun kolları olduğunu biliyordum.

Yanımda yere çömelirken başımı dikkatlice dizlerine indirdi. Bir eliyle sırtımı okşarken, diğer eliyle de iyi olduğumdan emin olmak için yüzümü okşadı. "Kiera?" Yanımda olduğunu bilmeme rağmen sesi hâlâ uzak geliyordu.

Görüşüm netleşmeye başladı ve soluk kot pantolonu odak noktası haline geldi. Başımı güçsüzce kaldırdım ve neler olduğunu anlamaya çalıştım. Bana bakarken gözleri yumuşadı, alçılı eli sırtımı ovuyor, diğer parmakları yüzümde sevgiyle geziniyordu. Anında bayıldığımı ve onun beni izlediğini, her zaman izlediğini ve beni bir dünya acıdan kurtardığını fark ettim. Sonra aramızdaki mesafeyi ve Denny'nin gidişini izlerken duyduğum acıyı ve ezici kederi hatırladım. Doğrudum ve kendimi kollarına attım, yerde dizlerinin üzerine çöktüm ve kollarımı boynuna doladım, asla bırakmak istemedim. Onu incitmişim gibi sertleşti ve kasıldı ama sonunda kollarını sırtıma doladı ve beni sıkıca kendine çekti, bizi yerde hafifçe salladı ve her şeyin yoluna gireceğini mırıldandı.

Uçağın motorlarının gürültüsü dikkatimizi tekrar zihnimizin önündeki acıya çekti ve ikimiz de pencereye dönüp devasa uçağın bizden uzaklaşmaya başlamasını izledik. İkimiz de sessizce izledik, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve dudaklarımdan yumuşak hıçkırıklar kaçıyordu. Kellan sırtımı ovmaya devam etti ve başını benimkine yasladı, ara sıra dudaklarını saçlarıma götürüyordu. Ona şiddetle sarıldım ve uçak görüş alanımdan çıktığında başımı onun omzuna koyup acımasızca hıçkırdım.

Acım dinene kadar ona sarılmama izin verdi. Hıçkırmaya başladığımda ve normal bir şekilde nefes almaya çalıştığımda, nazıkçe ama sert bir şekilde beni kucağından itti. Utanç verici bir şekilde kıyafetlerine tutunarak kalmaya çalıştım ama o ısrarcıydı ve sonunda kendini altımdan kurtardı ve ayağa kalktı.

Önümde dururken yüzü kararlıydı. Aşağı bakmak zorunda kaldım. Yere bakmak zorunda kaldım. Kısa bir an için ortak kederimizde yeniden buluştuğumuzu düşünmüştüm ama yanılmış olmalıydım. Yüzü beni kendisine geri davet ediyormuş gibi görünmüyordu. Yüzü tekrar veda etmek üzereymiş gibi görünüyordu. Bunu tekrar duymak istemedim.

Yerdeki dizlerime bakarken bir el uzandı ve hafifçe başımın tepesine dokundu. Başımı kaldırıp Kellan'ın inanılmaz derecede mükemmel, morarmış yüzüne baktım. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı ve gözleri biraz ısınmıştı ama yine de hüznü onları hiç terk etmemişti.

"Araba kullanabilir misin?" diye sordu alçak sesle.

Eve tek başıma gideceğim ve boş dairemde tek başıma oturacağım düşüncesi beni tekrar kederle tehdit etti. Ona hayır demek istedim, ona ihtiyacım olduğunu, onunla kalmam gerektiğini ve birbirimize geri dönmenin, hatamdan dönmenin bir yolunu bulmamız gerektiğini söylemek istedim. Ama yapamadım. Başımı evet anlamında salladım ve kendimi beni her zaman korkutmuş olan tek şeye hazırladım... yalnız kalmaya.

Başını salladı ve ayağa kalkmama yardım etmek için elini bana uzattı. Elini tuttum ve beni yukarı çekerken sıcaklığını sıkıca kavradım. Biraz tökezledim ve kendimi sabitlemek için elimi göğsüne koydum. Parmak uçlarımda bir bandaj hissettim ve acı içinde ırkıldı. Elim göğsünde duruyordu, karnında değil.

kaburgaları vardı, bu yüzden bunun onu neden incittiğinden emin değildim. Belki de yaraları bildiğimden daha kötüydü. Belki de sadece ona dokunmamdan hoşlanmıyordu.

Elimi çekti ama parmaklarımı tutmaya devam etti. Birbirimize , iki elimiz birbirine kenetlenmişti ve yakın duruyorduk ama aramızda aşılmaz bir mesafe vardı.

Onu seçtim ve sonra terk ettim. Beni nasıl affedebilirdi ki? "Çok

üzgünüm Kellan... Hatalıydım." Daha fazla açıklama yapmadım- bundan daha fazla. Yapamadım, çünkü boğazım tamamen kapandı ve konuşmak mümkün değildi.

Gözleri buğulandı ve başını salladı. Ne demek istediğimi anladı mı? Onu terk ettiğim için hatalı olduğumu... onu sevdiğim için hatalı olmadığımı. Açıklayamadım ve o da sormadı. Başını bana doğru eğdi ve ben de içgüdüsel olarak çenemi kaldırdım. Dudaklarımız tam ortada buluştu - yumuşak ve tutkulu, birbirimizden ayrılmadan önce, birlikte olma hissine tamamen dalmadan önce. Kalp atışlarımı hızlandıran düzinelerce küçük, aç, yeterince uzun olmayan öpücük

Sonunda kendini durmaya zorladı ve çok fazla olmadan önce geri çekildi ve ikimiz de her zaman var olan cinsel gerilime boyun eğdik. Ellerimi bıraktı ve benden isteksiz bir adım geri çekildi. "Ben de üzgünüm, Kiera. Görüşürüz..."

Sonra döndü ve beni nefessiz, şaşkınlık ve keder içinde ve... yalnız bıraktı. Sözleri kulaklarımda yankılandı ve onları kastetmediğinden yüzde yüz emindim. Kellan Kyle'ı son kez gördüğümünden emindim.

Bir şekilde eve ulaştım. Her nasılsa araba kullanırken ve gözyaşlarımla dolu görüşümde birinin arkasına çarpmamayı başardım. Hayır, tüm gözyaşlarımı kız kardeşimin benim için bir yerlerden bulup getirdiği kalp şeklindeki yastığa sakladım. O şeyi sırlıslam ettim ve sonra merhametle uykuya daldım.

Ertesi gün uyandığımda dünyam biraz daha hafiflemişti. Belki de başımın daha iyi hissetmesi ve morlukların renk değiştirmesi vücudumun bir yerlerinde iyileşme olduğunu gösteriyordu. Ya da belki

Çünkü Denny ile son acı verici ayrılık gerçekleşmişti ve artık bu konuda endişelenmeme gerek yoktu. Bitmişti... bitmiştik... ve bu sözler kalbimi acıtmış olsa da kendimi iyi hissediyordum.

Duş almak ve giyinmek daha da rahatlamamı sağladı ve dövülmüş kafatasıma bakarken hayatımın bundan sonra nereye gideceğini merak ettim. Kesinlikle bir iş bulmam gerekiyordu. Ve kesinlikle okul ödevlerimi yetiştirmem gerekiyordu. Ben iyileşirken kış tatili çoktan başlamıştı ama doktorumun, benim ve şaşırtıcı bir şekilde Denny'nin birkaç telefon görüşmesi geride kaldığım dersler için ek süre almamı sağlamıştı. Ve eğer kendimi okula verirsem, gelecek çeyrekte önce yetişeceğime emindim.

Çenemi sıktım ve yapacağım şeyin bu olduğuna karar verdim. İşimi, erkek arkadaşımı ve sevgilimi kaybetmiş olabilirdim ama yeterince odaklanırsam değerli bursumu elimde tutabilirdim. Ve eğer bunu yaparsam... belki, sadece belki, kalbim de kafam kadar yavaş ve emin bir şekilde iyileşirdi.

Denny iki gün sonra, kız kardeşimle ben Noel için eve uçmadan hemen önce beni aradı. Ailem Denny ve benim için aldıkları on bileti kız kardeşim ve benim için değiştirmişlerdi ve onlara aramızdaki ilişkinin yürümediğini söylediğinde gerçekten üzgün görünüyorlardı. Ayrıca Ohio Üniversitesi'ne ne zaman döneceğim konusunda beni iki saat boyunca sorguya çektiler.

Denny bana yeni işinden ve ailesiyle ilgili planlarından bahsetti. Gerçekten mutlu görünüyordu ve onun neşesi benim de neşemi arttırdı. Tabii ki bana Mutlu Noeller dileyip hemen ardından "Seni seviyorum" dediğinde sesi kırıldı. Sanki o düşünmeden ağzından çıkmıştı ve ben buna ne diyeceğimi düşünürken bir sessizlik oluştu. Sonunda ona, benim de onu sevdiğimi söyledim. Seviyordum da, aramızda her zaman belli bir sevgi düzeyi olacaktı.

Ertesi gün kız kardeşimle birlikte tatil için eve gitmeye cesaret ettik. Morluğumun hafif sararmasını makyajla ustaca kapattı ve kazadan anneme ya da babama bahsetmeyeceğine yemin etti; Seattle'a dönmeme asla izin vermezlerdi.

Yatak odamdan çıkmadan önce, Kellan'ın bana verdiği kolyeyi aramak için şifonyerimi kaçınıcı kez karıştırdım. Her

Onu uzun zamandır görmediğim için o gün onu takmak, ondan bir parçayı yanımda taşımak istemiştim ama bana verdiği geceden beri onu bulamamıştım. Bir parçam fiyasko sırasında kaybolmuş ya da çalınmış olmasından korkuyordu. Bir parçam da Kellan'ın onu geri almaya karar vermesinden korkuyordu. Bu en kötü senaryo olurdu. Sanki kalbini geri alıyormuş gibi olurdu.

Yine de bulamadım ve şehri onun sembolik temsili olmadan terk etmek zorunda kaldım... ve bunu yapmak beni derinden yaraladı.

Ailemle yaşadığım ev tuhaftı. Sıcak ve misafirperverdi ve çocukluk anılarımın sağanağı beni vurdu, ama artık "ev" gibi hissetmiyordum. Sanki en iyi arkadaşımın ya da teyzemin evine giriyormuşum gibi hissediyordum. Rahat ve tanıdık ama yine de biraz yabancı bir yer. Çocukluk güvenliğinin genel havasına sahipti, ancak kalmak ve kendimi bu duyguya kaptırmak için hiçbir istek duymuyordum. Evde olmak istiyordum... evimde.

Tatilden sonra birkaç gün kaldık ve sonra kız kardeşim benden bile daha çok kaşınırken, havaalanında ailelerimizle gözyaşları içinde vedalaştık. Annem iki kızının gidişini izlerken hüngür hüngür ağlıyordu ve kalbim onlardan bu kadar uzakta demir attığı için bir an kendimi kötü hissettim. Kendime şehre umutsuzca aşık olduğumu söylemiştim... ama beynimin zorla görmezden geldiğim küçük bir parçası bunun böyle olmadığını biliyordu. Bir yer sadece bir yerdi. Kalbimin çarpmasına ve nefesimin hızlanmasına neden olan şehir değildi. Beni dikkatimi dağıtan ve gecenin sessizliğinde hıçkırığa hıçkırığa ağlatan şehir değildi.

Tatil boyunca çılgınca okul ödevlerimi tamamladıktan ve yılbaşı gecesi kız kardeşimin kalbimi düğüm düğüm eden özel bir D- Bag performansı için dışarı çıkmasını özlemle izledikten sonra, halletmem gereken ikinci en önemli şeye odaklandım - bir iş. Yeni yılın başlarında, Jenny'nin oda arkadaşı Rachel'in çalıştığı Pioneer Square'deki popüler küçük bir lokantada garsonluk işi buldum. Burası tüm gece süren kahvaltısıyla ünlüydü sanırım ve üniversite öğrencilerinden oluşan bir kalabalığı kendine çekiyordu. Oradaki ilk gecemde çok kalabalıktı ama Rachel neşeyle bana işin inceliklerini gösterdi.

Rachel, latte teni ve moka rengi saçlarıyla Asyalı ve Latin karışımı ilginç bir kızdı ve gülümsemesiyle birkaç erkek öğrenci birliğinin büyük paralar ödemesini sağlamıştı. Jenny kadar tatlıydı ama benim gibi sessizdi. Yaralanmamı sormadı ve tüm o ateşli aşkı bilmek zorunda olmasına rağmen

üçgeninde (Jenny'nin oda arkadaşı olarak), aşklarım hakkında bir kez bile yorum yapmadı. Onun sessizliği rahatlatıcıydı.

Yeni işime kolayca alıştım. Harika yöneticiler ve eğlenceli aşçıların yanı sıra bahşişler iyiydi, diğer garsonlar misafirperverdi ve müdavimler sabırlıydı. Yeni evimde kendimi son derece rahat hissetmem çok uzun sürmedi.

Tabii ki Pete's'i deli gibi özledim. Barın kokusunu özledim. Onunla çok fazla vakit geçirmemiş olsam da mutfaktaki Scott'ı özledim. Jenny ve Kate ile konuşmayı ve gülmeyi özledim. Müzik kutusundan gelen müzikle dans etmeyi özledim. Hatta azgın Rita'yı ve onun bitmek bilmeyen, her yanımı kızartan hikâyelerini bile özledim. Ama tabii ki Pete's'in en çok özlediğim yanı eğlenceleriydi.

Griffin'i sık sık kardeşimi "eğlendirmeye" geldiği için defalarca gördüm. Aslında, onu görmek istediğimden çok daha fazla gördüm. Aslında, bir erkeğin gönüllü olarak birinden iğne sokmasını isteyeceğini asla hayal edemeyeceğim bir noktada piercingi olduğunu artık biliyorum. Bir akşam koridordaki o küçük çıplak karşılaşmadan sonra gözlerimi fırçalamayı düşündüm.

Matt ara sıra ona uğrardı ve sessizce sohbet ederdik. Grubun nasıl gittiğini sorardım o da enstrümanlar, ekipmanlar, şarkılar, melodiler, çok iyi giden konserler ve konser ayarlayabildiği birkaç yer hakkında konuşmaya başlardı. Tam olarak duymak istediğim şey değildi ama başımı salladım ve kibarca onu dinledim, hayatının aşkından bahsederken solgun gözlerinin parıldamasını izledim. Onunla konuştuktan sonra Kellan'ın Seattle'dan ayrılmamış olmasına sevindim; küçük grupları dağılırsa Matt yıkılırdı. Bir gün büyük bir grup olma şansları olduğuna gerçekten inanıyordu. Performanslarını düşündüğümde, kalbimde acı bir sızı duysam da, aynı fikirdeydim. Kellan'ın solistliğinde... sonuna kadar gidebilirlerdi.

Bazen Matt ve kız kardeşim Kellan hakkında konuşur, ancak ben odaya girdiğimde susarlardı. Böyle bir konuşma midemde buz gibi bir çukur bırakmıştı. Az önce sessizce ön kapıyı açmışım ve mutfakta konuştuklarını duydum. Matt'in yumuşak sesinin, "...tam kalbinin üzerine. Romantik, ha?"

"Romantik olan ne?" Odaya girdiğimde Griffin hakkında konuştuklarını düşünerek mırıldandım, ancak onun "romantik" ne yapabileceğini hayal bile edemiyordum. Bir bardak aldım ve suyla doldurmaya başladım, sonunda odadaki garip sessizliği fark ettim.

Duraksadığımda kız kardeşimin yere bakıp dudağını ısırıldığını, Matt'in de sanki orada olmayı çok istiyormuş gibi oturma odasına baktığını fark ettim. İşte o zaman Griffin hakkında konuşmadıklarını anladım. Kellan hakkında konuşuyorlardı.

"Romantik olan ne?" Midem sıkışırken bile otomatik olarak "Romantik olan ne?" dedim. Hayatına devam mı etmişti?

Anna ve Matt bir an için birbirlerine baktılar ve sonra aynı anda "Hiçbir şey" dediler. Bardağı bıraktım ve odadan çıktım. Yaptığı romantik jest her neyse, zaten duymak istemiyordum. Şu anda kiminle birlikte olduğunu, kiminle "çıktığını" düşünmek istemiyordum. Bir kız için her ne romantik şey yapmış olursa olsun -ben olmayan bir kız- bunu *asla* duymak istemiyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, Evan'a okulda rastladım. İş dışında gittiğim tek yer okuldu. Her boş anımı orada geçiriyor, ders çalışıyor ve açıkçası kalbimi kemiren ağrıyı durdurmak için kafamı yoruyordum. Etkileyici tuğla binalardan birinden çıkıyordum, hiçbir şekilde düşünmemem gereken acı dolu düşünceler içinde kaybolmuştum ki neredeyse ona çarpıyordum. Sıcak, kahverengi gözleri beni görünce genişledi ve parladı, sonra beni kocaman bir ayı gibi kucakladı ve ben de o bırakana kadar kıkırdadım.

Görünüşe göre Evan kampüste insanları izlemenin büyük bir hayranıydı. Okulda dolaşmayı çok seviyordu ve hatta birkaç yıl önce Kellan'ı neredeyse yarım düzine kez birinci sınıf turuna çıkarmıştı. Evan küçük bir sırıtışla bana o zamanlar tura katılan kıza büyük bir aşk beslediğini itiraf etti. Kellan'ın kampüs hakkında bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini anladığımda şaşkınlık içinde kaldım. Burada kızlarla birlikte olduğu kesindi ama bu kadar çok şey bilmesinin nedeni Evan'ın onu benimle aynı tura sürüklemesiydi.

Bu düşünce gözlerimi yaşarttı ve Evan'ın mutlu yüzü, içinde bir parça endişe ile bana baktı. "İyi misin, Kiera?" Başımı sallamaya çalıştım ama bu sadece gözlerimin daha fazla sulanmasına neden oldu. Evan içini çekti ve beni bir kez daha kucaklamak için geri getirdi. "Seni özlüyor," diye fısıldadı.

Bunun üzerine irkildim ve geri çekildim. Evan omuz silkti. "Öyle değilmiş gibi davranıyor... ama bunu söyleyebilirim. O Kellan değil. Huysuz ve çok yazıyor, insanları tersliyor, çok içiyor ve..." Konuşmayı bıraktı ve başını eğdi. "Tamam, belki de o hâlâ Kellan'dır." Ben yarım bir kahkaha atarken o sırttı. "Ama seni gerçekten özlüyor. Onun ne yaptığını görmelisin..."

Tekrar konuşmayı kesti ve dudaklarını ısırdı. "Her neyse, bil ki hayatına devam falan etmedi." Bunun doğru olup olmadığını ya da Evan'ın beni daha iyi hissettirmeye mi çalıştığını merak ederken yanağıma bir damla yaş düştü. Gözyaşımı usulca sildi. "Özür dilerim, belki de hiçbir şey söylememeliydim."

Başımı salladım ve yutkundum. "Hayır, sorun değil. Kimse benim yanımda onun hakkında konuşmaz, sanki porselenmişim gibi. Onun hakkında bir şeyler duymak güzel. Ben de onu özlüyorum."

Başını bana doğru eğdi ve kahverengi gözleri alışılmadık bir şekilde ciddileşti. "Bana seni ne kadar çok sevdiğini söyledi. Onun için ne kadar önemli olduğunu." Bir gözyaşı daha düşmek üzereydi ve durdurmak için kapağımı fırçaladım. Ben burnumu çekerken yüzü merakla kızardı. "O gece... seni bir şekilde... içeri aldım. Gerçekten hiçbir şey görmedim," diye çabucak ekledi. Ben de aynı şekilde kızardım ve o da bir süre kaldırıma baktı.

"Bana bir keresinde çocukluğundan bahsetmişti... ailesinin tacizlerinden." Ona bakarken ağzım bir karış açık kaldı. Bu konuyu kimseyle konuşmadığı izlenimine kapılmıştım. Evan eski baskımı anlamış gibiydi ve suratsızca gülümsedi. "Sana anlatmıştır diye düşündüm. Benimleyken... çok sarhoştun. Bana söylediğini hatırladığını bile sanmıyorum. Onlar öldükten hemen sonraydı... evi gördüğü zaman." Bana bir kaşını kaldırdı. "Orası onun çocukluk evi değil, biliyorsun değil mi?"

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım, bunu bilmiyordum. Başını salladı ve burnunu çekti. "Evet, Matt ve Griffin ile bir araya geldikten sonra Los Angeles'ta barlarda çalışıyorduk, oldukça da iyiydik, orada kendimize bir isim yapmıştık. Sonra...şey, teyzesinin aradığı günü hala hatırlıyorum ve

ona ikisinin de öldürüldüğünü söyledi. O gece her şeyi bırakıp buraya geldi. Biz de onu takip ettik elbette."

Kaldırıma baktı ve başını salladı. "Bunu neden yaptığımızı, neden onunla birlikte buraya taşındığımızı gerçekten anladığınızı hiç sanmıyorum. Ona inandığınızı ve onu bir aile gibi sevdiğimizi kavradığınızı sanmıyorum. Hâlâ bunu anladığınızı sanmıyorum. Sanırım bu yüzden bize söylemeden şehri terk edebileceğini düşündü." Tekrar başını salladı. "Umursamayacağımızı, sadece onun yerine geçeceğimizi düşündüğünü söyledi." Kellan'ın benim yüzümden onları terk edeceğini düşünerek içim burkuldu ve Kellan'ın kendisinin yerini doldurmanın bu kadar kolay olduğunu düşünmesine biraz şaşırdım. Bu kelime ona atıfta bulunurken kulağa çok yanlış geliyordu.

Sessiz bir anın ardından Evan kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Tabii ki, onun aile anlayışı biraz çarpık." Bunun üzerine başımı salladım ve Kellan'ın hayatının büyük bölümünde sevgiyi ne kadar çarpıttığını düşündüm. Evan boğazını temizledi ve devam etti. "Her neyse, sahip oldukları her şeyi ona bırakmışlar, evi bile. Bunu yapmalarına gerçekten şaşırmış görünüyordu ama evi gördüğünde ve taşındıklarını fark ettiğinde daha da şaşırdı."

Evan kampüse baktı, gözleri spekülatif ve arkadaşı için üzgündü. "Büyüdüğü evi sattıklarını ona söyleme zahmetine bile girmediler. Şehrin öbür ucuna taşındıklarını. Ve sonra... tüm eşyalarını attıklarını öğrendi. Yani her şeyi, o evde ona ait tek bir iz bile yoktu, bir resim bile. Sanırım bu yüzden onlara ait her şeyi atmış."

İlk taşındığımızda Kellan'ın evinin neden bu kadar boş olduğunu anladığımda nefesim kesildi. Sadece dekorasyona önem vermediğinden değildi, ki vermediğinden oldukça eminim. Bunun temel nedeni kendisine tamamen yabancı olan bir evi miras almış olması ve sonra da öfke ya da kızgınlıktan ya da her ikisinden birden dolayı eşine ait her şeyi bir kenara atmış olmasıydı. Onlardan hayatında hiçbir iz bırakmamıştı, aslında hayatında *hiçbir* yaşam izi bırakmamıştı, ta ki ben gelip benimkini ona dayatana kadar. Bitmek bilmeyen acısı kalbimin göğsümde gümbür gümbür atmasına neden olurken, ona duyduğum sempatiyle içim sızladı.

Evan bana dönüp bakarken tekrar burnunu çekti, bir gözyaşı daha yanağımdan aşağı yuvarlandı, çünkü onun dolayı onu silemeyecek kadar sersemlemiştim.

"Onlar gerçek pilerdi ama... lmleri onu yine de çok etkiledi. Çok sinirlendi ve bana eskiden ona neler yaptıklarını anlattı. hikayeleri..." Evan gözlerini kapadı ve başını salladı, içinden hafif bir ürperti geçti.

Kellan'la çocukluğu hakkında yaptığım tüm konuşmaları düşünürken ben de gözlerimi kapattım. Babasının ona ne yaptığı konusunda benimle hiç ayrıntıya girmemişti. Evan'ın yüzündeki ifadeden, oldukça korkunç ayrıntılara girdiğini ve bunun Evan'ı gerçekten etkilediğini tahmin ediyorum. Hem bilmediğim için minnettardım hem de bu ayrıntıları merak ediyordum.

Gözlerini yeniden açtığında, arkadaşına duyduğu şefkatle parlıyordu. "ok fazla sevgiyle büyümemiş olmalı. Bence bu yüzden etrafta bu kadar çok dolaşıyor. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama... kadın-erkek peşinde koşarken hep biraz farklı görünüyordu." Grup arkadaşını bilmeden doğru analiz ederken kaşlarını çattı. "O Griffin gibi sadece bir boynuz topu değil. Birine bağlanmak için çok aresizdi. Birini gerçekten sevmek istiyordu... sadece nasıl seveceğini bilmiyordu."

Omuz silkti ve güldü. "Kulağa garip geliyor, biliyorum. Ben psikolog falan değilim. Her neyse, sanırım sende gördüğü şey buydu... bu yüzden riske girdi. Sanırım onun için ne ifade ettiğini anlıyorum." Elini omzuma koydu. "Senin onun için ne ifade ettiğini."

Bir elimi ağzıma götürdüm ve ağlamamak için kendimi zor tuttum. Evan'ın Kellan'ın yetiştirilme tarzıyla ilgili her şeyi emindim ama muhtemelen Kellan'ın fark ettiğinden çok daha fazlasını anlıyordu. Yeniden yaptığım harekete üzüntüyle gülümsedi ve tekrar omuz silkti. "Seni incitmeye falan alışmıyorum. Sanırım sadece seni hâlâ düşündüğünü bilmeni istedim."

Gözyaşlarım yanaklarımdan özgürce süzülürken vedalaştık ve el sallayarak uzaklaştı. Evan'a, Kellan için bir zamanlar bir şeyler ifade ettiğimi ve belki de hâlâ beni düşündüğünü bilsem de bunu söyleyemezdim... Matt'in hatasından, onun başka insanlarla birlikte olmaya çalıştığını da biliyordum. Bunun onun için zor olduğunu, kendini buna zorladığını düşünmek hoşuma gidiyordu ama Kellan'ın benden uzaklaşmaya çalışmak için her türlü hakkı vardı. Onu çok kötü incitmiştim. Ama bundan Evan'a bahsedemezdim. Kellan'ın hayatının bu kısmı hakkında kimseyle konuşmak istemiyordum.

D-Bag'lerimi özlemiş olsam da onları daha sık görmediğim için biraz memnundum. Bu çok acı veriyordu. Ve elbette, gerçekten görmek istediğim kişi benden tamamen uzak durdu... ve beni öldürmesine rağmen ona izin verdim.

Aşk ve Yalnızlık

Mart ayıydı ve hava hala kışın son esintilerini taşıyordu ama havada bir yenilenme kokusu da vardı. Üniversitedeki kiraz çiçekleri tamamen açmıştı ve avlu, her geçtiğimde kurşuni kalbimi kaldıran allık pembe çiçeklerle dolup taşıyordu.

Benim için zor bir kış olmuştu. Yalnız kalmak hoşlandığım bir şey değildi ve son zamanlarda çok fazla yalnızlığa katlanmak zorunda kalmıştım. Kız kardeşim çok özel bir kelebektir ve parti yapmak için kısa sürede bir sürü güzel Hooters kızını bir araya getirmişti; gelecek yıl "Hooters'ın Kızları" takviminde yer almak için sırada olduklarını duydum.

Jenny ara sıra beni dışarı çıkarmaya çalışıyordu ama programlarımız farklıydı ve ikimizin de işten çıktığı ve benim okul için bir şey yapmadığım bir geceyi ayarlamak zordu. Arada bir sinemaya gitmeyi ya da onun vardiyasından önce kahve içmeyi başarıyorduk ama bu benim istediğim kadar sık olmuyordu.

Okul beni meşgul ediyordu, iş beni meşgul ediyordu ve Denny ile iletişimde kalmak bile beni meşgul ediyordu. Zaman dilimlerimiz birbirinden çok uzak olduğu için, "phone tag" yepyeni bir anlam kazandı. Ama kalbimin Kellan'ı özlemeyecek kadar meşgul olması mümkün değildi. Bu mümkün değildi.

Kendi kendime verdiğim ayrılık kararıyla üç aylık bir rehabilitasyona zorlanmış olabilirim ama bağımlılığım hâlâ oradaydı ve damarlarımın derinliklerinde atıp duruyordu. Neredeyse kalp atışlarımla birlikte onun adını da duyabiliyordum ve her gün aptalca hatam için kendimi azarlıyordum. Böylesine harika bir adamı kendimden uzaklaştırmak için nasıl bu kadar korkak ve aptal olabildim?

Kız kardeşim bir gece istemeden de olsa bu acıyı yüzeye çıkardı. Banyoda arkadaşlarıyla bir kulübe gitmeye hazırlanıyordu. İpeksi saçlarını kurutuyordu, başını eğmiş, kurutucunun zaten mükemmel olan buklelerine ekstra hacim vermesine izin veriyordu. Tam saçlarını yukarı kaldırıp kabarttığı sırada yanından geçtim. Dışarıda giymek için fazla soğuk olacak, sırtı açık üç köşeli bir üst giymişti ama dikkatimi çeken bu değildi. Boynundaki ısıltıydı.

Kapı aralığında durdum, ağzım açık ve gözlerim doldu. "Bunu nereden buldun?" Kelimeleri bile zorlukla oluşturabildim.

Bir an kafası karışmış bir şekilde bana baktı ve sonra gözlerimin boğazındaki kolyeye kilitlendiğini fark etti. "Oh, bu mu?" Omuz silkti ve kolye krem rengi teninde bir aşağı bir yukarı kaymaya başladı. "Eşyalarımın arasına sıkışmıştı. Nereden geldiğinden emin değilim. Yine de güzel, değil mi?"

Kellan'ın bana sevgiyle veda ettiği gümüş gitar sapına şaşkınlıkla bakarken bir daha konuşamadım. Büyük diamond banyo ışıklarında parıldadı ve ağlamaklı görüşüm gözlerimden bir gökkuşağı geçene kadar ısıltıyı artırdı.

Kız kardeşim yıkılmaya başladığını fark etmiş gibiydi. "Tanrım... Bu senin mi, Kiera?"

Gözlerimi kıptım ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken görüşüm netleşti. Kolyeyi açmak için aceleyle boynunun arkasına uzanmasını izledim. "Bilmiyordum. Özür dilerim." Kendisinden uzakta tutarken parmakları neredeyse bana doğru savruluyordu.

"Sorun değil," diye mırıldandım. "Sadece kaybettiğimi sandım." Ya da Kellan yeniden yerini değiştirmişti.

Başını salladı ve beni sıkıca kucaklayarak kolyeyi boynuma doladı, çünkü ona dokunmaya hâlâ isteksiz görünüyordum. Kolyeyi boynuma geçirirken, "Bunu sana Kellan mı verdi?" diye fısıldadı.

O uzaklaşırken başımı salladım, yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyordu. "O gece... o gidiyordu, yakalandığımız gece." Parmaklarımı gümüş parçanın üzerinde gezdirdim; dokunduğumda hem yanıyor hem de soğuyor gibiydi.

Ablam bir dakika yüzümü izledi ve sonra elini saçlarımda gezdirdi. "Neden onu görmeye gitmiyorsun, Kiera? O her zaman Pete'in yanında ve hala çok..."

Başımı salladım ve sözünü bitirmesine izin vermedim. "Ben sadece onu incittim. O bunu istedi... boşluk istedi." Ona baktım ve kırık bir şekilde nefes verdim. "Onun için en iyi olanı yapmaya çalışıyorum... bir kez olsun. Ayrıca, eminim şimdiye kadar hayatına devam etmiştir."

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken hüznle gülümsedi. "Sen bir aptalsın, Kiera," dedi yumuşak ama sıcak bir sesle.

Ben de ona hüznle gülümsedim. "Biliyorum."

Başını salladı ve bir duyguyu yutmuş gibiydi. "O zaman neden biz kızlarla dışarı çıkmıyorsun?" Kalçalarını cazibeli bir şekilde salladı. "Benimle dansa git."

Anna ile en son dansa gittiğim zamanı hatırlayarak iç çektim. "Hiç sanmıyorum. Ben burada kalıp kanepede yatacağım."

Makyajını yapmak için banyo aynasına doğru eğilirken dudaklarını büktü. "Oh güzel... yeni bir şey," diye alaycı bir şekilde mırıldandı.

Ona gözlerimi devirdim ve uzaklaştım. "İyi eğlenceler... ve bir palto giy."

Koridordan oturma odasına doğru yürürken, "Elbette anne," diye şakacı bir şekilde bağırdı.

Dışarıda yağmur yağıyordu ve eğimli damlaların duvara çarpıp gözyaşı gibi aşağı yuvarlanmasını izledim. Yağmur bana hep Kellan'ı hatırlatırdı - yağmurun içinde durur, her yerini ıslatmasına izin verirdi. Kızgın ve kırgındı ve bana saldırmamak için benden uzak durmaya çalışıyordu. Başkası için onu geri çevirdiğimde bile bana deli gibi aşıktı. Bunun onun için nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezdim.

Ona yaptığım onca şeyden sonra onu nasıl görebilirdim? Yine de göğsüm ağrıyordu. Yalnız olmaktan yorulmuştum. Aklıma gelmesin diye meşgul olmaya çalışmaktan yorulmuştum, yine de geliyordu. Ve en çok da onun hafızamdaki puslu halini yeniden canlandırmaktan yorulmuştum. Her şeyden çok, onun keskin, kristal berraklığında ve mükemmel versiyonunun tam karşımda olmasını istiyordum.

Hiç düşünmeden onun sandalyesine oturdum. Oraya hiç oturmadım. Ona ait olan bir şeyin üzerinde olmak çok zordu. Minderlere gömüldüm ve başımı arkaya yasladım. Yaslandığım şeyin onun göğsü olduğunu hayal ettim ve dudaklarıma yumuşak bir gülümseme geldi. Kayıp ama yeniden bulunan kolyeye dokundum ve gözlerimi kapattım. Onu bu şekilde neredeyse daha net görebiliyordum. Neredeyse kokusunu bile alabiliyordum.

Yüzümü kumaşlara doğru daha fazla çevirdim ve onun kokusunu aldığımı fark ettiğimde irkildim. Elim başımın yanındaki yastığı sıktı ve kendime doğru çekti. Teninden yayılan o muhteşem koku gibi kokmuyordu ama evinden yayılan hafif bir kokusu vardı. Onun evi gibi kokuyordu ve benim için bu koku, ailemin evinde aldığım çocukluk hissinden daha bağlayıcıydı.

O benim evimdi... ve onu çok özledim.

Ben sandalyeyi içime çekerken Anna banyodan çıktı ve kendimi aptal gibi hissederek ellerimi kucağıma bırakıp tekrar pencereden dışarı baktım. "İyi misin, Kiera?" diye sordu sessizce.

"İyi olacağım Anna," diye dolaylı olarak cevap verdim.

Mükemmel kırmızı dudağını ısırdı ve bir şey hakkında konuşmak ister gibi baktı. Sonra başını salladı ve "Burada kaldığınıza göre arabayı ödünç almamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Hayır... devam et." İhtiyacım olmadığında sık sık almasına izin verirdim ve iş ve okul dışında nadiren ihtiyacım olurdu.

İçini çekti ve yanıma gelerek başımı usulca öptü. "Bütün gece üzülme."

Ona içtenlikle gülümsedim. "Elbette anne."

Çekici bir şekilde güldü ve mutfaktaki tezgâhtan anahtarları aldı. Hızlıca ayrılmadan önce iyi geceler diledi. Ceketini almadı ve ben de ona başımı salladım. Sandalyenin kumaşını parmaklarımın altında gezdirdim ve ne yapacağımı düşündüm.

Kısa bir süre Denny'yi aramayı düşündüm. Brisbane, Seattle'dan on yedi saat ilerideydi ve Cumartesi öğleden sonra işinin ortasında olacaktı. Muhtemelen bu saatte cevap verirdi ama onunla konuşmak konusunda isteksizdim. Onu aramakla ilgili bir çekincem olduğundan değil, sık sık konuşuyorduk ve "eski dostlar" aşamasına geçmiştik. Hayır, beni tereddütte bırakan şey geçen ay bana bir kıza çıkma teklif ettiğini söylemiş olmasıydı. Önce incindim, sonra bana böyle kişisel bir gerçekten bahsetmesine şaşırdım, ama mutlu olmaya karar verdim. Biriyle çıkmalıydı. Mutlu olmalıydı. Başka bir şey olamayacak kadar harikaydı.

Sonraki birkaç telefon görüşmesinde de eşinden kısa kısa bahsetti ve geçen hafta itibariyle hâlâ birlikte olduklarını ve durumlarının iyi olduğunu söyledi. Bunun iyi bir şey olduğunu biliyordum ve bir yanım onun için heyecanlanıyordu ama bu gece kendimi gerçekten yalnız hissediyordum ve onun sesinin mutlu tonunun bana ne kadar mutsuz olduğumu yeniden hatırlatmasını istemiyordum. Ayrıca, eğer yeni biriyle görüşüyorsa hafta sonları "eski sevgilisinden" telefon almaması gerekirdi. Ve muhtemelen şu anda onunla birlikteydi, oynuyor ya da kumsalda uzanıyordu. Kısa bir süre, tam da bu anda öpüşüp öpüşmediklerini merak ettim. Sonra birlikte uyuyup uyumadıklarını merak ettim ve midemi sıkıp kendimi bunu düşünmemeye zorladım. Öpüşüp öpüşmedikleri önemli değildi... Bu konuda birbirimizi serbest bırakmıştık. Tabii ki bu düşünceyi sevdiğim anlamına gelmiyordu.

Sonunda sıcak bir battaniyeyle Kellan'ın koltuğuna kıvrıldım ve hüzünlü bir film izledim - kahramanın öldüğü ve herkesin kırıldığı, ancak fedakarlığının bir anlamı olması için kederlerine katlandığı bir film. Gerçek ölüm sahnesinden çok önce hüngür hüngür ağlıyordum.

Dairemin kapısı aniden çarparak açıldığında gözlerim olmuştu ve eminim burnumdan musluk gibi su damlıyordu. Başımı çevirip telaşla kapıya baktım ve kız kardeşimin orada durduğunu görünce şaşkınlıkla kaşlarımı birleştirdim.

"Anna... iyi misin?" Bana doğru yürüdü ve tek kelime etmeden beni sandalyeden çekti. "Anna! Sen ne...?"

Beni zorla banyoya çekerken sözlerim yarıda kesildi. Beni temizledi, ruj sürdü ve saçlarımı taradı, ben ise sorgulamalarla onu zapt etmeye çalışıyordum. Ablam kolay kolay pes etmez, ben daha ne olduğunu anlamadan beni temizlemiş ve ön kapıya doğru itmeye başlamıştı.

Kapıyı açtığı anda benden kaçtığını fark ettim. Hayır diye mırıldandım ve kendimi kapının pervazına dayadım. İçini çekti ve ben de sinirli bir şekilde ona baktım. Bana doğru eğildi ve çok dikkatli bir şekilde "Bir şey görmem gerek" dedi.

Bu durum kafamı o kadar karıştırdı ki ellerimi bıraktım ve o da beni kapıdan dışarı itmeyi başardı. Ben somurtup surat asarken o beni Denny's Honda'ya sürükledi. Onunla dansa gitmek istemiyordum. Sürekli yas tuttuğum mağarama geri dönmek ve hüzünlü filmimi bitirmek istiyordum. En azından o film benim hayatımı daha neşeli gösteriyordu.

Beni arabaya oturttu ve yerimden kalkmamam için sertçe işaret etti. İçimi çektim ve tanıdık koltuklara gömüldüm, bir yandan arabanın hâlâ Denny gibi hissettirmesini diliyordum, bir yandan da ondan kalan neredeyse tüm izlerin araçtan gitmiş olmasına seviniyordum. Araba artık dudak parlatıcısı, boş ayakkabı kutuları ve yedek bir Hooters üniformasıyla doluydu.

Kız kardeşim arabaya bizi götürürken kollarımı göğsümde kavuşturup suratımı astım. Bizi kulüplerin çoğunun bulunduğu Meydan'a götürecek yollardan hiçbirine sapmadığı için nereye gittiğimizi merak etmeye başladım. Göğsümü acıtacak kadar tanıdık bir yola girdiğimizde paniklemeye başladım. Bu Cuma gecesi beni nereye götüreceğini çok iyi biliyordum.

"Hayır, Anna... lütfen. Oraya gitmek istemiyorum. Onu göremem, onu dinleyemem." Koluna yapıştım ve fiziksel olarak direksiyonu çevirmeye çalıştım ama o beni zahmetsizce uzaklaştırdı.

"Sakin ol, Kiera. Unutmayın... Şu anda sizin yerinize ben düşünüyorum ve tanık olmanız gereken bir şey var. Tanık olmam gereken bir şey.

sana bir süre önce göstermişim. *Benim* bile bir gün yapmayı umduğum bir şey..." Neredeyse özlemle pencereden dışarı bakarken sesi kesildi.

Bakışları o kadar tuhaftı ki bir an için itirazlarımı unuttum. Pete'in otoparkına girdiğimizde göğsümde tekrar kabardılar. Arabayı kapattı ve ben tanıdık siyah Chevelle'e baktım. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

"Korkuyorum," diye fısıldadım arabanın sessizliğine.

Elimi tuttu ve sıktı. "Senin yanıdayım, Kiera."

Onun mükemmel güzellikteki yüzüne baktım ve orada gördüğüm sevgiye gülümsedim. Başımı salladım ve dışarı çıkmak için kapıyı sarsarak açtım. Neredeyse anında tekrar yanımdaydı ve elimi sıkıca tutarak beni davetkâr çift kapıdan geçirdi.

Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Bir parçam, yokluğumda her şeyin bir şekilde farklı olacağını düşündü, belki de artık her duvar siyah olacaktı ve neşeli ışıklandırma donuk ve kirli gri olacaktı. Ama içeri adım attığımda her şeyin aslında aynı olduğunu görünce irkildim... hatta insanların bile.

Rita beni fark ettiğinde iki kez baktı, sonra bana imalı bir göz kırptı ve şeytanca gülümsedi. Anlaşılan ilişkiden haberi vardı ve ben de onun "Kellan Kyle'la seks yaptım kulübüne" katıldığımı göre artık birbirimize bağlanmıştık. Kate tezgâhta bir içki için beklediği yerden bana el salladı, mükemmel at kuyruğu mutluluğuyla zıplıyordu. Jenny ise neredeyse anında önümdeydi, beni sıkıca kavırıyor ve beni dışarıda ve burada görmenin ne kadar güzel olduğunu anlatıp gülüyordu. Bunu söylerken sahneye baktı ve ben de bakmamak için gözlerimi kapadım. Yine de duymadan duramıyordum; sesi içime işliyordu.

Jenny tepkimi fark edince kulağıma eğildi ve müziğin üzerinden, "Her şey yoluna girecek, Kiera... İnançlı ol," dedi. Gözlerimi açtım ve bana sıcak bir şekilde gülümseyen ona baktım. Kız kardeşimin elimi çektiğini hissettim ve Jenny de Anna'nın ne yaptığını anlamış gibi diğer elimi tuttu. İkisi de beni büyük kalabalığın içine doğru sürüklemeye başladılar.

hafta sonları, grup çaldığında Pete's'i paketliyordu ve ben içgüdüsel olarak onları çekiştiriyordum.

Israrla beni ileriye doğru sürüklediler, sonuna kadar. Kalabalığın arasından geçtik ve ben gözlerimi ayaklarıma odakladım, henüz ona bakmak istemiyordum. O kadar uzun zaman olmuştu ki... Sesini duymayalı daha da uzun zaman olmuştu ve bu ses kulaklarımdan omurgama, oradan da ayak parmaklarımdan dibine kadar ulaşmıştı.

Tıka basa dolu barda ilerlerken bir sonraki şarkı başladığında nefesim kesildi. Yavaş, unutulmaz ve duygu yüklü bir şarkıydı. Sesinde içimi yakan bir acı vardı. Yanlarından geçtiğimiz insanlara sinsice baktım ve ciddi yüzlerle şarkıya eşlik etmelerini izledim. Biliyorlardı, yani yeni bir şey değildi. Hâlâ sahneye bakmadan, tınısının vücudumdaki her hücreyi etkilemesine izin verdim. Birden otoparktaki o gece hakkında şarkı söylediğini fark ettim. Bana ihtiyaç duyduğunu ve bunun için utandığını söylüyordu. Beni terk etmeye çalıştığını ve bunun onu kırdığını söylüyordu. Birbirimize son öpücüğümüzü verirken ağladığımızı söylüyordu... Sonra şarkı sözleri şu anda ne hissettiğine döndü.

İşte o zaman ona baktım.

Gözleri kapalıydı. Ona yaklaştığımı henüz fark etmemişti. Onu aylarca görmedikten sonra, mükemmelliğini bir kerede kabul etmek neredeyse çok fazlaydı, sanki onu bölümlere ayırmazsam kör olacaktım gibi. Sadece kot pantolon - her zamankinden biraz daha yıpranmış görünen, mükemmel bir şekilde oturan solmuş kot pantolon. Sadece giymeyi tercih ettiği basit tişört - süslü değil, ayrıntılı değil - basit, siyah ve ona göre mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Sol kolu tamamen iyileşmiş ve artık alçada değildi, şarkı söylerken mikrofonu kavrayan güçlü ellerine doğru eğiliyordu. Hatırladığımdan biraz daha uzun, ama yine de karmakarışık, kafamda ve bedenimde yüksek sesle çınlayan geçmişteki birçok in- timacy'yi ima eden inanılmaz derecede seksi ve vahşi saçları. O film yıldızı çenesi, ilk defa hafif kirli sakalları vardı, sanki bakımlı kalma görevinden vazgeçmiş gibiydi - bu sadece o güçlü dik açığı vurguluyor ve onu daha da inanılmaz derecede çekici yapıyordu, kulağa çılgınca gelse de. Sadece dolgun dudakları, genelde şarkı söylerkenki seksi sırtışından eser yoktu. Sadece burnunun eğimi. Mükemmel elmacık kemikleri. Sadece kapalı göz kapaklarının arkasındaki inanılmaz maviliği saklayan uzun kirpikleri.

İlk başta onunla ilgili her şeyi ayrı ayrı ele almam gerekti; tek seferde kavranamayacak kadar mükemmeldi. Bununla başa çıkabildiğimde, sonunda mükemmelliğin bozulmamış olduğu gerçeğini fark ettim. Yüzü mükemmel bir şekilde iyileşmişti ve geçirdiği fiziksel travmaya dair hiçbir iz yoktu. Ama o yüze bir bütün olarak bakmak beni beklenmedik bir şekilde etkiliyordu. Jenny ve Anna beni acımasızca ona doğru çekerken nefesim kesik kesik geliyor ve kalbim acıyla sıkışıyor.

Gözleri hâlâ kapalıydı ve vücudu müzikle hafifçe sallanıyordu ama yüzü neredeyse... ıssızdı. Her günün nasıl bir mücadele olduğunu ve yüzümü hiç görmemenin ona fiziksel acı verdiğini söylerken sözleri de yüzüne uyuyordu. 'Yüzümün onun ışığı olduğunu ve onsuz karanlığa gömüldüğünü hissettiğini' söyledi. Bu düzeyi duyduktan sonra gözyaşlarım serbestçe aktı.

Jenny ve Anna beni başarılı bir şekilde onun önünde bir yere çektiler. Bazı kuduz hayranları bundan hoşlanmadı ama kız kardeşim uğraşılacak biri değildi ve söylediği birkaç süslü sözden sonra bizi yalnız bıraktılar. Onun tanrısal mükemmelliğine bakarken bunu fark etmedim bile.

Gözleri hâlâ kapalıydı, onu göremesem ya da duyamasam bile yanımda olmanın şarkısını söylüyordu. Beni bir daha asla hissedememekten, sahip olduklarımızı bir daha asla hissedememekten korktuğunu söyledi. Son dizesini uzun bir enstrümantal bölüm izledi ve gözleri hala kapalı, dudağını ısırarak başını ileri geri salladı. Etrafımdaki bazı kızlar buna çılgılık attı, ama benim için çok açıktı ki kimseyi baştan çıkarmaya çalışmıyordu, acı çekiyordu. Acaba benimle, birlikte geçirdiğimiz zamanla düşünceler benimkiler gibi onun gözlerinin önünden de geçiyor muydu?

Elimi ona uzatmak istedim ama dokunmak için çok uzaktaydı ve Jenny ile Anna belki de kaçacağımdan korktukları için beni hâlâ tutuyorlardı. Yine de şimdi hareket edemezdim. O gözlerimi, kulaklarımı ve kalbimi doldururken olmazdı. Sadece ona bakabilirdim, mest olmuş bir şekilde.

Grubun diğer üyelerini fark etmedim bile, onların da beni fark edip etmediğini bilmiyordum. Onu izlerken artık kalabalığı zar zor fark ediyordum ve bir dakika sonra Jenny ve kız kardeşimin gözlerinin beni delip geçtiğini bile zar zor fark ettim. Sonunda artık ellerini bile hissetmiyordum ve sonunda bırakıp bırakmayacaklarını merak edecek kadar bile içimde yoktu.

Enstrümantal bölüm sona erdiğinde, nihayet insanlık dışı güzellikteki gözlerini yeniden açtı. O sırada bana bakıyordu ve gözlerini açtığı anda ilk gördüğü şey benim yüzüm oldu. Durduğum yerden bile şokun vücuduna yayıldığını hissettim. Derin mavi gözleri genişledi ve anında cam gibi oldu. Ağzı açık kaldı ve vücudu hareket etmeyi bıraktı. Sanki bambaşka bir evrende uyanmış gibiydi. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken gözleri benimkilere kilitlendi.

Sonraki sözleri kaşlarını çatarak söyledi, sanki rüya gördüğünden emin gibiydi. Grubun geri kalanı bu bölümde sessizdi ve sesi barda, ruhumda net bir şekilde çınılıyordu. Benim onun ışığı olduğuma dair cümleyi tekrarladı, yüzünde saygılı bir ifade vardı. Sesi müzikle birlikte dağıldı ama huşu dolu bakışı onu hiç terk etmedi.

Gözyaşları dışında nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Ellerimin gerçekten de serbest olduğunu fark ettiğimde birkaçını sildim. Anna'nın benden neyi görmemi istediğini şimdi anlayabiliyordum. Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel, en yürek parçalayıcı şeydi; onun şarkı söylediğini duyduğum her şeyden daha yoğun ve duygusaldı. Tüm vücudum onu teselli etme isteğiyle dolup taşıyordu. Ama hâlâ birbirimize bakıyorduk, o sahnede idi, ben de sahnenin önünde yerdeydim.

Hayranlar tedirgin bir enerjiyle kıpırdanırken, çocuklar Kellan'ın bir sonraki şarkıyı işaret etmesini bekledi ama etmedi. Biz sessizce bakışmaya devam ederken barı doğal olmayan bir sessizlik kapladı. Göz ucuyla Matt'in Kellan'a doğru eğildiğini ve koluna hafifçe vurarak bir şeyler fısıldadığını gördüm. Kellan tepki vermedi, sadece ağzı hafifçe açık bana bakmaya devam etti. Onun dikkatini çektiğim için birkaç hayranın bana bakıp beni merak ettiğinden emindim ama bir an bile umursamadım. Tek odak noktam oydu.

Sonunda, Evan'ın sesi ses sistemini kırdı. "Hey, millet. Biraz mola vereceğiz. O zamana kadar... Griffin herkese birer içki ısmarlıyor!" Kellan'ın arkasından Evan'ın davulunun başında oturduğu yere doğru bir şey fırladığında bar kahkahaya boğuldu. Etrafımda kahkahalar koptu ve ben zar zor duydum.

D-Bag'lerden üçü sahneden atlayıp kalabalığın içinde eriyince kalabalık biraz dağıldı. Kellan hâlâ kımıldamıyordu. Bana dikkatle bakarken kaşları çatıldı ve sinirlerim gerildi. Neden aşağı atlayıp beni kollarının arasına almıyordu? Şarkısında benim için yanıp tutuşuyormuş gibi görünüyordu... ama hareketleri?

Ona doğru bir adım attım, onunla birlikte sahneye çıkmam bile daha yakın olmaya kararlıyım. Uzaklara, seyren kalabalığa baktı ve yüzünde çeşitli duyguların geçişini izledim. Neredeyse bir kitap okur gibiydi: kafa karışıklığı, neşe, öfke, keder, mutluluk ve sonra tekrar kafa karışıklığı. Kısa bir süre yere baktı, bir kez burnunu çekti ve sonra dikkatlice alçalarak önümde durdu. Bedenim ona dokunmamak için kendini zor tutuyordu. Bana yaklaştı ve bedenlerimizin önündeki ellerimiz hafifçe birbirine sürtündü. İçime bir ateş düştü ve keskin bir nefes aldı.

Gözleri dolmuş bir halde nazikçe uzandı ve yüzümdeki bir damla yaşı parmaklarıyla okşadı. Gözlerimi kapattım ve bu temas karşısında içimden küçük bir hıçkırık kaçtı. Muhtemelen korkunç görüldüğümü, uykusuz geceler yüzünden gözlerimin yorgun ve kan çanağı olduğunu, kız kardeşim düzeltmeye çalışmış olsa da dağınık olduğunu ve hala "üzgün" kıyafetlerimi giymiş olduğumu umursamadım bile - eski püskü salon pantolonu ve yırtık, uzun kollu bir tişört. Bunların hiçbirisi önemli değildi... çünkü bana dokunuyordu ve bu beni her zaman etkilediği gibi etkiledi. Yanağımı avuçladı ve bana yaklaştı, vücutlarımız artık birbirine değiyordu. Bir elimi göğsüne götürdüm ve kalbinin benimki kadar sert attığını hissederek nefes verdim. O da bunu hissediyordu.

Sonra, etrafımızdaki bazı hayranlar, bir an bile geçirmediğimizi ve araya girmeye hakları olduğunu düşünüyor gibiydi. Bazı kızlar beni itip kakarken gözlerimi açtım. Beni sabitlemek için bir kolunu bana doladı ve bizi birkaç adım . Kızların çoğu geri çekilmeyi kabul etti ve onu yalnız bıraktı. Özellikle sarhoş bir sarışın bunu bir fırsat olarak gördü. Agresif bir şekilde ona doğru yürüdü ve sanki onu öpecekmiş gibi yüzünü kavradı. İçimdeki öfke alevlendi ama ben ona tepki bile veremedim adam geriye yaslandı ve ellerini yüzünden çekti. Sonra neredeyse sert bir şekilde istekli kadını kendisinden uzaklaştırdı.

Ona bakmak için döndüm ve o da bana baktı. Daha önce kimseyi görmemiştim, hele de bu kadar kaba bir şekilde. Kız yapmadı

Bunu takdir ediyorum. Gözümün ucuyla, kadının sarhoş bir öfkeyle gözlerini kıstığını ve çok iyi bildiğim bir manevra için elini geriye savurduğunu fark ettim. Elim otomatik olarak yukarı uzandı ve kadının eli Kellan'ın yanağına temas etmeden hemen önce bileğini kavradı. Kellan irkildi ve ona baktı, sonunda yine tokat yemek üzere olduğunu anlamış gibiydi.

Kadın ağzını kapattı ve komik bir şaşkınlıkla bana baktı. Benimle kavga edeceğini düşünmüştüm ama yanakları birden kıpkırmızı oldu ve elini tuttuğum yerden çekti. Neredeyse yapacağı şey için iyice utanmış görünerek, utangaç bir şekilde geri çekildi ve kalabalığın içinde kayboldu.

Kellan'ın yanımda kıkırdadığını hissettim ve onun küçük gülümsemesine ve sıcak gözlerine baktım. Bu bakış hayatımdan o kadar uzun zamandır çıkmıştı ki, ona bakarken gerçek bir acı hissettim. Ben de aynı şekilde gülümsedim ve gözleri daha da ısındı. Başıyla kızın kaybolduğu yeri işaret etti. "Senden başka kimse beni tokatlayamaz mı?" diye sordu şakacı bir şekilde.

"Aynen öyle," dedim, ettiğim küfür yüzünden öfkeyle kızararak. Tekrar kıkırdadı ve sevimli bir şekilde başını salladı. Sesime ciddiyeti geri getirerek sessizce, "Bu kadar çok... hayranın olmadığı bir yere gidebilir miyiz?" dedim.

Ciddiyet onun da yüzüne yansıdı ve elimi tutmak için eğildi. Bizi kalan hayranların arasından ustalıkla ve koridora çekti. Beni arka odaya çekip çekmeyeceğini merak etmeye başladığımda sinirlerim tepeme çıktı. Orada çok fazla anı vardı. Çok تنها, çok sessizdi. Aramızda çok fazla sıcaklık vardı. O odada çok fazla şey olabilirdi ve konuşmamız gereken çok fazla şey vardı.

Belki isteksizliğimi hissetti, belki konuşmamız gerektiğini anladı, belki de beni oraya götürmeye hiç niyeti yoktu - nedeni ne olursa olsun, koridorda, kapıdan çok önce durdu ve ben rahatlama ve şaşkınlık içinde duvara yaslandım.

Önümde durdu, elleri yanlarında gevşekti ve gözleri beni boydan boya dolaşıyordu. Onun yoğun bakışları altında ısındığımı hissettim. Sonunda gözleri kolyemde, kolyesinde ve titreyen parmaklarında durdu,

dokunmak için uzandı. Soğuk metali hissederken biri tenime değdi ve gözlerimi kapattım.

"Bunu giyiyorsun. Giyeceğini düşünmemiştim," diye mırıldandı.

Gözlerimi açtım ve onun masmavi gözleri benimkilere kilitlenince iç çektim.
Çok uzun zaman olmuştu.

"Elbette, Kellan." Elimi onun kolyesinin üzerine koydum ve bu küçük temasın beni ne kadar etkilediğini fark ettim. "Elbette," diye tekrarladım.

Parmaklarımı birleştirmeye çalıştım ama elini geri çekti ve koridora baktı. Arka tarafta birkaç kişi dolaşıyor, tuvaletlere girip çıkıyordu ama nispeten sessiz ve sakindi. Bakışlarını benimkilere çevirmeden önce başını hafifçe salladı.

"Neden buradasın, Kiera?"

Sorusu kalbimi kırdı. Gerçekten beni bir daha görmek istemiyor muydu? Kafam karışmıştı, ağzımdan kaçırđım, "Kız kardeşim." Sanki bu onun için tüm boşlukları doldurmuş gibi başını salladı ve yürüyüp gidecekmiş gibi vücudunu iki yana salladı. Kolundan tuttum ve kabaca kendime doğru çektim. "Sen... senin için."

Bunu söylerken sesim biraz panikliydi ve bana bakarken biraz kısıldı. "Benim için mi? Onu sen seçtin, Kiera. İtiş kakış... Onu sen seçtin."

Başımı salladım ve kolunu daha yakına çektim, vücudu da bir adım daha yaklaştı. "Hayır... Yapmadım. Sonunda değil, yapmadım."

Kaşları birbirine çatıldı. "Seni duydum, Kiera. Oradaydım, seni net bir şekilde duydum-"

Sözünü kestim. "Hayır... Sadece korkmuştum." Onu daha da yakınma çektim ve diğer elimi göğsüne koydum. "Korkmuştum, Kellan. Sen... sen çok..." Birdenbire bunu ona nasıl açıklayacağımı bilemedim ve kelimeleri bulmakta zorlandım.

Bana bir adım daha yaklaştı ve birden kalçalarımız birbirine değmeye başladı. "Ben neyim?" diye fısıldadı.

Onun yakınlığıyla içimde bir ateş yandı ve ne söyleyeceğimi düşünmeyi bırakıp içimden ne geçecekse geçmesine izin verdim. "Seninle birlikteyken hissettiğim gibi bir tutkuyu hiç . Hiç bu kadar sıcak hissetmemiştim." Elim göğsünü ovuşturdu ve sonra yüzüne doğru gitti. Gözleri yoğun bir şekilde beni izledi, sık nefes alırken dudakları aralandı. "Haklıydın, *onu* bırakmaktan korkuyordum... ama seninle birlikte olmak için *onu* bırakmaktan korkuyordum, tam tersi değil. O rahat ve güvenliydi ve sen... Ateşin söneceğinden korktum... ve beni daha iyi biri için terk edeceğinden... ve sonra hiçbir şeyim olmayacağından. Denny'yi ateşli bir aşk uğruna bir kenara atacağımdan, bu aşkın ben farkına bile varmadan biteceğinden ve yalnız kalacağımdan korktum. Flaş ateş," diye mırıldandım.

Vücudu bana daha da yaklaşıırken başını eğdi, artık göğüslerimiz de birbirine değiyordu. "Sahip olduğumuzu düşündüğün şey bu mu? Ani bir ateş mi? O ateş sönerse seni bir kenara atacağımı mı sandın?" 'Eğer' dedi, sanki bu fikir ona çok saçma geliyormuş gibi.

Başını benimkine yasladı ve bacaklarından biri benimkinin arasına girdi. Nefesim hızlandı ve bir sonraki sözleriyle neredeyse duracaktı. "Sen... şimdiye kadar sevdiğim tek kadın... şimdiye kadar. Bunu bir kenara atacağımı mı sandın? Gerçekten bu dünyadaki herhangi birinin benim gözümde seninle kıyaslanabileceğini düşünüyor musun?"

"Şimdi anlıyorum ama panikledim. Korkmuştum..." Ayrılan dudaklarımız birbirine değene kadar çenem kalktı.

Geri çekildi ve benden bir adım uzaklaştı. Gitmesini engellemek için elimle kolunu sıktım. Aşağı baktı ve sonra tekrar bana döndü, gözleri beni istemekle istememek arasında gidip geliyordu. "Bunun beni korkuttuğunu düşünmüyor musun, Kiera?" Başını iki yana salladı. "Seni sevmenin benim için hiç kolay olduğunu düşünüyor musun... hatta bazen hoş olduğunu?"

Sözlerine baktım ve sesli bir şekilde yutkundum. Sanırım beni sevmek onun için her zaman bir piknik olmamıştı. Sonraki sözleri de bunu doğruluyordu. "Bana o kadar çok cehennemi yaşattın ki, şu anda seninle konuştuğum için bile deli olduğumu düşünüyorum."

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve gitmek için bedenimi kaydırdım. Omuzlarımdan tuttu ve beni duvara yasladı. Ona baktım ve yanağıma bir gözyaşı daha düştü. Başparmağı gelip şefkatle sildi ve sonra iki eliyle yüzümü tutup ona bakmamı sağladı. "Aramızdaki şeyin yoğun olduğunu biliyorum. Korkutucu olduğunu biliyorum. ben de hissediyorum, inan bana. Ama bu gerçek, Kiera." Elleri göğsünden benimkine doğru gidip geldi ve sonra tekrar geri döndü. "Bu gerçek ve derin ve öylece... sönüp gitmezdi. Anlamsız karşılaşmalarla işim bitti. Sen istediğim her şeysin. Senden asla uzaklaşmazdım."

Ellerimi yüzünü tutmak, onu kendime çekmek için kaldırdım ama ben ona ulaşmadan tekrar geri adım attı. Aramızda bir karış mesafe varken bana bakarken gözleri dayanılmaz bir hüznle doldu. "Yine de seninle olamam. Buna nasıl güvenebilirim..." gözleri yere kayd ve sesi koridorun gürültüsünden bana zar zor ulaşacak kadar kısıldı, "bir gün *beni* terk etmeyeceğine. Seni ne kadar özlesem de, bu düşünce beni uzak tutuyor."

Ona doğru bir adım attım ve ellerini uzattım. "Kellan, ben çok-"

Bana baktı ve sözümü kesti. "Beni onun için terk ettin, Kiera. İkimizi düşünmek seni dehşete düşürdüğü için ani bir tepki vermiş olsan bile," bu sözleri söylerken kaşları mutsuzca birbirine çarptı, "yine de beni onun için terk edecektin. Bunun bir daha olmayacağını nereden bileceğim?"

"Olmayacak... Seni asla terk etmeyeceğim. Senden ayrı olmaktan bıktım. Sahip olduğumuz şeyi inkar etmekten bıktım. Korkmaktan bıktım." Ses tonum şaşırtıcı derecede sakindi ve sinirlerimin de sakin fark ettiğimde biraz irkildim. Az önce söylediklerimde gerçekten ciddiydim, belki de ona söylediğim her şeyden daha ciddiydim.

Üzgün bir ifadeyle başını salladı. "Değilim, Kiera. Hâlâ o dakikaya ihtiyacım var..."

Elimi karnına koydum, aşağı baktı ama orada bıraktı. "Beni hâlâ seviyor musun?" diye mırıldandım. Cevabını beklerken nefesim kesildi. Yüz ifadesinden ve şarkısından sevdiğini umuyordum ama bunu kabul ettiğini duymaya ihtiyacım vardı.

İç çekti ve yüzüme baktı. Yavaşça başını salladı. "Ne kadar çok olduğuna inanamazsın."

Ona yaklaştım ve elimi göğsüne doğru götürdüm; temas edince gözlerini kapattı. Parmaklarım kalbinin üzerinde gezindi ve eli parmaklarımı orada tutmak için yukarı kalktı. "Seni hiç terk etmedim... Seni burada, yanımda tuttum." Matt'in mutfakta Anna'yla konuşmasını hatırlayana kadar bu cümleyle sembolik davrandığını düşünmüştüm. "...tam kalbinin üzerinde..." demişti. O zamanlar Kellan'ın başka bir kadın için romantik bir şey yaptığını düşünmüştüm, ama ya o da...

Parmaklarımı gömleğinin yakasına götürdüm ve aşağı çektim. Hafifçe iç çekti ama elini bıraktı ve ben kumaşı gererken beni durdurmadı. Ne aradığımdan emin değildim ama sonra bir zamanlar tertemiz olan tenindeki siyah izleri gördüm. Kafam karışmıştı, gömleği daha da aşağı çektim. İşte o zaman ağzım açık kaldı. Bana bir keresinde tenine kalıcı olarak kazınmasını isteyeceği bir şey düşünemediğini söylemişti ve ben burada, kalbinin hemen üzerinde güzelce yazılmış harflerle kendi adıma bakıyordum. Beni kelimenin tam anlamıyla yanında tutmuştu. Girdap gibi dönen büyük harflerin izini sürerken kendi kalbim parçalara ayrıldı.

"Kellan..." Sesim boğuklaştı ve yutkunmak zorunda kaldım.

Elini benimkinin üzerine koydu ve parmaklarımı teninden çekerek dövmesini tekrar gizledi. Parmaklarımızı birbirine geçirerek tekrar göğsüne götürdü ve alnını benimkine yasladı. "Yani... evet, evet seni hala seviyorum. Hiç durmadım. Ama... Kiera..."

"Başka biriyle birlikte oldun mu?" Fısıldadım, gerçekten bilmek isteyip istemediğimden emin değildim.

Kısmen geri çekildi ve sanki ona düşünemeyeceği bir şey sormuşum gibi bana baktı. "Hayır... Ben istemedim..." Başını hafifçe salladı. "Öyle mi?" diye fısıldadı.

Dudağımı ısırdım ve ben de başımı salladım. "Hayır. Ben sadece... Ben sadece seni istiyorum. Biz birlikte olmalıyız, Kellan. Birbirimize ihtiyacımız var."

İkimiz de aynı anda adım attık, ta ki tepeden tırnağa her yerimiz birbirine değene kadar. Diğer eli benimkiyle birlikte kalçama gitti.

beline dolandı. Hiç düşünmeden ikimiz de birbirimizi daha da yakına çektik. Gözlerim dudaklarına doğru kaymaya devam etti ve kendimi tekrar gözlerine doğru kaldırmaya zorladım. O da ağzıma bakıyordu ve dilini alt dudağının üzerine getirip ardından dişlerini yavaşça dudaklarının üzerinde gezdirdiğinde, gözlerim hızla aşağıya kaydı ve bakmamaya çalışmaktan vazgeçtim.

"Kiera," diye yeniden başladı, başı bana doğru eğilirken benimki de ona doğru eğilmişti. "Seni terk edebileceğimi düşünmüştüm. Mesafenin 'bunu' ortadan kaldıracağını ve daha kolay olacağını ama ." Başını hafifçe iki yana salladı ve ben onun beni saran muhteşem kokusunda kaybolmaya başladım. "Senden ayrı olmak beni öldürüyor. Sensiz kendimi kaybolmuş hissediyorum."

"Ben de öyle," diye mırıldandım.

Kırık bir şekilde nefes verdi; ağızlarımız sadece birkaç santim ayrıydı. Göğsüne yaslanan parmaklarımız çözüldü ve benimkini omzunun üzerinden geçirdim. O da benimkini yavaşça kolyemden aşağıya doğru sürükledi. "Her gün seni düşündüm" diye fısıldadı. Parmaklarının ucu göğsümden aşağı inip sütyenimin üzerinden geçerken keskin bir nefes aldım. "Her gece rüyamda seni gördüm." Parmaklarının uçları kaburgalarımda gezinirken benimkiler de boynuna uzanıp başının arkasındaki saçların etrafında dönmeye başladı. O konuşurken ikimiz de birbirimize yaklaştırmaya devam ettik, neredeyse bilinçaltımızda birbirimizden hâlâ etkileniyorduk.

"Ama... Seni tekrar nasıl içeri alacağımı bilmiyorum." Kalçamdaki eli sırtımda yukarı doğru hareket etti ve benimki de onunkini takip etti. Görebildiğim kadarıyla gözleri yüzümde parlıyordu, gergin ve endişeliydi, hatta korkmuştu. Benim hissettiklerimin tam tersi görünüyordu. Dudakları daha da yaklaştı, ta ki dudaklarından yayılan sıcaklığı hissedinceye kadar. Kalp atışlarım hızlandı ve "Ben de seni nasıl dışarıda tutacağımı bilmiyorum" diye fısıldadığında gözlerimi kapattım.

Tam o sırada arkadan itildi ve bir an için kız kardeşimin gırtlaktan gelen kıkırdamasını duyduğumu sandım ama emin olmak için yeterince uzun süre odaklanamadım. Mantıklı düşüncelerim bir anda yok oldu. Onu içime iten her kimse aramızdaki mesafeyi kapatmıştı ve Kellan'ın dudakları şimdi sıkıca benimkilerin üzerindeydi. On saniye kadar donup kaldık ve sonra ikimiz de istediğimiz şeyi inkâr etmeyi bırakıp hareket etmeye başladık

Dudaklarımı yakan ve nefesimi hızlandıran hafif, kalıcı, yumuşak öpücükler. Hiç direnmedim ve kendimi tamamen ona teslim ettim. Zaten onun olmuşum...

"Tanrım," diye fısıldadı dudaklarımın arasından, "özledim..." Bana daha sert bastırdı ve ben onun dokunuşu altında hafifçe inledim. "Yapamam..." Eli tekrar göğsümden yukarı çıkıp boynumu kavradı. "Ben..." Dudaklarımız ayrıldı ve dili hafifçe içime kaydı, benimkine zar zor değdi. "İstiyorum..." Göğsünün derinliklerinde inledi ve kendimi onun sesine uyarken buldum. "Tanrım... Kiera."

Her iki eli de yüzüme gitti, beni sıkıca kavramadan önce artık serbestçe akan gözyaşlarımı nazikçe okşadı. Gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. Ağır bir nefesle onun yoğun bakışlarına karşılık verdim, gözleri beni güçsüz bırakacak şekilde gülümsüyordu. "Beni mahvediyorsun," diye homurdandı ve dudaklarını tekrar dudaklarıma yapıştırdı.

Sanki biri ikimizin de şalterini indirmiş gibiydi. Bizi duvara doğru itti, vücudu benimkine sertçe yapıştı. Ellerim saçlarına doğru havalanırken, onunkiler göğsümün üzerinden kalçalarıma doğru indi. Artık basit bir PDA'nın çok ötesine geçtiğimize emindim ve bu koridorda hala bazı bedenlerin, büyük olasılıkla aralarında kız kardeşimin de olduğunu bilmeme rağmen, Kellan'ın elleri, vücudu ve dili benimkinin üzerindeyken, utanacak kadar umursayamazdım.

Sıcaklığının, tutkusunun, kirli sakalının hassas tenimdeki pürüzlerinin ve ara sıra çıkardığı seslerin tadını çıkardım. Onu kendime yaklaştırdım ve o arka odada yalnız olmayı diledim. Elleri arkamdan uzanıp belimdeki girintiyle oynamaya başladığında, ki bunu çok seviyor gibiydi, aniden fark ettim ki beni buraya ilk getirdiğinde olmasını istemediğim şey buydu. Onunla fiziksel temas kurmak istemediğimden değil, her parçam istiyordu, sadece... şu anda ihtiyacımız olan şey bu değildi.

Fiziksel temas hiçbir zaman sorunumuz olmamıştı. İşleri yavaşlatmak, gerçek bir ilişki yaşamak beni aptalca bir hata yapma konusunda panikletmişti. Sertçe ama nazikçe omuzlarını kendimden uzaklaştırdım. Şaşkın, alev alev yanan gözlerle bana izin verdi. bazı farkındalıklar geçerken, acı neredeyse anında o gözlere girdi. I

İçimden geçenin bu olmadığından emindim, bu yüzden hemen "Seni istiyorum. Seni seçiyorum. Bu sefer farklı olacak, her şey farklı olacak. Bu işi seninle yapmak istiyorum."

Rahatladı ve önce dudaklarına, sonra gözlerime ve sonra tekrar dudaklarına baktı. "Bunu nasıl yapıyoruz? Yaptığımız şey bu... ileri geri, ileri geri. Beni istiyorsun, onu istiyorsun. Beni seviyorsun, onu seviyorsun. Beni seviyorsun, benden nefret ediyorsun, beni istiyorsun, beni istemiyorsun, beni seviyorsun... beni terk ediyorsun. Daha önce yanlış giden o kadar çok şey var ki..."

Elimi yanağına götürdüm ve bana baktı. O zaman görebiliyordum - kafa karışıklığı, süregelen öfke, reddedilme, acı ve tüm bunların altında yatan derin bir güvensizlik. Her zaman çok çelişkili hissediyordu. Kendinden şüphe ediyordu. İyiliğinden şüphe ediyordu... hepsi benim yüzümden, çarpık ilişkimiz yüzünden. Hayatına böyle bir kargaşa getirmekten bıkmıştım. Onu "mahvetmekten" yorulmuştum. Ona karşı iyi olmak istedim. Ona neşe getirmek istedim. Birlikte bir geleceğimiz olsun istedim. Ama onun güvencesi ne olursa olsun, bu hızla gidersek gerçekten tükenecektik.

"Kellan, ben saf ve güvensizim. Sen ise... karamsar bir sanatçısın." Bunun üzerine dudağı seğirdi ve usulca gülümseyerek devam ettim, "Geçmişimiz çarpık duygular, kıskançlıklar ve karmaşalarla dolu ve ikimiz de birbirimize eziyet ettik ve incittik... ve başkalarını. İkimiz de hatalar yaptık... çok fazla hata." Ondan geriye yaslandım ve daha geniş gülümsedim. "Peki, biraz yavaşlamaya ne dersin? Sadece... çıksak... ve nasıl gittiğini görsek nasıl olur?"

Bana uzun bir süre boş boş baktı ve sonra yüzüne şeytani bir ifade geldi. O kadar uzun zamandır gözümün önünden gitmeyen bir bakıştı ki, onu görmek kalbimi mümkün olan en iyi şekilde acıttı. Kızardım ve Kellan'ın "çıkmaq" olarak tanımladığı şeyi hatırladığımda tüm vücudum beş kat daha sıcak hissetti.

Utanarak yere baktım. "Ben... gerçek bir randevuyu kastetmiştim, Kellan. Eski moda türden."

Hafif kıkırdamasına baktım. Gülümsemesi yumuşayarak sakın ve huzurlu bir hal aldı ve içtenlikle, "Sen gerçekten çok sevimli bir insansın. Bunu ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin."

Yüzündeki kaba kirli sakalı okşarken gülümsemem onunkiyle eşleşti. "Peki... benimle çıkar mısın?" Hafif imalı bir ton ekledim ve o da bunu duyunca kaşlarını kaldırdı.

Gülümsemesi şakacı bir şekilde genişledi. "Seninle... çıkmayı çok isterim." Bakışı daha ciddi bir hal aldı. "Deneyeceğiz... Birbirimizi incitmemeye çalışacağız. Ağırdan alacağız. Yavaş yavaş ilerleyeceğiz."

Cevap olarak sadece başımı sall.

Kellan'ın yapabileceğini hiç düşünmediğim bir şekilde, son derece yavaş ilerledik. Ben kız kardeşimle bizim evde kaldım (ve o da insanlara bizi tekrar bir araya getirdiğini söylemekten büyük keyif alıyordu) ve o da başka bir ev arkadaşı bulamadığı için kendi evinde yalnız kaldı. İlk resmi randevumuz, ikimizin de izinli olduğu o Pazar gecesi idi. Akşam yemeğine çıktık. Beni kapıda karşıladığında elimi tuttu ve gecenin sonunda beni eve götürürken yanağımdan öptü. O kadar iffetli bir akşamdı ki neredeyse şok . Ancak fiziksel temas kısıtlanmış olsa da, diğer duygularımız coşuyordu. İkimiz de bol bol göz göze geliyor ve aptalca gülümsüyorduk.

Sonra beni tekrar dansa götürdü. Kız kardeşim (birlikte uyudukları konusunda yalan söylediği için Kellan'ın kafasının arkasına vurmaktan büyük keyif alıyordu - ve ben de her yüzümde bir sırıtışla ona izin veriyordum), Jenny, oda arkadaşı Rachel ve tabii ki diğer grup üyeleri de bizimle geldiler - bir tür grup randevusu.

Utangaç Matt'in solgun gözleri sessiz Rachel'in egzotik güzelliğini renklenirken gülümsedim. Gecenin çoğunu birlikte geçirdiler, arka tarafta تنها bir köşede birbirlerini tanımaya çalıştılar. Geri kalabalık piste birbirimize yakın durduk ve çoğunlukla büyük bir grup olarak dans ettik. Kellan kollarını belime dolayıp parmaklarını belimin sırtında gezdirerek yavaşça dans etmekten daha müstehcen bir şey yapmadı. Kendimi tutmasına gülümsedim ve başımı dikkatlice omzuna koydum, onun hizasına geldim.

Tembel ve memnun gözlerle Anna ve Griffin'in yerde kelimelerle ifade edilemeyecek kadar ob- scene olmalarını izledim ve odağımı hızla Evan ve Jenny'nin bir an yaşıyor gibi görüldüğü yere kaydırdım. Kellan'ın omzunu dürttüm ve gülümseyerek bana baktı. Başımı yavaşça dans ettikleri yere çevirdim, Jenny hülyalı gözlerle Evan'a bakıyor, Evan da Jenny'nin altın sarısı saçlarından uzun bir tutamla oynuyordu. Kellan bana baktı ve omuz silkti, kocaman yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. O andan sonra dikkatimi tekrar Jenny'ye veremedim, çünkü onun mükemmel gözleri beni esir almıştı.

Üçüncü randevumuza kadar beni öpmedi, yüksek sesle görmek istemediğini söylediği bir romantik komediydi, ancak standart bir flört töreni olduğu için onu gitmeye zorladım ve sonunda gözlerindeki hafif yaşları fark ettim. Sonrasında benimle kapıma kadar yürüdü ve kibarca izin istedi. Mütevazı bir centilmen olma çabasına gülümsedim ve ona evet dedim. Kısa bir öpücük denemesinde bulundu, ben de boynundan tutup onu kendime çektim ve ikimizin de nefesini kesen bir öpücük kondurdum. Hey, dürtü kontrolü Kellan'a karşı her zaman güçlü değildim ve kız kardeşimin de gibi, o her şeyden daha ateşli... bilirsiniz işte.

Bazen benimle okulda buluşur ve yeni derslerim hakkında konuşurduk. Ne yazık ki artık Candy ile aynı sınıftaydım ve ilk başta bu beni incitmiş ve sinirlendirmiş olsa da, şimdi Kellan ve ben gerçek bir ilişki kurmaya başladığımız için, onu zerre kadar umursamadığımı fark ettim. Ona kapıda bir öpücük verdiğimde yüzünde beliren kıskançlık ifadesi hoşuma gidebilirdi ama ona karşı hissettiklerim bundan ibaretti. Kellan onu tamamen görmezden geliyordu.

Günler ısındıkça sık sık parkımızda öğle yemeği yerdik. Dünyanın en iyi aşçısı falan değildi, açıkçası ben de değildim ama bize sandviç hazırlardı ve onları büyük bir ağacın altında, sırtımız ağaç kabuğuna dönük, bacaklarımız birbirine dolanmış, rahat ve gevşemiş bir şekilde yerdik ve sanki hep böyle birlikteymişiz gibi hissederdik.

Sonunda yeni işimden ayrıldım ve Pete'in yerindeki eski vardiyama geri döndüm. Gündüz ekibinden Emily benim yerime bakıyordu ve eski vardiyasına geri dönmeye fazlasıyla istekliydi. Sanki hafta sonu geceleri sarhoş aptallarla başa çıkamıyormuş gibi konuşuyordu ama ben sadece *bir* sarhoş aptalın onu etkilediği izlenimine kapıldım. Hâlâ sık sık yatıya kalan sarhoş bir salak.

Her ne kadar "tek eşlilik" konusunda çok katı görünmeseler de, Griffin duymamak için kendimi zor tuttuğum iğrenç fetih hikâyelerini anlatmayı hiç bırakmazken, kız kardeşim ara sıra eve başka misafirler alırdı. Aralarında her ne varsa, en azından karşılıklı bir anlaşmaydı.

Döndüğüm ilk birkaç gün epeyce meraklı bakışa maruz kalmama rağmen, yeterince uzun zaman geçmişti ki barda artık dağınık aşk üçgeniyle ilgili bir uğultu yoktu. İnsanların çoğu Kellan'ın ve benim yaralarımın gerçekten de bir grup serserinin bizi soyması sonucu oluştuğuna inanıyor gibiydi ama birkaç kişi beni değerlendiren bakışlar attı ve ben de gerçeği anlayıp anlamadıklarını merak ettim.

Ancak olay hiç de iyi gizlenmemişti. Denny'nin Country'den ayrılması ve benim bardan ayrılmam, Kellan'ın ben yokken sergilediği huysuz ve karamsar tavırları da eklendiğinde, boşlukları doldurmak için dahi olmaya gerek yoktu ve müdavimlerin çoğu bunu hemen anlamıştı. Anlamayanlar da Pete'e geldiğim gece anladılar ve Kellan'la ben... koridorda işleri yoluna koyduk. Ve eğer bu yeterince açık değilse, ki sanırım o noktada hala anlamayan tek kişi Griffin'di, Kellan bara her girdiğinde beni öpüyordu.

Bakışlar ve fısıltılar dindiğinde, Pete's'e geri dönmek benim için iyileştiriciydi, özellikle de grubu tekrar dinlemek. Kellan her zaman duygusal şarkıları doğrudan bana söylerdi ve bu beni her zaman gözyaşlarına boğardı. Eğer kelimeler okşamaya dönüşebilseydi, her söylediğinde benimle sevişirdi. Kalabalığın önündeki birkaç kız o bu şarkıyı söylediğinde bayılırdı, muhtemelen kendilerini onun nesnesi olarak hayal ederlerdi. Bazen, bazıları gösteriden sonra ona karşı fazla "istekli" olurdu ve onları nazikçe geri ittiğinde ya da dudaklarının vücuduna saldırmasını engellediğinde gülümserdim. Bu durum içimde bir kıskançlık duygusu uyandırırdı ama onun kalbi benim kalbimdi ve bundan hiç şüphem yoktu. O kendini damgaladıktan sonra ben nasıl damgalayabilirdim ki?

Ve dövme... Sık sık ona bakıyordum. İlişkimiz tişörtünü çıkarma aşamasına geldiğinde, dövme uzunca bir süre orada kaldı ve kanepesinde öpüşürken sık sık harflerin izini sürdüm. Ona adından bir tane alabileceğimi söyledim, ama o kolyesini takmanın (hiç çıkarmadığım) yeterli olduğu ve "bakire" tenimin olduğu gibi mükemmel olduğu konusunda ısrar etti. Bunun üzerine şiddetle kızardım ama ayrı kaldığımız süre boyunca yaptıklarına bakmaktan kendimi alamadım. Onun yüzünden

Geçmişte, bir dizi hevesli kızda huzur bulduğunu düşünmüştüm ama bulmamıştı. O teselliyi bende, tenindeki ismimde bulmuştu. Bundaki acıtıcı güzelliği görmezden gelemezdim.

Bana bunu Denny'yi havaalanından uğurlamadan önceki gece aldığını söyledi. Denny ve Anna'nın tüm eşyalarını evden taşıdıkları gün, beni ona yakın tutmanın bir yolu olarak bunu yapmaya karar vermişti, çünkü her zaman yanımda olmaya ihtiyacı vardı. Adımın bu kadar güzel olabileceğini asla hayal edemezdim, ama dünyada benim için onun göğsünde dönen siyah mürekkep kadar harika olan çok az şey vardı. Belki gülüşü... ya da saçları... ya da taparcasına bakan gözleri... ya da kalbi...

Bir akşam bana Denny ile hâlâ görüştüğünü itiraf etti. Bu beni sarstı. Son sözlerinin havaalanında olduğunu sanmıştım. Bana o öğleden sonra Denny'nin ailesini her gün aradığını söyledi. Sonunda ısrarı işe yaramış ve Denny'ye ulaşmış. Başlangıçta birbirlerine söyleyecek pek bir şeyleri yoktu ama Kellan denemeye devam etti. Gerçekten de ilişkileri pek ilerlemedi, ta ki Kellan onunla benim bir çift olmadığımızı itiraf edene kadar.

Denny bana hiçbir zaman doğrudan Kellan'ı sormamıştı, ben de birbirimize dostça davranmaya çalışırken böyle acı verici bir konudan bahsetmek istemediğim için hiç gönüllü olmamıştım. O gider gitmez çift olduğumuzu varsaymıştı. Kellan ona durumun böyle olmadığını söylediğinde şok olmuştu. Ve en şok edici olanı da... Kellan'a benim gitmeme izin verdiği için aptal dedi. Kellan bu bilgiyi aktardığında çenem düştü.

Birkaç gün sonra Denny ile konuştuğumda bunu doğruladı. Yaşanan onca şeyden sonra, birlikte olmazsak bunun bir kayıp gibi göründüğünü söyledi. Ona güldüm ve çok iyi bir evlat olduğunu söyledim. O da aynı fikirdeydi ve benimle birlikte güldü. O mutluydu. İşi harika gidiyordu ve şimdiden terfi için sıraya girmişti. İlişkisi de güçlü bir şekilde devam ediyordu ve 'Abby' onun için sıradan bir kız arkadaştan daha fazlası olmaya başlamıştı. Buna birkaç an için üzüldüm ve sonra onun adına son derece mutlu oldum. Bunu hak etmişti.

Benim ilişkim de harika bir şekilde ilerliyordu. Kellan gerçekten de harika bir erkek arkadaş gibi davranabiliyordu ve işleri acı verici bir şekilde ağırdan almamızdan hoşlanıyor gibiydi. Aslında, öyle görünüyordu ki

beni patlayacak kadar kızdırır ve sonra sakince işleri gerektiğini söylerdi. Çocuk her zaman alaycıydı. Ama gözleri çoğu zaman kaygısız ve sorunsuzdu ve sırtışı gevşek ve kolaydı.

Bu, ilişkimizdeki her şeyin pürüzsüz ve sorunsuz olduğu anlamına gelmiyor. Öyle değildi. Zaman zaman anlaşmazlıklar yaşırdık. Bunlar genellikle Kellan'ın bir noktada yattığı bir kadın tarafından başlatılırdı. Hatta bir tanesi kapısını çaldı, üzerinde düğmelerini açık bıraktığı uzun bir palto vardı ve beni öfkeyle kızartan iç çamaşırı takımını ortaya çıkarmıştı. Cadaloz ortaya çıktığında vardiyamdan önce ziyarete gitmişim. Onu çabucak dışarı çıkarmıştı ama içimden bir ses ben orada olmasaydım ne yapacağını ve kapısına yarı çıplak kadınların gelmesinin sıradan bir olay olup olmadığını merak ediyordu. Sevgisinden şüphe duymuyordum ama ben sadece bir insandım, Adonis erkek arkadaşının yanında kendini sık sık korkunç derecede sade hisseden bir insan ve kadın son derece güzeldi... ve son derece iyi donatılmıştı.

Ve bu sadece bir örnekti. Başkaları da vardı. Birlikte olduğu kızlar barda, hatta bazen okulda yanına gelip "ilişkilerini" yeniden başlatmaya çalışıyorlardı. Bana hiçbir şey ifade etmediklerini söyleyerek onları her zaman geri çevirdi ve genellikle isimlerini bile hatırlamadı (bu beni daha iyi hissettirmedi), ama güvensizlik içimdeydi ve canımı yakıyordu. "Konuşmalarımız" genellikle Denny'yi unutamadığım ve gerçekten onunla birlikte olmak istediğim konusundaki güvensizliğini de gündeme getiriyordu. Kellan'ın ikinci planda olduğunu, ki ona defalarca öyle olmadığını söyledim.

Birbirimize bu işte birlikte olduğumuz ve birbirimize sadık kaldığımız konusunda güvence vermeye çalıştık, ancak birlikte *olduğunuz* kişinin daha önce sevdiği birini aldattığını bilmek, aldattığı kişi siz olsanız bile, ek güvensizliklere yol açıyor. Ve her birimiz kendi geçmişimizle, birbirimize aşıkken başka insanlarla yakınlaştığımız bilgisiyle baş etmek zorunda kaldık. Bu samimiyetleri duymanın (ve Kellan'la yaşadığımız bir olayda görmenin) üstesinden gelmek bazen zor oluyordu.

Hatta bir keresinde, birlikte geçirdiğimiz uzun bir öğleden sonra Denny ile yattığım için bana bağırmişti. Kendini ihanete uğramış hissetmişti ve bunun onu ne kadar incittiğini, bu durumun onunla ne kadar ilgili olduğunu itiraf etti.

O kader gecesinde ayrılma kararı aldım. Denny ile birlikteyken bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini çok gizlemişti ve birlikte geçirdiğimiz mükemmel görünen günün hemen ardından Denny ile yatmam onu gerçekten etkilemişti. Acısını oldukça yüksek sesle dile getiriyordu. Ama sonra, neredeyse anında, bağırdığı için kendini kötü hissetti ve başını ellerinin arasına aldı. İlk başta direndi ama sonunda kollarımı ona dolamama izin verdi, kulağına tekrar tekrar özürler mırıldanırken birkaç damla gözyaşı döktü.

İkimiz de birbirimizi çok derinden yaralamıştık. Ama birimizin acı ya da öfke içinde somurtmasına asla izin vermemeye, bir gece Pete'in otoparkında iki saatlik bir konuşma yapmak anlamına gelse bile, ben gözyaşları içinde ve istemeden üçlü seks konusunu açtıktan sonra, gecemizin tam olarak nereye gittiğini ve aklımda gerçekten kimin olduğunu bilerek Denny ile kulüpten kaçışımı izlemekle karşılık verdi. Ama sonunda bunu çözdük ve çözmeye devam ettik.

Biraz zaman aldı ama sonunda arkadaşlık, aşk ve ateş arasında bir denge kurduk. Pete's'e her girdiğinde bana sarıldı ve her gösteriden sonra beni hem utandıran hem de aydınlatan bir şekilde öptü. Boğmadan yakın durdu ve mesafe koymadan bana alan tanıdı.

Jenny bana defalarca birlikte iyi olduğumuzu ve Kellan'ı hiç kimseyle benimle olduğu gibi görmediğini söyledi. Bunu ciddiye aldım, çünkü onu bir süredir tanıyordum, kötü davranışları ve her şeyiyle. Yine de onun tek başına bir erkek olabilmesine sürekli şaşıırıyordu. Ayrıca Evan'la olan flörtlerini de artırdı ve bir gece onları arka odada öpüşürken yakaladığımda biraz şaşırdım. Evan beni yakaladığında benim gibi derin bir şekilde kızardı, Jenny ise tıpkı Kellan'ın güldüğü gibi güldü. Utanmıştım ama yeni filizlenmekte olan ilişkilerine gülümseyerek kapıyı hızla kapattım ve Kellan'a haberi vermek için koştum. Başını salladı ve gülerek Matt'in Rachel'la hâlâ sessiz bir ilişki yaşadığını söyledi. Görünüşe göre D-Bag'ler durulmaya başlamıştı.

Kellan bana tatlı bir öpücük verirken, erkek masasının köşesinden bizi izleyen kız kardeşim yakınlığımızı kışkandığını söyledi, bir yandan da Griffin'e görmezden geldiği bir bakış attı. Kız kardeşimin sonunda o D-Bag'i evcilleştirip evcilleştirmeyeceğini merak etmekten kendimi alamadım... belki

Birbirlerini evcilleştireceklerdi. Griffin ertesi gece başka bir kızın kıcını elleyince ve kız kardeşim eve (yemin ederim) bir Calvin Klein modeli getirince, belki de değildir diye düşündüm.

Umurumda değildi, erkeğim vardı ve o da bana sahipti. Üç ay daha sürdü ama sonunda her şeye sahip oldu. Meşru bir erkek ve kız arkadaş olarak ilk kez bir araya geliyoruz, tesadüfen Kellan'ı Pete's'te ilk kez şarkı söylerken gördüğüm günden bir yıl sonraydı. Acele etmedik, her anın ve her hissin tadını çıkardık.

Bizi soyarken şarkımı usulca bana söyledi, sesi alçak, boğuk ve duygu doluydu. Tüm bu süre boyunca gözyaşlarıma karşı koydum. Uzun enstrümantal bölüm geldiğinde ve vücuduma yaptığı uygulamalar daha da yoğunlaştığında, şarkının geri kalanı çabucak bitti ve altı aylık ayrılığın ve yeniden gerginliğin ateşimizi söndürmek için hiçbir şey yapmadığı çok açık hale geldi. Aksine, bekleyiş her şeyi daha da güzelleştirmişti... Daha da anlamlıydı. Her şey demekti.

Yeniden birleşmemiz, ilişkimizin büyük bölümünde olduğu gibi yoğun ve son derece duygusaldı. Sevişirken bana bir şeyler mırıldandı - ne kadar güzel olduğumu düşündüğünü, beni ne kadar , bana ne kadar ihtiyacı olduğunu, ne kadar boş olduğunu, beni ne kadar sevdiğini. Ona aynı şeyleri hissettiğimi söylemek için konuşamadım bile, sesindeki duygulardan çok etkilenmişim. Sonra beni parçalayan bir şey söyledi.

"Gitme... Yalnız kalmak istemiyorum." Bana bakarken gözlerinde gerçek yaşlar vardı. "Artık yalnız kalmak istemiyorum." Hissettiğim diğer her şeyin yoğunluğuna rağmen, ondan gelen yalnızlık dalgalarını hissedebiliyordum.

Yüzünü tuttum, hareketlerimiz hiç durmadı. "Yapmayacağım. Yapmayacağım... asla..." Onu rahatlatmak için şiddetle öptüm ve bizi döndürdü, böylece hala birbirimize dönüktük ama yatakta yan yatıyorduk - hala bağlıydık, hala birlikte hareket ediyorduk, hala birbirimizle sevişiyorduk.

Gözleri neredeyse taşacak kadar sulandı ve onları kapattı, eli kalçalarımızdan vücudumun yan tarafına doğru ilerledi, beni ona daha da yaklaştırdı, sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi. "Sensiz olmak istemiyorum," diye fısıldadı.

"Ben buradayım, Kellan." Elini tuttum ve hızla atan kalbimin üzerine koydum. "Seninleyim... Buradayım." Artık benim de gözlerim sulanmıştı ve duygularım sel gibi akarken onları kapattım.

Onu tekrar öptüm ve elini kalbimin üzerinde bıraktı, sanki onu çıkarırsa artık gerçek olmayacağımdan korkuyormuş gibi. Elimini onunkinin üzerinde, tam dövmesinin üzerinde gezdirdim ve ikimiz de birbirimizin nabzının attığını hissettik. Gözlerimi açtım ve şefkatli öpücükler arasında yüzünü inceledim. Öpücüğüm ve kalp atışlarım acısını hafifletince biraz rahatladı ama gözlerini kapalı tuttu.

O anın içinde kayboldum, onu izledim, duygularının, zevkinin ve hatta acı anlarının yüz hatlarından geçişini izledim. Nefesiyle birlikte sabit ritmi de artmaya başladı ve çıkardığı alçak inilti kendisi nefesimi hızlandırırken onu usulca öptüm. Yaklaştığını biliyordum ama onu izlerken o kadar büyülenmişim ki vücudumda olup biten inanılmaz şeylere dikkat etmeyi neredeyse bırakmışım. Yüzündeki ifade ve sesindeki acı dışında hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

Tam sınırda olduğunu anladığım anda gözlerini açtı ve kalbimin üzerinde duran eliyle yanağımı kavradı. "Lütfen," diye fısıldadı dikkatle. "Çok yaklaştım, Kiera." Dişlerinin arasından nefes aldı ve usulca inledi. "İstemiyorum... Bunu yalnız yapmak istemiyorum." Gözleri hala parlıyordu, sanki her an ağır bir gözyaşı damlayacakmış gibi ve gözlerim de buna karşılık olarak tekrar nemlendi.

"Ben buradayım, Kellan. Yalnız değilsin... artık yalnız değilsin."

Ona ne yaptığıma odaklanmayı bıraktım ve onun bana ne yaptığına odaklanmaya başladım. Bu küçük zihinsel değişim, uçurumun kenarından düşmek için ihtiyacım olan tek şeydi. Onu sıkıca kavradım ve ondan hiçbir şeyi esirgemedim, onunla ne kadar derin bir ilişki içinde olduğumu tam olarak bilmesini sağladım ve o da benimle birlikte uçurumdan düştü. Sonra, ikimiz de düşerken, gözlerimiz kilitlendi ve aynı anda nefes almayı, ses çıkarmayı bıraktık ve derin bir şeyi nazıkçe deneyimledik... birlikte.

Ateş her birimizi yakıp kavururken dudaklarımız birbirininkini buldu - sert, derin ve yoğun, sonra hafif, zar zor sürtünen

Birbirimizi öperken içimizdeki ateş sönerek kor haline geldi ve doğru an geldiğinde yeniden alevlenmeyi bekledi.

Vücutlarımızı yeniden ayarladı ama yüzümüzü birbirimize dönük tuttu, kollarını bana doladı ve beni sıkıca tuttu. Bir başka yumuşak öpücükle "teşekkür ederim" diye mırıldandı ve ben korkunç bir şekilde kızardım ama ona sıkıca sarıldım. Başını boynumun kıvrımına doğru eğdi ve tenime dokunarak usulca "Özür dilerim" dedi.

Geri çektim ve bana bakmak için isteksizce başını kaldırdı. Memnun görünüyordu ama biraz da utanmıştı. "Niyetim... pratikte bir kız olmak değildi." Başını salladı ve yere bakarken, bir zamanlar onu böyle olmakla suçladığımı hatırlayarak yumuşak bir kahkaha attım.

Bir elimi yanağına götürdüm ve bana baktı. "Öyle olmadığına emin olabilir miyim?" Bu yorum karşısında usulca gülümsedi.

Gülümsemesi küçük bir kaş çatmaya dönüştü ve tekrar yere baktı. "Sadece uzun zaman oldu ve bir zamanlar asla birlikte olamayacağımızı düşünmüştüm..." Kelimeler bulmakta zorlanırken omuz silkti. "Sanırım biraz... bunaldım ve özür dilerim." Başını kaldırdı ve yüzünde son derece sevimli bir ifade belirdi. "Çıldırarak istememiştım. Bu... utanç vericiydi."

"Seninle ilgili utanılacak hiçbir şey yok." Dudaklarında küçük şeytani bir gülümseme belirdi ve sözlerimi nasıl karşıladığını anlayınca kızardım. Küçük bir kahkaha atarak elimi saçlarının arasından geçirdim ve onu uzun bir süre öptüm. Geri çekilerek parmaklarımı yanağında gezdirdim ve elimden geldiğince rahatlatıcı bir ses tonuyla, "Bunun için benden özür dilemene gerek yok... gerçekten hissettiklerini söylediğin için... ya da korktuğun için." dedim.

Yerimizi değiştirdim, böylece ben sırtüstü yatıyordum ve o da çoğunlukla üstümdeydi, bacaklarımız sıcak bir şekilde birbirine dolanıyordu. O üstümde keyifle gülümserken ben de iki elimle yüzünü kavradım. "Benden hiçbir şey saklama. Bilmek istiyorum... Ne hissettiğini bilmek istiyorum, düşünsen bile, söylemekte zorlansan bile." Gözleri

ve bana tekrar bakana kadar başını nazikçe hareket ettirdim. "Seni seviyorum. Hiçbir yere gitmiyorum."

Başını salladı ve vücudunu eğerek üstüme uzandı, kollarını altıma soktu, alnı boynuma yaslandı. İçimi çektim ve parmaklarımı tekrar tekrar saçlarında gezdirmeye başladım, ara sıra başını öpmek için dönüyordum, bu da onun iç çekmesine ve bana daha sıkı sarılmasına neden oluyordu. Ve böylece, kelimenin mecazi ve gerçek anlamıyla birlikte uyuduğumuz ilk gecemiz, *ona sarılmam ve onu* rahatlatmamla sona erdi. Ve bunda derin ve duygusal olarak bağlayıcı bir şey buldum. Saçlarını okşayan parmaklarım onu sakinleştirip uykuya daldırırken, onun bana sarılışı hiç gevşemedi ve ben de asla gevşemeyeceğini fark ettim. Birbirimize duyduğumuz aşk, kesinlikle planlanmamış ya da beklenmemiş olsa da, sanırım çoğu aşkın olmadığı gibi, ikimizi de geri dönülmez bir şekilde yakmıştı... derinden. Solmayacaktı. Bir başkasına geçmeyecekti. Muhtemelen her zaman kolay olmayacaktı... ama her zaman olacaktı... her zaman. Ve uyku üzerime çöktüğünde, gerçek huzur hemen arkasından geldi.

Son

Feedbooks'taki aynı yazardan

Dönüşüm (2009)

Emma mutlu. Önünde gelecek vaat eden bir kariyeri, harika arkadaşları ve oldukça harika bir ailesi var. Ancak sosyal hayatı son zamanlarda biraz eksikti. İşte o zaman kader devreye girmiş ve onu uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir adamın karşısına çıkarmıştır. Elbette, onun da sırları vardır... hepimizin yoktur ve evet, belki de sırları diğerlerinden biraz daha sıra dışıdır - gündüzleri ortalıkta dolaşabilen kısmi bir vampir olması, ama aynı zamanda arada sırada küçük bir plazma gece içkisinden hoşlanması gibi - ama Emma'ya göre o bekâr, başarılı ve sıra dışı bir beyefendidir. Bu çok şeyi telafi ediyor. Elbette, durumu ilk başta söylediğinden biraz daha ciddidir ve onunla bir hayat yaşamak, çoğu kişinin yapmak istemeyeceği bazı fedakârlıklar gerektirecektir. Peki ya kız? Aşk, hiçbir zaman normallığın yakınından bile bir hayatı telafi etmeye yeter mi? Ama yine de... normal olan nedir ki?

Çarpışma Kursu (2010)

Lucas her şeye sahipti - popülerlik, sadık bir kız arkadaş, kardeş gibi bir en iyi arkadaş ve onun için her şeyi yapabilecek sevgi dolu bir anne. Hayatı başarılı ve tatmin edici olma yolunda ilerliyordu, ta ki kaza her şeyi değiştirene kadar. Kaza bir gece geç saatlerde, ani bir iniş sırasında meydana geldi. O akşam, üç genç hayatını kaybetti ve bir hayat geri dönülmez bir şekilde değişti. Kazadan sağ kurtulan tek kişi olan Lucas, kendini bir zamanlar içtenlikle evim dediği küçük kasabada pervasızca sarhoşluk yaptığına dair dedikodularla çevrili bulur. Kendi suçluluk duygusu ve kendinden nefretinin ortasında Lucas umudu, huzuru ve belki de aşkı yeniden bulmak için mücadele eder.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.